

The book cover features a dark, textured background. In each of the four corners, there is a decorative spearhead. The top-left and bottom-left spearheads are oriented horizontally, pointing towards the right. The top-right and bottom-right spearheads are oriented vertically, pointing upwards. The author's name, 'BRENT WEEKS', is printed in a gold, serif font at the top center.

BRENT WEEKS

MARGINEA
UMBREI

PALADIN | FANTASY

BRENT WEEKS

FANTASY

„O poveste captivantă despre eroism, război și magie.”

The Greenman Review

„Weeks creează un melanj bogat de politică, cultură și personaje în trilogia *Îngerul Noptii*, după care aruncă în peisaj asasini care cunosc tainele magiei. Brent Weeks e atât de bun, încât începe să mă enerveze.”

Peter V. Brett

„Cartea lui Weeks își păstrează forța de atracție, Kyllar rămâne un personaj interesant, iar schimbarea de perspectivă a eroului – găsirea unui țel în primul volum devine acum găsirea identității – este naturală și bine reprezentată.”

www.sffworld.com

„Consider că *Marginea Umbrei* este mai bine echilibrată și o lectură mult mai bună decât primul volum.”

www.fantasyliterature.com

„Dacă ți-a plăcut prima parte, aceasta o să te încânte.”

fantasyhardships.booklikes.com

„*Marginea Umbrei* o să te țină cu sufletul la gură. Dacă ești dispus să stai până târziu devorând o poveste grozavă cu asasini, o să iubești cartea aceasta.”

onlythebestscifi.blogspot.com

BRENT WEEKS

Marginea Umbrei

Traducere de Dan Doboș

 PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Cristina Stan
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEEKS, BRENT

Marginea umbrei / Brent Weeks ; trad. din lb. engleză de Dan Doboș. - București : Editura Paladin, 2020
ISBN 978-606-9000-42-7

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Shadow's Edge

Copyright © 2008 by Brent Weeks

© Editura Paladin, 2020, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Kristi, fiindcă a crezut mereu în mine – chiar și atunci când eu însumi n-am crezut.

Și pentru Kevin, fiindcă e treaba fratelui mai mare să-l oțelească pe cel mai mic. Mi-a folosit tot ceea ce m-ai învățat. (Însă n-am mai avut niciodată dreptate după incidentul cu bulgărele de pământ).

— Avem un contract pentru tine, zise Mama K.

Ca întotdeauna, ținuta ei era demnă de o regină, cu spațele drept, înveșmântată într-o rochie somptuoasă, cu părul cărunț coafat impecabil, însă în această dimineață avea cearcăne întunecate sub ochi. Kyllar se gândi că niciunul dintre conducătorii supraviețuitori ai Sa'kagéului nu dormise prea mult de la invazia halidoranilor.

— Bună dimineața și ție, spuse el, instalându-se pe fotoliul din biroul ei.

Mama K nu se întoarse să-l privească în față, ci preferă să se uite pe fereastră. Ploaia din noaptea trecută stinsese majoritatea incendiilor din oraș, dar fumul care se mai ridica încă din multe locuri scălda peisajul în zori purpurii. Apele Plithului, care despărțea Furnicarul de Cenaria bogată din răsărit, erau sângerii, iar Kyllar nu era convins că asta se datora doar luminii. În săptămâna de după lovitura de palat, invadatorii halidorani masacraseră mii de cenarieni.

— Avem o problemă, spuse Mama K. Victima știe că i se apropie moartea.

— De unde știe? Sa'kagéul nu era de obicei atât de neglijent.

— Noi i-am spus.

Kyllar își masă tâmplele. Sa'kagéul ar fi spus cuiva numai dacă victima se aștepta deja la asta. Apoi, dacă încercarea eșua, Sa'kagéul nu s-ar fi implicat. Iar asta însemna că victima putea fi un singur om: cuceritorul Cenariei, Regele-zeu, Garoth Ursul.

— Am venit doar să-mi iau banii, zise el. Toate ascunzătorile lui Durzo – de fapt ale mele – au ars în incendiu. Îmi trebuie numai necesarul să mituiesc străjerii porții.

Încă de mic îi dăduse Mamei K o parte din câștigurile lui ca s-o investească. Ar fi trebuit să aibă îndeajuns pentru mituit.

Mama K răsfoi silențios câteva foi din hârtie de orez aflate pe biroul ei și-i întinse una lui Kyllar. La început, nu-i veni să-și creadă ochilor la vederea sumelor. Era implicat în importul ilegal de iarba-furiei și de alte câteva plante ce dădeau dependență, deținea un cal de curse, acțiuni la o distilerie și câteva alte afaceri, o parte a portofoliului unui cămătar, dar și mărfuri ca mătășurile sau pietrele prețioase, a căror deținere era legală, cu excepția faptului că Sa'kagéul prefera să plătească mite de douăzeci la sută în locul taxei de cincizeci de procente. Cantitatea de informații de pe pagina aceea era amețitoare. Nu înțelegea nici măcar jumătate.

— Am o casă? întrebă Kyllar.

— Ai avut, răspunse Mama K. Pe coloana asta ți-am notat mărfurile și bunurile care s-au pierdut în urma incendiului și a jafurilor.

Toate rândurile erau bifate, cu excepția unei expediții de mătase și a uneia de iarba-furiei. Pierduse aproape tot ce deținuse.

— Niciuna dintre expediții nu se va întoarce prea curând, poate chiar niciodată, dacă Regele-zeu continuă să confiște vasele civile. Desigur, dacă el ar muri...

Kyllar intuia direcția în care se îndrepta conversația.

— Aici scrie că partea mea valorează între zece și cincisprezece mii. Ți-o vând pentru un miar. Doar atât îmi trebuie. Femeia îl ignoră.

— Au nevoie de un al treilea mătrășitor ca să se asigure că lucrurile merg cum trebuie. Cincizeci de mii de gunderi pentru o singură lovitură, Kyllar. Cu banii ăștia, le-ai putea duce pe Helene și pe Uly oriunde dorești. Vei face un bine

lumii întregi și nu va mai trebui să muncești vreodată. Va fi ultimul tău contract.

El ezită doar o clipă:

— Întotdeauna va exista un ultim contract.

— E din cauza lui Helene, nu-i așa? întrebă Mama K.

— Crezi că un om se poate schimba?

Femeia îl privi cu o tristețe adâncă în ochi.

— Nu. Ba chiar va sfârși urându-i pe toți cei care-i cer s-o facă.

Kyllar se ridică și ieși pe ușă. Pe hol, dădu peste Jarl, care rânjea la fel cum o făcuse în copilăria lor, petrecută pe străzi, în vremea în care punea mereu ceva la cale. Bărbatul purta o haină ce reprezenta probabil ultima modă: tunică lungă cu umerii mult prea lați, care contrasta cu pantalonii strâmți, băgați în cizme înalte. Părea cumva halidoran. Părul îi era împletit în codițe subțiri, cu mărgelile din aur la capete; strălucirea lor îi scotea în evidență pielea neagră.

— Am pentru tine o misiune perfectă, zise Jarl, coborându-și vocea ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie auzit.

— Fără ucideri? întrebă Kyllar.

— Nu chiar...

*

— Sfinția Voastră, lașii așteaptă să se mântuiască de păcatul lor, se auzi vocea Vürdmeisterului Neph Dada deasupra mulțimii.

Era un bărbat vârstnic, cu vene proeminente, cu pielea presărată de pete de bătrânețe, duhnind a moarte ținută la distanță cu ajutorul magiei. Răsuflarea îi tremura din cauza efortului depus ca să urce pe platforma din curtea interioară a castelului mare din Cenaria. Pe umeri îi atârnav douăsprezece cordele împletite pentru tot atâtea shu'ra pe care le stăpânea. Îngenunche cu dificultate și oferă o mână de paie Regelui-zeu.

Regele-zeu Garoth Ursuul stătea pe platformă, inspec-tându-și trupele. În față și în centru erau aproape două sute de munteni din Graavar, înalți, cu trunchiurile cât butoaiele, sălbatici cu ochi albaștri, tunși scurt și cu mustați lungi. De o parte și de alta, stăteau celelalte triburi de munteni de elită, care capturasera castelul. În spatele lor aștepta restul armatei active intrate în Cenaria după eliberare.

Din fluviul Plith se ridicau cețuri care învăluiau din toate părțile castelul și se strecurau printre dinții ruginiți ai gri-lajelor de fier, înfrigurând adunarea. Oștenii din Graavar fuseseră împărțiți în cincisprezece grupe de câte treisprezece, fără să aibă arme, platoșe sau zale. Erau doar în pantaloni, cu fețele palide privind într-o singură direcție, transpirând în loc să tremure în dimineața rece de toamnă.

Când regele își revizua trupele, nu era niciodată agitație, însă în ziua aceea tăcerea era chiar mai profundă, în pofida miilor de spectatori veniți să privească. Garoth adunase toți soldații de care dispunea și le permisesese servitorilor cenari-eni, dar și nobililor și țăranilor să se uite. Meisterii, cu man-tiile lor scurte vopsite în negru și roșu, stăteau umăr la umăr cu Vürdmeisterii, soldații, meșteșugarii, nobilii, țăranii, ser-vitoarele, marinarii și iscoadele cenariene.

Regele-zeu purta o mantie largă, albă, tivită cu blană de hermelină, care făcea ca umerii săi lați să pară cu adevărat imenși. Pe dedesubt avea o tunică imaculată, fără mâneci, și pantaloni la fel de albi. Albeața veșmintelor oferea chipului său palid de halidoran o înfățișare din altă lume și atrăgea atenția spre ki-ul care-i brăzda pielea. Lujerii negri ai pute-rii se încolăceau pe pielea brațelor sale. Noduri imense se ridicau și coborau, înconjurate de spini ce nu se mișcau doar la stânga și la dreapta, ci și în sus și în jos, formând valuri care-i ieșeau din carne. Pielea îi era zgâriată pe dinăuntru de gheare. Ki-ul nu-i era prezent doar pe brațe. Liniile încolăcite se ridicau pe gât și-i înconjurau fața, iar de acolo mai sus, pe țeasta rasă, unde străpungeau pielea formând o coroană neagră, țepoasă și tremurătoare. Pe obraji îi curgea sânge.

Pentru mulți cenarieni era prima dată când îl vedeau pe Regele-zeu și de aceea priveau cu gurile căscate. Tremurară când privirea lui se opri asupra lor. Era exact efectul pe care-l dorea.

Într-un târziu, Garoth luă unul dintre paiele lui Neph Dada și-l rupse în două. Aruncă o jumătate și apoi luă douăsprezece paie întregi.

— Așa va grăi Hali, rosti el cu voce încărcată de putere.

Îi făcu semn lui Graavar să urce pe platformă. În cursul asediului, existase ordinul ca soldații să înconjoare curtea aceea pentru a-i măcelări pe nobilii cenarieni. Muntenii fuseseră însă respinși, iar Terah Graesin și nobilii ei scăpaseră. Asta era inacceptabil, inexplicabil și neobișnuit pentru feroșii războinici Graavar. Garoth nu înțelesese ce-i făcuse pe oamenii lui să lupte într-o zi și să fugă în următoarea.

Pe de altă parte, el înțelegea rușinea. În ultima săptămână, muntenii din Graavar robotiseră la grajduri, goliseră oalele de noapte și frecaseră podelele. Nu li se permisesese să doarmă și-și petrecuseră nopțile lustruind armele și platoșele celorlalți. Astăzi urmau să-și ispășească vina, iar în anul următor aveau să fie dornici să-și demonstreze vitejia. În timp ce se apropia de primul grup, cu Neph lângă el, Garoth își liniști ki-ul din brațe. Când soldații urmau să tragă câte un pai, trebuiau să fie convinși că nu sunt influențați de magie sau de vreo toană a Regelui-zeu, care ar fi dorit să-i scape pe unii și să-i condamne pe alții. Trebuia să fie doar soarta, consecința inexorabilă a propriei lor lașități.

Garoth ridică brațele și halidoranii se rugară în cor.

— *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.*

Primul soldat se apropie în timp ce cuvintele se stingeau în aer. Abia dacă împlinise șaisprezece ani și pe buza de sus avea doar umbra unei mustăți. Părea gata să leșine, iar privirea îi alerga nebunește între fața glacială a Regelui-zeu și paie. Din cauza sudorii, pieptul gol îi strălucea în lumina

răsăritului și mușchii i se mișcau spasmodic. Trase un pai. Era lung.

Jumătate din tensiunea băiatului se risipi imediat, însă numai jumătate. Tânărul de lângă el, cu care semăna atât de bine, încât probabil îi era frate mai mare, își umezi buzele și alese și el un pai. Era scurt.

Din rândurile celorlalți soldați ai escadronului se auzi un suspin de ușurare, iar miile de spectatori, care nu aveau cum să vadă dimensiunea paiului, înțeleseseră ce se întâmplase din reacția lor. Cel care trăsese paiul scurt își privi fratele mai mic. Condamnatul întoarse o privire neîncrezătoare spre Regele-zeu și-i dădu paiul scurt.

Garoth făcu un pas în spate.

— Hali a hotărât, anunță el.

Mulțimea respiră la unison, iar el încuviință din cap spre escadron.

Se apropiară de tânăr, cu toții, chiar și fratele lui, și începură să-l bată.

Totul s-ar fi încheiat mai repede dacă Garoth i-ar fi lăsat pe soldați să poarte mănuși de fier sau să-și utilizeze capetele sulitelor sau lamele late ale săbiilor, dar se gândise că era mai bine așa. Când sângele condamnatului avea să fie împrăștiat, când carnea lui se va fi rupt, soldații trebuiau s-o simtă pe pielea goală, nu pe haine. Voia ca ei să simtă căldura sângelui camaradului pe care-l ucideau. Să învețe prețul lașității! Halidoranii nu se retrag niciodată.

Escadronul atacă entuziast. În jurul condamnatului se formă un cerc și imediat începură să se audă urlete. Agitația trupurilor dezgolite care lovesc un osândit avea ceva intim. Tânărul dispăru repede și spectatorii nu mai puteau vedea acum decât coate ce se ridicau și dispăreau cu fiecare pumn și picioare ce pendulau pentru a lovi. Câteva momente după aceea, apărură și sângele. Tânărul devenise veriga lor slabă, fiindcă trăsese paiul mai scurt. Așa hotărâse Hali. Nu mai era fratele sau prietenul lor, ci le personifica acum toate greșelile.

Băiatul muri în două minute.

Cu trupurile mânjite de sânge, soldații se aliniază imediat. Respirau cu greutate din cauza efortului și a emoției. Nu priveau cadavrul de la picioarele lor. Garoth se uită la fiecare, căutându-le ochii și stărui asupra fratelui. Întinse o mână deasupra trupului mort. Ki-ul îi țâșni din încheietură, se extinse ca o gheară zimțată și prinse capul cadavrului. Se văzu o convulsie, apoi capul explodează cu un sunet înfundat, umed, care îngrozi zeci de cenarieni.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteți purificați, decretă el, după care-i salută.

Soldații îi întoarseră cu mândrie salutul și reveniră în formație, undeva în curte, în timp ce cadavrul era îndepărtat.

Regele-zeu se îndreaptă către următorul escadron. Următoarele paisprezece iterații aveau să fie foarte asemănătoare. Deși tensiunea încă zbârnâia în fiecare grup – chiar și soldații care trecuseră de pedeapsă puteau rămâne fără prieteni sau rude din alte formații –, Garoth își pierde interesul.

— Neph, spune-mi ce-ai aflat despre omul ăsta, despre acest *Înger al Noptii* care mi-a ucis fiul.

*

Castelul din Cenaria nu se număra printre primele locuri pe care Kyllar și-ar fi dorit să le viziteze. Se deghizase în tăbăcar, mâinile îi erau murdare de vopsea până la coate, purta o tunică negustorească de lână, pătată și ea, și se dăduse cu câțiva stropi din parfumul special pe care îl inventase maestrul său, Durzo Blint, acum mort. Duhnea doar ceva mai puțin decât un tăbăcar adevărat. Durzo preferase întotdeauna să se deghizeze în tăbăcari, porcari, cerșetori și alte asemenea personaje pe care oamenii respectabili se străduiesc să nu le vadă, fiindcă oricum nu au cum să le evite mirosul. Parfumul fusese aplicat doar pe exteriorul hainelor, așa încât, la nevoie, putea scăpa de el. Miasma se impregna totuși puțin

și în el, însă orice deghizare avea neajunsurile sale. Măiestria consta de fapt în a armoniza neplăcerile cu importanța misiunii.

Podul Regelui din răsărit arsesese în timpul luptelor și, cu toate că meisterii îl reparaseră aproape în totalitate, era încă închis. De aceea, Kyllar se văzu nevoit să traverseze podul din apus. Străjerii halidorani abia dacă-l învredniciră cu o privire când trecu pe lângă ei. Se părea că atenția tuturor, chiar și a meisterilor, era concentrată asupra unei platforme situate în centrul curții castelului și a unui grup de munteni cu bustul gol ce stăteau aliniați în frig. Kyllar ignoră escadronul de pe platformă, cercetând posibile amenințări în jur. Nu era încă sigur dacă meisterii puteau să-i observe Talentul, deși era aproape convins că nu, atâta vreme cât nu-l folosea. Comparativ cu magii, abilitățile lor păreau legate mai degrabă de miros și de aceea se deghizase în tăbăcar. Dacă un meister s-ar fi apropiat de el, Kyllar nu putea decât să spera că mirosurile obișnuite le vor acoperi pe cele magice.

De fiecare parte a porții vegheau câte patru străjeri, pe fiecare segment al zidului castelului construit în formă de romb erau alți șase și probabil încă o mie, aliniați în formație, în curte, lângă cei două sute și ceva de munteni din Graavar. În mulțimea de câteva mii de oameni, cincizeci de meisteri se așezaseră la intervale regulate. În centrul tuturor, pe platforma temporară, se zăreau câțiva nobili, cadavre mutilate, dar și Regele-zeu Garoth Ursuul, vorbind cu un Vürdmeister. Părea ridicol, însă, în pofida numeroșilor soldați și meisteri prezenți, aceasta era probabil cea mai bună șansă pe care ar fi putut-o avea un mătrășitor ca să-l omoare.

Kyllar nu se afla însă aici ca să ucidă. Venise pentru a studia un bărbat, îndeplinind cea mai ciudată misiune pe care o acceptase vreodată. Scrută mulțimea în căutarea celui despre care-i vorbise Jarl și-l descoperi imediat. Baronul Kirof fusese vasalul familiei Gyre. După moartea suveranului său, întrucât avea domeniile atât de aproape de oraș, el fusese unul

dintre primii nobili care se închinaseră lui Garoth Ursuul. Era un bărbat rotofei, cu barbă roșie, tăiată în unghi după moda halidorană, cu nas mare și coroiat, bărbie mică și sprâncene stufoase.

Kyllar se apropie. Baronul Kirof asuda și-și ștergea palmele de tunică, vorbind nervos cu nobilii halidorani care îl înconjurau. În timp ce Kyllar încerca să ocolească un fierar înalt care mirosea îngrozitor, acesta îl lovi cu cotul în plexul solar.

Lovitura îi tăie răsuflarea și, încă de când începu să se aplece, sa'kariul i se adună în mână, luând forma unui pumnal.

— Dacă vrei să vezi mai bine, vino mai devreme, așa cum am făcut noi, zise fierarul, suflecându-și mânecile ca să-și arate bicepșii imenși.

Cu efort, Kyllar reuși să-și strecoare înapoi sa'kariul sub piele și-și ceru scuze, cu ochii în pământ. Celălalt pufni și se întoarse ca să privească din nou.

Kyllar se poziționează într-un loc de unde îl putea urmări destul de bine pe baronul Kirof. Regele-zeu ajunsese la jumătatea trupelor, iar pariorii Sa'kagé preluau deja rămășaguri despre care dintre cei treisprezece soldați ai fiecărui escadron urma să fie ucis. Soldații halidorani priveau încremeniți. Kyllar se întrebă câți cenarieni urmau să moară din cauza lăcomiei pariorilor când soldații aveau să răscolească orașul în seara aceea, îndurerați de pierderile lor și înfuriați de felul în care Sa'kagé reușea să murdărească tot ce atingea.

„Trebuie să ies din nenorocitul ăsta de oraș.”

*

Escadronul de pe platformă ajunsese deja la al zecelea soldat care trăsese paiul lung. Aproape că merita să urmărească, fiindcă bărbații deveneau tot mai disperați pe măsură ce vecinii le erau cruțați, iar propriile lor șanse de supraviețuire se

împuținau. Cel de-al unsprezecelea, în jur de patruzeci de ani, vânjos și cu tendoane masive, trase paiul scurt. Își mușcă din mustață în timp ce-l întinse Regelui-zeu, dar altfel nu trădă nicio emoție.

Neph privi locul în care ducesa Jadwin și soțul ei stăteau pe platformă.

— Am examinat sala tronului și am simțit ceva neobișnuit. Întregul castel miroase a magia care a ucis atâția dintre meisterii noștri. Unele locuri din sală însă... pur și simplu nu au miros. E ca și cum ai intra într-o casă în care a fost un incendiu și una dintre încăperi nu ar mirosi a fum.

Sângele începuse să sară în toate părțile, iar Garoth era destul de sigur că bărbatul murise, dar escadronul continua să-l lovească.

— Asta nu se potrivește cu ceea ce știm despre sa'kariul argintiu, zise Garoth.

— Nu, Sfinția Voastră. Cred că există și un al șaptelea sa'kari, unul secret. Se poate ca el să neutralizeze cumva magia și să fie în posesia acestui Înger al Noptii.

Garoth începu să se gândească la asta în timp ce escadronul se alinia din nou, lăsând un cadavru în urmă. Fața soldatului fusese pur și simplu distrusă. Făcuseră o treabă impresionantă. Se străduiseră cu toții să-și demonstreze hotărârea sau pur și simplu nu-l prea plăcuseră pe nefericit. Garoth dădu din cap, încântat. Își întinse din nou ghearele ki și zdrobi capul cadavrului.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteți purificați.

Două dintre gărzile sale luară trupul inert și-l duseră la marginea platformei. Toate cadavrele fuseseră stivuite acolo, așa încât cenarienii, care poate că nu văzuseră fiecare moarte în parte, să fie martorii unei priveliști îngrozitoare.

Când veni rândul escadronului următor, Garoth întrebă:

— Un sa'kari tăinuit timp de șapte sute de ani? Și ce puteri are? Să se ascundă? Ce înseamnă asta pentru mine?

— Cu un asemenea sa'kari, Sfinția Voastră, sau un agent loial, ați putea intra până în inima Chantryului și să le luați

toate comorile. Fără a fi văzut. E posibil să puteți intra chiar în Pădurea lui Ezra și să luați de acolo artefactele adunate de șapte veacuri. În felul acesta, n-ar mai fi nevoie de armate sau subtilități. Cu o singură lovitură ați putea sugruma întregul Midcyru.

„Agentul meu.” Nu încăpea îndoială că Neph s-ar fi oferit să preia sarcina aceea periculoasă. Gândul că un asemenea sa'kari ar fi putut ajunge în mâinile unui astfel de om îi ocupă mintea pe durata morții unui adolescent, a doi bărbați în floarea vârstei și a unui veteran experimentat care deținea una dintre cele mai de seamă decorații oferite de Regele-zeu. În ochii lui i se păru că putea citi trădarea.

— Ocupă-te de asta! zise Garoth.

Se întrebă dacă Hali știa despre acel al șaptelea sa'kari. Se întrebă dacă Dorian știa. Dorian, primul fiu pe care îl recunoscuse, cel care ar fi trebuit să-i fie moștenitor, Dorian profetul, Dorian Trădătorul. El fusese aici, Garoth era sigur de asta. Numai el ar fi putut aduce sabia Curoch, măreața armă a lui Jorsin Alkestes. Pentru o clipă, un mag apăruse cu ea în mână și nimicise cincizeci de meisteri și trei Vüirdmeisteri, după care dispăruse. Neph aștepta în mod evident să-l întrebe despre ea, dar Garoth își luase gândul că va mai găsi sabia Curoch. Dorian nu era prost. N-ar fi adus arma atât de aproape, dacă ar fi crezut că o poate pierde. Cum poți păcăli un om care cunoaște viitorul?

Regele-zeu miji ochii în timp ce mai strivea un craniu. De fiecare dată când o făcea, își stropea cu sânge hainele inaculate. Era un gest deliberat și totuși îl irita. În plus, nu era nimic demn în picăturile de sânge ce-i intrau în ochi.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteți purificați, zise el oamenilor.

Rămase în fața platformei, în timp ce escadronul își relua locul din curtea interioară. Nu se întorsese nicio clipă să-i privească pe cenarieni, care stăteau în spatele său. Însă acum o făcu.

În timp ce se întorcea, ki-ul prinse viață. Lujerii negri i se încolăciră pe față, pe brațe, peste picioare și chiar ieșiră din pupile. Le permise pentru un scurt moment să absoarbă lumina, așa încât el să apară ca o pată nefirească de întuneric în soarele dimineții. Sfârși totuși repede. Dorea ca nobilii să-l vadă.

Ochii tuturor erau holbați. Nu era vorba doar de ki, ci și de copleșitoarea măreție a lui Garoth. De grămezile de cadavre ce îl încadrau ca rama unui tablou. De veșmintele lui albe, pătate de sânge și de materie cenușie. Era măreț fiindcă era puternic și teribil fiindcă era maiestuos. Poate că, dacă ducesa Trudana Jadwin avea să supraviețuiască, îi va cere să picteze scena.

Regele-zeu îi privi pe nobili, iar aceștia îl priviră la rândul lor. Se întrebă dacă vreunul dintre ei observase câți erau: treisprezece.

Își întinse mâna cu paie spre ei.

— Veniți! le zise. Hali vă va purifica.

De data asta, nu avea nici cea mai mică intenție să lase decizia în voia sorții.

Comandantul Gher privi spre Regele-zeu.

— Sfinția Voastră, trebuie să fie o...

Se opri, fiindcă Regii-zei nu făceau greșeli. Chipul lui Gher se albi brusc. Trase un pai. Era lung. Își dădu seama abia după câteva momente că ar fi trebuit să fie mai reținut și să nu-și fi afișat emoțiile.

Majoritatea celorlalți erau nobili mai puțin importanți – bărbații și femeile care lucraseră pentru regele Aleine Gunder al IX-lea. Toți fuseseră ușor de convinși. I-ar fi fost foarte ușor să-i strivească. Nu câștiga însă nimic dacă îi ucidea, chiar dacă îl dezamăgiseră.

Ajunse la Trudana Jadwin, care asuda abundant. Era a douăsprezecea în rând, iar soțul ei era ultimul.

Garoth se opri. Îi lăsă să schimbe priviri. Știa, la fel ca toți cei care se uitau, că unul dintre ei urma să moară și că asta

depindea de lungimea paiului pe care avea să-l tragă Trudana. Ducele înghițea convulsiv.

— Dintre toți nobilii de aici, zise Garoth, tu, duce Jadwin, ești singurul care nu s-a aflat niciodată în serviciul meu. Este evident deci că nu mi-ai greșit. Pe de altă parte însă, soția ta a făcut-o.

— Poftim? întrebă ducele privind spre Trudana.

— Nu știai că te înșela cu prințul? L-a ucis din porunca mea.

Era într-adevăr minunat să te afli în centrul unei scene care ar fi trebuit să fie extrem de intime. Fața palidă a ducelui deveni cenușie. În mod evident, fusese mai puțin receptiv la asemenea amănunte decât majoritatea soților încornorați. Garoth putea vedea cum înțelegerea pune stăpânire pe bietul om. Toate suspiciunile vagi pe care le respinsese, toate scuzele jalnice pe care le acceptase se reuniseră acum ca să-l strivească.

În mod ciudat, Trudana Jadwin păru îndurerată. Expresia de pe fața ei nu era cea de martir, la care se așteptase Garoth. Se gândise că ea își va învinovăți soțul, spunându-i care îi fuseseră motivele. În loc de asta, ochii ei nu trădau decât culpabilitate. Garoth nu putea decât să presupună că ducele fusese un soț cumsecade, iar ea știa asta. Îl înșelase pentru că așa dorise, iar cele două decenii de minciuni se prăbușiseră acum asupra ei.

— Trudana, zise Regele-zeu înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, m-ai servit bine, deși ar fi putut să fie și mai bine. Așa că îți ofer în același timp recompensa și pedeapsa. Îți întinse paiele. Cel scurt e în stânga ta.

Femeia privi ochii lui întunecați de ki, se uită la paie și apoi la soțul ei. Era o clipă de neuitat. Garoth știa că expresia plângărească a ducelui avea s-o bântuie pentru tot restul vieții. Regele-zeu era sigur de decizia femeii, deși în momentul acela era evident că ea se considera capabilă de autosacrificiu.

Luându-și inima în dinți, ducesa întinse mâna către paiul scurt, dar se opri înainte să-l apuce. Își privi soțul, apoi luă ochii de la el și trase paiul lung.

Ducele urlă. Cât de încântător! Sunetul sfâșie inimile tuturor cenarienilor din curte. Părea să aibă exact tonalitatea necesară pentru a purta mesajul Regelui-zeu: în locul lui puteai să fii tu.

Nobilii, inclusiv Trudana, îl încercuiră pe duce, cu moartea în inimi și simțindu-se blestemați pentru participarea la un asemenea act, dar o făcură.

Bărbatul se întoarse către soția sa.

— Te iubesc, Trudana. Te-am iubit întotdeauna.

Pe urmă, își trase mantia peste cap și dispăru sub furtuna de lovituri.

Regele-zeu nu putu decât să zâmbească.

*

În timp ce Trudana Jadwin ezitase cu privire la alegerea pe care o avea de făcut, Kyllar se gândea că dacă ar fi acceptat contractul oferit de Mama K, acum ar fi fost momentul perfect ca să lovească. Toți ochii erau ațintiți asupra platformei.

Kyllar se întorsese spre baronul Kirof, studiind șocul și oroarea ce-i puseseră stăpânire pe chip, când observă că pe zidul din spatele baronului erau doar cinci străjeri. Își aminti iute: fuseseră șase, iar unul dintre ei avea un arc și o tolă plină cu săgeți.

Un trosnet puternic se auzi din centrul curții și Kyllar văzu cum partea din spatele platformei se rupse și se prăbuși. Văzduhul se umplu de lumini scânteietoare. Toți se întoarseră către ele, dar Kyllar își feri privirea. Bomba cu scintilație explodează cu o bubuitură slabă și un fulger uriaș de lumină albă. În timp ce sute de civili și de soldați urlau orbiți, Kyllar îl văzu pe cel al șaselea străjer de pe zid cum se pregătea să tragă din nou. Era Jonus Severing, un mătrășitor

cu cincizeci de crime la activ. O săgeată cu vârf de aur zbură către Regele-zeu.

Garoth ținea palmele apăsate pe ochi, dar în jurul său înfloriseră deja scuturi ca niște bule strălucitoare. Săgeata îl lovi pe cel exterior, se înțepeni și luă foc când bula explodează. O alta era deja pe drum și străbătu scutul acela, lovindu-l pe următorul. Bula pocni, la fel ca și următoarea, pentru că Jonus Severing trăgea cu o viteză uimitoare. Își folosea Talentul ca să-și țină săgețile în aer, așa încât o înstruna pe una de îndată ce precedenta părăsise coarda arcului. Scuturile se spărgeau mai repede decât le putea reface Regele-zeu.

Oamenii urlau, orbiți. Cei cincizeci de meisteri din curte formau scuturi în jurul lor, răsturnându-i pe cei din jur.

Mătrășitorul care stătuse ascuns sub platformă sări pe ea, în pata oarbă a Regelui-zeu. Așteptă să se spargă și ultimul scut care strălucea la doar câțiva centimetri de pielea acestuia, iar răgazul acela îi permise lui Kyllar să vadă că nu era de fapt mătrășitor. Era un puști de vreo paisprezece ani, probabil ucenicul lui Jonus Severing. Băiatul era atât de concentrat asupra Regelui-zeu, încât nu se ferea și rămăsese nemișcat. Kyllar auzi sunetul corzii unui arc de lângă el și-l văzu pe băiat căzând chiar în momentul în care dispărea ultimul scut al lui Garoth.

Oamenii se îmbrânceau spre porți, călcându-se în picioare. Câțiva meisteri, încă orbiți de lumină și de panică, trăgeau proiectile verzi la întâmplare în mulțime și în soldații din jurul lor. Una dintre gărzile Regelui-zeu încercă să se arunce asupra acestuia pentru a-l doborî la pământ și a-l apăra cu trupul său, dar, derutat, Garoth îi interpretă greșit gestul și un ciocan de ki îl proiectă pe munteanul uriaș prin nobilii de pe platformă.

Kyllar se întoarse ca să vadă cine îl ucisese pe ucenic. La nici zece pași de el stătea Hu Gibbet, călăul întregii familii a lui Logan Gyre, cel mai bun mătrășitor din oraș după moartea lui Durzo Blint.

Jonus Severing se retrăgea deja fără a irosi vreun moment ca să-și plângă ucenicul mort. Hu lansă altă săgeată, pe care Kyllar o văzu înfigându-se în spatele mătrășitorului. Jonus se prăbuși de pe zid, în afara vederii lor, dar Kyllar n-avea nicio îndoială că murise.

Hu Gibbet trădase Sa'kagéul, iar acum îl salvase pe Regele-zeu.

Aplecându-se pentru ca Hu să nu-i vadă fața, Kyllar se alătură apoi șuvoiului de cenarieni speriați care ieșeau pe poarta castelului.

Domeniul Jadwin supraviețuise incendiilor ce distruseră majoritatea orașului. Kyllar ajunse la intrarea secretă și gărzile o deschiseră fără să-i adreseze vreun cuvânt. Se oprise doar ca să-și abandoneze deghizarea și să-și frece corpul cu alcool pentru a scăpa de miros, așa că era sigur că ajunsese înaintea ducesei. Vestea morții ducelui călătorise însă mai repede decât el. Gărzile aveau bucăți de pânză neagră legate în jurul brațelor.

— I-adevărat? îl întrebă unul dintre ei pe Kyllar.

Mătrășitorul aprobă din cap și porni spre coliba din spatele palatului unde locuia familia Cromwyll. Helene fusese ultimul orfan pe care aceasta o adoptase, iar toți frații ei plecaseră să fie ucenici sau servitori în alte Case. Doar mama ei adoptivă îi mai servea pe Jadwini. După lovitura de palat, Kyllar, Helene și Uly stătuseră acolo. Era singura lui variantă, întrucât toate celelalte ascunzători fuseseră distruse de foc sau erau acum inaccesibile. Despre el se credea că era mort, de aceea n-avea chef să se retragă în vreuna dintre ascunzătorile Sa'kagé, unde putea fi recunoscut. Oricum locurile acelea erau probabil ticsite. Nimeni nu-și dorea să fie pe străzile bântuite de bandele de halidorani.

Deoarece coliba era pustie, Kyllar merse la bucătăria castelului. Uly, care avea doar unsprezece ani, stătea pe un scăunel aplecată deasupra unei albii pline cu apă și clăbuc, frecând tigăi. Kyllar se furișă în spatele ei, o ridică de sub un braț, o întoarse către el și o așază din nou pe scaun, în timp ce fetița țipa ascuțit. Îi aruncă o privire feroasă.

— Ai avut grijă ca Helene să nu intre în vreo belea, așa cum ți-am zis? Întrebă el.

— Am încercat, oftă Uly, dar nu cred că avem vreo șansă.

Kyllar începu să râdă, urmat imediat și de Uly. Fetița fusese crescută de servitorii din castelul Cenaria și, pentru propria ei siguranță, fusese lăsată să creadă că era orfană. De fapt, era fiica Mamei K și a lui Durzo Blint. Acesta din urmă aflase adevărul doar în ultimele zile ale vieții lui, iar Kyllar îi promisese c-o va proteja. După stinghereala inițială, când îi explicase că nu el îi era tată, totul mersese mai bine decât s-ar fi putut aștepta tânărul.

— Nicio șansă? Îți dau eu șansă! se auzi o voce.

Helene căra un ceaun imens murdar de tocana de ieri și-l așeză lângă maldărul de vase din fața lui Uly.

Fetița oftă și Helene chicoti răutăcios. Kyllar se minună de felul în care se schimbase într-o singură săptămână. Sau poate că doar el o vedea altfel. Încă mai avea cicatricile late pe care i le făcuse Șobolanul în copilărie: un X deasupra buzelor pline, unul pe obraz și un arc care pornea de la sprânceană și se oprea în colțul gurii. Kyllar abia dacă le mai observa însă. Acum vedea un ten strălucitor, ochi luminați de inteligență și fericire și un surâs contorsionat nu de cicatrici, ci de ștregărie. Iar modul în care o femeie putea arăta atât de bine în haine modeste de servitoare și șorț era unul dintre marile mistere ale universului.

Helene luă alt șorț dintr-un cuier și-l privi cu subînțeles pe Kyllar.

— Ah, nu! protestă el. Eu nu fac așa ceva!

Femeia îi trecu șorțul peste cap și apoi îl trase spre ea, încet și seducător. Se uita fix la buzele lui, iar Kyllar nu reuși decât să le fixeze pe ale ei, văzând cum le umezește cu vârful limbii.

— Cred că..., zise ea încetișor, cu mâinile mângâindu-i obraji.

Uly tuși cu subînțeles, dar niciunul dintre ei nu-i dădu vreo atenție.

Helene îl trase pe Kyllar lângă ea, își puse palmele pe spatele lui, își ridică gura spre el și-și lăsă parfumul dulce să-i umple nările.

— ...așa-i mult mai bine.

Strânse bine nodul șorțului, după care îi dădu drumul brusc, retrăgându-se.

— Acum mă poți ajuta. Ce vrei să cureți: cartofii sau ceapa?

Helene și Uly începură să râdă la vederea figurii lui ofensate.

Kyllar se năpusti înainte, iar Helene încercă să se ferească, însă el își folosi Talentul ca s-o prindă. Exersase toată săptămâna anterioară și deși nu-și putea extinde priza decât cu un pas dincolo de mâini, de data asta se dovedi de ajuns. O trase la piept și o sărută. Ea se prefăcu o clipă că se împotrivește, dar îi răspunse apoi la fel de pasional. Pentru o clipă, lumea întreagă păru că se concentrează în moliciunea buzelor ei și în senzația provocată de apăsarea corpului Helenei.

Dinspre Uly se auziră zgomote de vomitat. Fără să se uite, Kyllar apucă spălătorul de vase ud și-l aruncă într-acolo. Zgomotul lăsă imediat locul unui țipăt. Helene se desfăcu din strânsoare și-și acoperi gura, încercând să nu râdă.

Kyllar reușise să o nimerească pe Uly drept în față, umplând-o de zoaie. Fata ridică brațul și-l stropi, iar el îi îngădui. Pe urmă îi ciufuli părul ud în felul în care știa că ei nu-i place și-i spuse:

— În regulă, pitico, o meritam! Pace acum. Unde-s cartofii ăia?

Se afundară încet în rutina corvezilor de bucătărie. Helene îl întreabă ce văzuse și ce auzise și, deși Kyllar se uita întruna după oricine ar fi putut trage cu urechea, îi povesti cum îl studiase pe baron și cum asistase neajutorat la tentativa de asasinat. Împărtășirea unor asemenea povești era probabil cea mai plictisitoare activitate pe care ar fi putut-o face un cuplu, dar pe parcursul vieții sale Kyllar nu avusese parte de

luxul iubirii obișnuite. Pentru el, a împărtăși, a vorbi pur și simplu sincer unei persoane căreia îi păsa, era ceva extrem de prețios. Un mătrășitor, îi spusese Durzo, trebuie să fie capabil să renunțe la orice într-o singură clipită. El este mereu singur.

Asemenea momente, comuniunea aceea simplă, îl făcuseră pe Kyllar să abandoneze calea umbrelor. Își petrecuse mai bine de jumătate din viață antrenându-se fără încetare pentru a deveni ucigașul perfect, însă acum nu mai dorea să ucidă pe nimeni.

— Ar fi avut nevoie de un al treilea om pentru lovitură, zise el. Să stea de pază și să fie rezerva celui care a atacat cu pumnalul. Noi am fi putut s-o facem. Sincronizarea lor a fost bună! Dacă ar mai fi dispus de o secundă, ar fi reușit doar ei doi. Dacă m-aș fi alăturat și eu, Hu Gibbet și Regele-zeu ar fi fost acum amândoi morți. Iar noi am fi avut cincizeci de mii de gunderi, zise el, după care se opri pradă unui gând negru. *Gunderi*. Bănuiesc că n-o să-i mai numească așa acum că toți Gunderii sunt morți.

Oftă.

— Și acum vrei să știi dacă ai procedat corect, spuse Helene.

— Da.

— Kyllar, întotdeauna vor exista oameni atât de răi, încât noi să credem că merită să moară. În castel, atunci când Roth te... chinuia, am fost la un pas de a încerca să-l ucid eu însămi. Dacă ar mai fi durat puțin... nu știu. Știu doar ce mi-ai spus tu despre felul cum crimele ți-au alterat sufletul. Nu contează binele pe care par să-l facă pentru întreaga lume, fiindcă ele sfârșesc prin a te distruge. Eu nu pot accepta așa ceva. Și n-o s-o fac. Țin prea mult la tine.

Acea fusese singura condiție pe care Helene o pusese pentru a părăsi orașul cu Kyllar: să renunțe la asasinat și la violență. Tânărul continua să fie nesigur. Nu știa dacă drumul Helenei era corect, totuși văzuse îndeajuns pentru a ști că cel al lui Durzo și Mama K nu ducea nicăieri.

— Chiar crezi că violența naște violență? Că până la urmă, dacă eu nu voi mai ucide, în lume vor muri mai puțini oameni nevinovați?

— Chiar cred, răspunse Helene.

— În regulă. Atunci trebuie să fac ceva în seara asta. Probabil că vom putea pleca dimineață.

Fundătura Iadului nu era un loc potrivit pentru un rege. Iar Gaura era partea cea mai de jos a temniței căreia cenarienii îi spuneau Burdihanul. Intrarea se făcea printr-un chip de piatră demonic, cioplit din obsidian negru. Deținuții pătrundeau chiar prin gura sa deschisă și coborau apoi pe o rampă, adesea alunecoasă din cauza celor cu vezica mai slabă. În temnița propriu-zisă, arta cioplitorilor fusese ignorată în favoarea fricii viscereale trezite de spații înguste, întuneric, înălțimi, hăulitul sinistru al vântului ce se ridica din adâncuri și conștiința faptului că tuturor captivilor cu care îți împărțezi existența acolo le fusese refuzat dreptul la o moarte demnă. Gaura era mereu încinsă și duhnea a pucioasă și a descompunere umană în cele trei forme: rahat, moarte și corpuri nespălate. Exista o singură torță, undeva foarte sus, de cealaltă parte a grilajului care separa animalele umane de restul deținuților din Burdihan.

Logan Gyre împărțea Gaura cu unsprezece bărbați și o femeie, care îl urau din cauza cuțitului, a trupului viguros și a accentului educat din vocea sa. Cumva el reușise să rămână diferit, izolat, chiar și în menajeria aceea de ciudați.

Stătea cu spatele sprijinit de zid. Exista doar un zid, fiindcă Gaura era circulară. În mijloc se afla un orificiu cu diametrul de cinci pași care se căsca într-o prăpastie. Laturile îi erau perfect verticale, din obsidian lustruit. N-aveai de unde ști cât era de adânc. Atunci când captivii își aruncau fecalele acolo, nu auzeau niciun sunet. Dinăuntru nu scăpau decât duhoarea apăsătoare a unui infern sulfuros și vaietul

intermitent iscat de vânt, de fantome ori de sufletele torturate ale morților sau de orice altceva ar fi putut produce zgomotul acela care te făcea să-ți pierzi mințile.

La început, Logan se întrebase de ce obișnuiau tovarășii lui să-și facă nevoile lângă zid și abia apoi să-și arunce fecalele în gaură – dacă o făceau –, lovindu-le cu piciorul. Înțelesese adevărul prima dată când o făcuse și el. Ar fi fost o nebunie să încerci să te ușurezi lângă Gaură. Acolo nu trebuia să te pui niciodată într-o postură de vulnerabilitate. Când un deținut trebuia să treacă pe lângă altul, se mișca iute și suspicios, rânjind, șuierând și înjurând cu șuvoaie de cuvinte fără sens. Dacă voiai să ucizi pe cineva, cel mai simplu era să-l arunci în Gaură.

Cel mai rău era că pragul de piatră din jurul Găurii avea doar trei pași lățime și era înclinat spre centru. Pragul acela reprezenta întreaga lume a prizonierilor. Era panta îngustă și alunecoasă către moarte. Logan nu dormise deloc în cele șapte zile care trecuseră de la lovitura de palat. Clipea des. Șapte zile. Începea să-și piardă puterile. Chiar și Fin, care căpăta cea mai mare parte a ultimei bucăți de carne, nu mai mânca de patru zile.

— Aduci ghinion, băi, Treiș'pe, zise Fin privindu-l peste hău. Uite că nu ne-au mai dat de mâncare de când te-au băgat pe tine aici.

Fin era singurul care-i spunea Treiș'pe. Restul acceptaseră titulatura pe care și-o conferise el însuși într-un moment de nebunie: Rege.

— Vrei să zici de când l-ai *mâncat* pe ultimul gardian? Nu crezi că are ceva de-a face cu asta?

Vorbele lui stârniră chicoteli printre ceilalți, cu excepția lui Scrâșnilă, prostovanul care zâmbea mereu arătându-și dinții piliți în colți ascuțiți. Fin tăcu, preferând să-și mestece și să-și întindă funia pe care o avea în mâini. Purta deja în jurul său un colac întreg de frânghie, care era atât de groasă, încât aproape că ascundea un corp slăbănog ca funia însăși.

Era cel mai temut dintre deținuți. Logan n-ar fi spus despre el că era conducătorul celorlalți, fiindcă asta ar fi implicat existența unei ordini sociale. Ei erau ca niște animale: lăptoși, cu pielea atât de murdară, încât nu se mai putea spune ce culoare avusese înainte să fie încarcerati, cu ochi sălbatici și urechi ciulite la cel mai mic zgomot. Toți dormeau iepurește. În ziua în care sosise el, *mâncaseră* doi oameni.

„Am sosit? M-am aruncat cu capul înainte. Aș fi putut avea o moarte ușoară, demnă. În loc de asta, sunt aici pe vecie sau până când mă vor mânca. Zeilor, mă vor *mânca*!”

Atenția i se îndreptă spre sursa unei mișcări, de partea cealaltă a Găurii. Era Lilly. Ea era singura care nu se agăța de zid. Ignora hăul, neînfricată. Un bărbat întinse mâna și o apucă de rochie.

— Nu acum, Jake, îi zise ea chiorului.

Acesta continuă s-o rețină, însă, când ea arcui o sprânceană, îi dădu drumul înjurând. Lilly se așează lângă Logan. Era o femeie banală, căreia nu-i puteai aprecia vârsta. Ar fi putut avea cincizeci de ani, dar Logan credea că era mai aproape de douăzeci: încă avea aproape toți dinții.

Ea rămase tăcută mult timp. Apoi, după ce curiozitatea stârmită de venirea ei se stinsese, se scărpină între picioare cu un gest absent și-l întrebă:

— Ce-ai de gând să faci?

Glasul îi era tânăr.

— O să ies de-aici și-o să-mi eliberez țara, răspunse el.

— Continui să crezi rahatul ăsta – că ești rege, constată ea. Mai bine i-ai convinge că ești nebun. Văd că te porți ca un băiețel pierdut. Trăiești printre animale. Dacă vrei să rămâi în viață, trebuie să te transformi în monstru. Nu poți rezista decât dacă-ți ascunzi în profunzime convingerea. Iar când vine momentul potrivit, faci ceea ce ai de făcut, încheie ea bătându-l ușor pe genunchi și plecând spre Jake.

Câteva clipe mai târziu, bărbatul se urcase pe ea. Animalelor nu le păsa. Nici măcar nu se uitau.

Nebunia începea să pună stăpânire pe el. Dorian se ținea în șa doar din instinct. Lumea exterioară îi părea distantă, neimportantă, învăluită în ceață în timp ce viziunile erau apropiate, vii și vibrante. Jocul începuse, piesele erau în mișcare. Iar viziunea lui se extinsese mai mult ca niciodată. Îngerul Noptii zbura spre Caernarvon și puterile îi creșteau, însă el nu le folosea.

„Ce faci, băiete?” Dorian se agăță de viața aceea și o urmă spre trecut. Vorbise odată cu Kyllar și-i profetise moartea. Acum știa de ce nu prevăzuse și faptul că acest Înger al Noptii va muri și în același timp nu va muri. Îl derutase Durzo. Dorian văzuse viața lui Durzo intersectându-se cu altele. Văzuse, dar nu înțelesese.

Era ispitit să încerce să urmărească viețile lui Durzo înapoi până la prima, cea în care primise sa'kariul pe care îl purta acum Kyllar. Își dorise să vadă dacă poate distinge viața lui Ezra Nebunul – cu siguranță o asemenea existență ar fi strălucit atât de puternic, încât nu avea cum s-o ignore. Poate că l-ar fi putut urmări pe Ezra, să afle ce știa el și cum învățase tot ceea ce-l făcea special. Ezra crease sa'kariul cu șapte veacuri în urmă, iar acesta îl făcea acum pe Kyllar nemuritor. Mai avea doar trei pași ca să ajungă unul dintre cei mai respectați și mai iscusiți magi din istorie. Trei pași! Să găsească pe cineva atât de faimos, însă care murise de atâta vreme. Era ispititor, dar ar fi cerut timp. Probabil luni de zile. Totuși, oh, ce lucruri ar fi putut afla!

„Câte lucruri aș putea afla despre trecut, în timp ce prezentul se destramă! Concentrează-te, Dorian. Concentrează-te!”

Alergând îndărăt pe cursul vieții lui Kyllar, Dorian o urmări din copilăria petrecută în Furnicar, prietenia cu Helene și cu Jarl, violul celui din urmă, mutilarea Helenei, prima victimă a lui Kyllar, la unsprezece ani, ucenicia la Durzo, instruirea oferită de Mama K, influența subtilă a

contelui Drake, prietenia cu Logan, reîntâlnirea cu Helene, furtul sa'kariului, lovitura de la castel, uciderea maestrului său și descoperirea lui Roth Ursuul – fratele meu mai mic, gândi Dorian –, un monstru aproape la fel de îngrozitor cum am fost eu cândva.

„Concentrează-te, Dorian!” I se păru că aude un sunet, ca un strigăt în lumea comună, dar nu-i dădu atenție. Nu-și putea îngădui să se lase distras din nou. Era pe cale să descopere ceva. Aici! Privi cum Kyllar o otrăvi pe Mama K în numele dreptății și-i oferi apoi antidotul din milă.

Dorian putea ști ce alegeri făcuse cineva, însă, fără a le cunoaște motivul, nu putea prevesti ce va deveni Kyllar în viitor. O apucase deja pe căi mai puțin evidente, imposibile. Când fusese pus să aleagă între viața iubitei lui și cea a mentorului, alesese să renunțe la propria existență. Taurul îi oferise pe rând coarnele sale, dar Kyllar sărise pur și simplu peste capul său. Acela era băiatul care conta. În momentul acela Dorian văzu sufletul dezgolit al lui Kyllar. „Acum ești al meu. Acum te cunosc.”

Simți o durere ascuțită în braț, dar n-avea de gând să se lase distras când reușise să-l apuce strâns pe Kyllar. Tânărul dorea mai presus de orice să pună în acord realitățile dure ale străzii pe care crescuse cu impulsurile pioase cu care-l infectase cumva contele Drake. Infectase? Cuvântul îi aparținea lui Kyllar. Deci, la fel ca și Durzo, vedea mila ca pe o slăbiciune.

„O să fii al naibii de dificil, nu-i așa?” Dorian zâmbi urmărindu-l pe Kyllar cum se confruntă cu Sa'kagéul incompetent din Caernarvon, cum culege ierburi, cum plătește impozite, cum se va certa cu Helene în încercarea de a fi un om obișnuit. Nu se descurcă prea bine. Presiunea se acumulează în el. Kyllar își îmbracă hainele de mătrășitor și pleacă pe acoperișuri – „ciudat, o face în pofida alegerilor de până atunci” – iar apoi, într-o noapte, cineva ciocănește la ușa lui. E Jarl, care îl pune din nou să aleagă între femeia pe care o iubește și viața pe care o urăște, între prietenul pe

care îl iubește și viața pe care ar fi trebuit s-o urască, fiindcă implică lovitură după lovitură, datorie, onoare și trădare. Kyllar e Umbră în Crepuscul, un colos tot mai mare, cu un picior sprijinindu-se în zi și cu altul în noapte. O umbră este însă o sălbăticiune efemeră, iar Crepusculul trebuie fie să se adâncească în noapte, fie să se lumineze către zi. Când Kyllar deschide ușa lui Jarl, viitorurile se amestecă...

— La naiba, Dorian!

Feir îl pălmuia. Își dădu brusc seama că probabil nu era prima lovitură pe care o primea, pentru că îl usturau ambii obraji. Se întâmplase ceva cu brațul lui stâng. Privi confuz, încercând să-și ordoneze imaginile care i se luptau în minte și să găsească adevărata curgere a timpului.

O săgeată îi ieșea din braț. Una cu pană neagră, trasă probabil de un muntean halidoran. Otrăvită.

Feir îl pălmui din nou.

— Oprește-te, oprește-te! zise Dorian fluturând din mâini, ceea ce îi stârni o durere atroce în brațul stâng.

Gemu și închise ochii strâns. Reuși să se adune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Călăreți, răspunse Feir.

— O bandă de idioți care încearcă să ducă acasă ceva cu care să se laude, spuse Solon.

Acel ceva ar fi fost, bineînțeles, urechile lui Solon, Feir și Dorian. Unul dintre cele patru cadavre purta deja două urechi pe o salbă în jurul gâtului. Păreau recente.

— Au murit toți? întrebă Dorian, conștient că trebuia să facă ceva cu săgeata din brațul său.

Solon aprobă din cap fără entuziasm, iar Dorian citi povestea scurtei bătălii din jurul lor. Atacul survenise pe când Feir și Solon ridicau tabăra. Soarele se strecura printre două piscuri ale Munților Faltier și atacatorii veniseră dintr-acolo, crezând că razele puternice îi vor orbi. Doi arcași încercaseră să-i acopere, totuși panta era foarte abruptă și primele săgeți își rataseră ținta.

După primul șoc, rezultatul fusese mai mult decât previzibil. Solon nu mânuia prea bine sabia, însă Feir, imens, monstruos de puternic și de rapid, era un maestru spadasin de gradul al doilea. Solon îl lăsase pe el să se ocupe de atacatori. Nu reușise să-l ferească pe Dorian de săgeată, dar îi ucisese pe arcași cu ajutorul magiei. Totul se petrecuse în mai puțin de două minute.

— Păcat că sunt din clanul Churaq, zise Solon împungând cu piciorul unul dintre tinerii cu tatuaje negre. I-ar fi ucis cu bucurie pe nenorociții din clanul Hraagl care păzesc convoiul de bagaje halidoran pe care-l urmărim.

— Crezusem că Vânturile Șuierătoare erau impenetrabile, replică Feir. Cum au trecut de partea asta a graniței?

Solon clătină din cap, ceea ce îi atrase atenția lui Dorian asupra părului său perfect negru cu excepția rădăcinilor. De când ucisese cincizeci de meisteri folosind Curoch – și aproape murise el însuși din cauza cantității imense de magie de care avusese nevoie pentru asta –, părul începuse să-i albească. Nu sur ca la bătrâni, ci alb ca zăpada, o culoare care contrasta puternic cu chipul său, al unui bărbat în plină putere, frumos, cu piele măslinie și trăsături sculptate de o viață de militar. La început Solon se plânsese și că vederea îi era fie în culori prea vii, fie, dimpotrivă, alb-negru din cauza folosirii sabiei Curoch, dar simptomele păreau să fi dispărut.

— Impenetrabile, da, zise Solon. De netrecut pentru o armată, da. Este însă spre sfârșitul verii și tinerii ăștia pot escalada munții. Mulți dintre ei mor în cursul ascensiunii sau sunt doborâți de pe stânci de furtuni stârnite din senin, dar dacă sunt norocoși și puternici, nimic nu-i poate opri. Ești gata să te ocupi de săgeata aia, Dorian?

Deși toți trei erau magi, nu se punea problema ca el să primească ajutor din partea celorlalți doi. Dorian era Hoth'salar; dorința de a-și trata propria nebunie îl făcuse să acceadă la cele mai înalte ierarhii ale Vindecătorilor.

Deodată, brațul lui Dorian se acoperi de apă, în jurul locului unde pătrunsese săgeata.

— Ce-a fost asta? întrebă Feir cu chip înspăimântat.

— Lichidul din sângele care-i deja infectat, zise Dorian. Ar trebui să se ia pe săgeată când o s-o tragi afară.

— Eu? întrebă Feir cu o privire agitată, ce nu se potrivea defel cu corpul lui masiv.

— Ești ridicol! zise Solon.

Întinse mâna și smulse săgeata. Dorian icni, iar Feir trebui să-l prindă. Solon privi săgeata. Ghimpii fuseseră aplatizați ca să nu smulgă carnea atunci când vârful ieșea, dar corpul săgeții era acoperit cu un înveliș negru de sânge. Otrava se adunase într-un soi de structură cristalină, triplând grosimea lemnului.

Pe când Dorian gâfâia, respirând, în aerul dintre ei începură să danseze picături de magie, asemenea unor licurici minusculi, ca o sută de păianjeni care țes pânze luminoase, tapiserii de lumină. Partea asta îi impresiona cel mai mult pe ceilalți. Teoretic, orice mag putea să se vindece, dar, dintr-un motiv necunoscut, cei mai mulți nu reușeau s-o facă și întregul proces părea să fie mult mai dureros. Era ca și cum pacientul trebuia să simtă toate durerile, disconfortul, iritarea și mâncărimile pe care rana le-ar fi provocat în perioada de vindecare naturală. Când un mag trata pe altcineva, îl putea amorți pe pacient, dar încercarea de amorțire a propriei persoane putea conduce la greșeli și chiar la moarte. Pe de altă parte însă, magii-femei se puteau autovindeca fără probleme. Și o făceau destul de des.

— Ești incredibil, zise Solon. Cum faci?

— Totul stă în puterea de concentrare, zise Dorian, și am avut parte de multă experiență.

Zâmbi și apoi clătină din cap ca și cum ar fi vrut să alunge slăbiciunea. Brusc, chipul i se animă, iar el deveni complet prezent alături de ei într-un mod în care o făcea tot mai rar.

Solon îl privi cu tristețe. Nebunia lui Dorian era ireversibilă. Avea să se amplifice până când urma să devină un idiot

ce mormăia nonsensuri și dormea prin grajduri. Avea să fie ignorat de toată lumea și să aibă cel mult două momente de luciditate pe an. Uneori momentele acelea puteau surveni când nu era nimeni pe lângă el, ca să-i poată împărtăși ce aflase.

— Oprește-te! îi spuse Dorian lui Solon. Tocmai am avut o revelație, continuă el zâmbind strâmb ca să-i facă să înțeleagă că vorbea serios. Mergem în direcția greșită. Mă rog, cel puțin tu, îl arată pe Feir. Tu trebuie s-o urmezi pe Curoch spre miazăzi, către Ceura.

— Ce vrei să spui? întrebă Feir. Am crezut că urmărim sabia. Și, oricum, locul meu e alături de voi.

— Solon, tu și cu mine trebuie să o luăm către miazănoapte spre Vânturile Șuierătoare.

— Stai! protestă Feir.

Dar ochii lui Dorian se pierdură din nou. Nu mai era cu ei.

— Drăguț, zise Feir. Foarte drăguț. Aș putea jura c-o face dinadins.

Trecuse de miezul nopții când Jarl li se alătură în coliba familiei Cromwyll. Întârziase mai bine de o oră. Mama adoptivă a Helenei era în dormitorul pe care îl foloseau cu toții, așa încât fata, Kyllar și Uly stăteau în camera din față. Uly adormise sprijinită de Kyllar, dar se trezi cu o smucitură, speriată de intrarea lui Jarl.

„În ce o bag pe fetița asta?” gândi Kyllar. O trase la piept și, după ce simți că se calmase, îi dădu drumul, fiindcă părea jenată.

— Îmi cer iertare, începu Jarl. Soldații... pedepsesc Furnicarul pentru tentativa de asasinat. Am vrut să verific unele lucruri, dar au blocat toate podurile. În momentul ăsta mitele nu mai sunt suficiente.

Kyllar își dădea seama că Jarl trecea detaliile sub tăcere din cauză că Uly se afla în încăpere, dar, având în vedere cât de rea fusese situația în Furnicar înaintea tentativei de asasinat, abia dacă își putea imagina ce se întâmpla acum.

Se întrebă cât de mult s-ar fi înrăutățit lucrurile, dacă tentativa de asasinare a Regelui-zeu ar fi avut succes. Violența naște violență.

— Asta înseamnă că lovitura s-a anulat? întrebă el pentru ca Helene și Uly să nu-l poată descoase mai mult.

— Nu. E valabilă, zise Jarl și întinse Helenei o punguță suspect de ușoară. Mi-am luat libertatea de a-i mitui pe străjerii de la poartă în avans. Prețul a crescut deja și-ți garantez că mâine va fi și mai mare. Ai lista cu intervalele de timp în care lucrează străjerii mituiți deja?

Jarl desfăcu un pachet și scoase o tunică de culoarea untului, pantaloni și cizme negre, înalte.

— Am memorat-o, zise Kyllar.

— Uite ce-i, interveni Helene. Știu că Kyllar obișnuia să dea lovituri despre care nu știa la ce servesc, dar eu trebuie să înțeleg. De ce ar plăti cineva cinci sute de gunderi lui Kyllar pentru ca el să-și însceneze moartea? Asta-i o avere!

— Nu și pentru un duce halidoran. Asta-i tot ce am putut să aflu, spuse Jarl. Ducii de acolo sunt altfel decât ai noștri, fiindcă nobilimea lor e inferioară meisterilor. Însă meisterii au nevoie de oameni care să le organizeze țărani și așa mai departe. Ducele Vargun este bogat, dar a trebuit să se lupte din greu pentru fiecare bucată din puterea sa. A venit în Cenaria sperând să avanseze în societate, însă poziția pe care o viza și pe care credea că o va obține – șef al gărzii regale cenariene – a fost oferită locotenentului Hurin Gher, actualul comandant Gher.

— Asta fiindcă i-a condus pe nobilii cenarieni într-o ambuscadă în timpul loviturii de palat. Trădătorul! exclamă Kyllar.

— Exact. O dată pe săptămână, dimineața, comandantul Gher merge la docuri împreună cu câțiva oameni de încredere ca să încaseze mitele de la Sa'kagé. Desigur, el pretinde că patrulează. În dimineața asta va merge să vadă cum rivalul lui, ducele Vargun, îl omoară pe un nobil cenarian mărunț, baronul Kirof. Comandantul Gher va fi încântat să-l aresteze pe duce. Peste câteva zile sau săptămâni, „răposatul” baron Kirof va reapărea. Comandantul Gher va fi dezonorat pentru că a arestat un duce fără motiv și, cel mai probabil, Vargun îi va lua locul. O mulțime de mișcări pot decurge prost și tocmai de aceea Kyllar primește doar cinci sute de gunderi. Dacă însă lucrurile vor merge bine, ducele Vargun își va recupera cei cinci sute de gunderi în mai puțin de o lună, numai din mite.

— Mi se pare extraordinar de complicat, zise Helene.

— Crede-mă, pentru politica halidorană, intriga asta e chiar simplă, răspunse Jarl.

— Și cum va profita Sa'kagé de chestia asta? întrebă Kyllar.

— Am încercat să-l reținem pe baronul Kirof, se încruntă Jarl, dar se pare că ducele nu-i tocmai prost. A dispărut deja.

— Însă Sa'kagé nu l-ar fi răpit pe baron! De ce s-o fi făcut? întrebă Helene.

— Dacă Sa'kagé l-ar fi prins pe Kirof, spuse Kyllar, l-ar fi putut șantaja pe comandantul Gher. El ar fi știut că în momentul în care apare Kirof, soarta lui e pecetluită, așa încât Sa'kagé l-ar fi avut în mână.

— Știi, zise Helene, uneori încerc să-mi imaginez cum ar arăta orașul ăsta fără Sa'kagé și nu pot. Vreau să plecăm de-aici, Kyllar. Nu pot să vin și eu diseară?

— Nu-i destul loc pentru un adult, răspunse Jarl în locul lui. Oricum, se vor întoarce până la răsăritul soarelui. Uly? Kyllar? Sunteți gata?

Kyllar aprobă din cap, imitat de fetiță, al cărei chip trăda o îndârjire profundă.

Două ore mai târziu ajunseseră pe docuri, gata să-și ocupe pozițiile. Uly avea să se ascundă sub doc, pe o plută camuflată și aranjată să pară ca o grămadă de lemne aduse de valurile mării. Când Kyllar avea să cadă în apă, ea urma să-i întindă un par ca să poată ieși la suprafață fără să fie văzut. Pluta era construită doar cât să-i permită lui Uly să se ghemuiască și lui Kyllar să scoată când și când capul la suprafață. După ieșirea lui, „grămada de lemne” avea să plutească vreo două sute de pași, către alt doc, unde ei urmau să iasă.

— Și dacă lucrurile o să meargă prost? Cu adevărat prost, vreau să zic, întrebă Uly.

Răcoarea nopții îi îmbujorase obrajii, ceea ce o făcea să pară chiar și mai tânără decât era.

— Atunci să-i spui Helenei că-mi pare rău.

Kyllar își netezi pieptul tunicii crem. Măinile îi tremurau.

— Mi-e frică, zise fetița.

— Uly, spuse el privind în ochii ei mari și căprui, am vrut să-ți spun... adică, mi-aș dori... Se opri și privi în depărtare. Ăăă, aș vrea să nu-mi mai spui pe numele adevărat când sunt într-o misiune, reuși el să încheie, bătând-o ușurel pe cap, gest pe care ea îl ura. Cum arăt?

— Exact ca baronul Kirof... dacă-mi mijesc ochii.

Ultima parte era răzbunarea pentru bătaia ușoară pe creștet, iar el știa asta.

— Ți-am spus vreodată că ești o mare pacoste?

Fetița se mulțumi să rânjească.

În câteva ore, docurile aveau să se umple cu târgoveți și mateloți, pregătindu-și încărcăturile ca să fie gata odată cu zorii. Deocamdată însă totul era tăcut, cu excepția clipocitului valurilor. Paznicii privați ai docurilor fuseseră plătiți, dar exista posibilitatea să apară vreun grup de soldați halidorani, însetați de sânge. Din fericire, se părea însă că toți se aflau în Furnicar în seara aceea.

— Ne vedem de partea cealaltă, zise el surâzând.

Nu era tocmai cea mai bună replică pentru Uly, ai cărei ochi se umplură de lacrimi.

— Mergi! O să fiu bine.

Fata plecă, iar când dispăru din raza sa vizuală, chipul lui începu să tremure. Peste fața tânără și netedă a lui Kyllar începu să se aștearnă alta, cu barbă roșie, tunsă după moda halidorană, cu nas coroiat și sprâncene groase și stufoase. Abia acum era baronul Kirof.

Scoase din buzunar o oglinjoară și se examinează. Pufni. Nasul se micșoră puțin. Deschise gura, zâmbi, căscă și clipi din ochi, urmărind cum i se mișcă fața. Nu era grozav, însă trebuia să fie de ajuns. Uly l-ar fi putut ajuta să-și compună un chip mai bun, dar cu cât știa mai puține despre talentele lui, cu atât era mai bine. Porni în lungul cheiului.

— Pe zei! exclamă ducele Tenser Vargun când se apropie de el. Tu ești?

Bărbatul transpira abundent, iar paloarea sa cadaverică era evidentă chiar și în lumina slabă a torțelor de la capătul cheiului.

— Duce Vargun, am primit mesajul tău! exclamă Kyllar cu glas tare, întinzându-și mâna și prinzându-i încheietura. O să fie bine, completă el cu voce joasă. Trebuie doar să te ții de plan.

— Mulțumesc, baroane Kirof, zise ducele cu un accent puțin prea melodramatic. Deci tu ești actorul, adăugă și el în șoaptă.

— Da. Hai să-ncercăm să nu mă lași fără meserie.

— N-am mai omorât pe nimeni.

— Atunci să ne asigurăm că nu-ncepi în seara asta, zise Kyllar privind pumnalul încrustat cu pietre prețioase de la centura ducelui.

Arma era o moștenire de familie, iar dispariția ei inexplicabilă avea să fie una dintre dovezile că ducele îl ucisese cu adevărat pe Kirof.

— Dacă o faci, ai s-ajungi la închisoare și n-o să fie una drăguță. Putem renunța, zise Kyllar, agitându-și mâinile în timp ce vorbea, exact așa cum o făcea adevăratul baron atunci când era nervos sau emoționat.

— Nu, nu, spuse ducele, de parcă ar fi vrut să se convingă în primul rând pe sine însuși. Tu ai mai făcut așa ceva vreodată?

— Să păcălesc pe cineva pretinzând că sunt altcineva? Desigur. Să pretind că am fost asasinat... nu prea.

— Nu-ți face griji, zise ducele. Eu...

Ochii i se desprinseră de Kyllar, iar vocea începu să-i tremure de frică.

— Sunt aici.

Kyllar se smulse de lângă Vargun, de parcă ar fi fost uimit.

— Asta-i o amenințare? lătră el.

Vocea îi sunase ca o imitație proastă, fiindcă nu semăna prea mult cu a baronului, dar sângele acoperă întotdeauna slaba performanță actricească.

— O să faci așa cum îți spun eu! exclamă ducele prinzându-l de braț.

— Fiindcă altfel, ce? Regele-zeu va afla despre asta! Reușiseră cu siguranță să atragă atenția paznicilor.

— Ba n-ai să spui nimic.

— Nu ești îndeajuns de deștept ca să preiei tronul, duce Vargun! exclamă Kyllar, eliberându-și brațul. Ești un laș și... Începu să vorbească repede pe un ton jos: O singură împunsătură. Punga cu sânge e chiar deasupra inimii. De restul mă ocup eu.

Reuși să compună un rânjel pe fața baronului Kirof și dădu să se întoarcă.

Ducele îl apucă de braț și-l îndreptă cu fața spre el. Cu o mișcare sălbatică, își împlântă pumnalul nu în vezica de oaie plină cu sânge, ci în stomacul lui Kyllar. O dată, de două ori, apoi iar și iar. Făcând doi pași împleticiți înapoi, Kyllar privi în jos. Tunica sa de mătase de culoare crem era plină de sânge. La fel și mâinile ducelui, dar și mantia sa albastră.

— Ce faci? gâlgâi el, abia reușind să mai audă sunetul fluierului de la celălalt capăt al docului.

Se împletici din nou și apucă strâns balustrada ca să se poată ține pe picioare.

Asudând din abundență, cu părul ud atârând în lațe, ducele nu-i dădu nicio atenție. Omul ezitant și înspăimântat cu care vorbise abia cu un minut mai înainte dispăruse în neant. Îl apucă zdravăn de păr pe Kyllar, pentru care gestul acela fu norocos. Dacă ar fi prins din altă parte, doar cu câțiva centimetri mai jos, ar fi distrus chipul simulat al baronului Kirof.

În timp ce zgomotul de pași de pe doc părea să se apropie tot mai mult, Vargun îl puse în genunchi. Aproape înnebunit de durere, Kyllar îl văzu pe comandantul Gher alergând pe doc, cu sabia scoasă din teacă, urmat îndeaproape de doi paznici. Ducele trase pumnalul peste gâtul mătrășitorului și un șuvoi de sânge țâșni. După care, afixând tot atâta emoție cât un tăietor de lemne care dă ultima lovitură unui copac, își împlântă arma în umărul lui.

— Oprește-te! Oprește-te imediat sau vei muri! urlă comandantul Gher.

Ducele Vargun își puse cizma din piele de vițel pe umărul lui Kyllar și zâmbi. Cu un gest scurt, îl împinse în râu.

Apa era atât de rece, încât Kyllar amorți imediat. Însă asta putea fi și din cauza sângelui pierdut. Inspirase adânc înainte să cadă în apă, dar unul dintre plămâni nu mai coopera. Câteva momente mai târziu, aerul începu să iasă prin gură și, mult mai alarmant, printr-o gaură din gât.

Urmă agonia inspirării apei murdare și clisoase a Plithului. Dădu fără putere din mâini, însă doar un moment. Pe urmă, se instalează calmul. Trupul lui îndurerat deveni doar o pulsație îndepărtată. Simți că este cu un obiect pe care dădu să-l prindă din instinct. Trebuia s-o facă. Ținea minte ceva despre un par.

Nu reușea totuși să-și dea seama dacă mâna i se mișcase. Lumea refuza să se întunece, nu se topea în beznă. Vederea îi deveni albă din cauza creierului însetat de sânge. Simți din nou atingerea unui obiect. Își dori să dispară. Apa devenise caldă, un nor catifelat și primitiv.

*

Ducele Tenser Vargun își luă ochii de la apele flămânde ale fluviului și ridică mâinile. Se întoarse încet și zise:

— Sunt neînarmat. Mă predau, urmă el, incapabil să-și șteargă zâmbetul de pe față. Bună seara și ție, *comandante!*

„Oare Regele ăsta zeu o să mă belească sau o să mă reguleze?”

Vi Sovari stătea în anticamera sălii tronului din castelul Cenaria, străduindu-se să tragă cu urechea la Regele-zeu, în timp ce îl tachina pe străjer, care nu-și putea lua ochii de la ea. Orice amănunt legat de motivul pentru care fusese convocată putea să-i salveze viața. Maestrul ei, Hu Gibbet, tocmai îl arestase pe ducele Tenser Vargun, unul dintre nobilii halidorani care venise să ajute la asimilarea Cenariei în Imperiu. Se părea că ducele ucisese un nobil cenarian.

Asta îl puna într-o postură ciudată pe Regele care se credea zeu. Tenser Vargun era un aliat de încredere, dar eliberarea sa ar fi putut ridica probleme serioase. Nobililor cenarieni care juraseră credință lui Garoth li se permisesese să-și păstreze părți importante din domenii, iar ei s-ar fi putut răscula. Ceilalți nobili cenarieni, care se ascundeau acum, ar fi avut noi argumente în legătură cu brutalitatea halidoranilor, ceea ce ar fi făcut ca mai mulți oameni să se înroleze în oștile lor.

„Dar de ce e maestrul Gibbet aici?” Hu emana aerul acela de autosuficiență inteligentă pe care Vi îl cunoștea mult prea bine.

Își încrucișă picioarele pentru a recăpăta atenția străjerului. În termenii de luptă, învățați de la Hu Gibbet, asta era o fentă. Mișcarea picioarelor ei atrăsese atenția bărbatului, întoarcerea capului ei în lateral îl liniștise, iar aplecarea spre înainte îi oferise o imagine atrăgătoare. Ea nu cuteza să facă o vrajă de seducție atât de aproape de Regele-zeu, dar asta era de ajuns. Decolteul avea propria sa magie.

Purta o rochie strâmtă, atât de subțire, încât era aproape transparentă. Îi spusese maestrului Piccun exact ce dorea, așa încât croitorul îi făcuse o rochie simplă, aproape fără broderii, cu excepția unei porțiuni mici unde erau cusute câteva rune tradiționale halidorane, la brâu și la încheieturi. Erau versuri dintr-un vechi poem erotic. Fără dantelă, fără voal, doar linii și curbe simple. Maestrul Piccun era un mare afemeiat, iar rochia aceea fusese singura pe care o declarase potrivită pentru întâlnirea cu Regele-zeu.

— Omul are zeci de neveste, zisese croitorul. Lasă-le pe vacile alea să se exprime cu mătasea. Tu vei cânta dulcile acorduri ale trupului.

Dacă străjerul era ca majoritatea bărbaților, avea să se holbeze între două și patru secunde, după care să verifice dacă nu cumva îl observă cineva. Pe urmă, avea să se holbeze din nou. Totul era... *Acum!*

Vi ridică ochii brusc și îl surprinse pe străjer exact când începea să se zgâiască. Îl ținui cu privirea. Pe fața lui apărui brusc vinovăția și, înainte ca s-o poată acoperi cu îndrăzneală sau să privească în altă parte, Vi se ridică și porni spre el.

Străjerul era evident halidoran, așa că ea se adaptă. Pentru halidorani spațiul personal era mai restrâns decât pentru cenarieni. A intra în spațiul său personal, cu tot ceea ce implica asta, însemna să se apropie atât de mult, încât el să-i simtă nu numai parfumul, ci și respirația. Veni lângă el și-l fixă cu privirea încă o secundă, până văzu că bărbatul se pregătea să vorbească.

— Scuză-mă, zise ea continuând să se uite în ochii lui, cu o expresie intensă întipărită pe chip. Pot să stau aici?

— Nu mă holbam... adică...

Vi se așeză pe scaunul lui la nici jumătate de metru de ușă, cu umerii aplecați înainte și chipul înălțat, într-o postură angelică. Părul blond îi era ridicat pe ceafă, iar cozile elaborat împletite nu stânjeneau defel privirea bărbatului.

Era prea ispititor. Ochii străjerului coborâră puțin de la fața ei la decolteu, dar reveniră imediat.

— Te rog, zise ea cu un zâmbet timid care îi transmitea că da, văzuse unde se uita, și nu, nu o supăra.

— Eu, ăăă..., nu cred că-i o problemă, zise el dregându-și glasul.

Vi uită instantaneu prezența lui și ascultă.

— ...nu mă pot duce direct la Fundătură, fiindcă asta nu ar avea niciun sens, auzi ea o voce de tenor.

Trebuie să fi fost ducele Vargun. Părea însă foarte încrezător.

„Cum poate fi atât de sigur pe el?”

Vi își auzi maestrul răspunzând, dar nu-i înțelese cuvintele. Regele-zeu interveni imediat, însă nu reuși să înțeleagă decât „...temnițe obișnuite până la proces... Apoi Fundătura...”.

— Da, Sfinția Voastră, zise ducele Vargun.

Capul lui Vi se învârtejea. Indiferent ce se petrecea înăuntrul, vocea ducelui halidoran nu suna ca a unui prizonier care cerșește îndurare. Părea mai degrabă a unui vasal credincios, care îndeplinește o misiune complicată, la sfârșitul căreia îl așteaptă o recompensă.

Nu avu timp să se gândească prea bine la toate astea că ușile se deschiseră, iar maestrul ei îl conduse afară pe ducele Vargun. În contrast cu cele auzite mai devreme, ducele părea înfrânt, atât fizic cât și mental, cu hainele boțite și murdare, cu ochii fixați în pământ.

Hu Gibbet se întoarse către ea. Mătrășitorul avea trăsături atât de delicate, încât nu se putea spune despre el că era frumos. Cu păr blond și subțire lung până la umeri, cu ochi mari și trăsături sculpturale, încă era chipeș, deși avea vreo treizeci și cinci de ani. Îi oferă lui Vi zâmbetul lui de șarpe și spuse:

— Regele-zeu te așteaptă.

Străbătută de un fior, Vi se ridică și intră în sala tronului. Fostul rege Gunder o angajase chiar în încăperea aceea să-l ucidă pe Kyllar Stern. Așa cum ea era ucenica lui Hu Gibbet, Kyllar era ucenicul celuiilalt mare mătrășitor al

oraşului, Durzo Blint, care era mai respectat, la fel de temut şi mai puţin dispreţuit decât propriul ei maestru. Uciderea lui Kyllar ar fi trebuit să fie capodopera lui Vi, ultima însărcinare a uceniciei sale. Ar fi însemnat libertate, eliberarea de Hu.

Ratase însă, iar ceva mai târziu, chiar în ziua aceea, exact în sala în care se afla acum, cineva pe care îl numeau Îngerul Noptii ucisese treizeci de halidorani, cinci vrăjitori şi pe fiul Regelui-zeu. Vi credea că ea putea fi singura persoană care-l suspecta pe Kyllar ca fiind de fapt Îngerul Noptii. „Pe Nysos! Kyllar a intrat în legendă în aceeaşi zi în care l-am avut sub tăişul cuţitului meu. Aş fi putut uide o legendă.”

Sala tronului nu trăda acum niciun semn al bătăliei. Fusesse curăţată de sânge, de funingine şi magie, şi era imaculată. De o parte şi de alta, şapte coloane sprijineau tavanul arcuit, iar pereţii erau acoperiţi cu tapiserii halidorane groase, menite să mai domolească răcoarea toamnei. Regele-zeu stătea pe tron înconjurat de gărzi, Vürdmeisteri în mantii roşu şi negru, sfetnici şi servitori.

Vi se aşteptase să fie chemată, dar nu avea nicio idee despre motivul Regelui-zeu. Oare ştia că Îngerul Noptii era Kyllar? Urma să fie pedepsită pentru că-l lăsase să moară pe fiul Regelui-zeu? Oare bărbatul cu zeci de neveste dorea să se mai culce cu încă o fată frumoasă? Sau era pur şi simplu curios să vadă singura femeie mătrăşitor din oraş?

— Te crezi isteată, Viridiana Sovari? întrebă Regele-zeu.

Garoth Ursuul era mai tânăr decât se aşteptase, avea probabil cincizeci de ani şi era încă viguros. Robust şi chel ca un ou, avea o privire care o strivea cu greutatea unei pietre de moară.

— Iertaţi-mă, Sfinţia Voastră, începu ea să răspundă printr-o întrebare, după care se răzgândi. Da. Şi mă cheamă Vi.

El îi făcu semn să înainteze şi ea urcă toate cele paisprezece trepte, oprindu-se în faţa tronului. O măsură cu privirea, dar nici lasciv cum făceau adesea bărbaţii, nici excitat

și îndrăzneț. Garoth Ursuul o cântărea de parcă ar fi fost o grămadă de grâne, iar el se străduia să-i ghicească greutatea.

— Scoate-ți rochia, zise el.

Inflexiunea din vocea lui nu-i oferea niciun indiciu. La fel de bine putea să fi fost un comentariu despre vreme. Oare voia ca ea să-l seducă? Nu-i păsa dacă Garoth Ursuul o avea, dar își propusese să se comporte cu neîndemânare dacă se ajungea la așa ceva. Era prea periculos să fii amanta Rege-lui-zeu. Vi încălzise de mică patul unui monstru și n-avea de gând să mai facă asta. Zeu, rege ori monstru, Garoth Ursuul era totuși genul de persoană pe care nu era bine s-o contrazici.

De aceea Vi se conformă fără să crâcnească. În două secunde, rochia maestrului Piccun căzu la podea. Nu purta lenjerie intimă, dar se dăduse cu parfum între picioare. Se comportă cu o obediență extraordinară. Regele n-avea ce să-i reproșeze, însă ea era conștientă că nuditatea subită nu era nici pe departe la fel de incitantă ca dezbrăcarea lentă sau lenjeria de dantelă. Ursuul n-avea decât să creadă că ea nu știa asemenea lucruri, să o considere târfă, să tragă ce concluzie dorea, atâta vreme cât o făcea de la distanță. În plus, nu era pregătită să ofere chiar oricui satisfacția de a o vedea întinsă pe spate. Vi simțea privirile fiecărui curtean, sfetnic, servitor și străjer din sala tronului. Nu-i păsa. Nuditatea era armura ce-i orbea pe proștii care băloșeau. Atâta vreme cât se zgâiau la corpul său, nu erau în stare să vadă și altceva.

Garoth Ursuul o privi din nou din cap până în picioare.

— N-ai fi distractivă, comentă el. Ești deja târfă.

Dintr-un motiv neștiut, venite din partea bărbatului acela teribil, cuvintele o zgâriară ca sârma ghimpată. Stătea goală în fața lui, iar el își pierduse total interesul. Asta își dorise, dar acum constată că o durea.

— Toate femeile sunt târfe, zise Vi. Indiferent că-și vând corpul, zâmbetul, șarmul sau anii în care poartă copiii și se supun unui bărbat. Lumea transformă femeia în târfă, dar femeia decide asupra condițiilor, Sfinția Voastră.

Regele-zeu păru amuzat de izbucnirea ei, dar amuzamentul acela trecu iute.

— Ai crezut că n-o să văd ce i-ai făcut străjerului meu? Ai crezut că mă poți spiona pe *mine*?

— Bineînțeles că da, răspunse Vi, cu o îndrăzneală falsă de data aceasta.

„M-a văzut? Prin zid?” Era conștientă că trebuia să-și continue bravada, fiindcă altfel s-ar fi putut dizolva pe loc într-o baltă pe podea. Cu Regele-zeu, dacă doreai să învingi, trebuia să lași impresia că disprețuiești viața. Auzise însă și de jucători care riscaseră și pierduseră.

Regele-zeu chicoti și curtenii îl imitară.

— Bineînțeles, repetă el. Îmi placi, *moulina*. N-am să te omor astăzi. Nu multe femei s-ar angaja într-un joc al iritării cu un rege, cu atât mai puțin cu un zeu.

— Eu nu sunt ca nicio femeie pe care ați întâlnit-o până acum, zise Vi fără să vrea.

— Ești cam încrezătoare, replică el și zâmbetul îi pieri. Așa că te voi îmblânzi, dar nu azi. Avem probleme cu Sa'kagé. Du-te în lumea ta, întreabă-ți prietenii și află cine este ade-văratul Shinga. Nu marioneta. Găsește-l și omoară-l!

Pentru prima dată, Vi se simți realmente goală. Armura îi dispăruse. Zeu sau om, Garoth Ursuul avea o încredere titanică. Îi spusese că o va îmblânzi și apoi nu manifestase niciun pic de îndoială cu privire la obediența ei. Nu era un bluf. Și nici aroganță. Își exercita pur și simplu prerogativele puterii sale imense. Curtenii o priveau acum așa cum fac câinii când se uită de sub masa regelui la o bucată bună de carne care-i gata să cadă pe jos. Vi se întrebă dacă Regele-zeu o va da vreunuia dintre ei sau poate tuturor.

— Știi, zise Regele-zeu, că ești din neam de vrăjitori? Așa cum spunei voi, ai Talent. Așa că iată-ți răsplata: dacă-l ucizi pe Shinga, o să considerăm fapta asta drept opera ta de căpătâi și vei deveni nu doar maestru mătrășitor, ci și uce-nica mea. Te voi antrena eu însumi și-ți voi da o putere mai

mare decât ce și-ar putea imagina Hu Gibbet. Fie și asupra lui, dacă vrei. Dar dacă nu reușești... ei bine... Uni laolaltă vârfurile degetelor de la ambele mâini, iar mâinile, gâtul și fața i se întunecară, părând să absoarbă lumină din încăperea când țepi negri de ki tremurară pre suprafața pielii sale. Să reușești! Acum pleacă!

Vi se întoarse, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Succesul ar fi însemnat să-și trădeze lumea, Sa'kagēul cenarian, cea mai temută organizație din Midcyru. Ar fi trebuit să le omoare conducătorul pentru o recompensă despre care nu era sigură că o dorea. Să se antreneze cu însuși Regele-zeu ca să devină vrăjitoare? Chiar în momentul în care acesta îi vorbise, ea își imaginase cuvintele lui ca niște pânze de păianjen care o cuprindeau și o aduceau tot mai aproape de el. Mai că erau tangibile, o vrajă care cobora asupra ei ca un năvod, provocând-o să se lupte. Îi venea să vomite. Obediența era singura posibilitate. Indiferent cât de rău avea să se dovedească succesul, eșecul era de neconceput. Auzise o mulțime de povești.

— Vi! strigă Regele-zeu.

Ea se opri la mijlocul drumului către ușă, simțind un fior la auzul propriului nume. Regele-zeu zâmbea însă. Acum ochii lui îi atinseră trupul gol, așa cum ar fi putut face ai unui bărbat. Ceva țâșni ca o umbră spre ea și femeia prinse din reflex bucata de pânză.

— Ia-ți și rochia!

— Mă simt de parc-aș fi respirat rumeguș timp de o săptămână, se plânse Kyllar.

— Asta-i de la apa râului. Și au fost doar cinci minute, veni replica lui Uly.

Era încordată, țâfnoasă.

Kyllar se strădui să-și deschidă ochii, dar tot nu văzu nimic nici după ce reuși să-și țină pleoapele deschise.

— Ai reușit deci să mă scoți. Unde suntem, Uly?

— Tacă-ți fleanca.

Se comporta brutal, ceea ce însemna că o speriasse zdravăn.
„Oare așa reacționează fetele?”

Trase pe jumătate aer în piept și începu să tușească din cauza duhorii. Se aflau pe barca Mamei K, pe Plith.

— Nimic nu se compară cu aroma caldă de canalizare într-o noapte răcoroasă, nu-i așa? îl întrebă Uly.

Kyllar se rostogoli.

— Am crezut c-așa miroase respirația ta.

— Care-i la fel de plăcută ca înfățișarea ta, îl contră fata.

— Ar trebui să fii respectuoasă.

— Iar tu ar trebui să fii mort. Ia și dormi!

— Crezi că atitudinea asta dominatoare este drăgălașă?

— Ai nevoie de somn. Dar asta cred că ai și zis când te-ai referit la atitudinea *dorminatoare*.

Kyllar începu să râdă. Pieptul îl durea.

— Vezi? îl dojeni Uly.

— Ai luat pumnalul?

— Ce pumnal?

Kyllar o înșfăcă de reverul tunicii.

— Ah, pe ăla pe care nu l-am putut scoate din umărul tău decât cu ajutorul unui levier? întrebă ea.

Nu era de mirare că-l durea umărul. N-o văzuse nicio dată pe Uly atât de nervoasă, de arțăgoasă. Probabil că dacă nu s-ar fi uitat la ea, fata ar fi izbucnit în plâns. Una era să te simți ca un măgar și cu totul altceva să constați că ești un măgar neajutorat.

— Cât timp am fost... inconștient?

— O zi și o noapte.

Blestemă în tăcere. Era a doua oară când Uly îl vedea ucis, cu corpul mutilat. Era bucuros că fata nu-și abandonase convingerea nestrămutată că el se va întoarce întotdeauna din morți. Așa îi promisese, deși nu avea cum să fie sigur. Tot ceea ce știa era că înviase o dată. Lupul, omul straniu cu ochii galbeni, pe care îl cunoscuse în locul dintre viață și moarte, nu-i dăduse nicio garanție. Într-adevăr, de data asta Kyllar nu-l întâlnise deloc. Sperase să-i poată pune câteva întrebări, de pildă, câte vieți îi mai rămâneau. Dacă avusese doar două?

— Și Helene? întrebă el.

— S-a dus să facă rost de căruță. Străjerii pe care i-a mituit Jarl mai stau în post doar o oră.

Helene plecase singură să aducă o căruță? Se simțea atât de obosit. Își dădea seama că Uly era din nou pe cale să izbucnească în plâns. Ce fel de bărbat supune o fetiță la toate astea? Nu era cine știe ce tată adoptiv, dar se obișnuise să creadă că era mai bun decât nimic.

— Ar trebui să dormi, zise ea străduindu-se din răspuțeri să fie din nou morocănoasă.

— Asigură-te că...

Toate îl dureau atât de tare, încât nu reuși să ajungă nici măcar la capătul ideii, darămite la cel al propoziției.

— O să am grijă de tine, nu-ți bate capul, zise fata.

— Uly?

— Da?

— Ai făcut o treabă bună. Minunată. Îți sunt dator. Mulțumesc. Îmi pare rău.

Kyllar aproape că simți cum atmosfera din jurul fetei se încălzește și devine siropoasă. Gemu. Își dori să poată spune ceva sarcastic și răutăcios, așa cum ar fi făcut Durzo, însă adormi înainte să-și găsească vorbele potrivite.

La amiază, când Kaldrosa Wyn se așeză la coada din spatele Tavernei Târfei, în fața ei se aflau deja peste două sute de femei. Erau de trei ori mai multe, două ore mai târziu, când șirul din spatele bordelului a început să se miște. Formau un grup pe cât de divers putea oferi Furnicarul, de la Șobolance din ghilde, nu mai în vârstă de zece ani, care știa bine că Mama K nu le-ar fi angajat, dar erau îndeajuns de desperate ca să încerce oricum, la femei care trăiseră în partea bogată a orașului, în răsărit, până cu doar o lună în urmă, însă își pierduseră casele în incendii și ajunseseră pribege în Furnicar. Câteva plângeau. Altele aveau chipul gol de orice expresie și-și strângeau șalurile pe lângă trup. Mai erau desigur și lepuroaicele vechi ce râdeau și glumeau cu prietenele.

Munca pentru Mama K era cel mai sigur serviciu pe care și-l putea găsi o fată care-și vindea corpul. Se spuneau multe despre felul în care Stăpâna Plăcerilor obișnuia să-și trateze noua clientelă halidorană. Se afirma că dacă bărbații se purtau brutal, trebuiau să acopere apoi cu argint toate vânătăile. Mai exista și zvonul că uneori erau folosite monedele de aur, totuși nimeni nu le credea.

Când ducesa Terah Graesin – al cărei tată fusese ucis în timpul luptelor – luase conducerea rezistenței și plecase din oraș, supușii ei își dăduseră foc la prăvălii și la case. Incendiile nu se opriseră însă, după cum era de așteptat, la proprietățile refugiaților. Mii dintre cei rămași în oraș se treziseră fără locuințe. În Furnicar era cel mai rău, fiindcă acolo oamenii erau înghesuiți ca vitele. Muriseră cu sutele, iar focurile arseseră zile întregi.

Halidoranii doreau ca partea de răsărit să devină productivă cât mai curând posibil. Cei care-și pierduseră casele erau considerați un impediment, așa că soldații îi alungau în Furnicar. Nobilii deposeați de avere și meșteșugarii deveniseră sperați, dar disperarea nu schimba nimic. Pentru ei intrarea în Furnicar însemna condamnarea la moarte.

În ultima lună, Regele-zeu le permisesese soldaților să facă orice doreau în Furnicar. Mergeau în grupuri și-și satisfăceau orice dorință le trecea prin minte sau prin vintre. Intonând rugăciunea către Hali, siluiau, omorau și furau posesiunile mizere ale Iepurilor, pe care le aruncau apoi în râu ca să râdă. O vreme, se crezuse că nu putea fi mai rău, însă după tentativa de asasinat, își dăduseră seama că se înșelaseră.

Halidoranii trecuseră prin Furnicar în mod organizat, înaintând cvartal după cvartal. Mamele fuseseră puse să aleagă care dintre copiii lor vor supraviețui, iar ceilalți fuseseră spintecați. Femeile fuseseră violate în fața familiilor lor. Vrăjitorii se distraseră cu jocuri bolnave, aruncând în aer diferite părți ale corpului. Dacă îndrăzneia să li se opună cineva, se adunau zeci de oameni la întâmplare și-i executau.

Se vorbea de ascunzători subterane sigure, în inima Furnicarului, însă acolo puteau ajunge doar cei care aveau legături serioase cu Sa'kagé. Toți aveau tainițe, dar soldații veneau în fiecare noapte, uneori chiar și ziua. Era doar o chestiune de timp până să te prindă. Frumusețea devenise un blestem. Multe dintre femeile care avuseseră soți, tați sau frați protectori îi pierduseră. Rezistența însemna moarte.

De aceea, femeile se refugiau la bordelurile Mamei K, singurele locuri sigure din Furnicar. Dacă tot era să fii violată, se gândeau multe dintre ele, măcar să fii plătită pentru asta. În plus, stabilimentele făceau afaceri bune. Unii halidorani nu-și asumau riscul de a se afunda în Furnicar. Altora le plăcea pur și simplu să se culce cu o femeie frumoasă și curată.

Deja bordelurile nu mai aveau locuri libere... și nimeni nu dorea să speculeze de ce ar fi avut, de fapt.

Kaldrosa se ferise cât putuse. N-ar fi trebuit să fie așa. Vürdmeisterul acela, Neph Dada, o recrutase în mod special pentru că fusese un fost pirat sethi, naufragiați în Furnicar cu mult timp în urmă. Nu se mai urcase pe o corabie de zece ani și nu fusese niciodată căpitan, așa cum îi spusese Vürdmeisterului. Era însă o sethi și i se promisese că va putea naviga cu o corabie halidorană prin Arhipelagul Contrabandiștilor, în sus pe Plith, până la castel. În schimbul loialității, ar fi trebuit să păstreze nava.

Păruse o afacere bună, chit că acțiunile pe care le-ar fi avut de întreprins erau periculoase. Kaldrosa Wyn nu iubea Cenaria, dar colaborarea cu halidoranii putea să înfloreze pe oricine.

Poate că și-ar fi ținut partea lor de promisiune, oferindu-i măgăoaia de ambarcațiune, care nu valora nici cât cuiele care o țineau la un loc. Poate că ar fi reușit chiar să-și adune un echipaj... doar că un nenorocit îi scufundase nava în timpul invaziei.

Reușise să înoate până la mal, performanță care nu fusese la îndemâna celor două sute de ostași cu armuri, pe care ar fi trebuit să-i aducă la mal și care deveniseră hrană pentru pești. După patru violuri și două bătai soră cu moartea pe care le luase Tomman încercând să o apere, ajunsese aici, la coadă.

— Numele? întrebă fata de la ușă care ținea în mâini hârtie și o pană.

Avea probabil vreo optsprezece ani, cu zece mai puțin decât Kaldrosa, iar frumusețea ei era năucitoare: păr perfect, dinți drepți, picioare lungi, talie îngustă, buze pline și un parfum dulce cu nuanțe de mosc, ce o făcu pe Kaldrosa să devină brusc conștientă de felul îngrozitor în care trebuie să fi mirosit ea. Simți un val de disperare.

— Kaldrosa Wyn.

— Ocupație sau talente speciale?

— Am fost pirat.

— Sethi? tresări fata.

Kaldrosa încuviință din cap, iar fata o trimise în sus pe scări. După altă jumătate de oră, ajunsese într-unul dintre dormitoare micuțe.

Femeia de aici era de asemenea tânără și frumoasă. Micuță de statură, dar împlinită, blonduță, cu ochi mari și haine foarte frumoase.

— Sunt Daydra. Ai mai lucrat vreodată în cearșafuri?

— Doar când le-am folosit drept pânze.

Daydra chicoti. Până și asta era drăgălaș la ea.

— Ai fost pirat, nu?

Kaldrosa își atinse inelele clanului, patru cercuri micuțe într-o semilună ce îi încadra obrazul stâng.

— Tetsu, clan din Insula Hokkai, zise ea arătând lanțul de căpitan pe care îl purta, cumpărat imediat după ce primise slujba de la halidorani.

Optase pentru cel mai scump argint pe care și-l putuse permite. Se arcuia de la urechea stângă până la inelul cel mai de jos al clanului. Aparținuse unui căpitan de vas comercial, un om cu origini umile. Căpitanii navelor militare și căpitanii piraților purtau lanțuri care se arcuiău de la o ureche la cealaltă, peste ceafă, așa încât să nu poată fi înhățați în timpul unei lupte.

— Am fost căpitan de pirați, dar nu m-au prins niciodată. Dacă te prind, fie te spânzură, fie îți rup lanțul și te exilează. E o discuție lungă cu privire la varianta mai proastă.

— Și de ce ai renunțat?

— M-am întâlnit cu un vas regal care vâna pirați doar cu câteva ore înainte de o furtună. Ne-am luptat cât am putut de bine, dar furtuna ne-a aruncat pe stâncile Arhipelagului Contrabandiștilor. De atunci, am făcut de toate, zise Kaldrosa fără să mai menționeze că asta însemna o căsătorie și o experiență în slujba halidoranilor.

— Arată-mi sânii.

Kaldrosa își desfăcu șireturile, apoi își trase bluza peste cap.

— La naiba! exclamă Daydra. Foarte bine. Cred că o să te descurci.

— Dar voi toate sunteți atât de frumoase! zise Kaldrosa căreia nu-i venea să creadă cât noroc avea.

— Femei frumoase avem, zâmbi Daydra. Toate fetele care lucrează pentru Mama K trebuie să fie drăguțe. Și tu ești așa. Ești însă și exotică. Uită-te la tine! Inelele clanului. Piele măslinie. Până și sânii îți sunt bronzati!

Kaldrosa se simți brusc fericită că se încăpățânase pe navă să apară goală pe punte, ca să-i facă pe soldații halidorani să se zgâiască. Căpătase o arsură amarnică de la soare, însă pielea i se înnegrise, iar culoarea se păstrase.

— Nu știu cum ai reușit să te bronzezi acolo, zise Daydra, dar va trebui să rămâi așa și să vorbești ca un pirat. Dacă vrei să lucrezi pentru Mama K, vei fi fata pirat sethi. Ai vreun soț sau iubit?

Kaldrosa șovăi.

— Soț, admise ea. Ultima bătaie aproape că l-a ucis.

— Dacă te apuci de slujba asta, o să-l pierzi. Un bărbat poate să ierte o femeie care-l părăsește ca să se facă târfă, totuși n-o va ierta niciodată dacă se face târfă ca să-l susțină.

— Merită, zise Kaldrosa. Dacă în felul ăsta va supraviețui, merită!

— Încă ceva. Mai devreme sau mai târziu, oricum vei întreba. Nu știm de ce se comportă așa clienții. Peste tot în lume sunt ciudați căroră le place să le lovească pe fete, însă acum e ceva diferit. Unii vor avea parte de plăcere mai întâi și te vor lovi pe urmă, de parcă le-ar fi rușine. Alții nu te vor lovi deloc, dar apoi se vor lăuda și vor plăti fără să clipească penalizările Mamei K. Vor spune întotdeauna aceleași cuvinte. Le-ai auzit?

— *Hali vas*, ceva de genul ăsta, răspunse Kaldrosa.

— E în halidorana veche, o vrajă sau o rugăciune... nu te gândi la asta. Nu le căuta scuze. Sunt animale. O să te apărăm pe cât de bine vom putea, iar banii sunt bunicei. Va trebui să te confrunți însă zi de zi cu ei. Poți s-o faci?

Kaldrosa avea un nod în gât, așa că nu reuși decât să dea afirmativ din cap.

— Atunci du-te la maestrul Piccun și spune-i că vrei trei costume de fată-pirat. Ai grijă să termine de luat măsurile înainte să ți-o tragă.

Kaldrosa își ridică sprâncenele.

— Doar dacă n-ai o problemă cu asta.

*

— Nu crezi că vom avea probleme, nu-i așa? întrebă Helene.

Erau întinși în căruță, petrecând ultima noapte sub cerul liber după trei săptămâni pe drum. A doua zi urmau să intre în Caernarvon și să înceapă o nouă viață.

— Mi-am lăsat toate problemele în Cenaria. Mă rog, cu excepția celor două pe care le car după mine, zise Kyllar.

— Hei! protestă Uly.

Era înspăimântător de isteată, la fel ca mama ei adevărată, Mama K, dar avea numai unsprezece ani și era ușor de provocat.

— Le cari după tine? întrebă Helene ridicându-și capul și proptindu-se în cot. Din câte îmi amintesc, asta-i căruța mea.

Era adevărat. Jarl le dăduse căruța, iar Mama K o încărcase cu ierburi pe care Kyllar le putea folosi ca să-și deschidă o spițerie. Pentru a proteja sensibilitățile Helenei, marea lor majoritate erau legale.

— Dacă cineva e o povară, atunci tu ești.

— Eu? întrebă Kyllar.

— Ofereai un spectacol atât de jalnic, încât m-am simțit stânjenită pentru tine. Am vrut pur și simplu să te opresc din cerșit.

— Păi... am crezut că ești neajutorată, zise Kyllar.

— Iar acum știi că te-ai înșelat, replică Helene încântată de sine, așezându-se înapoi pe pătură.

— Așa-i. Ai atâtea feluri de a te apăra, încât un bărbat trebuie să aibă cu adevărat noroc ca să fie cu tine o singură dată într-o mie de ani, oftă Kyllar.

— Kyllar Thaddeus Stern! exclamă Helene ridicându-se.

— Thaddeus? chicoti Kyllar. Țsta-i un nume bun. Am cunoscut pe unul Thaddeus.

— Și eu. Era un idiot orb.

— Serios? întrebă Kyllar cu ochi jucăuși. Cel pe care l-am întâlnit eu era renumit pentru cât de mare avea...

— Kyllar! îl opri Helene arătând spre Uly.

— Cât de mare avea ce? întrebă fata.

— Hai c-ai făcut-o, zise Helene. Cât de mare avea ce... Kyllar?

— Nasul. Și știi ce se spune despre cei cu nasul mare, îi făcu el cu ochiul Helenei.

— Ce se spune? întrebă Uly.

— Că au nările largi, răspunse Kyllar.

Se așează înapoi în așternutul lui la fel de mulțumit de sine pe cât fusese Helene cu câteva momente mai înainte.

— Nu pricep, spuse Uly. Ce-nseamnă toate astea, Helene? Kyllar chicoti afurisit.

— Am să-ți spun când vei fi mai mare, zise Helene.

— Nu vreau să aflu când o să fiu mai mare. Vreau să aflu chiar acum! protestă Uly.

Helene nu-i răspunse deloc. În loc de vorbe, preferă să-i dea lui Kyllar un ghiont în braț. Bărbatul suspină.

— Aveți de gând să vă luați la trântă? întrebă Uly care se strecurase dintre păturile ei și se așezase între cei doi. Întreb fiindcă întotdeauna sfârșiți prin a vă săruta. Și e greșos, completă fetița schimonosindu-se și scoțând sunete de parcă s-ar fi pupat cu cineva.

— Iată și micul nostru anticoncepțional, bombăni Kyllar.

Deși o iubea pe Uly, era convins că ea era singurul motiv pentru care, după trei săptămâni minunate de călătorie cu femeia pe care o iubea, el continua să fie virgin.

— Vrei să mai faci așa o dată? o îndemnă Helene pe Uly, râzând și ocolind înțelept posibilă întrebare despre ce era un anticoncepțional.

Fata se strâmbă din nou, scoțând sunetele caraghioase care-i făcură pe toți să se topească într-un hohot de râs, transformat în cele din urmă într-o luptă generală cu gâdilături.

După aceea, cu obrajii încă dureroși de la hohotele de râs, Kyllar ascultă respirațiile fetelor. Helene avea darul de a adormi imediat ce pune capul pe pernă, iar Uly nu era cu mult deosebită. În seara aceea, insomnia lui Kyllar nu era însă un blestem. Își simțea pielea strălucind de iubire. Helene se rostogoli și i se cuibări la piept. Simți mirosul proaspăt al părului ei. Nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai bine, mai acceptat. Ea avea să-l umple de salivă, o știa, dar nu conta. Balele erau drăguțe când se prelingeau din gura Helenei.

Nu era de mirare că Uly era dezgustată. El era într-adevăr jalnic. Totuși, pentru prima dată în viața lui, Kyllar se simțea un om bun. Fusesse întotdeauna bun la fel de fel, la descuiat lacăte, la cățarat, la ascuns, la bătaie, la otrăvire, la degheizare și, mai ales, la uciderea oamenilor. Nu se simțise însă niciodată *bun* până o întâlnise pe Helene. Reflexia propriei persoane, pe care o vedea atunci când se uita în ochii ei, nu mai era respingătoare. Înceta să fie un criminal și devenea tatăl-adoptiv care se duela în gâdilături cu o fată de unsprezece ani; devenea iubitul care îi spunea Helenei că era frumoasă și o făcea și pe ea să fie convinsă de asta pentru prima dată în viață; era un bărbat care avea ceva de oferit.

Era omul pe care îl vedea Helene atunci când îl privea. Ea credea atât de multe lucruri bune despre Kyllar, încât bărbatul se zbătea între a le crede el însuși și gândul că ea era absolut nebună. Se simțea însă minunat atunci când era convins.

A doua zi urmau să ajungă în Caernarvon, unde aveau să stea o vreme la mătușa Helenei, Mea. Cu ajutorul ei – era moașă și știa câte ceva despre ierburi – Kyllar dorea să-și deschidă o spițerie. Pe urmă, voia să învingă și obiecțiile tot mai firave ale Helenei cu privire la plăcerea carnală, iar calea umbrelor avea să dispară pentru totdeauna din viața lui.

După douăsprezece zile, sau poate după cincisprezece, sau poate că doar i se păruse că trecuse atât de mult, Logan se predă în cele din urmă somnului. În vis, auzi voci, șoaapte purtate de ecourile pe care orice sunet le stârnea lovindu-se de pereții Găurii.

— Are un cuțit.

— Dacă sărim cu toții, nu contează. Uite câtă carne are pe el!

— Liniște, zise cineva.

Logan știa că ar fi trebuit să se miște, să-și verifice arma, să se trezească, dar era prea obosit. Nu putea rămâne treaz la nesfârșit. Era prea greu.

I se păru că aude o femeie tipând de sub o mână care-i acoperea gura. Urmă zgomotul unei palme și strigătul încetă. Se mai auzi o palmă și apoi încă una.

— Ușor, Fin. Dacă o omori pe Lilly, să mor eu dacă nu te spintecăm. E singura fofoloancă pe care o avem aici.

Fin îl înjură pe Sniffles, după care zise:

— Dacă mai ții o dată, nenorocito, îți smulg părul și unghiile. N-ai nevoie de ele ca să ți-o tragem. Ai priceput?

Apoi vocea se estompă, la fel și căldura, vuietul vântului și duhoarea, iar Logan începu să viseze cu adevărat. Se făcea că era în noaptea nunții sale. Se căsătorea cu o fată pe care abia dacă o cunoștea, însă în timp ce vorbea miresei sale în dormitor, la fel de emoționat ca fata de doar cincisprezece ani care se afla în fața lui, simți cum în suflet îi înflorește speranța. Era o femeie pe care o putea iubi și, inexplicabil, era a lui. Jenine avea să-i fie soție și regină într-o zi, iar el știa că o putea iubi.

„Jenine e moartă. Încetează!”

În ochii ei mari văzu că și ea îl putea îndrăgi, de asemenea, că patul lor conjugal avea să fie un loc al bucuriei, nu al datoriei. Obrajii ei prindeau culoare pe măsură ce el o privea. Ochii lui o cereau, nu cu aroganță, ci cu încredere, cu blândețe, acceptându-i și prețuindu-i frumusețea. Când o trase lângă el, trupurile lor aproape că se contopiră. Buzele ei erau fierbinți.

Apoi, după numai o secundă, în timp ce continuau să se sărute și să-și smulgă hainele unul altuia, auzi pași grei pe scările care duceau spre camera lor. Logan se depărtă de ea și ușa se izbi de perete lăsând să pătrundă în odaie un șuvoi de soldați halidorani...

Ochii i se deschiseră brusc, iar pumnii lui începură să lovească trupurile care se aruncaseră asupra sa.

Atâta cât dură, lupta se dovedi jalnică. Logan nu mai mâncase de două săptămâni, așa că era slab ca un cățeluș. Dar ceilalți deținuți, cu excepția cărnii pe care o înfulecaseră cu câteva săptămâni în urmă, supraviețuiseră doar cu pâine și apă timp de luni sau chiar ani. Erau sfrijiți și sleiți, umbre ale bărbaților de odinioară, așa încât lupta se derulă încet și neîndemânatic.

Logan împinse un atacator și-l pocni pe altul în bărbie. Însă în locul lor apărură instantaneu alți doi, cu pielea alunecoasă și vâscoasă de sudoare și mizerie. Fin se prinse de coapsa lui Logan, în timp ce Jake încerca să-l zgârie pe față cu unghiile sale lungi. Împingând alt atacator, Logan reuși să se aplece și să-l îmbrâncească pe Jake.

Bărbatul căzu în Gaură și dispăru.

Lupta încetă imediat.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Sniffles. Am fi putut folosi carnea aia. Tâmpitule! Ai aruncat carne.

Pentru un moment, Logan simți cum furia celorlalți atinge apogeul și crezu că-l vor ataca din nou. Duse mâna la coapsă ca să-și scoată cuțitul, dar arma nu mai era acolo.

De partea cealaltă a Găurii, Fin îl privea liniștit. Își scobeaa gingiile însângerate cu vârful cuțitului. Timpul era acum de partea lui.

Logan se gândise că Găozarii nu aveau organizare socială, dar se înșelase. Existau tabere și aici – animalele și monștrii, cei slabi și cei puternici. Fin conducea animalele, pe cei care comiseseră crimele cele mai îngrozitoare: întâi ucigașii, pe urmă violatorii, stăpânii de sclavi și pedofilii. Monștrii erau Yimbo, un ceuran osos și roșcovan, căruia îi fusese tăiată limba; Tatts, un lodricar acoperit de tatuaje, care putea vorbi, însă n-o făcea niciodată; și Scrâșnilă, un idiot diform cu umeri largi și spinare cocoșată, ai cărui dinți fuseseră piliți în colți. Monștrii trăiau doar fiindcă erau temuți de ceilalți și pentru că erau dispuși să lupte.

Acum, că mureau de foame cu toții, ordinea socială începea să se destrame. Iar Logan nu avea nici prieteni, nici cuțit și nici măcar un loc al lui. Printre animale, era un lup singuratic. Printre monștri, era un câine fără colții lui de oțel.

Încercase să îi privească pe deținuți ca pe oameni, abuzați și umiliți, răi și demonizați, dar încă ființe umane. Se străduise să vadă în ei o scânteie de bunătate, licărirea zeilor sau poate a Zeului care îi crease. În întunericul Burdihanului, vedea însă doar animale și monștri.

Logan se așează lângă Scrâșnilă. Bărbatul îi întoarse un surâs idiot, de-a dreptul oribil din cauza dinților piliți.

În momentul acela, se auzi un sunet care îi îngheță pe toți. În coridorul de deasupra răsună zgomotul unor pași. Logan se strecură în singura fantă îngustă care avea să-l ascundă de purtătorul torței și a cărui față apărură deasupra lor.

— Să mor eu! zise gardianul.

Era un bărbat cu părul negru, palid, dar bine făcut, cu nasul spart și o figură clasică de halidoran.

Deschise grilajul privindu-i însă cu precauție pe deținuți aflați la mai bine de patru metri dedesubt. Fin rămase nemîșcat.

— M-am gândit că unii dintre voi au murit până acum, zise gardianul. Cred că vă este foarte foame.

Băgă mâna într-un sac și scoase o pâine uriașă. Toți deținuții îl priviră cu poftă, încât izbucni în hohote de râs.

— Luați-o atunci!

Le azvârli pâinea, dar aceasta căzu în Gaură.

Prizonierii urlară, crezând că fusese doar neîndemănare. Gardianul mai scoase o pâine pe care o aruncă tot în Gaură. Deținuții veniră cu toții spre centru, inclusiv Fin și Lilly. Următoarea pâine ricoșă din degetele lui Sniffles, care aproape căzu după ea.

Gardianul continuă să râdă. Închise grilajul și se îndepărtă fluierând o melodie veselă. Câțiva deținuți începură să plângă.

Nu se mai întoarse. Zilele trecură scufundate în agonie. Logan nu mai cunoscuse niciodată o asemenea stare de slăbiciune.

Patru nopți mai târziu – asta dacă definea cuvântul „noapte” ca fiind timpul în care majoritatea deținuților dormeau; de asemenea, dădea crezare ideii că vântul care fluiera prin Gaură se auzea cel mai tare la amiază –, Fin tăie gâtul unuia dintre pedofili. Imediat, toți se treziră și începură să se îmbulzească pentru a căpăta o bucată din cadavru. Când Sniffles începu să-l bată pe Scrâșnilă ca să-l determine să-i dea o bucată însângерată, pe care Logan se strădui din răspuțeri să n-o recunoască, celălalt se năpusti asupra lui. Sniffles se strădui să-l respingă, dar Scrâșnilă îl apucă de parcă ar fi fost un copil. Dându-i brațele în lături, își afundă dinții piliți în gâtul bărbatului.

Urmă o luptă pentru cadavru, în care un întreg picior ateriză lângă Logan. Când Râie veni după el, Logan îl înșfăcă. Spre propria oroare, se uită în ochii celuiilalt până ce acesta se întoarse și plecă.

Logan duse piciorul până în locul de lângă zid unde își făcea veacul și începu să plângă. Indiferent cât de mult se străduia să vadă altceva, mintea îi arăta doar o bucată de carne.

În comparație cu Cenaria, Caernarvon era un paradis. Nu existau Fumicari, diferența între a avea și a nu avea nu era atât de mare, nu exista o armată de ocupație, aerul nu mirosea a cenușă și moarte și, mai ales, disperarea nu se vedea nicăieri. Capitala lui Waeddryn înflorește sub conducerea unui lanț neîntrerupt de douăzeci și două de regine.

„Douăzeci și două de regine.” Lui Kyllar i se părea straniu să-și imagineze așa ceva. Apoi se gândi că Mama K domnea peste Sa'kagé și peste străzile din Cenaria de mai bine de douăzeci de ani.

— Cu ce treburi? întrebă străjerul de la poartă, privindu-le bănuitor căruța.

Cei de aici erau mai înalți decât cenarieni, iar Kyllar nu văzuse niciodată atâția oameni cu ochi albaștri și cu păr atât de strălucitor, având toate culorile, de la roșu aprins până la blond aproape alb.

— Vând și cumpăr ierburi medicinale. Am venit aici să înființăm o spițerie, zise Kyllar.

— De unde veniți?

— Din Cenaria.

— Am auzit că treburile stau foarte rău pe-acolo, zise gânditor străjerul. Dacă te stabilești în partea de miazăzi, să ai grijă. Sunt niște cartiere destul de...

Își pierdu însă cuvintele la vederea cicatricilor de pe fața Helenei.

Kyllar se trezi că furia îl cuprinde mai repede decât crezuse că era posibil. Cicatricile Helenei erau singurul lucru

care umbrea frumusețea ei altfel perfectă. Avea zâmbet radios, ochi adânci care sfidau lipsa de sens a culorii „căprui”, pe care nu i-ar fi putut descrie decât un poet și care aveau nevoie de o legiune de menestreli pentru a fi cântați, o piele care cerea să fie dezmiardată, la fel ca și liniile siluetei sale. „Are toate astea, dar el vede doar cicatricile.” Dacă ar fi spus ceva, lucrurile s-ar fi complicat însă.

— Ăăă..., păi mergeți, zise străjerul clipind des.

— Mulțam.

Kyllar nu era îngrijorat de Sa'kagéul din Caernarvon. Erau plevușcă: tâlhari, hoți de buzunare, prostituate de stradă și locuri în care se puneau pariuri pe luptele de câini și pe cele cu tauri. Unele bordeluri și săli de jocuri de noroc reușeau chiar să funcționeze fără să fie afiliate organizației. În gașca de copii în care crescuse Kyllar era mai multă ordine decât în lumea interlopă de aici.

Străbătură orașul, admirând oamenii și minunându-se de peisaje. Caernarvon se afla la confluența Râului Roșu cu Râul Murei și cu Wy, iar străzile sale gemeau de comerț și de bunăstarea pe care o aduc oamenii avuți. Pe lângă ei treceau sethi cu ten măsliniu și trăsături aspre, purtând pantaloni scurți și largi și tunici albe, ceurari roșcați cu nelipsitele două săbii la brâu și cu codițe ciudate, în care erau împletite șuvițe multicolore de păr ce nu le aparțineau, câțiva ladeshieni și chiar un ymmurian cu ochi migdalați. Începură să se joace, indicând câte un trecător și încercând să ghicească de unde venea.

— Dar ăsta? întrebă Uly arătând un bărbat îmbrăcat doar în lână.

Kyllar se încruntă.

— Da, ia să te auzim, șmechere! îl îndemnă Helene cu un surâs buclucaș. Iar tu, Uly, nu mai arăta cu degetul.

Bărbatul nu avea nicio particularitate. Nu era tatuat, nu purta tunica și pantalonii obișnuiți în Caernarvon, avea păr șaten tuns scurt, nu etala vreun nas de patrician. Nu poseda

nimic deosebit; chiar și tenul lui ușor închis ar fi putut proveni din cel puțin șase țări.

— Ah, zise Kyllar. Alitaeran.

— De ce? întrebă Helene.

— Numai ei arată atât de încrezuți.

— Nu te cred.

— Întreabă-! o îndemnă Kyllar.

Helene clătină din cap și se așează la loc, brusc sfioasă.

— Hei, domnule! strigă Uly când căruța lor ajunsese lângă el. De unde ești?

— Uly! șopti Helene înfricoșată.

Bărbatul se întoarse către ei și se îndreptă de spate.

— Vin din Alitaera, cu voia Zeului, cea mai mare națiune din întregul Midcyru.

— Cu voia zeilor, vrei să spui, îl contrazise negustorul din Waeddryn cu care se tocmea.

— Nu, spre deosebire de voi, câinii din Waeddryn, alitaeranii spun întotdeauna ceea ce vor, ripostă celălalt, și imediat porniră o ceartă despre religie și politică, care o făcu uitată pe Uly.

— Hai că-s uluitor! exclamă Kyllar.

— Da. Probabil că și tu ești alitaeran, bombăni Helene.

Kyllar izbucni în râs, dar cuvântul „probabil” îl întristă. *Probabil* pentru că era de fapt un Șobolan de ghildă, un orfan, născut probabil sclav. La fel ca alitaeranul acela, nu știa de unde îi proveneau părinții. Și nici de ce îl abandonaseră. Muriseră? Mai erau în viață? Poate că erau persoane importante, așa cum visa orice orfan. În timp ce Jarl strânsese bănuț cu bănuț ca să părăsească Ghilda, Kyllar visase la motivul pentru care nobilii săi părinți ar fi fost forțați să-l părăsească. Era inutil și prosteste să gândească așa. Crezuse că gândurile acelea îl părăsiseră cu mulți ani în urmă.

Pentru el, cel mai apropiat ca tată fusese Durzo, iar Kyllar devenise ceea ce blestemau toți bărbații: un patricid. Acum era doar o coardă care se bălăngănea fiindcă nu era legată de nimic, nici de trecut, nici de viitor.

Nu, nu era adevărat. Le avea pe Helene și pe Uly și libertatea de a iubi. Fusesse un preț mare, dar meritase.

— Te simți bine? îl întreabă Helene îngrijorată.

— Nu, zise Kyllar. Atâta vreme cât suntem împreună, mă simt minunat.

Câteva minute mai târziu, părăsiră piețele din miazănoapte și începură să se adâncească în cartierul portuar. Chiar și aici, majoritatea clădirilor erau făcute din piatră, o mare diferență față de Cenaria unde piatra era atât de scumpă, încât locuințele erau făcute din lemn și hârtie de orez. Derbedei locali stăteau adunați pe pragurile caselor, ale depozitelor și ale morilor, privindu-i morocănoși, cu expresia universală a adolescenților care simt că au ceva de dovedit.

— Ești sigură că ăsta-i drumul cel bun? întreabă Kyllar.

Helene îi făcu din ochi.

— Nu?

Kyllar nu opri căruța, dar asta nu păru să conteze. Șase adolescenți se ridicară și veniră spre ei, urmând un bărbat cu dinți negri și un ciuf de păr slinos. Tinerii scoaseră arme de sub treptele scărilor sau de după grămezi de gunoaie. Erau pentru bătăi de stradă, bâte și cuțite și un lanț greu. Bărbatul care îi conducea se așeză în fața căruței și apucă de căpăstru unul dintre cai.

— Ei bine, iubire, zise Kyllar, e timpul să facem cunoștință cu prietenosul Sa'kagé din cartier.

— Adu-ți aminte ce mi-ai promis! șopti Helene prinzându-l de braț.

— Doar nu te aștepți să...?

Lăsa însă întrebarea neterminată, văzându-i privirea din ochi.

— 'nă ziua, zise șeful bandei, lovindu-și ușor palma cu o bătă, și zâmbi larg, dezvelindu-și cei doi dinți negri din față.

— Iubire, asta-i altceva, zise Kyllar ignorându-l. Trebuie să-nțelegi.

— Unii oameni reușesc să iasă din situații din astea fără să trebuiască să moară cineva.

— Păi, nu va muri nimeni dacă o să facă așa cum le spun.

Bărbatul din fața lor își dresе glasul. Murdăria părea să fie tatuată permanent pe chipul lui, dominat de cei doi dinți negri și strâmbi.

— Scuzați-mă, porumbeilor, nu vreau să vă-ntrerup...

— Poți s-aștepți, zise Kyllar pe un ton care nu suferea contradicere, după care se întoarse spre Helene. Iubire...

— Poți să faci ceea ce mi-ai promis sau ceea ce-ai făcut dintotdeauna, zise femeia.

— Asta nu-i o permisiune.

— Nu. Nu este.

— Scuzați-mă, interveni din nou șeful bandei. Chestia e...

— Lasă-mă să ghicesc, îi răspunse Kyllar, imitându-i fanfaronada și accentul. Am ajuns într-un punct în care trebuie să plătim o taxă de acces.

— Da, așa-i, îl aprobă bărbatul.

— Cum de-am ghicit?

— Păi, tocmai voiam să-ți spun... auzi, ia mai taci din gură! Eu sunt Tom Gray, iar drumul ăsta...

— E al tău. Am înțeles. Cât trebuie să plătim? întrebă Kyllar.

— Treisprezece arginți, răspunse celălalt după o ezitare.

Kyllar îi numără cu voce tare pe cei șapte care îl însoțeau.

— Păi, stai așa. Nu-i fraierești pe tovarășii tăi? Ei capătă un argint, iar tu șase?

Tom Gray păli, iar băieții îl priviră furioși. Kyllar avusese dreptate, bineînțeles. Erau hoți de duzină.

— Vă dau șapte, zise Kyllar scoțându-și punga de mărunțiș și începând să ofere câte un argint fiecăruia dintre tineri. Căpătați banii ăștia fără niciun efort. De ce să riscați o luptă? Oricum Tom n-avea de gând să vă dea mai mult.

— Stați așa! zise șeful lor. Dacă ne dă așa ușor banii ăștia, înseamnă că are mai mulți. Hai să-l prindem!

Tinerii nu-l ascultară. Ridicară din umeri, clătinară din capete și se întoarseră la locurile din care veniseră.

— Ce faceți? întrebă Tom. Hei!

Kyllar lovi din hățuri spinările cailor și porni căruța. Tom trebui să sară din drum ca să nu fie strivit și-și scrânti glezna. Kyllar își dezgoli dinții ca să-l imite și flutură neajutorat din mâini. Uly începu să râdă. La fel și tinerii.

Își petrecură noaptea la un han, iar mătușa Mea îi găsi a doua zi dimineață devreme și-i conduse printr-un labirint de străduțe până la casa ei. Deși era trecută de patruzeci de ani, părea cu zece mai în vârstă și era văduvă de peste două decenii, de când i se născuse fiul, Braen. Soțul ei fusese un important negustor de covoare, așa că avea o casă mare. Îi asigură pe Kyllar și pe Helene că puteau rămâne acolo oricât doreau. Mea era moașă și vraci, avea trăsături banale, ochi scânteietori și umeri de docher.

— Deci, urmă mătușa după un mic dejun cu ouă și șuncă, de câtă vreme sunteți căsătoriți?

— De vreun an, răspunse Kyllar.

Se gândi că dacă începea el minciunile, Helene ar fi putut cel puțin să le continue, fiindcă era tare neajutorată când venea vorba de așa ceva. O privi atent și, așa cum se așteptase, ea roși puternic.

Mătușa Mea luă acest lucru drept stinghereală și începu să râdă.

— Să știi că m-am gândit că ești nițel prea tânără ca să fii mama naturală a acestei domnișoare. Cum i-ai găsit pe părinții tăi adoptivi, Uly?

Kyllar se lăsă pe spate în scaun, stăpânindu-și cu greu imboldul de a răspunde el. Știa însă că dacă va vorbi în locul tuturor, nu numai că va părea un nesuferit, dar va stârni și suspiciuni. Uneori, zarurile trebuiau lăsate să se rostogolească indiferent care avea să fie rezultatul.

— În război, răspunse Uly.

Înghiți un nod, privi în farfurie și rămase tăcută. Nici măcar nu era o minciună, iar durerea de pe fața ei era fă-ră-ndoială reală. Doica îi fusese ucisă în timpul luptelor. Încă își mai amintea despre asta uneori și atunci izbucnea în plâns.

— A fost în castel în timpul loviturii de palat, adăugă Helene.

Mătușa Mea așeză pe masă cuțitul și lingura – spre marea enervare a lui Kyllar, în Caernarvon nu se foloseau furculițe.

— Uite ce-i, Uly, o s-avem grijă de tine. O să fii în siguranță și vei avea chiar propria ta cameră.

— Și jucării? întrebă fata.

Expresia sinceră și încrezătoare de pe fața ei îl îndureră pe Kyllar. Fetițele ar fi trebuit să se joace cu păpușile – el de ce nu-i dăruise niciodată vreuna? –, nu să scoată cadavre din râuri.

Mătușa Mea râse.

— Și jucării, încuviință ea.

— Mătușă, zise Helene, și așa îți pricinuim destule greutate. Avem bani de jucării, iar Uly poate sta cu noi. Deja ai...

— Nici nu vreau s-aud. În plus, voi doi sunteți încă tineri însurăței. Aveți nevoie de toată intimitatea pe care o puteți căpăta, deși Zeul știe că eu și cu Gavin am reușit să ne descurcăm de câteva ori, deși împărțeam camera cu părinții lui, zise ea, fără să observe fața stacojie a Helenei. Cred însă că o fată de unsprezece ani nu se poate preface la fel de bine că n-aude zgomotele din noapte. Nu-i așa?

Kyllar roși la rândul lui. Mătușa Mea îl privi, apoi se uită la Uly care părea că nu înțelege nimic.

— Vreți să spuneți că n-ați făcut nimic de când ați părăsit Cenaria? întrebă femeia. Nu v-ați strecurat în tufișuri dimineța, pe când Uly dormea încă? Nu? Dar cât a durat călătoria? Nu cumva trei săptămâni? Asta-i o eternitate pentru niște tineri ca voi. Bun! În după-amiaza asta, Uly și cu mine o să facem o plimbare lungă. Patul din camera voastră

scârțâie puțin, însă dacă vă bateți capul prea mult cu asemenea lucruri, Uly nu va avea niciodată un frățior, nu-i așa?

— Te rog, o imploră Kyllar clătinând din cap și privind-o pe Helene care părea paralizată.

— Hmm, făcu mătușa Mea privind-și nepoata. Bine. Dacă v-ați terminat micul dejun, ce-ar fi să mergem să vi-l prezint pe fiul meu?

Braen Smith lucra într-un atelier de lângă casă. Avea trăsăturile mamei sale și umeri puternici. Văzându-i că se apropie, zvârli cercul de butoi pe care îl ciocănea peste o grămadă de piese identice și își scoase mănușile.

— 'neața, zise el.

Ochii i se pironiră imediat pe Helene. Aruncă o privire fugară pe chipul brăzdat de cicatrici, apoi îi aprecie cu probabil prea mult entuziasm celelalte trăsături ale corpului. Nu fusese privirea aceea de evaluare, pe care bărbații o aruncă instinctiv oricărei femei. Pe Kyllar nu l-ar fi deranjat așa ceva. Dar asta nu fusese o otheadă, ci mai degrabă o căutătură nerușinată, care stăruise pe fața Helenei. De fapt, pe sânii ei.

— Par' bin'să 'ntâlnesc, zise Braen întinzându-i mâna lui Kyllar.

Îl privi și pe el, cântărindu-l, evaluându-l. În mod destul de predictibil, încercă să-i strivească mâna.

Nu avu nevoie decât de o scânteie de Talent. Fără urmă de încordare pe chip sau pe braț, Kyllar strânse palma imensă a celuilalt până la limita ruperii oaselor. Încă puțin și i le frângea pe toate. După un moment, mai eliberă strânsoarea, mulțumindu-se s-o egaleze pe a lui Braen. Rămaseră așa, mână în mână, mușchi lângă mușchi și ochi în ochi, deși el trebuia să ridice privirea, iar Braen îl depășea în greutate cel puțin cu o treime. Panica dispăru din ochii fierarului și Kyllar se trezi întrebându-se în gând dacă acesta intuise vreun moment puterea strânsorii lui.

— Kyllar, șuieră Helene printre dinți, de parcă el ar fi fost cel care se dădea în spectacol.

Kyllar nu-și întrerupsese însă contactul vizual. În momentul acela, se stabileau niște lucruri, chiar dacă ritualul era barbar și primordial, prostesc și insignifiant. Era însă important.

Helenei nu-i plăcea să fie ignorată.

— Presupun că urmează să vă comparați dimensiunea...

Se opri jenată.

— Bună idee, zise Kyllar în timp ce fierarul îi dădu drumul la mână. Ce zici, Braen? continuă el începând să-și deschie cureaua.

Spre ușurarea tuturor, Braen începu să râdă. Îl urmașă și restul, însă lui Kyllar tot nu-i plăcea. Sentimentul era de altfel mutual. Își dădea seama.

— Da, par' bin'să 'ntâlnesc, zise din nou Braen. Am o comandă mare de terminat, încheie el.

Își întoarse privirea și dădu să apuce ciocanul, dar înainte de asta își îndoi pe ascuns degetele care îl dureau ca naiba.

În restul dimineții și al după-amiezii, mătușa Mea le arătă câte ceva din Caernarvon. Deși era mai mare decât Cenia, orașul nu părea să degaje senzația de haos cu care se obișnuise Kyllar. Cele mai multe străzi erau pavate și îndeajuns de largi ca să permită trecerea a două căruțe și a numeroși pietoni în același timp. Vânzătorii care își așezau tarabele pe spațiul acela erau pedepsiți atât de repede, încât doar puțini încercau. Oamenii se mai înghesuiau din când în când, atunci când două căruțe treceau una pe lângă cealaltă, dar totul era organizat și acceptat, fiindcă ele mergeau prin fâgașe adânci de cincisprezece centimetri, săpate în caldărâm. Chiar și canalizarea era realizată prin tuburi așezate sub străzi, cu guri de vizitare acoperite cu grilaje, pentru a permite colectarea deșeurilor. Locul acela aproape că nu mirosea ca un oraș.

Partea de miazănoapte era dominată de Castelul Caernarvon. Uneori i se spunea Gigantul Albastru, datorită nuanței granitului din care era construit. Zidurile albastre erau uluitoare, netede și drepte ca sticla, cu excepția crenelurilor și a

ambrazurilor din porți. Mătușa Mea le povesti că, în urmă cu două sute de ani, optsprezece bărbați respinseseră un asediu de șase zile al unei armate formate din cinci mii de soldați.

Castelul era înconjurat, bineînțeles, de casele mari. Pe măsură ce te apropiai de docuri, orașul devenea tot mai murdar și mai aglomerat. Ca peste tot, bogații și nobilii preferau să locuiască departe de toți ceilalți, deși aceștia din urmă își doreau să fie cât mai aproape de primii. Aici însă, granița dintre cele două clase nu era reglementată, spre deosebire de Cenaria, unde săracii erau legați prin lege de malul vestit al Plithului. Aici, cei care reușeau să facă banii să circule puteau să se mute în cartierele mai bogate. Posibilitatea unei asemenea evoluții părea să dea energie întregului oraș.

Caernarvon era o combinație între aur adevărat și tinichele strălucitoare, animate de speranță. Viciul său era lăcomia. În mintea sa, fiecare negustor se credea împăratul următorului imperiu comercial. În Cenaria, totul era acoperit de duhoarea nelipsită a disperării. Viciul de acolo era invidia. Nimeni nu construia imperii. Toată lumea își dorea o bucată din cele existente.

— Ești foarte tăcut, zise Helene.

— Aici situația e diferită, murmură Kyllar. Chiar înainte să vină halidoranii, Cenaria era bolnavă. Aici e mai bine. Cred că ne putem întemeia un cămin.

Pe zei, era pe cale să devină unul dintre negustorii pe care-i disprețuisese toată viața. Nu că ar fi avut ambiții mărețe. În afară de a ucide oameni, nu știa ce altceva ar fi putut să facă, pe lângă a fi spițer. Nu visase la asta. Care urma să fie următorul scop în viață? Să-și deschidă o a doua prăvălie? Să domine negoțul cu ierburi din oraș? La un moment dat ținuse în mâini viitorul unei întregi țări, cu o trădare ar fi putut schimba totul, omorând un om pe care oricum îl ucisese până la urmă.

„Dacă aș fi făcut-o, Logan ar fi fost în viață...”

În timp ce mătușa Mea îi conducea spre casă, încercă să-și forțeze mintea să adopte logica unui negustor. Avea ceva aur ascuns în căruță și o adevărată avere în stocul de ierburi. Dacă cineva ar fi vrut să-i jefuiască pe drum, nici n-ar fi știut ce să fure.

— Casa e chiar pe strada asta, zise Mea. Braen a ieșit să cumpere provizii. Uly și cu mine o să mergem să luăm dulciuri, ca să vă oferim ocazia să vă reîmprieteniiți.

Îi făcu lui Kyllar cu ochiul în timp ce Helene se îmbujora iarăși. Deodată, fața femeii se înnegură.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Kyllar privi spre casă. Dintr-acolo se ridicau fuioare de fum negru care se îngroșau repede.

Se alătură mulțimii ce alerga spre casa mătușii Mea – în oraș, un foc era o amenințare atât de teribilă, încât toată lumea își lua gălețile și alerga să ajute –, dar până ajunsese, hambarul fusese ars în întregime. Era prea târziu să mai salveze ceva. Mulțimea arunca apă pe clădirile învecinate, iar Kyllar le strânse mut la piept pe Helene și pe Uly.

Hambarul arsesese în totalitate. Cei doi cai ai lor și mârtoaga mătușii Mea se transformaseră în grămezi de carne neagră, fumegândă. Din căruță nu mai rămăsese nimic. Incendiatorul găsisese sipetul cu aur. Ierburile care trebuiau să le aducă bogăție se transformaseră în fum.

Le mai rămăsese doar o cutie lungă și subțire, legată de osia îndoită a căruței. Încuietoarea era intactă. Kyllar o desfăcu și-și privi hainele de mătrășitor și sabia, Răzbunarea, neatinsă, fără să miroasă măcar a fum. Arma părea că-și bate joc de neputința lui.

— Vești proaste, Sfinția Voastră, zise Neph Dada intrând în dormitorul Regelui-zeu.

O tânără nobilă cenariană pe nume Magdalyn Drake era legată de pat și scâncea în căluș, dar atât ea cât și Regele-zeu erau încă îmbrăcați.

Garoth stătea lângă ea pe pat, mângâindu-i gamba goală cu lama unui cuțit.

— Ce este?

— A murit una dintre spioanele din Chantry, Jessie al'Gwaydin. Ultima dată a fost văzută în satul Torras Bend.

— A omorât-o Vânătorul Întunecat?

— Așa presupun. Omul nostru a spus că Jessie tocmai se pregătea să studieze creatura, zise Neph.

— Deci a intrat în pădure și nu s-a mai întors.

— Da, Sfinția Voastră, îl aprobă Neph.

Își frecă spatele gârbovit de parcă l-ar fi durut. O făcea ca să-i amintească Regelui-zeu de nu numai vârsta pe care o avea, ci și de poverile pe care pe care trebuia să le sufere în slujba sa.

Cu un gest sălbatic, Regele-zeu înjunghie salteaua atât de sus între picioarele fetei, încât Neph crezu pentru o clipă că o lovise pe Magdalyn. Biata tânără țipă prin căluș și se trase în sus, încercând să se ferească. Fără să-i dea atenție, Garoth tăie în jos, spre picioare, sfâșiindu-i rochia până la tiv și aruncând în toate părțile fulgi din saltea.

Se calmă la fel de brusc. Lăsă cuțitul înfipt în saltea, aduse laolaltă faldurile sfâșiate ale rochiei și-și așează mâna cu blândețe pe coapsa goală a fetei care tremura incontrollabil.

— E *foarte* greu să strecuri iscoade în Chantry. Oare de ce insistă să-și bată joc de viețile lor, Neph?

— Din același motiv care-i face să ni se alăture, încă de la început, Sfinția Voastră: ambiția.

Garoth îl privi aspru pe Vürdmeister.

— Era o întrebare retorică.

— Am și niște vești bune, zise Neph, care se îndreaptă, uitând de pretinsa sa durere de spate. Am prins un lăutar ladeshian pe nume Aristarchos. Cred că veți dori să-l interogați personal.

— De ce?

— Pentru că eu l-am Văzut, iar ceea ce știe el e cu totul remarcabil.

— Zi-mi! se răsti Garoth mijindu-și ochii.

— Crede că a văzut purtătorul unui sa'kari. Un sa'kari negru.

*

— Încetează să te mai uiți la mine, zise Stephan.

Era un negustor gras de textile, un fost iubit mânat de răzbunare și care jurase că-i poate spune lui Vi cine era Shinga. Fie că Shinga era femeie, fie că lui Stephan nu prea îi păsa unde și-o bagă, fiindcă nu ceruse decât un singur lucru.

Vi stătea sub el. Se unduia cu dexteritatea unei atlete și cu talentul unei curtezane antrenate de Mama K însăși, dar în ochi nu i se reflecta niciun pic de pasiune. Nici nu gemea, nici nu se schimonosea. Nu pretindea că simte plăcere, iar asta era o problemă pentru Stephan. Ca majoritatea bărbaților, el era trei sferturi pălăvrăgeală și un sfert mădular. Ceva mai puțin de un sfert în momentul acela.

Bărbatul se retrase și-și blestemă înmuierea. Era transpirat, iar uleiurile aromate nu-i acopereau pe deplin duhoarea. Vi nu se putu abține să nu-i arunce un zâmbet condescendent.

— Crezusem c-o să mi-o tragi cu adevărat bine, zise ea.

Stephan se înroși, iar femeia se întrebă de ce îl sabota. Nu era nici mai rău, nici mai bun decât alții, iar ea încă nu aflate ce dorea. Dacă îl necăjea, avea să dureze mai mult.

— Despletește-ți părul, zise el.

— Uită de păr!

La naiba! Nu era în stare să facă nici măcar asta. Se rostogoli peste el, își desfăcu larg coapsele și-i prinse mădularul cu Talentul ei. Pe urmă, îi oferă plăcere ca să-l ajute să uite.

La cincisprezece ani, maestrul Gibbet o trimisese la Mama K. Curtezana se uitase cum i-o trăgea mătrășitorul și apoi îi spusese:

— Copilă, o faci de parcă n-ai simți nimic. Așa e?

N-aveai cum s-o minți pe Mama K, așa că recunoscuse. Părțile femeiești îi erau cu totul insensibile.

— Ei bine, spusese Mama K, n-o să fii niciodată cea mai bună, dar putem recupera în mare măsură. Cea mai veche magie e cea a sexului. Cu fâțele astea și cu Talentul pe care-l ai, cred că te pot transforma în ceva special.

Vi își folosea aptitudinile, blestemându-l în șoaptă pe impotentul de deasupra ei; cuvintele nu descriau întotdeauna ceea ce simțea, dar, la fel ca toate femeile Talentate, trebuia să vorbească pentru a-și utiliza puterile.

Stephan gemu ca un animal prost ce era și termină în câteva momente. Fără să-l lase să se dezmeticească, se curăță cu mantia lui scumpă și se așeză cu picioarele încrucișate pe pat, purtându-și armura nudității.

— Zi-mi, grasule, spuse ea privindu-i colăceii albi cu atâta dezgust, încât bărbatul se simți imediat rușinat.

— Pe zei, chiar trebuie să...

— Spune-mi!

Stephan își duse mâinile la ochi.

— De obicei, primea curieri. Veneau la mine acasă. Uneori auzeam frânturi, dar întotdeauna era foarte grijuliu. Ardea puținele scrisori pe care le primea și întotdeauna ieșea din casă pentru a vorbi cu ei. În noaptea invaz..., a eliberării, a venit un mesager, iar el i-a scris un mesaj chiar aici.

Stephan își luă mantia și se acoperi în drum spre birou. Scoase o foaie de hârtie ceurană de orez și i-o dădu. Era albă.

— Ține-o în lumină.

Vi o ridică în fața unui felinar și zări urmele vagi ale unei pene.

Salvează-l pe Logan Gyre, scria cu litere mici și ordonate, și pe fata și femeia cu cicatrici, dacă poți. Te voi răsplăti mai mult decât îți poți imagina. Semnătura consta din două simboluri: un ochi cu pleoape groase care circumscria o stea, desenat fără ca pana să fi fost ridicată de pe hârtie, și alături o altă stea, în nouă colțuri. Primul era simbolul Sa'kagé, iar al doilea cel al lui Shinga. Alăturate, ele anunțau că beneficiarul putea dispune de absolut toate resursele Sa'kagé.

— După asta, a plecat, zise Stephan. Și nu s-a mai întors. I-am spus că-l iubesc, dar nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Cum îl cheamă, grasule? Spune-mi cum îl cheamă.

— Jarl, zise el. Să mă ierte zeii, Shinga e Jarl.

*

În una dintre cele mai sărace ascunzători, întunecată și ticsită de șobolani și gândaci, ca peste tot în Furnicar, Jarl și Mama K se întâlneau cu un mort. Acesta zâmbi când intra în cameră. Piciorul drept îi era legat cu atele, așa că nu-și putea îndoi genunchiul, iar brațul drept îi atârna într-o bandulieră. Bandajele de la cot erau îmbibate de sânge. Avea și o cârjă, dar în loc să și-o pună sub braț, o ținea cu mâna dreaptă. Rana de la cot îl împiedica să o folosească pe partea pe care avea nevoie, așa încât mai degrabă țopăia decât șchiopăta. Avea părul cărunt, tuns scurt, era tras la față și livid, însă trupul musculos lăsa impresia unui bătrân dur. Zâmbi.

— Gwinvere, zise el. Mă bucur să văd că anii care au trecut te-au respectat măcar pe tine.

Femeia surâse și preferă să nu-i comenteze aspectul – părea că dormise prin șanțuri, fiindcă hainele scumpe îi erau murdare și mirosea îngrozitor –, așa că spuse:

— Iar mie îmi pare bine să constat că ești la fel de iscusit la vorbe.

Brant Agon ȋopăi până la un scaun și se așeză.

— Zvonurile privind moartea mea au fost cumva exagerate.

— Brant, el este Jarl, noul Shinga. Jarl, ȋi-l prezint pe baronetul Brant Agon, fost comandant general al Cenariei.

— Ce pot face pentru tine, generale? ȋntrebă Jarl.

— Ești foarte amabil. Vin la voi ȋntr-o postură destul de similară ȋnfăȋșării mele. Arăt ca un cerșetor și am venit să cerșesc, dar sunt mai mult decât atât. Am luptat pe fiecare graniȋă a acestei țări, m-am duelat. Am condus grupe formate din numai doi oameni și am condus campanii cu cinci mii de soldaȋi. Vă așteaptă o luptă. Halidoranii au spulberat armata noastră, ȋnsă ȋn Cenaria puterea e deȋinută de Sa'kagé, iar Regele-zeu știe asta. Vă va distruge, dacă nu veȋi ajunge voi mai ȋnainte la el. Aveȋi nevoie de războinici ca mine. Mătrășitorii au rolul lor, dar nu pot face totul, așa cum s-a văzut cu câteva săptămâni ȋn urmă. Iar uneori ei agravează lucrurile. Pe de altă parte, eu vă pot face oamenii să fie mai eficienȋi, mai disciplinaȋi, mai buni ucigași. Daȋi-mi o tabără și puneȋi-mă la comanda trupelor.

Jarl se sprijini de spătarul scaunului și-și uni vârfurile degetelor. Ȇl privi pe Brant Agon o bucată de vreme. Mama K se strădui să rămână tăcută. Fusesse Shinga atâta vreme, ȋncât ȋi venea greu să-l lase pe Jarl să comită greșeli, dar luase o decizie. Lasă-l pe el să ducă viaȋa asta și să aibă puterea care-ȋi scoate peri albi! Ea avea să ajute ȋn măsura ȋn care devenea necesar.

— De ce-ai venit aici, lord Agon? ȋntrebă Jarl. De ce la mine? Terah Graesin are deja o armată. Dacă ar fi fost după tine, Sa'kagé ar fi dispărut cu mulȋi ani ȋn urmă.

— Am auzit că ai fost ucis ȋntr-o ambuscadă, interveni Mama K.

— Roth Ursuul m-a cruțat, zise Brant cu amărăciune. Ca mulțumire pentru prostia mea. A fost ideea mea ca Logan

Gyre să se căsătorească cu Jenine Gunder. M-am gândit că dacă linia descendentă a regelui va fi asigurată, voi înlătura posibilitatea unei lovituri de palat. De fapt, i-am condamnat pe amândoi la moarte.

— Halidoranii nu i-ar fi lăsat niciodată în viață, zise Mama K. De fapt, e o binecuvântare pentru Jenine. Ursuul ar fi putut să se distreze cu ea, iar poveștile pe care le-am auzit...

— Oricum, o întrerupse Agon care nu dorea să audă asemenea grozăvii, am șters-o. Acasă am constatat că-mi luaseră soția. Nu știu dacă e moartă sau a devenit una dintre „distracții”.

— Îmi pare rău, zise Mama K.

Bărbatul continuă fără să o privească, cu chipul împietrit.

— Am decis să supraviețuiesc și să fiu util, Shinga. Casele nobile își doresc un război obișnuit. Ducesa Graesin va încerca să-și paveze drumul către tron cu lingușeli. Nu au dorința de a se lupta. Eu o am, la fel ca voi. Vreau să câștig. Iar dacă nu voi putea, sper să omor cât mai mulți halidorani.

— Îmi propui să mă slujești sau să fii partenerul meu? întrebă Jarl.

— Nu-mi pasă nici cât de un dos de șobolan, zise Brant, după care făcu o pauză. Și întâmplarea face să fi aflat în ultima vreme mai multe lucruri despre asta decât aş fi crezut c-am s-o fac vreodată.

— Și ce se întâmplă dacă învingem? întrebă Jarl. Vei reveni la ideea că trebuie să fim eliminați?

— Dacă vom câștiga, tu vei decide probabil că sunt prea periculos și mă vei uide, zâmbi Brant subțire. Pe moment, asta nu mă preocupă prea tare.

— Înțeleg, zise Jarl trecându-și mâinile peste codițele în care își împletise părul negru. Voi avea nevoie de loialitatea ta absolută, Brant. Mă vei sluji pe mine și doar pe mine. Ai vreo problemă cu asta?

— Toți cei cărora le-am făcut un jurământ sunt morți, zise Brant ridicând din umeri. Poate doar cu excepția soției mele.

Am însă niște întrebări. Dacă tu ești noul Shinga, cine a fost înaintea ta? Mai trăiește? Pe câte fronturi va trebui să luptăm?

Jarl rămase tăcut.

— Eu sunt fostul Shinga, interveni Mama K. M-am retras nu fiindcă m-a forțat Jarl, ci fiindcă așa am vrut. L-am pregătit ani buni pentru poziția asta, dar acum evenimentele ne-au forțat mâna. Furnicarul e centrul nostru de putere, Brant, și e pe moarte. Foamea e deja o problemă și mizeria o urmează îndeaproape. Regelui-zeu nu-i pasă ce se întâmplă aici. Nu are niciun fel de structură de putere. Dacă vrem să supraviețuim – și mă refer aici la Sa'kagé, dar și la Cenaria și la toate sufletele nenorocite din Furnicar –, situația va trebui să se schimbe. Putem să aducem în continuare bărci și căruțe în Furnicar; soldații verifică încărcăturile în căutare de arme, cer mită, însă ne putem descurca. Nu ne stă totuși în putere să împiedicăm jefuirile încărcăturilor de alimente. Oamenii sunt înfometaji și, fiindcă nu există străjeri care să oprească furturile, jafurile vor continua întruna, iar atunci negustorii nu ne vor mai trimite nimic. Și dacă se întâmplă așa, vom muri toți. N-am ajuns încă în situația aceea, dar suntem aproape.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Vom instala un guvern din umbră. Toată lumea mă cunoaște, zise Mama K. Pot angaja bătauși să păzească alimentele; pot hotărî în cazul disputelor; pot impulsiona construcția adăposturilor.

— Iar asta te transformă într-o țintă, zise Brant.

— Oricum sunt o țintă, răspunse Mama K. Am pierdut niște mătrășitori și nu fiindcă au murit. Ei depun un jurământ care-i leagă prin magie să asculte în mod absolut de Shinga. Regele-zeu a rupt acel legământ. Am aflat că Hu Gibbet i-a spus Regelui-zeu cine sunt. Garoth nu crede că o femeie poate ocupa poziția asta, așa că acum îl caută pe Shinga cel adevărat. S-ar putea totuși să se răzgândească, indiferent dacă acționez public, sau dacă rămân în umbră.

N-am cum să controlez asta, deci nu-mi mai rămâne decât să fac ceea ce trebuie făcut.

Mama K era calmă ca un soldat veteran care se avântă în bătălie. Își dădea seama că Brant Agon era uimit.

— Și eu ce ar trebui să fac? întrebă Brant.

— Vei alege câțiva dintre oamenii mei, pe care vreau să-i transformi în vânători de vrăjitori, zise Jarl. După aceea, vreau să construiești structuri de apărare pe care să le putem folosi dacă armata se hotărăște să intervină în forță. Halidoranii au de partea lor vrăjitori, soldați și pe unii dintre cei mai buni oameni de-ai noștri. Singurul motiv pentru care eu încă trăiesc este că ei nu știu cine sunt. Bine ai venit printre noi!

— Plăcerea-i de partea mea, zise Brant Agon.

Schiță cu stângăcie o plecăciune din cauza rănilor și plecă apoi, urmat de o gardă masivă de lângă ușă. După ce dispăru, Jarl se întoarse spre Mama K.

— Nu mi-ai spus că vă cunoașteți.

— Nici nu cred că-l știu pe *acest* Brant Agon.

— Nu ocoli răspunsul.

Pe buzele femeii înflori un zâmbet discret, amuzat și oarecum mândru fiindcă Jarl prelua conducerea.

— Cu treizeci de ani în urmă, Brant s-a îndrăgostit de mine. Eram naivă. Am crezut că-l iubesc și eu. Dar am sfârșit prin a-l nenoroci.

— L-ai iubit? întrebă Jarl, aparent neinteresat de ce se întâmplase de fapt.

Vorbele lui îi demonstrară Mamei K încă o dată că-și alesese bine succesul. Jarl vedea fisurile. Era însă una să-i admiri această abilitate și cu totul altceva s-o încerci pe pielea ta.

Zâmbi, dar ochii îi rămaseră indiferenți. Știa că masca ei nu-l va păcăli pe Jarl, însă după atâția ani, expresia aceea goală devenise un reflex.

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Ce mai contează!

— Se spune că Gaelan Starfire a aruncat sa'kariul albastru în mare, creând Vârtejul Tlaxini, zise Neph. Dacă-i adevărat, s-ar putea să mai fie încă acolo, dar habar n-am cum l-am putea recupera. Cel alb s-a pierdut în urmă cu șase sute de ani. Cândva noi am crezut că era în Chantry, însă bunica ta a demonstrat contrariul. Cel verde a fost dus în Ladesh de Hrothan Steelbender și s-a pierdut. Am verificat: Hrothan a ajuns în Ladesh cu vreo două sute douăzeci de ani în urmă, dar nu am mai aflat și altceva. Cel argintiu s-a pierdut în timpul războiului de o sută de ani și ar putea fi oriunde din Alitaera în Ceura, asta dacă nu cumva Garric Shadowbane l-a distrus. Cel roșu a fost aruncat sub Muntele Ashwind – care e acum Muntele Tenji din Ceura – de Ferric Fireheart. Cel maro se zice că e la școala Făuritorilor din Ossein, dar eu mă îndoiesc.

— De ce? întrebă Garoth Ursuul.

— Nu cred că ei s-ar fi putut abține să-l folosească. Dacă ar fi stăpânit știința pământului, Făuritorii aceia jalnici ar fi devenit de o sută de ori mai îndemânatici într-o clipită. Ceva Făurit de ei ar fi apărut mai devreme sau mai târziu și ne-am fi putut da seama că Făurirea lor a ajuns la alt nivel. Asta nu s-a întâmplat. Fie că ei sunt mai puțin ambițioși decât îmi imaginez că este posibil, fie că sa'kariul nu-i acolo. Alt zvon este că ar fi fost ascuns în Gigantul Albastru, castelul din Caernarvon. După mintea mea, asta e un fel de presupunere, fiindcă locul acela nu-i cel mai nimerit ca să ascunzi așa ceva.

— Avem însă informații concrete despre cel roșu?

— Când Vürdmeisterul Quintus a trecut prin Ceura, mi-
zis că exploziile de pe Muntele Tenji sunt măcar în parte de
natură magică. Problema cu acela, la fel cu cel albastru, este
că, chiar dacă l-am putea dobândi, există dubii că ar mai fi
intact după ce a fost expus atâta vreme puterii elementelor.

— Nu prea mă ajuți, Neph.

— Nu este la fel de ușor precum culesul scoicilor pe plajă,
zise Vürdmeisterul, detestându-și vocea lingușitoare.

— Ce imagine profundă! oftă Garoth. Iar cel negru?

— Nici urmă de el. Nu este pomenit nici în cele mai vechi
cărți. Dacă ceea ce am Văzut a fost adevărat, iar ladeshianul
nu se auto-amăgește pur și simplu, atunci locul în care se
află e cel mai bine păstrat secret de care am auzit vreodată.

— Păi ăsta e și scopul unui secret, nu-i așa? spuse Garoth.

— Poftim?

— Adu-l pe ladeshian încoace. Voi avea nevoie de ceva
Praf.

*

Helene dorea să vândă sabia. În ultimele zece nopți, își
jucaseră rolurile de parcă ar fi fost marionete. Numai că,
din când în când, păpușile trebuie să mai joace și alte roluri.

— Nici măcar nu te uiți la ea, Kyllar. Stă pur și simplu în
cutia aia de sub pat.

Sprâncenele ei negre se împreunau pe frunte, sub
încrêțiturile care deveniseră pentru el semnul unei preocu-
pări profunde.

Kyllar stătea pe pat frecându-și tâmplele. Se plictisise de
toate astea. Chiar se aștepta să-i răspundă? Bineînțeles că
da. Nu făcea decât să vorbească, să arunce cu vorbe. Oare de
ce cred întotdeauna femeile că problemele se rezolvă dacă
vorbești despre ele? Unele probleme erau precum cada-
varele. Aerul cald le făcea să putrezească, să se descompună
și să-și răspândească molima peste tot în jur. Era mai bine
să le îngropi și să treci mai departe.

Așa cum era Durzo. Hrană pentru viermi.

— A fost sabia maestrului meu, el mi-a dat-o, zise Kyllar, un pic prea târziu.

— Maestrul tău ți-a dat o mulțime de lucruri, mai ales bătaie, dacă-mi amintesc. A fost un om rău.

Cuvintele acelea îl înfuriară.

— Nu știi nimic despre Durzo Blint. A fost un om măreț. A murit ca să-mi dea mie o șansă...

— Bine, bine. Hai să vorbim despre ceea ce știu, zise Helene.

Era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi, naiba s-o ia! La fel de frustrată ca și el. Cel mai rău era însă că lacrimile erau sincere și nu o încercare de a-l manipula.

— Suntem săraci lipiți acum. Am pierdut totul și le-am produs multe neplăceri mătușii Mea și lui Braen. Avem posibilitatea de a îndrepta situația, iar ei merită asta. E vina noastră că nenorociții ăia au dat foc hambarului.

— Vrei să spui că e vina mea, zise Kyllar.

O auzea pe Uly plângând în camera ei. Fata le putea auzi strigătele prin perete.

Dacă Kyllar s-ar fi ocupat de Tom Gray în felul lui, bărbatul ar fi fost prea înspăimântat să se apropie la mai mult de cinci străzi de casa mătușii Mea. Kyllar era familiar cu ritmul străzii. El vorbea limba cârnii, cânta versurile subtile ale intimidării. Știa să strecoare frica în inima oamenilor. Iubea să facă asta. Notele cântecelor pe care le învățase de la Durzo nu erau însă silogisme. Nu aveau nicio teză căreia să i se opună o antiteză, pe care să le poți armoniza într-o sinteză. Nu era genul acela de muzică. Logica era o melodie prea pretențioasă în lumea străzii, prea subtilă, cu nuanțe de neînțeles.

Laitmotivul mătrășitorului, atunci când își interpreta partitura, era suferința. Era o muzică brutală, fiindcă durerea e înțeleasă de toată lumea. Era brutală, însă nu lipsită de nuanțe. Kyllar s-ar fi putut ocupa de toți șase și de Tom Gray,

fără să-și trădeze Talentul. Tinerii ar fi plecat cu vânătași și ar fi fost uimiți. Pe Tom însă, Kyllar l-ar fi rănit. Cât de mult? Asta ar fi depins de bărbat. Dar chiar dacă Helene i-ar fi îngăduit-o, ar fi putut el oare face toate astea în fața ei? Dacă femeia i-ar fi văzut bucuria cu care lupta?

Îi privi chipul atât de frumos, încât ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

„Ce naiba a fost asta?”

— De ce să nu trecem peste rahaturile astea în care eu îți spun că sabia e neprețuită și tu-mi zici că asta înseamnă că avem bani să ne pornim afacerea, eu te contrazic spunându-ți că nu putem și că nu-ți pot explica de ce, iar tu mă acuzi că singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu mătrășitor, și tu mă împiedici, după care începi să plângi? N-ar fi mai bine s-o faci încă de acum? Fiindcă după aceea o să te strâng în brațe, o să ne sărutăm timp de o oră, o să mă împiedici să merg mai departe, după care vei adormi repede, în timp ce eu rămân treaz, cu o durere înfiorătoare de boasă. N-am putea sări direct la partea cu sărutatul? Pentru că din nenorocitele noastre de vieți singura parte care-mi face plăcere este cea când mi se pare că-ți place la fel de mult ca și mie și mă gândesc că poate în noaptea asta o să-mi surâdă norocul. Ce zici?

Helene îl ascultă în tăcere. Îi văzu ochii înlăcrimându-se, însă ea nu izbucni în plâns.

— Eu spun că te iubesc, Kyllar, spuse tânăra încetișor. Chipul i se destinse și încrețiturile frunții dispărură. Cred în tine și-ți voi sta alături indiferent ce se va-ntâmpla. Te iubesc. Mă auzi? Te iubesc. Nu-nțeleg de ce nu vrei să vinzi sabia... oftă ea. Dar accept lucrul ăsta, bine? N-o să mai pomenesc de ea niciodată.

Deci acum el era nemernicul. Stătea pe o avere în loc s-o folosească pentru a-și întreține nevasta și fiica și a-și plăti datoriile către cei care suferiseră pentru el. Ea avea totuși să-l accepte. Ce nobil! Cel mai rău era că el știa – la naiba, putuse întotdeauna să vadă ce era în mintea Helenei – că nu lăsase

de la ea pentru ca mai apoi să-i reproșeze. Încerca să facă ce credea ea că era corect. Asta făcea ca diferențele dintre ei să fie și mai contrastante.

„Nu mă cunoaște. Crede că mă știe, dar nu-i așa. M-a acceptat crezând că sunt o variantă mai matură și ceva mai murdară a lui Azoth. Eu nu sunt însă murdar, sunt mizerabil. Ucid oameni pentru că îmi place.”

— Vino în pat, iubire!

Se dezbrăca, iar mișcarea sânilor ei în timp ce se întorcea, curbele line ale coapselor și picioarelor ei lungi stârniră în el același foc dintotdeauna. Pielea îi strălucea în lumina lumânării, iar ochii lui rămaseră fixați pe vârful unui sfârc în timp ce ea stinse lumânarea. Kyllar se dezbrăcase deja și o dorea. Sentimentul era atât de sălbatic, încât îl șocă chiar și pe el.

Se întinse fără să o atingă însă. Sa'kariul îl blestemase cu o vedere perfectă pe întuneric. Blestem, fiindcă putea încă s-o vadă. Fața îi era îndurerată. Își simțea propria dorință ca pe un lanț care îl transforma într-un sclav și-l dezgusta în același timp, așa că, atunci când ea se întoarse spre el atingându-l, nu schiță niciun gest. Se așeză pe spate și privi fix tavanul.

„Se pare că am sărit peste absolut totul și am trecut direct la durerea de boașe.

N-ar trebui să fiu aici. Ce fac? Fericirea nu-i pentru ucigași. Nu mă pot schimba. Sunt un nimic. Lipsit de valoare. Un spițer fără ierburi, un tată care nu-i părinte, un soț care nu-i bărbat, un ucigaș care nu omoară.

Sabia aia sunt eu. Țasta-i motivul pentru care n-o pot da. Reprezintă tot ceea ce sunt. O armă care rămâne în teacă, valorează o avere și e uitată pe fundul unui cufăr. E mai rău decât să fie nefolositoare. E o risipă.”

Se sculă pe jumătate, apoi sări în picioare. Duse mâinile sub pat, de unde scoase cufărul îngust.

Helene se ridică și ea, privindu-l cum începe să-și îmbrace veșmintele de mătrășitor.

— Iubire? susură ea.

Se îmbracă în doar câteva momente – Blint îl pusese să exerseze chiar și asta –, legându-și cuțite de brațe și de picioare, punându-și un set de cătușe la o mână și o gheară pliantă în partea din spate a centurii, aranjându-și veșmintele gri ca să nu scoată nici cel mai mic sunet, fixându-și Răzbunarea pe spate și punându-și o mască neagră de mătase pe față.

— Iubire, zise Helene cu vocea încordată. Ce faci?

Nu ieși pe ușă, ca să coboare apoi pe scări. Nu, nu în noaptea asta. Preferă să iasă pe fereastră. Aerul mirosea minunat. A libertate. Inspiră adânc, umplându-și plămânii și se strădui să păstreze în el cât de mult era cu putință senzația aceea de libertate. Gândindu-se la ironia sorții, expiră brusc și privi spre Helene.

— Ceea ce fac întotdeauna, iubire, răspunse Kyllar. Stric totul.

Cu o izbucnire de Talent, sări apoi în noapte.

*

Ferl Khalius primise din nou plantonul de rahat. După ce unitatea sa fusese măcelărită în timpul invaziei, el fusese ales pentru toate treburile grele: aruncase cadavre de pe podul ars pe jumătate care tremura la fiecare mișcare; ajutase bucătarii să care provizii în castel; îi slugărise pe meisteri la construirea noului zid cu care Regele-zeu dorise să fie înconjurat orașul; făcuse gărzi duble sau chiar triple – dar niciodată într-un loc ales de el, ca Podul Vanden, unde străjerii primeau ca mită în fiecare planton banii pe care îi câștigau într-o săptămână, doar ca să lase să treacă doi-trei escroci. Iar acum asta.

Privi prizonierul cu dezgust. Omul era gras și avea mâini moi de nobil din miazăzi, deși purta barba roșie după moda halidorană. Nasul era coroiat, iar sprâncenele arătau ca niște perii. Îl fixa pe Ferl cu o neliniste evidentă.

N-avea voie să vorbească prizonierului. N-ar fi trebuit să știe nici cine era. Încă de la început, avusese o presimțire

proastă despre asta, încă de când un căpitan îi spusese că Vürdmeisterii vor să-l vadă. Îl numiseră exact pe el. Trebuia să se prezinte imediat la raport.

Era ceva ce niciun halidoran nu-și dorea să audă. Ferl crezuse că era convocat din cauza micului suvenir, sabia cu mâner în formă de dragon pe care o găsisese pe pod. Se dovedise însă că nu acela fusese motivul, deși aproape că se scăpase pe el când constatase că trebuie să vorbească Vürdmeisterului lodricar Neph Dada. Niciun Vürdmeister nu era normal, dar acesta era înspăimântător până și pentru ei. Ferl se holbase fix la cele douăsprezece șnururi înnodate care reprezentau tot atâtea shu'ra pe care le stăpânea. Le privise tot timpul cât Neph vorbise, fiindcă îi fusese prea frică să-l privească în ochi.

Neph îi dăduse lui și numai lui această misiune. I se interzisese să vorbească despre ea cu ceilalți soldați și chiar să le solicite ajutorul pe toată perioada însărcinării. El și nobilul trebuiau să rămână în casa unui negustor din partea de răsărit. Meisterii transformaseră ei înșiși în grabă o parte a locuinței în închisoare. Exista un singur motiv pentru care se implicaseră: chestiunea era extrem de importantă și trebuia rezolvată imediat, fără știrea nimănui. Îi lăsaseră apoi destulă mâncare pentru câteva luni și îi interziseseră să plece.

Totul avea un aer neliniștitor. Ferl Khalius n-ar fi ajuns adjunct – acum căpitan – în compania lui de război dacă ar fi fost prost. Vorbise cu nobilul și aflase că numele lui era baronul Kirof. El susținea că nu știa de ce fusese închis. Își declarase nevinovăția și loialitatea pentru halidorani, iar faptul că își irosise energia spunându-i toate astea unui simplu soldat îl făcuse pe Ferl să creadă că nobilul nu era foarte inteligent.

Încălcându-și ordinele, Ferl se strecurase afară din casă și descoperise că baronul Kirof fusese, chipurile, omorât. Bunul duce halidoran Tenser Vargun putrezea acum în Burdihan pentru că omorâse un nobil cenarian care era însă în viață.

Acela fusese momentul când Ferl înțelesese că o încurcase. Indiferent cât se gândise, imaginația sa nu reușise să

schiteze nicio eventualitate în care lucrurile să se termine bine pentru el. De ce ai încredința o asemenea misiune unui singur om? Fiindcă îl poți uide apoi cu ușurință și nimeni nu va observa. La timpul potrivit, baronul Kirof avea să fie eliberat sau ucis – singurul motiv pentru a-l ține în viață, deși el ar fi trebuit să fie mort, nu putea fi decât nevoia cuiva de a-l aduce în atenția tuturor la un moment dat. Și Ferl? El ar fi urmat să fie dovada că Vürdmeisterii mințiseră.

„Ar fi trebuit să mă întorc acasă.” I se oferise o slujbă, cea de îngrijitor al boilor din convoiul de întoarcere. Aproape că acceptase. Dacă ar fi făcut-o atunci, poate că ar fi fost acum în drum spre casă, spre clanul lui. Toți cei care escortau însă comoara către Halidor erau percheziționați cu atenție înainte să li se permită să plece, iar asta însemna că și-ar fi pierdut prețioasa sabie. Așa că rămăsese, ca să se asigure că poate lua cu el și mica avere pe care o dobândise în timpul invaziei.

— Ar trebui să te ucid, zise Ferl. Doar așa, ca să le fac în ciudă.

Grăsanul păli și mai mult. Își dădea seama că Ferl vorbea serios.

— Ia zi, borțosule, spuse Ferl, dacă Vürdmeisterii ți-ar spune că te vor cruța, dacă o să minți cu privire la cine te-a răpit, ai face-o?

— Ce întrebare prostească e asta? se miră baronul Kirof. Știau deci că el era dispus s-o facă atunci când îl întemnițaseră.

— Ești un om curajos, nu-i așa, grasule?

— Poftim? întrebă baronul Kirof. Nu-ți înțeleg accentul. De ce-mi tot spui *basule*?

— Grasule. Grasule.

— Dar eu nu vorbesc prea gros. Se aude...

Mâna lui Ferl țâșni printre barele de fier și-l înșfăcă zdravăn pe baron de colacul de grăsime de pe burtă, strângând apoi cu putere. Ochii lui Kirof se măriră de groază, guiță și încercă să se tragă înapoi, dar Ferl îl ținu bine.

— Grasule, grasule, zise el.

Cu cealaltă mână îl apucă de obraz și-l strânse. Baronul încercă să scape fluturând din mâini, însă era prea slăbit. Gemu.

— Grasule! îi urlă Ferl în față, după care îi dădu drumul.

Baronul căzu pe spate în celulă, ajungând direct pe pat. Începu să-și frece obrazul și abdomenul, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Grasule? întrebă el jignit.

Ferl se gândi că era bine că nu avea o lance la îndemână.

— Ridică-ți muntele de grăsime de pe pat, zise el. Plecăm de-aici.

Mișcându-se în permanență, sărind de pe un acoperiș pe altul, zburând peste lumea de dedesubt, Kyllar își simțea inima plină de bucurie. Clădirile din Cenaria erau un amestec de structuri construite în stil ceuran, din hârtie de orez și lemn de bambus, și locuințe cu pereți de cărămidă roșie și acoperișuri înclinate, din țiglă. Rareori te puteai mișca de pe un acoperiș pe altul. Aici, la sute de mile de cea mai apropiată orezărie și fără amenințarea zăpezii, toate acoperișurile erau plate, din chirpici, sprijinite pe lemn de esență tare. Pentru un om cu abilitățile lui Kyllar, erau un fel de autostradă prin cer.

El savura totul: puterea mușchilor săi, felul în care mirosea aerul nopții, puterea secretă de a se mișca prin beznă părând doar o umbră. Totul era în ordine. Niciun veșmânt nu-i venea mai bine decât cel de mătrășitor. Croit de cel mai bun croitor din Cenaria, maestrul Piccun, hainele păreau că se mișcă odată cu el. Culorile șterse dădeau impresia că-i întrerup silueta și ar fi făcut greu de observat chiar și pe cineva fără Talent.

Se opri pe marginea unei clădiri, roti gâtul, destinzându-l, se îndreptă de spate și se retrase puțin. Distanța până la acoperișul depozitului era de vreo șapte metri. Răsuflă adânc și porni în fugă. Pașii lui iuți stârniră câteva zgomote scrâșnite în sprintul către margine. Sări și continuă să dea din picioare de parcă ar fi alergat prin aer. Pluti pe deasupra aleii. Ajunse pe depozit cu ușurință, aterizând cu vreo doi metri în interiorul acoperișului.

Se năpusti direct către un perete de unde acoperișul se ridica peste un al treilea nivel, mai puțin înalt. Era prea sus

ca să poată sări, așa că-și continuă alergarea în sus pe perete, după care se arcui din răsputeri. Încercă să se prindă cu mâinile de streășină, dar nu reuși. Degetele îi trecură la vreo cincisprezece centimetri pe sub grinda cea mai de jos.

Mâini-fantomă țâșniră, extinzându-i brațele, și se prinseră zdravăn de grindă. Kyllar se arcui în sus și ateriză apoi pe o altă grindă lată de opt centimetri. Ezită un moment, după care se echilibrează și de acolo trecu pe acoperiș.

Ridică pumnul în aer și chiui de fericire. Reușise după numai trei încercări. Nu era rău. Nu era rău deloc. Data viitoare avea să încerce în timp ce era invizibil. Începea să înțeleagă ce îi spusese odată maestrul lui despre câte mai trebuia să învețe după ce va ajunge să-și folosească Talentul. Simpla trecere de la extinderea mâinilor la câștigarea echilibrului pe bârnă fusese mai mult decât era capabil. O asemenea performanță, obținută în timp ce era invizibil și alerga la viteză maximă... ei bine, nu avea nimic altceva de făcut decât să se antreneze, nu?

„Pentru ce? Pentru ce să te antrenezi?”

Gândul otrăvi aerul dulce al nopții care-i mângâia tâmplile. Libertatea pe care o simțise se împrăstie precum ceața. Se antrena degeaba. Se antrena fiindcă nu reușea să stea lângă Helene, deoarece era muncit de gânduri, de emoții și de pasiune. Alterna între dorința de a-i sfâșia hainele și de a o poseda brutal și dorința de a o zgâlțâi și de a striga la ea. Se temea însă de intensitatea acelor emoții, de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă se suprapuneau. Nu asta însemna să faci dragoste. Toate gândurile astea îl dezgustau.

Sări peste altă alee largă și auzi un cuplu care se plimba la braț, adresându-și întrebări pe un ton surprins – *tocmai a zburat ceva pe deasupra noastră?* –, iar el râse zgomotos, lăsându-și gândurile să se dizolve în plăcerea efervescentă a acțiunii, a mișcării, a libertății.

În timp ce se strecură pe lângă o bandă mică de netreb-nici ce aștepta să prindă în ambuscadă vreun bețiv care s-ar

fi aventurat pe alea lor, Kyllar se simți mai viu decât ori-când. Nu mai avea nevoie nici măcar de puterile lui speciale. Pur și simplu era acolo, cu fiecare simț acordat, cu fiecare fibră a ființei sale hotărâtă să acționeze – dacă unul dintre nenorociți l-ar fi descoperit, ar fi trebuit totuși să-și folosească abilitățile, să se retragă, să atace, să sară, să se ghemuiască și să se ascundă. În timp ce se furișă pe lângă unul dintre ei, care ținea un cuțit într-o mână și un burduf cu vin în cealaltă, îi simți mirosul. Trebui să-și acordeze răsuflarea cu a lui ca să nu fie auzit, să-și calculeze fiecare pas, să aibă grijă la lumina schimbătoare a lunii care intra și ieșea din nori, să fie atent la fețele celor patru tineri care glumeau, vorbeau și-și treceau unul altuia o pipă cu iarba-furiei.

— Ciocu' mic! zise bărbatul cel mai aproape de Kyllar. N-o să prindem pe nimeni dacă mai vorbiți așa tare.

Tăcură toți. Cel care vorbise întoarse ochii direct spre Kyllar, care se abținu să icnească – în privirea aceea exista ceva. Ceva întunecat. Ceva care stimula o amintire aflată undeva adânc în mintea lui.

Un bărbat ieși dintr-un han și se împletici pe alee. Reuși să se echilibreze sprijinindu-se de un zid, apoi porni în direcția ambuscadei.

„Ce fac?” se întrebă Kyllar realizând că nu avea niciun plan. „Sunt nebun. Trebuie să plec de-aici.” Nu-și încălcase cuvântul dat Helenei. Nu încă. Până la urmă, nu-i promisese că nu va ieși noaptea. Îi jurase să nu mai ucidă.

Trebuia să plece. Acum. Nu știa cum ar fi reacționat dacă începeau să-l bată pe bețiv. Sau poate că știa exact și tocmai de aceea trebuia să plece.

Sa'kariul îi ieși prin pori ca un șuvoi de ulei negru iri-descent. Îi acoperi pielea și hainele într-o clipită, tremură în lumina schimbătoare a lunii și apoi dispăru.

Unul dintre atacatorii de pe alee se încruntă și deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și clătină din cap, convins că-și imaginase ceea ce i se păruse că tocmai văzuse.

Kyllar sări în sus aproape doi metri și prinse marginea unui acoperiș. Se ridică și începu să alerge. Nu se opri nici când auzi o bufnitură – și nu cumva fusese zgomotul înfundat al unui pumnal înfipt în carne? Nici măcar nu privi înapoi.

Era la doar patru străzi distanță de casa mătușii Mea și gonea peste acoperișuri, când zări o fată urmărită de trei tâlhari.

De ce naiba ieșise la ora asta din casă? Oricine locuia în partea asta de oraș trebuia să știe cât de prostesc era pentru o fată – una drăguță, bineînțeles, cu plete aurii – să meargă singură pe străzi.

Însă nu era treaba lui. Blonda privi peste umăr, iar Kyllar reuși să-i zărească chipul brăzdat de lacrimi. Minunat! O fată proastă și sensibilă, care se comporta prosteste și sensibil.

Se opri. „La naiba! Nu poți salva pe toată lumea, Kyllar. Nu ești cu adevărat Îngerul Noptii. Ești doar o umbră și umbrele nu pot atinge nimic.”

Înjură din nou, cu voce tare. De pe stradă, cele patru personaje angrenate în drama aceea priviră spre acoperiș, dar bineînțeles că nu-l văzură. Nu-l observară nici când sări pe stradă ca să-i urmărească.

Dacă o prindeau, trebuia să-i ucidă. Să-i rănească măcar ca să-i alunge... și apoi ce avea de gând să facă? Să-i bată în timp ce era invizibil? Să-i lase să răspândească asemenea zvonuri? Mai devreme sau mai târziu cineva ar fi putut face legătura între el și Îngerul Noptii, și apoi totul avea să se ducă naibii. Nu, dacă o prindeau, iar el era nevoit să-și încalce promisiunea pe care o făcuse Helenei, atunci trebuia să meargă până la capăt. Îi rămăsese deci un singur lucru de făcut: să se asigure că n-o vor prinde.

Bucle Aurii făcu primul lucru cu cap din noaptea aceea – începu să alerge. Tâlharii se despărțiră și porniră după ea. Kyllar luă Răzbunarea în mâini, fără să o scoată însă din teacă. Alergă în urma unui urmăritor, îi măsură pașii și,

cu ajutorul sabiei, îi puse piedică, chiar în timpul unui pas imens. Golanul se prăbuși rău, iar partenerul lui abia dacă avu timp să privească peste umăr înainte să cadă el însuși într-un mod care îi implică părțile intime mai mult decât i-ar fi făcut plăcere.

Ambii începură să înjure, dar niciunul dintre ei nu părea prea inteligent. Săriră în picioare și porniră din nou în urmărirea fetei, reducând iarăși rapid distanța până la ea. De data asta, Kyllar îl făcu pe unul să cadă peste celălalt. Cei doi se prăbușiră într-un ghem de membre și începură să se bles-teme și să se lovească. Până când se ridicară, fata dispăruse.

Kyllar o pierduse din vedere pe tânără și pe ultimul tâlhar. Sări pe un acoperiș și sprintă după ea. În timp ce fugea, renunță la invizibilitate pentru a-și pune Talentul exclusiv în slujba vitezei. După ce trecu peste câteva acoperișuri, o zări din nou pe Bucle Aurii. Era la o stradă distanță de o casă singuratică, aflată pe o alee întunecată, la fereastra căreia ardea un felinar. Fără îndoială că era locuința ei.

Kyllar îl văzu apoi pe ultimul golan venind către intersecția drumului pe care îl urma fata. Bărbatul o zări și se ascunse în întuneric.

Nu mai era timp. Kyllar se afla la mai bine de o stradă depărtare. Sprintă către marginea unei clădiri, sări nevăzut peste Bucle Aurii și scoase Răzbunarea din teacă, aterizând pe alee, chiar în fața golanului.

Tâlharul scosese un cuțit, iar Kyllar văzu instantaneu peticele de întuneric din ochii lui, semn al unei uri fără rațiune, izvorâtă din cine știe ce frustrare. Insul mai omorâse și se pregătea s-o ucidă pe Bucle Aurii. Kyllar n-ar fi putut spune de unde știa asta, dar era convins. Văzând întunericul care cerea moarte, își dădu seama că nu era prima dată când întâlnea așa ceva. Îl mai zărise și în ochii prințului Ursuul. Numai că atunci hotărâse să-și spună că i se păruse.

Îngerul Noptii și tâlharul se priviră un moment într-o tăcere paralizantă.

— Mamă! Tată! strigă fata trecând prin dreptul aleii.

Tâlharul dădu să atace, dar Răzbunarea țâșni înainte, izbindu-i plexul solar, scoțându-i aerul din plămâni și țintuindu-l de perete.

După colț, o ușă se deschise, iar Bucle Aurii se năpusti în casă, în toiul unei furtuni de scuze smiorcăite, iertare și lacrimi. Kyllar se gândi că fata se certase cu părinții dintr-o cauză necunoscută și plecase apoi singură pe străzi.

Tâlharul începu să tremure. Încerca să respire, dar nu putea, fiindcă Răzbunarea îi rupsesse coastele pe care le apăsa acum cu putere pe diafragmă. Picioarele îi erau moi. Probabil că Kyllar îi tăiasse, fie și parțial, șira spinării, pentru că tot ce-l mai ținea în picioare era sabia ce-l pironea de zid.

Era deja mort, doar că nu-și dăduse încă seama.

„La naiba! Ce-am făcut?” Kyllar trase înapoi sabia și tâlharul se prăbuși. Impasibil, îi înfipse lama în inimă. Acum era hotărât. Nu putea să lase cadavrul acolo. Era lipsit de profesionalism, iar găsirea lui avea să strice cu siguranță fericirea pe care o auzea revărsându-se prin ferestrele deschise. Rămăsese doar puțin sânge pe zid, așa că-l șterse cu mantia tâlharului și apoi frecă locul cu țărână.

Înăuntrul casei lui Bucle Aurii, totul era bucurie și împăcare. Mama făcuse un ceainic de ootai și nu mai contenea să spună cât de îngrijorați fuseseră. Fata le povestea cum fusese urmărită și trebuise să o ia la fugă, cum fusese speriată de moarte, dar și că urmăritorii ei se tot împiedicau.

Kyllar simți un val de mândrie, urmat imediat de unul de dezgust pentru dulcețegăria aceea domestică.

Era însă o minciună. Nu era dezgustat. Era mișcat. Mișcat și complet singur. El rămăsese afară, pe stradă, împreună cu mortul. Acoperi cu pământ bălțile de sânge de pe alee și îndesă carpe în rănilor tâlharului.

— Slavă Zeului! le zise mama. Tata și cu mine ne-am rugat pentru tine în tot timpul ăsta.

„Ăsta-s eu”, gândi Kyllar ridicând cadavrul pe umăr. „Răspunsul la rugile tuturor. Cu excepția rugilor Helenei.”

*

— De ce ar distruge cineva un sa'kari, Neph? întrebă Regele-zeu plimbându-se nervos printr-o sală măreață.

— Sudicii sunt adesea lipsiți de logică, Sfinția Voastră.

— Dar eroii despre care se spune că le-au distrus – Garric Shadowbane, Gaelan Starfire, Ferric Fireheart – au fost cu siguranță din neam de vrăjitori. Poate că nu au avut parte de studii de meister, însă au fost Talentați. Asemenea războinici ar fi putut să-și lege armele de ei înșiși. Și n-au făcut-o? Spunem deci că cel puțin trei războinici au ales să distrugă artefactele care i-ar fi putut face să devină de zece ori mai puternici decât erau deja? Oamenii măreți nu sunt atât de altruști.

— Sfinția Voastră, zise Neph, încercați acum să duplicați procesele mentale ale indivizilor ce îmbrățișează virtuțile slăbiciunii. Ei aleg compasiunea în detrimentul dreptății, mila în locul puterii. Au o filosofie bolnavă, un soi de nebunie. Bineînțeles că se comportă inexplicabil. Uitați cât de hotărât se îndreaptă Terah Graesin către propria-i pieire!

Regele-zeu flutură din mână, parcă alungându-i cuvintele.

— Terah Graesin e proastă, dar nu toți sudicii sunt la fel. Dacă ar fi fost, strămoșii mei i-ar fi cucerit cu veacuri în urmă.

— Cu siguranță, zise Neph Dada, totuși nu trebuie să uitați de Îngheț.

Garoth îl ignoră. Un meister mijlociu fusese întotdeauna mai puternic decât un mag mijlociu, având adesea mai mulți tovarăși și nefiind prins în certurile interminabile ale școlilor de magie răspândite în jumătate de Midcyru. Armatele halidorane erau la fel de bune ca și celelalte, chiar mai bune decât multe dintre ele. În pofida acelor avantaje, ambițiile Regelui-zeu fuseseră mereu dejucate.

— Simt că sunt... înfruntat, zise Garoth.

— Înfruntat, Sfinția Voastră? întrebă Neph, după care tuși.

— Poate că sudiștii ăștia cred într-adevăr în milă și ocrotirea celor mai slabi, deși experiența noastră de aici îmi spune

contrariul. Dorința de a dobândi puterea nu este însă simplu de ignorat, Neph. Poate că unul dintre sfinții religiei lor a putut distruge un sa'kari pe care, altfel, l-ar fi putut folosi. Cum este totuși posibil ca toate șase să dispară și să rămână ascunse atâta vreme? Vorbim de generații de sfinți, în care fiecare posesor nou e la fel de virtuos precum cel dinaintea lui. N-are niciun sens. Măcar unul dintre ei ar fi trebuit să cedeze.

— Sa'kariurile *au apărut* însă la răstimpuri.

— Da, însă tot mai puțin odată cu trecerea veacurilor. Ultima dată a fost cu cincizeci de ani în urmă, zise Garoth. Cineva a încercat să distrugă, sau cel puțin să ascundă, sa'kariurile. Asta este singura variantă care are sens.

— Deci există *cineva* care a ascuns sa'kariurile timp de șapte veacuri? Întrebă Neph uluit.

— În mod cert n-a fost *un* cineva, zise Garoth, ci... un grup. Mă gândesc că o conspirație a câtorva oameni e mai ușor de acceptat decât cea a atâtor sfinți din miazăzi, zise Regele-zeu, după care făcu o pauză ca să-și adune gândurile. Gândește-te la numele lor – Shadowbane, Fireheart, Starfire –, ele nu sunt reale. Și le-au luat ei. Dacă am dreptate, s-ar putea ca acei Garric Shadowbane, Ferric Fireheart și Gaelan Starfire să fie conducătorii acestui grup, avatarurile lor.

— Iar avatarul din prezent..., începu Neph.

— A căpătat azi un nume, zâmbi Garoth. În dimineața asta, menestrelul meu ladeshian a început să cânte. Cel care a pășit prin aceste săli purtând un sa'kari și mi-a ucis fiul a fost legendarul Durzo Blint sau ucenicul lui, Kyllar Stern. Durzo Blint e mort. Deci ucenicul este acum avatarul, zise Garoth după care se opri. Asta ar explica de ce toți eroiiăștia erau dornici să distrugă un sa'kari. Fiindcă nu mai puteau folosi altul. Fiindcă se legaseră deja de unul. Toți erau purtătorii sa'kariului negru.

— Sfinția Voastră, dar nu e oare mai posibil ca ei să fi păstrat armele în loc să le distrugă?

— Ba da, răspunse Garoth gânditor. Iar Kyllar ar putea să nu fie aliat cu ei.

— În cazul ăsta, s-ar putea ca grupul să-și dorească să adauge sa'kariul negru la colecția sa, zise Neph.

— N-avem de unde ști. Nu putem face asemenea presupuneri până nu-l găsim pe Kyllar Stern. Menestrelul meu va fi asasinul perfect. Între timp, Neph, ia legătura cu toți meisterii și agenții pe care îi avem în miazăzi și spune-le să fie cu ochii în patru. Nu-mi pasă dacă va trebui să plătesc cu tot regatul ăsta! Aduceți-mi-l pe Kyllar Stern. Viu, mort, nu contează, vreau doar nenorocitul ăla de sa'kari.

Primele săptămâni în Fundătura Iadului fuseseră cele mai întunecate, timpul de dinainte ca Logan să devină un monstru. El făcuse târguri cu diavolul și cu propriul lui corp. Mâncase carnea care ajunsese la el în ziua aceea îngrozitoare, iar când Fin îl omorâse pe Râie, mâncase din nou carnea crudă. Logan trebuise să-l ucidă pe Long Tom pentru carnea aceea și crima îl transformase într-un monstru, iar asta îi asigurase liniștea. Nu era însă mulțumit să fie în siguranță. Nu-i era de ajuns să supraviețuiască pur și simplu. Logan trăia acum în partea sălbatică, primordială a ființei lui, dar nu avea de gând să rămână numai atât.

Își împărți carnea. Îi dădu ceva lui Lilly, nu pentru sex, cum făceau toți ceilalți, ci din recunoștință. Ea îl povățuise cum să rămână uman. Își împărțise hrana și cu ceilalți monștri: Tatts, Yimbo și Scrâșnilă. Păstrase cele mai bune părți pentru el – adică pe cele pe care se simțea în stare să le mănânce. Brațele și picioarele erau una, dar să mănânci inima unui om, creierul, ochii, să-i spargi oasele ca să sugi măduva... cu asta Logan nu se putea împăca. Exista o linie de demarcație, subțire, e drept, și pe care știa că o va trece dacă situația se va înrăutăți, dar deocamdată dorea să rămână în stadiul în care ajunsese, așa încât își împărțea hrana deopotrivă din scârbă și din măreție.

Era primul lui pas pe calea redobândirii umanității. Fin avea să-l omoare cu prima ocazie care i se va fi oferit. Monștrilor nu le păsa, deci era posibil să-i atragă de partea lui. N-ar fi fost vorba de loialitate, totuși sprijinul lor s-ar fi putut dovedi decisiv.

Cu Scrâșnilă era altceva. Logan se ținea aproape de el. Își dăduse seama că bietul idiot era cel mai puțin înclinat spre trădare, deși aflase destul de repede de ce Scrâșnilă fusese numit așa. În fiecare noapte, scrâșnea din dinți. Zgomotul era atât de puternic, încât Logan era surprins că individul mai avea măsele.

În cea de-a treia săptămână, Logan se trezi la un moment dat cu conștiința faptului că Scrâșnilă nu mai făcea zgomot și ascultă bezna. Și Scrâșnilă asculta, și probabil că auzul lui era mai bun decât al lui Logan fiindcă, o clipă mai târziu, percepse zgomotul unor pași.

Deasupra grilajului apărură doi gardieni halidorani care priviră în jos cu dezgust. Primul era cel pe care-l urau. Acesta dădu deoparte grilajul la fel ca întotdeauna și aruncă pâinea în Gaură, tot ca de obicei. Nu conta că știa cu toții ce avea să facă: monștrii și animalele, chiar și Logan, se ridicară deopotrivă și se așezară în jurul Găurii, sperând să aibă norocul unei aruncări neîndemânatică. Așa ceva se întâmplase doar o dată sau de două ori, însă era suficient ca să le mențină speranța.

— Ia fii atent, zise gardianul.

Rupse ultima pâine și urină pe ea, îmbibând-o bine. Pe urmă, o aruncă.

Fiind cel mai înalt, Logan prinse cea mai mare parte. O devoră instantaneu, ignorând putoarea și umezeala caldă care i se scurgea pe bărbie, făcându-se că nu percepe umilința.

Halidoranul hohoti de râs. Al doilea gardian îl imită, mai nesigur.

În ziua următoare, al doilea gardian veni singur. Avea pâine, era curată și le-o aruncă, câte una pentru fiecare prizonier. Cu accent pronunțat și fără să-i privească pe vreunul în ochi, le promise că le va aduce pâine de fiecare dată când se va nimeri de gardă fără Gorkhy.

Cuvintele lui le dădură tuturor putere și speranță, dar mai ales le oferiră numele individului pe care-l urau mai presus de orice.

Încet, regulile sociale reveniră. În prima noapte, toți fuseseră atât de copleșiți de simplul fapt că aveau pâine, încât nici nu încercaseră să fure unii de la alții. Pe măsură ce prinseră puteri, începură să se lupte. După câteva zile, Yimbo Mutul se luă de Fin și muri. Logan îi privi, sperând să capete ocazia de a-l prinde pe Fin, dar lupta se dovedi foarte scurtă. Cuțitul lui Fin era un avantaj mult prea important.

Când veni pâinea următoare, Logan avu grijă să capete mai mult decât ceilalți, nu numai pentru statutul social, ci și fiindcă voia să rămână puternic. Pierduse deja orice gram de grăsime avusese vreodată, iar acum începuseră să i se topească și mușchii. Era doar tendoane și mușchi supli, tari, dar era încă voinic și avea nevoie de energie. Continuă totuși să împartă ce avea cu Lilly, Scrâșnilă și Tatts.

La mai bine de două luni, făcu o descoperire. Se simțise neliniștit, tot mai încordat din cauza lui Fin și frânghia lui blestemată din tendoane, care se lungea mereu. Logan adormi și se trezi din cauza zgomotului făcut de demonii pe care și-i imagina uneori că urlă – nu era vântul, era sigur de asta. Fie erau demonii, fie sufletele tuturor amărăților ce fuseseră aruncați în Gaură de-a lungul veacurilor. Capul îi pulsa dureros, în ritm cu urletele. Îl durea falca. Scrâșnise dinții toată noaptea.

În momentul acela, își regăsi umanitatea.

— Scrâșnilă, zise el, vino aici.

Bărbatul imens îi aruncă o privire goală.

Logan se târî încetișor și-și așează mâinile cu mare grijă pe falca lui Scrâșnilă. Îi era frică să nu-l muște – o asemenea rană căpătată aici avea să-i provoace cu siguranță o infecție fatală – dar nu se opri. Scrâșnilă privi uimit, însă îl lăsă să-i maseze încet obrazul. În câteva momente, expresia feței sale se schimbă. Tensiunea de pe chipul lui, pe care Logan o crezuse ca fiind parte a diformității, dispăru ca prin minune.

Când se opri, Scrâșnilă mugi și-i apucă mâinile. Logan crezu că e pe cale să moară, dar uriașul se mulțumi să-l

îmbrățișeze. Când îi dădu drumul, Logan știa că-și făcuse un prieten pe viață, indiferent că existența lui avea să fie urâtă, brutală și scurtă. Dacă ar fi putut să verse lacrimi, ar fi plâns cu siguranță.

*

Trebuia să-l ucidă pe Jarl.

Vi stătea lângă ascunzătoarea lui Hu Gibbet, cu capul sprijinit de tocul ușii. Trebuia să intre, să-l înfrunte pe Hu, să se pregătească și să plece să-l ucidă pe Jarl. Era simplu. Ucenicia avea să i se încheie și pe urmă nu trebuia să mai dea niciodată ochii cu Hu. Regele-zeu îi promisese chiar că o va lăsa să-l ucidă, dacă asta își dorea.

Pe parcursul anului pe care Vi îl petrecuse învățând de la Mama K, Jarl fusese singurul ei prieten. Trecuse peste principiile lui ca s-o ajute, mai ales în primele săptămâni, când fusese un adevărat dezastru. Datorită frumuseții lui, a chipului exotic de ladeshian, a vorbelor iscusite, a inteligenței și a căldurii sale, toată lumea îl plăcea pe Jarl, nu doar bărbații și femeile care făceau coadă pentru serviciile lui. (Expresia funcționa doar figurat, bineînțeles. Mama K n-ar fi tolerat niciodată în Mistrețul Albastru ceva atât de urât ca o coadă.) Dar Vi simțise întotdeauna o legătură specială între ei.

Încercă să pună capăt gândurilor. Avea o treabă de făcut. Verifică din nou ușa de capcane. Nu era niciuna. Hu devenea neglijent când avea companie. Deschise ușa încetișor, stând pe o parte și strecurându-și doar mâinile în deschizătură. Uneori, când avea mințile aiurite de ciuperci, Hu mai întâi ataca și abia apoi puneă întrebări. Văzând că nu se întâmplă nimic, Vi înaintă.

Hu stătea gol până la brâu într-un colț al camerei din față, așezat într-un balansoar care era însă nemișcat. Avea ochii închiși, deși nu dormea. Vi era intim familiarizată cu toate nuanțele maestrului ei și știa cum respiră când doarme

cu adevărat. Ținea în mâini două andreele de care atârna o căciuliță de lână albă, aproape terminată. Era boneta unui prunc, degeneratul naibii!

Prefăcându-se că-l credea adormit, Vi privi în dormitor. Pe pat erau întinse două femei. Le ignoră și începu să-și adune lucrurile.

Găsirea lui Jarl nu avea să fie o problemă. Trebuia doar să dea de veste că dorea să-l întâlnească și el avea să vină la ea. Gărzile lui urmau să se asigure că nu era înarmată, însă după ceva vreme petrecută în compania lui, avea să se relaxeze sau poate Jarl avea să le expedieze din cameră, oferindu-i ocazia să-l ucidă cu mâinile goale. Problema era de fapt cum să nu-l ucidă.

Nu intenționa s-o facă. La naiba cu Regele-zeu! Totuși singurul fel în care el i-ar fi putut trece cu vederea nesupunerea era să-i ofere ceva care să-l încânte chiar mai mult.

Vi deschise un dulap lat, din care trase un sertar. Conținea colecția ei de peruci, cele mai bune cu puțință. Devenise expertă în îngrijirea lor, în pieptănarea și purtarea lor, precum și în modalitățile de a le fixa îndeajuns de bine încât rigorile stricte ale meseriei să nu le facă să alunece. Iubea sentimentul reconfortant pe care i-l producea atingerea codiței sale, lipită de scalp din cauza perucilor, atât de tare, încât uneori o durea capul. Pe când era la Mama K, cunoscuse o curtezană Talentată care îi spusese că o putea învăța să-și schimbe culoarea sau coafura folosindu-și doar Talentul, însă nu fusese interesată. Își putea împrumuta corpul sau Hu i-l putea lua pur și simplu, dar părul îi aparținea și era prețios pentru ea. Nu-i plăcea ca bărbații să-i atingă nici perucile, totuși o putea tolera. Când se prostituase, purtase întotdeauna o perucă pentru o minimă deghizare – părul roșu ca focul nu era foarte întâlnit pe acolo. Când lucrase ca mătrășitor, purtase părul strâns în aceeași coadă. Era practic, controlabil și eficient, la fel ca ea. Singurele momente în care avea părul despletit erau cele câteva minute dinaintea culcării, însă și atunci numai când era singură și în siguranță.

După ce alege o perucă neagră, lungă până la nivelul bărbiei, și încă una șatenă, cu părul lung și ondulat, Vi luă cremele de care avea nevoie ca să-și vopsească sprâncenele și să-și închidă tenul. Apoi își pregăti armele.

Tocmai lega coburii, când simți o mână care o apucă de un sân și strânse brutal. Vi tresări de durere și de uimire, după care se urî pe ea însăși. Hu îi chicoti în ureche, lipindu-și corpul de spatele ei.

— Bună, frumoaso, unde ai fost? o întrebă, coborându-și mâinile spre șoldurile femeii.

— Am de lucru, ai uitat? zise ea, întorcându-se cu dificultate.

Când reuși să-l vadă mai bine, își dădu seama că era încă drogat.

El o prinse și mai bine în brațe, iar Vi simți pentru o clipă un val de repulsie și de ură care se topi însă imediat în pasivitatea cu care-l obișnuise. Îl lăsa să-i împingă capul într-o parte, ca să-și poată pune buzele pe gâtul ei. Hu o sărută ușor, apoi se opri.

— Nu te-ai dat cu parfumul ăla care-mi place, zise el, încă blând, dar cu o notă de surpriză în glas de care ea învățase să se teamă.

Vi îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști că izbucnirea violenței atârna de un fir de păr.

— Lucrez. Pentru Regele-zeu.

Se strădui să nu lase nicio umbră de frică să i se strecoare în voce. A-ți expune spaimile lui Hu era ca și cum ai fi aruncat o bucată de carne însângerată unei haite de câini sălbatici.

— Oh, zise Hu, devenind din nou tandru și privind-o cu pupile dilatate. Eu am dat o mică petrecere. Am sărbătorit, arată el spre dormitor. Mi-am tras o contesă și... la naiba, nu-mi mai amintesc ce-i, dar știu că-n pat e ca o pisică sălbatică. Vrei să ni te-alături?

— Ce sărbătorești?

— Durzo!

Hu o eliberă brusc și începu să danseze în cerc. Luă altă ciupercă de pe masă, o aruncă în gură și apoi încercă să mai ia una, dar nu reuși.

— Durzo Blint e mort! zise el râzând.

Vi luă ciuperca pe care o ratase maestrul ei.

— Serios? Am auzit și eu zvonuri, dar ești sigur?

Hu îl urâse dintotdeauna pe Durzo Blint. Cei doi erau menționați la unison ca fiind cei mai buni mătrășitori din oraș, însă de obicei numele lui Durzo era rostit primul. Hu omorâse câțiva oameni doar pentru că se exprimaseră așa, dar nu îndrăznise niciodată să-l atace pe Durzo. Vi era însă convinsă că ar fi făcut-o, dacă s-ar fi crezut în stare.

— Mama K, fiindu-i prietenă, n-a crezut c-a murit. Așa c-a luat niște oameni și-au mers acolo unde era îngropat... și-atunci a fost sigură. Mort, mort, mort! izbucni Hu din nou în râs, după care luă ciuperca de la Vi. Mort, spre deosebire de ucenicul lui, cu care-ai dat-o în bară, urmă el sorbind dintr-o ploscă cu vin de mac. Voiam să-l ucid eu însumi, știi bine, doar ca să-i fac în ciudă fantomei lui Blint. Am irosit o sută de coroane pe mite numai ca să aflu c-a părăsit orașul. Hopa! exclamă el clătinându-se pe picioare. Asta, ultima, a fost tare! Ajută-mă să m-așez.

Vi simți o greutate în piept. Asta era răspunsul. Kyllar Stern era Îngerul Noptii. El îl omorâse pe fiul Regelui-zeu. Asasinarea lui ar fi fost singurul lucru care să-l încânte îndeajuns și s-o ierte că nu-l ucisese pe Jarl. Îl apucă pe Hu de braț și-l conduse până la scaunul lui, asigurându-se că nu se așază pe andrelele cu care tricotase.

— Dar unde-i el, maestre? Unde s-a dus?

— Să știi că nu ești prea recunoscătoare. După toate câte am făcut pentru tine, cățeaua naibii!

Fața i se schimonosi când o trase cu brutalitate în poala lui. Minutele dinainte ca Hu să-și piardă cunoștința erau periculoase: putea să se împleticească, aparent amețit ca un bețiv, dar apoi să-și folosească puterea zdrobitoare a Talentului ca s-o rănească sau chiar s-o ucidă din greșală. Așa că se lăsă

moale în brațele lui, consimțind, cu tot corpul amorțit. Hu fu distras de corpul lui Vi. Încercă să o mângâie, dar degetele i se împleticiră în faldurile tunicii.

— Unde-i ucenicul lui Blint, maestre? întrebă ea. Unde s-a dus?

— S-a mutat în Caernarvon și-a renunțat la calea umbrelor. Cine-i cel mai bun acum, eh?

— Tu ești! zise Vi, fugindu-i din poală. Întotdeauna ai fost.

— Viridiana!

Femeia încremeni. Hu n-o strigase niciodată pe numele ei întreg. Se întoarse neliniștită, întrebându-se dacă nu cumva ciupercile fuseseră inofensive, iar vinul doar apă chioară. N-ar fi fost prima dată când s-ar fi prefăcut amețit numai ca să-i testeze loialitatea. Ochii lui erau însă pe jumătate închiși, iar trupul părea perfect relaxat în scaun.

— Te iubesc, zise Hu. Târfele astea nu-nseamnă nimic..., apoi cuvintele i se opriră și respirația intra în cadența somnului.

Vi simți nevoia imperioasă de a se spăla. Își înșfăcă coburii și sabia. Pe urmă, se opri.

Hu era inconștient. Nu încăpea nicio îndoială. Ar fi putut să-și scoată sabia și să i-o înfigă în inimă în mai puțin de o secundă. Merita de o sută de ori mai rău. Merita să o facă de o sută de ori. Luă teaca în mâna stângă și trase afară lama încet, fără zgomot. Se întoarse și-și privi maestrul, amintindu-și de miile de umilințe pe care le îndurase. O mie de murdării care o îngenuncheaseră. Îi era greu să respire.

Se răsuci pe călcâie, băgă la loc sabia în teacă și-și aruncă coburii pe umăr. Ajunse la ușă, însă acolo se opri. Reveni în dormitor. Femeile se treziseră. Una o privea cu ochi sticloși, iar cealaltă, pieptoasă, îi zâmbea cu dinți ca de iepure.

— Hu se plictisește ușor, le zise Vi. După părerea mea, aveți o șansă din două de a mai supraviețui încă o zi în compania lui. Dacă vreți să plecați, acum e momentul. Doarme.

— Ești doar geloasă, îi zise dințoasa. Îl vrei numai pentru tine.

— E înmormântarea voastră, răspunse Vi și plecă.

— Sa'kagé a intrat sau nu în război? întrebă Brant.

Jarl se foi în scaun. Mama K rămase tăcută. Îl lăsa să conducă, așa cum se pricepea.

Ascunzătoarea dobândise aerul unei odăi de stat-major, asta era sigur. Brant adusese hărți. Aduna informații despre forțele trupelor halidorane, însemna locul unde era staționată fiecare unitate, punctele unde se distribuiau alimentele și celelalte provizii și schița un grafic al ierarhiei militare halidorane, pe care îl confrunta cu informațiile Sa'kagé, ținând cont de credibilitatea agenților.

— Asta-i o întrebare la care-i mai greu..., începu Jarl.

— Nu, zise Brant, nu este.

— Simt că suntem într-un fel de război...

— Simți? Păi, ce ești? Conducător sau poet? Fătălăule!

— Fătălău? repetă Jarl. Ce vrei să spui?

Mama K se ridică.

— Stai jos! îi ziseră ambii bărbați deodată.

Se priviră toți, încruntați. Mama K pufni și se așeză.

— Aștept un răspuns, urmă Jarl după câteva momente.

— Ai sculă sau îți place doar s-o sugi? întrebă Brant.

— De ce, sperii să ai noroc? întrebă Jarl.

— Răspuns greșit, zise Brant clătinând din cap. Un conducător adevărat niciodată nu...

Jarl îl pocni în față. Generalul căzu, iar tânărul se apropie de el și-și scoase sabia.

— Uite-așa conduce eu, Brant! Dușmanii mă subestimează și îi lovesc când se-așteaptă mai puțin. Te ascult, dar tu ești cel

aflat în slujba mea. Data viitoare când mai faci un comentariu despre sculă, am să ți-o tai pe-a ta și-am să ți-o îndes pe gât, zise el cu chip calm, după care puse sabia între picioarele lui Brant. Să știi că nu-i o amenințare gratuită.

Generalul bâjbâi după cârjă, se ridică ajutat de Jarl și-și scutură hainele noi.

— Ei bine, uite că am avut toți parte de o pildă interesantă. Sunt mișcat. Cred că o să scriu un poem. Iar răspunsul tău e...

Trimiterea la poem aproape că-l scoase pe Jarl din minți. Tocmai dădu să spună ceva, când văzu zvâcnetul buzelor Mamei K. Era o glumă. „Ăsta-i deci umorul cazon.” Jarl încuviință din cap. Relația cu generalul avea să fie o încercare. Omul era un adevărat bulldog.

— Suntem în război, zise el, cu sentimentul neplăcut că tocmai capitulase.

— Cât de bine îi controlezi pe cei din Sa'kagé? întrebă Brant. Fiindcă am niște probleme serioase aici. Sau, mai degrabă, tu ai.

— Nu prea bine, răspunse Jarl. Halidoranii au avut o influență foarte bună, dar veniturile sunt în scădere, iar lanțul de comandă s-a cam rupt: oamenii nu mai raportează superiorilor, chestii de genul ăsta. Mulți cred că forțele de ocupație se vor relaxa în curând. Vor ca lucrurile să meargă ca de obicei.

— Pare o atitudine deșteaptă din partea lor. Iar tu cum te gândești s-o contracarezi? Ce plan ai?

Jarl se încruntă. Nu avea niciun plan, iar Brant îl făcea să se simtă incredibil de prost.

— Noi... eu... am plănuit s-aștept să văd ce fac ei. Am vrut să aflu mai multe, ca să-i confrunt apoi așa cum cred de cuviință.

— Bun, deci ți se pare inteligent să-ți lași dușmanul să lanseze stratageme bine gândite pe care să fii apoi forțat să le contracarezi de pe o poziție slabă? întrebă Brant.

— Generale, asta-i mai degrabă o batjocură retorică decât o întrebare, zise Jarl.

— Mulțumesc, îi replică celălalt, iar Mama K își reținu cu greu un zâmbet.

— Și tu ce propui? întrebă Jarl.

— Gwinvere a condus Sa'kagé în secret absolut, folosindu-se de marionete Shinga, nu-i așa?

Jarl îl aprobă din cap.

— Și cine-i marionetă Shinga acum, după invazia halido-rană?

— Eu... păi... teoretic, n-am instalat pe nimeni, zise Jarl clipind des.

— Teoretic? ridică Brant o sprânceană groasă și cărunță.

— Brant, interveni Mama K. Puțin mai blând.

Generalul își potrive brațul în bandulieră și făcu o grimasă.

— Privește problema din punctul lor de vedere, Jarl. De mai bine de o lună, nu au conducător. Nu-i vorba că ar fi prost conduși, ci că nu au un conducător. Micul guvern înființat de Gwinvere i-a ajutat pe toți și asta-i bine deocamdată, dar golanii voștri din Sa'kagé – pardon, *oamenii* – se află în aceeași barcă. Atunci, de ce să mai plătești taxe? Gwinvere a reușit să fie Shinga din umbră, fiindcă până acum n-au existat asemenea amenințări. Suntem în război. Ai nevoie de o armată. Oștilor le trebuie un conducător, iar ăsta trebuie să fii tu. N-ai însă cum să mai rămâi în umbră.

— Dacă-mi dezvălui identitatea, o să mă ucidă.

— Vor încerca, îl aprobă Brant. Și-au să și reușească, dacă nu aduni în jurul tău un grup de oameni competenți care să-ți fie absolut loiali. Persoane gata să ucidă și să moară pentru tine.

— N-am de unde să iau soldați de familie bună, care să fi fost crescuți în cultul loialității, datoriei și curajului, zise Jarl. Avem de-a face cu hoți, prostituate, escroci, cu inși care se gândesc doar la ei înșiși, la propria supraviețuire.

— Și asta o să spună și ei, rosti Mama K atât de încet, încât Jarl reuși cu greu s-o audă, doar dacă nu le zici tu ce ar putea deveni, făcându-i să vadă și ei la rândul lor.

— Pe vremea când eram general, cei mai buni soldați ai mei proveneau din Furnicar, zise Brant. Deveneau cei mai buni pentru că n-aveau decât de câștigat.

— Și ce propui mai exact? întrebă Jarl.

— Îmi doresc să te-apuci de treabă, zise Brant. Oferă-le escrocilor tăi visul unei vieți mai bune, pentru ei și pentru copiii lor, dă-le șansa de a se crede eroi și-n felul ăsta vei avea o armată.

Brant făcu o pauză, lăsându-și cuvintele să pună stăpânire pe Jarl, a cărui inimă începu să bubuie în piept, în ritmul asurzitor în care i se pusese și mintea în mișcare. Era ispiti-tor. Era măreț. Era șansa lui de a-și folosi puterea și în alte scopuri decât perpetuarea ei. Putea vedea liniile de forță ale unui plan care începea să se închege. În cap i se alcătuiau deja structuri, știa ce oameni va plasa în diverse poziții. Fragmente de discurs se potriveau laolaltă. Oh, era atât de seducător! Brant nu-i spunea lui Jarl să ofere escrocilor un vis, ci îi dădea lui însuși ocazia de a visa. Putea fi un altfel de Shinga. Avea ocazia să fie nobil, respectat. Dacă ar fi avut succes, până la urmă ar fi fost chiar recunoscut, ar fi putut primi titluri reale de la familia nobiliară pe care avea s-o aducă la putere. Pe zei, era seducător!

Însă asta însemna să le dezvăluie adevăratul lui rol. Să se implice. În momentul acela, identitatea lui era secretă. Toată lumea credea că-i doar o târfă masculină ieșită la pensie. Numai vreo zece oameni știau că el era Shinga. Dacă dorea, putea pur și simplu să nu mai comunice cu ei. N-avea cum să greșească, dacă nu făcea nimic.

— Jarl, zise Mama K, cu glas blând. Doar fiindcă este un vis, nu-nseamnă că-i o minciună.

El îi privi pe rând, întrebându-se cât de bine îl puteau citi. Mama K îl cunoștea probabil până adâncul sufletului. Era

însăimântător. Ar fi trebuit să suspecteze ceva judecând după tăcerea ei, dar nu se putea supăra pe femeie. Avusese mai multă răbdare decât meritase Jarl.

„Să m-apuc de treabă.” Helene îi spusese că nu-și putea imagina Cenaria fără ca Sa’kagé să otrăvească totul, dar el putea. Avea să construiască un oraș unde nașterea în partea de apus să nu însemne deznădejde, exploatare, apartenența la ghilde, sărăcie și moarte. Avusese noroc că-și găsisese de lucru la Mama K. Furnicarul oferea rareori slujbe cinstite, însă niciodată orfanilor. Sa’kagé se hrănea de pe urma unei clase, care se înnoia perpetuu, de târfe și de hoți ce-și abandonau copiii, la fel cum fuseseră și ei părăsiți la rândul lor. Totuși, situația putea fi alta, nu?

Doar fiindcă este un vis, nu-nseamnă că-i o minciună. Îi sugerau să insufle speranță în Furnicar.

— Bine, zise Jarl. Cu o condiție, Brant. Dacă ei o să m-omoare – indiferent cine vor fi „ei”, – vreau să scrii o poezie pentru înmormântarea mea.

— În regulă! zise generalul rânjind, și-o să mă asigur că-i cu adevărat sensibilă.

Kyllar se așeză pe pat, în întuneric, și privi silueta adormită a Helenei. Era genul de fată care nu putea să stea trează până târziu, indiferent cât s-ar fi străduit. Imaginea ei îl umplu cu o tandrețe și o zădărnici pe care abia dacă reușea să le îndure. De când îi promisese că nu-i va mai cere să vândă Răzbunarea, se ținuse de cuvânt. Dar nu asta era surprinzător, ci faptul că nu făcuse nici măcar o aluzie.

El o iubea. Însă nu era îndeajuns de bun pentru ea.

Kyllar fusese mereu convins că devii aidoma celor cu care îți petreci timpul. Poate că asta era cheia. Îndrăgise la Helene toate lucrurile, toate trăsăturile care-i lipseau lui: deschiderea, puritatea, compasiunea. Era doar surâs și raze de soare, în timp ce el aparținea nopții. Își dorea cu disperare să fie un om bun. Simțea dureros această nevoie, dar probabil că unii se nășteau pur și simplu mai buni decât alții.

După noaptea aceea, își jurase că nu va mai ucide. Avea să se antreneze, însă nu va mai omorî. Așa că se pregătea pentru nimic și-și șlefuiă abilități pe care jurase că nu le va folosi niciodată. Antrenamentul era o imitație palidă a luptei, dar avea să fie satisfăcut și doar cu atât.

Hotărârea îl ținuse șase zile, până când, aflat pe docuri, dăduse peste un pirat care bătea cu sălbăticie un băiat. Kyllar intenționase doar să-i despartă, însă ochii piratului ceruseră moartea. Iar Răzbunarea i-o oferise. În a șaptea noapte, se antrena ascunzându-se pur și simplu lângă o tavernă din centru, încercând să evite locurile unde ar fi putut da peste pești, hoți, violatori sau ucigași. Pe lângă el trecu un bărbat

care conducea o bandă de hoți de buzunare, toți copii, un tiran care îi disciplina pe cei mici prin brutalitate. Răzbunarea găsisese inima bărbatului înainte chiar ca Kyllar să se poată controla. În a opta noapte, mersese în cartierul nobililor, sperând ca acolo să se confrunte cu mai puțină violență, dar auzise un bărbat care își bătea amanta. Îngerul Noptii intervenise invizibil și rupsese ambele brațe ale bărbatului.

Kyllar ținea Răzbunarea în poală și o privea pe Helene. În fiecare zi, își promitea să nu mai ucidă, dar nu reușise decât preț de șase nopți. O parte din el știa că asta se întâmplase numai pentru că avusese noroc. Cel mai rău era că nu se simțea vinovat pentru crime. Atunci când ucisese pentru Durzo, regretase amarnic, pe când omorurile acestea nu-l afectaseră. Se simțea vinovat doar fiindcă trebuia să mintă.

Poate că devenea un fel de Hu Gibbet. Poate că avea nevoie să ucidă. Poate că se transforma într-un monstru.

Munca în fiecare zi alături de mătușa Mea. Durzo îl lăudase foarte rar, așa încât Kyllar nu reușise să-și dea seama câte învățase de la bătrânul mătrășitor. Pe măsură ce petrecea însă mai multe ore cu mătușa Mea, catalogând ierburile, reîmpachetându-le pe unele ca să reziste mai mult, aruncându-le pe cele care își pierduseră calitățile, etichetându-le pe cele rămase cu date și note despre originea lor, Kyllar începu să-și dea seama cât de multe știa totuși. Nu era nici pe departe la nivelul de eficiență a lui Durzo, dar acela trăise câteva veacuri în plus.

Trebuia totuși să fie cu băgare de seamă. Mătușa Mea folosea în scopuri medicinale ierburi pe care el le utilizase ca otrăvuri. Odată, dăduse deoparte rădăcinile unui soi de urzică, spunând că erau prea puternice pentru a putea fi folosite, spre deosebire de frunze. Fără să se gândească, el schițase un tabel cu dozele letale ale frunzelor, rădăcinilor și semințelor plantei în funcție de modul de preparare – tinctură, pudră, pastă, infuzie –, în funcție de greutatea, sexul și vârsta... aici aproape că scrisese „victimei”, dar reușise

să se corecteze în ultimul moment schimbând cuvântul în „pacientului”. Constată imediat că mătușa Mea îl privea fix.

— N-am văzut niciodată un tabel atât de detaliat, zise ea. E... foarte impresionant, Kyllar.

După întâmplarea aceea, încercase să fie mai grijuliu, dar întâmpinau mereu aceleași probleme. În timpul carierei sale, Durzo experimentase de mii de ori cu tot felul de ierburi. Când avea o țintă pe care trebuia s-o ucidă fără un termen anume, încerca cinci-șase ierburi diferite. Kyllar începea să-și dea seama că Durzo știuse despre ierburi probabil mai mult decât orice alt om în viață, deși era angajat de obicei să ucidă oameni sănătoși, așa că uneori cunoștințele lui Kyllar erau inutile.

Într-o zi, la mătușa Mea veni un bărbat disperat. Stăpânul lui era pe moarte și apelase deja la patru spițeri care nu reușiseră să-l ajute. Mătușa Mea se implica uneori și în alte treburi medicale decât moșitul, așa că servitorul apelase la ea ca ultimă soluție. Bătrâna nu era însă acasă în momentul acela. Pentru că ar fi fost ciudat să meargă acasă la bolnav, Kyllar îi puse câteva întrebări servitorului, după care prepară o poțiune. Auzise mai târziu că stăpânul se vindecase și asta îl bucurase în mod straniu. Salvase o viață, pur și simplu.

Se simțea însă vinovat că trăiau din mila mătușii Mea. Petrecuse câteva săptămâni punându-i în ordine prăvăli-oara, fiindcă, în pofida talentului ei de a lucra cu oamenii, capacitățile organizatorice ale bătrânei erau jalnice. Nu făcuse însă nimic valoros pentru ea. Nu-i adusese profit. Helene își luase o slujbă de servitoare, dar câștigul ei abia dacă ajungea pentru mâncare. Braen era tot mai ursuz, bombănind despre pomanagii, iar Kyllar nu-l putea învinovăți.

Își trecu degetele peste tăișul Răzbunării. De fiecare dată când o scotea din teacă, era deopotrivă judecător și călău. Lama devenise simbolul încălcării jurământului.

Nu și în seara asta. Kyllar puse sabia înapoi în cufăr și, cu ajutorul Talentului, sări pe fereastră. Străbătu acoperișurile în

căutarea casei unde locuia Bucle Aurii, încercând să-și scoată orice altceva din minte. Grijile îi stricau toată ziua; n-avea de gând să-și distrugă și nopțile.

Toată familia era acasă și dormea în cocioaba cu o cameră. Kyllar dădu să plece, dar ceva îl ținu în loc. Fata și tatăl ei dormeau. Buzele mamei se mișcau însă. La început, Kyllar crezu că femeia visează, dar apoi ea deschise ochii și se ridică din pat.

Nu aprinse nicio lumânare. Abia dacă aruncă o privire spre fereastra îngustă de unde Kyllar o privea, invizibil. Părea înspăimântată, de aceea el își mai verifică o dată invizibilitatea. Ochii ei nu erau însă fixați asupra lui. Kyllar se uită în spate, dar nu văzu pe nimeni pe stradă. Mama lui Bucle Aurii începu să tremure și îngenunche lângă pat.

Se ruga! La naiba! Kyllar se simți stingherit și în același timp că era martorul unui lucru atât de personal. Nu era sigur de ce. Înjură în tăcere și dădu să plece.

Pe stradă veneau însă trei oameni înarmați. Kyllar îi recunoscu pe doi dintre ei ca fiind tâlharii pe care îi împiedicase în urmărirea lui Bucle Aurii.

— E vrăjitoare, te-asigur, spuse unul dintre tâlhari bărbatului pe care Kyllar nu-l recunoștea.

— I-adevărat, Shinga, o jur! zise celălalt.

„Cred că-i o glumă! Shinga din Caernarvon verifica personal povestea unor golani despre o vrăjitoare? De parcă o vrăjitoare le-ar fi pus piedică, în loc să-i ucidă.”

Kyllar auzi zgomote în casă și privi iar pe fereastră. Femeia își trezise soțul, iar acum se rugau împreună. Era ciudat, fiindcă din patul lor n-ar fi avut cum să-i vadă pe golani Sa'kagé. Poate că femeia avea ceva Talent.

„Se roagă să fie apărați.” Kyllar pufni, iar porțiunea mică, dar rea, a sufletului său îl îmboldi să plece. Lasă-l pe zeul lor să rezolve problema. Se întoarse cu spatele, totuși nu reuși să facă niciun pas.

— Barush, zise unul dintre tâlhari către Shinga. Ce facem acum?

Bărbatul îl pălmui.

— Iertare, iertare! se tângui tâlharul. Vreau să spun, Shinga Sniggle, ce facem?

— Îi ucidem.

Zei din ceruri! Era uimitor. Sa'kagéul de aici era o parodie atât de jalnică a celui din Cenaria, încât lui Kyllar îi veni să râdă. Doar că situația nu era prea nostimă. Shinga trebuia să pălmuiască pe cineva ca să-i dobândească respectul? La el acasă, supușii lui Pon Dradin leșinau când acesta îi privea cu cea mai mică notă de dezaprobare în ochi. Iar el nu fusese niciodată cu adevărat Shinga.

Kyllar aproape că plecă din cauza dezgustului. Ce incapabili!

Și totuși, nu era nevoie de mare lucru ca să ucizi pe cineva. Un mătrășitor știa asta.

Oh, ce dilemă încântătoare! Pe de o parte, el era probabil unul dintre cei mai iscusiți ucigași din lume. I-ar fi putut omori pe toți trei înainte ca ei să scoată vreun sunet. Dar, pe de altă parte, nu putea nici măcar să-i rănească. În fața lui se aflau târăturile lumii interlope, gata să ucidă, în timp ce el nu putea. Minunat!

Erau la numai douăzeci de pași distanță.

— Și dacă... dacă folosește din nou magia, Shinga?

Evident, golanii nu-și făcuseră niciun plan înainte să atace. Asta ar fi trădat o urmă de profesionalism.

Barush Sniggle pufni, apropiindu-se de ușă.

— Nu mi-e frică de rahatul ăla.

Când îi zări ochii, Kyllar duse reflex mâna la spate, dar Răzbunarea nu era acolo. Surpriza de moment se dovedi suficientă pentru a-l elibera de impulsul ucigaș. Jurase. La naiba, jurase! Trebuia să existe și o altă cale. În noaptea asta, evenimentele aveau să se deruleze altfel.

Kyllar se materializă în fața lui Shinga. Mai bine zis, lăsa vederii doar anumite părți ale lui, permițând luminii să pătrundă prin sa'kariul care îl acoperea. Știa ce vedeau

ceilalți: o siluetă cețoasă, translucidă. Linia unui biceps iridescent pâlpâi în aer, urmată de cea a unui umăr lat, trapezul spatelui, conturul mușchilor pieptului – toate exagerate pentru a părea mult mai mari decât erau de fapt. Licăriră puțin și apoi dispărură fantomatic.

Barush Sniggle îngheță, moment în care Kyllar continuă cu lovitura lui cea mai măiastră. Sa'kariul deveni solid deasupra ochilor săi, făcându-i să strălucească aidoma unor nestemate negre, metalice, care pluteau în aer. Pe urmă, apăru și restul feței, acoperită cu o mască de metal negru strălucitor, lipită de piele. Era amenințător. Ba mai mult decât atât. Era chipul Judecății, al Răzbunării întrupate. Kyllar se hrăni cu ceea ce văzu în ochii lui Shinga – ură-invidie-lăcomie-crimă-trădare –, iar masca deveni și mai fioroasă. Kyllar trebui să-și înfigă unghiile în palmă ca să nu-l termine.

Shinga scăpă măciuca îngrozit, ceea ce nu-l surprinse pe Kyllar; știa ce văzuse bărbatul, fiindcă... ei bine, fiindcă se antrenase în oglindă.

— Familia asta, zise el cu voce catifelată ca blana unei pisici, este sub protecția mea.

Ridică mâna stângă și o îndoi. Cu un șuierat, sa'kariul se alungi, luând forma unui pumnal lung, fumegător. Din ochi îi țâșniră scânteii albastrui. Era total inutil, mai ales că-i diminua mult capacitatea de a vedea în întuneric, ca să nu mai pomenim de usturime, dar efectul se dovedi extrem de satisfăcător.

Shinga se cutremură, paralizat de frică, cu falca atârând și Kyllar văzu o pată întinzându-se pe pantalonii bărbatului și apoi o băltoacă adunându-se în jurul picioarelor lui.

— Ștergeți-o! zise Kyllar cu flăcări albastrui ieșindu-i din gură.

„N-o să mai simt gustul mâncării cel puțin o săptămână.”

Golanii se întoarseră și o rupseră la fugă, aruncându-și armele, însă Kyllar nu simți nicio satisfacție. Exact când crezuse că nu putea s-o dea în bară și mai tare, se întrecuse pe

sine. Cu mai mult de un deceniu în urmă, Durzo Blint îi spusese: *Băiete, o amenințare înseamnă o promisiune! Pe stradă, poți să minți despre absolut orice, cu excepția amenințărilor. O amenințare fără acoperire înseamnă predare.*

Simțindu-se îngrețșat, Kyllar privi în casă. Cei doi soți erau tot îngenuncheați lângă pat, ținându-se de mâini. Nu văzuseră și nu auziseră nimic. Kyllar o observă însă pe ea cum strânge mâna bărbatului.

— O să fim în regulă, zise femeia cu voce tare. Știu asta. Mă simt mai bine acum.

„Mă bucur că măcar unul dintre noi e bine.”

*

— Nu cu multă vreme în urmă, voi, cei din încăperea asta, erați soții, mame, un olar, un berar, un căpitan de navă, un sticlar, un neguțător și un zaraf, spuse Jarl.

Era a șasea lui predică, dar tot nu-i venea mai ușor s-o facă. Privind fetele și paznicii din Dragonul Fricos, adunați înaintea să-și înceapă tura, văzu stânjeneală. Ele erau prostituate acum, însă nu pentru că așa doriseră. Celor mai mulți nu le plăcea să accepte că fuseseră odată și altceva. Era prea greu.

— Nu cu multă vreme în urmă, continuă Jarl, am lucrat și eu aici.

Cuvintele lui arcuiră câteva sprâncene, deși putea paria că ei știau deja că se prostituase. Alesese să se exprime ambiguu, ca să arate că vremurile acelea nu mai aveau putere asupra lui. Chiar și printre cei care se prostituau, băieții erau considerați de rang inferior. Poate că erau adorați de fete, dar clientela îi trata ca pe niște gunoaie. O prostituată, deși era ceea ce era, rămânea o femeie, în timp ce o cocotă masculină era mai puțin decât un bărbat. Nimeni nu s-ar fi gândit că noul Shinga va admite, ba încă public, că fusese așa ceva.

— Nu cu multă vreme în urmă, Sa'kagé se ocupa în principal de contrabanda cu iarba-furiei, tutun și băutură, zise el.

Împreună, Jarl și Mama K înființaseră o mulțime de bordeluri după lovitura de palat. Cele mai multe dintre ele abia dacă-și scoteau banii, dar nu asta le era scopul. O făcuseră ca să protejeze cât mai mulți oameni cu puțință. Dragonul Fricos era însă unul dintre cele mai lucrative, pentru că se axase pe personalul exotic. Aici lucra o fată pe nume Daydra care ar fi putut fi geamăna Helenei Cromwill, doar că fără cicatrici. Pretindea că era virgină. Colega ei de cameră, Kaldrosa Wyn, se purta ca un pirat sethi. Mai erau și ladeshiene cu părul de mătase, modaine fardate strident și dansatoare ymmuri care purtau clopoței.

— Acum, continuă Jarl, voi sunteți târfe, eu sunt Shinga, iar Sa'kagé continuă să se ocupe de contrabanda acelorași blestemății. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Să vă spun însă ceva: eu m-am schimbat. M-am arătat lumii. Sunt diferit. Am profitat de a doua șansă ca să-mi îmbunătățesc viața. Iar asta puteți face și voi.

Partea aceea a discursului era singura care se putea dovedi a fi până la urmă o minciună. Jarl o întrebase pe Mama K în privința asta.

— De ce nu dezbat oamenii dacă Pământul este plat? răspunsese ea prin altă întrebare.

— Toată lumea știe asta, ridicase Jarl din umeri.

— Exact, zisese ea. Însă nu putem fi siguri în privința lucrurilor care evocă pasiuni.

— Aha, de pildă zeii.

— Nu contează dacă ești sau nu sigur că tot ceea ce spui e adevărat. Important este să vrei să crezi cu pasiune în cuvintele tale, fiindcă în felul ăsta vei fi convingător. Pentru că până la urmă, nu contează ca fetele să dea crezare argumentelor tale. Contează ca ele să creadă în tine.

Era ceea ce ar fi spus vechea Mama K. Jarl fusese puțin dezamăgit. Ea păruse diferită după lovitura de palat, după ce Kyllar o otrăvise și apoi îi dăduse antidotul. Probabil că presiunea pe care o crea confruntarea nesfârșită cu răul ajunsese

să-i distrugă speranța. Îi rămăsese totuși pragmatismul și, întrucât aprecia asta, Jarl continua să țină discursuri.

El nu se culcase cu nimeni de când devenise Shinga. Nu fusese cu vreun bărbat de când părăsise casa lui Stephan, în noaptea loviturii de palat, dar nici cu vreo femeie. Supraviețuise toată viața făcând doar ceea ce trebuia, construindu-și constant o rețea de prieteni și de influență, pregătindu-se mereu pentru un viitor în care nu trebuia să se mai prostitueze.

Iar viitorul acela venise atât de brusc, încât nu știa ce să facă. Libertatea îi era inutilă. Nu știa cum să se simtă. Îi aducea aminte de taurii de fier Harani. Nu văzuse niciunul, bineînțeles, dar se spunea că-i prindeau de când erau viței și-i legau de un stâlp cu lanțuri groase. Când ajungeau la maturitate – măsurând mai mult de cinci metri la greabăn –, ar fi putut rupe lanțurile, însă n-o făceau. Îngrijitorii lor îi duceau uneori și de funie. Taurii de fier erau atât de siguri că nu se pot elibera, încât nici măcar nu mai încercau.

Jarl fusese înlănțuit de sex și de nevoia de a le face pe plac clienților atâta vreme, încât acum se simțea asexuat. Anterior nu avusese de ales. Cei mai mulți clienți fuseseră bărbați, dar avusese și femei, partenere cu grade diverse de atractivitate. Acum, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar fi descurcat. Nu putea spune cu certitudine dacă ar fi preferat femeile sau bărbații dacă n-ar fi fost silit să se prostitueze.

Fetele din bordeluri îl tratau acum diferit. Se uitau la el altfel. Flirtau.

Era îngrozitor. Flirtul avea anumite cerințe. Trebuia să învețe răspunsuri adecvate și inadecvate, iar el habar n-avea de regulile sexului din afara unui bordel. Clienții lui obișnuiți îl descriseseră ca fiind nesatisfăcător... totuși experiențele lor nu erau cu adevărat reprezentative, fiindcă în caz contrar toți clienții bordelurilor ar fi fost heterosexuali?

Își pierdea concentrarea. Nu-și permitea luxul de a se gândi la asemenea lucruri acum. Speranța trebuia ambalată frumos pentru a putea fi vândută.

— Dintre toate femeile din Furnicar, zise Jarl, voi sunteți cele mai norocoase. Ați avut șansa să deveniți târfe aici, clătină el din cap. Norocul de a deveni târfe. Cu șase luni în urmă, cele mai multe dintre voi ați fi traversat pe trotuarul celălalt, ca să nu treceți pe lângă o târfă. Iar acum sunteți târfe, eu sunt Shinga, iar Sa'kagé desfășoară în continuare aceleași activități.

Regele Ursuul crede că v-a terminat. Planul lui este să lase iarna să-i ucidă pe majoritatea celor din Furnicar. Se gândește că în momentul în care vor izbucni războaiele pentru hrană, toți vor fi atât de slăbiți, încât soldații lui nu vor avea nicio problemă cu noi. Presupune că Sa'kagé e prea pasivă și prea lacomă ca să-l oprească. Plănuiește să ne despartă, oferindu-ne firimituri de la masa lui, ca să ne distrugem unii pe alții. Interesant este că el are dreptate. Am aflat că în primăvară vrea să aducă altă armată și câteva mii de coloniști, toți bărbați. Vrea să-i ucidă pe toți din Furnicar cu excepția voastră. Din nou, veți fi cele norocoase. Vă veți însoți cu halidoranul care vă va cumpăra.

Se poate ca invadatorii să se schimbe, să pună capăt bățărilor și umilințelor din dormitor odată ce le veți deveni soții. Ursuul se așteaptă să fiți atât de lașe, încât să vă agățați de speranța asta bolnavă. Vrea ca speranța deșartă să vă paralizeze până când e prea târziu, până când bărbații voștri vor fi murit, prietenii vor fi fost alungați, iar puterea Sa'kagé, eliminată. Peste un an veți începe să purtați în pânțele fiii noilor voștri soți halidorani, iar apoi veți avea bucuria de a-i privi cum se transformă în monștri care-și vor trata soțiile la fel cum v-au tratat tații lor pe voi. Va fi firesc. Le veți naște și fiice care vor trăi convinse că nu-i nimic neobișnuit să fie lovite, scuipate și forțate să... știți bine ce vor trebui să facă. Fiicele voastre nu se vor împotrivi. Vor urmări lașitatea voastră și vor fi convinse că asta-i soarta femeilor. Va fi firesc. La asta se așteaptă regele și deocamdată a avut dreptate în toate privințele.

Jarl le atrăsese atenția. Putea vedea oroarea din ochii lor. Cele mai multe fete obișnuiau să se gândească doar la ziua de azi. Totuși, nu erau proaste. Știau că nu vor putea lucra veșnic în bordel, dar fiindcă nu erau în stare să vadă vreun alt viitor, hotărâseră să nu se mai gândească deloc la viitor. Era mult prea dureros.

Femeile astea intraseră în modul de supraviețuire. Perspectiva de a-și aduce fiicele într-o asemenea lume le făcea totuși să gândească dincolo de persoanele lor, la viitor, iar Jarl nu mințise. Ele aveau să aibă cea mai bună soartă. Dacă le putea convinge și pe cele care aveau mai mult de pierdut, atunci bătlia lor cu halidoranii avea să fie pe jumătate câștigată.

— În ultimele câteva luni, lucrurile s-au schimbat pentru toți, pentru noi, pentru voi și pentru mine. Acum eu zic că-i timpul unei schimbări pentru noi toți. Eu zic c-a sosit momentul ca Sa'kagé să devină altfel. Am fost în război și am pierdut. Dar știți de ce? Fiindcă n-am luptat. Halidoranii vor să murim în liniște? Dă-i în mă-sa! O să luptăm în feluri cu care nu s-au mai confruntat. Se gândesc să ne înfometeze? Dă-i în mă-sa! Dacă putem aduce iarba-furiei prin contrabandă, ne vom descurca și cu grânele. Vor să vă ucidă bărbații? O să-i ascundem. Vor să organizeze raiduri? Vom ști unde merg înainte s-ajungă acolo. Vor să joace jocuri de noroc? O să trișăm. Vor să bea? O să ne pișăm în berea lor.

— Dar noi ce putem face? întrebă o fată.

Fuse o întrebare pregătită.

— Chiar acum? zâmbi el. Vreau să visați. Vreau să vă gândiți nu la felul în care putem reveni la ce am fost înainte să vină halidoranii, ci să visați la ceva mai bun. Vreau să vă închipuiți o zi în care nașterea în Furnicar nu înseamnă și moartea tot acolo. Vreau să visați la o a doua șansă și la cum ar putea arăta orașul și țara dacă toți ar primi șansa aceea. Închipuiți-vă cum ar fi să vă creșteți copiii într-un loc în care să nu trebuiască să fie înspăimântați mereu, într-un oraș fără

judecători corupți și fără extorcările Sa'kagé. Un oraș cu o duzină de poduri peste Plith și niciun străjer de o parte și de alta a lor. Un oraș în care lucrurile să fie altfel, fiindcă noi alegem să fie așa.

Știi că acum sunteți speriate. Peste câteva minute veți intra în schimb și va trebui să-i priviți din nou în față pe nenorociții ăia. Știu. Nu-i o rușine să fii înspăimântat, dar eu vă cer să fiți curajoase pe dinăuntru. Va veni vremea când va fi nevoie de voi. Dacă nobilii doresc să câștige războiul și să-și recucerească țara, vor avea nevoie de noi, iar ajutorul nostru va avea un preț. Vom cere un oraș diferit, iar voi și cu mine vom decide care vor fi diferențele. Împreună deținem puterea asta. Deocamdată, trebuie să ne vedem de treabă ca de obicei. Însă trebuie să visăm și să ne pregătim. Dintre toți cei din Furnicar, voi, doamnelor, aveți cel mai mult de pierdut.

Se apropie de fata-pirat, Kaldrosa Wyn, și-i atinse obrazul sub ochiul vânăt.

— Spune-mi, de asta ai renunțat la soțul tău? O coroană pentru un ochi învinețit? Și apoi încă una când ei te lovesc atât de rău, încât nu mai poți munci a doua zi? Asta-i ceea ce meriți?

Din ochii fetei începură să curgă lacrimi.

— Eu zic că nu. Ai venit aici fiindcă n-aveai opțiune mai bună. Primești o coroană pentru un ochi lovit, fiindcă doar atât a putut să negocieze Mama K. Ca Shinga al vostru, sunt aici ca să vă spun că nu-i de ajuns. Am fost prea timizi. Ne-am mulțumit să supraviețuim, iar eu m-am săturat să supraviețuiesc. Data viitoare când aud un strigăt de durere, vreau să iasă din gâtul unui halidoran.

— Așa să fie! șopti una dintre fete.

Vedea cum ardea pasiunea în ochii lor. Pe zei! Ce feroce arătau!

— Deocamdată, mulțumiți-vă să observați și s-așteptați, continuă Jarl ridicând un braț. Să fiți gata, să fiți curajoase, fiindcă atunci când vom avea ocazia să aruncăm zarurile, o să trișăm și o să dăm trei de șase.

*

— Scumpule, zise Helene scuturându-l încet pe Kyllar.
Scumpule, trezește-te!

— Rahat, zise el.

— Poftim?

— RAHAAAT.

Helene izbucni în râs.

— Arăți într-adevăr de parcă s-ar fi așezat cineva pe tine, zise ea îmbrățișându-l, după care adulmecă și strâmbă din nas. Și duhnești într-adevăr...

— Rahat, spuse el, rănit.

— Scumpule, trebuie să mergem la cumpărături astăzi, îți amintești?

Kyllar înșfăcă o pernă și și-o puse peste cap. Helene se întinse ca să i-o ia, dar bărbatul nu-i dădu drumul. Așa că ea începu să cânte cântecul de bună dimineața care consta în repetarea cuvintelor *bună și dimineața* de treizeci și șapte de ori. Era unul dintre favoritele lui Kyllar.

— BUNĂ dimineața, bună DIMineața, bună dimineața, BUnă dimINEAȚA...

— RAHAT puturos, rahat PUTUros, Rahat puTUROS..., cântă și Kyllar în pernă.

Tânăra luă perna, iar el o înșfăcă și o așeză pe pat. Fusese atât de puternic și de rapid, încât Helene nu se împotrivi. Aruncă perna, se urcă pe ea și o sărută pasional.

— Uh, uhn, zise ea, gândindu-se cât de bine îi făcuse atingerea buzelor lui.

— Ce-i? întrebă el, treizeci de secunde mai târziu.

— Respirația de dimineață, spuse Helene strâmbând din nas.

Evident, era o minciună. La cum îi simțise buzele, nu i-ar fi părut nici dacă respirația i-ar fi duhnit a stârv. Dar nu era așa. Respirația lui nu mirosea niciodată. Nu doar că nu era neplăcută; ar fi putut mesteca frunze de mentă sau brânză

mucegăită și tot nu s-ar fi simțit. La fel era și cu restul corpului. Dacă-l parfumai, mirosul dispărea pur și simplu. Presupunea că avea legătură cu sa'kariul.

— Îți arăt eu răsufare de dimineață! îi oferi el zâmbetul său prefăcut de prădător.

Îi dădu mâinile la o parte și începu s-o sărute pe gât, tot mai jos, spre linia decolteului. Brațele ei încetară să se mai zbată, iar buzele lui...

— Ah! Cumpărăturile! exclamă fata strecurându-i-se din brațe.

Kyllar o lăsă să plece. Se trânti după aceea înapoi pe pat, iar ea pretinse că-și îndreaptă rochia în timp ce admira mușchii pieptului său gol. Mătușa Mea plecase cu Uly pentru toată ziua. Casa era goală. Kyllar era foarte drăguț când avea părul ciufulit din cauza somnului, trupul lui era minunat, iar buzele... cele mai uimitoare din lume. Ca să nu mai vorbim de mâini. Își dorea să-i simtă pielea lipită de a ei, să-și pună mâinile pe pieptul lui. Și invers.

Uneori, dimineața se ghemuiau unul în altul când el abia dacă era treaz, iar momentele acelea deveniseră favoritele ei. O dată sau de două ori, cămașa i se ridicase în timpul somnului și se trezise îmbrățișată, pielea ei goală atingând pielea lui. Ei bine, poate că, de fapt, cămașa nu se ridicase chiar de la sine, iar ea n-ar fi cutezat să facă așa ceva dacă n-ar fi știut că bărbatul va rămâne adormit preț de ore și că era imposibil să se trezească.

Se înfierbânta doar gândindu-se la asta. Și de ce nu? se întreba o parte din ea. Mai întâi erau motivele religioase. Pot fi puși un bou și un lup să tragă la același jug? Nu știa nici măcar dacă Kyllar credea în Zeu. Devenea întotdeauna neliniștit când ea aducea vorba de asta. Mama ei adoptivă o sfătuisese să ia decizii înainte ca judecata să-i fie umbrită de sentimente, dar vremea aceea trecuse. Uly avea nevoie de ea. La fel și Kyllar, iar Helene nu mai avusese niciodată senzația de a fi necesară cuiva. El o făcea să se simtă frumoasă și bună, ca o domniță, ba chiar ca o prințesă. O iubea.

Practic, era soțul ei. Spuneau tuturor că erau căsătoriți, trăiau împreună, dormeau în același pat, se comportau ca niște părinți pentru Uly. Probabil că singurul motiv pentru care nu făcuse încă dragoste cu Kyllar era că în momentul în care el începea s-o dezmierde seara, ea era atât de obosită, încât abia se mai putea mișca. Dacă ar fi încercat dimineața ceea ce făcea noaptea, ar fi renunțat la feciorie în cinci secunde. Aproape că-i simțea răsuflarea în ureche. Se imagină făcând unele dintre lucrurile despre care mătușa Mea vorbea atât de dezinvolt, care îi făceau fața să ardă, dar sunau minunat. Se simțea atât de ispitită, încât abia știa ce ar fi vrut să încerce mai întâi.

Nu spuneau scripturile „Da-ul tău să fie da, iar nu-ul să fie nu”? Spusese că era nevasta lui Kyllar, iar despre el se știa că-i era soț. Trecuse cu el pe lângă argintăria despre care-i spusese mătușa Mea și ar fi putut formaliza situația în Waeddryn mai târziu. După aceea.

Kyllar se ridică în capul oaselor, iar ea se aplecă în spatele lui, ducându-și mâinile la șireturile rochiei. O deschise.

— Pe zeii zise Kyllar, sărutând-o fugar pe obraz fără să se întoarcă îndeajuns ca să-i vadă și restul corpului. Cred c-o să urinez ca un cal.

Sări în picioare și începu să se îmbrace. Pentru un moment, Helene îngheță. Rochia îi rămase desfăcută, expunându-i întregul corp.

— Și ce trebuie să cumpărăm? întrebă Kyllar, trăgându-și tunica peste cap.

Helene abia dacă începuse să-și strângă la loc șireturile rochiei când capul lui țâșni din tunică.

— Ei bine? întrebă el.

— Poftim? răspunse ea simțindu-se de parcă cineva i-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap.

— Ah, e ziua lui Uly, nu? Trebuie să-i cumpărăm o păpușă sau ceva.

— Da, așa-i, zise fata întrebându-se ce fusese în mintea ei mai devreme.

Vürdmeisterul Neph Dada se gândi că Tenser făcuse o treabă destul de bună. La un moment dat, reușise chiar să scuipe sânge. Deocamdată, comportamentul lui avea să fie considerat drept o sfidare imperturbabilă. Odată exonerat, probabil că urma să fie reinterpretat drept o sfidare curajoasă.

Bărbatul pe care se presupunea că-l ucisese Tenser, baronul cenarian Kirof, nu fusese găsit niciodată. Pe baza mărturiei căpitanului gărzii cenariene, care declarase că-l văzuse pe Tenser ucigându-l, ducele fusese găsit vinovat foarte repede. Anunțul pedepsirii lui de către Regele-zeu născuse tot felul de zvonuri. Nobilii cenarieni se așteptaseră la o amendă, poate la o detenție scurtă, care să țină seama de meritele sale, sau poate la o deportare în Halidor. Întemnițarea lui în Fundătura Iadului era privită ca o variantă mai rea decât pedeapsa cu moartea.

Tenser nu s-ar fi putut infiltra în Sa'kagé dacă ar fi fost mort sau deportat. Fiind însă deținut în cea mai rea închisoare din țară, putea să câștige credibilitate pentru Sa'kagé. Când baronul Kirof avea să fie prezentat în viață, Tenser urma să fie exonerat de pedeapsă și să-și recâștige toate drepturile de duce halidoran, dar mai important, ar fi putut să pretindă că nutrea o ură covârșitoare față de Regele-zeu, care-l întemnițase pe nedrept. Ducele Tenser Vargun avea să ofere lui Sa'kagé orice și-ar fi dorit. Cum ar fi putut ei să-l refuze?

Ca de obicei, Regele-zeu uneltise mai multe planuri. Pedepsirea atât de severă a unui duce halidoran demonstra

tuturor că era un conducător drept. Cenarienii care încă ezitau primiseră un motiv suplimentar de a i se supune. Urmau să se întoarcă la viețile lor, făcând ca lațul din jurul rebelilor să se strângă și mai mult după ce prietenii lor îi abandonaseră.

În același timp, știrea despre detenția lui Tenser avea să umbrească orice altceva, de aceea astăzi urma să elibereze zeci de criminali din Burdihan și să închidă sute de oameni suspectați de rebeliune. Totul avea să treacă neobservat în ziua știrii șocante despre Tenser.

După rostirea sentinței, Neph îl conduse pe Tenser împreună cu gardienii până la închisoare.

Ducele îl privi suspicios. Mulți halidorani nu-i apreciau prea mult pe vecinii lor, lodricarii, dispăruți demult, dar în cazul lui Tenser antipatia părea atât generală, cât și personală.

— Ce vrei?

— Doar să-ți împărtășesc niște noutăți care ți-ar putea fi de ajutor, zise Neph fără să-și poată ascunde satisfacția. Baronul Kirof a dispărut. Se pare că a fost răpit.

Tenser păli brusc. Dacă baronul dispăruse, nu avea să mai iasă niciodată din Fundătură.

— O să-l găsim, adăugă Neph. Bineînțeles, dacă-l vom găsi mort...

Chicoti. Dacă Kirof murise, Vargun era și el mort. Folosindu-se de magie, Neph deschise poarta de fier care separa tunelele din castel de cele din Burdihan.

— Milord, celula vă așteaptă!

*

Jarl își masă tâmplele. Toată ziua interogaseră prizonieri eliberați din temniță. Aflaseră despre lovitura de palat după ce aceasta se produsese, când pe coridoarele închisorii apărușeră vrăjitorii care, aparent, căutau ceva. Plecaseră așa cum veniseră, așa că nu păruse important.

Un fapt mai semnificativ era acela că un fost șef de bordel, pe nume Whitey, fusese treaz când doi gardieni conduseră un prizonier către Burdihan. Fusese treaz și rămăsese așa. Jurase că nici cei doi gardieni, și nici prizonierul lor, un bărbat voinic, blond și dezbrăcat, nu mai trecuseră înapoi.

Mai mult decât atât, Whitey îl recunoscuse pe unul dintre gardieni, un nenorocit care fusese în solda lui Jarl, care îl trimisese în castel cu o însărcinare foarte clară. Vrăjitorii ce veniseră imediat după ei scotociseră toată închisoarea, dar nu se auziseră zgomote de luptă și nu existase vreun indiciu că văzuseră pe cineva. Era imposibil, iar Whitey nu reușea să înțeleagă ce se întâmplase.

Jarl îi făcu semn lui Whitey să iasă din încăpere.

— E posibil? o întrebă apoi pe Mama K.

— Tu ce crezi? îi întoarse ea întrebarea.

— Despre ce vorbești? dori să știe Brant Agon.

— Asta dovedește că el era în viață mai târziu decât am crezut, spuse Jarl.

— Și mai știm că nici capul pe care l-au ridicat în țeapă nu era al lui, completă Mama K. Asta-i destul de sugestiv.

— Pe zei! exclamă Jarl.

— Ce? întrebă Brant. Ce?

— Logan Gyre, răspunse Jarl.

— Ce-i cu el? A fost ucis în turnul de miazănoapte! exclamă Brant.

— Ce-ai face dacă tocmai ai fi ucis un gardian în Gaură și te-au schimbat în hainele lui, când vezi șase vrăjitori care se îndreaptă spre tine? Există o singură cale de ieșire, iar ea este blocată de vrăjitori, zise Jarl.

— Doar nu vrei să-mi spui că Logan a sărit în Gaură? întrebă Brant, care văzuse locul acela.

— Vreau doar să spun că Logan Gyre ar putea fi încă în viață, spuse Jarl.

— Stai așa! interveni Mama K, după care se ridică și începu să frunzărească un teanc de hârtii. Dacă-mi aduc aminte

bine... da, iată! Amintiți-mi că trebuie să-i oferim fetei ăsteia un bonus. Are un client fidel căruia îi place să se laude. „Gorkhy le-aruncă pâinea în Gaură și-i privește cum încearcă s-o prindă fără să cadă-n ea. El zice că nu mai puțin de trei dintre prizonieri au fost...”, Mama K își drese glasul, dar când continuă vocea îi era inexpresivă. „Treii prizonieri au fost mâncați de ceilalți în timpul în care Gorkhy i-a înfometat.” Fata a mai descris „un bărbat gigantic, de peste doi metri. De câteva ori a reușit să prindă pâinea pe care gardianul încercase s-o azvârle în Gaură. Gorkhy îl urăște în mod special pe bărbatul ăla, căruia îi spun *Regele*”, citi Mama K și ridică privirea. Raportul ăsta este de acum trei zile.

— Niciun asemenea prizonier n-a fost aruncat în Burdihan în ultimii zece ani, șopti Brant.

Toți trei se așezară mai bine în scaune.

— Dacă acest Gorkhy le spune superiorilor lui despre un uriaș numit *Regele*..., începu Mama K.

— Logan va muri chiar în ziua aia, o completă Jarl.

— Trebuie să-l salvăm, zise sec Brant.

Jarl și Mama K se uitară unul la celălalt.

— Trebuie să chibzuim la locul pe care l-ar putea ocupa în strategia noastră, zise Mama K.

— Doar nu vă gândiți să-l lăsați acolo, protestă Brant.

Mama K își privi cu atenție unghiile vopsite în roșu aprins.

— Pentru că nu ne putem permite asta, continuă Brant. El este singurul care ar putea uni țara. Jarl, dacă vrei într-adevăr să faci ceea ce zici, asta-i șansa ta! Dacă-l eliberezi pe Logan, îți va da pământuri și titluri și te va grația. Așa că nu-mi spune că-ți trece prin cap să-ți lași regele în iadul ăla!

— Ai terminat? întrebă Mama K, reducându-l la tăcere. Ne gândim la asta. Ne gândim la asta pentru că ne gândim la toate. De aceea câștigăm. Mi-am imaginat până azi cum l-am putea salva, dacă ne-am dori asta. Tu ai început să faci planuri despre cum să-l scoatem? Sau continui să dai din gură despre cât de nobil și de bun vei fi?

— La naiba! Încă dau din gură! rosti el, fără a-și putea înăbuși un zâmbet.

Mama K clătină și ea din cap și zâmbi fără voie.

— Cum se comportă oamenii tăi, Brant? întrebă Jarl.

— O să-i transform în soldați foarte buni, peste vreun deceniu sau două.

— Dar câți ai? întrebă Jarl.

— Nu, nu, făcu Mama K.

— O sută, răspunse Agon. Treizeci dintre ei s-ar putea să fie de vreun folos într-o luptă. Zece sunt chiar formidabili. Am și câțiva arcași foarte buni. Unul dintre ei ar putea fi chiar mătrășitor de ordin trei. Sunt toți nedisciplinați. Și nu au încredere unii în alții. Luptă pe cont propriu.

— N-am terminat deocamdată de vorbit despre asta, zise Mama K.

— Consideră că am vorbit, rosti Jarl. O s-o facem!

Mama K deschise gura ca să spună ceva, dar Jarl o privi fix până când ea plecă ochii.

— Cum hotărăști, Shinga.

— Presupun că sursa noastră nu-i capabilă să-l determine pe Gorkhy să ne ajute.

Mama K privi hârtia, fără s-o citească însă.

— Nu, nu poate.

În timp ce Brant și Mama K începură să dezbată diferite modalități de a pătrunde în Burdihan, Jarl preferă să se gândească. Se arătase cu două săptămâni în urmă și ținuse cuvântări în fața unor oameni tot mai dornici să-i audă spusesele. Oamenii din Furnicar – Iepurii, așa cum li se spunea în batjocură fiindcă erau numeroși, fricoși și locuiau într-un labirint de alei – tânjeau după speranță. Cuvintele lui erau ca apa pentru gâtlejurile pârjolite. Rebeliunea suna seducător pentru cei care nu aveau nimic de pierdut. Știau însă că printre spectatori fuseseră și iscoadele Regelui-zeu.

Scăpase deja dintr-o tentativă de asasinat. Urmau să aibă loc și altele. Dacă nu reușea să convingă câțiva mătrășitori să-l apere, mai devreme sau mai târziu avea să fie ucis.

- Mă duc la Caernarvon, hotărî Jarl.
- Dai bir cu fugiții? întrebă Brant.
- Dacă nu-mi iau bagaje, pot să mă-ntorc într-o lună.
- Probabil, dar ce rezolvi cu asta?
- Mai trăiesc treizeci de zile? spuse Jarl zâmbind.
- Crezi că el se va întoarce? întrebă Mama K.

Brant îi privi confuz.

- Pentru Logan? Într-o secundă, zise Jarl.
 - Dacă există cineva care să-l poată scoate, atunci el e acela, îl aprobă Mama K.
 - Cine? întrebă Brant exasperat.
 - Iar după ce Hu Gibbet și ceilalți mătrășitori vor auzi că el te păzește, nu m-ar mira să se retragă, continuă Mama K.
 - Cine? Cine?
 - Probabil cel mai bun mătrășitor din oraș, după moartea lui Durzo Blint, zise Jarl.
 - Atât doar că nu mai este-n oraș, zâmbi Mama K.
 - Bine. Cel mai bun din bransă.
 - Atât doar că nu mai este-n bransă.
 - Toate astea sunt pe cale să se schimbe, replică Jarl.
 - Iei pe cineva cu tine? întrebă Mama K.
 - Încercați doar să mă enervați, nu-i așa? spuse Brant.
 - Nu, zise Jarl ignorându-l și răspunzându-i Mamei K.
- Va fi mai puțin suspect dacă voi pleca de unul singur. Se întoarse către Brant. Am o însărcinare pentru tine în timpul în care voi lipsi.
- Vorbiți despre Kyllar Stern, nu-i așa?
 - Da, zâmbi Jarl. Generale, ești un bărbat onest?
 - Peste tot, cu excepția câmpului de bătalie, oftă generalul.
 - Atunci vreau să te gândești la modul în care armata lui Logan Gyre o va distruge pe cea a Regelui-zeu, zise Jarl bătându-l pe umăr.
 - Logan nu are o armată, răspunse Brant.
 - Asta-i problema Mamei K, spuse Jarl.

— Pardon?

— Terah Graesin are o armată. Vreau să te gândești la modul cum armata ei ar putea deveni a lui Logan.

— Ce? întrebă Mama K.

— Acum vă rog să mă scuzați, zise Jarl. Am o întâlnire în Caernarvon.

— Am murit și n-am observat? se întrebă Kyllar.

Se deplasa din nou prin ceața morții și avea senzația aceea de mișcare fără mișcare. Dincolo de marginea ceții era o siluetă înfășurată în mantie, la fel de eterică precum ceața însăși, iar Kyllar era convins că era Lupul, totuși el nu murise. Sau murise? Poate îl omorâse cineva în somn. Tocmai se așezase...

— Ce-i asta? Un vis? întrebă Kyllar.

Fața acoperită de glugă se întoarse către el și-i topi temerile. Nu era Lupul, ci Dorian Ursuul.

— Un vis? întrebă Dorian mijind ochii pentru a putea vedea mai bine prin ceață. Presupun că da, deși e unul ciudat.

Zâmbi. Era un bărbat chipeș. Părul negru era despletit și răvășit, ochii albaștri trădau inteligență, iar trăsăturile feței erau echilibrate.

— Oare de ce, prietenul meu dintre umbre, nu ne temem de vise? Ne pierdem conștiința, controlul, iar lucrurile se întâmplă fără vreo logică aparentă și în pofida oricăror reguli. Prietenii apar și se transformă în străini. Împrejurimile se schimbă brusc și noi ne întrebăm rareori despre asta. Nu ne este frică de vise, dar ne este frică de nebunie, iar spectrul morții ne terorizează.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Kyllar.

Dorian rânji, măsurându-l de sus și până jos.

— Uluitor! Arăți exact la fel, dar ești total diferit, așa-i?

Pe zei! Trecuseră doar două luni de când îl întâlnise pe Dorian.

— Ai devenit formidabil, Kyllar. Ai propria ta măreție. Ești o forță cu care nu-i bine să te pui, dar mintea ta nu ți-a acceptat pe deplin puterea, așa-i? Îți trebuie timp ca să te schimbi. E de-nțeles. Puțini au ocazia ca, în aceeași zi, să omoare o figură paternă și să devină nemuritori.

— Treci la subiect.

Dorian știa întotdeauna prea multe și asta era enervant.

— Ăsta-i un vis, după cum ai zis. Și da, eu te-am chemat. E o șmecherie magică pe care tocmai am descoperit-o. Sper să mi-o amintesc și când mă voi trezi. Dacă o voi face... Nu sunt sigur că dorm. Deocamdată, sunt într-una dintre revelațiile mele. Stau aici de o bună bucată de vreme. Corpul meu e la Vânturile Șuierătoare. Vine Hali. Garnizoana va cădea. Voi supraviețui, însă mă așteaptă zile și mai grele. Mi-am privit propriul viitor, Kyllar, ceea ce-i foarte periculos. Am descoperit câteva lucruri care mi-au împietrit inima și m-au făcut să nu mai caut. Așa că, în timp ce mă străduiam să-mi adun curajul, te-am urmărit pe tine. Am văzut că ai nevoie de cineva căruia să-i poți vorbi cu onestitate. Conte Drake sau Durzo ar fi fost cu siguranță mai buni, dar ei nu pot fi aici, așa că iată-mă pe mine! Până și ucigașii au nevoie de prieteni.

— Eu nu mai sunt un ucigaș. Am renunțat la asta.

— În viziunile mele, continuă Dorian ca și cum Kyllar nu i-ar fi vorbit, mă văd ajungând într-un loc unde fericirea e doar la o minciună distanță. Mă voi uita în ochii femeii pe care o iubesc și care mă iubește la rândul ei, știind că, indiferent dacă o voi minți sau îi voi spune adevărul, ea va fi devastată. Suntem frați de suferință în privința asta, Kyllar. Zeul oferă încercări mai simple oamenilor mai mici decât noi. Sunt aici pentru că ai nevoie de mine.

Kyllar se simți cuprins de iritare. Privi în ceață. Locul acela părea o metaforă perfectă pentru viața lui – era prins în crepuscul fără a avea ceva definit, solid, fără opțiunea unei căi simple de urmat.

— Încerc să mă schimb, zise el, dar nu reușesc. Am crezut că mă pot rupe de trecut, că pot trece peste el ca să-mi văd

de viața mea. Intru într-o cameră și mă trezesc uitându-mă după ieșiri. Mă uit la uși și geamuri, estimez cât de înalte sunt tavanele, caut potențiale amenințări și evaluez cât de alunecoasă e podeaua. Dacă un om mă privește pe o alee, încep să plănuiesc modalități de a-l ucide. Și asta mă face să mă simt bine. Dețin controlul.

— Până când? zise Dorian.

Kyllar ezită.

— Până când îmi amintesc. Trebuie să mă conving pe mine însumi că instinctele mele sunt greșite și apoi urăsc ceea ce am devenit.

— Și ce-ai devenit? întrebă Dorian.

— Un asasin.

— Ești mincinos și ucigaș, dar nu ești asasin, Kyllar.

— Bine, mulțumesc.

— Ce este Îngerul Noptii, Kyllar?

— Nu știu. Durzo nu mi-a spus niciodată.

— Prostii. De ce n-ai încredere în tine însuși? De ce nu-i ceri Helenei să aibă încredere? Și de ce nu-i spui adevărul?

— Nu va-nțelege niciodată.

— De unde știi?

Și dacă ea ar fi înțeleasă? Ce s-ar fi întâmplat dacă, după ce i-ar fi cunoscut cele mai ascunse cotloane ale ființei, l-ar fi respins? Ce efect ar fi avut asta asupra lui?

— Sunteți atât de tineri, încât abia dacă vă deosebiți fundurile de coate, zise Dorian. Tu însă începi să-ți dai seama cine ești. Helene a acceptat să-și pună credința într-o cutie micuță, dar tu ești mult dincolo de ceea ce știe ea despre Zeu. Ea are aroganța tinereții care o face să creadă c-a aflat deja tot ce-i de știut despre El. Te iubește, de aceea dorește să rămâi în cutia aceea cu ea. Dar cutia e prea mică pentru tine. Tu nu poți înțelege un Zeu care-i doar milostiv și nu se preocupă de dreptate. Divinitatea aia drăguță și vagă n-ar rezista nici două minute în Furnicar, așa-i? Ei bine, nu-mi place să ți-o spun, dar Helene are doar optsprezece ani. Nu știe foarte multe lucruri despre Zeu.

Kyllar, eu nu cred că Zeul te consideră dezgustător. E îngrozitor să ai într-o mână o putere extraordinară și în cealaltă un simț moral puternic, însă fără ca ele să se sprijine pe vreo temelie. În ultimele două luni, ai încercat să accepți concluziile morale ale Helenei, respingând însă premisele lor. Și mai spui că ea n-are logică? Tu de care parte ești, Umbră în Amurg?

Ai câteva alegeri de făcut, dar mai întâi trebuie să accepți un adevăr dureros: *nu poți* fi orice îți propui. Lista țelurilor pe care nu le vei putea atinge e foarte lungă, chiar și dacă vei trăi o eternitate. Vrei să știi ce-i în fruntea acelei liste? Un spițer blând. Ești blând ca un lup, Kyllar. Asta iubește Helene la tine, temându-se totodată. Nu poți să continui să-i spui că totul e-n regulă, că deghizarea ta este ceea ce ai devenit cu adevărat. Fiindcă nu-i așa. De ce n-ai încredere în ea îndeajuns ca să-i ceri să-l iubească pe bărbatul care ești de fapt?

— Pentru că-l urăsc! urlă Kyllar. Pentru că lui îi place să ucidă. Fiindcă Helene, spre deosebire de el, nu-nțelege adevărata natură a răului. Fiindcă el nu se simte niciodată mai viu decât atunci când e scăldat în sânge. Fiindcă e un virtuoz al sabiei, iar mie-mi place ce poate să facă. Fiindcă el este Îngerul Noptii, iar noaptea e-n mine. Fiindcă el este Umbra care Merge. Fiindcă el crede că unii oameni nu pot fi salvați, ci doar opriți. Fiindcă atunci când ucide un om rău, el nu simte doar plăcerea măiestriei lui, ci încântarea întregii lumi pentru răzbunarea aceea, pentru că un om rău e un afront adus tuturor, iar mie-mi place să elimin afronturile. Eu echilibrez balanța. El iubește asta, iar Helene ar trebui să-și piardă inocența pe care eu o iubesc atât de mult pentru a-l înțelege pe omul ăla.

— Omul acesta, zise Dorian, ținându-l pe Kyllar cu degetul în piept, și acesta... – și-i atinse fruntea – sunt pe cale să-nebunească. Ascultă-mă, știu ce vorbesc.

— Mă pot schimba, zise Kyllar, dar vocea îi suna deznădăduită.

— Un lup poate deveni câine de vânătoare, fiule, însă nu va fi niciodată un cățeluș de salon.

*

— Suntem în război, zise stareța Istariel Wyant.

Avea o voce nazală, cu accent nobil alitaeran. Îi plăcea să rostească asemenea fraze.

Ariel își înghesuisese corpul imens într-un scaun prea mic aflat în biroul președintei, undeva sus în Serafimul de Alabastru. Gâfâia din cauza scărilor. „O singură masă pe zi, până voi reuși să urc aici fără să-mi dau duhul. Una singură.”

Uneori, Ariel își ura trupul. Disprețuia faptul că era legată de ceva atât de slab și cu nevoi atât de mari. Necesita îngrijire, devotament absolut și o nesfârșită cocoloșeală. Era o permanentă distragere de la lucruri mai importante, de pildă cel pe care îl dorea stareța de la ea.

Istariel Wyant era o femeie înaltă, impozantă, cu nas de patrician și sprâncene pensate ca să arate ca două linii subțiri. Încheieturile proeminente o făceau să pară mai degrabă noduroasă decât suplă și, în ciuda chipului care-i trăda vârsta, avea cel mai frumos păr lung și blond pe care îl văzuse Ariel vreodată la o femeie. Istariel îl adora. Multe dintre Surori șopteau că ea redescoperise probabil un remediu străvechi ca să-l facă atât de des și de strălucitor. Evident, nu era adevărat, fiindcă mama lui Istariel avusese același păr. Acela fusese și unul dintre motivele pentru care tatăl lor se căsătorise cu ea după moartea mamei lui Ariel. În plus, Istariel nu era chiar atât de Talentată.

— Războiul ăsta nu se referă doar la ceea ce înseamnă să fii maja, ci la semnificația termenului de femeie.

Văzând ironia nedisimulată de pe chipul lui Ariel, Istariel schimbă abordarea.

— Ce-ai mai făcut, surioară?

Desigur, fiecare maja cu drepturi depline era numită „Soră”, însă Istariel dăduse o notă caldă termenului. Acel

„surioară” făcea trimitere la presupusele zile idilice ale tinereții lor petrecute împreună, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Era limpede că dorea ceva.

— Sunt bine, răspunse Ariel.

Istariel nu se lăsă, ci încercă din nou.

— Cum mai progresează studiile tale?

— Ultimii doi ani din viața mea au fost probabil complet iroșiți.

— Nu te dezminți.

Istariel încercă să rostească cuvintele cu lejeritate, ca și cum ar fi fost amuzată, dar nu făcu un efort îndeajuns de mare pentru ca ele să devină convingătoare. Credea probabil că, întrucât Ariel nu se conforma niciodată unor asemenea jocuri de societate, nu conștientiza pur și simplu nuanțele unei asemenea conversații.

În tinerețe, când lui Ariel îi păsase mai mult de părerile surorii ei mai mici și aristocrate despre ea, totul sfârșise într-o ironie amară. Istariel o ignorase mereu. Genialitatea cu care ea înțelegea imediat bărbații și femeile din jur nu i se transmisese și lui Ariel, deși cele două petreceau mult timp împreună. Când Istariel o privea, vedea o față lătareată de țărancă și membre groase de țărancă, lipsă de grație și lipsă de preocupare pentru lucrurile importante – privilegii, putere și poziție socială. Pe scurt, vedea o țărancă. Istariel crezuse că o înțelesese pe Ariel, de aceea încetase să se mai gândească la ea. Acum își îngădui s-o privească mai atent.

— Da, m-am îngrășat, zise Ariel.

Istariel roși. „Cât de mult urăște probabil felul în care încă o fac să se simtă ca un copil.”

— Păi, zise ea, cred că ai mai pus ceva...

— Dar tu cum ești, doamnă președinte? întrebă Ariel.

Cum era posibil ca ea să stăpânească cele optzeci și patru de variații ale cânturilor Symbeline, acordate perfect ca timp, structură și intonație, totuși să nu fie în stare nici de cea mai banală conversație? Cu siguranță, taifasul ar trebui să se

rezume la, poate, câteva sute de întrebări tipice, împărțite în structuri conversaționale în funcție de răspunsurile primite, de gradul de cunoaștere a partenerului de conversație, de evenimentele curente și de poziția în societate în raport cu partenerul de conversație.

Sincronizarea întrebărilor cu lungimea răspunsurilor celuilalt ar fi trebuit și ea studiată, la fel cum cânturile Symbeline necesitau un ritm perfect, pe care Ariel îl demonstra întotdeauna. Trebuia luat în considerare și locul: într-un fel va vorbi cineva în biroul președintei și în cu totul alt fel într-o tavernă. Alte subiecte de studiu puteau fi cum să te porți când ești distras, modul adecvat de a realiza un contact vizual sau chiar fizic, având în vedere variațiile de natură culturală și, bineînțeles, diferențele care survin între conversațiile purtate cu un bărbat față de cele cu o femeie, împărțite la rândul lor după sexul celui care inițiază discuția. Ariel credea că ar fi trebuit să includă și copiii în acest studiu, la fel ca și modalitățile de a vorbi cu cei față de care ai diferite grade de prietenie sau de interes, sentimental sau de altă natură. Oare așa să fie? Oare trebuie să flegărești în mod diferit cu o femeie cu care crezi că vrei să te împrietenești față de una care nu te interesează absolut deloc? Existau oare modalități potrivite din punct de vedere social pentru a scurta conversațiile plictisitoare?

Gândul acela o făcu pe Ariel să zâmbească. În cartea ei, scurtarea conversațiilor plictisitoare putea fi un capitol foarte valoros.

Proiectul avea însă destul de puține cu magia. Poate chiar nimic. De aceea hotărî că studiul, deși interesant, ar fi însemnat o irosire a talentelor ei.

— Dar de fapt nu m-ascuți, nu-i așa? zise Istariel.

Ariel își dădu seama că sora ei îi vorbea de ceva vreme. Oricum spusese lucruri fără sens, însă ea uitase să se prefacă interesată.

— Îmi cer iertare.

Istariel făcu un gest vag din mână și Ariel înțelese că sora ei era aproape mulțumită că ea se întorsese la felul ei de a fi, distrată, genială, dar neinteresată, un creier mare și un Talent și mai mare, totuși nimic altceva. Asta îi permitea lui Istariel să se simtă superioară.

— Te-am pus pe gânduri, nu-i așa? întrebă Istariel.

Ariel încuviință în tăcere.

— La ce te gândeai?

Ea clătină din cap, dar Istariel ridică o sprânceană, aruncându-i privirea „eu sunt stareța”. Ariel strâmbă din nas.

— Mă gândeam cât de incompetentă sunt când vine vorba de flecăreală și mă întrebam de ce, răspunse ea.

Istariel zâmbi – era ca și când ar fi devenit din nou adolescentă.

— Și te gândeai să faci un studiu despre asta, nu-i așa?

Ariel se încruntă.

— Am decis că nu sunt persoana potrivită pentru chestia asta.

Sora ei începu să râdă în hohote. Era un râs iritant, în cascade sonore.

— Tu ce ziceai? întrebă Ariel, încercând să pară interesată fiindcă Istariel, deși adora pompa inutilă și râdea degeaba, era totuși stareța.

— Oh, nu-ți pasă și nu ești nici foarte iscusită când pretinzi că te interesează.

— Nu, nu-mi pasă. Dar îți pasă ție, așa că te voi asculta politicos.

Istariel clătină din cap ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce-i spusese, dar se liniști și se opri din chicotit.

— Las-o baltă! Războiul despre care-ți vorbeam? Câteva Surori mai tinere vor să formeze un nou ordin.

— Alt grup care vrea să denunțăm Acordul alitaeran ca să devină magi războinici?

Ce irosire! Fetele alea își petreceau timpul încercând să schimbe regulile în loc să le ignore și să le facă irelevante.

— Nu-i chiar așa de simplu. Doamnele astea propun să-și spună Roabele.

— Vai!

Tyro nu aveau dreptul să se mărite, dar multe Surori hotărau s-o facă până la urmă. Dintre acelea, majoritatea se întorceau de unde veniseră sau mergeau să locuiască împreună cu soții lor. Unele rămâneau în Chantry, totuși puține ajungeau în eșaloanele superioare. Adesea, asta era pur și simplu o alegere: femeile decideau că, având în vedere copiii, soții și casele, era mai bine să fie tot timpul împreună cu familiile lor.

Uneori însă, Surorile mai ambițioase își doreau totul, adică să se dedice Chantry-ului, dar și unui bărbat. Ele nu se ridicau niciodată mai sus decât credeau că merită fiindcă, de la un anumit nivel, celelalte Surori doreau lideri pentru care Chantry era unica familie. Cele care își sacrificau familia pentru Serafim credeau că era dreptul lor să fie promovate înaintea celor care aveau o jumătate de normă, indiferent cât de strălucitoare ar fi fost ele. Atitudinea asta se extindea și asupra Surorilor măritate care nu aveau copii, fiindcă nimeni nu înțelegea de ce ai renunța la toate lucrurile importante ca să ai grijă de un bărbat, ca o țarancă oarecare. Surorile le spuneau în șoaptă acestor femei „Roabe”, menajere voluntare și iepe de prăsilă pentru bărbați. Părerea generală era că Roabele iroseau timpul și banii Chantry-ului, și – cel mai rău – își iroseau propriile talente.

De obicei, astfel de comentarii nu stârneau dispute, pentru că vasta majoritate a Surorilor din Chantry erau celibatate – instructori sau studente. Era considerat nepolitic să-i spui unei Surori măritate că e o roabă, dar se mai întâmpla din când în când.

Dacă Surorile măritate ar fi format însă un ordin separat – iar Ariel nu vedea cum li s-ar fi putut interzice asta –, ar fi căpătat o putere imensă. Numeric, erau mai mult de jumătate din toate Surorile. Dacă se uneau, lucrurile se puteau schimba radical.

— E un complot, bineînțeles, zise stareța. Majoritatea Surorilor... măritate nu sunt îndeajuns de militante pentru a se alia unui ordin cu un asemenea nume. E doar o săgeată de avertizare ca să ne anunțe că au intenții serioase.

— Și ce vor ele? întrebă Ariel.

Lui Istariel începu să i se zbată un ochi. Îl frecă energic.

— Multe lucruri, dar una dintre principalele lor revendicări este înființarea aici a unei noi școli de magie, care s-ar îndepărta însă de tradițiile noastre.

— Cât de mult s-ar îndepărta?

— Ar fi o școală de bărbați.

Asta era mai mult decât o îndepărtare, era o falie seismică.

— Credem că unele dintre ele sunt deja măritate cu magi.

— Și ce vrei să fac eu? întrebă Ariel imediat.

— În legătură cu asta? Nimic. Iartă-mă, surioară, dar tu ești ultima persoană care ar putea să mă ajute cu asta. E nevoie de o abordare mai... delicată. Pentru tine am altă treabă. Conducătoarea Surorilor măritate este Eris Buel. Nu pot s-o confrunt direct. Am nevoie de cineva ambițios, respectat și tânăr care s-o pună la punct.

Caracteristicile acelea o scoteau desigur din discuție pe Ariel.

— O treime dintre Surorile noastre s-ar potrivi acestei descrieri dacă ai mai adăuga o calitate: lipsită de scrupule.

Ochii lui Istariel deveniră incandescenti și apoi reci ca gheața. Ariel știa că întrecuse măsura, dar și că sora ei nu-i va face nimic. Avea nevoie de ea. În plus, o spusese nu neapărat fiindcă era adevărat, ci pentru că era în căutarea acelei fracțiuni de secundă în care Istariel ar fi putut sau nu să pară vinovată.

Ei bine, păruse.

— Ari, nici măcar tu nu poți să-mi vorbești așa.

— Ce vrei de la mine?

— S-o aduci pe Jessie al'Gwaydin înapoi în Chantry.

Ariel căzu pe gânduri. Jessie al'Gwaydin ar fi fost piatra ideală sub care să fie strivită Eris Buel. Ea avea tot ceea ce era

respectat în Chantry: era iscusită la vorbe, arăta minunat, era inteligentă, din familie nobilă și gata să-și facă datoria pentru a avansa în ierarhie. Nu era teribil de Talentată, totuși ar fi putut deveni un bun lider cândva, dacă i-ar fi băgat cineva mințile în cap.

— Ea investighează prezența Vânătorului Întunecat în Torras Bend, zise Istariel. Știu că este periculos, dar am pre-venit-o foarte serios, așa că sunt sigură că nu va face nimic nesăbuit. Istariel chicoti. De fapt, am amenințat-o că, dacă nu va fi cuminte, te voi trimite după ea. Sunt convinsă că va fi foarte mulțumită să te vadă.

— Și dacă a murit? întrebă Ariel.

Zâmbetul de pe fața lui Istariel dispăru repede.

— Găsește-mi pe cineva care nu poate fi ignorat de Roabe. Cineva care să facă ceea ce trebuie făcut.

Ambiguitatea aceea îi oferea mână liberă, iar Ariel o putea folosi în ambele feluri și nici nu-i displăcea să fie inclusă într-o asemenea decizie. „Surioară, te joci cu un foc teribil! De ce să mă folosești pe mine pentru așa ceva?”

— Bine, încuviință ea.

Istariel îi făcu semn că poate să plece, iar Ariel porni spre ușă.

— Oh, zise stareța de parcă abia atunci și-ar fi adus aminte, indiferent pe cine aduci, ai grijă să fie măritată.

Kyllar închidea prăvălia, când simți că era urmărit. Cu un gest reflex, îndoi degetele ca să-și verifice cuțitele prinse de antebrate, însă nu le găsi. Trase obloanele mari de la vitrina în care expuneau marfa și potrivea lacătul la locul lui, simțindu-se brusc foarte vulnerabil.

Nu lipsa armelor îl neliniștea. Un mătrășitor era el însuși o armă. Se simțea vulnerabil din cauza jurământului. Fără ucideri, fără violență. Lui ce-i mai rămăsese?

Indiferent cine era urmăritorul, se ascunsese în umbrele aleii de lângă prăvălie. Kyllar nu se îndoia că-l aștepta să iasă pe ușa din față, aflată la doar câțiva pași de alee. Cu ajutorul Talentului, el ar fi putut ajunge la ușă ca s-o închidă, dar și-ar fi trădat astfel abilitățile. Ar fi putut de asemenea să fugă, însă n-ar mai fi putut-o apăra pe Uly.

Of! Lucrurile fuseseră mult mai simple înainte de apariția unei femei în viața lui.

Păși către ușă. Ladeshianul era ciufulit și zdrențaros, avea ochii injectați și dinții lipsă ai unui dependent de iarba-furiei, însă cuțitele cu care era înarmat păreau destul de amenințătoare. Țâșni de pe alee. Kyllar se așteptase să-i ceară bani, dar se dovede că se înșelase.

Bărbatul atacă instantaneu, urlând nebunește. Părea că spune „Nu m-omorî! Nu m-omorî!”. Kyllar făcu un pas simplu și atacatorul se întinse cât era de lung pe jos. Mătrășitorul se sprijini de zid, uimit. Celălalt se ridică și atacă din nou. Kyllar așteptă. Mai mult. Pe urmă, fentă brusc. Atacatorul se izbi de zid.

După ce trase un șut pumnalelor însângerațului dependent de droguri, Kyllar îl întoarse cu fața în sus, cu piciorul.

— Nu m-omorî încă! bolborosi bărbatul prin sângele care-i curgea din nas. Te rog, nemuritorule! Nu m-omorî încă!

*

— Ți-am adus un cadou, zise Gwinvere.

Agon își luă ochii de la hârtia pe care scria – o listă de puncte tari și puncte slabe a situației tactice din Furnicar. Până acum, era o listă deprimantă. Se ridică de la masă și o urmă pe femeie în cealaltă odaie a casei ei, încercând să-i ignore parfumul înnebunitor. Îi iuțea bătăile inimii.

Masa din sufragerie era acoperită cu o pânză sub care se vedeau zece ridicături.

— Nu ești curios? întrebă Gwinvere.

Agon ridică o sprânceană; femeia începu să râdă. Generalul trase fața de masă și icni.

Pe masă erau zece arcuri scurte, fără strună. Lemnul era decorat cu scrijelituri simple, de-a dreptul grosolane, care înfățișau oameni și animale, mai ales cai.

— Gwinvere, n-ar fi trebuit...

— Așa îmi zic și contabilii.

Agon luă unul și încercă să-l îndoaie.

— Ai grijă, zise ea. Cel care... a procurat arcurile astea a spus că trebuie încălzite lângă foc o jumătate de oră înainte să le pui coardele. Altfel se vor rupe.

— Chiar sunt arcuri ymmuri, zise generalul. N-am văzut niciodată vreunul.

Armele acelea erau adevărate minuni ale lumii. Doar ymmuri știau secretul construirii lor, deși Agon vedea acum că ei reușiseră cumva să folosească nu numai lemn, ci și corn și clei obținut prin topirea copitelor de cal. Arcurile puteau trage cu săgeți care să pătrundă printr-o armură grea de la două sute de pași, ceea ce doar arcurile lungi alitaerane mai

puteau. Dar acestea erau scurte și puteau fi folosite de pe cal. Agon auzise povești despre călăreți care înconjurau în viteză companii cu armuri grele, în afara bății arcurilor obișnuite, și le nimiceau de la distanță. De fiecare dată când cavaleria grea încerca să-i atace, călăreții ymmuri, ușori și cu cai iuți, se retrăgeau în viteză, trăgând cu arcurile în urma lor. Nimeni nu reușise încă să-și dea seama cum puteau fi zădărnice asemenea atacuri. Slavă zeilor că nimeni nu izbutise să unească vreodată triburile ymmuri, fiindcă altfel ar fi cucerit întregul Midcyru.

Arcurile aveau să fie perfecte pentru vânătorii lui de vrăjitori. Mângâie unul cu degetele.

— Știi cum să-ți croiești drum către inima unui bărbat, Gwinvere, zise el, încântat ca un copil care primise o jucărie nouă.

Femeia zâmbi și, preț de o clipă minunată, el îi răspunse la fel. Gwinvere era frumoasă, deșteaptă, capabilă și formidabilă, dar acum se uita în ochii lui, cumva fragilă, rănită de moartea lui Durzo, bărbatul pe care îl iubise cincisprezece ani. Gwinvere era profundă și misterioasă și, deși Agon se crezuse prea bătrân ca să-i mai pese de asemenea lucruri, frumusețea ei îl ațâța. Parfumul ei – în numele zeilor! – era același pe care îl purtase cu ani în urmă. Era emoționat până în adâncul sufletului. Problema era că în locul acela o vedea pe soția lui. Vie sau moartă, n-avea să știe probabil niciodată. Nu putea s-o jalească, să treacă peste dispariția ei, dar nici să abandoneze speranța că o va găsi și că n-ar trebui s-o trădeze.

Zâmbetul i se umbri puțin, iar Gwinvere observă, așa că-i mângâie brațul.

— Mă bucur că-ți plac, zise ea. Porni spre ușă, dar se opri înainte să iasă. Spune-le doar oamenilor tăi că fiecare arc costă mai mult decât vor câștiga ei în întreaga viață.

Apoi zâmbi. Era un surâs menit să-l aducă cu picioarele pe pământ. Fața ei îi spunea că văzuse, că știa și că, deși nu simțea la fel, nu avea să se folosească de sentimentele lui.

Agon râse lătrat, acceptând atenționarea.

— O să le opresc din solde.

*

Fața atacatorului se dovedi mai șocantă decât cuvintele lui. Era același om pe care Kyllar ar fi putut jura că-l văzuse o clipă de la fereastra contelui Drake în ziua în care Vi încercase să-l ucidă.

Kyllar îl anestezie pe atacator cu vin de mac și-l duse într-un stabiliment pentru tratamentul celor dependenți. Care proveneau, bineînțeles, din familii înstărite. Cura în sine era simplă: timpul. Îngrijitorii administrau ceaiuri și cu tot soiul de ierburi de utilitate nesigură, îl linișteau pe dependent, îi curățau diareea și vomele, și așteptau. Pereții erau groși, rezervele erau separate și discrete. Kyllar nu avu probleme cu paznicii, care se dumiriră imediat că avea un dependent și-l lăsară să intre.

— Te rog să mă legi, zise ladeshianul când intră în cămăruță.

Înăuntru se aflau o masă, un scaun, un lighean cu o carafă de apă și un pat. Pereții erau însă din cărămidă nevăruită. Încăperea era în mod voit spartană. Cu cât mai puține obiecte, cu atât era mai improbabilă o tentativă reușită de sinucidere.

— Nu cred că-ți vei pierde controlul, cel puțin în următoarele ore, zise Kyllar.

— Nu fi atât de sigur.

De aceea, Kyllar îl legă de pat folosind curelele groase din piele de acolo și bărbatul păru ușurat. Îi oferî zâmbetul lui știrb, de dependent, care-i întoarse pe dos stomacul mătrășitorului. Oare pe vremuri nu avusese un surâs strălucitor?

— Cine ești? întrebă Kyllar. Și ce crezi că știi despre mine?

— Știu că ai un sa'kari, Kyllar Stern. L-am cunoscut pe Durzo Blint și știu c-ai fost ucenicul lui, la fel cum știu că asta-i a doua ta-ncarnare. Pe vremuri ți se spunea Azoth.

— Cine ești? întrebă Kyllar simțind un gol în stomac.

Bărbatul zâmbi din nou, foarte larg, ca și cum obișnuința de a-și arăta dinții perfecți și albi nu dispăruse încă. În mod ciudat, acum că era legat, deveni arogant.

— Sunt Aristarchos ban Ebron, shalakroi din Benyurien din Provincia Mătăsii din Ladesh.

— Shalakroi e numele ladeshian pentru dependent de iarba-furiei?

Mândria de pe fața bărbatului dispăru într-o clipită.

— Nu, îmi pare rău. Regret și c-am încercat să teucid, dar nu eram eu însumi.

— Mi-am dat seama.

— Da, însă nu cred că-nțelegi, zise Aristarchos.

— Am mai văzut dependenți.

— Eu nu sunt un dependent obișnuit, Kyllar. Bărbatul zâmbi strâmb, reușind să arate și mai mult din dinții lui putreziți. Te gândești că toți dependenții spun asta, nu-i așa? Am încercat să plec din Cenaria când a căzut orașul, dar m-a trădat tenul ladeshian. Halidoranii m-au oprit și m-au întrebat despre negoțul cu mătăsuri. Ei urâsc monopolul mătăsii la fel de mult ca tot Midcyru. Interogatoriul s-ar fi terminat cu bine, dacă nu m-ar fi văzut un Vürdmeister pe nume Neph Dada. Cred că are Văzul. Nu știu ce-a descoperit în mine, dar au început să mă tortureze, continuă el privind în gol. Torturile au fost rele. Cumplit a fost însă că după fiecare bătaie încasată m-au forțat să înghit niște semințe. Îmi alinau durerile. De fapt, totul îmi părea mai bine. Nici măcar nu mi-am dat seama ce erau. Halidoranii nu m-au lăsat să dorm. Mă torturau, îmi dădeau semințe, apoi iarăși mă torturau. Nici măcar nu mi-au pus vreo întrebare până n-a venit el.

— El? întrebă Kyllar simțindu-se cuprins de greață.

— Mă... mă tem să-i rostesc numele, zise Aristarchos rușinat de frica lui și totuși prea înspăimântat ca să tacă.

Începu să bată darabana cu degetele.

— Regele-zeu?

Aristarchos aprobă mut.

— Cercul vicios a continuat până când n-au mai trebuit să mă forțeze să iau semințele. Le ceream eu. A doua oară când a venit, el a folosit magia... E fascinat de constrângere: magie, chimie și combinațiile ambelor. Am fost pur și simplu alt experiment. După o vreme... a trebuit să le spun numele tău, Kyllar. Iar el m-a constrâns apoi prin magie să teucid. Mi-a dat o cutie cu semințe, pe care n-o pot deschide decât după ce îi împlinesc porunca, urmă Aristarchos brusc înfi-orat. Înțelegi? Am încercat iarba-furiei ca să mă dreg. Și vin de mac. Nu funcționează. M-am gândit că dacă pot ajunge aici îndeajuns de repede, te voi putea preveni. Să știi că nu le-am spus chiar tot. Ei nu știu că te-ai întors din morți. Și nici despre Societate sau despre încarnările tale.

Totul se desfășura prea repede pentru mintea lui Kyllar. Implicațiile explodau într-o sută de direcții diferite.

— Ce societate? întrebă el.

Aristarchos îl privi neîncrezător, iar degetele încetară să mai răpăie.

— Durzo nu ți-a povestit niciodată?

— Niciun cuvânt.

— „Societatea celui de-al Doilea Răsărit”.

— N-am auzit niciodată.

— Societatea celui de-al Doilea Răsărit este dedicată studiului nemuritorilor, definirii abilităților lor și limitării respectivelor puteri la cei care nu vor abuza de ele. Suntem o organizație secretă răspândită în toată lumea. Așa am reușit să te gădesc. Societatea a fost fondată cu veacuri în urmă. Pe vremea aceea noi credeam că există zeci de nemuritori. Odată cu trecerea timpului am ajuns la concluzia că e posibil să existe doar unul. Cel pe care tu îl cunoști sub numele de Durzo Blint a fost de asemenea Ferric Fireheart, Vin Craysin, Tal Drakkan, Yric the Black, Hrothan Steelbender, Zak Eurt-hkin, Rebus Nimble, Qos Delanoesh, X!rutic Ur, Mir Graggor, Pips McClawski, Garric Shadowbane, Dav Slinker și probabil încă o duzină pe care nu-i știm.

— Ăștia sunt jumătate din eroii lui Midcyru.

Aristarchos începu să tremure și să transpire, dar continuă cu glas egal.

— El a reușit să se deghizeze ca localnic al cel puțin douăsprezece culturi diferite, probabil de două ori mai multe. Vorbea mai multe limbi decât am auzit eu vreodată – cel puțin treizeci, fără a mai pune la socoteală dialectele –, toate extrem de fluent, încât nativii nu simțeau niciun accent. Au fost momente în care a dispărut câte douăzeci sau chiar cincizeci de ani – nu știm dacă a trăit în solitudine ori dacă s-a însurat și s-a așezat la casa lui în regiuni îndepărtate. A apărut însă în toate conflictele majore din ultimele șase veacuri, nu întotdeauna ajutându-i pe cei la care te-ai fi așteptat. Cu două sute de ani în urmă, sub numele Hrothan Steelbender, a luptat în campaniile de extindere a teritoriului alitaeran, în primii treizeci ai războiului de o sută de ani. Apoi „a murit” și s-a alăturat ceuranilor ca maestrul spadasin Oturo Kenji.

Era rândul lui Kyllar să tremure. Își amintea momentul când gilda lui încercase să-l jefuiască pe Durzo. Când își dăduseră seama cine era, fugiseră de mătrășitorul legendar. Mătrășitor legendar! Cât de puțin știau. Cât de ignorant era el însuși! Simți în inimă împunsătura de gheață a resentimentelor.

Cum de nu-i spusese Durzo nimic? Îi fusese ca un fiu. Se apropiase de el mai mult decât oricine... totuși nu-i pomenise de toate astea. Kyllar avusese în fața ochilor doar exteriorul amar și superstițios al unui erou și de aceea crezuse că-i era cumva superior.

De fapt, Kyllar nu-l cunoscuse pe Durzo Blint deloc. Iar acum eroul atâtor legende era mort. De mâna lui Kyllar. Distrusese ceva fără să-i știe valoarea. Nu-l cunoscuse pe bărbatul căruia îi spusese maestru, iar acum nu avea s-o mai facă vreodată. Simțea un gol în stomac. Tot trupul îi era amorțit, era distant și furios, dar în același timp ochii îi erau gata să se împăienjenească de lacrimi. Durzo murise, iar el îi ducea dorul mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Fața lui Aristarchos era acum plină de broboane de sudoare. Strângea cu putere cearșafurile în pumni.

— Dacă ai întrebări despre toate astea, despre reîncarnările lui sau ale tale, te rog să zici repede. Nu mă simt... bine.

— De ce tot spui „reîncarnări”, de parcă aş fi un fel de zeu?

Nu era o întrebare prea bună, dar pe cele care-l frământau cu adevărat nici măcar nu ştia cum să le rostască.

— Eşti venerat în câteva zone îndepărtate, acolo unde maestrul tău n-a fost foarte atent în a-şi ascunde adevăratele puteri.

— Poftim?

— Societatea le spune „reîncarnări”, fiindcă „vieţi” e prea ambiguu şi nu suntem siguri dacă aveţi câte vieţi doriţi ori numai un număr finit, sau dacă este doar o singură viaţă care nu se sfârşeşte niciodată. Niciunul dintre noi nu te-a văzut murind cu adevărat. Termenul „reîncarnări” este şi el contestat, mai ales printre modainii care promovează separatismul şi care cred în reîncarnare. Vreau să-ţi spun că existenţa ta îi pune într-un cerc vicios al teologiei. Picioarele lui Aristarchos tremurau convulsiv. Îmi pare rău, zise el. Am multe lucruri pe care vreau să ţi le spun. Multe pe care aş vrea să le aflu...

Deodată, dincolo de toate întrebările importante despre Durzo, despre puterile lui Kyllar, despre Regele-zeu şi ceea ce ştia sau credea el că ştie, Kyllar văzu doar un om care transpira pe pat, un bărbat care-şi pierduse dinţii şi înfăţişarea plăcută pentru el, cineva care fusese torturat şi adus în stare de dependenţă, care fusese constrâns prin magie să-l ucidă, dar se împotrivise din toate puterile sale. Aristarchos făcuse toate astea pentru un om pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Kyllar nu mai întrebă despre Societate, magie sau ce ar fi putut face Aristarchos pentru el. Avea destul timp s-o facă, dacă supravieţuiau amândoi.

— Aristarchos, ce este un shalakroi?

— Eu..., începu celălalt, luat evident pe nepregătite. E o poziţie mai joasă decât a unui duce din Midcyru, dar nu-i

moștenită. La examenele Serviciului Civil am avut un punctaj mai bun decât zece mii de studenți. Doar o sută de tineri au avut un punctaj mai mare în tot Ladeshul. Am condus o regiune cam de mărimea Cenarioi.

— Orașul?

— Țara, zâmbi Aristarchos.

— E o onoare să te întâlnesc, Aristarchos ban Ebron, shalakroi din Benyurien.

— Onoarea e de partea mea, Kyllar ban Durzo. Te rog, acum vrei să mă omori?

Kyllar îi întoarse spatele.

Mândria și speranța ieșiră din Aristarchos odată cu expirația. Se afundă în pat, devenind parcă mai mic.

— Să știi că asta nu-i bunătate, milord, zise el cedând din nou convulsiilor și trăgând cu putere de legăturile din piele. Venele i se umflară pe frunte și pe brațele învinețite. Te rog! imploră el după ce convulsia trecu. Dacă nu m-omori, nu vrei măcar să-mi dai cutia? Doar o singură sămânță. Te rog!

Kyllar plecă. Luă cutia cu el și o arse. Fusesse goală, cu excepția unei capcane cu ac otrăvit.

— Sfinția Voastră, asasinul nostru a murit, zise Neph Dada pășind pe balconul Regelui-zeu. Regret să raporteze acest eșec, deși aș vrea să subliniez că eu am recomandat...

— N-a eșuat, zise Garoth Ursuul, fără să-și întoarcă privirea de la oraș.

Neph deschise gura, dar își aminti cu cine vorbește, așa că o închise la loc. Își gârbovi încă puțin spinarea.

— I-am dat o însărcinare pe care o putea rata, astfel încât s-o îndeplinească pe cea dorită de fapt de mine, zise Regele-zeu, continuând să privească orașul și să-și maseze tâmpile. L-a găsit pe Kyllar Stern. Purtătorul nostru de sa'kari e în Caernarvon, urmă el, scoțând un bilețel din buzunar. Transmite acest mesaj agentului nostru local ca să i-l dea lui Vi Sovari. Ar trebui să ajungă acolo din clipă în clipă.

Neph începu să clipească des. Crezuse că știa tot ceea ce făcea Regele-zeu. Fusesse convins că propria-i măiestrie în utilizarea ki-ului era depășită doar cu puțin de stăpânul său, care acum, nepăsător, îi servise lecția asta. Ambițiile lui fuseseră întârziate cu luni. Cu luni de zile! Cât de mult îl ura! Garoth putea să urmărească locuri îndepărtate cu ajutorul magiei? Neph nu auzise niciodată de așa ceva. Și ce însemna asta? Știa cumva Regele-zeu de tabăra de la Roaba Neagră? Meisterii lui Neph îi duseseră acolo pe țăranii răpiți pentru experimentele sale, dar era foarte departe și el fusesse grijuliu. Nu, nu putea fi asta.

Regele-zeu îl avertizase însă. Îl lăsase să înțeleagă că era cu ochii pe el, că nu-i scăpa nimic și că va ști întotdeauna mai

mult decât îi spunea, iar puterile sale vor fi întotdeauna peste așteptările lui Neph. Judecând după felul în care obișnuia să avertizeze Regele-zeu, de data asta fusese chiar blând.

— Mai ai și altceva să-mi spui? întrebă Regele-zeu.

— Nu, Sfinția Voastră, răspunse Neph reușind să-și păstreze vocea perfect calmă.

— Atunci, poți pleca.

*

În pofida tuturor motivelor pe care le avea ca să fie morocănos, când o vedea pe Helene bine dispusă, îi era greu să nu fie fericit. După un mic dejun rapid și o ceașcă de ootai menită să alunge moleșeala, Kyllar se pomeni hoinărind pe străzi cu ea, ținându-se de mâini. Fata purta o rochie de culoarea untului, cu un pieptar de aceeași culoare ca și ochii ei. Era de o simplitate fabuloasă. Bineînțeles, Kyllar n-o văzuse niciodată pe Helene purtând ceva despre care să creadă că nu era minunat, dar când era fericită părea de două ori mai frumoasă decât de obicei.

— Asta-i drăguță, nu-i așa? întrebă el, luând o păpușă de pe taraba unui negustor.

De ce era atât de bucuroasă? Nu-și amintea ca el să fi făcut ceva bun.

De la primele nopți din care începuse să plece, el se așteptase să aibă Discuția. În loc de asta, într-o seară ea îl prinsese de mână – Kyllar aproape că leșinase de emoție... cam asta se alesese de mătrășitorul imperturbabil care fusese odată – și-i spusese:

— Te iubesc și am încredere în tine.

De atunci nu mai adusesese vorba. Iar el tăcuse mîlc. Ce-ar fi putut să-i spună? „Ăăăă.... de fapt... am ucis niște oameni... dar de fiecare dată a fost un accident, iar ei erau răi cu toții.”

— Nu cred că ne putem permite, zise Helene. Mi-am dorit doar să petrec ziua cu tine.

Îi zâmbi. Poate că era numai o toană. Toanele trebuiau să fie și pozitive, nu-i așa?

— Ah, zise el.

Se simțea destul de jenat s-o țină de mână. La început, crezuse că toată lumea se zgâia la ei. Acum însă era conștient că doar câțiva trecători le aruncau și a doua privire, iar majoritatea o făceau apreciativ.

— Oho! le strigă un ins grăsun și micuț. Perfect! Perfect. Absolut minunat. Sunteți fabuloși. Da, da, poftiți înăuntru.

Kyllar fu atât de surprins, încât se opri în ultima clipă de a-l pocni pe negustor. Helene izbucni în râs și-l lovi ușor în brațul încordat.

— Haide, scumpule, zise ea. Suntem la cumpărături. E distractiv.

— Distractiv? întrebă el în timp ce femeia îl trăgea în prăvălia micuță, dar bine luminată.

Grăsunul îi pasă imediat pe cei doi unei fete frumoase, de vreo șaptesprezece ani, care le zâmbi cu căldură. Era mignonă, cu siluetă subțire, ochi albaștri uimitori și o gură mare care făcea ca zâmbetul să-i fie imens. Era Bucle Aurii. Kyllar tresări la această încrucișare între lumea lui diurnă și cea nocturnă.

— Bună, zise Bucle Aurii privindu-le verighetele de pe mâini. Eu sunt Capricia. Ați mai fost vreodată într-o prăvălie de inele?

Kyllar rămase tăcut destulă vreme încât Helene să-și înfigă ușor cotul în coastele lui.

— Nu, răspunse ea.

Kyllar clipi des. Helene îi făcea semn cu capul, convinsă evident că se holba la Capricia, totuși nu părea supărată, ci doar amuzată. „Nu, nu-ivorba de asta”, scutură și el din cap.

„Bine.” Helene ridică dintr-o sprânceană.

— Să începem deci cu începutul, zise Capricia trăgând un sertar lat căptușit cu catifea neagră și punându-l apoi pe tejghea.

Era plin cu perechi de inele din aur, argint și bronz, unele decorate cu rubine, ametiste, diamante sau opale, altele simple sau gravate.

— Ați văzut peste tot în oraș că oamenii poartă asemenea obiecte.

Helene încuviință din cap, iar Kyllar îi aruncă o privire goală, după care își pironi ochii pe Capricia. Ea nu purta inel, după cum se putea observa. Erau oare pentru degetele de la picioare? Se ridică pe vârfuri ca să vadă picioarele fetei.

Fata înțelese imediat la ce se uita și începu să râdă. Avea genul acela de răs care te face să vrei să i te alături, deși se râde de tine.

— Nu, nu, zise ea. Eu nu port. Nu sunt măritată. Dar de ce te uiți la picioarele mele?

— Bărbații! exclamă Helene lovindu-se peste frunte.

— Oh, crezu Kyllar că a înțeles, inelele astea sunt de fapt cercei.

Capricia izbucni din nou în răs.

— Ce-i? întrebă el. În locul de unde vin eu, femeile poartă cercei identici. Țștia au dimensiuni diferite.

Fetele începură să râdă și mai tare și abia atunci își dădu seama. Cerceii nu erau pentru femei, ci pentru cupluri. Unul pentru bărbat, unul pentru femeie.

— Oh, oftă el.

Asta ar fi putut explica mulțimea de bărbați care purtau cercei. Oftă din rărunchi. Ar fi putut spune oricând ce bărbat ascunde arme pe sub haine, știind și gradul de îndemânare în folosirea lor; de ce i-ar păsa de lucrurile pe care și le băgau bărbații în urechi?

— Uau! Uită-te la ăștia, zise Helene arătând o pereche de inele de aur și argint care păreau suspect de scumpi. Nu sunt frumoși? întrebă ea întorcându-se spre Capricia. Vrei să ne povestești despre ăștia? Suntem... ășăă... destul de puțin familiarizați cu tradiția.

Evitară amândouă să-l privească pe Kyllar.

— Aici, în Waeddryn, când un bărbat vrea să se însoare cu o femeie, îi cumpără un set de inele și i le oferă. Există desigur și o ceremonie publică, dar căsătoria în sine se petrece în privat. Voi doi sunteți căsătoriți deja, nu-i așa?

— Da, zise Kyllar. Doar că abia am venit în oraș.

— Ei bine, dacă vreți să vă căsătoriți după tradițiile de aici, dar nu aveți banii necesari sau înclinația pentru o ceremonie mare, totul e foarte simplu. Nu vă mai bateți capul deloc cu petrecerea. Mariajul este recunoscut atâta vreme cât v-ați inelat.

— Ne-am inelat? întrebă Kyllar cu ochii cât cepele.

Capricia roși.

— Vreau să spun atâta vreme cât v-ați adus prinosul dragostei, v-ați luat inelele. Dar, vedeți, cei mai mulți oameni spun că se inelează.

— Bănuiesc că asta nu face parte din reclama obișnuită, zise mătrășitorul.

— Kyllar, îl certă Helene lovindu-l din nou cu cotul, deoarece Capricia roșise iar. Putem să vedem pumnalele de căsătorie? întrebă ea cu glas dulce.

Capricia scoase alt sertar căptușit cu catifea neagră. Era plin cu pumnale bogat ornamentate, având însă vârfuli minuscule.

Kyllar tresări, iar Capricia și Helene chicotiră.

— Devine mai înspăimântător, zise vânzătoarea, oferindu-le zâmbetul ei larg. În general, chiar înainte... ăăă... chiar înainte ca mariajul să se consume, vorbi apoi pe un ton voit profesional, deși vârfulurile urechilor îi ardeau, pardon, n-a trebuit niciodată să explic asta. Eu... meșterul Bourary de obicei... nu contează. Când un bărbat și o femeie se căsătoresc, femeia trebuie să renunțe la o mare parte din libertatea ei.

— Femeia?! întrebă Kyllar.

Privirea pe care o primi de la Helene de această dată era mai puțin amuzată, așa că-și înăbuși râsul și comentariile.

— Deci, inelarea... fixarea inelelor sau prinosul...

— Să-i spunem inelare, zise Kyllar.

— Mi-a scăpat, chiar așa ar trebui să-i spun..., urmă fata, dar se opri văzând chipul lui Kyllar. Bun. Când mireasa și mirele se retrag în dormitor, bărbatul oferă femeii inelele și cuțitul ceremonial. El trebuie să i se supună. Adeseori, ea... — urechile Capriciei deveniră din nou foarte roșii, și ea trebui să-și dreagă glasul. Adesea, îl va tachina pe mire o vreme. Pe urmă, își găurește lobul urechii stângi și-și fixează cercelul acolo unde dorește. Apoi se așază în fața soțului ei, pe patul matrimonial, și procedează la fel și cu el.

Lui Kyllar îi căzu falca.

— Nu-i chiar așa de rău. Depinde doar de locul unde decide soția ta să... Capricia se opri, privind spre meșterul Bourary care tocmai intra în prăvălie... fixeze sigiliul dragostei voastre. Prin lobul urechii nu-i chiar așa de dureros, dar unele femei preferă... să facă așa cum a procedat soția meșterului Bourary.

Kyllar privi la grăsunul zâmbăreț. Purta un inel strălucitor de aur, ornat cu rubine. Fusesse fixat în vârful urechii.

— A durut ca naiba! zise meșterul Bourary. I se mai spune și deflorare.

Kyllar scăpă un oftat uimit.

— Poftim?

Helene roși la rândul ei, dar ochii îi dănțuiau în cap. Pentru o secundă, lui Kyllar i se păru că se imaginează cum îl inelează.

— Păi, așa-i cinstit, nu? zise meșterul Bourary. Dacă o femeie are parte de durere și de sânge în noaptea nunții, n-ar trebui să fie la fel și pentru un bărbat? Vă zic eu care-i șmecheria. Te face mai blând. Mai ales când începe să ți-l răsucescă pentru a-ți aminti de chestia asta, urmă el pufnind. Cam asta se-ntâmplă într-un loc condus de douăzeci de generații de regine, încheie râzând sardonice, deși nu părea foarte supărat de situație.

Kyllar realizează brusc: toți oamenii aceia erau complet nebuni.

— Stați așa că asta nu-i partea magică, interveni Capricia când realizează că tânărul își pierde rapid interesul. Când soția prinde inelul în urechea soțului ei, ea trebuie să-și concentreze toată iubirea, devotamentul și dorința de a se căsători asupra cerceului, urmând ca abia apoi să-l închidă. Dacă nu-și dorește cu adevărat să se căsătorească, s-ar putea să nici nu se-nchidă.

— Da, dar odată închis, zise meșterul Bourary, nici Raiul, nici Iadul nu-l mai pot deschide. Uite! spuse el și scoase cu un gest rapid verigheta de pe degetul lui Kyllar. Aproape că nici nu se observă diferența de culoarea pielii sub inelul ăsta, nu-i așa? Nu-l porți de multă vreme.

— Cu șmecheria asta poți să faci niște cămăși de zale foarte bune, zise Kyllar, încercând să-i ocolească strategia de vânzare.

— Încetează, scumpule – simt că leșin! zise Helene fluturându-și gulerul rochiei de parcă i-ar fi fost foarte cald. Ești atât de romantic!

— De fapt, răspunse meșterul Bourary, primii practicieni ai artei noastre au fost armurieri. Uite! spuse el, îndreptându-și atenția către Helene pe care o considera în mod evident mai lesne de convins. Își poate scoate inelul pe care-l are acum, sau inelul poate cădea singur, cine știe... Se duce într-o tavernă, dă de vreo boarfă, iar ea de unde să știe că ară țarina altei femei? Nu că el ar face vreodată asta, bineînțeles! Dar cu inelele noastre, un bărbat e recunoscut întotdeauna ca fiind însurat. Serios! E o protecție până și pentru femeile care ar flirta cu cineva fără să știe că respectivul e căsătorit. Și... mai e ceva: dacă un bărbat sau o femeie vrea să divorțeze... ei bine, trebuie să sfâșie urechea ca să-și scoată inelul. Vă spun eu, asta reduce rata divorțurilor. Sigilarea inelelor nu se face însă de frică, pentru a împiedica un bărbat sau o femeie să-și înșele partenerul. E ceva mult mai profund. Când o femeie

și un bărbat se inealează și apoi își pun sigiliul, ei activează o magie veche aflată în ineale, o magie care crește odată cu dragostea lor. E o vrajă care te ajută să simți ceea ce simte și partenerul, adâncește dragostea și înțelegerea între soți, ajută la o comunicare mai limpede...

— Dă-mi voie să ghicesc! interveni Kyllar. Cu cât inealele sunt mai scumpe, cu atât au mai multă magie.

De data aceasta cotul Helenei se dovedi mult mai puțin blând.

— Kyllar! șuieră ea printre dinți.

Meșterul Bourary tăcu o clipă.

— Permite-mi să te asigur, tinere domn, că fiecare inel pe care îl fac e impregnat cu magie. Până și cel mai simplu și mai ieftin dintre ele, unul de aramă, nu se va rupe niciodată. Desigur însă, petrec mai mult timp și consum mai multă energie pe inealele de aur. Nu numai fiindcă oamenii care le cumpără plătesc mai mult. Ci și pentru că acest material are în el o vrajă mai puternică decât ar putea conține vreodată arama, bronzul sau argintul.

— Bine, zise Kyllar. Păi, mulțumim pentru timpul acordat, încheie el, împingând-o pe Helene afară din prăvălie.

Femeia nu era deloc încântată, așa că se proțăpi în mijlocul străzii.

— Ești de-a dreptul măgar!

— Scumpo, n-ai auzit ce ne-a zis? Un armurier a avut cu multă vreme în urmă un Talent cu care reușea să sigileze inealele de metal. Era un Talent potrivit pentru meseria lui, fiindcă putea face cămăși de zale în câteva zile în loc de luni. Pe urmă, a devenit mai deștept și a înțeles că putea câștiga mai mult dacă vindea fiecare inel pentru o sută de piese de aur, decât o cămașă întreagă de zale pentru cincizeci. Și uite-așa, s-a născut o industrie. Una de rahat. Ce-i chestia aia cu „adâncește dragostea și înțelegerea între soți”? Asta se-ntâmplă oricui se căsătorește. Da! Și, evident, cele de aur au mai multă magie... Nu era de așteptat? Ai văzut câte dintre inealele lor erau de aur? Îi conving probabil pe nouăzeci la

sută din idioții care locuiesc în orașul ăsta să economisească pentru o bijuterie de aur pe care nu și-o pot permite fiindcă, nu-i așa, ce femeie ar fi mulțumită să capete un inel de aramă care abia dacă are magie?

— Eu, zise ea încetișor.

Kyllar rămase fără aer, iar Helene își acoperi fața.

— M-am gândit că dacă vei dori vreodată să ne căsătorim cu adevărat... știi... ar putea fi o cale de a oficializa. Dacă am vrea vreodată. Vreau să zic... știu că nu suntem pregătiți. Nu-ți sugerez că ar trebui s-o facem imediat...

„De ce sunt eu mereu măgarul?

Pentru că ea e prea bună pentru tine.”

— Știai deci ce-i locul ăsta? Întrebă el pe un ton blând, deși era încă supărat și nu știa dacă motivul era Helene sau felul în care se comportase el însuși.

— Mătușa Mea mi-a zis de el.

— Și ăsta-i motivul pentru care îmi mozolești noaptea urechile?

— Kyllar! exclamă ea.

— ăsta e?

— Mătușa Mea a spus că face minuni.

Helene evita să-l privească în ochi; părea rușinată de moarte.

— Păi, poate pentru ciudații ăștia.

— Kyllar! șopti ea ridicându-și sprâncenele de parcă ar fi vrut să spună *suntem în mijlocul unei piețe aglomerate, așa că ar fi bine să taci*.

El privi în jur. Nu văzuse niciodată atâția cercei în viața lui. Cum de nu-i observase până atunci? Și într-adevăr aproape toți erau de aur, iar lumea purta părul în așa fel încât urechile să le fie expuse.

— Am mai văzut-o pe fata aia, zise Kyllar.

— Pe Capricia?

— Da. Acum câteva nopți am fost afară și am văzut câțiva golani care o urmăreau. Înainte, i-aș fi omorât. De data asta doar i-am speriat.

Helene nu părea prea sigură cu privire la motivul pentru care îi spune asta.

— Păi, e bine, e minunat, nu-i așa? Violența nu rezolvă...

— Unul dintre ei era Shinga. Am silit un om răzbunător să facă pe el în fața subordonaților. Violența ar fi fost singura soluție. Pentru că acum fata asta are mult mai multe neazuri decât înainte s-o ajut, zise Kyllar înjurând în gând. De ce m-ai adus aici? N-avem destui bani nici cât să-i cumpărăm lui Uly un cadou. Cum ne-am fi putut permite așa ceva?

— Îmi pare rău, bine? spuse Helene. Doar am vrut să văd cum este.

— E din cauza sabiei, nu-i așa? Vrei în continuare s-o vând.

— Încetează! N-am spus nimic despre ea. Îmi pare rău. Am crezut că ai putea fi interesat. Nu-ți cer să-mi cumperi nimic.

Helene nu-l mai privea și, cu siguranță, nici nu-l mai ținea de mână. Ei bine, putea suporta asta mai ușor decât lacrimile. Sau poate nu?

Merse în urma ei o vreme, în timp ce ea se prefăcu stângaci că se uită la tot felul de tarabe, luând în mâini obiecte, examinând țesături, privind păpuși pe care nu și le puteau permite.

— Deci? zise el într-un târziu. De vreme ce tot ne certăm... Fata îl privi deloc amuzată.

— Nu vreau să vorbim despre sex, Kyllar.

El ridică mâinile, pretinzând că se predă. Încă încerca să fie simpatic. Și eșua în continuare.

— Kyllar, îți amintești cum simțeau când ucideai?

Nu era necesar cine știe ce exercițiu de memorie. Era esența triumfului, plăcerea teribilă a îndemănării, urmată de dezolare, de un vid bolnăvicios resimțit în piept, de conștiința faptului că până și cel mai odios criminal are șansa de a se schimba, dar el ratase ocazia aceea. Oare ea înțelegea că o parte din Kyllar iubea toate astea?

— Scumpule, toți avem timp limitat și înzestrări restrânse. Tu ești mai norocos decât cei mai mulți și știi că vrei să faci doar bine. Sunt conștientă că ți-o dorești cu ardoare și de aceea te iubesc. Totuși, uite ce se-ntâmplă când încerci să salvezi lumea cu sabia. Asta a încercat și maestrul tău. Dar știi bine cât de amărât și de trist a devenit. Nu vreau să ți se întâmple la fel. Știu că după averea pe care ai avut-o și lucrurile pe care le-ai făcut, a fi spițer pare derizoriu. Însă nu-i așa, Kyllar. E o schimbare imensă. Fiind un tată bun, un soț bun sau un tămăduitor, poți aduce mai mult bine în lume decât ai putea s-o faci vreodată din postura de ucigaș. Crezi că Zeul ți-a dat din întâmplare capacitatea de a vindeca? Țsta-i felul divin în care se așază lucrurile. Țsta-i felul Lui de a repara ceea ce am stricat noi, inventând lucruri noi și frumoase. Ca în cazul nostru. Cine și-ar fi imaginat că vom putea să supraviețuim amândoi pe străzi și să ne întâlnim din nou? Cine ar fi crezut c-o vom putea adopta pe Uly? Acum și ea are o șansă, deși s-a născut din iubirea unui asasin cu o matroană. Numai Zeul ar fi putut face asta, Kyllar. Știu că nu crezi în El, deocamdată, dar asta e lucrarea Lui. Ne-a dat o șansă și eu vreau să profit de ea. Rămâi cu mine. Lasă în urmă viața aia. Nici măcar n-ai fost fericit. De ce ai vrea să te întorci?

— Nu vreau, zise el.

Era însă doar pe jumătate adevărat. Helene i se aruncă în brațe, dar chiar în timp ce o strângea la piept, își dădu seama de propria-i ipocrizie.

În arșița după-amiezii, Kyllar se opri în fața unei prăvălii din cartierul nobililor. Păși pe o alee și, treizeci de secunde mai târziu, își compuse un chip foarte asemănător cu ceea ce credea el că era fața baronului Kirof. Și-ar fi dorit să se poată schimba și cu o tunică mai frumoasă. După incendiu însă, în afară de cea pe care o purta pe el, mai avea doar una singură, care arăta chiar mai rău. Ar fi fost posibil să creeze și iluzia hainelor, așa cum își preschimbase chipul, dar era un pic prea complicat pentru el – își imaginase cât de mult ar fi trebuit să se străduiască pentru ca o mantie iluzorie să fluture realist, în concordanță cu mișcările sale, și decisese că propriile haine erau de ajuns. Îndesă cutia sub braț și intră.

Prăvălia meșterului Haylin era imensă și perfect pătrată. Interiorul era bine luminat și mai bogat ornamentat decât orice altă armurărie în care intrase Kyllar vreodată. Pe pereți erau aliniate șiruri de armuri complete și nenumărate rafturi pe care stăteau felurite arme. Totul era foarte curat și aproape că nu se simțea miros de fum, ceea ce însemna că meșterul Haylin descoperise un sistem inteligent de aerisire, fiindcă zona de vânzare și cea de lucru nu erau separate printr-un perete. Kyllar văzu un ucenic care ajuta un nobil să aleagă minereul din care urma să i se forjeze sabia. Alt aristocrat privea fierarii care băteau cu ciocanele oțelul incandescent ce avea să-i devină armură. Clienții erau răspândiți în zona de lucru, unde trebuiau să rămână pe covoare albastre speciale, astfel încât să nu-i încurce pe ucenici și pe vânzători. Era o organizare isteată, care cu siguranță aducea mulți bani. Lui

Kyllar nu-i era deloc limpede dacă nobilii plăteau cu adevărat pentru armuri și arme sau pentru experiența de a asista la făurirea lor.

Rafturile de lângă ușă nu conțineau nimic special, expozatele fiind cu siguranță opera ucenicilor. Dar nu după asta se uita Kyllar, care scrută prăvălia și-l zări până la urmă chiar pe proprietar. Meșterul Haylin era aproape chel, având doar o porțiune de păr cărunt în jurul cheliei late. Era slab, gârbovit și părea miop, însă umerii musculoși și brațele păreau să aparțină unui bărbat mult mai tânăr. Șorțul de piele era ciupit și pătat de muncă. Când Kyllar se îndreptă spre el, meșterul călăuzea mâna unui ucenic, încercând să-i arate unghiul corect sub care să lovească metalul.

— Mă scuzați... Bună ziua, milord, cum vă pot ajuta? zise un tânăr zâmbitor care-l interceptă în drumul spre meșter.

Era un pic prea zâmbăreț.

— Trebuie să vorbesc cu meșterul, spuse Kyllar având sentimentul apăsător că Haylin urma să fie mult mai departe de el decât părea.

— Mi-e teamă că este ocupat, dar eu vă voi ajuta bucuros cu tot ce aveți nevoie.

Privirea fugară pe care Zâmbărețul o aruncase hainelor sale îl făcea pe Kyllar să creadă că nu se aștepta ca problema lui să fie foarte importantă. Era exact ce-i trebuia acum: un birocrat idiot.

Privi peste umărul Zâmbărețului și oftă. Era o expresie pe care n-o încercase niciodată purtând chipul baronului Kirof, dar probabil că fusese acceptabilă, fiindcă Zâmbărețul se răsuci ca să vadă ce nu era în regulă.

Kyllar deveni invizibil. Se simți ca un copil obraznic când tânărul se întoarse și nu mai văzu pe nimeni.

— Ce...! exclamă Zâmbărețul frecându-se la ochi. Hei! i se adresează unui coleg aflat dincolo de tejghea, nu m-ai văzut vorbind cu un grăsan cu barbă roșie?

Celălalt se uită la el și clătină din cap.

— Iar ai vedenii, Wood?

Zâmbărețul scutură din cap și porni spre teighea, înjurând în surdină.

Kyllar începu să se deplaseze prin prăvălie, invizibil. Ferindu-se de ucenicii grăbiți, lăsându-le cale liberă, ajunse destul de repede în spatele meșterului Haylin. Acesta cerceta o duzină de săbii făcute de ucenicii lui, expuse pe o masă pentru aprobarea sa.

— A treia nu a fost forțată cum trebuie, zise Kyllar apărând în spatele lui. Are o fisură chiar deasupra mânerului. Iar următoarea a fost prost călită.

Meșterul Haylin se întoarse și privi picioarele lui Kyllar, care erau cu mai bine de jumătate de metru dincolo de covorul albastru, apoi privirea i se mută pe sabia cu fisură. O aruncă într-o ladă roșie, goală.

— Werner, se adresează el după aceea unui tânăr care începuse deja să înjure un ucenic. Țsta-i al treilea rebut pe luna asta. Încă unul și gata!

Werner păli și-și opri de îndată imprecățiile.

— Cât despre asta, zise Haylin lui Kyllar arătând sabia prost călită, știi ce se-ntâmplă când arunci diamante în fața găinilor?

— Te alegi cu o friptură tare?

— Cu pipote valoroase. E o irosire, băiete. Astea sunt pentru o comandă a armatei. Două sute cincizeci de galbeni pentru o sută de săbii, pe care țăranii care le vor folosi le mai pot ascuți pe o piatră. Te pricepi la arme, dar eu sunt ocupat. Ce vrei?

— Cinci minute. Între patru ochi. O să merite!

Meșterul arcui o sprânceană, dar acceptă. Îl conduse pe Kyllar pe trepte, suind către o cameră specială. Când trecură pe lângă Zâmbăreț, tânărul începu să bolborosească...

— Nu se poate... nu se poate...

Meșterul Haylin îl privi nedumerit și zâmbetul de pe fața tânărului dispăru.

— Nu-l băga în seamă, zise Haylin. Este al cincilea meu fiu. E mai încet la minte...

Kyllar nu știu exact ce însemnau cuvintele acelea, dar îl aprobă pe făurar.

— L-aș arunca la lada cu rebuturi.

— Mi-aș dori să pot să fac la fel cu maică-sa! izbucni Haylin în râs. A treia mea soție este răspunsul dat de Zeu la rugile primelor două.

În mod evident camera specială era folosită cât mai puțin posibil. În centrul ei se afla o masă frumoasă din lemn de nuc, înconjurată de câteva scaune, dar majoritatea spațiului era rezervată vitrinelor. Săbii minunate și armuri scumpe umpleau încăperea ca o gardă de elită. Kyllar privi mai atent. Cele mai multe păreau să fie opera meșterului, capodopere menite să-i demonstreze meșteșugul, dar existau și altele mai vechi, făurite într-o varietate de stiluri, în perioade diferite, expuse ca piese de muzeu. Perfect!

— Ai trei minute, zise Haylin mijindu-și ochii spre Kyllar.

— Sunt un om cu talente speciale, spuse el așezându-se de partea cealaltă a mesei.

Meșterul ridică din nou o sprânceană. Avea într-adevăr niște sprâncene foarte expresive.

Mătrășitorul își trecu degetele prin părul roșu, schimbându-l în blond-închis. Pe urmă, trecu mâna peste chip, iar nasul îi crescui mai lung, ascuțindu-se. Își frecă obrajii de parcă s-ar fi spălat, iar barba dispăru, lăsând în locul ei pomeți proeminenți și o pereche de ochi tăioși. Desigur, totul era un spectacol. Putea face toate astea și fără să-și atingă fața, dar meșterul părea să aprecieze demonstrația.

Meșterul Haylin păli de moarte, rămânând cu gura căscată. Clipi repede și vocea i se auzi ca un croncănit neinteligibil, așa că trebui să-și dreagă glasul.

— Maestre Starfire? Gaelan Starfire?

— Mă cunoști? întrebă Kyllar, împietrit.

Gaelan Starfire era eroul a zeci de legende și de epopei. Însă fața pe care o împrumutase el era a lui Durzo Blint.

— Eram... eram un băiețel când ai intrat în atelierul bunicului meu. Ai zis... ai zis atunci că s-ar putea să te întorci atunci când nici nu ne-am mai aștepta. Oh, domnule! Bunicul ne-a spus că s-ar putea să ne mai vizitezi în timpul vieții tatălui meu sau a mea, dar nu l-am crezut niciodată.

Dezorientat, Kyllar încercă să gândească. Durzo era Gaelan Starfire? Știa că maestrul lui avusese multe nume în timpul celor șapte sute de ani în care trăise. Totuși, *Gaelan Starfire*? Numele acela nu fusese menționat nici măcar printre cele înșirate de Aristarchos, care pretinsese că-i aparținuseră maestrului său.

Simți o undă de durere. El nu avusese habar, dar iată că un făurar din Caernarvon o știuse. Cât de puțin îl cunoscuse pe bărbatul care-l crescuse și care murise pentru el! Durzo devenise ursuz în vremurile în care Kyllar îi fusese aproape. Cum fusese însă când îl întrupase pe Gaelan Starfire, cu cincizeci de ani în urmă? Era convins că ar fi putut fi prieten cu omul acela.

— Am ținut totul secret, jur! zise meșterul Haylin.

Kyllar era încă dezorientat. Bărbatul acesta, îndeajuns de bătrân ca să-i fie bunic și la apogeul carierei lui, îl trata de parcă ar fi fost... un nemuritor, aproape un zeu.

— Ce pot să fac pentru tine, milord?

— Eu nu... eu nu..., se bâlbâi Kyllar. Te rog să nu mă tratezi diferit din cauza bunicului tău. Am vrut doar să mă iei în serios; nu m-am gândit c-ai să-ți aduci aminte de mine. Eu nici nu te-am reținut. Te-ai schimbat puțin, rânji el pentru a-și întări minciuna.

— Dar dumneata nu te-ai schimbat deloc, răspunse Haylin, încă uluit. Bine, continuă el mișcându-și sprâncelele în sus și în jos cu repeziciune, de parcă ar fi încercat din răspuțeri să-și revină, ... bine. Ce dorești?

— Vreau să vând o sabie, zise Kyllar scoțând Răzbunarea de la spate și așezând-o pe masă.

Haylin luă sabia mare și o cântări apreciativ în mâini, apoi o lăsă brusc înapoi. Privi fix mânerul și începu să clipească des. Își trecu degetele peste el, iar la atingere, ochii i se măriră.

— N-ai scăpat niciodată sabia asta, nu-i așa?

Kyllar ridică din umeri. Bineînțeles că nu.

Privind-o în continuare de parcă n-ar fi fost convins că era treaz, meșterul scuipe în palmă și apucă din nou sabia.

— Ce naiba...?

O picătură de salivă căzu de pe mâner pe masă. Meșterul Haylin dădu drumul sabiei și-și deschise palma. Era complet uscată. Icnii puțin de uimire, fără să-și poată lua ochii de la armă. Se apropie mai mult, până când aproape că o atinse cu nasul. Întoarse lama ca să-i privească mai bine tăișul.

— Zei din ceruri! I-adevărat!

— Ce? întrebă Kyllar.

— Matricele de carbon sunt perfecte. Aș paria pe brațul meu drept că fiecare are patru legături, nu-i așa? Înseamnă că lama-i un diamant perfect, milord. Atât de subțire, încât abia poți să-l vezi, dar indestructibil. Cele mai multe diamante pot fi sparte folosind alte diamante, fiindcă nu sunt niciodată perfecte, însă dacă nu există nicio discontinuitate, așa cum e cazul acestei lame, ea devine indestructibilă, la fel ca și mânerul ei. Dar, milord, dacă asta-i... credeam că sabia dumitale era neagră.

Kyllar atinse lama și-și lăsă sa'kariul să iasă din piele ca să o acopere. Cuvântul ÎNDURARE scris pe lamă se acoperi cu literele negre ale cuvântului DREPTATE.

Meșterul Haylin îi aruncă o privire aproape chinuită.

— Oh, milord, bunicul ne-a spus... n-am înțeles niciodată. Mă simt orb acum, dar sunt foarte fericit pentru asta.

— Despre ce vorbești?

— Eu n-am Talent, lord Starfire. Nici măcar nu pot să-mi dau seama cât de uluitoare e lama asta. Bunicul putea însă și mi-a zis că amintirea ei l-a bântuit până în ultima clipă. Știa cât Talent fusese investit în ea. Îl putea vedea, dar n-ar

fi reușit niciodată să-l egaleze. Ne tot bătea la cap că, în comparație cu sabia asta, armele făurite de el păreau ieftine și false, iar el era faimos pentru măiestria lui. N-am crezut însă că voi apuca să văd Răzbumarea cu ochii mei. Milord, nu poți s-o vinzi!

— Păi... uite, nu mai e neagră, zise Kyllar retrăgând sa'kariul în mână. Cred că asta îi reduce din preț.

— Milord, nu înțelegi. Chiar dacă aș putea să-ți plătesc cât valorează, asta presupunând că aș ști cum să-i fixez un preț... n-aș putea... Valorează mai mult decât voi câștiga eu în toată viața. Chiar dacă aș cumpăra-o, n-aș putea s-o vând; e prea valoroasă. Probabil că în toată lumea nu există mai mult de unu-doi colecționari îndeajuns de bogați și de cunoscători ca să o cumpere. Chiar și așa însă, asta nu-i o armă care să sfârșească într-o vitrină, fiindcă locul ei e în mâna unui erou. În mâna dumitale. Privește! Un mâner care nu alunecă din mână, deși e ud sau murdar de sânge. Umezeala se scurge instantaneu. Nu-i numai uluitor, ci și foarte practic. Asta nu-i o piesă de muzeu. Este artă! Arta de a ucide. Ca dumneata! exclamă el, ridicându-și mâinile în aer și lăsându-se să cadă pe scaun în același timp, ca și cum simpla vedere a Răzbumării îl extenuase peste măsură. Totuși, bunicul mi-a zis că inscripția era cu caractere hyrilice... oh, vai!

Cuvântul ÎNDURARE de pe lamă se transformă în fața ochilor lor, trecând într-o limbă ale cărei litere nu-i erau familiare lui Kyllar. Privi la rândul său cu uimire. Nu mai văzuse niciodată asta.

Simți în stomac un șarpe care se zbătea și care îi strângea intestinele, demonul fricii de a pierde ceva a cărui valoare nici măcar nu putea fi calculată. Era același sentiment pe care îl avusese când se gândise la maestrul lui mort, un om a cărui valoare abia dacă o cunoscuse.

— Cu toate astea, zise el, simțindu-și gâtul înțepenit, trebuie s-o vând.

Dacă o păstra, avea să ucidă din nou. Nu se îndoia de asta. În mâna lui, ar fi însemnat dreptate fără îndurare. Trebuia să

scape de ea, dacă dorea să-i rămână credincios Helenei. Atâta vreme cât păstra sabia, nu-și lăsa viața de asasin în urmă.

— Milord, ai nevoie de bani? Îți dau cât dorești.

Partea mai rea și mai meschină a minții lui Kyllar luă în considerare asta pentru o clipă. Cu siguranță, Haylin îi putea oferi mai mulți bani decât avea el nevoie.

— Nu, trebuie... trebuie s-o vând. E... totul are legătură cu o femeie.

— Vinzi arma asta care valorează cât un regat ca să poți să fii cu o femeie? Dar ești nemuritor! Până și cel mai lung mariaj va fi în cele din urmă o mică parte a vieții dumitale.

— Așa-i! se încruntă Kyllar.

— Înseamnă că nu-ți vinzi sabia pur și simplu, nu-i așa? Renunți la ea. Renunți la calea armelor.

Kyllar aprobă din cap cu privirea ațintită pe tăblia mesei.

— Trebuie să fie o femeie formidabilă.

— Chiar este, zise Kyllar. Deci cât poți să-mi dai pe ea?

— Depinde cât de repede ai nevoie de bani.

Kyllar nu era convins că va rămâne pe poziție. Era conștient că următoarele lui cuvinte aveau să-l coste mii de galbeni, însă pierderea Helenei l-ar fi costat mult mai mult. Oricum, nu-și dorise niciodată cu adevărat să fie bogat.

— Tot ce-mi poți oferi înainte de a pleca.

— Din oraș?

— Din prăvălie, vorbi greu Kyllar, încercând să-și înghită blestematul de nod din gât care nu voia să mai dispară.

Meșterul deschise gura să protesteze, dar își dădu seama că bărbatul era hotărât.

— Treizeci și una de mii de galbeni, zise el. Poate mai mult cu câteva sute, în funcție de vânzările de astăzi. Șase mii în aur, iar restul în bonuri de valoare acceptate de majoritatea cămătarilor, deși, pentru o asemenea sumă, te previn că va trebui să mergi la jumătate dintre cei din oraș. Dacă vrei să-i schimbi pe toți, trebuie să mergi direct la Gigantul Albastru.

Kyllar se gândi năucit la sumă. Îi ajungea să cumpere o casă, să-și plătească datoriile către mătușa Mea, să înceapă

o afacere cu un stoc imens de marfă, să-i cumpere Helenei o garderobă și să pună deoparte ceva... și de asemenea ar fi putut lua cea mai frumoasă pereche de inele din oraș. Iar făurarul din fața lui protesta că nu era de ajuns?

„Un preț bun pentru moștenirea ta, nu?”

Gândul aproape că îl năuci pe Kyllar, care se ridică brusc.

— Bine, zise el pornind către ușă și punând mâna pe clanță.

— Ăăă..., milord, spuse meșterul Haylin arătând spre fața lui.

— Ah!

Kyllar se concentrează și trăsăturile i se estompară, iar părul îi redeveni roșu.

După numai cinci minute, Zâmbărețul, care nu-și revenise încă din uimire, îl ajuta pe Kyllar să umple un cufăr cu ducați – valorând douăzeci de galbeni fiecare –, privindu-l în același timp pe tatăl său cum pune deasupra aurului un teanc gros de bonuri de valoare. În total, 31.400 de galbeni. Cufărul nu era mare, dar cântărea cât doi bărbați în putere. Meșterul ceru un cal, însă Kyllar îl rugă să atașeze cufărului două curele late de piele. Toți cei din prăvălie se opriseră să privească, dar lui Kyllar nu-i păsa. Rânjind, Haylin fixă curelele el însuși.

— Milord, zise Haylin după ce-și termină treaba, dacă o vei dori vreodată înapoi, e aici!

— Posibil. În timpul nepoților tăi.

Meșterul Haylin zâmbi larg.

Kyllar știa că n-ar fi trebuit să fi vorbit așa tare, la fel cum n-ar fi trebuit să refuze calul. Dar nu-i păsa. Se simțise atât de bine să vorbească unui om care știa câte ceva despre ce era el și nu se dovedise nici înfricoșat, nici dezgustat, încât inima îi tresălta în piept, deși fusese confundat cu maestrul său. Pe de altă parte, probabil că Kyllar era mai asemănător lui Gaelan Starfire decât fusese vreodată Durzo Blint. Era atât de bine să fie cunoscut și acceptat, încât nu-i mai păsa că era nesăbuit.

Cu ajutorul Talentului, Kyllar își puse cufărul pe spate. Fierăria se umplu de icnete. Adevărul era că povara aproape îi depășea puterile, fie și amplificate de Talent. Kyllar încuviință spre meșterul Haylin și ieși din prăvălie.

— Cine naiba a fost ăsta? îl auzi el întrebând pe Zâmbăreț.

— Într-o zi, când vei fi pregătit, s-ar putea să-ți spun, răspunse meșterul fiului său.

— Salut, zise Kyllar către Capricia când reveni la prăvălia de inele.

— Salut, răspunse ea surprinsă.

Era singură și pe cale să închidă prăvălia.

— S-a întors măgarul! zâmbi el. Îmi pare rău pentru... mai înainte.

— Poftim? făcu ea. Nu, ai fost în regulă. Înțeleg că totul ți se pare ciudat, dacă nu ești de pe-aici. Bărbaților nu le place niciodată, cu toate că și femeile trebuie să-și găurească urechile, iar ele nu se plâng niciodată.

Ridică din umeri.

— Da, păi...

Kyllar se opri, înțelegând că nu avea nimic de spus. Oare de ce se simțea mereu incapabil când venea vorba de bijuterii?

— Da, încheie el jalnic.

— Serios! Cei mai mulți bărbați aproape că nici nu simt durerea. Vreau să zic... miresele lor se asigură că atenția le este în altă parte. Teoretic, mariajul trebuie consumat numai după găurire, însă practic lucrurile stau altfel în majoritatea cazurilor.

Kyllar își dresă glasul. Se gândise și el la asta.

— Ăăă... îți mai amintești la care s-a uitat soția mea?

— Bineînțeles, răspunse Capricia râzând. Mi-e teamă că era vorba de materialul care ține cu adevărat vraja.

Ochii îi scânteiară jucăuș, iar bărbatul roși intens.

— Am ghinionul de a fi căsătorit cu o femeie cu gusturi excelente.

— Asta se vede și în celelalte alegeri pe care le-a făcut, zise Capricia întorcându-i zâmbetul ei larg.

Indiferent care aveau să fie urmările înfruntării sale cu Shinga, Kyllar era bucuros că o salvase. Fata trase din nou sertarul și-l așează în fața lui. Imediat ce cutia căptușită cu catifea neagră ajunsese pe tejghea, ea făcu o grimasă și scoase o pereche de inele.

— O clipă doar, zise, după care îngenunche în spatele tejghelei, puse bijuteriile deoparte și se ridică imediat. Cred că erau unii din ăștia, urmă ea, arătând la câteva perechi identice, aflate pe rândul de sus.

Erau făcuți dintr-o împletitură de aur și mistaril.

— Cât costă?

— Două mii patru sute, două mii opt sute și trei mii două sute.

Fără să vrea, Kyllar fluieră încetișor.

— Avem unii similari din aur galben și alb, mai convenabili la preț, zise Capricia. Din cauza mistarilului sunt atât de scumpi.

Sabia lui Jorsin Alkeste fusese făurită din mistaril, cu un miez de aur tare. Așa îi spusese Durzo. Fusese nevoie de o forjă specială pentru a topi metalul acela, una de trei ori mai încinsă decât cele pentru oțel. Odată ce atingea temperatura la care putea fi lucrat, mistarilul o păstra ore, spre deosebire de alte metale care trebuiau reîncălzite mereu. Fierarii erau deopotrivă încântați și terorizați să lucreze cu el, fiindcă după prima încălzire și după orele în care îl puteau modela, nu avea să se mai topească vreodată. Mistarilul îți oferea o singură șansă și de aceea doar meșterii cu un Talent substanțial puteau încerca să lucreze cu cantități mari.

— Poartă cineva inele de mistaril pur? întrebă el privind exponatele.

Era convins că ochii Helenei se luminaseră atunci când văzuse unul dintre seturile acelea. Dar care să fi fost?

— Meșterul Bourary spune că n-ai vrea așa ceva, nici dacă ți-ai putea permite, clătină Capricia din cap. El e de părere că

vrăjile mai simple se prind mai bine în aur. Chiar și cele mai vechi inele combină metalele. El are o pereche făcută de un stră-stră-stră- și tot așa... bunic care pare din mistaril pur, dar de fapt conține un miez de aur galben și de diamant. Sunt uimitori! A perforat mistarilul cu găuri minuscule, pentru ca aurul și diamantele dinăuntru să poată fi zărite dacă lumina este potrivită.

Kyllar aproape că începea să creadă în vrăji. Ori meșterul Bourary se pricepea cu adevărat, ori învățase de la cineva foarte talentat să vorbească despre magie.

Credea în continuare că era o nebunie să examineze inele care costau două sau trei mii de galbeni. Ar fi trebuit să-l întrebe pe meșterul Haylin despre ele. El ar fi știut dacă povestea era adevărată. Kyllar avea însă inima ușoară. Își vânduse deja moștenirea. Era hotărât. Acum, problema era să găsească inelele perfecte care s-o mulțumească pe femeia pe care o iubea, cea care îl împiedica să împărtășească soarta amară a lui Durzo Blint.

De fapt, vraja din inele nu conta. Important era s-o facă pe Helene să înțeleagă cât valora ea pentru el.

— Mai era un set, sunt sigur că l-am văzut în cutia asta, insistă Kyllar. Ce erau cei pe care i-ai pus deoparte?

— Erau doar de prezentare... de fapt, nici măcar pentru asta. Regina s-a înfuriat pe un negustor de pietre prețioase care n-a vrut să-i vândă niște nestemate acum vreo zece ani și a interzis exponatele care sunt doar de prezentare. Deci, teoretic, acelea nu sunt pentru reclamă, dar nici nu-s de vânzare. Mai avem și alte sertare, poate că o să le găsești acolo.

— Arată-mi-le, te rog, pe cele despre care te-am întrebat, insistă Kyllar.

Brusc, devenise sceptic. Era cumva victima unei șmecherii menită să crească vânzările? Mai văzuse situații de felul ăsta: o fată frumoasă care-i spune unui tip „uite, asta-i foarte frumoasă” și pune deoparte ceva ridicol de scump, după care arată ceva mai ieftin, moment în care el rostește instantaneu:

„dar de ce să n-o cumpărăm pe prima?” ca să-și demonstreze bărbăția.

Însă Capricia nu părea să fie genul acela de fată. Era sinceră. Scoase inelele și le așează în fața lui. Doar privindu-le, Kyllar văzu cum stocul de marfă al viitoarei sale prăvălii se diminuează semnificativ.

— Ăștia sunt! exclamă el.

Modelul era seducător de simplu și de elegant, inelele fiind făcute dintr-un metal argintiu care străluci însă auriu în lumină, atunci când îl luă în palmă pe cel mai mare.

Capricia icni și ridică o mână, ca și cum s-ar fi temut ca inelul să nu se rupă. Kyllar privi în una dintre oglinzile din jur și ridică inelul până la lobul urechii stângi. Arăta cam fătălău, dar pe de altă parte se părea că niciunul dintre miile de bărbați pe care îi văzuse purtându-le nu păruse deranjat.

— Hmm, făcu el.

Își tot potrivea inelul pe lobul urechii, mutându-l tot mai sus. Așa i se păru că arăta mai masculin.

— Care-i cel mai dureros loc în care o femeie poate inela un bărbat?

— Aici, zise fata aplecându-se și arătând cu degetul.

Kyllar nu reuși să vadă prea bine în oglindă, așa că se mișcă, iar mâna ei îl atinse ușor.

— Oh! zise ea, îmi pare rău. N-am vrut să te-ating...

— Poftim? făcu el, amintindu-și imediat. Ah, nu, e vina mea. Serios. În locul de unde vin eu, urechile nu sunt așa importante. Ziceai că aici? Deci trece peste vârf?

Se privi în oglindă. Da, era mult mai masculin și avea să doară ca naiba. Dintr-un motiv ciudat, asta îl făcu să se simtă mai bine.

Ridică inelul mai mic și, cu mare grijă ca să n-o atingă pe Capricia, îl puse lângă urechea ei. Era tare frumos!

— Le iau, hotărî el.

— Îmi pare rău, se împotrivi fata. Nu avem de vânzare ceva exact la fel, dar meșterul Bourary ar putea face unele care să pară aproape identice.

— Ai spus că nu aveți obiecte care să nu fie de vânzare! protestă Kyllar.

— Teoretic, nu. După ce regina a promulgat legea, totul e de vânzare. Atât doar că negustorii pun prețuri ridicole pe mărfurile de care nu doresc să se despartă.

— Așa e cazul și cu astea? întrebă Kyllar, simțind cum se micșorează și viitoarea lui casă.

— Astea sunt inelele despre care ți-am spus mai devreme. Cele pe care strămoșul meșterului Bourary le-a făcut din mistaril peste un miez de aur cu diamante, zâmbi ea șters. Îmi pare rău. Nu-ncerc să te fac să te simți prost. N-ar fi trebuit să se afle în sertarul ăsta.

— Și cât de ridicol este prețul despre care vorbim? întrebă Kyllar.

— Ridicol.

— Cât de ridicol?

— Cu totul ridicol, făcu ea o grimasă.

— Spune-mi odată! oftă Kyllar.

— Treizeci și una de mii patru sute de galbeni. Îmi pare rău.

Kyllar primi lovitura direct în stomac. Era o coincidență, desigur, dar... Helene ar fi numit-o ordine divină. Își vânduse Răzbunarea exact pentru suma de care avea nevoie ca să se căsătorească cu ea.

Și să nu mai rămână cu nimic?

„Helene, dacă asta-i potriveala ta divină, atunci crezi într-un Zeu neghiob. Nu-mi mai rămân bani nici măcar pentru un pumnal de căsătorie.”

— Pe de altă parte, zise Capricia străduindu-se să zâmbească, oferim gratis pumnalul de căsătorie.

Kyllar se simți de parcă ar fi înghițit un bloc de gheață.

— Îmi pare rău, spuse ea interpretându-i greșit expresia de uimire. Avem însă niște...

— Primești comision în funcție de vânzări? o întrerupse el.

— O zecime din orice depășește o mie de galbeni pe zi, zise ea.

— Deci, dacă i-ai vinde pe ăștia, ce-ai face cu... cât?... mai bine de trei mii de galbeni?

— Nu știu... de ce...? Te gândești...?

— Ce-ai face?

Fata ridică din umeri, dădu să răspundă, se opri și zise abia într-un final:

— Mi-aș muta familia. Locuim într-un cartier rău famat și avem mereu probleme cu... oh, n-are importanță! Crede-mă! Visez la asta încă de când am început să lucrez aici. M-am gândit adesea că dacă aș vinde inelele astea, viața ni s-ar schimba complet. Obișnuiam să mă rog în fiecare zi pentru asta, deși mama spune că suntem în siguranță. Oricum, Zeul nu răspunde unor asemenea rugăciuni lacome.

Lui Kyllar îi stătu inima în piept. S-ar muta departe de răz-bunătorul și arogantul Shinga. N-ar mai fi trebuit să comită o crimă ca s-o știe în siguranță.

— Nu, zise el băgând în buzunar inelele de mistaril și înșfăcând un pumnal de căsătorie. Răspunde la rugăciuni în felul ăsta.

Ridică apoi cufărul pe tejghea și-l deschise. Capricia ră-mase cu răsuflarea tăiată. Cercetă cu mâini tremurânde fi-e care bon de valoare, după care privi spre Kyllar cu ochii în lacrimi.

— Spune-le părinților tăi că îngerul tău păzitor le-a porun-cit să se mute. Nu săptămâna viitoare. Nu mâine. În seara asta. Când te-am salvat, l-am umilit pe Shinga. El a jurat să se răzbune.

Ochii fetei rămaseră cășcați, dar încuviință din cap imper-ceptibil. Mâna îi țâșni în sus de parcă ar fi fost un automat.

— Cutie pentru cadou? întrebă ea cu o voce gâtuită. E gratis.

Kyllar luă cutiuța din mâna ei și ieși pe ușă. Așeză inelele în cutia decorativă, o puse într-un buzunar și se simți brusc

foarte sărac. Își vânduse moștenirea. Renunțase la unul dintre ultimele obiecte ce-i aminteau de Durzo. Schimbase o sabie magică pentru două cerculețe din metal. Iar acum, nu mai avea niciun sfanț pe numele lui. Avusese treizeci și una de mii patru sute de galbeni și acum nu putea nici măcar să-i cumpere lui Uly un cadou de ziua ei.

„Zeule, am terminat! De-acum să-ți răspunzi singur la nenorocitele alea de rugăciuni!”

— Tu și cu Helene o să fiți bine? întrebă Uly.

În seara aceea lucrau împreună: fata aducea ingredientele și Kyllar pregătea o tinctură folosită la scăderea febrei.

— Bineînțeles. De ce?

— Mătușa Mea spune că-i bine că vă certați atât de mult. Mi-a mai zis că dacă mă tem, nu trebuie decât să ascult dacă patul scârțâie după aceea. Dacă-l aud, înseamnă că totu-i în regulă și că voi v-ați împăcat. N-am auzit însă nicio scârțâitură.

Kyllar se îmbujoră brusc.

— Eu... ei bine... cred... știi că asta-i o chestiune pe care ar trebui s-o discuți cu Helene.

— Ea a zis să te întreb pe tine, fiindcă a părut la fel de rușinată.

— Eu nu sunt rușinat! zise Kyllar. Dă-mi rădăcina de afini de mare!

— Mătușa Mea spune că nu-i bine să minți. La castel eu am văzut cum se împerechează caii, dar ea mi-a zis că la oameni e mai puțin înfiorător.

— Ba nu, zise Kyllar încetișor, pisând planta cu un pistil greu, e înfiorător în alt fel.

— Poftim? întrebă Uly.

— Ești prea tânără ca să purtăm conversația asta. Coada șoricelului!

— Mătușa Mea m-a prevenit că s-ar putea să-mi zici asta. Și m-a asigurat c-o să vorbească ea cu mine dacă vouă vă este prea rușine. Doar că m-a obligat să-i promit că te voi întreba mai întâi pe tine, zise Uly dându-i rădăcina maronie.

— Mătuşa Mea, zise Kyllar, se gândeşte prea mult la sex. În spatele lui cineva îşi drese glasul, făcându-l să tresară.

— Eu plec să văd ce face doamna Vatsen, spuse mătuşa Mea. Ai nevoie de ceva?

— Păi... ăăă, nu.

Cu siguranţă că n-ar fi avut expresia aceea atât de senină pe faţă dacă ar fi auzit ce spusese el.

— Eşti bine? întrebă bătrâna, punându-şi degetele pe obrazul lui roşu. Pari straniu de îmbujorat.

Începu apoi să răscolească prin rafturile pe care Kyllar tocmai le pusese în ordine – părea să-i ia mai mult timp decât atunci când erau în neorânduială – şi-şi băgă câteva obiecte în coş. Când trecu pe lângă Kyllar, care era aplecat asupra poşunii, de parcă ar fi avut nevoie de toată concentrarea lui, îl ciupi de fund.

Bărbatul sări, gata să lovească tavanul, deşi reuşi să-şi înăbuşe un strigăt. Uly îl privi uimită.

— Ai dreptate, zise mătuşa Mea din pragul uşii. Dar să nu-ţi vină vreo idee. Eu sunt prea bătrână pentru tine.

Kyllar se îmbujoră şi mai tare, iar ea izbucni în râs. O auzi continuând să hohotească în timp ce se îndepărta, pe stradă.

— Hoaşcă nebună! rosti el. Seminţe de limba cucului!

Uly îi dădu flaconul cu seminţe turtite şi purpurii, strângându-şi buzele până când gura îi deveni o linie subţire.

— Dacă lucrurile nu se aranjează cu Helene, nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Kyllar scăpă tot flaconul în amestecul care fierbea.

— *POFTIM?*

— Am întrebato pe Helene câţi ani ai şi mi-a zis că douăzeci. Mătuşa Mea mi-a spus că soţul ei a fost cu nouă ani mai mare decât ea, iar diferenţa aceea este mai mare decât cea dintre noi. Eu te iubesc, tu mă iubeşti, iar cu Helene te cerţi toată ziua. Noi doi ne-nţelegem perfect...

La început, Kyllar nu ştiu ce să creadă. El şi Helene nu se mai certaseră de mai bine de o săptămână. Pe urmă, îşi

aminti că Uly petrecuse ultimele seri în casa unei prietene, probabil pentru că o supăraseră o ceartă dintre el și Helene. Avea întipărită pe față o expresie speriată, dar și curioasă, fiind evident în așteptarea unui răspuns din partea lui. Kyllar înțelese că, dacă nu era atent, i-ar fi putut frânge inima. În special, primul gând care îi venise în minte – eu nu te iubesc în felul *acela* – n-ar fi fost o alegere prea inspirată.

„Cum naiba am ajuns în situația asta? Probabil că sunt primul tată din Midcyru care trebuie să-i explice despre sex fiicei lui, deși este încă virgină.”

Și ce-ar fi trebuit să-i spună? „Deocamdată nu sunt căsătorit cu Helene, așa că, atunci când ne certăm, nu ne împăcăm în felul în care mi-ar plăcea mie. De fapt, dacă am proceda așa cum aș dori eu, probabil că o vreme nici nu ne-am mai certa.”

Kyllar abia aștepta căsătoria. Toate conflictele lor legate de sex aveau să rămână în urmă. Ce eliberare!

În timp ce lui îi treceau prin cap gândurile acelea, Uly îl fixa cu privirea, așteptând cu ochi mariți, nesigură. Oh, nu! Începuse să-i tremure buza de jos!

Salvarea îi veni de la ușa care se deschise. În prăvălie intră un bărbat bine îmbrăcat, cu un blazon brodat pe pieptul turicii. Era înalt și voinic, însă fața îi era ascuțită, făcându-l să arate ca o rozătoare.

— Aici este prăvălia mătușii Mea? întrebă el.

— Da, răspunse Kyllar, dar mă tem că ea tocmai a plecat și va lipsi o vreme.

— Nu-i nimic. Tu ești asistentul ei, Kyle?

— Kyllar.

— Așa. Ești mai tânăr decât mă așteptam. Am venit să m-ajuti.

— Eu?

— Tu l-ai salvat pe lordul Aevan, nu-i așa? El le povestește tuturor celor care vor să-l asculte că, cu o singură poțiune, ai făcut ce n-au reușit zeci de vraci în luni de tratament. Eu sunt majordomul-șef al Înălțimii Sale, lordul Garazul. Stăpânul meu are gută.

Kyllar își frecă falca. Privi lung sticlele aliniat pe rafturi.

— Mă pot întoarce mai târziu dacă dorești, zise bărbatul.

— Nu, îmi trebuie doar un minut, răspunse Kyllar.

Începu să adune sticle și să-i dea ordine lui Uly. Fata era ajutorul perfect, rapid și tăcut. Curând, avea patru boluri în care amesteca simultan, două pe foc, două la rece. Termină în două minute. Majordomul privea fascinat. Asta îl făcu pe Kyllar să se gândească la meșterul Haylin, care urmărea un scop oferindu-le clienților un spectacol din făurirea armelor. În momentul acela hotărî că dacă va avea vreodată o prăvălie mare, o va organiza exact așa: să ofere oamenilor și un spectacol, nu doar poțiuni. Era un vis neînsemnat, care îi producea însă multă satisfacție.

— Uite ce trebuie să faci, zise Kyllar. Dă-i două linguri de aici la fiecare patru ore. Bănuiesc că stăpânul tău e gras și nu prea iese pe-afară... îi place și să bea...

— Are câteva..., începu majordomul, după care continuă pe șleau. Da, e gras ca o balenă. Și bea în consecință.

— Poțiunea asta îi va alina durerea din picioare și încheieturi. O să ajute și la gută puțin, dar atâta vreme cât e gras și bea mult vin, nu se va însănătoși niciodată. Va trebui să cumpere poțiunea asta de fiecare dată când va avea o criză. Spune-i că dacă vrea să-i dispară boala, trebuie să nu mai bea. Dacă nu o va face, și părerea mea este că așa se va întâmpla, începe să-i pui două picături din asta, zise Kyllar înmânându-i un al doilea flacon, în fiecare pahar cu vin. Îi va provoca o durere îngrozitoare de cap. Asigură-te că i-o administrezi de fiecare dată când bea. Și fiindcă tot te ocupi de așa ceva, poți să-i dai din asta în fiecare dimineață, dar și la culcare, ca să-i alini durerile de stomac. Și hrănește-l mai puțin. Pune o picătură din acest ultim medicament la fiecare masă. Ar trebui să-l ajute să se simtă sătul mai repede.

— De unde ai știut că are dureri de stomac?

Kyllar zâmbi misterios.

— Și aruncă tot ce i-au dat vracii până acum. Ai grijă mai ales să nu i se mai pună lipitori și nici să nu i se mai ia sânge.

Dacă reușești să-l faci să slăbească, în șase săptămâni va fi alt om.

— Cât trebuie? întrebă majordomul.

— Depinde cât e de gras, zise nedumerit Kyllar.

— Nu, cât trebuie să-ți dau? Bani! izbucni majordomul în râs.

Kyllar se gândi o clipă. Adună în minte costul ingredientelor și apoi dublă suma, pe care o rosti după aceea. Bărbatul cu față de șoarece îl privi uimit.

— Îți dau un sfat, tinere. Ar trebui să-ți deschizi o prăvălie în partea de miazănoapte, fiindcă, dacă tratamentul ăsta reușește, o mulțime de nobili vor dori să-ți treacă pragul. Și încă ceva: cu toate că ceea ce mi-ai dat ajută doar puțin, tot ar trebui să ceri de două ori mai mult. Iar dacă rezultatele vor fi cele pe care mi le-ai spus, tratamentul va trebui să coste de zece ori mai mult, fiindcă altfel nobilii nu vor crede că-i bun de ceva.

Kyllar zâmbi încântat să audă sfaturi din partea cuiva care îl considera priceput... și într-adevăr era.

— Păi atunci, îmi datorezi de zece ori cât ți-am zis mai devreme.

— Dacă lordul Garazul se face mai bine, te asigur că te voi recompensa chiar mai mult, izbucni în râs majordomul. Țștia sunt toți banii pe care îi am la mine, zise el dându-i lui Kyllar două monede noi de argint. La revedere, tinere!

Privind în urma lui, Kyllar se simți cumva uimit de propria mulțumire. Poate era într-adevăr mai bine să vindecă decât să ucizi. Sau poate îi plăcea doar să se simtă apreciat. Cum reușise oare Durzo? De-a lungul vremurilor, maestrul său fusese o duzină de eroi diferiți – sau poate sute... Nu-și dorise oare niciodată să spună cine este? Să dezvăluie lumii întregi ce era el, ca să primească în schimb adorația cuvenită? „Uitați-mă! Adorați-mă!”

Durzo nu-și dorise însă niciodată așa ceva. Kyllar crescuse cu el și nici nu bănuise măcar că maestrul lui era Îngerul

Noptii, darămite să-și imagineze câte alte identități avusese. De ce nu? Durzo păruse arogant în unele perioade ale vieții. Arătase cu siguranță un dispreț imens pentru majoritatea mătrășitorilor și pentru Sa'kagé, dar nu se comparase nicio dată cu marii eroi ai legendelor.

Kyllar resimți iarăși durerea pierderii maestrului său. Pe zei! Durzo murise cu numai trei luni în urmă și, în pofida trecerii timpului, suferința nu se domolea deloc.

Pipăi cutiuța din buzunar. „El a murit pentru ca eu s-o pot avea pe Helene.” Încercă să și-l alunge pe Durzo din minte cu alt gând. „Hai să trecem de ziua lui Uly și apoi o voi putea cere în căsătorie pe Helene. După aceea, se vor auzi mai multe scârțâituri decât crede ea posibil.”

— Kyllar, zise Uly smulgându-l din reverie, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Rahat!

— Uly, rosti el cu blândețe, știu că nu te simți altfel și că ești cu siguranță la fel de deșteaptă precum cineva mai mare, dar ești încă... Se opri încruntându-și sprâncenele, știind că următoarele cuvinte nu vor fi primite prea bine. Ești încă un copil.

Era adevărat, la naiba!

— Ba nu!

— Ba da!

— Săptămâna asta tocmai am sângerat pentru prima dată. Mătușa Mea spune că asta-nseamnă că acum sunt femeie. M-a durut și la început am fost speriată. Stomacul a început să mă usture, iar spatele și...

— Ah! strigă Kyllar fluturând din mâini încercând s-o oprească.

— Ce? Mătușa Mea spune că n-are de ce să-mi fie rușine.

— Ea nu-i tatăl tău!

— Dar cine este? întrebă Uly, iute ca șfichiul unui bici.

Kyllar rămase tăcut.

— Și mama cine este? Tu știi, nu-i așa? Bonele mele m-au tratat întotdeauna diferit față de ceilalți copii. Ultima se

speria mereu când alții mă răneau. Odată, când m-am tăiat pe față, a fost atât de înspăimântată că va rămâne o cicatrice, încât n-a dormit săptămâni. Uneori, o doamnă ne privea cum ne jucam în grădină, dar avea mereu o pelerină cu glugă. Ea era mama mea?

Tăcut, Kyllar încuviință din cap. Era exact ce ar fi făcut Mama K. Fără doar și poate, se ținuse departe de fiica ei cât o răbdase inima, ca s-o țină în siguranță, însă din când în când zăgazurile pe care și le impusese singură se mai și spărgeau.

— E ceva important? întrebă Uly.

Era visul oricărui orfan, Kyllar știa prea bine, așa că aprobă iarăși din cap.

— Și de ce m-a părăsit?

— Meriți un răspuns la întrebarea asta, Uly, dar eu nu ți-l pot da, oftă el. Este unul dintre secretele pe care le cunosc, însă care nu-mi aparțin. Îți promit că-ți voi spune când voi putea.

— Tu o să mă părăsești? Dacă ne-am căsători, aș putea veni cu tine.

Kyllar se gândi că dacă ceva credea că adulții suferă mai profund decât copiii, ar fi trebuit să vadă ochii lui Uly în momentul acela. Deși o iubea, înțelese că o tratase mai degrabă ca pe un copil decât ca pe o ființă umană. Scurta viață a fetei era o lungă listă de abandonuri: tatăl, mama, o bonă după alta. Ea își dorea ceva concret în viață.

Kyllar o luă în brațe.

— Nu te voi părăsi niciodată, îi jură el. Niciodată.

Vi intră în Caernarvon odată cu apusul soarelui. În săptămânile petrecute pe drum, își schițase strategia. Cu siguranță, Kyllar era cunoscut de Sa'kagéul de aici. Dacă semăna câtuși de puțin cu Hu Gibbet, nu avea să reziste prea mult fără să ucidă. Dacă și-ar fi luat vreo slujbă, Shinga l-ar fi recunoscut. Un mătrășitor atât de talentat nu avea cum să treacă neobservat.

Pe de altă parte, dacă Kyllar nu-și luase nicio slujbă, exista posibilitatea ca ochii și urechile Sa'kagéului local să fi prins ceva amănunte despre venirea lui în Caernarvon. Vi nu auzise vorbe de laudă despre Sa'kagéul local și dacă Kyllar ar fi fost cu adevărat hotărât să se ascundă, ea n-ar fi avut cum să-l găsească. Trecuseră însă trei luni. Asasinii ajungeau întotdeauna să ucidă din nou fiindcă, indiferent cât de mulți bani aveau, nu se pricepeau la nimic altceva. Ce rămânea dintr-un mătrășitor care nu mătrășea?

Prăvăliile erau închise. Familiile serioase se adunaseră în case pentru noapte, iar hanurile și bordelurile abia începeau să zumzăie când Vi se afundă în partea de miazăzi a orașului. Purta pantaloni de călărie din piele albă și tunică bărbătească largă, de bumbac. Părul roșu îi era strâns la spate într-o coadă simplă. În Cenaria începuse sezonul ploilor, dar aici vara continua să dăinuie, iar Vi considera că în timpul călătoriilor trebuia să te simți confortabil, dând uitare modei. De altfel moda o interesa doar când dorea să obțină ceva. Cu toate astea, după două săptămâni petrecute în șa, simțea nevoia de o baie bună.

Călărea deja pe a patra stradă periculoasă, întrebându-se de ce nu fusese încă jefuită. Își ascunsese toate armele, ca să pară total vulnerabilă. Ce era în neregulă cu oamenii ăștia?

Douăzeci de minute mai târziu, cineva îi aținu în sfârșit calea, ieșind din umbră.

— Faină noapte, nu-i așa? zise bărbatul.

Era ciufulit, murdar, amețit de băutură. Perfect! Ținea o bâță într-o mână și un burduf de vin în cealaltă.

— Ai de gând să mă jefuiești? întrebă Vi.

Șase adolescenți apărură din întuneric și o înconjurară.

— Păi, eu..., rânji bărbatul arătându-și cei doi incisivi negri. Ăsta-i un drum cu taxă și va trebui să plătești...

— Dacă n-ai de gând să mă jefuiești, dă-te naibii din fața mea. Asta dacă nu cumva ești complet idiot.

Zâmbetul de pe fața tâlharului dispăru imediat.

— Păi sunt! zise el într-un final. Gata să te jefuiesc adică. Nu există ștoarfă care să-i spună lui Tom Gray să se dea din fața ei.

Apoi, aproape că-și sparse dinții încercând să bea din bâță în loc să o facă din burduf. Băieții începură să râdă, iar unul dintre ei prinse de hățuri armăsarul mare și negru.

— Vreau să-l văd pe Shinga, zise ea. Mă poți duce la el? Sau trebuie să gălesc pe altcineva care să mă jefuiască?

— Nu pleci nicăieri până când nu-mi dai treisprezece...

Unul dintre băieți tuși discret.

— ...ăăă, paisprezece arginți, se corectă el privind la sânii fetei, după care adăugă: Și poate ceva-ceva dup-aia.

— Ce-ar fi să mă duci la Shinga, iar eu îți voi lăsa întreagă bărbăția jalnică?

Fața lui Tom se înnegură. Aruncă burduful unui băiat, pași către Vi și-și ridică bâta. O apucă de mânecă și o smuci din șa.

Folosind inerția mișcării lui, Vi sări de pe cal, îl lovi cu piciorul în față și ateriză ușor, în timp ce Tom Gray căzu cât era de lat.

— Poate vreunul dintre voi să mă ducă la Shinga? întrebă ea din nou, ignorându-l.

Tinerii priveau derutați cum Tom ajunsese pe cealaltă parte a străzii, cu fața însângărată, însă, după un moment, un adolescent costeliv cu nasul mare îi răspunse:

— Shinga Sniggle nu ne permite să mai venim la el așa, ca pe vremuri. Dar Tom este prieten cu el.

— Sniggle? întrebă Vi rânjind. Nu-i un nume adevărat, nu-i așa?

Tom se adună de pe jos, urlă și o atacă pe Vi.

Fără măcar să-l privească, fata așteaptă până ajunse la doi pași distanță, după care îi puse piedică, tocmai când dădea să pășească. Fiindcă piciorul nu-i mai ajunse în față ca să se sprijine, după cum se așteptase, Tom se prăbuși pe caldărâm, exact la picioarele ei. În tot timpul ăsta, Vi îl privise în ochi pe băiat.

— Eu... ăăă... da... Barush Sniggle, zise acesta, privindu-l pe Tom, fără să i se pară nimic amuzant. Cine ești? întrebă el. Vi îndoi degetele, făcând semnul hoților.

— ăsta-i un pic diferit de al nostru, zise băiatul. De unde vii?

— Din Cenaria.

Băieții făcură un pas în spate.

— Fără vrăjeală, zise el. Sa'kagéul cenarian?

— Acum tu, zise Vi înșfăcându-l pe Tom Gray de părul slinos. Ai de gând să mă duci la Shinga? Sau trebuie să-ți rup ceva?

Bărbatul o înjură.

Ea îi rupse nasul.

El scuipă sânge și înjură din nou.

— Înveți greu, nu-i așa?

Îl lovi din nou în nasul rupt, după care îl apucă de cap. Înfigându-și degetele adânc în punctele dureroase din spatele urechilor, îl ridică în picioare. Tom urlă cu o vigoare surprinzătoare. Era păcat că îi spărsese nasul mai întâi, pentru

că acum o împrășcă cu sânge peste tot. Nu prea îi păsa însă. Nysos era zeul fluidelor puternice: sânge, vin și sămânță. Tre-cuseră săptămâni bune de când nu-i mai oferise o ofrandă. Poate că asta avea să-l îmbuneze până îl găsea pe Kyllar.

Continuă să strângă degetele în punctele dureroase, lăsându-l pe Tom Gray să urle, să împroaște sânge pe cămașa și pe fața ei. Băieții se dădură și mai înapoi, gata s-o șteargă.

— Ajunge! se auzi o voce din întuneric.

Vi îl eliberă pe Tom, iar el se prăbuși la pământ.

— Eu sunt Shinga, zise o siluetă scundă și îndesată, pășind înainte.

— Barush Sniggle? întrebă ea.

Shinga avea ditamai burdihanul, ochi mici umbriți de păr blond și rar și o gură care trăda cruzimea. Pășea țațoș, în pofida staturii lui. Probabil că namila care-i era gardă de corp îi oferea siguranța aceea.

— Ce vrei, târfo? întrebă Shinga.

— Vânez. Prada mea e lordul Kyllar Stern. E de aceeași înălțime cu mine, are ochi albastru-deschis, păr negru, e atletic, are vreo douăzeci de ani.

— Pradă? întrebă Sniggle. Adică ești mătrășitor? Mătrășitoare?

— Nu-l chema Kyllar pe tipul ăla care a răs de Tom acum vreo două săptămâni? întrebă tânărul cu nasul mare pe unul dintre tovarășii lui.

— Ba parcă da, zise alt băiat. Cred că stă în continuare la mătușa Mea, dar nu-i vreun lord.

— Fleanca! zise Barush Sniggle. Să nu mai scoți un cuvânt. M-ai auzit? Tom, adună-te naibii de pe jos și adu-o pe cățeaua aia aici.

În mod cu totul neașteptat, Kyllar simplificase lucrurile. Crezuse că era îndeajuns de departe și era convins probabil că toată lumea îl credea mort. Vi avea acum toate cele necesare. Găsirea lui urma să fie o treabă ușoară, la fel ca și uciderea. Tremura de nerăbdare. Încă avea pe umăr o cicatrice

de cinci centimetri de la el, în pofida faptului că o vrăjitoare încercase s-o vindece.

— Cred că va trebui să te iau acasă, zise Barush Sniggle. O să aflăm noi ce fel de mătrășitoare ești.

— Asta n-am mai auzit, spuse ea.

Garda de corp o apucase de un braț, iar Tom Gray o înșfăcase triumfător de celălalt.

— A naibii cățea, zise Tom, punându-i mâna pe un sân. Ea îl ignoră.

— Nu mă obliga să fac lucruri pe care le vei regreta, îi spuse calm lui Shinga.

— Mi-o dai și mie după ce termini cu ea? întrebă Tom, strângând-o din nou de sân și mângâind-o apoi pe păr.

— NU-MI ATINGE PĂRUL! urlă ea.

Atât garda de corp, cât și Tom tresăriră din cauza exploziei neașteptate de furie. Barush Sniggle începu imediat să râdă forțat.

— Rahat în ploaie ce ești, scursuro, dacă mai m-atingi o dată pe păr, îți jur c-o să te sfâșii! zise Vi tremurând.

El o înjură și-i rupse șiretul de piele care-i lega părul. Pletele îi ajunseră până pe umeri pentru prima dată după ani buni. Se simțea expusă, goală, iar bărbații râdeau.

Își ieși din minți. Începu să înjure, iar Talentul se concentra în ea atât de puternic, încât era dureros. Brațele se smulseră din strânsoarea bărbaților, iar pumnii ei rupseră simultan coastele lui Tom Gray și ale gărzii de corp. Înainte ca Tom să-și revină, Vi îl apucă de păr cu o mână. Își înfipse degetele în colțurile ochilor, adânc până în orbită, și îi smulse globii. Se întoarse și-i văzu pe toți ceilalți urlând și fugind și în deruta aceea nu reuși să se hotărască pe cine să urmărească.

Pierdu noțiunea timpului, în vreme ce își descărca rușinea și furia pe cei doi bărbați.

Când își reveni, părul îi era acoperit cu o cârpă murdară de sânge și era așezată pe o bordură. Shinga și băieții fugiseră. Pe stradă nu mai era nimeni, cu excepția calului

ei imperturbabil, care rămase nemișcat până îl chemă, așa cum fusese dresat, și cele două maldăre în formă de oameni care zăceau pe caldarâm.

Mergând ezitant către animal, fata trecu pe lângă ceea ce fuseseră Tom Gray și garda de corp. Cadavrele arătau îngrozitor. Nici măcar nu scosese vreo armă, ci făcuse totul cu mâinile goale. Stomacul i se revoltă și vomită pe stradă.

„E o treabă simplă. Regele-zeu mă va ierta că nu l-am ucis pe Jarl. Voi deveni maestru. Nu va mai trebui să-l slugăresc pe Hu Gibbet în pat și oriunde altundeva. Niciodată. Îl omor pe Kyllar și apoi sunt liberă. Ești aproape, Vi! Foarte aproape. O să reușești!”

*

Sora Jessie al'Gwaydin murise. Ariel era sigură de asta. Sătenii n-o mai văzuseră de două luni, iar calul ei era tot în grajdul hanului. Așa ceva nu-i era caracteristic. Riscurile, în schimb, da. Fată proastă.

Sora Ariel îngenunche în crângul de stejar nu ca să se roage, ci ca să-și extindă simțurile. Desișul era punctul cel mai apropiat de Pădurea Iaosian în care îndrăzneau să se aventureze localnicii. Sătenii din Torras Bend se mândreau cu simțul lor practic. Nu considerau nici superstițios și nici prostesc obiceiul de a-l respecta pe Vânător cu aceeași fervoare cu care o făcuseră strămoșii lor. Poveștile pe care i le spusese nu erau aiureli închipuite. Tocmai lipsa detaliilor le făcea credibile.

Cei care intrau în pădure nu mai ieșeau. Era foarte simplu.

Din cauza aceea, țăranii pescuiau în râul Roșu și adunau lemne de lângă crângul de stejar, unde se opreau însă. Efectul era mai mult decât evident. Stejari bătrâni de sute de ani se înălțau direct din câmp. Pe alocuri, se vedea cum fuseseră tăiați copaci mai tineri, dar de îndată ce stejarii ajungeau la o anumită vârstă, sătenii nu-i mai atingeau. În felul acela crângul crescuse încet, mărindu-se de-a lungul veacurilor.

Ea nu simțea absolut nimic în afară de răcoarea pădurii. Singurul miros pe care îl putea percepe era al aerului curat și umed. Se ridică și porni agale, pășind prin tufărișuri, cu simțurile în alertă, oprindu-se frecvent și chiar rămânând nemișcată când i se părea că aerul tremură în jurul ei. Era o înaintare anevoioasă, dar Ariel Wyant Sa'fastae era recunoscută pentru răbdarea ei, până și printre Surori. În plus, neglijența o costase viața pe Jessie al'Gwaydin. Probabil...

Deși crângul de stejar nu era mai lat de un kilometru și jumătate, îi luă un timp îndelungat să-l traverseze. În fiecare după-amiază, după ce-și însemna progresul, se întorcea la han, dormea și apoi lua singura masă a zilei – începea să slăbească, la naiba, mult prea încet. În fiecare noapte, revenea în pădure cu speranța că vrăjile aruncate asupra locului puteau fi influențate de momentele zilei.

În ziua a treia, Ariel ajunse să vadă pădurea, iar linia ei de demarcație cu crângul era clară – evident magică. Nu-și grăbi însă înaintarea. Preferă chiar să se miște și mai încet, cu și mai multă grijă. Răbdarea îi fu răsplătită în a cincea zi.

Ariel se afla la treizeci de pași de linia dintre crâng și pădure când simți vâlul de protecție. Se opri atât de brusc, încât aproape căzu din picioare. Se așează fără să-i pese de noroi și-și încrucișă picioarele. Își petrecu următoarea oră pur și simplu pipăind vâlul, încercând să-i simtă textura și puterea, fără să folosească magie proprie.

După o vreme, începu să descânte. Deși stătuse până târziu în noapte verificând și răsverificând că înțelesese totul și că nu omisese nimic, urzelile de magie erau simple. Una înregistra pur și simplu trecerea hotarului de către un om. Cea de a doua, ceva mai complicată, îl însemna pe intrus. Era o urzeală slabă care se lipea de veșminte și de piele, disipându-se doar după câteva ore. În mod abil, Ezra – Ariel se avânta aici pe tărâmul presupunerilor, dar simțea că nu se înșală – pusese urzeala atât de jos, încât să însemne doar încălțăminte intrusului, atât de jos, încât să fie ascunsă de mărăcini.

Adevărata capcană era însă amplasamentul. Oare câți magi trecuseră chiar prin capcană, fiindcă zăriseră la treizeci de pași depărtare hotarul evident și intraseră direct în capcană fără să-și fi ridicat deja pavezele?

Acum, după ce văzuse capcana, era simplu s-o ocolească, dar sora Ariel hotărî să n-o facă. În loc de asta, își notă descoperirile în jurnal și se întoarse în Torras Bend. Dacă făcuse vreo greșală, avea să moară înainte să ajungă la han. Drumul înapoi se dovedi încordat. Tânjea din tot sufletul să poată neutraliza magia străveche a lui Ezra, dar nu cedă ispitei superiorității arogante.

Scrisorile președintei deveneau tot mai tăioase, cerându-i lui Ariel s-o găsească pe Jessie și s-o ajute să ocolească iminenta criză a Roabelor. Ariel era cu ochii în patru, în speranța că va găsi o femeie care ar putea servi acestui scop, dar țăranii din Torras Bend erau precauți să alunge orice copil care arăta până și cea mai mică umbră de Talent. Ariel nu avea cum să găsească acolo ceea ce-și dorea Istariel.

Așa că ignoră scrisorile. Graba avea locul și timpul său. Însă nu aici și nu acum.

— Viridiana Sovari?

Auzindu-și numele întreg, Vi se opri brusc și rămase nemișcată în mulțimea din piață. Un omuleț murdar dădu din cap în direcția ei. Îi întinse un bilet, dar ea refuză să-l ia. Bărbatul părea că vrea să se încredințeze că nu se apropie prea mult, însă n-o privea cu vreun subînțeles, așa încât ea presupuse că știa cu cine vorbea. Zâmbi încurcat, aruncă o privire scurtă spre sânii ei și apoi pironi ochii în pământ.

— Cine ești? întrebă ea.

— Nimeni important, domnișoară. Îl servesc doar... pe stăpânul nostru comun, zise el, privind mulțimea din jurul lor.

Inima lui Vi se transformă într-un bloc de gheață. Nu! Nu se putea! Bărbatul îi întinse din nou biletul și dispăru în mulțime imediat ce ea i-l luă din mână.

„*Moulina*”, scria în bilet, „suntem foarte curioși să aflăm de unde ai știut că Jarl vine în Caernarvon, dar faptul că erai la curent cu asta ne spune că ești într-adevăr cea mai bună. Dorim de asemenea să te ocupi și de Kyllar Stern. Îl preferăm în viață. Dacă nu-i posibil, vom avea nevoie de cadavrul lui și de toate bunurile lui, indiferent cât de neînsemnate. Adu-ni-le imediat!”

Vi împături biletul. Nu era cu putință ca Regele-zeu să știe unde se afla. La fel de imposibil era ca un bilet de la el să ajungă atât de repede. Nu era cu putință nici ca Jarl să fie aici, mai ales că identitatea lui ar fi trebuit să fie secretă. Tocmai de Jarl fugise ea! Nu putea îndeplini cerința Regelui-zeu.

Totuși cea mai mare imposibilitate devenise acum și unica: nu mai avea cum să scape. Vi era sclava Regelui-zeu. Nu vedea nicio cale de scăpare.

*

Într-un fel sau în altul, Kyllar fusese implicat în pregătirea pentru aniversarea lui Uly. Mătușa Mea spusese că niciun bărbat nu ar trebui să se simtă intimidat de o bucătărie, iar Helene susținuse că, prin comparație cu poțiunile pe care le făcea, o cină și un desert trebuiau să fie mult mai ușoare. Uly se mulțumise să chicotească atunci când le văzuse pe cele două femei punându-i pe după gât un șorț și murdărindu-l cu făină pe nas.

Kyllar se trezi deci cu mânecile suflecate, încercând să înțeleagă termeni ciudați de bucătărie ca blanșare, maia și asezonare. Judecând după râsetele lui Uly, suspecta că-i dăduseră cea mai grea rețetă pe care o putuseră găsi, totuși continuă cu hotărâre.

— Și ce fac după ce aspicul începe să... lăcrimeze? întrebă el.

Uly și Helene chicotiră. Kyllar le cântă în strună, ducându-și spatula către tâmplă, iar ele râseră și mai tare.

În momentul acela, ușa dinspre atelier se deschise, iar în bucătărie intră Braen, murdar și urât mirositor. Îi aruncă lui Kyllar o privire inexpressivă, care îl făcu să coboare spatula, puțin rușinat, dar refuză să-și șteargă făina de pe nas. Braen întoarse ochii către Helene, măsurând-o de sus și până jos.

— Când îi masa? o întrebă el.

— O să-ți aducem în peștera ta când o să fie gata, zise Kyllar.

Braen bombăni ceva neinteligibil, apoi îi spuse:

— Ar trebui să-ți găsești un bărbat adevărat.

— Știi, zise Kyllar privindu-l cum își târâie picioarele înapoi în atelier, cunosc un mătrășitor căruia tare mult i-ar plăcea să-l viziteze pe cretinul ăsta!

— Kyllar! exclamă Helene.

— Nu-mi place cum se uită la tine. A încercat cumva ceva?

— Kyllar! Nu în seara asta, da? zise Helene arătând cu capul spre Uly.

Brusc, el deveni conștient de cutiuța cu inele din buzunar. Încuviință din cap. Afișând o mină serioasă, o atacă brusc pe Uly, care țipă, chicotind, după care o întoarse cu capul în jos și o cocoță pe umăr. Pretinse că nu-și dă seama că era acolo în timp ce se întoarse la gătit.

Uly icni, dădu din picioare și se ținu zdravăn de spatele tunicii lui. Mătușa Mea intră în bucătărie, exclamând:

— Nu-mi vine să cred că nu mai avem făină și miere.

— Oh, nu! zise Kyllar. Cum o să pot termina al cincilea sos?

Își puse spatula jos și se aplecă în față, ducându-și mâinile între picioare. Uly înțelese indiciul și se lăsă să lunece cu capul înainte pe spinarea lui, prinzându-i mâinile la timp pentru ca bărbatul s-o tragă printre picioarele sale. Ateriză cu răsufierea tăiată și râzând.

— Nu-i cumva ziua cuiva? întrebă Kyllar.

— A mea, a mea! țipă Uly.

El scoase câte un argint din fiecare ureche a fetei în timp ce ea continua să chicotească. Doi arginți – era bonusul pe care i-l dăduse majordomul. El și Helene rămâneau din nou lefteri, dar Uly merita. Când puse monedele în mâinile fetei, ochii ei se măriră.

— Pentru mine? întrebă ea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Helene te va ajuta să-ți găsești ceva frumos, bine? îi făcu el cu ochiul.

— Putem să mergem chiar acum? întrebă Uly.

Kyllar se uită la Helene, care ridică din umeri.

— Am putea merge cu mătușa Mea, zise ea.

— Eu oricum am treabă cu fasolea asta, zise Kyllar.

Ele chicotiră. Bărbatul îi zâmbi Helenei și se minună din nou cât de frumoasă era. Simțea că o iubește atât de mult, încât pieptul îi era pe cale să explodeze.

Uly porni spre ușă și-i arătă mătușii Mea cele două monede. Helene îl atinse pe Kyllar pe braț.

— Suntem în regulă?

— După seara asta vom fi, zise el.

— Ce vrei să zici?

— O să vezi.

Nu zâmbi, fiindcă nu dorea să-i dea vreun indiciu. Știa că dacă ar fi făcut-o, zâmbetul i s-ar fi transformat într-un rânjel prostesc. Abia aștepta să-i vadă expresia întrebătoare. Abia aștepta și celelalte lucruri. Clătină din cap și se întoarse la gătit. În pofida a ceea ce crezuse, masa nu era greu de preparat. Atât doar că se făcea o murdărie teribilă. Își scoase verigheta și o puse pe masă înainte să se apuce de pregătit carnea – nu era nimic romantic în niște degete care duhneau a vacă moartă.

Helene, Uly și mătușa Mea abia dacă plecaseră de treizeci de secunde, când se auzi un ciocănit la ușă. Kyllar puse din nou spatula jos și merse să deschidă.

— Ce-ai mai uitat de data asta, Uly? zise el ștergându-se pe mâini cu un prosop, după care deschise ușa.

Era Jarl.

Kyllar simți că rămâne fără aer. Nu-i venea să creadă. Jarl era însă acolo, zvelt, athletic, îmbrăcat impecabil, cel mai frumos bărbat cu putință, cu dinții lui uluitor de albi ițindu-se de după un surâs.

— Hei-ho, Azo, spuse el.

De ce-l salutase așa? Voia să fie simpatic sau făcea o trimiteră la trecutul lor comun? Cu siguranță era a doua variantă. Pentru moment, rămaseră nemișcați, privindu-se unul pe celălalt. Jarl nu venise să-i facă o vizită, fiindcă nu obișnuia

asta. Pentru numele Zeului, individul era acum Shinga. Cel adevărat, șeful celei mai temute Sa'kagé din Midcyru.

— Cum naiba ai reușit să mă găsești? întrebă, dorind să fie și el simpatic.

Jarl se așteptase să audă asta de la Kyllar ultima dată când apăruse pe neașteptate.

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru?

— Te rog, zise Kyllar.

Îi turnă o ceașcă de ootai și se așează în fața lui Jarl, care stătea acum într-un scaun de lângă fereastră.

— Am o trebușoară..., începu Jarl.

— Nu sunt interesat.

Jarl nu-l luă în seamă. Țuguie buzele și privi întrebător prin încăperea sărăcăcioasă în care se aflau.

— Ăăă.... deci... ce anume din toată chestia asta îți place atât de mult?

— Mama K nu te-a învățat niciodată despre tact?

— Vorbesc serios, zise Jarl.

— La fel și eu. Apari după ce m-am retras din bransă, iar primul lucru pe care-l faci este să insulti casa în care locuiesc?

— Logan e-n viață. E în Gaură.

Kyllar se holbă la el, părând că nu înțelege. Cuvintele celui alt se ciocniră unele de altele și se sparseră pe podea, în cioburi care licăreau a adevăr, însă mult prea ascuțite pentru a fi atinse.

— Toți mătrășitorii lucrează pentru halidorani. Nobilii care mai rezistă s-au retras la domeniile din Gyre. Unele garnizoane de la frontieră au încă efective, dar nu avem un lider care să ne unească. În Ținutul Înghețat există niște tulburări care-l neliniștesc pe Regele-zeu, așa că deocamdată el n-a făcut mare lucru ca să-și consolideze puterea. E convins că familiile nobile se vor sfâșia una pe cealaltă. Și atâta vreme cât nu-l avem pe Logan, are dreptate.

— Logan trăiește? întrebă Kyllar prosteste.

— Regele-zeu i-a pus pe foștii noștri mătrășitori pe urmele mele. În parte asta-i și motivul pentru care am venit aici. A

trebuit să plec din Cenaria până vom putea răspândi zvonul că Kagé însuși este ocrotitorul meu.

— Nu.

— Șansele ca Logan să fie descoperit cresc cu fiecare zi. Se pare că niciunul dintre prizonierii din Gaură nu l-a recunoscut, dar ei au început să arunce tot mai multă lume acolo. S-ar putea să te bucuri să afli că printre ei se află și ducele Vargun. Privește-o ca pe un bonus. Când îl vei salva pe Logan, poți să-l ucizi și pe nenorocitul ăla.

— Poftim? întrebă Kyllar, simțind că nu poate pricepe totul deodată. Jarl, Tenser nu-i Tenser Vargun. Nu înțelegi? S-a lăsat aruncat în închisoare ca să pară că a suferit. La un moment dat însă, adevăratul baron va reveni, cât se poate de viu, și Tenser va fi eliberat. Peste doar o lună, va veni la Sa'kagé pretinzând că vrea răzbunare fiindcă a fost închis. Și ce crezi tu că se va întâmpla atunci?

— Îl vom accepta printre noi, zise Jarl încetișor. Cum am putea rezista?

— Iar el vă va distruge, fiindcă nu-i Tenser Vargun, ci Tenser Ursuul.

Jarl se sprijini de spătarul scaunului, uluit. După aproape un minut de tăcere, vorbi din nou.

— Vezi, Kyllar? De aceea am nevoie de tine. Nu doar pentru aptitudinile tale, ci și pentru mintea ta. Dacă Tenser este acum cu adevărat la închisoare, va aștepta îndeajuns de mult ca încarcerarea lui să devină credibilă și apoi îi va spune tatălui său că Logan e acolo. Trebuie să mergem acum. Imediat!

Cutiuța cu inele îi ardea piciorul lui Kyllar prin buzunarul pantalonilor. În timp ce Jarl vorbea, el privise pe fereastra deschisă și văzuse orașul în care dorise să rămână pentru restul zilelor sale. Iubea așezarea, speranța care zumzăia aici, îi plăcea să vindece și să ajute și savura plăcerea simplă de a fi apreciat pentru poțiunile lui. O iubea pe Helene. Ea îi dovedise că putea face mai mult bine vindecându-i pe bolnavi, decât ucigând. Totul avea sens... și totuși... și totuși...

— Nu pot, zise Kyllar. Îmi pare rău. Helene n-ar înțelege niciodată.

Jarl se dădu pe spate, sprijinind scaunul doar pe două picioare.

— Nu mă-nțelege greșit, Azo, fiindcă și eu am crescut cu Helene și o iubesc. Dar de ce-ți pasă de ce crede ea?

— Du-te-n mă-ta!

— Hei, am pus doar o întrebare.

Lăsa cuvintele să atârne în aer, iar ochii i se pironiră pe fața lui Kyllar. Ticălosul, chiar învățase câte ceva de la Mama K în toți anii ăștia.

— O iubesc.

— Sigur, asta-i o parte.

Urmă din nou privirea aceea de așteptare.

— Ea este plină de bunătate, Jarl. Vreau să spun... așa cum nu sunt oamenii din locul de unde venim noi. Nu-și dorește să obțină ceva cu asta, nu este bună fiindcă asupra ei sunt așintite privirile celorlalți. Ea este pur și simplu bună. La început am crezut că așa s-a născut, înțelegi? La fel cum pielea ta e neagră și eu sunt devastator de frumos.

Jarl ridică o sprânceană fără să râdă.

— Acum însă am văzut că asta nu vine de la sine. Ea se străduiește să fie așa. Și s-a străduit pentru asta tot atâta vreme câtă mi-a luat mie să-nvăț să ucid oameni.

— Bun, deci e sfântă. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Jarl.

Kyllar tăcu un minut. Începu să frece lemnul mesei cu unghia degetului arătător.

— Mama K obișnuia să-mi spună că devenim personaje ale căror măști le purtăm. Iar în cazul nostru, ce e sub mască, Jarl? Helene mă cunoaște într-un fel în care nu mă mai cunoaște nimeni. Mi-am schimbat numele, identitatea, am lăsat în urmă toate lucrurile și toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată. Sunt o țesătură de minciuni, Jarl, dar atâta vreme cât Helene mă cunoaște, poate că ființa mea are și o parte adevărată. Înțelegi ce-ți spun?

— M-am înșelat în privința ta, rosti Jarl. Când ai murit, salvându-le pe Helene și pe Uly, am crezut că ești un erou. Dar nu ești un erou, ci pur și simplu tu te urăști pe tine însuși.

— Poftim?

— Ești un laș. Bun, ai făcut niște chestii rele. Nu ești singurul! Știi ceva? Eu chiar mă bucur de asta, fiindcă așa ai devenit ceva mai bun decât un sfânt.

— Un ucigaș e mai bun decât un sfânt? Ce filosofie Sa'kagé de rahat mai e și asta?

— Chestiile alea rele te-au făcut *folositor*. Știi ce se-ntâmplă acum în Cenaria? Nu m-ai crede. N-am venit aici în căutarea unui ucigaș. Îmi doresc să-l găsesc pe Acel Ucigaș, pe Îngerul Noptii, pe cel care-i mai mult decât un mătrășitor, fiindcă problemele pe care le avem sunt mai mari decât cele pe care le-ar putea rezolva orice mătrășitor obișnuit. Există doar un singur om care ne poate ajuta, Kyllar, și acela ești tu. Crede-mă, n-ai fost prima mea alegere, zise el după care se opri brusc.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— N-am vrut să...

Jarl se opri din nou, evitându-i privirea.

— Ce-ai vrut să spui? insistă Kyllar pe un ton amenințător.

— A trebuit să ne asigurăm, Kyllar. Am procedat cu mult respect, vreau să ții cont de asta. Mama K a venit cu ideea. El a fost nemuritor, trebuia să ne asigurăm...

— Ați deshumat cadavrul maestrului meu?

— L-am pus înapoi exact așa cum l-ai îngropat, zise Jarl cu o grimasă. S-a întâmplat la o săptămână după invazie...

— L-ați dezgropat în timp ce eu încă mă aflu în oraș?

— Nu ți-am putut spune înainte, iar după aceea n-a mai avut niciun rost. Mama K a zis că vom găsi cadavrul acolo, că Durzo ți-a dat ție nemurirea lui, dar când ea l-a văzut... A fost lucrul cel mai înspăimântător cu care m-am întâlnit în viața mea, Kyllar. Ce naiba, eu am fost practic crescut de femeia asta, însă n-am văzut-o niciodată în asemenea hal.

A început să plângă și să urle isteric – era o noapte cețoasă și ajunsese pe Insula Vos cu o barcă ale cărei vâsle erau învelite în lână, iar ea a început să urle ca ieșită din minți. Am fost atât de convins că vom fi descoperiți de o patrulă, încât am vrut să plecăm imediat, dar ea n-a făcut niciun pas până când nu l-am aranjat exact cum îl lăsaseși tu.

De parcă Kyllar ar fi dorit ca Durzo să fie lăsat pe stâncă aia blestemată. Dacă tot îl dezgropaseră, măcar l-ar fi putut aduce... „Unde? Acasă? Ce casă avusese vreodată Durzo Blint?”

— Cum arăta? întrebă el în șoaptă.

— La naiba! Ca un cadavru care stă în pământ de o săptămână. Ce credeai?

Bineînțeles. „La naiba! Maestre Blint, de ce mi-ai dat nemurirea ta? Te plictisești pur și simplu de trăit? De ce nu mi-ai spus nimic?” Pe de altă parte, poate că-i împărtășise totul în biletul pe care i-l dăduse, cel care se umpluse de sânge și devenise ilizibil.

— Vrei să intru în Burdihan și să-l salvez pe Logan?

— Vrei să știi pe cine ia Regele-zeu drept concubine? Fete tinere din familiile nobile. Preferă virginele. Încearcă să ghi-cească câtă umilință și înjosire poate să suporte fiecare fată. Le urcă în turnuri și le închide în camere cu balcoane ale căror balustrade au fost tăiate, așa încât saltul în gol să le ispitească zi de zi. Pentru el e un joc.

— Treci la subiect, îl îndemnă Kyllar cu o voce de oțel.

— Le-a luat pe Serah și pe Mags Drake. Serah s-a sinucis în prima săptămână. Mags e încă acolo.

Fetele erau practic surorile lui Kyllar. Mags îi fusese întotdeauna prietenă de joacă. Izbucnea repede în râs și zâmbea mereu. După lovitura de palat fusese atât de preocupat de propriile peripeții, încât nu se mai gândise la ele.

— Vreau să-l salvezi pe Logan și apoi să-l asasinezi pe Regele-zeu, zise Jarl.

— Doar atât? întrebă Kyllar cu amuzament glacial; îl auzise pe Durzo vorbind de sute de ori în felul acela. Lasă-mă

să ghicesc, vrei să mă ocup întâi de Logan fiindcă șansele mele cu Regele-zeu nu sunt cine știe ce.

— Ai dreptate, zise Jarl furios. Așa trebuie să gândesc, Kyllar. Lupt într-un război în care, zi de zi, mor oameni mai buni decât noi doi. Iar tu stai deoparte din cauza a ceea ce crede o fată?

— Să nu vorbești așa de Helene!

— Sau ce? O să sufli puternic asupra mea? Tu ești idiotul care a jurat să renunțe la violență. Da, știu și asta. Și lasă-mă să-ți mai spun ceva. Roth a distrus viața multora. Mă bucur că l-ai ucis, înțelegi? M-a nenorocit rău de tot. Dar nici nu se compară cu tatăl lui. Uită-te la tine! Știu că asasinatul e imposibil. Te trimit după un zeu. Însă dacă există cineva pe lumea asta care poate izbândi, atunci tu ești acela. Ai fost făcut pentru asta, Kyllar. Crezi că a trebuit să-ți croiești drum în viață, să scapi din tot rahatul în care te-ai născut, doar ca să vinzi poțiuni împotriva mahnurelii? Există lucruri mai importante decât fericirea ta, Kyllar. Poți să redai speranța unei întregi națiuni.

— Doar că mă va costa tot ce am, șopti Kyllar, a cărui față devenise pământie.

— Ești nemuritor. O să fie și alte fete.

Kyllar îi aruncă o privire dezgustată, care îl făcu pe Jarl să adauge repede:

— Îmi pare rău. Bănuiesc că, la fel, vor mai fi și alți Regi-zei și alți Shinga. Eu doar... avem nevoie de tine. Logan va muri, dacă nu vii. La fel și Mags și o mulțime de oameni pe care nu-i vei cunoaște niciodată.

Ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi fost de acord măcar cu un singur lucru din cele spuse de Jarl. Kyllar o întrebase odată pe Mama K: „Se poate schimba un om?”. Acum avea răspunsul, dar simțea că se scurge viața din el.

— În regulă, zise Kyllar. Accept contractul.

— Îmi pare bine că te-ai întors, prietene, zâmbi Jarl.

— Îmi pare rău că m-am întors.

— N-am vrut să pomenesc de asta mai înainte, dar trebuie să te-ntreb acum. Ai făcut ceva ca să-l superi pe Shinga de aici? zise Jarl, care înțelese imediat cum stăteau lucrurile privind expresia de pe fața lui Kyllar. Fiindcă una dintre sursele mele mi-a spus că Shinga a anunțat un contract pentru un mătrășitor cenarian. Nu știa mai multe amănunte, însă presupun că nu sunt prea multe persoane prin zonă care să corespundă descrierii. Cu cât rămâi aici mai multă vreme, cu atât le pui în pericol mai mare pe Helene și pe Uly.

Durzo îl învățase pe Kyllar că felul cel mai eficient de a anula un contract era să-l ucizi pe cel care l-a anunțat. Pentru ca Helene, Uly, mătușa Mea și chiar Braen să fie în siguranță, Barush Sniggle trebuia să moară.

Se ridică țeapăn și merse la etaj. Se întoarse un minut mai târziu cu un chip la fel de cenușiu ca și hainele pe care le îmbrăcase din nou.

*

Vi privi arcul pe care îl ținea în mână, încercând să se convingă să tragă cu săgeata vopsită în negru și roșu. Era pe un acoperiș și scruta cu privirea casa moașei. Stătea acolo de mai bine de o oră. Se sprijinise cu spatele de un horn și se înfășurase în umbre. Nu era invizibilă, dar așa cum stătea ghemuită, cu soarele asfințind în spatele ei, era foarte greu de observat.

Venise în Caernarvon tocmai ca să scape de asta. Se gândise că singura modalitate de a nu-l ucide pe Jarl, totuși de a se sustrage mâniei Regelui-zeu, era să-l termine pe Kyllar. În timpul cât era plecată, spera ca Jarl să fugă sau să fie ucis de alt mătrășitor.

Cum putuse veni tocmai aici?

Își dorise să tragă pe lângă el, în Kyllar, și să pretindă că Jarl nu fusese acolo și că ea nu primise nicicând biletul. Nu avea însă vedere directă spre Kyllar, iar minciunile erau total

nefolositoare cu Regele-zeu. Jarl stătea în cadrul ferestrei care era deschisă. Vi folosea un arc încordat prin Talent, unul atât de puternic, încât nu putea fi folosit decât de un Talentat. Așa că, oricum, săgeata ar fi putut trece prin fereastră, până și prin obloane, dacă ar fi fost cazul. Dar nici măcar n-avea nevoie de asta.

Jarl pur și simplu stătea acolo, extrem de expus. În Cénaria, n-ar fi făcut niciodată o asemenea greșală, însă aici se simțea în siguranță. Se aruncase direct în brațele morții.

Vi continuă totuși să aștepte. La naiba cu Jarl și cu prostia lui! Dacă ea nu-l ucidea, Regele-zeu ar fi aflat. Avea s-o găsească. „La naiba, Jarl! Blestemat să fii pentru bunătatea ta!”

Trebuia să se achite de misiune. Lui Hu Gibbet îi plăcea să-și tortureze țintele, dar o făcea doar atunci când era convins că nu putea fi întrerupt. El se achita întotdeauna de misiuni. Lovitura perfectă nu vine niciodată. E necesară numai una care să ucidă.

Înjurând în barbă ca să-și activeze Talentul, Vi încordă arcul, trăgând săgeata până lângă obraz. Asta o scoase din umbra aruncată de horn, expunând-o luminii soarelui. Tremura, deși ținta se afla la mai puțin de treizeci de pași.

— La naiba, Jarl, mișcă-te de-acolo! zise ea.

Ar fi putut să fugă. Regele-zeu n-ar fi găsit-o niciodată în Gandu sau în Ymmur. Sau poate da? Nu-i venea să creadă. Nu spusese nimănui că venea aici, nu lăsase niciun indiciu. Și totuși, el știuse. Dacă fugea, urma să-l trimită pe maestrul ei după ea, iar Hu Gibbet nu dădea greș niciodată. Frumusețea îi servise lui Vi în multe moduri, dar în același timp o stingherea prin imposibilitatea ei de a se ascunde. Nu-și bătuse niciodată capul cu deghizările. Nu le considerase o slăbiciune. Până acum.

— Haide, Kyllar, șopti ea. Vino până în dreptul ferestrei. O singură dată.

Tremura tot mai violent și nu doar din cauza Talentului care o mistuia pe interior, nu fiindcă ținea arcul încordat de

atâta vreme. De ce dorea cu atâta ardoare să-l omoare pe Kyllar?

Văzu un picior care purta pantalon de mătrășitor, dar nimic mai mult. La naiba! Dacă Kyllar ieșea din casă, situația ei se complica mult. Auzise că el se putea face invizibil, însă asta era probabil o minciună tipică pentru mătrășitori. Toți se lăudau cu abilitățile lor pentru a obține onorarii mai mari. Toți voiau să fie un al doilea Durzo Blint.

Totuși acesta era ucenicul lui Durzo, ucigașul lui. Simți frica ghemuindu-i-se în suflet.

Chipul lui Jarl era plin de compasiune și de amărăciune. Îl mai văzuse așa cu ceva vreme în urmă, când o îngrijise după ce Hu Gibbet venise să testeze noile abilități pe care i le șlefua Mama K, fusese nemulțumit și o bătuse și violase în toate felurile imaginabile. Privirea lui Vi se împăienjeni. Clipi de câteva ori, refuzând să accepte că avea lacrimi în ochi. Nu mai plânsese din noaptea aceea, de când Jarl o îmbrățișase, o legănase și o ajutase să-și vină în fire.

Jarl se ridică și se îndreptă spre fereastră. Înălță privirea și o zări pe Vi, cu silueta conturându-se în lumina soarelui la apus. Ochii îi licăriră surprinși, după care ea văzu că o recunoscuse – ce alt mătrășitor avea silueta unei femei? –, iar Vi ar fi putut jura că-i zărise buzele articulând numele ei. Degetele i se înmuiară și coarda arcului șuieră crud.

Săgeata vopsită în negru și roșu se năpusti peste cel mai îngust dintre hăuri: distanța dintre un mătrășitor și victima sa. Tăie o linie roșie prin aer, de parcă noaptea însăși ar fi sângerat.

„Helene, îmi pare rău“, scrise Kyllar cu mână tremurândă. „Am încercat. Jur că am încercat. Există însă ceva care valorează mai mult decât fericirea mea și poate fi înfăptuit numai de mine. Vinde inelele în prăvălia meșterului Bourary și mută familia într-o parte mai bună a orașului. Te voi iubi mereu.“

Scoase din buzunar cutiuța și o așeză pe bucata de pergament.

— Ce-i înăuntru? întrebă Jarl.

Kyllar nu reuși să-și privească în ochi prietenul.

— Inima mea, șopti el desfăcându-și încet degetele de pe cutiuță. Doar niște cercei, urmă cu un glas mai puternic, după care reuși să se întoarcă.

— Erai pe cale să te însori cu ea, se dumiri Jarl imediat.

Kyllar simți un nod în gât. Nu mai avea cuvinte și simți din nou nevoia de a evita privirea lui Jarl.

— Ai auzit vreodată de crucificare? întrebă el într-un târziu. Jarl clătină din cap.

— Așa îi execută alitaeranii pe rebeli. Îi atârnă pe un cadru de lemn și le bat cuie în încheieturile de la mâini și de la picioare. Ca să respire, criminalul trebuie să-și ridice greutatea, sprijinindu-se pe cuie. Uneori durează o zi întreagă până moare, asfixiat de propria greutate.

Nu reuși să-și completeze metafora, deși se simțea chiar el întins în felul acela, un om care se răsculase împotriva sorții într-un univers ostil și hotărât să sfărâme tot ce era bun în el, sfâșiat între Logan și Helene, legat de fiecare dintre ei de o loialitate diferită și asfixiat de greutatea omului care trebuia

să fie. Nu avea de ales însă între Helene și Logan, nu asta îl sfâșia. De fapt, era vorba despre două vieți, despre două căi: calea umbrelor și calea spre lumină. Lupul și copoiul. Sau poate că alegerea era între copoi și cățeluș?

Kyllar crezuse că se poate schimba. Fusesse convins că-i stătea în putere orice-și putea imagina. Se aruncase cu capul înainte, crezând că poate avea totul. În realitate, așa ajunsese acum să fie crucificat – nu fuseseră de vină mașinațiile unui zeu șarlatan sau caracterul implacabil al sorții. Deciziile pe care le luase îl întinseseră tot mai mult între extreme, iar el rezistase până nu mai putea respira. Ajunsese în punctul în care mai conta o singură întrebare: ce fel de om sunt?

— Să mergem, zise Kyllar redevenit copoi.

Jarl stătea în cadrul ferestrei, părând gânditor.

— Am fost îndrăgostit odată, zise el. Mă rog, ceva de genul ăsta. De o fată frumoasă, aproape la fel de distrusă ca și mine.

— Cine a fost ea? întrebă Kyllar.

— O chema Viridiana. Vi. Frumoasă, frumoasă... Jarl ridică ochii și încrămeni. Vi?

Se prăbuși într-o baie de sânge, când o săgeată trecu în întregime prin mijlocul gâtului său. Corpul îi căzu la pământ ca un sac de făină. Clipi o singură dată. Ochii nu-i erau nici speriați, nici supărați. Fața îi era nedumerită.

Îți vine să crezi așa ceva? întrebă ochii săi, în timp ce mătrășitorul îi trase capul în poala lui.

Pe urmă, privirea îi rămase înghețată.

*

— Pot să i-o arăt lui Kyllar? întrebă Uly.

Ținea în mâini păpușa pe care Kyllar o alesese cu câteva zile mai înainte. Helene zâmbi; Kyllar se pricepea mai bine decât își dădea seama să fie tată.

— Da, zise Helene, dar alergi direct acasă. Promiți?

— Promit, spuse Uly și o rupse la fugă.

Helene o privi cum se îndepărtează, simțindu-se neli-niștită, însă sentimentul revenea mereu în legătură cu tot felul de lucruri mărunte. Caernarvon nu era la fel ca Furnicarul. În plus, casa era la doar două străzi distanță.

— Trebuie să vorbim, nu-i așa? zise mătușa Mea.

Se făcea târziu. Ultimele raze de soare luminau negustorii care împachetau mărfurile ca să se îndrepte apoi spre casă. Helene își înghiți nodul din gât.

— I-am promis lui Kyllar. Ne-am pus de acord că n-o să spunem nimănui, dar...

— Atunci, nu mai rosti niciun cuvânt.

Mătușa zâmbi și o apucă pe Helene de braț, conducând-o către casă.

— Nu pot, zise Helene, oprind-o. Nu pot să mai rezist.

Așa că îi spuse mătușii Mea totul, de la minciuna despre căsătoria lor, la certurile cauzate de sex, de la faptul că Kyllar era mătrășitor, la încercarea lui de a-și abandona trecutul. Mătușa Mea nu păru deloc surprinsă.

— Helene, zise ea luându-i mâinile, îl iubești pe Kyllar sau ești cu el fiindcă Uly are nevoie de o mamă?

Fata făcu o pauză ca să-și cerceteze sentimentele, să se asigure că va spune numai adevărul.

— Îl iubesc pe el, răspunse. Uly joacă și ea un rol, dar de fapt îl iubesc pe el.

— Atunci de ce te ferești?

— Nu mă feresc...

— Nu poți fi sinceră cu mine atâta vreme cât nu ești sinceră cu tine.

Helene își privi mâinile. Pe lângă ele scârțâi căruciorul unui fermier care se întorcea spre casă cu produsele nevândute. Lumina se diminua tot mai mult, cufundând strada în întuneric.

— Trebuie să ne-ntoarcem, zise Helene. O să se răcească cina.

- Copilă, zise mătușa Mea, iar Helene se opri.
- Este un ucigaș, șopti Helene. Adică... a omorât oameni.
- Nu, prima dată ai avut dreptate. Este un ucigaș.
- Ba nu, e un om bun, se poate schimba. Știu asta.
- Copilă, știi de ce vorbești cu mine, deși i-ai promis lui

Kyllar că n-o vei face? Pentru că ai fost de acord cu ceva care-i străin firii tale. Nu te pricepi deloc să minți, dar ai încercat fiindcă ai promis. Nu cumva asta a făcut și el?

- Ce vrei să spui? întrebă Helene.

— Dacă nu-l poți iubi pe Kyllar pentru ceea ce este – dacă-l iubești doar pentru ceea ce crezi tu că ar putea el să fie –, o să-l nenorocești.

Kyllar fusese într-adevăr foarte nefericit. Când începuse să plece noaptea, Helene nu-l întrebase, nu dorise să știe ce făcea.

- Și cum ar trebui să procedez? întrebă ea.

— Crezi că ești singura femeie care s-a temut să iubească? întrebă mătușa Mea.

Cuvintele ei se împlântară adânc în mintea fetei, aruncând o cu totul altă lumină asupra giugiulelilor și certurilor lor nocturne. Crezuse că era sfântă, fiindcă nu făcuse dragoste cu Kyllar, dar adevărul era că fusese pur și simplu înspăimântată. Simțise că situația îi scăpase deja de sub control, iar un abandon din dormitor ar fi lăsat-o fără nicio putere asupra ei înseși.

— Pot să-l iubesc, dacă nu-l pot înțelege? Dacă urăsc ceea ce face?

— Copilă, zise mătușa Mea punând cu gingășie o mână pe umărul Helenei. Iubirea e un lucru simplu, de credință, la fel precum credința în Zeu.

— Dar el nu-i credincios. Un lup și un bou nu pot fi înjugați împreună, zise Helene agățându-se de un pai.

— Și crezi că jugul ăsta comun se compune doar din verișete și sex? Nu trebuie să-l înțelegi, Helene, ci doar să-l iubești. Haide la cină, o îndemnă mătușa Mea luând-o de braț.

Se întoarseră împreună acasă. Helene se simțea mai ușurată decât fusese vreodată în ultimele luni, deși știa că va trebui să aibă o discuție serioasă cu Kyllar. Avea o speranță cu totul nouă.

Dădu ușa de perete, dar casa era tăcută, goală.

— Kyllar! strigă ea. Uly!

Nu se auzi niciun răspuns. Mâncarea zăcea rece pe masă, aspicul pe care îl încercase Kyllar se închegase și se crăpase. Inima îi sui în gât. Fiecare respirație era un efort. Mătușa Mea privi oripilată. Helene alergă pe scări și deschise cutia în care Kyllar își ținea veșmintele de mătrășitor și sabia. Era goală, iar conținutul ei nu se vedea nicăieri.

Coborî înapoi, înțelegând ce se petrecuse, lent, așa cum apunea soarele.

— O să fim în regulă? îl întrebase ea.

— După seara asta, da, îi răspunsese el fără să zâmbească.

Verigheta lui Kyllar era așezată lângă sobă. Nu se vedea niciun bilet, nimic altceva. Până și Uly dispăruse. Kyllar renunțase într-un târziu la ea. Dispăruse.

*

Odată ajunsă în grajdul hanului jerpelit în care-și lăsase calul, Vi o aruncă de pe umăr pe fetița care se zbătuse încontinuu. Îngrijitorul zăcea inconștient și sângera lângă ușă. Probabil că avea să supraviețuiască. Nu conta; nu apucase s-o vadă pe Vi înainte ca ea să-l fi pocnit cu mânerul sabiei sale scurte.

Fetița scânci prin cârpa pe care Vi i-o legase la gură. Mătrășitoarea ingenunche și-și puse o mână pe gâtul ei, după care îi scoase călușul.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Du-te naibii!

Ochii fetiței scânteiau provocator. N-avea cum să aibă mai mult de doisprezece ani.

Vi o pălmui cu putere. Pe urmă, o mai pocni o dată, apoi iar și iar, impasibil, în felul în care Hu obișnuia s-o pălmuiască pe ea când se plectisea. Când fetița încercă să se elibereze, își strânse mai tare mâna pe beregata ei, iar amenințarea deveni evidentă: cu cât te zbați mai mult, cu atât ai mai puțin aer.

— Bine. Vrei să-ți spun „du-te naibii” sau ai alt nume?

Fetița o înjură din nou. Vi o întoarse cu spatele la ea și-i acoperi gura cu palma. Cu cealaltă mână, îi găsi un punct sensibil la cot și începu să apese.

Copila începu să urle.

„De ce n-am ucis-o încă?”

Treaba decursese perfect. Kyllar luase trupul lui Jarl, după ce se înarmase pentru vânătoare. Vi zărise doar imagini secvențiale ale unor lame care intrau în teci și apoi dispăreau – cu siguranță fusese o impresie cauzată de lumină și de distanță. Kyllar nu avea cum să fie cu adevărat invizibil. Cu toate acestea, la câteva minute după ce plecase el, Vi intrase în casă.

Intenționase să pună câteva capcane. Avea o otravă de contact perfectă, pe care ar fi putut-o pune pe clanța ușii de la dormitor, și o capcană cu ac, care s-ar fi potrivit perfect în cufărul mic pe care îl ținea sub pat. Dar nu reușise să se concentreze. Zguduită încă de uciderea lui Jarl, se plimbase prin casă ca un jefuitor oarecare.

Găsise un bilet și o pereche de cercei care păreau scumpi – așa scria și în mesaj –, deși nu aveau aceeași dimensiune, unul fiind mai mare. Le luase pe ambele, însă nu se atinsese de verigheta subțire din aur de lângă plită. Micuța și fericita familie n-avea decât să-și păstreze amintirile. Nu era sigură nici ce semnificație avea biletul. Ce încercase Kyllar? Să-l protejeze pe Jarl?

Ușa se deschisese, surprinzând-o pe Vi, și intrase fetița asta. Vi o legase și-i pusese un căluș, apoi contemplase buclucul în care intrase.

Era terminată. Nu putea ucide copila. Nu-l putea omorî nici măcar pe Kyllar. Nu, asta nu era adevărat, era sigură că

pe el încă mai putea să-l ucidă. Singurul mod în care putea scăpa cu viață era să-l mulțumească pe Regele-zeu. Iar el avea să fie mai încântat dacă i-l aducea pe Kyllar în viață. În plus, astfel nimeni nu avea să-i afle slăbiciunea. Ar fi căpătat îndeajuns timp ca să vindece ceea ce se rupsesse în ea când îl văzuse pe Jarl murind într-o baltă de sânge.

Energizată, Vi se întorsese în dormitorul lui Kyllar. Încrustase semnul Sa'kagéului cenarian pe noptieră, cu o mână fină, expertă. Dedesubt, scrisese „Am luat-o pe fată”. La întoarcere, Kyllar avea să descopere că fiica îi fusese răpită și avea să cerceteze toată casa. Pe urmă avea să găsească mesajul și s-o urmărească pe Vi până la Regele-zeu.

Tot ce mai avea de făcut acum era să găsească o modalitate de a scoate din oraș un copil urlător.

— Hai să încercăm din nou, zise ea. Cum te cheamă?

— Uly, răspunse fetița cu chipul brăzdat de lacrimi.

— În regulă, Urli, plecăm acum. O să vii cu mine, vie sau moartă. Mie nu-mi pasă. Mi-am atins scopul cu tine. Îți voi lega mâinile de șa, ca să nu poți să sari de pe cal, fiindcă dacă o s-o faci, o să fii târâtă pe pământ și lovită cu copitele. E alegerea ta, deschide gura.

Uly îi dădu ascultare și Vi îi potrivî călușul.

— Taci din gură! zise ea, potrivindu-i mai bine cărpa. Acum spune ceva.

— Mmm? făcu Uly.

— La naiba! zise Vi potrivind și mai bine călușul. Acum taci! șopti ea. Din nou!

Gura fetiței se mișcă, dar nu se auzi niciun sunet. Vi îi scoase călușul. Acum nu mai era nevoie de el. Era o șmecherie pe care o descoperise din întâmplare cu câțiva ani în urmă. Era riscant, dar trebuia să recunoască faptul că un copil tăcut era mai ușor de scos din oraș decât unul care poartă un căluș. Vi înșeuă calul ei și încă unul din grajd.

Într-o jumătate de oră, Caernarvon se pierdu undeva în urma ei, dar libertatea era încă foarte departe.

Furia făcea ca lumea să pară alb-incandescent. Kyllar sprintă pe acoperiș. Ajunse la margine, sări și zbură prin văzduhul nopții. Parcurse cu ușurință cei șapte metri și apoi alergă în sus, pe zid. Sări de acolo, se prinse de o bârnă ieșită în afară și sări pe ea, fără să ezite.

Făcuse totul în timp ce era invizibil, ceea ce care l-ar fi încântat enorm cu câteva zile în urmă. Acum însă nu putea simți nicio plăcere. Mătură cu ochii străzile întunecate.

Înainte să plece, curățase sângele lui Jarl de pe podea – nu dorise să lase asta în seama Helenei. Luase corpul prietenului său și-l abandonase într-un cimitir. Jarl n-avea să putrezească într-o canalizare, de parcă ar fi fost un nimeni. Kyllar nu avea nici măcar banii pentru a plăti un gropar – slavă Zeului! –, așa încât îl lăsase acolo și jurase să se întoarcă.

Jarl murise. O parte din Kyllar nu credea asta, era partea aceea care încă mai spera că ar fi putut duce o viață tihnită, de tălmăduitor. Cum putuse să creadă așa ceva? Viața Îngerului Nopții nu avea nimic tihnit în ea. Nimic. Era un ucigaș. Moartea se învolbura la trecerea lui, așa cum se stârnește mâlul când treci un băț printr-o baltă cu apă limpede.

Acolo! Doi golani hărțuiau un bețiv. Să fie același căruia îi salvase viața noaptea trecută? Kyllar sări de pe acoperiș, se balansă pe nivelul următor și ajunse pe stradă în doar zece secunde.

Bețivul era deja la pământ, cu nasul sângerând. Unul dintre tâlhari încerca să-i smulgă portofelul de la centură, pe când celălalt stătea de pază, cu un cuțit lung în mână.

Kyllar se lăsă să pâlpâie într-o vizibilitate parțială, mușchii lucind negru, cu orbite imense și întunecate și chipul ca o mască a furiei. Nu dorea decât să-l sperie pe cel care ținea cuțitul, dar în momentul în care ochii acestuia se largiseră de groază, Kyllar ar fi putut jura că văzuse ceva atât de întunecat în ei, încât acționează din instinct.

Înainte să-și dea seama, pumnalul sorbea sângele din inima tâlharului care scăpă cuțitul pe caldarâm.

— Ce faci, Terr? întrebă celălalt tâlhar întorcându-se.

Un moment mai târziu, Kyllar îl pironise de perete, strângându-l de gât. Trebui să se lupte din răspuțeri pentru a-și domina nevoia de a ucide.

— Unde-i Shinga? întrebă el.

Îngrozit, omul începu să se zbată și strigă:

— Ce naiba ești?

Kyllar prinse una dintre mâinile fluturânde ale tâlharului între degete și strânse. Se auzi trosnetul unui os. Bărbatul urlă din nou. Kyllar așteptă, apoi strânse și mai tare. Alt trosnet.

Suvoiul de înjurături nu era impresionant. Kyllar dădu drumul mâinii tâlharului și o luă pe cealaltă. Bărbatul începu să bolborosească ceva, privindu-și degetele inerte.

— Rahat, rahat, rahat, mâna mea!

— Unde-i Shinga? N-am de gând să mă repet.

— Nenoro... Nu! Oprește-te! Al treilea depozit de la docul trei. Oh, Zeule! Ce ești tu?

— Sunt răzbunarea, răspunse Kyllar.

Tăie gâtul bărbatului și-l lăsă să cadă. Bețivul îl privea cu ochi îngroziți, părând incredințat că înnebunise.

Depozitul era cu siguranță cartierul general al lui Shinga, dar Barush Sniggle nu era acolo. Kyllar își dădu seama că avusese așteptări prea mari. Zece gărzi stăteau pregătite înșă dincolo de ușa de la intrare. Kyllar le privi de pe grinzile tavanului, căutând pe cineva care putea fi mai informat decât ceilalți.

Prezența gărzilor era o dovadă destul de evidentă că Barush Sniggle trimisese mătrășitorul care-l ucisese pe Jarl. Kyllar

n-avea idee cum aflaseră că el îl făcuse pe Sniggle să se scape în pantaloni cu o noapte în urmă, dar uciderea unui nevinovat părea să fie exact genul de acțiuni ale acestui Shinga.

Kyllar ateriză în spatele unui ins care părea să fie șeful celorlalți. Îi rupse mâna dreaptă și-i scoase sabia de la brâu.

Jumătate dintre bandiți căzură înainte să-și dea seama că se luptau cu un om invizibil care îi omora unul câte unul. Cei care se luptară, o făcură neîndemânatic. Dacă îi pui unui golan de pe stradă o armură și-i dai o spadă în loc de o bătă, nu obții un soldat, ci un prost care-și mișcă arma ca pe un par. Toți se grăbiră să îmbrățișeze Moartea.

Kyllar se opri deasupra șefului, singurul pe care-l lăsase în viață, și-și lăsă ochii și apoi fața să apară. Puse un picior pe brațul lui rupt și-i sprijini de gât tăișul propriei săbii.

— Tu ești mătrășitorul!

Bărbatul începu să înjure. Transpira abundant, iar fața era palidă ca aluatul. Barba neagră i se zbătea în ritmul unui tremur spasmodic.

— A spus că ești o fată.

— Greșit. Mai zi! îl îndemnă Kyllar.

— Shinga mi-a spus c-a enervat un mătrășitor cenarian. Noi trebuia să te ucidem, dacă veneai aici.

— El unde-i?

— Dacă-ți spun, ai să mă lași în viață?

Kyllar privi în ochii bărbatului, dar în mod ciudat nu zări și nici nu-și imaginează – sau nu ajunsese la capătul procesului pe care îl parcurgea de obicei – întunericul acela care cerea moarte.

— Da, zise el, deși dorința de a ucide îl ardea încă.

Bărbatul îi spuse despre o ascunzătoare, despre altă capcană într-o cameră subterană care nu avea decât o intrare, și despre alte zece gărzi.

Scrâșnind din dinți ca și cum ar fi mușcat din propria furie, Kyllar îi spuse:

— Zi-le că Îngerul Noptii e printre ei și că a venit vremea Dreptății.

Grilajul se deschise scârțâind, dezvăluindu-i fața lui Gorkhy, luminată slab de o torță. Părea încântat. Logan îl ura din tot sufletul.

— Carne proaspătă, copilași! zise gardianul. Carne proaspătă și dulce.

Câțiva prizonieri din spatele lui Gorkhy începură să plângă. A-i aduce aici în acel moment al zilei era o cruzime fără margini. Era amiază: urlătorii zbierau cel mai tare și din Gaură ieșea un șuvoi de aer fetid asemeni unei flatulențe gigantice, fără de sfârșit. Curentul de aer făcea ca flăcările torțelor să danseze, iar siluetele prizonierilor păreau să tremure, strălucind din cauza sudorii ce le acoperea tot corpul.

De când Logan sărise înăuntru, cu optzeci și două de zile în urmă, un singur deținut mai fusese aruncat în Gaură. O făcuse Gorkhy, care îl împinsese pe bărbat direct în Gaură, fix deasupra ei. Fața condamnatului se izbise puternic de buza Găurii, iar corpul îi plonjase apoi imediat în abis. Ca să evite asta, monștrii și animalele se grupaseră acum în jurul Găurii, la fel cum făceau când Gorkhy le arunca pâine. Nu doreau să salveze viața prizonierilor. Pur și simplu aveau nevoie de carnea lor.

— În regulă, drăguților, zise Gorkhy. Cine-i primul?

Cu un ochi pe Fin, care îl urmărea și el la rândul său, Logan se ținu departe de marginea Găurii. Avea alonja cea mai mare, dar era cu totul altceva să prinzi corpul unui om în cădere decât să apuci o bucată de pâine, iar Fin își desfăcuse deja funia din tendoane pe care o purta la brâu.

De deasupra, se auziră zgomote punctate cu înjurături, iar o femeie se aruncă spre grilaj. Gorkhy încercă s-o prindă, dar ea se strecură pe sub brațele lui întinse. Sări cu capul înainte spre podea, dar se opri brusc, fiindcă gardianul o prinsese de rochie.

Începu să strige și să dea din picioare, atârând direct deasupra capului lui Logan. El sări și o apucă de un braț. Trase în jos, însă îi alunecă mâna. Femeia mai căzu un metru, așa că acum atârna cu capul în jos la trei metri deasupra podelei de piatră.

— Fin! strigă Lilly. Ia-l!

Gorkhy era în genunchi, ținând rochia femeii cu o mână și prinzându-se de grilaj cu cealaltă mână. Capul îi era expus. Pentru Fin, care se antrenase încontinuu cu lasoul, era o țintă ușoară.

Gorkhy înjura de mama focului, dar nu se dădea bătut. Logan sări din nou, încercând să prindă mâna tinerei, dar rată. Fin veni în fugă cu lasoul în mână. Ceilalți deținuți urlau și aruncau cu fecale în Gorkhy. Logan sări iarăși și de data asta prinse mâna femeii.

Rochia se rupse, iar ea căzu peste Logan. El abia dacă reuși să atenueze prăbușirea, străduindu-se mai degrabă s-o ferească să cadă în abis.

Se ridică apoi împleticindu-se și văzu fața lividă a lui Gorkhy luminată de torță, încă expusă, așteptând parcă un laț să-i treacă peste cap, cerșind de-a dreptul să fie tras în Gaură și sfâșiat. Întorcându-se, Logan îl văzu pe Fin la câțiva metri depărtare, dar acesta nu mai avea în mâini lasoul. Abia dacă avu timp să zărească licărirea lamei de oțel din mâna celui alt, înainte ca Fin să-l înjunghie.

Carnea de pe coastele și brațul stâng a lui Logan se căscă roșu, în timp ce se răsuci mult ca să evite lama. Mâna lui Fin fu prinsă între brațul drept și corpul lui Logan, iar cuțitul îi scăpă când cel din urmă se întoarse pe loc. Logan auzi cuțitul căzând pe podeaua din piatră. Trimise un pumn către fața

lui Fin, dar acesta eschivă, căzu și se retrase cu repeziciune. Logan dădu să meargă după el, hotărât să-l ucidă acum, când avea ocazia, însă când înaintă, deținuții din Gaură se apropiară de fată.

Nu putea s-o părăsească. Știa perfect ce vedeau ceilalți când priveau o fată pe jumătate goală, încă amețită de cădere. Le ascultase poveștile despre violuri și laudele în privința numărului de fete pe care le siluiseră. Unii dintre ei nu mai puteau face sex nici cu Lilly: o femeie care consimțea îi lăsa nepăsători.

Logan urlă de durere și frustrare. Animalele se retraseră.

Fata apucase cuțitul și se lipise cu spatele de zid. Se străduia să nu cadă. Judecând după felul în care stătea, își scrântise probabil glezna.

— Înapoi! zise ea fluturând cuțitul în mod cu totul inofensiv. Înapoi! repetă cu ochii zbătându-se între Logan, abis și Scrâșnilă.

Tremura din toate încheieturile. Era frumoasă într-un fel fragil și avea păr blond și lung care îi încadra trăsăturile fine. Era aproape curată, deci nu se afla în închisoare de prea mult timp. De suficient timp însă pentru Gorkhy, blestemat să fie, fiindcă rochia sfâșiată era pătată de sânge între picioarele fetei.

— Ușure! zise Logan ridicându-și mâinile. N-am de gând să-ți fac rău, dar trebuie să ne mișcăm de aici, fiindcă vor începe să cadă peste noi.

Ea ridică ochii spre grilaj și începu să se miște în jurul circumferinței zidului care înconjura Gaura.

Gorkhy fusese tras de lângă grilaj de ceilalți gardieni. Restul prizonierilor erau mânați într-acolo. Primul se împotrivi, așa că-l împinseră.

Căderea de cinci metri pe podeaua de piatră îi rupse ambele picioare, iar prizonierii se năpustiră imediat asupra lui. Spre dezamăgirea lui Logan, Scrâșnilă îi imită, făcându-și loc și înfigându-și dinții ascuțiți în carnea tremurândă.

Al doilea bărbat încremeni în fața spectacolului pe care îl putea auzi, fără să-l vadă însă în detaliu. Gărzile îl împinseră și pe el, așa că împărtăși soarta primului. După aceea, majoritatea prizonierilor rămași se lăsară să atârne de grilaj și coborâră ei înșiși.

Logan nu avea timp de așa ceva. În altă zi, poate că s-ar fi luptat și el pentru carne. Dar nu avea de gând să se hrănească astăzi în felul acela, nu cu fata lângă el. Prezența ei îi trezea amintiri frumoase. Își dori să plângă.

— Pe zei! zise el. Natassa Graesin.

Cuvintele îi scăpară de pe buze. N-ar fi trebuit să spună nimic, însă șocul de a vedea alt nobil acolo se dovedi prea puternic. La cei șaptesprezece ani, Natassa Graesin era a doua cea mai mare dintre surori. Era verișoara lui.

Fata se zgâi la el cu ochi îngroziți, încercând să distingă în epava învinețită ceea ce fusese odată trupul lui uriaș și athletic. Logan știa că devenise o umbră a celui de odinioară, dar, deși slăbise, rămăsese înalt. Inconfundabil de înalt.

Ridică mâinile în încercarea de a o opri, însă gestul se dovedi tardiv.

— Logan? zise ea. Logan Gyre?

Simți că lumea lui se prăbușește. Cât timp stătuse în Burdihan, fusese doar Regele sau Treisprezece. În nebunia înfometării, se alăturase într-un final celor care stăteau în jurul Găurii ca să prindă pâine, iar brațele lui lungi îl ajutaseră să apuce mai multe bucăți decât ceilalți, expunându-l totodată riscului ca Gorkhy să observe că în temniță ajunsese și un bărbat blond și foarte înalt. Nu-și folosisese însă niciodată numele adevărat.

Aruncă o privire peste umăr și văzu că prin grilaj continuau să cadă noi deținuți, cu membrele rășchirate după contactul cu piatra. În beznă aproape absolută, nu puteau vedea nimic. Erau îngroziți, oftau și strigau, înjurau și plângeau la auzul zgomotelor făcute de cei din Gaură când mușcau din carnea proaspătă. Oamenii se luptau, iar Gorkhy râdea și

aplauda ca la un spectacol, punând pariu pe soarta fiecărui deținut. Era foarte mult zgomot și multă confuzie. Poate că nu auzise nimeni.

Însă unul dintre noii prizonieri nu se văicărea, nu era confuz și nici distrat. Tenser Vargun nu părea nici măcar înfricoșat, în ciuda zgomotului, a căldurii, a duhorii, a întunericului și a violenței. Privirea îi era îndreptată spre Logan și Natassa, iar ochii mijii se străduiau să le distingă fețele. Părea gânditor.

Helene simțea că se sufocă. Kyllar nu numai că o părăsise, ci o luase și pe Uly. Respingerea era completă. Și totul părăuse să meargă atât de bine....

Ba nu, totul chiar mersese foarte bine. Lui Helene nu-i venea să creadă, nu dorea să creadă. Răscoli bucătăria în căutarea unui semn. Descoperi o pată pe scândurile dușumelei, care părea mai întunecată decât lemnul negru curățat în grabă. Nu arăta ca și cum ar fi fost de la mâncare, dar nici nu-și dădea seama ce putea fi. Apoi zări o tăietură adâncă și îngustă în podea, în apropiere.

Urcă la etaj. Hainele de mătrășitor ale lui Kyllar dispăru-seră, la fel și Răzbunarea. Tocmai băga cufărul înapoi sub pat, când zări simbolul Sa'kagéului cenarian scrijelit pe noptieră. „Am luat fata“, scrisese dedesubt o mână îndemânatică și grijulie. Helene simți din nou că-i stă inima în piept.

Cineva o răpise pe Uly, iar Kyllar plecase după ei. Revelația îi provocă deopotrivă teamă și bucurie. Kyllar n-o abandonase, iar fata fusese luată de cineva care cunoștea identitatea lui. Înceau să-i întindă o capcană lui Kyllar. Dar unde fusese el în momentul răpirii? Dacă cineva ar fi luat-o pe Uly de pe stradă, probabil că ar fi lăsat un bilet în fața ușii, fiindcă Helene nu credea că ar fi îndrăznit să intre în casă, știindu-l pe Kyllar acolo.

De jos se auzi un strigăt, urmat de un bubuit în ușa de la intrare.

— Deschideți! În numele reginei, deschideți!

Când Helene văzu că mătușa Mea îi lasă pe soldații din garda orașului să intre, inima îi fu cuprinsă din nou de

spaimă. În Cenaria, garda era considerată coruptă și nimeni nu avea încredere în ea. Observă însă că mătușa Mea era în mod evident ușurată la vederea bărbaților.

Trecu aproape o oră înainte ca lucrurile să fie descâlcite. Un vecin îl văzuse pe Kyllar plecând cu un cadavru pe umăr, un tânăr cu piele întunecată și părul împletit în codițe mici, de care erau prinse mărgеле de aur. Helene își dădu imediat seama că fusese Jarl. După ce-l văzuse purtând cadavru, vecinul fugise să anunțe garda. Soldații erau la jumătatea drumului spre casă când le ieșise în cale soția vecinului, care văzuse la rândul ei o femeie cu un arc intrând în casă, cu un minut înainte de sosirea lui Uly. Apoi plecase, având cu ea fetița. Punând totul cap la cap, membrii gărzii considerară că femeia era ucigașul, slavă Zeului, dar doreau în continuare să discute cu Kyllar.

Târziu în noapte, Helene stătu întinsă în pat, jelindu-l pe Jarl și încercând să priceapă sensul celor întâmplate. De ce venise el aici? Era oare în pericol? Dorea să-i dea o sarcină lui Kyllar? Venise doar în vizită? Helene era sigură că dorise să-i încredințeze o misiune lui Kyllar. Jarl era mult prea important ca să plece din Cenaria din cauza unei toane, iar dacă ar fi părăsit orașul în urma unei amenințări, ar fi trebuit probabil să aibă gărzi personale. Asta însemna că Jarl fusese ucis – accidental? – în timp ce încerca să-l angajeze pe Kyllar, care ori fusese de acord cu propunerea, ori pornise acum pe drumul răzbunării. În orice caz, el plecase înainte de răpirea lui Uly și era posibil să nu fi știut despre asta.

Kyllar nu se întoarse nici până la amiaza zilei următoare. La ușă se auzi însă o bătaie ușoară, iar Helene se grăbi să deschidă. Era unul dintre soldații din ziua precedentă.

— Vreau doar să te informez, zise tânărul, că am discutat cu străjerii de la poarta orașului de îndată ce am putut, dar e greu să vorbești cu toți, fiindcă lucrează în schimburi. Ieri a părăsit orașul o tânără care se potrivește descrierii ucigașei, îndreptându-se spre miazănoapte. Avea cu ea o fetiță. Am

trimis oamenii pe urma ei, însă are un avans considerabil. Îmi pare rău.

După ce soldatul plecă, Braen și mătușa Mea o priviră pe Helene de parcă s-ar fi așteptat ca ea să izbucnească în plâns.

— Mă duc după Uly, zise Helene spre uimirea lor.

— Dar..., începu mătușa Mea.

— Știu, crede-mă, știu că sunt ultima persoană care ar trebui s-o facă. Dar ce altă alternativă am? Dacă se întoarce Kyllar, să-i spunei unde am plecat. Sunt sigură că mă va ajunge din urmă. Dacă s-a dus deja după ei, mă voi întâlni cu el pe drumul de întoarcere. Însă dacă el nu știe că Uly a fost răpită, eu rămân singura ei șansă.

Mătușa Mea deschise gura ca să protesteze încă o dată, după care o închise.

— Înțeleg.

Lucrurile Helenei încăpură într-o desagă mică, iar când coborî la parter, mătușa îi întinse un pachet cu mâncare pentru o săptămână.

— Braen nu vine să-și ia la revedere? întrebă Helene.

Mătușa Mea o scoase din casă și abia apoi îi răspunse.

— Braen își ia la revedere în felul lui.

În fața casei era un cal înșeuat. Părea robust și blând. Ochii Helenei se umplură de lacrimi. Crezuse că va fi nevoită să meargă pe jos.

— Zice că a avut câteva comenzi mai mari în ultima vreme, șopti mătușa Mea, în mod evident mândră de fiul ei. Du-te, copilă, Zeul fie cu tine!

*

Kyllar stătea lângă mormântul pe care îl săpase, încercând din răputeri să se îmbete. Mai erau două ore până în zori. În cimitir era liniște. Singurele sunete care se auzeau erau foșnetul frunzelor în vânt și bâzâitul insectelor de noapte. Kyllar alesese cimitirul acela fiindcă era cel mai bogat, aflat

pe drumul de ieșire din oraș. După ce-l ucisese pe Shinga, îl jefuise, așa că acum avea suficienți bani, iar Jarl merita doar ce era mai bun. Dacă groparul se ținea de cuvânt, peste o săptămână mormântul urma să aibă și o piatră funerară.

Erau o pereche interesantă. Jarl, întins pe pământ lângă groapă, al cărei întuneric era mai negru decât pielea sa, cu membrele înțepenindu-i treptat. Kyllar era mai murdar de sânge decât prietenul lui mort; dărele se uscaseră, formând dungi compacte pe membrele sale, care crăpaseră în timp ce el lucrase și se recompuseseră din cauza transpirației. Era ca și cum ar fi asudat sânge.

Groapa era gata. Acum Kyllar ar fi trebuit să spună ceva cu o anumită însemnătate. Mai bău niște vin. Adusesse patru ploști și golise două. Cu un an în urmă, cantitatea aceea l-ar fi doborât. Acum nu era nici măcar amețit. Termină și a treia ploscă, după care începu sârguincios să ia înghițituri mari din a patra, până la fund.

Privirea i se întorcea mereu la cadavrul lui Jarl. Încercă să-și imagineze rănilor închizându-se, așa cum o făcuseră ale lui cu ceva vreme în urmă. Nu se întâmpla însă nimic. Jarl era mort. Fusesse viu, iar în secunda următoare murise. Kyllar înțelese într-un târziu și privirea nedumerită din ochii lui Jarl.

Mătrășitorul cenarian pe care dorise să-l omoare Shinga nu fusese Kyllar, ci Vi Sovari. Ea îl ucisese pe Jarl cu o săgeată vopsită în roșu și negru, culorile trădătorilor.

Probabil că și prietenul său constatase ironia situației. Tocmai își mărturisea dragostea pentru ea, în timp ce Vi încorda arcul, slobozind săgeata care avea să-l ucidă.

— Rahat! zise Kyllar.

Nu-și găsea cuvinte capabile să exprime magnitudinea dezastrului în fața căruia stătea. Jarl nu mai exista. În fața lui se afla doar o halcă de carne. I-ar fi plăcut să creadă în Zeul Helenei. Își dorea să creadă că Jarl și Durzo se aflau acum într-un loc mai bun. Era însă îndeajuns de onest față de sine ca să admită că, de fapt, voia doar să-și aline propria durere.

Chiar dacă Zeul ar fi existat, Jarl și Durzo nu crezuseră în el. Asta înseamnă c-ar fi trebuit să ardă în iad, nu?

Coborî în groapă și trase înăuntru corpul lui Jarl. Pielea acestuia era rece și alunecoasă, acoperită de roua dimineții. Era stranie. Kyllar îl așeză cu delicatețe și apoi ieși din groapă. Tot nu se simțea amețit.

Stând pe grămada de pământ afânat de lângă mormânt, își dădu seama că era vina sa kariiului. Corpul trata alcoolul ca pe orice altă otravă și îl vindeca. Era atât de eficient, încât ar fi trebuit probabil să bea cantități imense ca să se îmbete. Așa cum făcea Durzo.

„Iar eu l-am crezut atâta vreme bețiv.” Era încă o aparență pe care Kyllar n-o deslușise. O altă vină imaginară pe care i-o aruncase în cârcă. Simți din nou durerea provocată de pierderea maestrului său.

— Îmi pare rău, frate, zise Kyllar dându-și seama, în timp ce rostea cuvintele, că exact asta fusese Jarl pentru el: un frate mai mare care-l ocrotise.

Oare de ce era el condamnat să aibă revelații despre importanța unor oameni pentru viața sa abia când aceștia mureau?

— Moartea ta nu va fi în van, Jarl.

Sacrificiul lui însemna că acum trebuia să le abandoneze pe Helene și pe Uly, viața pe care ar fi putut s-o aibă cu ele. Îi jurase copilei că n-o va părăsi niciodată, la fel ca toți ceilalți adulți din viața ei. Iar acum își încălca promisiunea.

„Așa a fost și pentru tine, maestre? Așa a început oceanul tău de amărăciune? Costul nemuririi mele este renunțarea la umanitate?”

Nu mai era nimic de făcut, nimic de zis. Kyllar nu putea nici măcar să plângă. În timp ce primele păsări începură să cânte, vestind dimineata și frumusețea soarelui care se trezea, el umplu mormântul.

Timp de două zile, Uly refuzase să vorbească, să mănânce sau să bea. Vi o obligase să meargă într-un ritm drăcesc, pe drumul reginei, întâi spre apus și apoi spre miazănoapte. Prima noapte trecuseră pe lângă domeniile imense ale nobilimii din Waeddryn. În jur se vedeau câmpuri agricole. Ogoarele erau însă goale, acoperite doar de miriște.

În prima zi, Uly așteptase până când o auzise pe Vi respirând regulat timp de zece minute, după care țâșnise spre calul ei. Nu reușise nici măcar să-l dezlege înainte ca Vi s-o smulgă de acolo. În a doua zi, Uly așteptase o oră. Se ridicase atât de încet, încât mătrășitoarea aproape că nu-și dăduse seama. Fata reușise să scoată priponul și aproape că sări în sus de spaimă pe când se pregătea să fixeze dârlogii, văzând-o pe Vi în picioare, cu mâinile în șold.

De ambele dați, Vi o bătuse. Fusesse grijulie, să n-o rănească. Nu-i rupsese niciun os și nu-i provocase vreo rană care să lase cicatrici. Se întrebese dacă nu cumva era prea blândă cu fetița, dar ea nu mai bătuse niciodată un copil. Era obișnuită să ucidă bărbați, să-și oțelească mușchii cu ajutorul Talentului și să-și lase în general victimele să se confrunte cu consecințele faptelor lor. Dacă s-ar fi comportat așa și cu Uly, copila avea să moară. Iar asta nu se potrivea deloc cu planurile ei.

În a treia zi, Uly nu era prea bine. Tot nu băuse nimic. Refuzase tot ce i se oferise și-și pierdea puterile. Avea buzele crăpate și scorjite, ochii înroșiți. Deși n-ar fi trebuit, Vi simți un amestec de ciudă și admirație.

Fetița era dură, nu încăpea îndoială. Vi putea îndura durerea mai bine decât majoritatea oamenilor, dar detesta să flămânzească. La doisprezece ani, maestrul ei o trecuse pe un regim în care mânca un singur fel pe zi „ca să nu te îngrași”. Revenise la trei mese când Hu descoperise că totul i se depunea pe sâni. Mai rele decât foamea fuseseră însă împrejurările în care nu-i dăduse apă, fiindcă o considerase leneșă.

Idiotul nu înțelesese niciodată conceptul crampelor femeiești.

Trebuise să pretindă că setea n-o deranja, fiindcă știa că, dacă va arăta contrariul, absența apei va deveni pedeapsa lui favorită.

— Uite, Urli, spuse ea în timp ce ridica tabăra într-o vale micuță, sub razele soarelui care începuse să se ridice. Puțin îmi pasă dacă mori. Îmi ești mai folositoare vie decât moartă, dar nu cu mult. În ambele situații, Kyllar mă va urmări în Cenaria. Pe de altă parte, mă gândesc că ție ți-ar plăcea să-l revezi, nu-i așa?

Uly o fixă cu ochi adânciți în orbite, plini de ură.

— Și mă gândesc că te-ar pocni rău dacă ai muri fără motiv. Așa că nu-mi rămâne să-ți spun decât că vei muri curând, dacă nu mănânci și nu bei. Măine va trebui probabil să te leg de șa și s-ar putea să nici nu supraviețuiești peste noapte. Asta ar fi pentru mine un inconvenient, dar l-ar răni pe Kyllar mai mult. Dacă vrei să mori ca un pisoiaș în loc să rămâi în viață și să te lupți cu mine, atunci ești pe drumul cel bun. Doar că, să știi, nu impresionezi pe nimeni.

Așeză o ploscă plină cu apă în fața lui Uly și merse apoi să lege caii. Nu-și mai făcea griji că fata ar fi putut evada. Era prea slăbită. Legă totuși frânghiile cu ajutorul Talentului. Își dorea să poată dormi peste zi, la naiba!

Dealurile unduitoare erau acoperite cu păduri, întrerupte ici colo de câte un sătuc înconjurat de grădini. Drumul era în continuare larg, dar și circulat. Se mișcau foarte bine. Nu putea ști cât de departe era Kyllar în spatele lor, totuși Vi

evitase satele și era convinsă că asta îl va face să recupereze câteva ore. În seara trecută schimbase caii. Dacă Kyllar descifrase, cine știe cum, care erau urmele lor, acum avea să fie derutat.

În ciuda vitezei cu care călătoriseră, trecuseră pe lângă numeroase grupuri și, deși se putea învălui cu mantia ca să devină o siluetă neclară, cu identitatea și sexul imposibil de ghicit, nu putea ascunde faptul că Uly era copil. De asemenea, era imposibil ca trecerea lor să rămână neobservată de nimeni. De obicei, trecuseră iute pe lângă căruțele negustorilor și ale fermierilor. Echilibrul era destul de precar. Călătoreau mai repede, dar erau expuse și puteau fi recunoscute.

Singurul ei contact cu Kyllar fusese când încercase să-l ucidă în casa lui Drake. Ca o ironie a sorții, regele Gunder o angajase pe Vi – care încercase să-i asasineze fiul – ca să-l ucidă pe Kyllar, cel care încercase să-l apere.

Ea îl avusese pe Kyllar sub șolduri și sub lama cuțitului chiar în ziua în care acceptase contractul. Îi plăcuse de el. Fusese surprinzător de calm în situația lui. Calm și un pic șarmant, dacă umorul jalnic în fața morții poate fi considerat drăgălaș.

Și l-ar fi ucis, dar ezitase. Nu, nu ezitase. În ziua aceea nu absența dorinței îi oprise mâna, cât mândria că îndeplinise atât de repede un contract dificil. Hu n-o lăuda niciodată pentru misiunile ei. Deși la ananghie, Kyllar păruse sincer în complimentele lui, mai ales că un mătrășitor nu are prea multe persoane cu care să flecărească. Așa că Vi cedase ispitei oferite de Kyllar, încetinindu-și gesturile și oferindu-i o șansă.

Pe urmă, contele cel nerod intrase în cameră, iar Kyllar îi împlântase un cuțit în umăr în timp ce ea fugea. Deși se scurseseră câteva luni, rana îi mai pulsa la răstimpuri. Vi pierduse puțin din flexibilitate, deși mersese direct la vrăjitoarea pe care o folosea și Hu ca să se vindece.

Data următoare, nu avea de gând să mai ezite.

Știa că ar fi trebuit să fie încântată că-l omorâse pe Jarl. Acum era liberă. Era maestru mătrășitor. Hu nu mai avea nimic de spus în viața ei, iar dacă ar fi încercat, ar fi putut să-l omoare fără să-și facă griji despre repercusiunile din Sa'kagé. Asta dacă Sa'kagé urma să supraviețuiască planurilor urzite de Regele-zeu.

„L-am ucis pe Jarl.” Gândul nu voia să dispară, persista de două zile. „L-am ucis pe omul care s-a apropiat cel mai mult de noțiunea de prieten al meu.”

Uciderea în sine nu fusese mare lucru. Orice copil se putea urca pe un acoperiș de unde să tragă o săgeată. Își dorise să rateze, nu-i așa? Ar fi putut. Sau poate că nici nu trebuia să fi tras. Poate că ar fi trebuit să intre, să i se alăture lui Kyllar și lui Jarl ca să lupte împreună împotriva Regelui-zeu. Nu făcuse însă nimic din toate astea.

Îl omorâse, iar acum era din nou singură, îndreptându-se spre un loc în care nu-și dorea să meargă, ducând cu ea o fetiță împotriva voinței ei, forțând un bărbat pe care îl respecta s-o urmeze ca să cadă într-o capcană.

„Ești un zeu crud, Nysos. N-ai fi putut să-mi dai mai mult decât praf și cenușă? Mie, cea care te servește atât de credincios. De pe cuțitul meu și din vintrele mele au curs râuri de sânge și sămânță. Nu merit un loc mai bun pentru toate astea? Sau măcar un prieten?”

Tuși, după care clipi foarte repede. Își mușcă limba până la sânge. „N-o să plâng. Nysos poate să aibă parte de sânge și de sămânță, dar nu va primi niciodată lacrimile mele. Fii blestemat, Nysos!” Nu rosti însă aceste cuvinte cu voce tare. Își servise zeul prea multă vreme ca să riște să se expună furiei lui.

Făcuse până și un fel de pelerinaj – pe când se îndrepta spre una dintre țințele ei – într-un orașel din podgoria Sethi, care era sfântă pentru Nysos. Festivalul recoltei era dedicat zeului. Vinul curgea în valuri. Femeile se abandonau oricărei pasiuni o simțeau pe moment. Exista chiar și o formă ciudată

de a spune povești, bărbații stând pe o scenă, purtând măști și jucând roluri în fața audienței, într-o reprezentație care conținea trei părți și se referea la suferințele muritorilor și nevoia lor de a avea zei care să le ordoneze viața. Urma o comedie răutăcioasă, în care nu era cruțat absolut nimeni, nici măcar cel care scrisese textul. Toți iubeau reprezentația aceea. Aplaudau sau huiduiau, cântau cu voci de bețivi melodiile sfinte și și-o trăgeau ca iepurii. Timp de o săptămână, nimeni nu avea voie să respingă un avans sexual. Pentru Vi, fusese o săptămână lungă, singura dată când se simțise în măsură să se plângă de faptul că era frumoasă. Se îmbrăcase chiar în zdrențe, sperând că va atrage mai puțini bărbați.

„Toate sacrificiile astea, Nysos. Și pentru ce? Pentru viață? Hu se apropie de patruzeci de ani și, deși spune că te slujește, singurele dăți în care îl aud rostindu-ți numele sunt atunci când înjură.”

Întorcându-se la locul unde întinsese sacii de dormit, Vi constată că Uly băuse toată plosca de apă. Părea că era pe cale să-i vină rău.

— Dacă vomîți pe păturile alea, să știi că așa o să dormi, zise Vi.

— Kyllar o să te ucidă, răspunse Uly, chiar dacă ești fată.

— Nu sunt fată. Sunt o ticăloasă și nu cumva să uiți asta vreodată, rosti Vi aruncând tașca de mâncare spre Uly, care n-o prinse. Mănâncă încet și nu prea mult, fiindcă altfel o să vomîți și o să mori.

Uly o ascultă și adormi destul de curând în sacul ei de dormit. Vi rămase trează. Era obosită, dureros, îngrozitor de obosită. De obicei, se gândea la lucrurile astea doar când era epuizată. Altfel gândurile nu aduceau nimic bun. Erau degeaba. Își făcu de lucru încercând să camufleze tabăra. Era o dimineață cețoasă. Se aflau nu departe de drum, într-o vâlcea mică. Pârâul cobora clipocind de pe dealurile Ursului Argintiu – un zgomot îndeajuns de puternic pentru a le acoperi pe ale cailor. Nu aprinseră focul, așa că prezența

lor acolo abia dacă putea fi observată. Vi își dăduse silința să ascundă și caii într-un desiș. Acum se sprijini cu spatele de un copac și încercă să-și convingă mintea cât de obosit îi era trupul.

Undeva în depărtare, auzi un zăngănit. Fusesse estompat de ceață, dar nu putea proveni decât dintr-o singură sursă: caii. Își scoase sabia și un cuțit, pe care îl băgă în teaca otrăvită. O privi pe Uly și se gândi să încerce s-o amuțească cu ajutorul magiei. Însă asta ar fi expus-o și oricum nu era convinsă că era capabilă de așa ceva, așa că se sprijini și mai bine de copac privind în direcția sunetului.

Kyllar apăru câteva momente după aceea, ținând doi cai de dârlogi. Trecu la douăzeci de pași de ea. Călărise probabil neîncetat, schimbând doar caii. Nu se opri în apropierea vadului, dar calul lui Vi bătu cu copita în pământ și unul dintre caii lui Kyllar necheză.

Mătrășitorul înjură și smuci de hățuri. Uly se întoarse în somn, în timp ce Kyllar trecea prin pârâu. Apoi caii urcară pe celălalt mal și dispărură în depărtare, fără ca el să întoarcă măcar capul.

Vi chicoti și se întinse. Dormi foarte bine.

Mai pe seară, când se trezi, Uly continua să doarmă. Asta era bine. Vi nu avea timp s-o fugărească. În locul ei, orice alt răpitor ar fi legat-o pe fată ca să rezolve problema. Vi știa însă că nu frânghiile erau cele mai bune legături. Ea miza pe deznadejde, nu pe cânepă. Din propria-i disperare, copila avea să-și îndeplinească frânghiile care s-o imobilizeze permanent.

„Funii făcute de mine. Ar trebui să știu totul despre ele, nu-i așa?”

O lovi cu vârful piciorului pe Uly ca s-o trezească, însă nu atât de tare pe cât intenționase. Salvarea fetei fusese foarte aproape, iar ea nu avusese habar.

Cea mai valoroasă abilitate pe care o deprinsese Dorian vreodată fusese una simplă: era capabil să mănânce și să bea fără să iasă din transă. În loc să-l lase pe Solon să-l vegheze în căutarea semnelor inevitabile de deshidratare pentru a-l trezi, Dorian era capabil să-și mențină transa timp de săptămâni.

Deși știa că pentru ceilalți părea deconectat de realitate, nimic nu putea fi mai fals. Din cămăruța lui aflată în garnizoana de la Vânturile Șuierătoare, Dorian privea absolut totul. Garnizoana cenariană de acolo fusese ocilită de forțele invadatoare halidorane. Cea mai mare parte a lor folosiseră pur și simplu Pasul Quorig, aflat la o săptămână de mers către răsărit. După moartea tatălui lui Logan, ducele Regnus Gyre, comanda fusese preluată de un tânăr nobil pe nume Lehros Vass. Era bine intenționat, dar nu știa ce să facă fără un ofițer care să-l comande.

Pe măsură ce treceau zilele, Solon oferea sfaturi care sunau tot mai mult ca niște ordine. Dacă halidoranii urmau să atace Vânturile Șuierătoare, aveau să vină probabil dinspre Cenaria, de aceea schimbă structurile defensive și mută oamenii și proviziile înăuntrul zidurilor. Totuși, nimeni nu se aștepta la un atac. Adevărul era că garnizoana lor nu mai apăra nimic. Garoth Ursuul putea să-i lase să îmbătrânească și să moară acolo, pierzând doar o rută comercială care oricum nu mai fusese folosită de sute de ani.

Feir n-o ducea la fel de bine, deși urmărea admirabil sabia Curoch. Avea de parcurs un drum dificil, iar Dorian nu putea să i-l ușureze. Asta îl îmbolnăvea de-a dreptul. Îl

văzuse pe Feir murind în zeci de feluri, unele dintre ele atât de rușinoase, încât plânse, deși se afla în transă. În cel mai bun caz, Feir mai avea vreo două decenii de trăit și o moarte eroică în fața lui.

Ca de obicei, Dorian hoinărea destul de aproape de propriile sale viitoruri. Găsise o cale s-o facă, fără să riște nebunia. Privea pur și simplu viitorul altor oameni în locurile în care aceștia îl întâlneau pe el. Nu funcționa totuși bine. Vedea simultan cinci feluri în care o persoană putea interacționa cu el, cum alegerile celorlalți puteau afecta întâlnirea, însă fără să știe ce gândea el, așa că observa ce se întâmpla, dar nu și de ce. Nu putea urma nici măcar o singură linie a propriului său viitor, ca să vadă unde îl va duce. Din când în când, reușea să-și zărească propria față prin ochii altora și putea ghici la ce se gândea, însă ocaziile acelea erau rare și fugare. Îi trebuia prea mult timp, chiar dacă ajunsese să stea în transă și câte o lună. Când încerca să-și recompună propria viață din ceea ce afla, restul se năruia.

Începu deci să-și influențeze propria viață. Înțelese instantaneu câteva lucruri. În primul rând, avea să se dovedească o sursă fie de speranță, fie de disperare pentru zeci de mii de oameni în mai puțin de un an.

În al doilea rând, un hău se întindea peste viitorurile sale posibile. Îi urmări originea și-și dădu seama că se datora faptului că în unele dintre existențele alternative optase să renunțe la darul profeției. Fu uluit. Se gândise la asta, bineînțeles. În timpul instruirii sale cu vindecătorii, anihilarea abilității lui fusese singurul leac pe care-l putuse găsi împotriva nebuniei. Darul lui Dorian părea însă unul care aparținea întregii lumi, iar el îi suporta bucuros consecințele, fiindcă știa că-i va putea ajuta pe alții să evite dezastrele.

În al treilea rând, la Vânturile Șuierătoare urma să vină Hali însăși.

Lui Dorian aproape că i se opri inima în piept. Dacă trecea de garnizoana lor, ea avea să meargă în Cenaria și să

locuiască în închisoarea infernală căreia îi spuneau Burdihanul. Garoth Ursuul avea să dispună de doi fii pe care să-i transforme în ferali. Pe unul avea să-l folosească împotriva armatei rebele. Urma să fie un masacru.

Hali și anturajul ei erau încă la două zile depărtare. Dorian avea timp. Își rememorează propria viață, încercând să găsească o cale de a evita dezastrul. Se simți absorbit imediat de curent. Pe lângă el începură să se succedă fețe și totul se transformă într-un vârtej care îl trăgea în jos. Plânsetul tinerei sale soții. O fetiță spânzurată. Un sătuc din nordul lui Waeddryn, unde ar fi putut trăi liniștit cu familia lui Feir. Un băiat cu părul roșu care îi era ca un fiu, într-un moment aflat cu cincisprezece ani în viitor. Uciderea fraților lui. Trădarea propriei soții. Adevărul mărturisit soției și pierderea ei. O mască de aur pe fața lui, care plângea cu lacrimi de aur. El în fruntea unei armate. Neph Dada. Abandonarea armatei. Solitudinea, nebunia și moartea în zeci de feluri diferite. Pe toate drumurile pe care ar fi putut să le aleagă vedea doar suferință. De fiecare dată când căuta o cale cât de cât bună pentru sine, cei dragi lui sfârșeau prin a suferi.

— Știi? întrebă soția lui. Ai știut dintotdeauna?

— Nu!

Dorian se ridică în capul oaselor, trezindu-se brusc. Solon tresări în scaunul de pe partea cealaltă. Cu un gest aprinse imediat lămpile din cameră.

— Dorian! Te-ai întors! Sper că făceai ceva cu adevărat important, fiindcă am vrut să te trezesc de o sută de ori.

Îl durea capul. În ce zi erau? Cât timp fusese catatonic?

Răspunsul la întrebările acelea putea fi simțit în aer. Hali era aproape. Știa asta.

— Am nevoie de aur, zise Dorian.

— Poftim? întrebă Solon frecându-și ochii somnoroși. Era târziu.

— Aur, omule! Am nevoie de aur.

Solon îi arată tașca de pe masă și-și puse cizmele.

Dorian vărsă monedele de aur în pumni. Abia dacă apucară să-i atingă palma, că se topiră într-un glob care se răci instantaneu și i se înfășură în jurul încheieturii.

— Mai mult, mai mult! N-avem timp de pierdut, Solon!

— Cât?

— Cât poți căra. Ne întâlnim în curtea din spate. Trezește și soldații. Pe toți, dar nu suna alarma.

— La naiba, ce se-ntâmplă? dori să știe Solon, apucându-și centura cu sabia și prinzând-o la brâu.

— Repede, îi răspunse Dorian și ieși în goană din cameră.

Odată ajuns în curte, i se păru că o mirosea pe Hali și mai tare, deși izul era pur magic. Ea se afla probabil la vreo trei kilometri depărtare. Era miezul nopții și el presupusese că femeia va lovi cu o oră înainte de revărsatul zorilor, la ceasul vrăjitoarelor, când oamenii sunt cel mai susceptibili de a ceda în fața terorilor nopții și a iluziilor create de Hali.

Dorian încercă să descâlcească viziunile. Nu credea că garnizoana putea fi apărată, iar dacă Hali îl prindea, rezultatul avea să fie la fel de teribil atât pentru lumea întreagă, cât și pentru el însuși. Un profet ajuns în mâinile ei? Dorian se gândi la viitorurile pe care le văzuse pentru el. Ar fi fost oare un sacrificiu atât de mare să renunțe la viziunile lui? În lipsa lor însă era orb. Lipsit de direcție și nefolositor pentru ceilalți. În plus, procedura nu era deloc simplă. I-o asemănase lui Solon și lui Feir cu actul de a-și zdrobi propriul creier cu o piatră ascuțită pentru a opri convulsiile. În mod ideal, și-ar fi putut amputa o parte a propriului Talent în așa fel încât acesta să se vindece până la urmă, dar după ani buni. Dacă Hali l-ar fi capturat în starea asta, l-ar fi considerat nefolositor, fiindcă abilitățile îi dispăruseră, și l-ar fi omorât.

Începuse să-și pregătească urzelile înainte să se hotărască cu adevărat. Faptul că era întuneric și nu-și putea împropăta magia nu era o problemă, pentru că nu avea nevoie de foarte multă. Așeză firele cu măiestrie, ascuțindu-le pe unele și dându-le deoparte, ținând porțiunile pregătite ca în mână.

Când magia se adună laolaltă, își dădu seama că timpul petrecut în viziuni, jongleriile cu diversele linii cronologice și însemnarea punctelor decisive dăduseră roade. Cu cinci ani în urmă, ajunsese în punctul acela al urzelii, exersând, dorindu-și să vadă dacă poate ține în mâini mai mult de șapte fire simultan. Fusese de-a dreptul brutal, mai ales fiindcă știa că dacă ar fi scăpat vreunul, risca să devină amnezic, idiot sau chiar să moară. Acum îi era însă ușor. Solon intră în curte și-l văzu. Chipul i se schimonosi de oroare, dar nici măcar asta nu-l distrase pe Dorian.

Tăie, răsuci, trase, reteză și acoperi o secțiune a Talentului său.

Curtea era ciudat de tăcută, straniu de plată, bizar restricționată.

— Zeule, zise Dorian.

— Ce? întrebă Solon privindu-l îngrijorat. Ce-ai făcut?

Dorian era dezorientat, ca un om care încearcă să stea în picioare deși tocmai și-a pierdut un picior.

— Solon, nu mai este. Mi-am pierdut darul.

La trei zile de mers de dealurile Ursul Argintiu, Kyllar ajunse în orașelul Torras Bend. Se străduise să înainteze cât mai mult în ultimele șase zile, oprindu-se doar cât să-și revină caii, iar corpul îl dureau de la timpul petrecut în șa. Torras Bend era la mijlocul drumului către Cenaria, la poalele Munților Fasmeru, aproape de Pasul Forglin. Caii aveau nevoie de odihnă, la fel ca și el. În sudul orașului, trebuise chiar să treacă printr-un punct de control Lae'knaught care căuta magi. Se părea că regina nu avea puterea sau intenția să-i extrădeze nici pe Lae'knaught.

Întrebă un fermier despre hanurile din localitate și se trezi curând într-o clădire călduroasă unde mirosea a plăcintă cu carne friptă și a bere proaspătă. În cele mai multe asemenea localuri, putea a bere acrită și a sudoare, dar oamenii din nordul lui Waeddryn erau altfel. Nu aveau buruieni în grădini, gardurile nu le erau putrezite, iar copiii aproape nu erau murdari de noroi. Se mândreau cu sânguința lor, cu atenția pe care o acordau detaliilor. Chiar și Durzo ar fi fost impresionat. Una peste alta, era un loc de odihnă perfect.

Intră în sala principală și comandă atâta mâncare, încât o făcu pe gazdă să ridice din sprâncene. Se așează singur la masă. Picioarele-i pulsau, iar dosul îl ustura. Nu-și dorea să mai vadă vreodată un cal. Închise ochii și oftă; mirosurile minunate dinspre bucătărie erau unicul motiv pentru care nu plecase imediat să se culce.

Urmând un evident ritual nocturn, probabil jumătate dintre bărbații din sat trecură prin ușa de stejar masiv a hanului

ca să bea o halbă cu prietenii, înainte să meargă acasă. Kyllar îi ignoră și nu le luă în seamă privirile iscoditoare. Deschise ochii doar când o femeie voinică, pe la vreo cincizeci de ani, îi puse în față două plăcinte uriașe cu carne, alături de o halbă imensă cu bere.

— Cred că veți găsi berea doamnei Zoralat la fel de bună ca plăcintele pe care le-a făcut, zise femeia. Pot să stau și eu? Kyllar căscă.

— Scuză-mă, zise el. Desigur. Numele meu este Kyllar Stern.

— Și cu ce te ocupi, meștere Stern? îl iscodi ea, așezându-se.

— Sunt aaaa... un fel de soldat, ca să zic așa.

Căscă din nou. Era deja prea bătrân pentru așa ceva. Se gândi să-i spună că era mătrășitor doar ca să vadă care avea să fie reacția caprei bătrâne.

— Un soldat... în armata cui?

— Dar tu cine ești? întrebă el.

— Răspunde-mi la întrebare și-o să-ți răspund și eu, spuse ea de parcă s-ar fi adresat unui copil recalcitrant.

— A Cenușăriei.

— Trăiam cu impresia că țara aia nu mai există.

— Serios? replică el.

— Scursori halidorane. Meisteri. Regele-zeu. Invazie. Cucerire. Violuri. Jafuri. Domnie cu o mână de fier... toate astea nu-ți spun nimic?

— Cred că unii ar putea fi impresionați de toate astea, zise Kyllar zâmbind și clătină din cap ca să arate că nu era și cazul lui.

— Înfricoșezi multă lume, nu-i așa, Kyllar Stern?

— Cum ziceai că te numești?

— Ariel Wyant Sa'fastae. Poți să-mi spui Sora Ariel.

Lui Kyllar îi zbură ultima umbră de oboseală. Își atinse sa'kariul ca să fie sigur că era pregătit la nevoie.

Sora Ariel clipi. Văzuse oare ceva sau își încordase el prea mult mușchii?

— Crezusem că partea asta din lume e periculoasă pentru cei ca tine, zise Kyllar.

Nu-și amintea exact amănuntele, dar știa că auzise povești care legau Torras Bend de moartea unor magi.

— Așa este, zise ea. Una dintre tinerele și muncitoarele noastre Surori a dispărut pe aici. Eu am venit s-o caut.

— Vânătorul Întunecat, zise el, amintindu-și într-un final.

La mesele din jurul lor, conversațiile încetară brusc. Spre ei se întoarseră fețe dure. După expresiile celor din jur, Kyllar înțelese că subiectul nu era atât tabu, cât nepoliticos de abordat.

— Îmi cer iertare, murmură el, după care atacă o plăcintă cu carne.

Sora Ariel îl privi în tăcere cum mânca. El simți o urmă de suspiciune și se întrebă ce ar fi spus Durzo dacă ar fi aflat că mănâncă dintr-o farfurie oferită de o maja. Însă murise deja de două ori – probabil de trei – și înviase, așa că, la naiba! În plus, plăcintele erau bune, iar berea și mai și.

Se întrebă, de asemenea, nu pentru prima dată, dacă și Durzo fusese la fel. Trăise veacuri, e drept, dar și el fusese imposibil de ucis? Probabil că da. El nu-și riscase însă nicio dată propria viață. Se datora asta faptului că în momentul în care îl cunoscuse Kyllar, sa'kariul îl abandonase? Mătrășitorul se întreba uneori dacă nu cumva exista și o latură negativă a puterilor lui. Era capabil să trăiască sute de ani. Nu putea fi ucis. Totuși nu se simțea nemuritor. Nu avea nici măcar sentimentul acela de putere pe care, în copilărie, crezuse că-l va avea când va deveni mătrășitor. Iar acum era mai mult decât atât și cu toate astea se simțea tot Kyllar. De fapt, tot Azoth, copilul neștiutor și speriat.

— Ai zărit vreo femeie frumoasă trecând călare pe aici, Soră? întrebă el.

Vi văzuse locuința lui Kyllar. Avea să-i spună Regelui-zeu, care avea să distrugă toate lucrurile și oamenii din viața lui Kyllar. Așa proceda el.

— Nu. De ce?

— Dacă o vezi, omoar-o!

— De ce? E cumva soția ta? surâse Ariel.

— Zeul nu mă urăște într-atât, zise el aruncându-i o privire goală. Este o asasină.

— Deci nu ești soldat, ci vânător de asasini.

— Nu pe ea o vânez. Mi-aș dori să am timpul necesar. S-ar putea totuși să treacă pe aici.

— Și ce-i atât de important, încât să vrei să ocolești justiția?

— Nimic, răspunse el fără să stea pe gânduri. Justiția a fost însă ocolită prea multă vreme în altă parte.

— Unde?

— Ajunge să spun că sunt într-o misiune pentru rege.

— Cenaria nu are rege, decât pe Regele-zeu.

— Nu încă.

Femeia arcui o sprânceană.

— Nu există niciun bărbat capabil să unească țara aia, fie și împotriva Regelui-zeu. Poate că Terah Graesin ar fi capabilă, dar ea nu-i bărbat, nu-i așa?

— Voi, Surorile, zâmbi el, credeți că le știți pe toate, nu-i așa?

— Dar tu știi că ești un tânăr ignorant și enervant?

— La fel de mult cum sunt conștient că tu ești o hoască obosită.

— Și chiar crezi că aș uide o tânără pentru tine?

— Bănuiesc că nu. Iartă-mă, sunt obosit. Am uitat că mâna lui Seraph se întinde dincolo de palatul lui de fildeș doar ca să ia lucruri pentru sine.

Buzele femeii se transformară într-o linie subțire.

— Tinere, eu nu reacționez prea bine la impertinențe.

— V-ați prăbușit intoxicate de putere, Soră. Vă place să vedeți cum oamenii se aruncă în gol, urmă el ridicând insolent din sprâncene. Consideră-mă speriat!

Femeia rămase nemișcată.

— O altă ispită a puterii, zise ea, este să-i dobori pe cei care te jignesc. Acum, Kyllar Stern, tu mă ispitești.

Kyllar alese clipa aceea ca să caște. Nu se prefăcea, dar era greu să-ți imaginezi un moment mai potrivit. Ariel se înroși.

— Se zice că bătrânețea e a doua copilărie, Soră. În plus, în momentul în care ți-ai aduna puterile, te-aș ucide.

„Pe zei! Nu mă pot opri! Oare chiar am să ajung pe lista neagră a jumătate dintre magii din lume fiindcă m-a enervat o bătrânică?”

În loc să devină mai nervoasă, Sora Ariel căzu pe gânduri.

— Îți dai seama când îmi adun puterile?

Era un subiect pe care el și-ar fi dorit să-l evite.

— Aș găsi eu o cale, zise el. Ar fi totuși plictisitor să scap de cadavrul tău, să-mi acopăr urmele... mai ales cu atâția martori în jur.

— Și cum ai putea să-ți ascunzi urmele? întrebă ea încetișor.

— Ei, haide, suntem în Torras Bend. Cam câți magi despre care se zice că au fost „uciși de Vânătorul Întunecat” chiar crezi că au sfârșit în felul acela? Nu fi naivă. Chestia aia probabil că nici nu există.

Femeia tresări, ceea ce-l făcu pe Kyllar să creadă că nu privise niciodată lucrurile așa. Era mag, bineînțeles. Sigur că nu gândea ca un mătrășitor.

— Ei bine, zise Ariel, în privința unui fapt să știi că te înșeli. Ea există.

— Dacă toți cei care au intrat vreodată în pădure au murit, de unde știi?

— Știi ce cred, tinere? Există o cale prin care ai putea să ne dovedești tuturor că suntem nebuni.

— Să intru în pădure?

— N-ai fi primul care încearcă.

— Dar aș fi primul care ar reuși.

— Ești îngrozitor de plin de tine când vorbești despre lucrurile pe care le-ai putea face, însă n-ai timpul necesar.

— Corect, Soră Ariel. Accept îndreptarea ta, care e valabilă doar până în ziua când Cenaria va avea cu adevărat un rege. Acum, poți să mă scuzi?

— O clipă, zise femeia în timp ce el se ridica. Am de gând să-mi adun puterile, dar jur pe Seraphul Alb că nu te voi atinge cu ele. Dacă trebuie să mă omori, să știi că nu mă voi împotrivi.

Nu așteptă ca el să-i răspundă și Kyllar zări cum o înconjoară o aură palidă. Trecu repede prin toate culorile curcubeului, într-o manieră aleasă cu grijă, deși unele nuanțe părură mai aprinse decât altele. Oare putea fi considerat un indiciu cu privire la forța ei în diferitele discipline ale magiei? Își pregăti sa'kariul să devoreze orice magie ar fi aruncat asupra lui, însă nu lovi.

Aura rămase nemișcată. Sora Ariel respira foarte încet, pe nas. Când strălucirea din jurul ei dispăru în totalitate, femeia încuviință satisfăcută din cap.

— Ești foarte ciudat pentru câini, nu-i așa?

— Poftim?

Era adevărat, dar Kyllar nu se gândise niciodată prea mult la asta.

— Poate îmi spui tu mie, continuă ea, de ce după zile de călărit nu miroși a sudoare, a praf și a cal? De fapt, nu ai niciun miros.

— Ți se pare, zise el retrăgându-se. La revedere, Soră.

— Până la următoarea *întâlnire*, Kyllar Stern.

Mama K stătea pe o platformă care domina podeaua depozitului. Câinii lui Agon, așa cum se denumiseră singuri, se antrenau sub ochiul atent al comandantului lor. Grupul se redusese la o sută de oameni și Mama K era convinsă că, de-acum, existența sa era bine cunoscută.

— Crezi că sunt pregătiți? îl întrebă ea pe Agon în timp ce bărbatul se chinuia să urce scările sprijinindu-se de un baston.

— Ceva mai mult antrenament i-ar face mai buni. Bătăliile îi vor ajuta mai repede, dar ne vor costa vieți, zise el.

— Și vânătorii tăi de vrăjitori?

— Nu sunt nici pe departe ca arcașii ymmuri, care pot săgeta un om de la o sută de pași în timp ce se îndepărtează în galop. Tot ce pot să sper este ca zece oameni să se apropie îndeajuns, să se oprească, să tragă și apoi să plece înainte să fie loviți de globurile de foc. Vânătorii mei nu sunt demni de arcurile pe care le poartă, însă sunt cea mai bună parte a armatei pe care o avem.

Mama K zâmbi. Agon subestima în mod voit capacitățile oamenilor lui. Îi văzuse trăgând cu arcurile.

— Dar ce se aude cu fetele tale? întrebă Agon. Misiunea asta va costa vieți. Sunt pregătite pentru asta? continuă generalul, alăturându-i-se pe platformă, de unde priveau antrenamentul.

— Ai fi fost uimit dacă le-ai fi putut vedea fețele, Brant. A fost ca și cum le-aș fi restituit sufletele. Ele mureau pe dinăuntru, iar acum au revenit la viață, deodată.

— Nicio veste de la Jarl?

Vocea lui Agon trăda încordarea, iar Mama K își dădu seama că, în ciuda înfruntărilor cu tânărul Shinga, bătrânul general era sincer îngrijorat de soarta lui Jarl.

— Nu pot avea deocamdată, zise ea așezându-și mâinile pe balustradă și atingându-i din greșeală degetele.

Brant se uită la mâna ei, apoi o privi în ochi pentru o secundă.

Femeia tresări și-și trase mâna deoparte. Cu decenii în urmă, Agon fusese arogant, nu în stilul insuportabil, ci mai degrabă în felul acela al tinerilor care afișează încrederea oarbă că pot face aproape orice mai bine decât oricine. Atitudinea aceea dispăruse acum, înlocuită de o acceptare rațională a propriilor slăbiciuni și puncte tari. Era un bărbat pe care anii îl temperaseră. Gwinvere cunoscuse bărbați ce fuseseră distruși de soțiile lor. Femei mărunte, care se simțiseră amenințate de posibilitatea pierderii soților și îi subestimaseră un timp atât de îndelungat, încât ei sfârșiseră prin a-și pierde încrederea în sine. Astfel de femei o îmbogățiseră pe Mama K. Cunoștea bărbați cu soții foarte bune, care deveniseră clienți fideli, dependenți de bordeluri așa cum unii erau dependenți de vin, dar mai ales beneficiase de pe urma celor care erau disperați să fie considerați virili, puternici, buni amanți, nobili.

Faptul că veneau la bordel pentru așa ceva era cea mai mare ironie a afacerii ei.

Mama K era convinsă că bărbații erau prea simpli pentru a fi feriți vreodată în totalitate de ispitele unei case a plăcerilor. Treaba ei fusese să se asigure că dorințele acelea erau multifacetate și se descurcase de minune. Stabilimentele ei nu erau doar case de târfe. Avea săli de reuniuni, saloane pentru fumat și conversație, ba chiar și conferențieri care excelau în subiectele dragi bărbaților. Mâncarea și băutura erau întotdeauna mai bune decât cele ale concurenței și costau și mai puțin. În stabilimentele cele mai luxoase, aducea bucătari și

pivniceri din tot Midcyru. Dacă afacerea s-ar fi concentrat asupra mâncării, ar fi dat faliment, fiindcă ieșea mereu în pierdere. În localurile ei însă, cei care apreciau o masă deosebită rămâneau să-și cheltuiască banii și în alte feluri.

Cei ca Brant Agon nu veneau pentru fetele ei din două motive: ei erau mulțumiți acasă și nici măcar nu intrau pe ușa unui asemenea stabiliment. Era convinsă că mulți râseseră de Agon din cauza asta. Cei care nu frecventau casele plăcerilor sfârșeau prin a deveni bătaia de joc a celor care o făceau.

Brant avea principii, era integru. Îi amintea de Durzo.

Gândul la el îi trecu ca o lance prin stomac. Durzo murise de trei luni. Cât de dor îi era de el! Îl iubise cu disperare. Fusesse singurul bărbat din viața ei care o înțelesese, iar ea se îngrozise din cauza asta și ucisese iubirea lor. Se comportase laș. Nu oferise relației lor suficientă onestitate și, la fel ca o plantă care crește într-un ghiveci prea mic, relația stagnase. Durzo era tatăl copilului ei. El aflate cu câteva zile înainte de a muri.

Mama K avea cincizeci de ani acum, aproape cincizeci și unu. Trecerea timpului fusese blândă cu ea, cel puțin așa părea în majoritatea zilelor. De obicei arăta cu cincisprezece ani mai tânără decât era de fapt. Sau cel puțin cu zece. Dacă s-ar fi străduit, era convinsă că încă l-ar fi putut seduce pe Brant.

„O târfă rămâne o târfă, nu, Gwin?” Obişnuise să le disprețuiască pe femeile vârstnice care se agățau de tinerețea pierdută cu unghiile lor lăcuite. Acum era una dintre ele. O parte din ea dorea să-l seducă pe Brant pur și simplu ca să-și dovedească faptul că încă mai putea. Dar ea nu voia asta. Se curseseră ani de când primise un bărbat în patul ei. Pe lângă cele câteva mii de ori în care fusese doar meserie, existaseră și ocazii când îi plăcuse sau își admirase amantul din momentul acela. Și mai fusese și Durzo. În noaptea în care o concepuseră pe Uly, el fusese atât de drogat cu ciuperci, încât nu se dovedise cine știe ce priceput, dar faptul

că-și împărțea patul cu bărbatul pe care-l iubea o făcuse pe ea să radieze. Fusese atât de strivită de un amestec de iubire și durere, încât plânse în timp ce făceau dragoste. Chiar și drogat, Durzo se opri se ca s-o întrebe dacă-i făcea rău. După momentul acela, avusese nevoie de toată priceperea ei ca să-l aducă la final. Fusese un bărbat tandru când era vorba despre plăcerile lui.

Copilul ei era crescut acum de Kyllar și Helene. Era singura înșelătorie pe care n-o regreta. Împreună cu cei doi, Uly avea să fie bine.

Era însă obosită de toate minciunile care însemnau să iei întotdeauna și să nu dai niciodată nimic. Nu-și dorea să-l seducă pe Brant. Știa că el o dorea, iar soția lui probabil că murise. Nu aveau însă de unde ști. Oare cât putea un bărbat ca Brant Agon să aștepte femeia iubită?

„O eternitate. E genul ăsta de bărbat...”

Cu treizeci și ceva de ani în urmă se întâlniseră la o petrecere, primul ei asemenea eveniment într-o casă nobilă. El se îndrăgostise pe loc, iar ea îi permisesese s-o curteze, fără să-i spună cu ce se ocupa, cine era. Pe vremea aceea, Brant era galant, încrezător, hotărât să lase semne ale trecerii sale prin lume și atât de grijuliu în curtea pe care i-o făcuse, încât nu-i ceruse în prima lună nici măcar un sărut.

Gwinvere își îngăduise fantezia aceea. El avea s-o ia de nevastă, s-o ducă departe de ororile pe care își dorea cu atâta disperare să le lase în urmă. Și de ce nu? Doar nu avusese prea mulți clienți nobili.

În noaptea primului lor sărut, un nobil s-a referit la ea ca fiind „cea mai dulce curviștină” pe care o avusese vreodată. Brant îl auzise, îl provocase imediat la duel și-l ucisese. Gwinvere fugise. A doua zi, el aflase adevărul. Se înrolase și încercase să-și găsească o moarte glorioasă luptând pe frontiera ceurană.

Brant Agon fusese însă un luptător prea capabil pentru a cădea în luptă. În cele din urmă, în ciuda faptului că

disprețuia linguşeala și politicianismul, meritele sale îl făcuseră să avanseze în grad. Se căsătorise cu o femeie simplă, dintr-o familie de negustori. Din câte se părea, fusese un mariaj fericit.

— Cât va mai dura să pregătești totul? întrebă ea.

Spera ca atracția lui Brant să fi murit odată cu vârsta. L-ar fi putut ajuta să evite adevărul. Cel puțin la așa ceva se pricepea.

— Gwin.

Femeia se întoarse și-l privi în ochi, cu masca pusă, cu ochii reci.

— Da.

Bărbatul răsuflă adânc.

— Te-am iubit ani la rând, Gwin, chiar și după...

— ...trădarea mea?

— Indiscreția ta. Câți ani să fi avut? Șaisprezece? Șaptesprezece? În primul rând, te-ai înșelat pe tine și cred că ai suferit mai mult decât am făcut-o eu.

Gwin vere pufni.

— Cu toate acestea, continuă el, nu-ți port deloc pică. Ești o femeie frumoasă. Mai frumoasă decât a fost Liza mea vreodată. Ești atât de strălucitoare, încât, ca să țin pasul cu tine, trebuie să alerg din răspuțeri, în vreme ce tu abia mergi. Cu Liza... a fost cumva invers. Mă tulburi profund.

— Dar..., zise ea.

— Așa este – dar... o iubesc pe Liza, iar ea m-a iubit pe mine în mii de încercări, de aceea merită tot ce-i pot oferi. Indiferent dacă ai sau nu sentimente pentru mine, atâta vreme cât mai am speranță că soția mea trăiește, aș vrea să te rog, ba nu, să te implor, să m-ajuti să-i rămân credincios.

— Ai ales o cale complicată.

— Nu e o cale, ci o bătălie. Uneori, propria viață ne este câmp de luptă. Trebuie să facem ceea ce știm, nu ceea ce ne dorim.

Gwin vere oftă, însă se simți cumva ușurată. Evitarea unui Brant îndrăgostit s-ar fi putut transforma foarte ușor

în alungarea lui, iar ea avea nevoie să lucreze îndeaproape cu el. „Oare onestitatea e atât de simplă? Aș fi putut și eu să spun «Durzo, te iubesc, dar mi-e teamă că mă vei distruge?»” Brant își pusese pur și simplu pe tavă vulnerabilitatea, îi mărturisise ce efect avea asupra lui, totuși asta nu-l făcuse mai slab, ci parcă-l oțelise cumva. „Oare de ce? Este adevărul atât de puternic?”

Își jură în sinea ei că nu-l va ispiti pe acest bărbat să-și satisfacă vanitatea personală. Nu-și va folosi vocea, atingerile accidentale, îmbrăcămintea... Avea să-și abandoneze tot arsenalul. Hotărârea o făcu să se simtă ciudat de... decentă.

— Mulțumesc, zise ea, zâmbindu-i camaraderește. Cât mai durează până vor fi gata?

— Trei zile.

— Atunci vom face ca noaptea să devină roșie.

Solon lăsa din mână cele două tăști de piele cu câte cinci sute de monede și se grăbi să-l sprijine pe profet, care se împleticea. Nu înțelese încă de la început spusesele lui.

— Despre ce vorbești?

Dorian îi împinse brațul. Își puse mantia și centura cu sabia, după care luă două perechi de cătușe.

— Pe aici! zise el, luând una dintre tăștile lui Solon și porni pe drum, îndepărtându-se de zid.

În jurul fortificației, terenul era stâncos și fără vegetație, fiindcă fusese curățat până la o sută cincizeci de metri. Deși drumul era îndeajuns de larg ca să înainteze douăzeci de oameni umăr la umăr, era accidentat și plin de făgașe din cauza căruțelor și a călătorilor, mai ales că porțiunile de piatră alternau cu cele de pământ.

— Vine Hali, zise Dorian, înainte ca Solon să apuce să-l întrebe din nou ce se întâmpla. Am renunțat la darul profeției, în caz că mă prinde.

Solon nu putu nici să răspundă.

Dorian se opri sub un stejar imens care crescuse pe un afloriment undeva mai sus de drum.

— Ea este aici. La nici un kilometru depărtare, zise el fără să-și ia ochii de la copac. Va trebui să fie de ajuns. Asigură-te să calci doar pe pietre. Dacă ei văd urme, mă vor găsi.

Solon rămase nemișcat. Dorian înnebunise până la urmă. În alte rânduri în care se comportase așa, devenise pur și simplu catatonie. Dar acum părea foarte rațional.

— Haide, Dorian, zise el într-un târziu. Să mergem înapoi la zid. Putem să vorbim despre toate astea mâine-dimineață.

— Zidul nu va mai exista mâine dimineață. Hali va lovi la ceasul vrăjitoarelor. Asta înseamnă că dispui de cinci ore să-ți scoți oamenii de acolo, zise Dorian suindu-se pe pragul de piatră. Aruncă-mi tăștile sus!

— Hali, Dorian? E doar un mit. Încerci să-mi spui că o zeiță se află la nici un kilometru de locul ăsta?

— Nu-i o zeităte. Probabil că-i unul dintre îngerii rebeli care au fost izgoniți din Rai și cărora le este sortit să bântuie pe pământ până la sfârșitul timpului.

— Bine. Presupun că a adus și un dragon. Am putea vorbi...

— Dragonii evită îngerii, zise Dorian cu chipul marcat de dezamăgire. Ai de gând să m-abandonezi acum când am cea mai mare nevoie de tine? Te-am mințit eu vreodată? Și despre Curoch ai crezut că-i un mit, înainte s-o găsim. Am nevoie de tine. Când Hali va trece prin zid, îmi voi pierde mințile. M-ai văzut atunci când am crezut că-mi pot folosi ki-ul în scopuri nobile. Atunci a fost o parte vin și zece părți apă; acum va fi vin pur. O să mă pierd. Simpla ei prezență scoate la iveală ce-i mai rău: temeri, amintiri, păcate. Va ieși la lumină orgoliul meu nemăsurat. S-ar putea să-ncerc să mă lupt cu ea și să pierd. Sau poate că dorința mea de putere mă va-nvinge și mă voi alătura ei. Ea mă cunoaște. Mă va îngenunchea.

Solon era îngrozit de privirea lui Dorian.

— Și dacă te-nșeli? Dacă ai doar un acces din nebunia aceea despre care ai fost prevenit cu atâta vreme în urmă?

— Dacă zidul va mai fi în picioare în zori, vei ști.

Solon azvârli tăștile în sus către Dorian, apoi urcă cu grijă pe stâncă, asigurându-se să nu lase urme.

— Ce faci? întrebă el văzându-l pe Dorian cum îi zâmbește și cum răstoarnă aurul pe pământ.

Trase după aceea de cătușe și lanțul de fier care le ținea laolaltă se rupse de parcă ar fi fost făcut din hârtie. Lăsă o cătușă să cadă pe grămada de monede, iar ea se afundă ca

și cum ar fi fost aruncată în lichid. Urmară celelalte trei, iar grămada de monede se micșoră de fiecare dată. Dorian vârî apoi mâna în masa de aur și scoase cătușele, acum turnate în aur, și le potrivi câte una pe fiecare încheietură. Întinse lanțul celei de-a doua perechi, pe care și-o fixă pe coapse, imediat deasupra genunchilor.

Era uimitor. Dorian spusese mereu că puterea ki-ului său îi diminuase Talentul, dar reușea acum să sudeze aurul și fierul cu mare măiestrie și fără efort.

În momentul următor, Dorian modelă restul monedelor în patru țepușe ascuțite și un soi de bol. Se opri apoi, cu o vizibilă concentrare pe chip. Solon simțea șuvoiul de vrăji care zbură pe lângă el, adâncindu-se în metal. După două minute, Dorian se opri și începu să șoptească stejarului sub care se afla.

— Va avea cu ea un contingent, zise el, Sufletele Înlănțuite. Sunt oameni care și-au abandonat în mare măsură umanitatea ca s-o slujească pe Hali. Cu toate astea, nu ei sunt pericolul, ci ea. Solon, nu cred c-o poți învinge. Cred că ar trebui să-i duci pe oameni de-aici. Mergeți într-un loc unde morțile voastre vor servi unui scop. Însă... dacă ea ajunge în Cenaria, să știi că fiii lui Garoth Ursuul vor crea doi ferali. Îi vor asmuți apoi asupra rezistenței. Asta am văzut.

— N-ai vorbit însă serios, nu-i așa? Nu ți-ai distrus cu adevărat darul, zise Solon.

— Dacă n-o să ne mai vedem, prietene, Zeul fie cu tine.

Contopi apoi țepușele de aur de cătușe și îngenunche în spatele copacului. Înfipse vârfurile în lemn cu o ușurință nefirească. Mâinile îi erau acum deasupra capului, depărtate. Îngenuncherea lui acolo, pregătindu-se în mod evident să suporte chinurile la care avea să fie supus, îl făcu pe Solon să simtă un pic de invidie. De data asta, nu pentru puterea, originea sau integritatea simplă și umilă a lui Dorian. Îi invidia siguranța. Lumea lui era foarte limpede. Pentru el, Hali nu era o zeiță sau un personaj izvorât din imaginația halidorană

sau pur și simplu un monstru străvechi care îi păcălise pe oameni să-l slăvească. Ea era un înger izgonit din Rai.

În lumea lui Dorian, toate aveau locul lor. Exista și o ierarhie. Lucrurile se potriveau. Chiar și un personaj cu puterile lui putea fi umil, fiindcă știa că existau alții mult deasupra sa, deși nu întâlnise niciodată vreunul. El putea numi răul fără frică și fără ranchiună. Putea afirma că unii făceau rău sau serveau forțele întunericului fără să-i urască. Solon nu cunoscuse pe nimeni asemănător. Poate cu excepția contelui Drake. Oare ce se întâmplase cu el? Murise în timpul loviturii de palat?

— Și asta la ce slujește? întrebă Solon ridicând bolul de aur.

Obiectul se schimbase și era acum ceva între un coif și o mască. Se potrivea perfect pe capul lui Dorian, având numai două găuri mici în dreptul nărilor, pentru respirație. Îl întoarse. Descoperi că era o copie perfectă a feței celuiilalt, doar că pe chip erau și lacrimi de aur.

— El mă va împiedica s-o văd, s-o aud, să țip la ea, să plec din locul ăsta. Mă va ajuta să evit ultima ispită, aceea de a mă considera îndeajuns de puternic ca să mă lupt cu ea. Sper că mă va împiedica de asemenea să mă folosesc de ki. Dar nu mă pot lega magic pe mine însumi. Tu trebuie s-o faci pentru mine. După trecerea ei, voi fi capabil să scap la răsăritul soarelui, când Talentul mi se va înprospăta, așa că nu-ți face griji pentru mine. Dacă ai nevoie de aur, îl vei găsi aici.

— Vei pleca deci, indiferent ce se va întâmpla.

— Nu mă întreba unde, zâmbi Dorian.

— Mult noroc, spuse Solon.

Simțea un nod în gât care-i amintea de cât de bine se simțise să nu mai fie singur din nou. Până și certurile cu Dorian și Feir fuseseră mai bune decât liniștea în lipsa lor.

— Mi-ai fost ca un frate, Solon. Eu cred că ne vom mai întâlni înainte să se termine toate astea, zise Dorian. Acum, grăbește-te!

Solon potrivi coiful de aur pe capul prietenului său și-l legă apoi cu cea mai puternică vrajă pe care o știa, epuizându-și complet capacitatea magică. Nu avea să mai facă nicio vrajă până în zori, iar gândul ăsta nu era tocmai reconfortant. În timp ce cobora de pe afloriment, i se păru că vede scoarță de copac crescând pe brațele lui Dorian, acolo unde cu câteva momente mai înainte fusese doar piele.

Dacă priveai de pe drum, Dorian era invizibil.

— La revedere, frate! zise Solon.

Pe urmă se întoarse și porni repede spre zid. Acum trebuia să-l convingă pe Lehros Vass că nu înnebunise de-a binelea.

Regele-zeu stătea pe tronul de obsidian negru care-i fusese cioplit din stânca în care se afla Burdihanul. Pentru el, piatra tăioasă și neagră era un memento, un îndemn și o alinare în același timp.

În fața tronului stătea fiul lui. *Primul lui fiu*, nu doar sămânța vintrelor sale, pe care el oricum o răspândise departe și cuprinzător. Nu dăduse niciodată atenție buruienilor pe care altcineva i-ar fi numit fii. Erau pur și simplu bastarzi și nu merita să te gândești la ei. Singurii care contau erau băieții ce aveau să devină Vürdmeisteri. Desigur, mulți nu reușeau să supraviețuiască pregătirii. Numai câțiva dintre sutele de tineri cu părinți vrăjitori scăpau cu viață din încercările care îi făceau aethelingi, urmașii săi demni de a sui pe tron. Fiecărui dintre ei îi dăduse o probă, un uurdthan, un test menit să-i demonstreze valoarea. Deocamdată, doar Moburu avusese succes. Numai pe el îl recunoștea drept fiu. Nu încă și moștenitor.

Adevărul era că Moburu îl întrista. Garoth o ținea bine minte pe mama băiatului. Fusese o prințesă insulară, capturată în zilele dinaintea distrugerii tentativei lui de flotă de către Imperiul Sethi. Îl atrăsese și, în pofida faptului că un șir nemărginit de femei de spiță nobilă trecuseră prin dormitorul lui, de bună voie sau nu, pe ea chiar încercase s-o seducă. Fusese la fel de pasională pe cât era el de calculat, la fel de fierbinte pe cât era el de rece. Avusese o fire exotică, ispititoare. El încercase de toate, cu excepția magiei. Fusese convins în felul în care greșesc tinerii că nicio femeie nu-i poate rezista prea mult.

După un an, ea continua să-l ignore dintr-o poziție superioară. Îl disprețuia. Într-o noapte își pierduse răbdarea și o violase. Își propusese să ordone strangularea ei după aceea, dar se rușinase în chip ciudat. Mai târziu, Neph îi spusese că era însărcinată. Își scosese copilul din minte până când același Neph îi spusese că acesta supraviețuise încercărilor și era pregătit să primească un uurdthan. Garoth îi dăduse lui Moburu o probă despre care crezuse că o să-l ucidă cu siguranță. Tânărul îndeplinise totuși însărcinarea la fel de ușor ca și celelalte pe care i le dăduse.

Partea cea mai proastă era că moștenitorul prezumtiv al tronului din Halidor nu arăta deloc halidoran. Avea ochii mamei lui, vocea ei guturală și tenul de ladeshian.

Era o rană deschisă. De ce nu reușise Dorian? Garoth își pusese multe speranțe în el. Îi plăcuse. Dorian își împlinise și el uurdthanul, însă apoi îl trădase. Garoth nu avusese mari așteptări de la cel care își spunea Roth, dar măcar arăta a halidoran.

Moburu purta uniforma de gală a unui ofițer de cavalerie alitaeran, din brocart roșu, ornat cu aur și având ca blazon un cap de dragon. Era inteligent, spontan, foarte încrezător în sine, destul de chipeș în ciuda tenului său ladeshian (Garoth recunoștea asta fără chef), cu reputația de a fi unul dintre cei mai buni călăreți ai cavaleriei și un bărbat nemilos. Bineînțeles. Era în poziția fiului Regelui-zeu. Modestia îi era la fel de firească pe cât este o rochie pentru un bărbat.

Îl irita pe Garoth, dar era numai vina lui. El plănuise viețile progeniturilor sale, așa încât cele care supraviețuiau să devină exact ce era Moburu. Problema era că probele pe care le pregătise pentru ei avuseseră rolul de a-i furniza mai mulți candidați. Sperase să aibă un număr mare de fii. În cazul acela, atenția fiecăruia s-ar fi îndreptat asupra celorlalți. Frații s-ar fi luptat între ei pentru favorurile tatălui. Acum însă, cu Dorian plecat, Roth – mort și niciunul dintre ceilalți pe cale de a-și îndeplini uurdthanul, Moburu rămăsese singur. Mai

devreme sau mai târziu, ambiția lui indiscutabilă avea să-l silească să-și îndrepte privirea spre însuși Regele-zeu. Asta dacă nu cumva o făcuse deja.

— Ce vești îmi aduci din Ținutul Înghețat? întrebă Regele-zeu.

— Sfinția Voastră, este așa cum am crezut. Ba poate mai rău. Clanurile au făcut deja mobilizări. Au semnat armistiții ca să poată ierna îndeajuns de aproape de hotar, pentru ca la primăvară să se unească într-o armată. Prădesc kruli, poate zeli și ferali. Dacă au învățat să facă asta, numărul lor va crește considerabil în următoarele nouă luni.

— Și cum au găsit un loc de prăsit în Ținutul Înghețat, pentru numele lui Hali? Sub permafrost? întrebă Garoth după care înjură.

— Milord, zise fiul său, putem contracara această amenințare destul de simplu. Mi-am luat libertatea de a ordona aducerea lui Hali aici. Ea va trece pe la Vânturile Șuierătoare. E mai rapid.

— Ce-ai făcut? întrebă Regele-zeu cu voce înghețată, periculoasă.

— Va masakra una dintre cele mai formidabile garnizoane cenariene rămase, scutindu-te de o bătaie de cap. Va ajunge aici în câteva zile. Sub castel există un loc perfect pentru prăsi-re. Localnicii îi spun Burdihanul. Cu Hali prezentă, putem crește o armată cum n-a mai fost pe lume. Ținutul ăsta-i afundat în mizerie. Cavernele de sub Haliras au fost exploatate de șapte sute de ani. Krulii pe care Vüirdmeisterii îi pot produce acolo nu se compară cu posibilitățile de aici.

Mușchii Regelui-zeu se încordaseră dureros, dar pe fața lui nu se citea absolut nimic.

— Fiule, fiule, tu n-ai prăsit niciodată kruli. N-ai făurit ferali și n-ai crescut ferozi. N-ai idee ce costuri implică. Am avut motivele mele să folosesc armate umane pentru a-i cuceri pe munteni, triburile aflate de-a lungul fluviului, pe Tlang-lang și pe Grosth. Am cimentat dominația noastră și

ne-am extins granițele la un teritoriu de patru ori mai mare – dar n-am folosit niciodată kruli. Știi cum se luptă oamenii când sunt convinși că dacă pierd, familiile lor vor fi mâncate? Până la ultimul. Își înarmează copiii cu arcuri. Femeile folosesc cuțite de bucătărie și țepușe. Am văzut toate astea în copilărie, când nu i-au adus nimic bun tatălui meu.

— Tatăl tău nu avea ki-ul pe care îl ai tu.

— Nu e vorba doar de ki. Conversația s-a încheiat.

Moburu nu îndrăznise niciodată să-i vorbească în felul acela până atunci, iar ordinul de a o aduce aici pe Hali fără să-l consulte era...

Garoth căzu pe gânduri. Mințise. El făcuse kruli, ferozi, ba chiar și ferali. Aceștia din urmă îi uciseseră pe ultimii lui doi frați. Jurase atunci că n-o va mai face niciodată. Niciodată, niciun monstru, cu excepția celor câteva perechi de ferozi cu care lucrase pentru a-i trimite cândva în Pădurea Iaosian după comorile lui Ezra. Pentru aceia plătitise însă. Nu mai aveau nevoie de nimic de la el.

Moburu s-ar fi putut să aibă totuși dreptate. Asta era cel mai prost. Se obișnuise să-l trateze ca pe un partener, în felul în care tații își tratează fiii adulți.

Fusese o greșală. Dăduse dovadă de lipsă de hotărâre. Cu siguranță, Moburu complota deja ca să-i ocupe tronul. Garoth l-ar fi putut ucide, totuși era o unealtă prea valoroasă ca să renunțe la ea cu nepăsare. La naiba! De ce nu reușiseră și frații lui? Moburu avea nevoie de un rival.

— M-am răzgândit, zise Regele-zeu ridicând un deget. Gândește cu voce tare, fiule. Susține-ți pledoaria.

Moburu tăcu un moment, apoi vorbi plin de încredere în sine.

— Admit că armatele noastre ar putea să-i înfrunte probabil pe sălbaticii din Ținutul Înghețat. Chiar dacă clanurile se vor uni, Vürdmeisterii noștri vor înclina balanța în favoarea noastră. Ca să obținem asta, va trebui să-i trimitem pe toți meisterii competenți în miazănoapte. Sincer, nici că se poate

un moment mai prost pentru așa ceva. Surorile au devenit bănuitoare și par înfricoșate. Unii spun că trebuie să se lupte cu noi acum, înainte să devenim mai puternici. Știm de asemenea că și ceuranii vor profita de orice slăbiciune ca să năvălească peste graniță. Și-au dorit Cenaria de sute de ani.

— Ceuranii sunt divizați.

— Există un general tânăr și strălucitor, pe nume Lantano Garuwashi, care adună o armată mare în nordul Ceurei. N-a pierdut niciodată vreun duel sau vreo bătălie. Dacă ne trimitem meisterii în miazănoapte, posibilitatea de a ne ataca pe noi ar putea fi elementul care să unifice Ceura. Nu e foarte probabil, dar e posibil.

— Continuă, zise Regele-zeu.

Știa totul despre Lantano Garuwashi. Surorile nu-l îngrijorau deloc. Se ocupase personal de criza politică prin care treceau ele acum.

— Se pare de asemenea că și Sa'kagéul local e mai bine așezat și mai eficient condus decât am crezut. Asta e cu siguranță lucrarea noului Shinga, Jarl. Cred că el a intrat într-o altă fază a...

— Jarl e mort, zise Garoth.

— Nu se poate! N-am niciun semn...

— Jarl e mort de o săptămână.

— Dar n-au existat nici măcar zvonuri despre așa ceva și având în vedere nivelul de organizare pe care l-am descoperit... nu înțeleg, zise Moburu.

— Nici nu trebuie, rosti Regele-zeu. Continuă.

Aha, fiul lui arăta mai puțin încrezător. Asta era bine. Își dorea în mod evident să întrebe mai multe, dar nu îndrăznea. Ezită un moment și apoi zise:

— Există zvonuri că și Sho'cendi trimite o delegație ca să investigheze așa-zisa amenințare halidorană.

— Sursele tale o numesc o delegație? întrebă Garoth zâmbind subțire.

Moburu păru nesigur și apoi furios.

— D-da, iar dacă magii decid că suntem o amenințare, pot să se întoarcă acasă și să revină cu o armată la primăvară, exact în momentul în care par să se concretizeze toate amenințările asupra noastră.

— Delegații aceia sunt magi-soldați. Șase magi-soldați! Sa'seuran-ul crede că a găsit și a pierdut sabia Curoch a lui Jorsin Alkeste. Ei cred că ar putea fi aici, în Cenaria.

— De unde știi asta? întrebă Moburu uluit. Sursa mea e plasată chiar lângă Înaltul Sa'seuran.

— Fratele tău mi-a zis, îl lămuri Regele-zeu, încântat de turnura pe care o luase conversația.

Ajunsesse din nou în postura sa favorită. Controla totul. Era în viață. Mișca lumea în jurul dorințelor sale.

— El este unul dintre delegați.

— Fratele meu?

— Nu este încă un frate, dar va fi curând. Presupun că poți ghici acum care-i uurdthanul său. E ceva mai dificil decât a fost al tău.

Moburu primi în plin insulta și Garoth văzu cum se înfipse adânc în el.

— Trebuie să recupereze sabia Curoch? întrebă Moburu.

Garoth își afișă zâmbetul subțire caracteristic. Știa ce era în mintea lui Moburu. Un fiu care ar fi recuperat-o pe Curoch avea să fie mult mai favorizat și foarte puternic. Într-adevăr, una dintre rănille sângerânde ale lui Garoth se numea Curoch. Dacă vreunul dintre fiii săi ar fi recuperat-o, nu era foarte sigur că i-ar fi dat-o lui. Arma i-ar fi oferit putere suficientă ca să-l atace chiar pe Garoth. Moburu se gândise imediat la asta. Dar regele-zeu își făcuse planuri pentru asemenea situații. Ba chiar multe, de la cele mai simple – mite și șantaj – până la unele mai desperate – o vrajă a morții care ar fi putut să-i arunce conștiința în corpul ucigașului. Nu era însă genul de magie pe care s-o poți testa în siguranță, așa că ar fi fost mai bine ca sabia să nu ajungă în mâinile fiilor săi.

— Ai ridicat totuși niște probleme interesante, fiule. Ai devenit valoros pentru mine.

Ah, cât de greu îi venise să rostească vorbele astea corciturii căruia trebuia să-i spună fiu.

— Îți voi îndeplini dorința. O să-mi faci un feral.

Ochii lui Moburu se lărgiră. Habar n-avea!

— Da, Sfinția Ta!

— Și, Moburu, zise Garoth lăsând apoi tăcerea să-l apese pe fiul său până când acesta înghiți un nod, vreau să mă impresionezi!

— Vrei să ne retragem, dar nu ne oferi niciun motiv. Asta ar trebui cumva să mă impresioneze? întrebă lordul Vass.

Trei sute de soldați se adunaseră în curtea întunecată, luminată doar de luna ce părea o așchie pe cerul înstelat. Erau echipați de luptă, înfodoliți împotriva gerului năprasnic care se așternuse deja peste munți, deși în orașul Cenaria căldura verii se mai resimțea încă. Erau trei sute de oameni și comandantul lor... care nu era Solon. Trei sute de spectatori ai schimbului de replici dintre Solon și Lehros Vass.

— Sunt de acord, zise Solon încet, că pare o lașitate. Vă cer însă o singură zi. Plecăm pentru o zi și apoi ne întoarcem imediat. Dacă greșesc, nu-i ca și cum hoții vor fura ceva de pe-aici. Suntem singurii oameni din ținutul ăsta uitat de Zeu, cu excepția muntenilor, iar ei n-au mai atacat zidul de trei ani.

— Ar însemna să ne părăsim postul, zise tânărul nobil. Am jurat să apărăm zidul.

— Nu există niciun post, se enervă Solon. Nici rege, nici vreun stăpân. Suntem trei sute de soldați într-o țară ocupată. Jurămintele noastre au fost făcute unor conducători care acum sunt morți. Datoria noastră e să-i ținem pe oamenii ăștia în viață pentru a putea lupta atunci când vom avea cu adevărat o șansă. Nu-i genul de război în care să șarjăm glorios liniile inamice, fluturându-ne săbiile.

Lordul Vass era destul de tânăr încât să se înroșească de furie și de rușine.

Bineînțeles că se gândea exact la un asemenea război și era o prostie să-l minimalizezi. Oare de când se schimbaseră Solon și nu mai aprecia astfel de bătălii?

Soldații stăteau nemișcați, însă citeau toți furia de pe fața lui Vass, roșeața accentuată de torța care pâlpâia.

— Dacă vrei să plecăm, îți cer să-mi spui motivul, zise lordul Vass.

— Spre noi se îndreaptă un detașament halidoran de elită numit Sufletele Înălțate. O au cu ei pe zeița halidorană Hali, pe care o duc în Cenaria. Vor ataca zidul la ceasul vrăjitoarelor.

— Iar tu vrei ca noi să plecăm? Întrebă Vass nevenindu-i să creadă. Îți dai seama ce-ar însemna să le capturăm zeița? Vor fi distruși. Toți concetățenii noștri vor spera din nou. O să fim eroi! Țasta-i locul cel mai potrivit ca să-i oprim. Avem zidul, capcanele, soldații. E șansa noastră, pe care-am așteptat-o atâta vreme.

— Fiule, zeița asta... Solon se opri scrâșnind din dinți. Nu cred că ai înțeles, nu vorbim despre capturarea unei statui. Cred că ea este reală.

Lehros Vass îl privi întâi neîncrezător, apoi cu indulgență.

— Dacă vrei să fugi, n-ai decât. Cunoști drumul, chicoti el încântat de propria grandoare. Bineînțeles, nu-ți pot permite să pleci până nu-mi înapoiezi aurul.

Dacă Solon i-ar fi spus unde erau monedele lui, Vass și-ar fi trimis oamenii să le recupereze imediat. Dorian ar fi rămas neajutorat.

— La naiba cu tine! rosti Solon. La naiba și cu mine! O să murim împreună!

*

Sora Ariel Wyant stătea la cinci pași de primul hotar magic care separa Pădurea Iaosian de crângul de stejari. În ultimele șase zile își ațintise ochii pe un fel de placă aflată la vreo șapte metri în interiorul pădurii. Nu părea să fie acolo de mult timp: vegetația n-o acoperise încă.

Când examinase bariera magică, prima ei speranță fusese că Ezra o crease cu sute de ani în urmă. În cazul altui mag s-ar

fi așteptat ca urzeala să se dezintegreze după atâta vreme. Așa se întâmpla mereu. Însă pentru Ezra *mereu* nu însemna același lucru ca pentru toată lumea. Dovada licărea foarte vizibil în fața ochilor ei.

A doua speranță fusese că, dată fiind puterea lui Ezra și a celorlalți magi din epoca lui, bariera putuse fi construită împotriva unor oponenți mult mai puternici decât oricare dintre cei actuali. Sora Ariel nu-și permitea aroganța de a se considera egala celor pe care i-ar fi așteptat Ezra. Putea spera doar că forța cu care atingea urzeala va trece neobservată. Termitele erau minuscule, dar distruseseră multe case mari.

În ultimele șase zile examinase și reexaminase urzeala magică dintre pădure și crâng. Era la fel de frumoasă ca pânza unei văduve negre. Existau capcane mari, dar și mărunte, urzeli magice sortite să se rupă chiar și la cea mai mică atingere, unele menite să fie descoperite, altele care n-ar fi putut fi neutralizate nici cu puteri de două ori mai mari decât ale lui Ariel. Și fiecare avea o capcană.

Ea putea ghici cu exactitate ce făcuse Sora Jessie. Probabil că încercase să-și ascundă Talentul. Pentru prima zi, păruse o strategie perfectă, care ar fi funcționat dacă Ezra ar fi fost un simplu vrăjitor. Sora Jessie era îndeajuns de slabă ca să-și comprime Talentul și apoi să-l tăinuiască. Asta ar fi făcut-o să treacă drept o femeie obișnuită în fața altor Surori sau a Clarvăzătorilor bărbați – era un gând ciudat, oare de câte ori femei Talentate folosiseră strategia aceea ca să se ascundă pe ele sau pe fiicele lor de Surorile ce veneau să recruteze pentru Chantry? Ariel clătină din cap. Nu era momentul pentru asemenea divagări. Problema era că urzelile lui Ezra nu se limitau la detectarea Talentului. După câte își dădea ea seama – deși era conștientă că putea greși din cauza complexității și delicateții urzelilor –, bariera lui Ezra detecta corpurile magilor.

Se știa că magii erau diferiți de oamenii obișnuiți, dar nici măcar Vindecătorii nu înțeleseseră cu exactitate cum putea

magia să schimbe trupul unui mag. Fără îndoială că asta se întâmpla. Magii îmbătrâneau diferit, uneori cu atât mai încet, cu cât erau mai Talentați, însă nu întotdeauna. Cu toate acestea, trupurile le erau transformate subtil de interacțiunea constantă cu magia. Se părea că Ezra știa exact care erau căile acelea. Sora Ariel ar fi trebuit să se fi gândit la asta. Printre multe alte realizări, el fusese și Sa'salar, conducător al Vîndcătorilor. El crease Vîndcătorul Întunecat, plăsmuise o ființă vie.

„Oh, Soră Jessie, ai trecut pur și simplu prin zidul ăsta de magie? Te-ai crezut mai deșteaptă decât Ezra însuși? Oare câte oase de magi sunt răspândite prin blestemata asta de pădure?”

Mintea începea să i se abată de la problemă. Ea era încă în viață. Trecuse de prima barieră. Acum trebuia să se folosească într-un fel de realizarea asta. Trebuia să ajungă la blestemăția de placă de aur, înfiptă la șapte metri depărtare, fix în vârful unei moviile. Era atât de aproape, și totuși n-avea nicio speranță că va ajunge la ea. Examinase capcanele lui Ezra și se convinsese. I-ar fi trebuit ani să le dezamorseze. Sau poate nici n-ar fi reușit vreodată. Și chiar dacă ar fi avut atâta timp, n-ar fi putut ști dacă nu trecuse ceva cu vederea. N-avea cum să fie sigură în privința straturilor de protecție care mai rămăseseră. Poate că Ezra își ridicase bariera în câteva zile. Poate că dorise chiar ca structura aceea de magie să poată fi penetrată de magii mai slabi. Sora Ariel și-ar fi putut petrece întreaga viață demontând capcane, fără a descoperi însă vreodată adevăratele secrete ale lui Ezra.

Dacă ar fi venit aici în tinerețe, poate că s-ar fi gândit că locul merita să-i dedici viața. Atunci fusese mai idealistă. Crezuse în Chantry cu devotamentul prostesc pe care majoritatea oamenilor îl au pentru religia lor. Dacă Ezra deținuse cu adevărat artefacte de o putere devastatoare, oare Ariel își dorea într-adevăr să i le ofere președintei? Putea avea încredere în Istariel că va folosi cu înțelepciune ceva care ar fi făcut-o de zece ori mai puternică?

„Încetează! Ariel, îți lași din nou mintea să hoinărească.”

Privi din nou placa, apoi începu să râdă. Era atât de simplu. Se ridică și porni înapoi spre sat.

Se întoarse o oră mai târziu cu burta plină și cu o frânghie. Meșterul Zoralat fusese amabil și o învățase cum să facă și să arunce un lasou. În ultimele două zile se întrebese cum să ajungă la placă, concentrându-se doar asupra modalităților magice. Prost, prost, prost.

Următoarele ore îi dovediră că era și neîndemânatică. De câte ori nu pufnise la vederea bărbaților care lucrau la grajdurile Chantry? Acesta era genul de exercițiu pe care ar fi trebuit să-l facă orice Soră, ba chiar în fața argaților de la grajduri.

Ziua se încheia, dar ea nu reușise încă să prindă placa. Înjură și plecă acasă. Reveni a doua zi, cu brațul și umărul aproape paralizate de durere. Îi trebuiră alte trei ore, în care se blestemă pe ea, funia, pe Ezra, lipsa ei de exercițiu fizic, pentru ca apoi să înjure pur și simplu în gând, fără țintă.

Când lasoul căzu într-un final în jurul plăcii, ar fi putut să jure că zărise aurul strălucind mai tare pentru un moment. Încercă să-și extindă simțurile ca să-și dea seama ce se întâmplase, dar era prea departe. Hotărî că nu avea altceva de făcut decât să tragă de funie.

La început, placa nu se mișcă. Părea să fie fixată cumva. Pe urmă însă, pe măsură ce Ariel trăgea, o parte a moviliței se sfărâmă și obiectul din aur se răsuci, eliberându-se din pământ. Nu fusese o moviliță, ci corpul Surorii Jessie. Era moartă de săptămâni. Hainele ei viu colorate se acoperiseră de mușgai care ascundea petele de sânge. Părea că o gheară îi smulsese jumătate de cap printr-o singură lovitură teribilă. Niciun animal nu-i tulburase cadavrul: în pădurea lui Ezra nu existau urși, coioți, corbi sau alte animale hoitare, însă viermii își făceau treaba ca peste tot.

Sora Ariel privi în altă parte, permițându-și pentru o clipă să fie doar o femeie care se uită la corpul mutilat al unei cunoștințe. Respiră încet, bucuroasă că movilița care era trupul lui Jessie se afla la distanță. Fusese totuși destul de

aproape timp de atâtea zile și nu simțise vreun miros de descompunere. Oare asta era magie sau se datora doar vântului?

Placa fusese prinsă în mâinile lui Jessie.

Sora Ariel își înlătură cu grijă emoțiile din suflet. Avea să le examineze mai târziu, când își va permite să și plângă, dacă ar fi simțit nevoia. Deocamdată, ar fi putut fi în pericol. Privi placa. Era prea departe ca să-și dea seama dacă pe suprafața ei existau simboluri și cu atât mai puțin care ar fi fost ele, dar avea ceva care-i dădea fiori reci.

Obiectul pătrat avea cârlige care se înfipseseră în frânghie. Arătau de parcă s-ar fi format atunci când lasoul aterizase pentru a o ajuta să-l tragă de acolo.

Aduse placa mai aproape de barieră, lăsând-o însă dincolo de ea. N-aveai de unde ști ce se putea întâmpla dacă scoteai ceva magic prin barieră. Alfabetul era gamitic, iar Ariel descoperi că și-l aducea aminte destul de bine.

Dacă ești în a patra zi, așteaptă. Dacă e a șaptea zi, trage asta prin hotar acum, spunea textul.

Runele continuau, dar Ariel se opri să se gândească. Nu era deloc ceva ce ar fi scris cineva pe o placă. Se întrebă cui se adresase textul. Poate că făcea parte dintr-un test străvechi. Să fi fost un ritual de trecere pentru magi? Și cum îl interpretase Sora Jessie? De ce-l considerase atât de important?

Continuă să citească: *Zile petrecute la hotar, Față de Cal! Și să știi că n-ai habar să arunci!*

Degetele inerte ale lui Ariel lăsară frânghia să cadă. I se mai spusese Față de Cal când era novice. Încercă să traducă și altfel cuvintele, însă runele gamitice îi indicau precis un nume propriu, o insultă anume, nu una generică.

Privind din nou felul în care placa se prinsese de frânghie, înțelese brusc că obiectul înșfăcase de fapt funia. Ca și cum ar fi avut conștiință de sine. Cârligele nu erau plasate simetric pe placă, ci arătau de parcă ar fi crescut ca reacție la atingerea lasoului.

Placa străluci din nou și Sora Ariel se trase înspăimântată în spate.

Ceea ce se dovedi o greșeală. Picioarul i se prinse într-o buclă a frânghiei și, în cădere, trase placa dincolo de hotar.

Se ridică pe cât de repede reușiră s-o asculte picioarele ei grase. Placa nu mai strălucea. O ridică de jos.

E profeție scria acum pe ea, însă runele gamitice se transformă în litere obișnuite când o atinse. Nu e conștiință de sine.

Înghiți un nod, nesigură de ce se întâmpla. Textul continua să apară în fața ochilor ei, ca scris cu o pană invizibilă. *Dacă asta e a șaptea zi, privește două stadii spre miazăzi.*

Stadii? Erau probabil unități de măsură pe care nu le putea transforma. Cât să fi fost două stadii? Trei sute de pași? Patru sute?

Sora Ariel se trezi paralizată de frică. Nu fusese niciodată genul aventuros. Ea era cărturar, unul al naibii de bun. Se considera una dintre cele mai puternice Surori, dar nu-i plăcea să se repeadă în situații pe care nu le înțelegea. Întoarse placa pe partea cealaltă.

Urzeli în copaci, scrisese Jessie al'Gwaydin cu mână panicată. *Nu te încrede în el.*

„Oh, perfect!”

Sora Ariel încremeni. Cuvintele Surorii Jessie nu putuseră fi scrise decât cu ajutorul magiei. Cu siguranță însă că ea n-ar fi folosit așa ceva în pădure. Ar fi fost un gest sinucigaș.

Dar este moartă!

Era posibil ca totul să fie o capcană. Poate că placa declanșase ceva atunci când o trăsesese spre ea prin hotar. Ar fi putut exista o capcană în copacii de la miazăzi, spre care încerca s-o îndrepte obiectul. Poate că ar fi trebuit să meargă să noteze toate astea, să ignore capcana și să continue după propriile ei reguli.

Sora Ariel nu se întoarse însă în Torras Bend ca să scrie în jurnal. Studie hotarul către miazăzi. Dacă exista vreo capcană, o declanșase deja.

Graba avea momentul și locul ei. Se părea că era vorba despre aici și acum.

— Deci ești așa, un fel de pacoste. De ce te-a luat Kyllar cu el? Întrebă Vi.

Se aflau pe drum de o săptămână deja și, chiar dacă Uly nu era cea mai bună companie, cel puțin era mai interesantă decât caii, copacii și satele pe care se străduiau să le evite. Vi nu făcea însă conversație, ci aduna informații. Kyllar era pe urmele ei și dorea s-o ucidă.

— A făcut-o fiindcă mă iubește, zise Uly la fel de sfidătoare ca de obicei. Într-o zi, se va însura cu mine.

Mai spusese asemenea lucruri și mai înainte, trezind imediat suspiciunile lui Vi, dar, după ce îi pusese câteva întrebări care o nedumeriseră pe fetiță, își dăduse seama că se înșelase. Kyllar nu era pedofil.

— Da, da, știu. Totuși n-avea cum să te iubească înainte de a te cunoaște, nu-i așa? Mi-ai spus că l-ai văzut prima dată atunci când te-a luat de la castel.

— La început am crezut că-i tatăl meu adevărat, zise Uly.

— Hmm, făcu Vi, ca și cum n-ar fi fost foarte interesată. Dar cine sunt părinții tăi adevărați?

— Tatăl meu se numea Durzo, însă a murit. Kyllar nu vorbește despre el. Cred că mama mea e Mama K. Se uita întotdeauna ciudat la mine când eram împreună.

Vi trebui să se prindă cu ambele mâini de șa ca să nu cadă de pe cal. Pe Nysos, asta era! Uly i se păruse cunoscută de undeva. Era fata lui Durzo și a Mamei K. Nu era de mirare că o ascuseseră. Așa se justifica și de ce Kyllar o luase cu el.

În mod inexplicabil, gândul începu s-o roadă. Ea nu s-ar fi putut imagina luând în grijă pe unul dintre bastarzii lui

Hu. Era drept că nici nu și-l putea imagina pe maestrul ei sinchisindu-se de vreunul. Deodată, Uly devenise de două ori mai valoroasă pentru Regele-zeu. Prin intermediul ei, ar fi putut s-o controleze pe Mama K.

Se putea să fie de ajuns ca să se elibereze din ghearele lui. Vi nu-și făcea însă iluzii. Regele-zeu își răsplătea bine slujitorii. Le permitea să-și satisfacă până la sațietate orice viciu. I-ar fi dat ei aur, haine, sclavi, orice și-ar fi dorit. Totuși niciodată nu i-ar fi redat libertatea. Era mult prea prețioasă pentru asta.

Cu cât afla mai multe despre Kyllar, cu atât era mai disperată. Trebuia s-o facă pe Uly să vorbească, fiindcă avea nevoie de orice amănunt despre dușmanul ei. Toate informațiile veneau din partea unei fete de doisprezece ani îndrăgostite de bărbatul acela, însă Vi era pricepută în a deosebi adevărul de părere. Kyllar părea din ce în ce mai... la naiba!

N-avea să se gândească din nou la asta. O făcea să se simtă rău. La naiba cu drumul ăsta, cu călătoria! Mai era o săptămână și urma să se spele pe mâini de toate. Poate că nici nu mai rămânea prin preajmă ca să-și primească plata, deși era convinsă c-o merita. Avea s-o abandoneze pe fată împreună cu un bilet în care să descrie ce făcuse și apoi urma să dispară. Îl omorâse pe Jarl. Apoi îi va oferi Regelui-zeu pe Kyllar și pe Mama K. Cu siguranță că el nu-și va irosi resursele, trimițând pe cineva pe urmele ei. Și chiar dacă o făcea, n-ar fi fost mânat de genul de furie pe care i l-ar fi stârnit trădarea ei. Ar fi putut să dispară. Vi nu se temea decât de câțiva oameni, dar toți erau prea prețioși ca să fie trimiși după ea.

Unul dintre ei era Kyllar, însă el n-avea să mai trăiască multă vreme. Poate că-l ucisese pe Roth Ursuul, pe treizeci de munteni și niște vrăjitori – Uly părea să știe o mulțime de lucruri despre asta –, dar nu avea cum să-i supraviețuiască Regelui-zeu.

Vi s-ar fi putut îndrepta spre Seth sau Ladesh sau munții din Ceura, acolo unde părul ei roșu n-ar fi fost atât de neobișnuit. N-ar mai fi trebuit să-și desfacă picioarele pentru

alt bărbat sau să accepte alt contract. Nu știa cum arăta viața normală, dar măcar și-ar fi oferit ocazia de a afla. După ce se terminau însă toate astea.

Scoase biletul scris în grabă pe care îl luase din casa lui Kyllar și-l reciti. *Helene, îmi pare rău. Am încercat. Jur că am încercat. Există însă lucruri care valorează mai mult decât fericirea mea și pot fi înfăptuite numai de mine. Vinde inelele în prăvălia meșterului Bourary și mută familia într-o parte mai bună a orașului. Te voi iubi mereu.*

— Auzi, puștoaico, zise Vi, de ce se certau Helene și Kyllar?

— Cred că pentru că nu scârțâia patul.

Vi se încruntă. „Poftim?” Pe urmă izbucni în râs.

— Păi... e destul de normal. Numai atât?

— De ce? Ce-nseamnă? întrebă Uly.

— Sex. Bărbații și femeile se ceartă mereu din cauza asta.

— Dar ce-i asta, sex? întrebă Uly.

Vi îi povesti pe cât de explicit cu putință, în timp ce Uly o privea tot mai speriată.

— Și doare? întrebă Uly.

— Uneori.

— Pare scârbos.

— Așa și este. E mizerabil și lipicios, plin de transpirație, mirositor și scârbos. Uneori te face să sângerezi.

— Și de ce-i lasă fetele să le facă asta? întrebă Uly.

— Pentru că le obligă bărbații. Tocmai de-aia se și ceartă.

— Kyllar n-ar face asta, spuse Uly. N-ar răni-o pe Helene.

— Atunci de ce se certau?

— N-ar face-o! insistă fetița părând gata să i se facă rău.

Oricum, nu cred c-au făcut-o vreodată, fiindcă patul n-a scârțâit niciodată, deși mătușa Mea spunea că așa ar trebui să fie. Tot ea mi-a spus că-i plăcut.

„Patul nu scârțâise niciodată?”

— Nu contează. Doar din cauza asta se certau? întrebă Vi.

— Ea voia ca el să-și vândă sabia, cea pe care i-o dăduse Durzo. El se-mpotriva, iar ea îi spunea că asta-i dovada că

încă-și mai dorea să fie mătrășitor. Nu era însă adevărat. El dorea din tot sufletul să fie cu noi. Se enerva rău când ea îi spunea asta.

Deci și el voia să plece. Asta vrusese să spună în bilet că încercase. Să plece.

Pe Nysos! Era posibil ca Kyllar să nici nu fi știut că ea o răpise pe Uly. Nu știa dacă asta era bine sau rău. Ar fi explicat însă motivul pentru care trecuse pe lângă ele în dimineața aceea cețoasă. El ar fi fost sigur că ea se va întoarce în Cenaria cât mai repede cu putință.

La câteva sute de pași în fața lor, Vi zări cum pădurea se schimbă. Ba nu, mai mult de-atât. Se transforma atât de brusc, de parcă pământul ar fi fost despicat cu un topor. Pe partea mai apropiată, codrul era la fel ca atunci când îl străbătuseră. În depărtare, începuseră să crească niște sequoia enormi. Probabil că se aflau lângă Torras Bend. Asta nu însemna mare lucru pentru ea, cu excepția faptului că ar fi fost mai ușor să călărească pe sub arborii aceia imenși. Într-o pădure așa bătrână, aproape că nu mai exista nicio altă vegetație.

Se apropiaseră la doar cincizeci de pași de sequoia când în fața lor apărău o bătrână. Păru la fel de uimită ca și Vi. În mâini, ținea o bucată de aur strălucitor.

Aurul strălucitor nu putea fi decât magic. Femeia era mag.
— Opriți-vă! strigă ea.

Vi se îndreptă în șa și trase hățurile calului lui Uly din mâinile fetei. Se ridică în scări și privi spre mag. Femeia alerga greoi, stângaci... dar nu spre ele. Fugea de pădurea bătrână și chiar aruncase obiectul de aur strălucitor.

Ce naiba? Era straniu, totuși nu îndeajuns ca s-o oprească pe Vi. Dintre toți oamenii de pe lume, singurii de care trebuia să se ferească erau mătrășitorii, vrăjitorii și magii.

Caii porniră brusc spre pădure, aproape aruncând-o pe Uly din șa.

Femeia-mag era la doar treizeci de pași depărtare. Acum. Mai alergă puțin și Vi o văzu cum iese dintr-un fel de bulă imensă, aproape invizibilă, care acoperea pădurea.

Bătrâna ridică mâinile și vorbe. Ceva trosni și șfichiui înainte. Vi se aruncă pe partea opusă a calului, încercând să se ferească. Auzi zgomotul unei ciocniri și Uly căzu de pe cal.

Vi nu se opri să se uite. Scoase un cuțit pentru aruncat din teaca de la gleznă și-l azvârli în timp ce se ridică înapoi în șa. Era o aruncare de distanță – douăzeci de pași spre o țintă pe care n-o putuse vedea înainte să dea drumul cuțitului –, dar nu-și dorise decât să creeze o diversiune. Privi în urmă.

Uly zăcea pe pământ, inconștientă.

Ea nu ezită deloc. Un mătrășitor nu ezită. Acționează, chiar dacă nu face ceea ce trebuie. Vi n-avea cum să rămână nemișcată, pentru că asta o transforma într-o țintă. Înfipse călcâiele în burta calului, care țâșni înainte...

Și se prăbuși imediat cu picioarele din față retezate de dedesubt.

Vi scoase imediat picioarele din scări. Avea să aterizeze ghemuită ca o minge, să se rostogolească de lângă cal și să-și scoată cuțitele... doar că animalul se prăbuși mai repede decât se așteptase ea. Se lovi zdravăn de pământ și se dădu peste cap, aterizând pe spate. Capul i se izbi de o rădăcină neagră, tare ca fierul, și în fața ochilor începură să-i joace stele verzi.

„Sus, la naiba! Ridică-te!” Ajunse în patru labe și încercă să stea în picioare, dar ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi și capul încă îi țiuia din cauza căderii.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să faci asta, zise bătrâna părând foarte hotărâtă.

Nu. Nu se putea termina așa.

Grăsana în vârstă ridică o mână și vorbe. Vi încercă să se arunce din nou într-o parte, însă nu reuși.

Erau două tăieturi mici. Una îi brăzda coastele și alta i se întindea pe interiorul brațului. Niciuna nu era adâncă. Cuțitul tăiasse doar pielea, fără să ajungă la mușchi. Chiar și împreună, nu reprezentau ceva care să nu poată fi rezolvat de un bandaj curat și ceva aer proaspăt în doar câteva zile.

În Burdihan însă nimic nu era curat. Iar aerul proaspăt, numai o amintire.

Logan recunoscuse semnele, dar n-avea ce face. Era deja când fierbinte, când rece, tremura și transpira. Existau șanse mari să nu poată trece peste febră. După tot timpul petrecut în Gaură, era doar o umbră a ceea ce fusese odată. Obrajii i se scofâlciseră, ochii ardeau, fața îi era scheletică, iar corpul devenise doar piele și os.

Dacă supraviețuia, știa că lucrurile se puteau înrăutăți. Deși fusese înfometat atâta vreme, Logan nu avea încă fața malnutrită și scofâlcită a celor care stătuseră acolo de ani. Trupul i se agăța de puterea de odinioară cu o încăpățânare care îl uimise până și pe el. În cazul febrei, asta avea însă mai puțină importanță. Îi trebuiau cel puțin câteva zile ca s-o învingă. Perioadă în care urma să fie total vulnerabil.

— Natassa, spuse el. Mai zi-mi despre rezistență.

Cea mai mică dintre surorile Graesin avea o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Nu-i răspunse. Se uita peste Gaură la Fin, care molfăia tendoanele pe care avea să le adauge funiei sale.

— Natassa.

— Se mută de colo-colo, răspunse fata ridicându-se. Pe unele domenii sunt bine primiți, mai ales în răsărit... mai ales la familia Gyre. Până și Lae'knaught au ajutat.

— Nenorociții!

— Nenorociți care sunt dușmanii dușmanilor noștri.

Rosti vorbele astea așa cum o mai făcuse înainte. La naiba, mai zisese și înainte, nu-i așa?

— Și contingentul nostru crește.

— Da. Am organizat raiduri, grupuri mici de soldați care atacă și fac tot ce pot ca să-i rănească pe halidorani, dar sora mea le-a interzis să încerce deocamdată ceva mai important. Conte Drake a organizat o rețea de informatori cu oameni în fiecare sat din Cenaria de răsărit.

— Conte Drake? Stai, te-am mai întrebat asta, nu-i așa?

Fata nu-i răspunse. Ochii îi erau ațintiți în continuare asupra lui Fin, care omorâse patru dintre nou-veniți în ultimele trei zile. Trei? Sau trecuseră deja patru?

Conte Drake făcea parte din rezistență. Asta era minunat. Logan nu știuse nici măcar că bărbatul scăpase cu viață.

— Îmi pare bine că Kyllar nu l-a omorât și pe el, zise Logan.

— Pe cine?

— Pe contele Drake. El m-a trădat. Din cauza lui am ajuns aici.

— Te-a trădat contele Drake? Întrebă Natassa.

— Nu, Kyllar. Era îmbrăcat în negru și-și spunea Îngerul Noptii.

— Kyllar Stern este Îngerul Noptii?

— Da. A lucrat tot timpul pentru Halidor.

— Ba nu. Îngerul Noptii e singurul motiv pentru care mai există o rezistență. Am fost acolo. Ne-au mânat pe toți în grădină, dar el ne-a salvat. Terah i-a oferit orice și-ar fi dorit ca să ne scoată din castel, însă a refuzat-o fiindcă nu-i păsa decât de tine. Ne-a lăsat pe noi ca să încerce să te salveze, Logan.

— Dar... el l-a omorât pe prințul Aleine. El a pornit toate astea.

— Lady Jadwin l-a ucis pe Aleine Gunder. A primit o parte din domeniile lui ca recompensă.

Nu părea posibil. După toate cele care-i fuseseră luate, după ce pierduse atâtea, Natassa i-l înapoia acum pe cel mai bun prieten. Îi fusese atât de dor de Kyllar!

Logan începu să râdă. Poate că era febra. Poate că-și imaginase vorbele ei, pentru că le dorise așa mult. Se simțea atât de rău, încât îl durea totul. Lumea era neclară, cețoasă! Se temea că va începe să suspine ca o fetiță.

— Și Serah Drake? A fost și ea cu tine? Era parte din rezistență? Kyllar a salvat-o și pe ea? dori să știe Logan.

Însă mai întrebuse toate astea înainte, nu?

— Ea a murit.

— A... a suferit? rosti Logan convins de data asta că nu mai întrebuse.

Natassa privi în jos.

Serah. Logodnica lui până nu demult. Părea că aparținea altei vieți. Altei lumi. O iubise odinioară. Sau crezuse că o iubea. Cum s-o fi iubit cu adevărat, dacă nu se gândise la ea decât rareori în timpul petrecut în Burdihan?

Ea îl trădase. Se culcase cu prietenul lui, prințul Aleine Gunder, deși cu el nu împărțise patul niciodată, cu el, cu bărbatul pe care spunea că-l iubea. Oare asta era? Trădarea să-i fi șters sentimentele pentru ea? Sau poate n-o iubise niciodată?

Crezuse că înțelesese în sfârșit iubirea în noaptea nunții sale.

Toți îndrăgostiții cred că înțeleg dragostea. Logan greșise și el în felul acela. Ceea ce simțise pentru Jenine Gunder – fetița de cincisprezece ani despre care fusese atât de sigur că era prea tânără și imatură pentru el – păruse să fie iubire. Poate că fusese smulsă de lângă el înainte să-i descopere defectele, dar Jenine Gunder – Jenine Gyre, soția lui, fie doar și pentru câteva ore tragice – era femeia care-i bântuise gândurile. O visase imediat după ce adormise pe piatra goală și în duhoarea nemiloasă, în urletul și arșița Găurii, zâmbindu-i

larg, cu ochi strălucitori, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor așa cum o văzuse o singură dată, atât de scurt, înainte ca soldații halidorani să se năpustească în cameră, iar Roth să-i taie gâtul.

— Oh, zei! zise Logan apucându-se cu mâinile de față.

Se simți brusc cuprins de jale. Chipul îi era contorsionat și nu-și putea stăpâni lacrimile. O ținuse în brațe, îi strânsese la piept corpul atât de mic și de vulnerabil, în timp ce sângera de moarte. Zei din ceruri, cât sânge curgea! Îi spusese că totul va fi în regulă. Îi vorbise liniștit, dar asta fusese singura apărare pe care i-o putuse acorda, fiindcă nu era nimic altceva de făcut.

Cineva îi trecu un braț pe după umeri. Era Lilly. Zeilor! Pe urmă îl îmbrățișă și Natassa, însă asta agravă lucrurile. Începu să suspine incontrollabil. Totul era neclar și se afunda și mai mult în ceață. Reușise să se lupte atâta vreme cu tristețea copleșitoare, dar ajunsese la capătul puterilor.

— Voi fi în curând cu tine, îi spusese lui Jenine.

Și asta era adevărat acum, pentru că avea să moară aici. Era deja pe moarte.

Privi chipul Natasei și văzu că și ea plânge. Biata fată! Fusese capturată, trădată de cineva din rezistență și aruncată aici cu monștrii ăștia. Logan nu știa cât de mult plângea fata pentru propria ei soartă, și cât pentru el. N-o învinovățea. Probabil înțelegea că, odată ce dispărea el, ceilalți aveau s-o omoare.

Până și Lilly plângea. Nu și-ar fi putut-o imagina vreodată capabilă de așa ceva. De ce era în lacrimi? Se temea că odată ce prizonierii ar fi luat-o pe Natassa – care era mai tânără și mai frumoasă –, ea își va pierde puterea și poziția? Că va fi ucisă?

Privind-o pe Lilly, Logan simți cum se urăște pe sine pentru cinismul acelui ultim gând. Stătuse prea mult aici. Expresia de pe fața ei nu era însă de teamă. Ci de iubire. Lilly nu plângea pentru ea, ci pentru el.

„Cine sunt eu să merit un asemenea devotament? Nu sunt demn de așa ceva.”

— Ajută-mă să mă ridic, zise cu voce găâită.

Lilly privi spre Natassa, iar lacrimile i se opriră. Făcu un semn mic din cap.

— Hopa sus.

Toți cei din Gaură se zgâiau acum la Logan. Unii priveau curioși, alții hămesii. Fin părea că jubilează.

— În regulă, găozarilor, începu Logan.

Era prima dată când vorbea urât, iar asta nu trecu neobservat printre ceilalți. Cu cât îl credeau mai nebun, cu atât era mai bine.

— Ascultați. Până acum, am ținut un mic secret față de voi pentru că nu știam ce fel de nenorociți sunteți. Am ținut un mic secret, care ar putea să conteze foarte mult...

— Da, da, știm, îi zise Fin. Regișorul nostru crede că-i Logan Gyre. E convins că-i Rege.

— Fin, spuse Logan, ai două motive excelente să-ți ții fleanca. Primul e că mor. Dacă-nchizi curul ăla cu dinți pe care-l crezi gură, o să mor fără ca tu să trebuiască să faci nimic. Dacă vei continua să vorbești, te voi ucide. Poate că sunt slăbit, dar mai am încă destulă forță ca să-ți trag fundul puturos în jos, pe Gaură, fiindcă nu-mi pasă dac-o să cad și eu. Crede-mă, dacă noi doi începem să ne batem, aici vor fi destui care să se asigure că ne prăbușim amândoi.

— Și-al doilea motiv? șuieră Fin în timp ce-și desfăcea frânghia, ajustându-i lațul de la capăt.

— Dacă nu taci naibii din gură, o să fie vina ta c-am aruncat obiectul ăsta în Gaură, urmă Logan scoțând o cheie de fier dinăuntrul centurii. E de la grilaj.

Ochii tuturor trădară imediat dorința.

— Dă-o încoace! zise cineva.

Prizonierii începură să se apropie, dar Logan se împletici mai aproape de Gaură. Ținea cheia deasupra hăului întunecat, bălângănindu-se periculos, pradă unei ameteți cumplite.

Amenințarea îi potoli pe deținuți.

— Mă simt cu adevărat rău, foarte amețit, spuse el. Deci dacă vreți ca această cheie să intre în locul ei acolo sus, o să m-ascultați cu atenție.

— Cum ai putut să ții un asemenea secret atâta vreme? întrebă Nick Nouă-Dește. Am fi putut evada cu luni în urmă.

— Taci din gură, Nick, interveni cineva.

Logan privi în jur încercând să repereze chipul unsuros al ducelui halidoran, însă totul era în ceață.

— Dacă vrem să folosim cheia, trebuie să lucrăm împreună. E cineva care nu-nțelege asta? Dacă o singură persoană greșește, vom muri toți. Cel mai rău e că n-avem încredere unii în alții. Ca s-ajungem la încuietoare, e nevoie de oameni.

Începură toți să murmure, unii oferindu-se, alții obiectând.

— Gura! strigă Logan. Vom face cum vreau eu sau arunc cheia! Dacă facem cum zic eu, vom ieși toți. Pricepeți? Chiar și tu, Fin. Odată ieșiți sus, am alt plan care ne va scoate din Fundătura Iadului cel puțin pe jumătate dintre noi. Poate pe toți. La celălalt capăt al nivelului ăsta se fac lucrări de construcții și cred că ne putem folosi de ele, cu condiția să-l ucidem pe Gorkhy înainte să dea alarma. Va trebui să faceți însă cu toții exact ce vă spun.

— E nebun, protestă Nick.

— E singura noastră șansă, zise Tatts. Eu mă bag.

Toată lumea îl privi cu uimire. Era prima dată când lodricarul tatuat li se adresa.

— Bun, spuse Logan. Avem nevoie de trei persoane ca să construim o piramidă și s-ajungem la grilaj. Scrâșnilă va fi baza, eu mă voi urca pe el, iar Lilly va deschide încuietoarea. De acolo, avem două opțiuni, iar alegerea noastră va depinde de Fin.

Fin privi și mai bănuitor.

— Prima variantă ar fi ca toți cei îndeajuns de ușori și de puternici să vă cățărați pe noi, dar nu-l voi lăsa pe Fin să iasă și el. Deci eu, Scrâșnilă și Fin vom muri.

— Dacă iese cineva, eu sunt ăla, protestă Fin. Nu ești tu...

— Gura, Fin! interveni cineva îmbărbătat brusc de perspectiva libertății.

— A doua variantă este ca Fin să-i dea lui Lilly frânghia lui. Ea poate s-o lege de ceva de-acolo sus și apoi să ieșim toți. Fin, e frânghia ta, deci e alegerea ta. Ah, și încă ceva – dacă eu nu ies, nu vă spun planul meu de evadare din Fundătura Iadului.

Toți priviră spre Fin. Logan începu din nou să transpire abundent. „Hai, corpule, încă un pic.”

— Puteți folosi frânghia, zise Fin, dar în cazul ăsta eu voi fi parte a piramidei. Ei voi deschide grilajul.

— Las-o baltă, răspunse Logan. Nimeni de aici n-are încredere-n tine. Dacă ieși, ne vei lăsa aici.

Un murmur de aprobare se auzi de la majoritatea prizonierilor, chiar de la cei aflați de partea lui Fin.

— Bine, eu oricum nu mă urc pe dințosul ăla. Dacă vrei funia, trebuie să fiu parte a piramidei și cu asta basta.

— Bine, fu de acord Logan.

Se gândise că așa va reacționa. Avusese nevoie de toată discuția doar ca să-l facă pe Fin să creadă că reușise să câștige ceva.

— Eu o să fiu baza. Tu vei fi al doilea, iar Lilly deschide grilajul, zise și-i încredință femeii cheia. Lilly, continuă el îndeajuns de tare ca să fie auzit de toată lumea, dacă Fin încearcă ceva, arunci cheia în Gaură. Ne-am înțeles?

— Nu numai Fin, ci dacă altcineva încearcă vreo șmecherie, arunc cheia în Gaură, răspunse ea. Jur pe toți zeii iadului și ai durerii. Și pe Gaură!

— Să le luăm pe rând, continuă Logan. Eu spun cine urmează.

Scoase cuțitul și-l dădu Natassei.

— Dacă vine cineva care nu-i la rând, îl înțepi cu chestia asta, bine? întrebă el suficient de tare pentru a fi auzit de toți. Natassa va ieși prima. Ea va lega frânghia de ceva ca să

putem urca apoi toți. Fin și cu mine vom fi ultimii, dar va ieși toată lumea. Ne-am ispășit crimele.

Fin trecu de partea cealaltă a Găurii desfășurându-și frânghia de tendoane din jurul corpului. O rulă într-un colac mare cu o ușurință înfiorătoare. Pretinsese că sugrumase treizeci de persoane înainte să fi fost prins, fără să-i pună la socoteală pe locuitorii insulei și pe femei. Pe sub frânghie arăta ca toți cei care se aflau în Gaură de multă vreme. Costeliv, cu pielea maronie din cauza mizeriei, puțea, gura îi era plină de sânge uneori din cauza scorbutului de care sufereau toți cei închiși de mult timp.

Plescăi din buze când se apropie de Logan, sugându-și sângele printre dinți.

— Ne lămurim noi mai târziu, zise el, apoi își puse colacul de frânghie în jurul gâtului.

Logan își șterse sudoarea de pe frunte. Își dorea să-l ucidă acum. Dacă înșfăca frânghia și-l împingea, poate... Poate. Nu merita riscul. Era prea slăbit, prea lent. Ar fi trebuit să încerce planul ăsta mai devreme, însă atunci Fin nu s-ar fi apropiat niciodată atât de mult de el. Bărbatul s-ar fi așteptat ca Logan să încerce să-l omoare și, oricum, atât timp cât cuțitul fusese la el, planul ar fi fost prea periculos.

Sprijinindu-se de zid cu brațele, Logan se ghemui. Fin se apropie de el rânjind și înjurând în șoaptă. Puse un picior pe coapsa lui Logan și apoi pe umerii lui, sprijinindu-se la rândul său de peretele de piatră.

În mod surprinzător, greutatea nu era foarte mare. Logan își dădu seama că putea s-o susțină. Trebuia doar să-și fixeze genunchii și să se sprijine de perete. Era conștient că nu se putea sui pe frânghie folosindu-și doar forțele proprii, însă poate că prietenii lui aveau să-l tragă. Dacă rămânea ultimul, era capabil să-și lege frânghia în jurul pieptului, iar Lilly, Scrâșnilă și Natassa l-ar fi putut scoate. Își dorea să-și poată controla tremuratul.

— Grăbiți-vă!

— Ești al naibii de înalt, zise Lilly. Nu poți să te apleci?
Logan clătină din cap.

— Rahat, spuse ea. Bine. Zi-i lui Scrâșnilă să m-ajute.
Numai de tine ascultă.

— Ce să-i cer?

Ar fi trebuit să fie evident, știa asta, dar nu mai putea gândi limpede.

— Să mă ridice!

— Aha. Scrâșnilă, ridic-o! Nu, nu așa!

După câteva eforturi, uriașul înțelese și se ghemui lângă Logan în timp ce Lilly se cățăără pe el până îi ajunse pe umeri. Prinse cheia între dinți și încercă să urce spre Fin.

Logan era mult mai înalt decât Scrâșnilă, așa că Lilly trebui să-și pună un picior și pe umărul lui, acolo unde stătea deja Fin. Greutatea inegală îl făcu pe Logan să se încline.

— Țin-te bine! șuieră Fin.

Îl înjură de mai multe ori, iar Natassa își așează mâna pe umărul lui Logan, încercând să-l calmeze.

— Haide, zise el simțindu-se scaldat în sudori reci. Grăbește-te!

Greutatea femeii îl apăsă din nou pe umărul stâng, pentru a oscila apoi de o parte și de alta, în timp ce Lilly și Fin încercau să rămână în echilibru. Logan nu-și dădea seama ce făceau. Își strânse pleoapele, sprijinindu-se și mai mult de zid.

— Poți s-o faci, șopti Natassa. Hai că poți.

Greutatea se mută brusc spre dreapta, iar prizonierii icniră la unison. Logan se încovoie, cu piciorul drept tremurând din cauza efortului.

Povara se diminuează brusc și auzi câteva icnete. Privi în sus și văzu că Lilly era pe spatele lui Fin și că se prinsese cu o mână de grilajul de deasupra ei, echilibrându-se și preluând o parte din greutate.

Apoi auziră zgomotul de care se temuseră. Era cel de piele și de zale care zornăiau, era zvonul înjurăturilor rostite cu duiumul, hârâitul unei săbii târâte pe piatră. Venea Gorkhy.

Venise ceasul vrăjitoarelor. Un vânt înghețat strecura norii printre piscurile munților. Era ger. Prea năprasnic ca să ningă. Rafalele treceau prin mantii și mănuși, făceau ca săbiile să se lipească de teci și ca oamenii să tremure la posturi. Norii arătau ca niște fantome care se scurgeau pe deasupra câmpurilor, grăbindu-se să escaladeze zidul. Nici măcar mangelurile cu cărbuni ce ardeau pe toată lungimea zidului nu reușeau să alunge frigul. Căldura lor părea că era înghițită de noapte. Bărbile înghețau, iar mușchii înțepeneau. Ofițerii urlau la soldați să se miște în permanență, acoperind cu strigătele lor șuieratul vântului.

Sunetele erau de obicei subiectul unor glume repetate la infinit, comparații cu ultimele cuceriri erotice ale soldaților, uneori însoțite de imitații. Regnus Gyre nu-i certase niciodată pe oameni pentru obiceiul acela. Obişnuia să spună că era un mod bun de a alunga frica. Oriunde altundeva, ar fi fost un motiv de neatenție, i-ar fi făcut pe oameni să nu poată auzi invadatorii, dar la Vânturile Șuierătoare oricum nu puteai auzi nimic.

În noaptea aceea, nimeni nu șuiera. Sunetele ar fi fost de prisos. Iar dacă auzul nu le servea oamenilor cine știe ce, vederea era aproape inutilă. Norii care se învâртеbeau erau îndeajuns de groși ca să acopere luna și stelele și nu puteai vedea la mai mult de cincizeci de pași. Pe de altă parte, arcașii oricum nu ar fi putut ochi la o distanță mai mare împotriva vântului. Asta îl chinuise pe Regnus dintotdeauna. Indiferent cât de mult antrenai arcașii, tragerile lor împotriva vântului erau

greoaie, iar acuratețea nu se îmbunătățea niciodată. Unu-doi dintre ei aveau puterea de a presimți în mod ciudat pauzele dintre rafale și puteau nimeri o țintă de dimensiunile unui om aflată la șaizeci de pași, dar așa ceva nu era nici pe departe avantajul obișnuit al garnizoanelor ce apărau un zid.

Solon ocupase o poziție pe partea opusă a primului zid, cât mai departe de Vass, sperând că, dacă lucrurile aveau să meargă prost, va putea să-i ajute pe ceilalți fără ca acesta să intervină.

Nu-i purta pică tânărului. Armatele erau pline de oameni ca Lehros Vass, iar el era destul de bun. Mai bun decât majoritatea. Era doar un soldat care avea nevoie de un superior, însă vremurile îl făcuseră comandant. Fusese o întorsătură crudă a sorții, cea care avea să-l consacre probabil pe Vass drept viteazul idiot ce-și condusesese oamenii spre un măcel, și nu ca un soldat erou.

Cea mai rea era așteptarea. Ca toți soldații, Solon o ura. Era bine să fii ofițer când venea momentul să aștepți. Puteai să-ți folosești timpul încurajându-i pe oameni, îndemnându-i să fie puternici. Iar asta nu-ți oferea timp să te gândești și la tine însuși.

Solon crezu că zărește ceva prin întunericul în care se zbăteau norii. Se încordă, dar apoi nu mai văzu nimic.

— A sosit vremea. Aduceți-vă aminte, să nu priviți direct spre ea, îi sfătui el pe soldații din jur.

Scoase dopurile din ceară de albine pe care le frământase între degete ca să fie calde și-și puse unul în ureche, după care se opri.

I se păru din nou că vede ceva, însă nu era silueta unui om sau a unui cal, ci un pătrat imens – ba nu, nu fusese nimic. În jurul lui, și alți soldați se aplecau scrutând întunericul.

Pe urmă, începu să i se încrețească pielea. Ca majoritatea magilor bărbați, Solon avea puțin talent de Clarvăzător. Singura magie pe care o putea vedea de obicei era cea proprie. Putea sesiza în schimb magia, mai ales atunci când

era în apropiere și întotdeauna când era folosită împotriva lui. Simțea acum de parcă s-ar fi plimbat pe afară, într-o zi umedă. Vraja nu era intensă, dar cuprinsese totul. Era atât de difuză, încât realizează că, dacă Dorian nu l-ar fi prevenit cu atâta ardoare, făcându-l să fie atent, probabil nici n-ar fi observat-o.

— Se pricepe vreunul dintre voi să facă noduri bune?

Soldații schimbă priviri nedumerite. Într-un târziu, unul răspunse:

— Eu practic am crescut pe un vas de pescuit, domnule. Cred că știu toate nodurile posibile.

Solon apucă un colac de frânghie legat de o găleată pe care soldații o foloseau ca să umple cisternele aflate pe zid. Tăie frânghia din dreptul mânerului și zise:

— Leagă-mă!

— Domnule? răspunse soldatul privind-l de parcă l-ar fi crezut nebun.

„Oare așa am arătat și eu în ochii lui Dorian? Îmi pare rău, prietene.”

Magia devenea mai puternică.

— Leagă-mă de zid. Fă-o în așa fel încât să nu mă pot mișca. Ia-mi toate armele!

— Eu, domnule..., eu...

— Sunt mag, la naiba! Sunt mai susceptibil la ceea ce ea... fir-ar să fie! Vine! zise el, făcându-i pe soldați să se întoarcă și să-l privească. Nu vă uitați la ea. Să nu credeți ceea ce vedeți. La naiba, omule! Acuma! Restul, începeți să trageți.

Era un ordin cu care cei mai mulți dintre ei erau obișnuiți. Chiar dacă Lehros Vass avea să fie supărat pe ei a doua zi dimineată, nu trebuiau decât să meargă și să adune săgețile din fața zidului.

Fostul marinăr înfășură frânghia în jurul lui Solon cu multă îndemânare. În câteva momente, mâinile îi erau legate la spate, fixate de picioare, iar apoi fu învăluit în mantie, legată la rândul ei, ca să nu înghețe. La sfârșit, soldatul îl prinse de vinciul pe care îl foloseau ca să ridice găleata.

— Acum leagă-mă la ochi și pune-mi și celălalt dop în ureche, zise Solon.

Fostul corăbier îl așezase cu fața spre exteriorul zidului. Ar fi trebuit să-i spună să se asigure că nici el n-o putea privi direct.

— Haide, omule!

Soldatul nu-i răspunse. Privea dincolo de zid în întuneric, la fel ca toți ceilalți.

— Elana? întrebă el. Elly, tu ești?

Fața i se congestionă, iar ochii i se măriră. Își aruncă mantia și apoi sări de pe zid. Ajunsese deja la jumătatea căderii când începu să dea disperat din mâini, brusc conștient de ce i se întâmplase, încercând deznădăjduit să găsească ceva de care să se agațe. Stâncile îi rupseră corpul cu cruzime, iar vântul îi înghiți strigătul de moarte.

Soldații își aduseră aminte de ordinul dat de Solon mai devreme și lansară o rafală de săgeți. Ceața se subție și zăriră un car imens care înainta pe drum, înconjurat de soldați halidorani și tras de șase aurohi. Inima lui Solon tresări văzând o duzină de halidorani doborâți de primul val de săgeți. Aurohii încasară și ei câteva lovituri, dar nu părură afectați deloc.

Ploaia de săgeți era însă tot mai firavă.

De-a lungul zidului, Solon văzu cum soldații se aruncă în gol. Unii clătinau din cap, dar toți erau pierduți în propriile viziuni, iar arcurile erau ținute de mâini amorțite.

„Nu te uita, Solon. Nu te uita!

N-o să-mi vină să cred. Doar o...”

Magia vui peste el, în timp ce Solon zbura cu o viteză incredibilă.

Și apoi calm.

Clipi. Era în Sala Vânturilor. Magnificul tron de jad străluccea verde ca apele golfului Hokkai. Pe el stătea o femeie pe care o recunoscuse cu greu. Kaede Wariyamo avusese șaisprezece ani când el părăsise Insulele. Deși o cunoscuse pe vremea când se jucaseră

în copilărie și știuse că va fi frumoasă, transformarea ei îl făcu să se simtă ciudat. Ea îi reproșa că o evitase. Însă n-avusese de ales. Știa că trebuise să plece pentru totdeauna, dar nu reușise să se pregătească pentru efectul pe care revederea cu ea avea să-l aibă asupra lui.

Doisprezece ani mai târziu, dobândise multă grație și încredere. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, nu și-ar fi dat seama de umbra de îndoială pe care o trăda privirea ei – oare el mă mai crede frumoasă?

Da, el credea. Pielea ei măslinie era tot strălucitoare, părul negru era ca o cascadă care-i cădea pe umeri, ochii străluceau încă a inteligență și înțelepciune, dar erau la fel de ștregari ca în copilărie. Se poate să fi fost mai puțină înțelepciune și mai multă ștregărie, însă buzele ei arătau de parcă ar fi putut să zâmbească preț de trei vieți. Iar ridurile fine pe care nenumăratele surâsuri i le săpaseră în jurul ochilor și al buzelor erau prețul plătit pentru o viață bine trăită. Pentru el, erau semnele distincției.

Ochii îi coborâră pe corpul femeii, înveșmântat într-o nagika ușoară de mătase albastră, croită pentru a sublinia perfecțiunea fiecărei curbe, legată în talie cu o centură îngustă de aur. Mătasea îi căzuse de pe un umăr. Abdomenul îi era încă plat, athletic. Nu avea nicio vergetură. Kaede nu născuse niciun copil. Ochii lui se opriră pe sânul dezgolit.

Perfectă. Era perfectă.

Râsul ei îi întrerupse gândurile.

— Ai rătăcit prin Midcyru atât de mult, încât ai uitat cum arată un sân, prințul meu?

Solon roși. După atâția ani în care văzuse femeile atribuire erotism unor părți obișnuite ale corpului lor și afișând nepăsare în legătură cu cele ce stârneau erotismul, era destul de confuz.

— Îmi cer iertare, Maiestate.

Amintindu-și unde era, încercă să îngenuncheze, dar ceva îl împiedică s-o facă.

Nu conta. Tot ce era important se afla în fața lui. Nu-și putea lua ochii de la ea.

— Ești un om greu de găsit, Solonariwan, zise Kaede.

— Acum sunt doar Solon.

— Imperiul are nevoie de tine. Solonariwan. Nu-ți voi cere nimic, cu excepția... cu excepția necesității de a avea un moștenitor, iar dacă îți dorești încăperi pentru o amantă, asta se va aranja repede. Imperiul are nevoie de tine, Solon. Nu doar pentru familia ta, ci pentru tine. De tine avem nevoie, urmă ea părând îngrozitor de fragilă, de parcă ar fi putut-o rupe și o pală de vânt. Te doresc, Solon! În același fel în care te-am dorit cu doisprezece ani în urmă, și mai înainte, dar acum am nevoie de puterea, hotărârea, compania...

— Iubirea mea, zise Solon. Le ai pe toate, Kaede. Te iubesc. Mereu te-am iubit.

Femeia se însenină, exact ca atunci când era mică, iar el îi oferea un dar mai special.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— Și mie, îi răspunse el, simțind cum i se pune un nod în gât. Mi-e teamă că n-am putut să-ți explic niciodată de ce a trebuit să plec...

Femeia se apropie de el și-i puse un deget pe gură. Atingerea ei îi înfioră tot corpul. Inima i se zbătea să iasă din piept. Parfumul ei îl făcea să-și piardă mințile. Privirea lui nu-și găsea un punct unde să poposească pe trupul ei. Toate liniile minunate, curbele și culorile și nuanțele izvorau una din alta.

Zâmbind, ea îi puse o mână pe obraz.

„Pe zei, sunt pierdut!” Femeia avea în ochi aceeași îndoială, tremurul pe care îl avusese în ultima zi, când îl sărutase, iar el aproape că-i rupsese straietele. Când îl sărută, simți că buzele ei erau lumea întreagă. Începu timid, abia atingându-și buzele moi de ale lui, însă apoi îl trase înspre ea. Deveni brusc agresivă, așa cum fusese și în ziua aceea, de parcă pasiunea i-ar fi sporit în intensitate în tot timpul cât el fusese plecat. Trupul i se lipise de al lui, făcându-l să geamă.

Se smulse de lângă el, respirând cu greutate și cu ochii înflăcărați.

— *Vino în camerele mele, îi zise. De data asta, mama n-o să mai intre peste noi.*

Urcă o treaptă și-l privi peste umăr, în timp ce el făcu trei pași către ea. Îi surâse ștângărește și-și potrivi breteaua pe umăr. Solon încercă s-o urmeze, dar alunecă la loc, acolo unde stătuse până atunci.

Kaede își scoase centura de aur de la mijloc și o aruncă nepăsătoare. Solon se strădui să urce nenorocita de treaptă. Ceva însă îi tăia respirația.

— *Vin! zise el șuierat.*

Femeia făcu o mișcare bruscă, iar nagika căzu pe podea transformându-se într-o grămăjoară de mătase. Corpul era doar curbe de bronz și cascade strălucitoare de păr negru.

Solon tuși. Nu putea respira. Renunțase la asta odată, dar acum era hotărât să n-o mai facă. Tuși în repetate rânduri, după care se prăbuși în genunchi.

Kaede era foarte aproape, zâmbind, cu lumina alintându-i trupul perfect, cu picioarele lungi și gleznele fine. El se ridică din nou, însă se împiedică iarăși de frânghii.

„De ce zâmbește? Kaede n-ar surâde niciodată văzând că mă sufoc. Nu e felul ei de a fi.”

Expresiile de pe fața ei nu erau doar similare cu ale fetei pe care o cunoscuse odată, ci erau exact la fel, suprapuse pe un chip mai bătrân.

O femeie care era regină de zece ani n-ar fi renunțat așa repede la toate barierele. Era tot ceea ce sperase sau își imaginase, dar Kaede cea adevărată ar fi fost furioasă pe el.

Viziunea dispăru brusc și Solon se trezi înapoi pe zid. Privea dincolo de acesta și doar frânghiile îl împiedicau să cadă în hău. În jurul său, oamenii mureau într-un mod oribil. Stomacul unuia se umflase de trei ori mai mult decât normal, iar el continua să întindă mâna în fața lui de parcă și-ar fi îndesat mâncare în gură. Altul era vânăt la față și tipă la cineva absent, fără a mai folosi însă cuvinte. Vocea îi era de fapt un urlat și din când în când tușea scuipând sânge, fără

a se opri totuși din zbierete. Altul scâncea „al meu, e al meu” și lovea pietrele zidului cu mâinile, de parcă ele l-ar fi atacat. Pumnii i se transformaseră în cioturi însângerate, însă nu se oprea. Unii zăceau pur și simplu morți și nu exista niciun amănunt care să arate ce anume îi ucisese.

Foarte mulți își pusese rădăcinile zilelor într-un fel sau în altul, dar alții fuseseră arși cu magie sau explodaseră. Tot zidul era roșu de sângele lor care începuse să înghețe. Poarta fusese spartă în timp ce el zăcuse pierdut în transă, iar prin ea mășăluiau acum siluete întunecate care mâneau atelajul de aurohi ce trăgeau carul imens.

Era Hali. Solon n-avea nicio îndoială.

— Dorian n-a înnebunit încă? se auzi o voce de femeie. Asta a fost cadoul meu, să știi.

Solon privi, dar nu reuși să distingă sursa vocii. Nici măcar nu era convins că nu venea din propria-i minte.

— De fapt, e vindecat complet.

Femeia începu să râdă gros, gutural.

— Deci e încă în viață.

Solon simți un fior. Ei crezuseră că Dorian murise. Sau, cel puțin, nu știau.

— Hai să terminăm cu asta, zise el.

Femeia chicoti.

— Ți s-au spus multe minciuni în timpul vieții, Solonari-wan. Te-au mințit în copilărie, apoi la Sho'cendi. Te-au jefuit. N-am de gând să-ți ofer vreo putere, fiindcă adevărul e că nu pot. Ki-ul nu vine de la mine. Asta-i doar altă minciună. Aș vrea să fie așa, însă de fapt el este natural și mult mai puternic decât Talentul tău ridicol. Adevărul e că Talentul lui Dorian a fost slab înainte ca el să se folosească de ki, iar tu știi cât de puternic a devenit acum.

— Te înrobește. Meisterii sunt ca bețivii în așteptarea următorului pahar cu vin.

— Unii dintre ei, da. Se știe că există persoane care nu se pot stăpâni la băutură. Cei mai mulți însă pot. Poate că

ar fi și cazul tău, ca al lui Dorian, deși eu n-aș miza pe asta. Adevărul e că lui i-a plăcut mereu locul special pe care-l avea sub soare, nu-i așa? Era încântat ca tu să ai grijă de el, ca toată lumea să se preocupe de bunăstarea lui. Și ce-ar fi fost el în lipsa puterii, fără darurile suplimentare? Ar fi fost mult mai insignifiant decât tine, Solon. Fără ki, n-ar fi avut daruri. Iar Talentul lui ar fi fost minuscul în comparație cu al tău. Deci, ce-ai deveni dacă ai folosi ki-ul? Fie și pentru o singură dată, doar ca să descătușezi Talentele ascunse pe care nici nu știi că le posezi. Ce-ai face cu o asemenea putere? Te-ai întoarce la Seth, ca să îndrepti lucrurile? Să te-așezi pe tron lângă Kaede? Să câștigi un loc în istorie? Întrebă ea, ridicând din umeri. Nu știu. Și nici nu-mi pasă de fapt. Voi, magii, sunteți însă jalnici. Nici măcar nu puteți să vă folosiți magia pe întuneric, serios!

— Minciuni. Toate sunt minciuni.

— Așa să fie? Rămâi atunci cu slăbiciunea și cu umilința ta. Dar dacă-ți vei schimba vreodată părerea, Solonariwan, asta-i tot ce trebuie să faci. Puterea e acolo și te așteaptă.

Și atunci îi arătă. Era simplu. În loc să se îndrepte spre o sursă de lumină, soarele sau vreun foc, în loc să caute în propria lui magie, trebuia doar să se îndrepte către Hali. O mică întorsătură și era acolo. Un ocean de putere, alimentat constant din zeci de mii de surse. Solon nu înțelegea totul, dar putea vedea planul. Fiecare halidoran se ruga dimineța și seara. Rugăciunea nu era însă alcătuită din cuvinte goale, ci era o vrajă. Golea o porțiune din capacitatea magică a tuturor în acest ocean. Din el, Hali le oferea celor pe care îi alegea, când și cât dorea. În esență era simplu – o taxă pusă pe magie.

Deoarece foarte mulți se nășteau cu o capacitate magică, fără a avea însă abilitatea sau cunoștințele de a se manifesta, favoriții lui Hali dețineau întotdeauna puteri nemăsurate – iar oamenii habar n-aveau că erau jefuiți zilnic de propria lor vitalitate. Asta nu explica ki-ul, dar era de ajuns ca să lămuirească motivul pentru care halidoranii folosiseră întotdeauna

durerea și tortura în ritualurile lor. Hali n-avea nevoie de suferință, ci doar ca adoratorii ei să simtă emoții intense. Ele le permiteau oamenilor mai puțin Talentați să-și folosească inconștient capacitatea magică. Tortura era pur și simplu cea mai simplă modalitate de a crea emoții de o intensitate potrivită. Nu conta ce simțeau participanții, călăul, victima și spectatorii: dezgust, frică, ură, dorință sau plăcere. Hali putea să le folosească pe toate.

— Sufletele mele Înlănțuite te vor găsi acum și vei muri, spuse Hali. Ți-ai epuizat deja capacitatea magică, nu-i așa?

— Dispari!

— Oh, dar știi că ești nostim? hohoti ea. Cred c-o să te păstrez.

Vocea zeiței se stinse și Solon se năruì pe pietre. Hali ajunsese în Cenaria. Familia Ursuul avea să facă ferali, iar rebelii urmau să fie masacrați. Tot efortul lui pe zid fusese în zadar. Tot ce învățase nu mai avea niciun rost. Ar fi trebuit să meargă acasă în Seth, cu doisprezece ani în urmă. Eșuase.

Deschise ochii și văzu Sufletele Înlănțuite, soldați îmbrăcați în mantii groase, cu fețele acoperite de măști negre, verificând morții de pe zid. Din când în când, câte unul se oprea, scotea sabia și-o împlânta într-un soldat cenarian. Își ștergeau apoi cu grijă lamele, ca nu cumva sângele de pe ele să înghețe în teacă.

Se îndreptau spre el. Se simțea neputincios. Era legat, iar orizontul abia dacă vestea zorii. Nu avea arme, nu avea magie. Ki-ul era singura scăpare. Chiar dacă însemna sinucidere, cel puțin putea lua cu el o mulțime dintre ei.

Poate reușea s-o păcălească. Dacă ar fi putut supraviețui – și cât era de prostesc să mori de pe urma unui bandit costumat? –, s-ar fi putut lupta cu Hali. Nu era invincibilă. Și nici zeiță. Vorbise cu ea și o înțelesese. Putea deci să i se opună, dar avea nevoie de puterea de a o face.

Inima lui Solon începu să bată nebunește. Era exact ceea ce Dorian spusese că-l ispitise și pe el. Solon crezuse că ispitele

încetaseră, însă aceasta era cea finală. Cea mai grea de evitat. Dorian avusese dreptate. Nu numai despre asta, ci și despre toate celelalte.

„Oh, Zeule! Dacă ești acolo... mă disprețuiesc fiindcă mă rog acum, când nu mai am nimic de pierdut, dar, rahat, dacă m-ai ajuta să supraviețuiesc...”

Rugăciunea i se întrerupse brusc când peste el căzu un trup greu. Deschise gura și respiră adânc. Când dădu să expire, în gură i se scurse sânge cald din cadavru. Avea gust metalic și se îngroșase deja.

Aproape că vomă când sângele i se prelinse pe bărbie, în jos pe gât, prin barbă, dar încremeni auzind zgomotul unor pași în apropiere.

Soldatul lui Hali trase cadavrul de pe el, însă nu se îndepărtă.

— Ia uită-te la ăsta, Kaav, zise el cu un pronunțat accent halidoran.

— Alt urlător. Ce-mi place când fac asta! zise o a doua voce. Probabil că i-a enervat pe-ai lui, nu? Probabil că s-ar fi aruncat printre primii, dacă nu l-ar fi legat așa.

Primul soldat veni mai aproape și rămase lângă Solon, care-i putea auzi acum respirația șuierând prin masca de pe chip. Îl lovi scurt cu bocancul în rinichi.

Durerea îl străpunse ca o lance, dar nu scoase niciun sunet. Celălalt îl mai lovi de câteva ori. Până la urmă, corpul îl trădă și-și încordă mușchii. Era prea chinuitor să mai pară fără vlagă.

— E încă-n viață, zise celălalt. Ucide-l!

Solon își simți inima în gât. Se terminase. Trebuia să ia ki-ul și să moară.

„Așteaptă!” Gândul era atât de calm, de simplu și de clar, încât părea că vine din afara minții sale. Rămase nemișcat.

„În secunda în care aud oțelul, o să...” Nu știa ce trebuie să facă. Să ia ki-ul? Atunci i-ar fi aparținut lui Hali.

Al doilea soldat începu să înjure.

— La naiba, mi-a înghețat sabia. Aș fi putut să jur c-am curățat-o.

— Lasă-l naibii. Pe frigul ăsta, oricum va muri în cinci minute. Dacă s-ar fi putut elibera din frânghii, ar fi făcut-o când a trecut Ea.

Apoi se îndepărtară.

Când se trezi, Vi constată că era legată strâns la încheieturi, glezne, coate și genunchi. Prima imagine pe care o văzu fu chipul unei femei între două vârste, cu păr șaten, înțesat de fire albe, și corp mătăhălos, genul de femeie care n-a purtat toată viața nimic altceva decât pantofi comozi. Avea fața rotundă, cu trăsături fine și ochi pătrunzători. Maja o pironise cu privirea. În spatele lui Vi ardea un foc, iar ghemul de lângă ea era probabil Uly, legată în același fel.

— Să te 'ut! strigă Vi.

Avea un căluș. Nu unul simplu, o batistă legată la gură și atât, ci unul serios. Îl simțea ca pe o piatră învelită într-o cârpă și apoi îndesată în gura ei. Era fixată de legături subțiri de piele, prinse în jurul capului ei, o măsură de siguranță ca nu cumva să vorbească.

— Înainte să începem, Vi, zise femeia, vreau să-ți spun ceva foarte important. Dacă scapi de mine – ceea ce, desigur, nu se va-ntâmpla –, să nu fugi în pădure. Ai auzit vreodată de Vânătorul Întunecat?

Vi încercă să vorbească pe cât de bine putea în condițiile date, dar apoi decise că era mai bine s-o asculte pur și simplu pe femeie. Clătină din cap.

— Asta explică probabil de ce te-ai năpustit spre moarte. Eu sunt Sora Ariel Wyant Sa'fastae. Vânătorul Întunecat a fost creat în urmă cu aproape șase sute cincizeci de ani de un mag numit Ezra, probabil cel mai Talentat care a trăit vreodată. El lupta de partea celor care erau pe cale să piardă Războiul Umbrelor. A fost unul dintre cei mai credincioși

generali ai lui Jorsin Alkeste, un om care părea capabil să facă totul, iar tot ce reușea era la superlativ. Scuze... superlativ înseamnă că făcea totul excelent.

— ...iu e'seamnă uper'tiv, bolborosi Vi, deși era o minciună.

— Poftim? Nu contează. Ezra a creat o ființă care simțea magia și alte creaturi care acum sunt dispărute – kruli, ferozi, ferali, blaemiri –, pentru care poți să mulțumești zeilor acceptați de superstițiile tale. Și a creat și vânătorul perfect, unul atât de bun, încât nu l-a mai putut controla. Acesta a început să omoare pe oricine avea Talent și a evadat în timp ce Ezra dormea. S-au luptat în cele din urmă și bineînțeles că nimeni nu știe ce s-a întâmplat, fiindcă nimeni n-a fost prin preajmă. Pe urmă însă, copiii Talentați din Torras Bend au început să nu mai moară. Nimeni nu l-a mai văzut pe Vânătorul Întunecat, dar nici pe Ezra. Însă indiferent ce-a făcut magul, nu l-a ucis pe Vânător. Doar l-a încătușat. L-a obligat să rămână aici. La vreo zece pași spre miazănoapte de locul unde a trebuit să-ți omor în mod regretabil calul, e primul hotar. Cel care te înseamnă pentru moarte. Fiecare mag, maja sau meister care a încercat să intre în pădurea lui Ezra în ultimii șase sute de ani a murit. Magi puternici, care aveau artefacte potente, au pierit și ei, iar obiectele lor i-au atras pe alții și tot așa. Indiferent ce se întâmplă în pădure, chiar dacă Vânătorul Întunecat e un mit, nimeni nu se mai întoarce.

Sora Ariel făcu o pauză și apoi continuă cu o voce devenită brusc călduroasă și sprintărară:

— Deci, dacă evadezi, să nu mergi spre miazănoapte. Vi făcu semn din cap că înțelesese. O să te rog să mă ierți dacă nu procedez cum trebuie. N-am mai răpit pe nimeni până acum – spre deosebire de tine.

„Rahat.“

— Oh, da. Ulyssandra a fost destul de dornică să-mi spună câte ceva despre tine, mătrășitoareo!

„De două ori rahat.“

— Apropo. Nu ești mătrășitoare, Vi. Desigur, au existat asemenea surate de-ale tale, dar tu ești o *maja uextra kurrukulas*, un mag sălbatic...

— 'ă te 'ut. 'ă te 'ut, bolborosi Vi, fără folos.

— Ah, nu mă crezi? Un mătrășitor, Vi, fie și în varianta sa feminină, ar trebui să-și poată folosi Talentul fără să vorbească. Dacă ești ceea ce susții, de ce nu evadezi?

Cu adevărat, nimic nu era mai insuportabil pentru Vi decât sentimentul neputinței. Ar fi preferat s-o tragă Hu de păr, s-o încalece Regele-zeu... Înfipse picioarele în pământ, zdrelindu-și pielea de frânghiile legăturilor. Încercă să urle, dar nu reuși decât să facă o parte a batistei să-i coboare pe gât. Horcăi și tuși, ba chiar crezu pentru un moment că era pe cale să moară. Își recăpătă însă respirația și rămase inertă.

— Nu-mi place asta deloc și sper c-o vei înțelege într-o bună zi. O să-ți scot acum călușul. Nu poți să scapi de mine, nici chiar cu Talentul tău, și-o vei afla mai devreme sau mai târziu, așa că ar trebui să clarificăm chiar acum ca să te scutim de suferințe. Înainte să te lupți cu mine, mă aștept însă ca primele tale cuvinte să fie înjurături, minciuni sau o încercare de a folosi magia, așa că pentru început va trebui să-ți pun o întrebare.

Ochii lui Vi o sfredeliră. Căteaua! Doar să-i scoată călușul...

— Cine este extrem de talentatul Vürdmeister care te-a legat cu vraja asta?

Gândul la evadare se evaporă. Era un bluf. Trebuia să fie. Dar cum?

„Nysos. Ce mi-a făcut nenorocitul ăla?“ Era ceva de așteptat din partea Regelui-zeu. Ar fi putut s-o înrobească printr-o vrajă. Nu i se păruse că simțise așa ceva când părăsise sala tronului? Dacă nu fusese totul doar imaginația ei?

— Fiindcă să știi că-i o vrajă fascinantă, continuă Sora Ariel. Am studiat-o în ultimele șase ore, în timp ce zăceai

fără cunoștință, și tot nu-mi dau seama ce face. Știu însă că e fixată. Iar el – lucrarea poartă semnele distinctive ale magiei unui bărbat – a ancorat-o în moduri foarte interesante. Eu însămi sunt considerată puternică printre Surorile mele, una dintre cele mai strălucite din ultimii cincizeci de ani, totuși e prea puternică pentru mine, asta-i limpede imediat. Vezi tu, există urzeli magice pe care le poți deșira și altele pe care trebuie să le sfâșii – folosești nodurile fordeene – cunoști nodurile fordeene? Nu contează. Vraja asta le are pe amândouă. Capcanele pot fi deșirate. Dar nucleul urzelii va trebui desfăcut cu multă grijă. Chiar dacă aş putea s-o fac de una singură, te-ar lăsa probabil cu leziuni mentale permanente.

— Nnn ga.

— Ce? Ah.

Sora Ariel se așeză cu picioarele încrucișate. Începu să murmure. Legăturile căzură de pe fața lui V, care scuipă batista – *chiar fusese* înfășurată în jurul unei pietre, nenorocita! – și respiră adânc. Nu apelă la Talent. Nu încă.

— Și restul? întrebă ea arătând cu capul către celelalte legături.

— Mmm. Îmi pare rău.

— E destul de greu să vorbesc cu tine, zăcând așa, pe o parte.

— Ai dreptate. *Loovaeos*.

Corpul lui Vi se ridică de la sine și se îndreptă cu spatele către un copac.

— Deci asta-i momeala ta? Un bluf despre o vrajă aruncată asupra mea și care nu poate fi ridicată până nu ajungem în Chantry, de unde, ca să vezi!, îmi va fi imposibil să scap?

— Cam așa.

Vi ȋugui buzele. Fusese imaginația ei sau chiar văzuse o strălucire ușoară în jurul femeii?

— E o momeală destul de bună, admise ea.

— Mai bună decât oferim celor mai multe fete.

— Întotdeauna răpiți fete?

— Așa cum ți-am mai zis, asta e prima dată pentru mine dar, de obicei, nu se ajunge la așa ceva. Surorile care se ocupă de recrutare au multe metode de convingere. Eu am fost considerată prea lipsită de tact pentru asemenea muncă.

— Ce surpriză! Și cu ce le momiți de obicei? întrebă Vi.

— Cu posibilitatea de a fi precum cele care le recrutează, pe care le alegem dintre cele mai frumoase, mai încântătoare, mai respectate. De asemenea, și nu în ultimul rând, cu faptul că pot fi propriile lor stăpâne.

— Iar cârligul este..., zise Vi.

— Aha, continuăm cu metafora pescuitului?

— Ce? întrebă Vi.

— Nu-ți bate capul. Cârligul este servitutea și tutela. E ca un stagiu de ucenicie, între șapte și zece ani de serviciu până devii Soră. Apoi ești liberă.

Vi avusese parte de destulă ucenicie ca să-i ajungă pentru zece vieți. Rânji. „Las-o să vorbească în continuare. Poate afli ceva important.”

— Ai spus că eu nu sunt mătrășitor, însă fac absolut tot ce fac toți mătrășitorii.

— Dar ai ceva probleme să îmbrățișezi Umbra, nu-i așa?

— Ce anume?

— Invizibilitatea. Nu prea îți iese, nu-i așa?

De unde știa asta?

— Aia-i doar o legendă ca să crești prețul. Nimeni nu poate deveni invizibil.

— Mi-e teamă c-o să petreci foarte mult timp dezvățându-te de lucruri pe care crezi că le cunoști. Adevărații mătrășitori pot deveni invizibili. Magii nu fac așa ceva. Talentul trebuie să-ți sălășluiască foarte eficient în piele. Invizibilitatea cere o comuniune atât de profundă cu propriul corp, încât se extinde și la perceperea felului în care lumina atinge fiecare parte a pielii. Tu ești ceva diferit – de fapt, ceva interzis printr-un tratat vechi de o sută treizeci și... hmmm... de o sută treizeci și opt de ani. Alitaeranii ar fi, hai să zicem, foarte...

supărați dacă te-am fi antrenat în maniera asta. Vezi tu, ai căpătat deja câteva alte abilități care te transformă într-o problemă. Cu siguranță vei provoca președintei dureri de cap. Sunt sigură.

— Du-te-n mă-ta! zise Vi.

Sora Ariel se aplecă și o pălmui.

— O să vorbești civilizat.

— Du-te-n mă-ta, zise Vi fără vreo intonație specială.

— Hai să stabilim ceva atunci, rosti Sora Ariel rîdindu-se. *Loovaeos uh braeos loovaeos graakos.*

Vi se trezi că-i cad toate legăturile. Un pumnal zbură din bagajul ei și-i căzu la picioare.

Mătrășitoarea nu se întinse după armă. Nu avea timp. Își folosi Talentul pentru a aplica o lovitură titanică în stomacul Surorii Ariel.

Forța loviturii o aruncă pe femeie înapoi. Pluti peste foc și ateriză în praful din partea cealaltă, dar Vi nu se mișcă. Nici măcar nu încercă să fugă. Își privea mâna.

Era ca și cum ar fi tras un pumn într-un bloc de oțel. Oasele îi ieșiseră prin piele, iar mâna era o masă de carne însângărată. Își rupsesse și încheietura. Ambele oase ale antebrațului erau fracturate și unul dintre ele dădea să iasă prin piele.

Sora Ariel se ridică și începu să-și scuture rochia mare și largă, stârnind nori de praf. Pufni, uitându-se la Vi, care-și strânsese brațul la piept cu mâna cealaltă.

— Ar trebui să-ți întărești oasele înainte de a lovi cu Talentul.

— Am făcut-o, zise Vi.

Simțea că intră în stare de șoc. Se așază... sau poate căzu.

— Atunci n-ar trebui să lovești o maja cu armură, țâțâi Ariel privindu-i mâna distrusă. Se pare că ai mai mult Talent decât inteligență. Nu te alarma, e ceva obișnuit. Știm cum să ne ocupăm de ea. Adevărul este că magia din corpul tău este neantrenată, nedefinită și nicidecum pe măsura unei Surori școlite. Ai putea face mai mult. Știi măcar cum să te vindeci?

Vi tremura. O privi cu ochi goi.

— Dacă vrei să mai folosești vreodată mâna aia, o pot vindeca eu. Să știi însă că doare și nu sunt foarte rapidă.

Vi îi întinse brațul fără să rostească vreun cuvânt.

— O secundă, trebuie să-i astup urechile lui Uly. Altfel urletele tale o vor trezi.

— Eu nu... n-o să țip, făgădui Vi.

Până la urmă, se dovedi că mințise.

*

Logan încremeni. În alte condiții, ar fi încercat să-i coboare pe toți și să refacă piramida după plecarea lui Gorkhy. Era însă conștient că nu-și va mai putea aduna niciodată puterile pentru așa ceva.

— Da' ce se-ntâmplă aici? întrebă Gorkhy.

„Cum? Ne-am mișcat în liniște. Cum de-a auzit?”

Sprijinindu-se de perete, Logan înălță privirea și văzu că Fin proceda la fel, ca și Lilly, care ajunsese pe umerii lui.

Lumina torței se strecură prin grilaj în timp ce gardianul se apropia. Din locul unde se oprise, Lilly era la numai un metru de picioarele lui, însă din cauza marginilor Găurii de sub grilaj, lumina nu avea să cadă pe ea decât dacă Gorkhy se apropia și mai mult.

Îl auziră adulmecând și văzură cum se mișcă torța în timp ce se apleca. Îi înjură.

— Animalelor! Puțiți mai rău decât de obicei, zise el și Logan înțelese că simțea mirosul lui Lilly. De ce nu vă spălați?

Putea continua așa multă vreme. Dacă era într-o zi proastă, urina pe ei. Logan tremura de mânie și de slăbiciune. Nu exista o explicație pentru unul ca Gorkhy. Era peste putință să înțelegi. Nu câștiga nimic torturându-i, însă o făcea, iar asta îi plăcea la nebunie.

„Pleacă! Pleacă, du-te!”

— Ce se-ntâmplă acolo jos? întrebă el. Am auzit gălăgie. Ce puneți la cale?

Torța se mișcă din nou, iar lumina ei se apropie periculos de Lilly. Gardianul se învârtea în jurul grilajului, ținând torța ridicată și privind cât mai jos cu putință. Pășea în sens invers acelor de ceasornic, îndepărtându-se mai întâi de ei.

Prizonierii erau paralizați. Niciunul nu înjura, nu se lupta și nu vorbea. Doar Natassa se îndepărtă de Logan.

Lumina se strecură prin grilaj și căzu pe capul lui Lilly.

— DU-TE-N MĂ-TA, GORKHY! urlă Natassa.

Lumina se îndepărtă brusc de Lilly.

— Cine... Aaa, e fetița mea, nu-i așa?

— Îmi vezi fața, Gorkhy? întrebă Natassa. E ultimul lucru pe care-l mai vezi, fiindcă o să te-omor.

— Ce gură ai! izbucni în râs Gorkhy. Dar mi-ai arătat asta și înainte să te trimitem aici, nu-i așa?

— Să te fut!

— Daaa.... și asta ai făcut, ha-ha! Ai fost cea mai tare femeiușcă pe care am avut-o în ultimii ani. I-ai lăsat și pe băieții ăștia să se distreze? Eu am fost primul, nu-i așa? Cică asta nu se uită niciodată. N-ai să mă uiți, nu-i așa? hohoti el din nou.

Logan se minună de curajul Natasei. Îl înfrunța pe bărbatul care o violase, doar ca să le dea lor o șansă.

— Și cum suportă Lilly chestia asta? Sunt sigur că toți băieții vor să ți-o tragă mai degrabă ție decât târfei ăleia bătrâne. Cum îți merge, Lilly? A apărut concurența? Unde ești, Lilly? întrebă el, mișcându-și torța în căutarea femeii.

— Am aruncat-o în Gaură pe cățeaua aia, zise Natassa.

Logan tremura atât de tare, încât abia mai putea sta în picioare.

— Să mori tu? Ești o pisicuță sălbatică, așa-i? Pun prinsoare că-l ispitești până și pe regișorul nostru neprihănit. I-ai tras-o, rege? Știu că Lilly a fost cam răpănoasă pentru tine, dar asta-i o bucățică mult mai bună. Unde ești, regișorul?

De dincolo de Gaură, Tatts rosti „Du-te-n mă-ta” în pumni. Înăbușită, vocea lui suna aproape ca a lui Logan,

care simți un val de căldură pentru ceilalți deținuți. Pe zei, erau împreună și aveau să iasă la fel.

— Bine, păi..., zise Gorkhy, a fost o plăcere. Să m-anunțați când vi se face foame. În seara asta am mâncat mai multă friptură și sunt atât de plin, încât cred că n-aș mai putea lua nici măcar o înghițitură.

Logan era sleit de puteri. Îi venea să plângă și se simțea extrem de slăbit. Nici măcar nu mai percepea faptul că stătea în picioare. Era conștient că dacă încerca să se miște, avea să se prăbușească. Corpul îi era scăldat în sudoare și vederea i se încețoșase din nou.

O clipă mai târziu, auzi râsuflări ușurate.

— A plecat, zise cineva.

Era Natassa. Venise din nou lângă el și ochii ei erau înlăcrimați.

— Mai rezistă un pic. Aproape am reușit!

Ceva zăngăni puternic pe grilaj.

— Ce faci? șuieră Fin. Lilly, ce mama mă-sii...

— Nici măcar nu l-am atins. Jur! protestă femeia.

— Coboară! strigă Logan.

Era însă prea târziu. Auziră pași alergând și după o clipă Gorkhy apăru deasupra grilajului. Torța îi expuse pe Lilly, Fin și Logan. Cu o viteză drăcească, gardianul o lovi pe femeie în față cu coada lăncii. Se prăbușiră cu toții.

Pe când corpurile celorlalți aterizau peste el, strivindu-l de podeaua de piatră înclinată, Logan își văzu comoara – cheia pe care o păstrase atâtea luni – cum cade din mâna lui Lilly. Zăngăni când ateriză pe piatră, străluci în lumina torței... și apoi dispăru în Gaură.

Toate speranțele lui, toate visurile erau legate de cheia aceea. Simți că dispariția ei în Gaură îl trage și pe el spre abis.

O clipă de pace fragilă dăinui în timp ce toți ochii urmăreau căderea cheii. Imediat însă, unul câte unul, prizonierii pricepură noua realitate, care era exact precum cea veche, dinainte să afle de existența cheii. Fin pocnea pe cineva,

probabil pe Lilly, pentru că atunci când se ridică în genunchi, își recuperase deja frânghia. Pe urmă, îl lovi pe Logan în față.

Tânărul nu reuși să-l oprească. Celălalt era prea puternic, iar el prea vlăguit. Rămase nemișcat.

Se auzi un mârâit neomenesc și o siluetă imensă se izbi în Fin, trimițându-l în zbor până exact pe marginea Găurii.

Era Scrâșnilă, care se aplecă asupra lui Logan, dezvelindu-și dinții.

În patru labe, Fin dădu să se depărteze cât mai mult. Când văzu că Scrâșnilă nu-l urmărește, se ridică în picioare.

Logan încercă și el să se adune de pe jos, dar corpul refuză să-l asculte. Nici măcar nu se putea mișca. Lumea se clătina în fața ochilor.

— Eu o iau primul pe târfa nouă, zise Fin.

„Zei, fiți milostivi.”

— O să fii primul care o să mori, nenorocitul! urlă Natassa.

Fata tremura, ținând pumnalul în mână de parcă n-ar fi știut ce să facă cu el.

Prizonierii, animalele naibii, o înconjură din trei părți. Ea se retrase până pe marginea Găurii, agitând pumnalul în aer. Deasupra lor, Gorkhy râdea.

— E cămiță bună, băieți.

— Nu, zise Logan. Nu! Scrâșnilă, salveaz-o. Salveaz-o, te rog!

Scrâșnilă nu se mișcă. Continua să mârâie, ținându-i pe toți la distanță de Logan.

Natassa își dădu seama. Dacă ar fi putut trece de aceeași parte a Găurii cu Logan, frica tuturor de Scrâșnilă avea să-i facă să bată în retragere. Însă Fin văzu și el asta. Eliberă o buclă de frânghie, formând un lasou.

— Tu alegi dacă să-ți fie mai ușor, sau mai greu, zise el plescăindu-și buzele însângerate.

Natassa îl privi, cu ochii fixați pe lasou, de parcă ar fi uitat că avea un pumnal. După aceea privi dincolo de Gaură și întâlni ochii lui Logan.

— Îmi pare rău, îi zise ea, după care păși în gol.

Prizonierii urlară, văzând-o cum dispăre.

— Tăceți și-ascultați! strigă Gorkhy. Uneori se-aude când ajung la fund.

Iar nenorociții, animalele și monștrii făcură liniște ca să asculte, sperând să audă zgomotul făcut de trupul fetei care se prăbușea pe stâncile de dedesubt. Tăcerea fu scurtă. Curând, începură să bombănească înjurăturile obișnuite legate de pierderea unei bucăți valoroase de carne și priviră spre Lilly. Lacrimile lui Logan erau la fel de fierbinți ca febra.

— Și cine naiba-i Logan? strigă Gorkhy. Rege, cu tine vorbea?

Logan închise ochii. Oare mai conta?

— A sosit vremea, grasule! zise Ferl Khalius. Nu-i îndeajuns de nesăbuit să ne urmărească pe-aici.

Erau la peste patru sute de metri înălțime pe Muntele Hezeron, cel mai înalt de pe frontiera ceurană. Până acolo, urcușul fusese anevoios, totuși cele mai mari diferențe de nivel nu depășiseră patru metri. Din locul unde ajunseseră, existau două căi pentru a traversa muntele: prin trecătoare sau direct peste versantul descoperit. Ferl aproape că stârnise o încăierare în ultimul sat în care se opriseră când întrebaseră pe ce drum ar fi trebuit s-o apuce un bărbat curajos care se grăbea.

Unii săteni susținuseră că versantul nu era niciodată alegerea potrivită, dar mai ales că ar fi fost greu de străbătut în acel anotimp. Cea mai ușoară fulguire și cel mai subțire strat de gheață ar fi transformat poteca într-o sinucidere. Alții se încăpățânaseră să spună că drumul acela era singurul pentru a străbate munții înainte de prima ninsoare. Dacă luai drumul prin trecătoare, puteai fi oricând blocat între versanții ei abrupti, ceea ce însemna că mureai după ce începea să ningă.

Și curând avea să înceapă să ningă.

Baronul Kirof nu se descurca prea bine. Înălțimile îl speriaseră atât de mult, încât plânsese:

— Dacă... dacă ei ar fi nesăbuiți să ne urmeze, atunci noi cum suntem că mergem pe-aici?

— Dornici de supraviețuire. Eu am crescut în munți mult mai abrupti decât ăștia, ridică Ferl din umeri. Mă urmezi sau pici.

— N-ai putea să m-abandonezi? întrebă jalnic baronul.

Ferl îl luase cu el fiindcă nu știa ce urma să se întâmple după ce dezertase și dorea să aibă cu ce negocia. Poate că fusese însă o greșeală. Grăsanul îl încetinise.

— Ei te vor în viață. Dacă rămâi aici, Vürdmeisterul ăla mă va arunca de pe stânci. Atâta vreme cât ești cu mine, s-ar putea să ezite.

— De ce?

— Mișcă-te, grăsane!

Ferl Khalius privi încruntat norii negri de deasupra lor. Tribul său, Iktana, era unul de munteni. El fusese printre cei mai buni cățărători, dar nu-i plăcuse niciodată să se cațăre. Iubea bătăliile, fiindcă îl făceau să se simtă viu. Cățărarea era însă arbitrară, zeitățile muntelui erau capricioase. Îl văzuse pe cel mai credincios tovarăș al său prăbușindu-se spre moarte când pășise pe o piatră ce-l susținuse pe Ferl – care era mai greu –, doar cu un moment mai înainte. Desigur, în bătălie te-ar fi putut ucide o săgeată rătăcită, însă te puteai mișca, ba chiar te puteai lupta. Era posibil să mori, dar sfârșitul nu te găsea speriat, agățat de o muchie de stâncă cu degete șovăitoare, rugându-te să nu urmeze o pală de vânt.

Traversarea aceasta nu era cea mai rea pe care o văzuse. Urca treizeci de metri, pe o lățime de numai un metru. Asta însemna destul de mult. Pe de altă parte însă, părea destul de puțin. Conștiința faptului că dacă alunecai, nu aveai nici cea mai mică șansă de a supraviețui, că erai față în față cu moartea îl făcea să tremure pe orice bărbat.

Inclusiv pe grăsanul Kirof.

Baronul, din păcate, habar n-avea de ce era el atât de important. Nici Ferl nu reușise să se lămurească. Știa doar că grasul era îndeajuns de însemnat pentru ca Regele-zeu să trimită un Vürdmeister după ei.

— Tu treci primul, grasule. Eu o să iau tot calabalâcul, dar asta-i singura concesie pe care ți-o fac.

Nu era chiar un act de milostenie, ci mai degrabă simț practic. Grăsanul avea să se miște mai greu dacă avea bagaj, iar dacă ar fi căzut, Ferl ar fi regretat pierderea proviziilor.

— Nu pot s-o fac, zise baronul Kirof. Te rog.

Sudoarea îi năpădise fața rotundă. Mustățile mici și roșii îi tremurau ca ale unui iepure.

Ferl își trase sabia, cea pe care o protejase atât de mult și care sperase că-l va face conducătorul clanului său. Era tot ce și-ar fi putut dori un războinic, o sabie perfectă, împodobită pe lamă cu rune pe care le recunoștea, însă nu le putea citi.

Făcu un gest cu sabia care spunea totul: „Alege – ori mergi pe cărare, ori te lupți cu mine cu sabia”.

Baronul porni pe potecă. Bombănea ceva cu glas prea firav ca să-l audă Ferl, dar părea că se ruga.

Surprinzător, se mișcă destul de repede. Ferl trebui să-l pocnească o dată cu latul sabiei când se opri și începu să lunece înapoi. Nu aveau timp pentru așa ceva. Dacă nu se îndepărtau suficient de Vürdmeister când avea să iasă dintre copaci, Ferl era ca și mort. Bărbatul alesese să meargă în spatele grăsanului, fiindcă el fusese singura modalitate de a-l determina să se miște, însă era conștient că se expunea magiei pe care Vürdmeisterul ar fi putut s-o arunce asupra lor. Dacă nu se îndepărtaseră suficient, încât urmăritorul lor să se teamă că l-ar putea uide pe baron, totul era terminat.

Panorama îți tăia răsuflarea. Trecuseră de jumătatea drumului pe versant și ochii lor puteau vedea până în zare. Ferl se gândi că ar putea zări până și capitala Cenariei, departe către nord-vest. De aici se părea că nu înaintaseră aproape deloc. Ferl nu era însă interesat de orizontul acela fără nori din miazănoapte. Îl preocupa atingerea ușoară pe care o simțise pe piele. Zăpadă.

Ridică ochii. Frontul norilor negri de pe cer era exact deasupra lor.

— Cărarea se îngustează tot mai mult, zise grăsanul, oprindu-se.

— Vürdmeisterul a ieșit din pădure, n-avem de ales.

Baronul își înghiți nodul din gât și porni înainte cu fața lipită de peretele de piatră și cu brațele desfăcute, pentru echilibru.

În urma lor, Viirdmeisterul stătea cu mâinile în șold, furios.

Ferl privi înainte. Alți treizeci de pași, apoi o ultimă secțiune dificilă, unde poteca se îngusta până la mai puțin de jumătate de metru. Grăsanul respira cu greutate aerul rarefiat și înghețat.

— Hai că poți, zise Ferl. Știu că ești în stare.

În chip miraculos, grăsanul începu să înainteze, suflând din greu, dar cu încredere, ca și cum ar fi descoperit înlăuntrul său un izvor de curaj pe care nu știuse niciodată că îl are.

— Hai că pot, zise el.

Și avea dreptate. Reuși să treacă de cea mai îngustă parte a pragului, iar Ferl îl urmă îndeaproape, aruncând pietriș în hăul din dreapta lor și încercând să nu se prăvălească și el.

Poteca se mai lărgi, iar grăsanul începu să pună un picior în fața celui alt, spre deosebire de bucata de drum anterioară în care umblase cu pași adăugați. Începu să râdă.

În momentul următor, pe lângă ei trecu o ceață verde și poteca explodează în fața lor.

În timp ce vântul tăios spulbera fumul negru, norii se deschisera de asemenea și începu să ningă. Fulgi mari, grei, se învolburau în cercuri și erau purtați orizontal de suflarea crivățului. Grăsanul și Ferl se holbară la hăul din fața lor.

Era lat de numai un metru, dar ei nu aveau loc să-și ia avânt. Și nici terenul de dincolo nu părea foarte stabil.

— Dacă reușești să sari, zise Ferl, n-o să-ți mai spun niciodată „grăsane“.

— Să te ia naiba, replică baronul... după care sări.

Se clătină stângaci pe partea cealaltă, însă reușise să treacă.

Alt proiectil lovi versantul deasupra capului lui Ferl, improșcând așchii de stâncă și pietriș. Își scutură capul ca să vadă mai bine și-și pierdu echilibrul, dar și-l recăpătă imediat. Făcu doi pași și apoi sări.

Pragul se dezintegrează sub tălpile lui mai repede decât putea sui mai departe. Întinse brațele, sperând să se agațe de ceva.

Simți cum o mână îl prinde. Opintindu-se, baronul îl trase în siguranță.

Gâfâind, Ferl se aplecă, își puse palmele pe coapse, iar după un moment îl întrebă:

— M-ai salvat. De ce ai...? De ce?

Răspunsul baronului se pierdu în zvonul stâncii care explodă în spatele lor.

Ferl privi restul potecii. Mai aveau treizeci de pași înainte să dispară după un colț, punându-i la adăpost de Vürdmeister. Cărarea avea aici un metru și jumătate lățime, prea mult ca vreun proiectil s-o distrugă în totalitate, totuși ei continuau să fie expuși, iar Ferl nu mai intenționa în niciun caz să rămână în spate. Băgă sabia în teacă și-l înșfăcă pe baron, întorcându-l.

— Asta-i sigura cale prin care putem scăpa, zise el.

— E-n regulă, spuse baronul. Oricum n-am de gând să mă întorc pe cărarea aia și nici nu știu cum să mă descurc singur în sălbăticie. Mergem împreună mai departe.

Porniră laolaltă înaintând cu spatele; Ferl privea de la potecă la Vürdmeister. În jurul trupului acestuia se rotea un proiectil verde-strălucitor. Știa că prada avea să-i scape. Proiectilul începu să se rotească tot mai repede.

Ferl îl apropie pe baron de marginea hăului într-o amenințare mută.

Proiectilul încetini și îl zăriră pe Vürdmeister rostind blesteme imperceptibile. Ferl ridică degetul mijlociu într-un salut mut către el. Râzând, baronul îl copie imediat.

În momentul acela, o piatră jucă sub călcâiul lui Ferl, când pași îndărăt. Alunecă și-l trase pe Kirof peste el.

Nu mai putea face decât un singur lucru. Îl împinse pe baron spre margine, propulsându-și propriul corp spre o zonă sigură.

Ateriză în fund pe prag. Văzu degetele baronului încleștate pe muchia de piatră. Ferl se rostogoli spre el și-i zări ochii holbați.

— Ajutor! strigă baronul.

Ferl nu schiță niciun gest.

Până la urmă, grăsanul era pur și simplu prea gras. Atârna încă un moment, dar apoi brațele sale nevolnice nu-l mai ajută. Degetele îi alunecă pe piatră. Deși căderea dură destul de mult, grăsanul nu scoase niciun strigăt. Ferl și Vürdmeisterul îl priviră amândoi prăbușindu-se către stâncile ucigașe.

Pe cealaltă parte a muntelui, chipul Vürdmeisterului păru că se boțește la fel ca trupul baronului. Regele-zeu nu accepta eșecul.

Ferl se rostogoli de lângă margine și dădu cotul cărării. Se felicită că avusese înțelepciunea de a păstra bagajul.

Domeniul Gyre de la Havermere se schimbasese enorm de când Kyllar trecuse pe acolo cu Helene și cu Uly, în drum spre Caernarvon. Atunci fusese aproape pustiu. Fără un stăpân care să-i protejeze, unii fermieri plecaseră. Recolta care trebuia strânsă și absența fericită din anul acesta a raidurilor ceurane sau lae'knaught erau singurele motive pentru care ceilalți rămăseseră.

Acum tot domeniul era plin până la refuz și Kyllar avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă motivul. Rezistența își mutase cartierul general la Havermere. Erau la numai câteva zile de mers călare de orașul Cenaria, ceea ce le permitea să atace patrulele, dar să fie îndeajuns de departe dacă Regele-zeu trimitea o armată puternică împotriva lor. Bogăția recoltelor și resursele pe care le avea domeniul Gyre – care includeau sute dintre cei mai buni cai din regat, un arsenal bine dotat și ziduri ce ar fi putut fi apărate împotriva oricui nu folosea magia – transformau locul într-o bază perfectă. Kyllar se întrebă dacă o ocupaseră cu forța sau dacă administratorul rămas la comandă invitase armata.

Se opri văzând compania care trebuia să apere tabăra în primele ore ale dimineții. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să evite să fie recunoscut, sau cel puțin să fie întrebat de unde venea. Probabil că nu-l văzuseră încă, nu în lumina aceea, deși nu avea de unde ști cât de iscusite erau santinelele lor. În cele din urmă se gândi că era mai bine să afle ce se întâmpla în Havermere. Dacă Logan era încă în viață, iar el reușea să-l salveze, aici ar fi trebuit să se refugieze. Dacă i-ar fi putut spune lui Logan la ce să se aștepte, ar fi fost încă și mai bine.

Cu toate acestea, înainte de a-și relua drumul își preschimbă chipul în al lui Durzo. Era o transformare mult mai ușoară decât cealaltă, singura pe care o mai experimentase, cea a baronului Kirof, și probabil mai puțin periculoasă. Rebelii care îl cunoșteau pe baron și-ar fi dorit să-l ucidă. Cei care îl știau pe Durzo s-ar fi prefăcut neștiutori, fiindcă niciunul n-ar fi admis că avusese vreun contact cu un mătrășitor. Și oricum, era mai bine decât să meargă cu propriul chip.

Un Kyllar Stern care apărea în tabăra rebelilor drept Kyllar Stern trebuia să se dedice scopului lor. În plus, nu știa dacă personajul Kyllar era în siguranță. Helene îi povestise lordului general Agon despre el, însă Kyllar nu era sigur că acesta îi informase pe toți.

Una peste alta, încercă să-și pună la punct deghizarea Durzo. Nu era ușor, deși petrecuse zile, ba chiar săptămâni, perfecționându-se. Problemele erau multe.

Întâi, trebuia să-ți aduci aminte chipul la perfecție. Chiar și după ani în care se uitase la Durzo Blint, asta era cel mai greu lucru pe care și l-ar fi imaginat vreodată Kyllar. După ce începuse proiectul acela, petrecuse săptămâni încercând să-și amintească cum se schimbau ridurile minuscule de la colțurile ochilor lui Durzo, plasându-i ciupiturile de vărsat ce-i însemnau obrajii, potrivind forma corectă a sprâncenelor, ajustându-și fuioarele bărbii rare. Pe urmă, când crezuse că ajunsese la perfecțiune, își dăduse seama că abia începuse.

Un chip static nu însemna o deghizare. Trebuia să stabilească o corespondență între toate punctele mișcătoare de pe fața aceea și cele de pe fața sa, ca să le poată mișca aproape la fel. Aproape... Chiar și după zece ani în care fusese crescut de Durzo și în care-i remarcase până și ticurile inobservabile, expresiile faciale ale lui Kyllar nu prea aduceau cu ale lui Durzo. Ca atare, fața lui Durzo se întuneca atunci când Kyllar se încrunta, sau rânjea când el zâmbea, plus alte o sută de expresii pe care le adăugă pe măsură ce le observă în numeroasele ore pe care le petrecu strâmbându-se în fața oglinzii.

Chiar și așa însă, deghizarea nu era completă. Durzo fusese înalt, pe când Kyllar, abia dacă trecea peste statura mijlocie. Astfel că, după ce își compunea chipul, trebuia să-și înalțe silueta cu vreo cincisprezece centimetri. Dacă cineva ar fi încercat să se uite în ochii lui Durzo, ar fi privit peste creștetul lui Kyllar. Era nevoie de foarte multă disciplină ca să-ți amintești să te uiți la gâtul unei persoane, așa încât închipuitul Durzo să o privească în ochi. Kyllar încă nu stăpânea asta. Încercase să facă în așa fel încât să privească oriunde dorea, iar ochii lui Durzo să-l imite de la cincisprezece centimetri mai sus, dar încă nu reușise.

Și, desigur, dacă cineva ar fi încercat să atingă fața sau umerii pe care-i proiecta, iluzia avea să se destrame. Kyllar încercase s-o facă eterică, așa încât, dacă ceva ar fi atins-o, să treacă prin ea. Nu izbutise. Urzeala Talentului, sau ce naiba o fi fost, era fizică. Dacă o lovea ceva mai substanțial decât ploaia, se destrăma. Kyllar încercase și cealaltă variantă, să-i confere o formă solidă, astfel încât lumina ce cădea pe ea să întâmpine o rezistență reală, așa cum ar fi oferit-o un chip sau niște umeri adevărați. Nici asta nu funcționase.

Una peste alta, muncise al naibii de mult pentru ceva care se dovedise o deghizare mediocră. Kyllar înțelegea acum de ce Durzo preferase mereu machiajul.

Își îmboldi calul cu călcâiele și porniră spre Havermere.

Santinelele nu părură surprinse să-l vadă apărând din întuneric, așadar cetatea era probabil apărată mai bine decât crezuse el.

— Cine ești și ce cauți aici? întrebă un adolescent cu înfățișare dură.

— Sunt născut în Cenaria, dar am trăit în Caernarvon în ultimii ani. Am auzit că, în mare parte, lucrurile s-au liniștit. Familia mea e-n Cenaria și vreau să văd dacă au scăpat cu bine.

Vorbise repede și probabil explicase prea mult, așa cum ar fi făcut-o însă un negustor neliniștit, dornic să intre în oraș.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt negustor de ierburi și spițer. De obicei, folosesc asemenea ocazii ca să aduc plante cu mine, dar ultimul transport mi-a fost distrus de bandiți. Nenorociții au dat foc căruței, fiindcă n-au găsit aur în ea. Spuneți-mi și mie, ce-au câștigat prin asta? În tot cazul, sper ca de data asta să mă descurc mai bine.

— Ești înarmat? întrebă tânărul.

Părea mult mai relaxat pentru că, așa cum își dăduse seama Kyllar, îi crezuse povestea.

— Bineînțeles că-s înarmat. Mă crezi nebun? întrebă el.

— Ai dreptate. Haide!

Kyllar intră în tabăra aflată în fața porților lui Havermere. Era bine organizată, aliniată în rânduri ordonate, cu haznale dispuse la intervale regulate, departe de gropile cu jăratice în care se gătea mâncarea. Văzu numeroase sălașuri permanente sau semipermanente, despărțite prin alei destinate traficului pietonilor și al călăreților. Aspectul general nu părea totuși foarte militar. Unele construcții păreau pregătite pentru iarnă, însă fortificațiile din jurul taberei erau de tot râsul. Se părea că toți nobilii și gărzile lor personale se stabiliseră pe domeniul Gyre, în timp ce soldații și civilii care-i înfruntaseră pe rebeli rămăseseră aici, încercând să se descurce.

Kyllar se uita la o clădire din lemn, încercând să-i ghi-cească scopul, când aproape că dărâmă un bărbat cu pince-nez, care se sprijinea într-un baston. Bărbatul ridică privirea și ambii rămăseră la fel de uimiți.

— Durzo? întrebă contele Drake. Credeam c-ai murit.

Kyllar îngheță. Fu atât de încântat să-l vadă în viață, încât aproape pierdu controlul deghizării. Contele părea mai bătrân, mai împovărat de griji. Șchiopăta de pe vremea când îl cunoscuse Kyllar, însă nu mai avusese niciodată nevoie de baston.

— E vreun loc în care putem vorbi, conte Drake? întrebă Kyllar, abținându-se cu greu să-i spună „domnule”.

— Da, desigur. Dar de ce-mi spui așa? Nu mi te-ai mai adresat în felul ăsta de ani buni.

— Păi... a trecut ceva vreme. Cum ai scăpat?

Drake mijii ochii, scrutându-l, iar Kyllar își fixă privirea pe pieptul lui, sperând că ceea ce vedea contele erau ochii lui Durzo.

— Ești bine? întrebă bătrânul.

Kyllar descălecă, întinse mâna și-l prinse de încheietură. Îl simțea pe Drake sincer, puternic, așa cum fusese întotdeauna. Era ca o ancoră și Kyllar era copleșit pe de o parte de nevoia de a-i spune totul, pe de alta, de rușinea pentru ceea ce se întâmplase.

Pericolul discuției cu contele Drake era că totul devenea mai clar pe măsură ce asculta. Decizii ce păruseră încurcate se simplificau brusc. Și asta îl intimidă pe Kyllar. Dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, contele Drake nu l-ar mai fi iubit. Un mătrășitor nu are prieteni.

Bătrânul îl conduse într-un cort aflat aproape de centrul taberei. Se așează pe un scaun, cu piciorul evident înțepenit.

— Acum e nițel cam rece, însă dacă mai rămânem aici până la iarnă, o să ne adăpostim mai bine.

— O să „ne”? repetă Kyllar.

Citi bucuria în ochii contelui.

— Soția mea, Ilena și cu mine. Serah și Magdalyn n-au... n-au reușit să scape. Pe Serah au făcut-o damă de companie. Am auzit că... s-a spânzurat cu cearșafurile de la pat. Magdalyn este fie damă de companie, fie una dintre concubinele Regelui-zeu, după cum am auzit, zise Drake, apoi își dres glasul. Majoritatea nu supraviețuiesc prea mult.

Deci era adevărat. Kyllar nu crezuse că Jarl îl mințise, dar fusese incapabil să accepte adevărul.

— Îmi pare teribil de rău, spuse el.

Cuvintele erau de prisos. Damele de companie erau legate în cea mai crudă și mai dehumanizantă formă de sclavie pe care o cunoștea Kyllar: sterilizate prin magie și închise într-o

cameră din garnizoana halidorană pentru a satisface plăcerile soldaților... ceva ce se putea întâmpla de zeci de ori pe zi. Simți un ghem în stomac.

— Da, e o rană deschisă, mărturisi contele Drake înnegurându-se la chip. Frații noștri halidorani s-au dedat la cele mai nerușinate fapte. Te rog, hai înăuntru! Să vorbim despre războiul pe care trebuie să-l câștigăm!

Kyllar intră, dar ghemul din stomac rămase. Durerea chiar se intensifică. Când o văzu pe Ilena Drake, fata cea mai mică a contelui, care avea acum paisprezece ani, sentimentul de vinovăție îl strivi cu totul. Zeule! Dacă o vor prinde și pe ea?

— Ai putea să ne încălzești niște ootai? o rugă contele pe fiica sa. O mai ții minte? îl întrebă el pe Kyllar.

— Ilena, nu?

Fusese întotdeauna favorita tatălui ei. Avea tenul deschis al mamei și păr blond-deschis, dar și înclinarea tatălui ei spre ștregărie, nealterată deocamdată de vârstă.

— Încântată să vă întâlnesc, zise fata politicoș.

La naiba, devenea o adevărată lady! Când se întâmplase asta?

— Deci, care-i titlul sau poziția ta aici? întrebă Kyllar privindu-l din nou pe conte.

— Titlu? Poziție? Drake zâmbi și-și roti bastonul. Terah Graesin oferă tot felul de ranguri nobiliare încercând să unească familiile într-o rebeliune, dar când este vorba despre făcut ceva într-adevăr, mă cheamă-n ajutor.

— Glumești.

— Mă tem că nu. De asta suntem încă aici. Cât a trecut de la lovitura de palat? Trei luni? A autorizat doar raiduri minore, îndreptate împotriva rutelor de aprovizionare și a avanposturilor prost apărute. Se teme că dacă va suferi vreo înfrângere importantă, familiile se vor retrage și-i vor jura credință Regelui-zeu.

— Nu așa se câștigă un război.

— Nimeni nu știe cum poți învinge Halidorul. De multe decenii nimeni n-a luptat cu succes împotriva unei armate

sprijinite de vrăjitori. Am auzit zvonuri care spun că halidorianii ar avea probleme de-a lungul frontierei cu Ținutul Înghețat. Terah speră ca majoritatea soldaților să fie trimiși acasă înainte ca zăpada să blocheze Vânturile Șuierătoare.

— Credeam că Vânturile Șuierătoare sunt în mâinile noastre, zise Kyllar.

— Așa era, îl aprobă contele Drake. Am ținut chiar legătura cu prietenul meu Solon Tofusin, care dorea să-l previn când suntem gata să plecăm la război. Garnizoana de acolo avea cei mai buni soldați cenarieni din regat, numai veterani.

— Și? întrebă Kyllar.

— Au murit toți. S-au sinucis ori s-au întins la pământ pentru ca dușmanii să le taie gâtul. Iscoadele mele spun că a fost lucrarea zeiței Hali. Veștile astea n-au făcut decât s-o determine pe ducesă să fie și mai precaută.

— Terah Graesin, zise Ilena, își organizează majoritatea campaniilor din pat.

— Ilena! exclamă tatăl ei.

— E adevărat. Stau zilnic cu cameristele ei, zise fata încruntată.

— Ilena!

— Îmi cer iertare.

Kyllar se simțea zguduit. Nu era cu puțință! Zeii erau un amestec de superstiție și nebunie, dar cum ar fi putut așa ceva să determine sute de soldați veterani să se sinucidă?

Ilena nu-și luase ochii de pe Kyllar de când acesta intrase în cort. Îl privea de parcă s-ar fi pregătit să fure ceva.

— Bun. Și care-i planul? întrebă el, luând ceașca de ootai de la fata încruntată.

Înțelese prea târziu că va fi incapabil să bea – buzele lui Durzo nu erau la locul lor.

— Din câte știu, zise contele măcinat de durere, nu avem niciunul. Ea mi-a vorbit despre o mare ofensivă, însă mă tem că nu știe ce să facă. A încercat să angajeze mătrășitori; acum câteva zile, a fost pe-aici și un vânător de recompense

ymnuri – unul înspăimântător –, dar mie mi se pare că vrea doar să lase impresia că acționează. Adună într-adevăr o armată, însă nu știe ce să facă cu ea. Se pricepe la politică, nu la război, iar în anturajul ei nu se află niciun militar de profesie.

— Se pare că va fi cea mai scurtă rebeliune din istorie.

— Ei, hai, nu mă mai încuraja așa! zise contele Drake, sorbind din ootai. Așadar, ce te-aduce aici? Sper că n-ai venit cu treabă.

— Chiar așa, cu ce te ocupi? întrebă fata.

— Ilena, taci sau pleacă de-aici! rosti contele Drake.

Văzând expresia deopotrivă rănită și înciudată a fetei, Kyllar trebui să tușească în palmă și să se uite în altă parte ca să nu izbucnească în râs.

Când o privi din nou, fața ei se schimbase. Ochii îi erau strălucitori și măriți.

— Tu ești! zise ea. Kyllar!

Se aruncă în brațele lui, răsturnându-i ceașca delicată de ootai din mână și distrugând complet iluzia pe care o crease. Contele rămase cu gura căscată. Kyllar îl privi rușinat.

— Îmbrățișează-mă, netotule! zise Ilena.

Kyllar izbucni în râs și o îmbrățișă. Ce bine era, cu adevărat minunat, să fii ținut în brațe! Fata îl strânse cât putea de tare, iar el o ridică. Simulă credibil că o strânge și el din răsputeri. Ea crezu că era un joc și încercă să strângă mai tare până când el strigă îndurare. Râseră din nou – mereu se îmbrățișau așa –, iar Kyllar o puse într-un târziu pe pământ.

— Oh, a fost grozav! zise ea. Cum ai făcut asta? Poți să mă-nveți și pe mine? Te rog!

— Ilena, lasă-l să respire, o dojeni tatăl ei, care zâmbea însă larg. Ar fi trebuit să-i recunosc vocea.

— Vocea. Oh, la... naiba! zise Kyllar.

Schimbarea vocii necesita fie o performanță actoricească de care el nu părea să fie deocamdată capabil, fie mai multă magie. Dar asta implica multe ore de muncă pentru o singură deghizare. Când va avea oare timp pentru așa ceva?

— Ei bine, spuse contele, scoțându-și pince-nez-ul și începând să adune cioburile ceștii de ootai, se pare că trebuie să vorbim. O scuzăm pe Ilena?

— Oh, tată, lasă-mă să rămân!

— Păi, da, zise Kyllar. Ne vedem, ștreqărițo!

— Nu vreau să plec!

Contele Drake îi aruncă o privire care o făcu să se posomorască. Bătu cu piciorul în pământ, dar ieși din cort.

După ce rămaseră singuri, bătrânul îl întrebă cu blândețe:

— Ce ți s-a întâmplat, fiule?

Kyllar își examinează o unghie ruptă, privi cioburile ceștii care mai erau încă împrăștiute pe pământ și evită cu disperare să se uite spre conte.

— Domnule, crezi că un om se poate schimba?

— Absolut, răspunse contele Drake. Absolut, dar de obicei devine tot mai mult ceea ce este deja. De ce nu-mi povestești totul?

Așa că tânărul îi povesti. Îi spuse totul, începând cu plecarea de pe domeniul Jadwin, jurămintele încălcate față de Helene, Uly și durerea arzătoare pe care i-o lăsase în stomac. În cele din urmă, termină.

— Aș fi putut să opresc totul, zise el. Era în puterea mea să închei războiul înainte ca el să-nceapă. Îmi pare teribil de rău! Mags și Serah ar fi fost în siguranță dacă l-aș fi ucis pe Durzo înainte...

Contele își masa tâmpilele, fără a încerca să-și ascundă lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

— Nu, fiule. Nu mai gânde așa!

— Dumneata ce-ai fi făcut, domnule?

— Dacă aș fi știut că înjunghiindu-l pe Durzo în spate, le voi salva pe Serah și pe Magdalyn? Aș fi făcut-o, fiule, dar n-ar fi fost cea mai bună mișcare. Dacă nu ești rege sau general, singura viață pe care ai dreptul s-o sacrifici pentru un țel nobil este a ta. Ai făcut ceea ce trebuia. Acum hai să vorbim despre Burdihan. Ești sigur că zvonul e adevărat?

— Shinga a venit el însuși să-mi spună... și a plătit cu viața pentru asta.

— Jarl e mort? întrebă contele Drake, vizibil afectat.

— Știai de el? întrebă Kyllar.

— Mă căutase la un moment dat. Planifica o răsccoală, ca să ne ofere nouă o șansă, înjumătățind forțele lui Ursuul. Oamenii îl urmau. Îl iubeau. Până și hoții și ucigașii începuseră să creadă că viața li s-ar fi putut schimba.

— Domnule, după ce-l salvez pe Logan...

— Nu spune nimic.

— Mă duc după Mags.

Chipul lui Drake deveni încă o dată cenușiu, lipsit de orice speranță.

— Salvează-l pe Logan Gyre, cât de repede poți. Ulana va regreta că nu te-a întâlnit, dar trebuie să pleci chiar acum.

Kyllar se ridică și recompuse masca lui Durzo. Privindu-l, chipul contelui se însenină puțin.

— Știi, ai niște șmecherii care... grozav!

Izbucniră amândoi în râs.

— Mai am însă o întrebare, zise Kyllar. M-am gândit că s-ar putea să ne folosească apariția unor zvonuri care să anunțe că Logan e în viață, înainte ca el să apară cu adevărat. Vreau să zic, asta va da oamenilor o umbră de speranță și-l va face pe el mai ușor de acceptat atunci când va apărea, ca să-și poată apoi consolida puterea. Să-i spun lui Terah Graesin că e-n viață?

— E cam târziu pentru asta, se auzi o voce dinspre intrarea în cort.

Era Terah Graesin, îmbrăcată într-o rochie verde și amplă și cu o mantie tivită cu blană de vizon. Zâmbea subțire.

— Durzo Blint, nu te-am mai văzut de veacuri.

De obicei, Garoth își chema concubinele în camerele lui, dar uneori îi plăcea să le surprindă. Magdalyn Drake îl satisfăcuse multă vreme, însă, ca întotdeauna, interesul lui începea să se stingă.

În noaptea aceea se trezise la câteva ceasuri după miezul nopții, cu o mâncărime infernală, o durere de cap și o idee. Voia să se strecoare pe furiș și s-o trezească pe Magdalyn cu duritate. Îi plăceau strigătele ei. Avea s-o bată cu sălbăticie și s-o acuze că urzește planuri împotriva lui.

Dacă s-ar fi milogit și ar fi jurat că nu-i adevărat, așa cum ar fi făcut majoritatea femeilor înfricoșate, avea s-o arunce de la balcon. Dacă-l blestema, urma s-o posede, egalând sfidarea ei cu un grad de brutalitate, iar fata avea să mai trăiască încă o zi. Înainte să plece, ar fi strâns-o tandru în brațe, șoptindu-i în ureche că-i pare rău și că o iubește. Unele femei își doreau întotdeauna să vadă și ceva bun în el. Simți fiorii nerăbdării.

Își extinse ki-ul prin ușa închisă, sperând să simtă zgomotul egal al respirației ei. Percepu însă cu totul altceva. Magdalyn era trează.

Garoth deschise ușa, dar ea nu-l observă. Stătea așezată pe pat, cu fața spre balconul fără balustradă. Era îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte foarte subțire, însă nu părea să simtă aerul rece suflând prin ușa deschisă. Se legăna înainte și înapoi.

Regele-zeu înjură cu voce tare. Fata nu-i răspunse. Îi atinse pielea și constată că era rece. Probabil că stătuse așa câteva ore bune.

Mai avusese concubine care să se prefacă nebune în încercarea de a scăpa de el. Poate că asta făcea și Magdalyn Drake. Garoth o pălmui, iar ea căzu din pat. Nu scoase însă niciun sunet. Garoth o apucă de părul negru și o trase pe balcon.

Când ajunse la marginea balconului, o ridică în picioare. O înșfăcă apoi de gât cu mâna lui groasă și o împinse până când picioarele ei abia mai atingeau muchia. Degetele lui se strânseseră aproape complet în jurul gâtului femeii. Încerca s-o sufoce cât mai puțin posibil, dar dacă-i dădea drumul, avea să cadă.

Ochii ei se limpeziră până la urmă. Umbra morții avea efectul acesta asupra oamenilor.

— De ce? întrebă Magdalyn cu tristețe. De ce faci asta?

Regele-zeu o privi nedumerit. Răspunsul era atât de evident, încât nu era convins că înțelese întrebarea.

— Fiindcă îmi place, zise el.

În mod curios – dar Magdalyn Drake fusese întotdeauna o ființă stranie și tocmai asta îl atrăgea –, ea îi zâmbi. Se trase către el, însă nu ca o femeie care atârna în gol și știa că nu are nicio altă cale de scăpare.

Îl sărută. Dacă juca teatru, atunci era foarte convingătoare. Dacă o părăsise rațiunea, înnebunise într-un fel ciudat. Magdalyn Drake îl săruta, iar Garoth Ursuul ar fi putut jura că-i simțea cu adevărat dorința. Excitarea îi reveni mai puternică decât de obicei, când ea îl încăleacă, prinzându-l cu picioarele în jurul mijlocului.

Se gândi s-o ducă înapoi înăuntru, dar îi era imposibil să se controleze pe deplin, fiindcă era pe cale să facă dragoste cu o femeie care s-ar fi putut să-și dorească să-l ucidă. Îl sărută până ajunse la ureche.

— Te-am ascultat cum vorbeai cu Neph, zise ea, răsuflându-i fierbinte în ureche.

Garoth nu obișnuia să le permită concubinelor să vorbească în timp ce le poseda, decât dacă îl blestemau, însă acum nu voia să distrugă nebunia aceea fragilă.

Magdalyn îl sărută din nou, apoi se îndepărtă. Ținându-se bine cu picioarele de mijlocul lui, își desprinsе mâinile de gâtul său și se lăsă pe spate. El o prinse de coapse ca să nu alunece în gol. Fata începu să-și fluture brațele pe care și le dusesе deasupra capului, privind castelul și orașul de dedesubt și răsând nebunește.

Pulsul lui Garoth îi bubuia ca o tobă în urechi. Nu-i păsa nici măcar cine ar fi putut să-i privească. Indiferent ce fel de nebulie era aceea, se dovedea molipsitoare.

Ea își întări ușor strânsoarea coapselor și rosti iarăși ceva.

— Ce?

— Dă-mi drumul, zise Magdalyn.

Părea să se fi prins bine cu picioarele de mijlocul lui, așa că o ascultă, gata la nevoie s-o prindă cu ajutorul ki-ului. N-avea de gând să îngăduie ca toate astea să se încheie fără ca el să fi cunoscut plăcerea. Nu acum.

Ea își trase cămașa de noapte care se prinsese între trupurile lor, apoi o scoase de tot. O aruncă peste margine, răsând la vederea țesăturii ușoare care cădea spre lespezile de dedesubt.

Pe urmă se ridică și-l sărută pe Garoth din nou, lipindu-și trupul tânăr de al lui. Îl dezbracă sălbatic de robă. Imediat, se topi în el, gemând când pielea ei o atinse pe a lui, două trupuri calde lipite unul de altul în frigul nopții.

Fata îi mozoli gâtul.

— Te-am auzit vorbind despre Îngerul Noptii, zise ea, Kyllar Stern.

— Mmm.

— Vreau să-ți spun ceva, îi șopti ea în ureche, făcându-l să se înfioare. Kyllar e fratele meu. Vine să mă salveze, nenorocit pervers, iar dacă eu nu pot să teucid, el o va face.

Mușcă din carotida lui pe cât de tare putu și încercă să se arunce împreună cu el dincolo de marginea balconului.

Ki-ul reacționează înaintea lui Garoth, explodându-i la gât. Izvorât din membrele lui, îl aruncă în dormitor, în timp ce Magdalyn Drake zbură în gol.

Rămase în picioare tremurând și-l chemă pe Neph.

Vürdmeisterul îl găsi în picioare, pe balcon, privind trupul strivit al tinerei femei din curtea de jos.

— Ai grijă de ea, Neph. Să-i spui lui Trudana că mă aștept la tot ce-i mai bun, zise Regele-zeu profund mișcat. Ea a fost un suflet mare.

— Să..., Neph tuși în mod fals, ceea ce-l făcu pe Garoth să-l urască și mai mult. Să trimit altă concubină? continuă el încercând în mod evident să nu privească spre semnul clar că Regele-zeu era încă foarte excitat.

— Da, zise Garoth aspru.

„Fii blestemată, Hali, da!”

*

— Dacă vrei să ne scuzi, conte Drake, zise Terah Graesin, am nevoie de cortul tău.

Bătrânul ieși șchiopătând și sprijinindu-se de baston, iar câteva gărzi ocupară poziții la intrarea în cort.

Kyllar era neliniștit. Terah Graesin îl cunoștea pe Durzo. Asta însemna că și el ar fi trebuit s-o cunoască, ceea ce nu era însă cazul. Din câte îl știa pe fostul lui maestru, cel mai probabil îl întâlnise fiindcă îi dăduse o însărcinare.

— Deci, zise ea, Logan e în viață. Asta e... minunat!

Terah Graesin avea o voce mătăsoasă și joasă. Se spunea că era seducătoare, dar, pe de altă parte, absolut tot ce se spunea despre ea sugera seducția. Kyllar nu era de aceeași părere. Da, era drăguță. Avea gură largă, buze pline și genul de figură la care nu puteau jindui cele mai multe dintre nobilele care își petreceau zilele nefăcând altceva decât să dea ordine servitorilor. Poate că lipsa lui de entuziasm se datora faptului că femeia era extrem de conștientă că arăta bine. Purta mult machiaj – aplicat subtil și cu îndemânare, totuși foarte mult – și-și pensase sprâncenele până ajunseseră două linii subțiri. Adevărul era că se comporta de parcă el ar fi fost obligat s-o admire, ceea ce-l enerva.

Și mai supărător era însă că, pentru a o privi fix în ochi, astfel încât deghizarea să fie convingătoare, trebuia să se uite exact la sânii ei indiscutabil obraznici. La naiba! De ce erau sânii atât de atrăgători?

— Așadar, cine te plătește ca să-l salvezi pe Logan Gyre? întrebă ea.

— Doar nu te aștepti să-ți spun așa ceva, zise Kyllar.

Singura carte pe care o putea juca era reputația de bărbat franc și secretos a lui Blint. Dacă-l ea cunoștea, nu avea de ce să i se pară suspect.

— Maestre Blint, zise Terah părănd să fi luat o decizie, dar continuând să-i vorbească cu glasul acela provocator, ești singurul om despre care știu că a ucis doi regi. Cu cât te pot plăti ca să-l omori pe al treilea?

„Poftim?”

— Vrei să-l ucid pe Regele-zeu?

— Nu. Pur și simplu, nu-l salva pe Logan Gyre. Voi dubla orice sumă ți-a oferit cel care ți-a cumpărat serviciile.

— Poftim? se înecă Kyllar. De ce? Ai nevoie de toți aliații pe care-i poți obține în momentul de față. Logan va aduce mii de oameni sub steagul tău.

— Problema e că... ei bine, poți să ții un secret, Durzo? întrebă ea zâmbind.

— Dacă tu crezi că-i bine să împărtășești un secret unui ucigaș...

— Bănuiam eu c-o să spui asta, urmă ea triumfătoare, aproape chicotind. Așa ai zis și data trecută, îți amintești?

— A trecut ceva vreme, zise Kyllar, simțind că se sufocă.

— Păi, contează doar că ținerea asta de minte ți-a îngăduit să-l ucizi pe tatăl meu.

Kyllar clipi.

— Spune-mi, ai făcut-o înainte sau după ce l-ai ucis pe regele Gunder?

— Sunt plătit să ucid, nu să-mi povestesc crimele.

„Zeule! Propriul ei tată?”

— De aceea pot avea încredere în tine. Deși îți voi aminti că te-am plătit deja ca să nu mă ucizi... așa că nu-mi poți face ce i-am făcut eu tatei.

— Bineînțeles că nu.

Îi trebui o secundă să priceapă totul. Probabil că se întâlnise cu Durzo când mătrășitorul acceptase o misiune pentru tatăl ei, ducele Gordin Graesin. Poate că se comandase uciderea regelui Davin? Ducele Graesin crezuse că Regnus Gyre va fi rege după moartea lui Davin, ceea ce ar fi însemnat că fiica lui Gordin, Catrinna, devenea regină. Mama lui Logan, Catrinna Graesin, fusese sora vitregă a lui Terah, mai vârstnică însă decât ea cu aproape douăzeci de ani.

— Așadar, de ce să-l lăsăm pe Logan să moară? întrebă el.

— Pentru că nu renunț prea ușor la ce-mi aparține, Durzo Blint. După cum știi...

— Dar nu crezi c-ar fi mai bine să te preocupi întâi de recuperarea tronului de la halidorani, înainte să-ți bați capul să-ți asasinezi aliații?

— N-am nevoie de o lecție de civism. Ești interesat să faci bani stând degeaba? Sau vrei să mă transformi în inamicul tău? Într-o zi voi deveni regină și vei descoperi că-ți voi purta multă pică.

— Șapte mii de galbeni, spuse Kyllar. Dar de unde știu c-o să mă plătești? Dacă halidoranii vă spulberă, o să rămân cu buza umflată.

— Uite, asta-i Durzo Blint de care-mi aduc aminte, zise ea zâmbind, după care scoase de pe deget un inel imens, cu un rubin fabulos. Te rog să nu-l amanetezi. A aparținut tatei și valorează jumătate din cei opt mii de galbeni pe care ți-i voi da după ce-mi recapăt tronul. O să primești un bonus dacă îmi aduci dovada morții lui Logan.

— Corect, replică Kyllar.

— Presimt că unii dintre aliații mei vor deveni... problematici în viitor. O să mai am misiuni pentru tine. Asta dacă nu cumva ți-ai pierdut îndemânarea.

— Și ce vrea să-nsemne asta?

— Când n-ai răspuns chemării mele, acum o lună, a trebuit să mă adresez altcuiva.

— N-ai să găsești niciodată pe cineva mai bun decât mine, spuse Kyllar conștient că vorbea exact ca Durzo Blint.

Terah Graesin își umezi buzele, iar ochii îi trădară o foame subită. Kyllar nu putea ghici ce era în mintea ei, dar indiferent la ce se gândea, nu-i era pe plac. Femeia zâmbi.

„Și acum ce mai așteaptă? Să mă dau la ea?” Clipa aceea trecu.

— Atunci, la revedere, zise ea pe un ton egal care nu-l lăsa pe Kyllar să-și dea seama dacă avusese sau nu dreptate.

Se apropie de el și-l sărută pe ambii obraji. Asta însemnă că fața lui adevărată era la nivelul pieptului ei, dar avu noroc. Femeia nu se apropie îndeajuns ca să-i atingă nici buzele lui adevărate cu sânii, nici obrajii fantomatici cu gura ei. Iluzia rămase intactă.

Imediat după ce ea ieși din cort, Kyllar se puse în mișcare. Sări pe cal și plecă spre miazănoapte, ieșind din tabără îngrijorat ca nu cumva Terah să fi pus pe cineva să supravegheze ieșirea de apus. Își schimbă deghizarea, așa încât fața lui Durzo să fie suprapusă peste a lui și nu deasupra, pentru a putea vedea mai bine chipurile străjerilor. Aceștia îl lăsară însă să plece fără să-i pună nicio întrebare, dar el își coborî garda abia după ce parcurse vreo doi kilometri. Inima îi bătea cu putere și se gândea la ce însemnau toate astea pentru Logan. Chiar dacă îl scotea pe prietenul lui din Burdihan, restul planului nu avea să fie ușor de înfăptuit. Acum însă, știa măcar care-i erau dușmanii.

Kyllar intrase într-o fâșie îngustă de pădure când auzi o șoaptă în minte: *Apleacă-te!*

— Ce? zise el cu voce tare.

O săgeată i se înfipse în piept.

Lovitura îl zgudui în șa, iar calul său continuă să înainteze, imperturbabil. Kyllar tuși sânge. Făcuse atât de multe

greșeli! Durzo nu l-ar fi iertat niciodată pentru asemenea neglijențe. Își coborâse garda, revenise pe cale deși știa că era posibil ca pe urmele lui să se afle cineva, își folosisese propriul cal în loc să-l fure pe al altcuiva. Nu era nevoie decât de o greșeală ca să fii ucis, iar el făcuse mai multe.

Zeule, cum îi ardeau plămânii!

Ți-am spus să te apleci.

O siluetă întunecată ieși de după un copac și-i prinse hățurile calului într-o mână; în mâna cealaltă ținea o sabie.

Mătrășitorul își abandonează umbrele – nu erau nici pe departe la fel de bune ca ale lui Durzo, ca să nu mai vorbim de Kyllar. Era Wrable-Cicatrice.

— Măi să fie, zise el. Durzo Blint? Rahat!

— Salut, Ben, zise Kyllar.

La naiba, avea dreptate. Își păstrase deghizarea și, dacă ar fi ținut-o la înălțimea lui Durzo, mătrășitorul ar fi tras cu săgeata peste umărul lui Kyllar.

Mentținerea deghizării în Durzo necesita tot mai mult efort, iar Kyllar înțelegea dureros că era foarte important s-o păstreze. Dacă Terah credea că-l ucisese pe Durzo, Kyllar s-ar mai fi putut întoarce. Varianta asta avea propriile ei probleme, dar mult mai puține decât cea în care el dezvăluia că era simultan Durzo Blint și Kyllar Stern, fiind în plus și nemuritor.

— La naiba, Durzo! Nu știam că ești tu. Cățeaua aia înfumată mi-a spus doar „misiune specială, ușoară, te plătesc dublu”. Ce naiba cauți aici?

— Am... Kyllar tuși. Am făcut o greșeală.

— Una e suficientă, știi și tu. Rahat, prietene! Măcar să ne fi luptat.

— Te-aș fi ucis, zise Kyllar.

Fu cuprins de o panică subită. Dacă asta era ultima lui viață? N-avea nicio garanție că se va întoarce. Lupul nu-i explicase niciodată. Zeilor, fusese complet nebun când se lăsase ucis pentru bani.

— Probabil, îl aprobă Wrable-Cicatrice, după care înjură din nou.

Își primise porecla de la nenumăratele cicatrici care-i brăzdau fața. Venise în Cenaria de undeva din Friaku când era încă un copil și fusese sclav o vreme. Era unul dintre puținii bărbați care-și câștigaseră libertatea în luptele de gladiatori. Kyllar credea că-și făcuse singur cicatricile, dar omul vorbea fără vreun accent. Indiferent ce ritualuri practicasă, le aflate doar din zvonurile despre locuitorii din Friaku, nu prin observație.

— Și cum o să mă laud cu asta, Durzo? Tocmai te-am nimerit c-o nenorocită de săgeată. Nu așa se omoară cel mai tare mătrășitor din lume.

— Ei, se pare că funcționează, tuși Kyllar.

— Rahat, zise Ben dezgustat.

— Născocoște ceva, îl îndemnă Kyllar care scuipă și mai mult sânge când tuși.

Uitase că moartea nu era prea plăcută.

— Nu pot să fac asta, protestă Wrable. Ar fi o dezonoare pentru cel mort. M-ai putea bătui după aia.

— Îmi pare sincer rău pentru tine.

Începu să alunece din șa. Se izbi de pământ cu o bufnitură și se lovi puternic la ceafă, dar reuși să-și mențină deghizarea.

Ben îl privi încruntat.

— Stai așa! spuse el, părând că se lămurise. Wrable-Cicatrice nu fusese niciodată o minte luminată. Vrei să spui... vrei să spui c-ai fi mai onorat dacă oamenii ar crede c-ai fost ucis într-o luptă eroică? Întrebă el, evident încântat de idee. Mi-ai permite să spun asta fără să mă bătui apoi? Te-aș descrie drept măreț, îți jur!

— Depinde, zise Kyllar a cărui vedere începea deja să se încețoșeze. Ai de gând să iei ceva din corpul meu?

Asta ar fi fost culmea. S-ar fi putut trezi fără cap. Oare ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi murit cu adevărat dacă cineva i-ar fi tăiat capul?

— Căteaua dorea o dovadă.

— Du-i inelul! Ia-mi calul, hainele, orice ai nevoie, dar lasă-mi corpul intact. Spune-i că ești superstițios sau altceva, iar apoi te las să povestești ce vrei tu despre cum m-ai ucis. Doar lasă-mi corpul...

Kyllar își pierdu concentrarea. Mintea îi devenea tot mai încețoșată. I se păru că-și putea simți inima cum se zbate în piept în timp ce sângele îi inunda plămânii.

— E bine. Ești gata, prietene? întrebă Ben.

Kyllar încuviință din cap.

Wrable-Cicatrice îl înjunghie apoi în inimă.

— Am mai lucrat la urzeală, zise Sora Ariel. E fixată în câteva feluri foarte interesante. Cine a aruncat vraja asupra ta?

— Ce-ar fi să-mi dai drumul dacă-ți spun, propuse Vi.

„Nu ești prea subtilă, nu-i așa, Soră-Zgripturoaică?”

Se îndreptau înapoi spre drum, după ce făcuseră un ocol uriaș în jurul taberei rebele de la Havermere. Vi își dăduse seama că Ariel ar fi dorit să intre în tabără, dar se gândise că asta i-ar fi oferit ei șansa de a evada.

— De ce mergem spre apus? întrebă Vi. Credeam că Chantry e în nord-est.

— Așa este. Dar nu mi-am terminat încă treaba pentru care am fost trimisă, răspunse Ariel.

— Ce anume? vru Uly să știe.

Era pe șa, în spatele lui Vi, și ambele erau legate cu magie. Mătrășitoarea se bucură că fetița pusese întrebarea, fiindcă Sora Ariel îi răspundea întotdeauna. Asta se datora probabil și încercărilor repetate de evadare ale lui Vi, care le lăsaseră pe amândouă pline de vânătași și nervoase.

— Trebuie să recrutez pe cineva special și sper să găsesc femeia potrivită în tabăra rebelă. Din păcate, nu mă încred în Vi ca să intru acolo.

— E destul de departe, remarcă Uly.

Vi o privi cu ură. Nu numai că Ariel o acoperise de zgârieturi când o aruncase în mărăciniș, dar după aceea o bătuse la fund. Statul în șa era acum dureros.

— Păi, eu nu sunt cineva special? întrebă ea. Ai zis deja că sunt foarte Talentată sau ceva de genul...

Rânji când spuse asta, totuși era curioasă, ba chiar, ciudat, puțin deranjată că nu se potrivea descrierii.

— Oh, amândouă sunteți foarte speciale. Dar niciuna dintre voi nu-i calificată pentru ce-mi trebuie mie.

Nenorocitei îi plăcea să fie misterioasă.

— Cum adică... amândouă? întrebă Vi.

— Am să vă duc împreună la Chantry, însă niciuna dintre voi nu va putea...

— De ce ne duci pe amândouă?

Ariel o privi uimită pe Vi, apoi începu să râdă.

— Uly e Talentată.

— Poftim? întrebă mătrășitoarea fără să-i vină a crede.

— Ah, femeile Talentate sunt rare, nu neg asta. Totuși, dacă doar una dintr-o mie este așa, nu înseamnă că nu poți întâlni două Talentate dintr-un milion. Înțelegi?

— Nu, zise Uly.

Nici Vi nu pricepuse.

— Talentații tind să aibă afinități unii pentru alții, chiar dacă niciunul dintre ei nu știe de ce. Adesea îi găsim împreună, ceea ce este minunat pentru noi... în cele mai multe cazuri. Poate că ești prea tânără pentru asemenea adevăruri, Ulyssandra, dar afinitatea asta e probabil singurul motiv pentru care un ucigaș cu sânge rece ca Vi nu ți-a adăugat numele pe lista victimelor ei.

— Vrei să spui că m-ar fi ucis? Așa e, Vi? întrebă Uly.

Mătrășitoarea era bucuroasă că fata stătea în spatele ei și nu-i vedea expresia de vinovăție de pe chip. Dar de ce-i păsa ce crede Uly?

— Poți privi asta într-o lumină negativă sau pozitivă, Ulyssandra, continuă Sora Ariel. Dacă este negativă, te gândești că în mod normal ar fi trebuit să te ucidă. Este pozitiv însă faptul că n-a făcut-o, deși a avut multe ocazii să se răzgândească. Ai putea spune chiar că Vi te place.

— Mă placi, Vi? întrebă Uly.

— Mi-ar plăcea să-ți trag un șut în cap, bombăni Vi.

— N-o băga în seamă, interveni Sora Ariel. Din cauza felului în care a fost crescută, Vi este... ei bine, hai să vorbim blând, să spunem că este o epavă emoțională. Probabil că nu-și poate deosebi emoțiile decât cu greu și se simte confortabil numai când e furioasă, supărată și privită cu condescendență, fiindcă toate astea o fac să se simtă puternică. Cred că interacțiunile cu tine pot fi primele relații pozitive pe care le-a avut în viața ei.

— Încetează! zise Vi, simțind că Ariel o diseca în bucățele pe care apoi le examina cu dispreț.

— Și asta e pozitiv? întrebă Uly.

— Ea nu se ferește de atingerea ta, Uly. Acum când călătorești cu ea, e destinsă. Dacă în locul tău ar fi fost oricine altcineva, probabil ar fi rămas mereu cu garda ridicată.

— O s-o omor pe fetișcana asta cu prima ocazie, spuse Vi.

— Vrajeli, zise Ariel.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Uly.

— Înseamnă rahat, spuse Vi.

— De aceea, continuă s-o tratezi cu blândețe, Uly, zise Ariel ignorând-o pe Vi, pentru că probabil nimeni altcineva din clasa voastră n-o va plăcea prea mult.

— Din clasa noastră? repetă Vi. Mă pui laolaltă cu niște copii?

Sora Ariel păru surprinsă.

— Păi, da! Și ar trebui să te porți frumos cu Ulyssandra, fiindcă ea are mai mult Talent decât tine și niciunul dintre obiceiurile tale proaste.

— Ești o cățea fără inimă, zise Vi. Știi ce faci! Încerci să mă frângi, dar vreau să-ți spun ceva: n-ai să reușești. Am trecut prin toate încercările cu puțință.

Sora Ariel întoarse fața către soarele care apunea deasupra vârfurilor copacilor dintr-o pădurice din fața lor.

— Aici, draga mea, te cam înșeli. Ai fost deja frântă. În urmă cu mulți ani și te-ai vindecat strâmb. Acum ești din nou frântă și încerci să te vindeci și mai strâmb. N-am să

permit asta. O să te mai rup o dată dacă trebuie, ca să nu mai fii oloagă. Nu pot lua eu însă decizia de a mă însănătoși în locul tău. Și nici nu-ți promit că nu vor rămâne cicatrici. Poți să fii totuși o femeie mai bună decât cea care ești acum.

— O femeie care s-arate ca tine? pufni Vi.

— Ah, nu! Ești mult mai pasională decât am fost eu vreodată, răspunse Sora Ariel. Mi-e teamă că și eu sunt puțin oloagă emoțional. Se spune că aș avea prea multă minte, că mă simt prea confortabil doar cu gândurile mele. Eu însă n-a trebuit să devin ceea ce sunt, fiindcă am fost născută așa. Tu ai fost creată. Și ai dreptate. Nu vei învăța de la mine lucrurile de care ai nevoie.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? întrebă Uly.

Vi se miră de unde naiba venise întrebarea aceea, dar își dădu imediat seama că fusese una foarte bună, fiindcă Surorii Ariel păru că îi căzuse cerul în cap.

— Ăăă... asta e... o întrebare... foarte bună, zise Ariel.

— Te-a părăsit pentru cineva care nu era atât de rece și atât de urâtă, nu-i așa? întrebă Vi, simțind o undă de satisfacție. Ariel rămase tăcută o vreme.

— Văd că nu ți-ai pierdut ghearele, zise ea încetișor. Nici nu mă așteptam la altceva.

Uly înfipse degetele în coastele lui Vi ca s-o pedepsească, dar ea n-o luă în seamă.

— N-ai terminat însă să ne spui de ce mergem spre apus.

— Știu o Soră care locuiește aici. Ea se va ocupa de voi două, în timp ce eu scotocesc tabăra rebelă în căutarea unei femei potrivite.

— Și ce vrei să găsești? întrebă Uly.

— Păi, ar trebui să începem să căutăm un loc pentru tabără. Se întunecă. Se pare că nu vom ajunge la Carrisa în seara asta, zise Sora Ariel.

— Hai, lasă, zise Uly. Nu-i chiar așa întuneric și nu prea mai avem subiecte de discuție.

Sora Ariel păru că se gândește o vreme, după care ridică din umeri și spuse:

— Caut o femeie foarte Talentată, care să fie ambițioasă, carismatică și supusă.

— Ambițioasă și supusă? Mult succes! chicoti Vi.

— Dacă ar dori să se supună președintei, va avea parte de dascăli personali, de promovare rapidă, de foarte multă atenție și putere. Dar toate astea sunt simple. Problema e că trebuie să fie nouă, fiindcă trebuie să fim neapărat sigure de loialitatea ei. Și mai trebuie să fie căsătorită. O femeie al cărei soț e Talentat ar fi o adevărată nestemată.

— Păi, și când o găsești pe femeia asta măritată, ai de gând s-o răpești? întrebă Vi. Nu-i cam riscant?

— Altceva ar fi spus „imoral“, dar... ei bine, o femeie cu adevărat răpită n-ar coopera. Ideal ar fi să-i păstrăm și soțul în preajmă. Nu-i de ajuns ca femeia să aibă o verighetă pe deget. Cu cât mariajul pare mai permanent și mai concret, cu atât mai bine.

— Și de ce n-o alegi pe Vi? întrebă Uly. Oricum nu vrea să meargă la școală împreună cu mine și cu alți copii de doisprezece ani.

— Crede-mă, clătină Ariel din cap, m-am gândit de prima dată la ea, dar e total nepotrivită scopului meu.

— Te referi la elevă sau la nevastă? întrebă Vi.

— La amândouă. Nu te supăra, am cunoscut bărbați care s-au căsătorit cu femei nepotrivite și au sfârșit prin a fi nefericiți. Sunt convinsă că am putea ruga pe cineva să te ia de nevastă, ba chiar cred că vor fi mulți doritori. Ești frumoasă și în preajma unei asemenea creaturi, bărbații au tendința de a gândi cu... – Ariel privi spre Uly și apoi își dresе glasul – partea lor mai puțin rațională. Chiar dacă l-am putea mitui pe prostănaclul potrivit și, crede-mă, Chantry n-ar ezita s-o facă, fiindcă nu va pune niciodată fericirea unui bărbat înaintea binelui său, nu ar fi o variantă posibilă. În Vi nu poți avea încredere. Nu-i supusă și nici îndeajuns de inteligentă...

— Chiar că ești o nenorocită! zise Vi, dar Sora Ariel o ignoră.

— În plus, probabil ar încerca să fugă, ceea ce i-ar distruge utilitatea pentru noi și ar face ca efortul nostru să fi fost în van. Deci, așa cum am mai zis, nu-i potrivită.

Vi o fixă cu o privire plină de ură. Știa că toată conversația fusese provocată pentru a o dăruia, pentru a-i spune cât de nevrednică era, însă comentariul despre inteligența ei o rănise mai profund decât orice altceva. De fiecare dată când fusese complimentată – bărbații obișnuiau s-o facă adesea în încercarea de a-i intra sub fustă –, indiferent dacă vorbele fuseseră banale sau poetice, ele se referiseră întotdeauna la trup. Dar ea era inteligentă, la naiba!

Sora Ariel îi susținu privirea o clipă, după care păru că scrutează mai adânc.

— Stai! zise ea.

— Poftim? întrebă Vi, dându-i însă ascultare.

Sora Ariel își îmboldi calul cu câteva mișcări neîndemnatice și reuși cu greu să ajungă lângă Vi. Își întinse mâinile și-i apucă fața.

— Ce nenorocit! spuse ea. Să nu lași pe nimeni să vindece asta, înțelegi? Este – incredibil, ia uită-te! Dacă se ivește cineva care să atingă magic chestia asta, în jurul vaselor de sânge din creierul tău se vor forma valuri de foc. Și asta e ciudat de asemănător cu... Ți-ai pierdut vreodată controlul corpului, din ce-ți amintești?

— Ce vrei să spui? Adică dacă m-am scăpat pe mine?

— Ai ști despre ce vorbesc, dacă ți s-ar fi întâmplat. Va trebui să văd dacă s-a întors Sora Drissa Nile. E singura căreia i-aș permite să atingă așa ceva.

— Cine e? întrebă Uly.

— E Vindecătoare. Cea mai pricepută la urzeli minuscule pe care o cunosc. Din ce auzisem ultima dată, are un atelier în Cenaria.

— Și n-ai de gând să-mi spui nimic altceva despre urzeala asta care ar trebui să mă ucidă? întrebă Vi.

— Nu, atâta vreme cât nu-mi spui cine a aruncat vraja.

— Păi pot să te bag...

— Dacă mă mai înjuri o singură dată, o să regreti, zise calm Sora Ariel.

Ultima pedeapsă fusese mult mai rea decât satisfacția înjurăturii, așa că Vi își înghiți cuvintele.

Intrară în pâlcul de copaci, când Vi zări ceva pe jumătate ascuns sub un morman de frunze la marginea potecii, ca un păr negru ce strălucea în lumina asfințitului.

— Ce e aia? întrebă Uly urmărindu-i privirea.

— Cred că-i un cadavru, răspunse Vi.

Pe urmă, când ieșiră de pe cărare ca să vadă mai bine, simți un junghi în inimă. Era într-adevăr un leș, o moarte care pentru ea însemna viață. Era libertate și un nou început. Mortul era Kyllar.

Pe Helene o durea tot corpul. Călărise cât de mult putuse să îndure timp de șase zile, dar încă nu ajunsese la Torras Bend. O dureau genunchii, o durea spatele, coapsele îi erau în agonie, însă tot nu reușea să se apropie de Uly și de răpitorul ei. Știa asta, fiindcă îi întrebasese pe toți oamenii întâlniți pe drum dacă nu văzuseră o femeie și un copil îndreptându-se spre miazănoapte. Majoritatea nu-și aminteau, dar dacă era să se ia după cei care își aminteau câte ceva, se părea că rămăne mai degrabă în urmă. Iar acum, totul depindea de ea.

Străjerii care o însoțiseră din oraș o părăsiseră cu o zi în urmă, întorcându-se spre Caernarvon. O asiguraseră că o femeie, mai cu seamă împovărată cu un copil, n-ar fi putut călări mai repede decât ei. Ei renunțaseră și plecaseră acasă. Ajunsese să-i privească o singură dată ca să-și dea seama că n-ar fi avut nicio șansă să-i convingă de contrariu. Erau obosiți și aveau probabil ordine stricte să nu se angajeze în lupte cu bandele lae'knaught ce ajungeau câteodată așa mult în răsărit. Helene îi lăsase să plece. Kyllar era mult mai important decât ei. Iar el trecuse pe aici. La un moment dat, probabil le depășise pe Uly și pe răpitoarea ei, fiindcă nu știuse că trebuia să-i caute.

Era însă aproape de Torras Bend. În seara aceea, urma să doarmă într-un pat. Să facă baie. Apoi să afle dacă răpitorul se îndreptase spre Cenaria, așa cum credea ea. Și putea să mai și mănânce o masă caldă. Visa cu ochii deschiși când îi văzu pe lae'knaught.

Poposiseră pe drumul ce tăia în două un lan mare de grâu, la miazăzi de Torras Bend. Dacă ar fi vrut să-i ocolească,

Helene ar fi trebuit să se abată câțiva kilometri spre răsărit, riscând să intre în Pădurea lui Ezra, despre care se spunea că-i bântuită. Oricum era prea târziu. O văzuseră deja, iar cavalerii aveau caii înșeuai și ar fi fost pregătiți s-o urmărească.

Helene se îndreptă direct spre ei, brusc conștientă că era o femeie care călătorea singură. Erau șase bărbați, toți înarmați, iar în momentul în care se apropie, se ridicară s-o întâmpine. Peste cămășile de zale purtau tunici negre pe care se vedea blazonul soarelui auriu: lumina pură a rațiunii care alungă întunericul superstiției. Nu se întâlnise niciodată cu ei, dar știa că Kyllar nu-i prea aprecia. Jurau că nu cred în magie, dar în același timp o urau. Kyllar susținea că nu erau decât niște derbedei. Dacă i-ar fi urât cu adevărat pe halidorani, îi spusese el, atunci ar fi sărit în ajutorul Cenariei când fusese invadată de Regele-zeu. Preferaseră să aștepte ca niște vulturi, alegând recruți printre cenarienii refugiați și jefuind pământurile din Cenaria.

Un cavaler păși înainte. Își ținea cu grijă lancea de aproape patru metri. Părea prea lungă ca să poată fi folosită pe jos, însă Helene știa că, odată ajunși în șa, aparenta lor neîndemânare avea să dispară.

— Oprește-te în numele Purtătorilor Libertății Luminii! zise el.

Helene bănuia că nu putea avea mai mult de șaisprezece ani. Se opri, iar flăcăul apucă dârlogii calului. Ea nu înțelegea de ce erau atât de agitați și înțelese abia atunci ceea ce ar fi trebuit să fie evident de la bun început. Pentru ei, o femeie care călătorea singură însemna vulnerabilitate. Nicio fată obișnuită nu s-ar fi aventurat în felul ăsta, drept urmare, era posibil să nu fi fost una obișnuită. Poate că era vrăjitoare. Helene simți un nod în stomac.

— Slavă proniei, zise ea și oftă ca și cum s-ar fi simțit ușurată.

Aproape că spusese „Zeului”, dar se oprise la gândul că soldații din fața ei nu credeau nici în Zeu.

— Mă puteți ajuta?

— Ce s-a întâmplat? Ce faci singură pe drumurile astea? o întrebă unul dintre cavalerii mai vârstnici.

— Ați văzut cumva o femeie tânără, probabil cu păr roșcat, călătorind împreună cu o fetiță? Poate cu vreo două zile în urmă? Nu?

Helene descălecă și expresia ei bruscă de suferință de pe chip se dovedi reală, fiindcă mișcarea îi provocase din nou dureri în tot corpul.

— Mă gândesc că-i posibil să vă fi evitat, dat fiind ceea ce este. Sunteți siguri că n-ați văzut pe cineva, care poate încerca să vă ocolească, abătându-se spre răsărit?

— Despre ce vorbești, domniță? Ce s-a întâmplat? Cum te putem ajuta? întrebă cavalerul.

Din tonul vocii lui, Helene își dădu seama că n-o mai vedea ca pe o amenințare. Faptul că păruse neputincioasă și vulnerabilă îi schimbase atitudinea.

— Vin din Caernarvon, zise ea. De fapt, noi suntem din Cenaria, dar am plecat de acolo imediat după ce ne-au invadat oamenii ăia îngrozitori și vrăjitorii lor. Voiam să ne construim o viață nouă, Uly și cu mine... ea e fetița pe care o am în grijă. Părinții i-au fost uciși de vrăjitori. Am crezut că vom fi în siguranță în Caernarvon, însă a fost răpită, domnilor. A trebuit s-o urmăresc. O parte din drum am fost însoțită de câțiva soldați din garda orașului, dar ei au făcut cale întoarsă. Tare mă tem că n-o să le prind niciodată.

— Seamănă cu o treabă făcută de nenorocitele alea de Surori, vreau să zic, să răpești un copil..., interveni cel mai tânăr cavaler. Scrisoarea aia spunea...

Cavalerul vârstnic îi tăie scurt cuvintele:

— Marcus!

Bărbații se priveau unii pe alții și Helene își dădu seama că jumătățile ei de adevăr nu numai că funcționaseră, dar și că oamenii aceștia știau mai multe decât spuneau. Cavalerii se retraseră, lăsându-l doar pe tânărul Marcus să se uite

stingher la cicatricile ei. Deveni conștient că se zgâiește, după care tuși în pumn.

Ceilalți se întoarseră după câteva minute, iar cel mai vârstnic dintre ei vorbi din nou.

— În mod normal, ar trebui să te ducem la comandant să-i spui povestea ta, totuși înțeleg că timpul este crucial. De fapt, ne-ar plăcea să te însoțim ca să te ajutăm, dar ordinele noastre ne împiedică să trecem la miazănoapte de Torras Bend. Problema este că în dimineața asta a trecut un mesager. Noi interceptăm toată corespondența vrăjitoarelor din Chantry. Uite-l aici! Am făcut deja o copie, zise el și-i înmână apoi o scrisoare.

Helene, citi ea scrisul rotund și curgător, Uly e în siguranță, am luat-o din custodia femeii care a răpit-o de la tine, dar mă tem că n-o pot trimite acasă. E Talentată și e deja pe drum spre Chantry, unde va primi cea mai bună educație din lume și avantaje materiale mult peste ceea ce ai putea tu spera să-i oferi vreodată. Știu că nu ai niciun motiv să crezi că scrisoarea asta vine din partea mea. Dacă vrei, poți merge în Chantry ca s-o vezi pe Uly sau chiar s-o iei acasă, dacă amândouă vă doriți asta. Îți va scrie ea însăși de îndată ce ajunge în siguranță acolo. Îmi cer iertare și, dacă nu m-ar fi presat alte evenimente, ți-aș fi dat acest mesaj eu însămi. Cu sinceritate, Sora Ariel Wyant Sa'fastae.

Trebuie să citească mesajul de încă două ori ca să înțeleagă totul. Cineva o răpise pe Uly de la răpitorul ei? Uly era Talentată?

Până la urmă însă, scrisoarea nu schimba nimic. Ea tot trebuia să meargă în Torras Bend ca să afle ce știau sătenii. Dacă ceea ce tocmai citise era adevărat, trebuia s-o ia spre miazănoapte, către Chantry. Dacă nu, urma să se îndrepte spre apus, spre Cenaria. Chiar și așa, răpitoarea n-avea de unde ști că Helene o urmărea.

— Ale naibii vrăjitoare, zise tânărul cavalier. Răpesc întotdeauna fete, îndepărtându-le de Lumină, făcându-le să devină ca ele.

— Marcus!

Helene se simți brusc fericită că le spusese adevărul. Dacă povestea ei n-ar fi fost în concordanță cu informațiile din scrisoare, totul s-ar fi desfășurat foarte diferit.

— Nu, e-n regulă, zise ea. Va trebui să mă grăbesc dacă vreau s-o găsesc pe Uly înainte să intre în ghearele lor.

— Fii atentă! o povățui cavalerul vârstnic. Nu toți sătenii ăștia iubesc Lumina.

— Mulțumesc pentru ajutor, le spuse Helene, după care se întoarse și porni spre Torras Bend, cu mintea vuindu-i de gânduri.

Întotdeauna când Ariel vedea ceva fascinant sau care o nedumerea, se activa capacitatea ei aparte de memorare. Asta constituise un beneficiu imens în timpul studiilor, bineînțeles, fiindcă fusese capabilă să rețină fragmente mari de text, în care să găsească tot ce avea nevoie.

Se dovedi îndeajuns de norocoasă să nu se uite la cadavru. Privi în schimb fețele lui Vi și ale lui Uly, iar expresiile amândurora i se întipăriră în minte. Vi era entuziasmată, un fior a cărui origine putea fi plăcerea ei de a vedea moartea. Ariel spera că nu era cazul, că însemna ceva mai mult, că femeia avea un motiv mai personal de încântare să-l vadă mort pe Kyllar. Dacă nu era așa, Vi se dovedea chiar mai puțin folositoare decât crezuse la început. Deocamdată însă, ignoră expresia ei, lăsând-o deoparte ca s-o examineze altă dată. Chipul lui Uly era cel care o nedumerea cu adevărat.

Kyllar fusese ca un tată pentru fetița asta. Uly era un copil cu inimă blândă. Nu crescuse în Furnicar sau în alt loc în care să se fi confruntat zi de zi cu moartea. Imaginea tatălui ei adoptiv, dezbrăcat în lenjeria intimă și zăcând mort la marginea drumului, ar fi trebuit s-o șocheze. Ar fi trebuit să pară distrusă sau în negare... nu curioasă. Nu-l recunoscuse încă? Pe urmă, expresia feței lui Uly se schimbă în ceva despre care Ariel crezu la început că era euforie. Cu siguranță se înșela. De ce-ar fi fost fata bucuroasă?

Ariel se trezi întreruptă de constatarea că avea ea însăși emoții la vederea lui Kyllar. Încercă să le identifice cât mai repede cu putință, ca să le poată cataloga și să se întoarcă la

treburile ei. Dezamăgire, da. Plănuise ceva foarte deștept pentru Kyllar, iar acum nu mai era posibil. Simțea puțină durere. Părea genul de bărbat pe care l-ar fi plăcut. Era curioasă cum reușise un om așa capabil să se lase ucis? Mai simțea și un pic de milă pentru Uly – „gata, ajunge!” Acum că-și etichetase emoțiile, le dădu deoparte.

Uly ridică ochii și văzu că Ariel o privea atentă.

— Nu e mort, zise fetița, ci doar rănit.

— Fato, o contrazise Vi, am văzut multe cadavre. E mort.

— Își va reveni.

Suna ca negare a realității și Vi cu siguranță așa o considera, însă lucrurile stăteau astfel.

Sora Ariel revăzu mintal chipul lui Uly pentru a-i mai examina o dată expresiile ce se perindaseră pe el. De la curiozitate, la euforie. De la curiozitate, la euforie! Uly văzuse că era mort – după culoarea pielii era evident că stătuse acolo de ceva vreme, poate chiar de o zi întreagă –, dar nu fusese surprinsă și nici îngrijorată. De ce? Chiar credea că se va face bine?

Sora Ariel își întinse Talentul și-l atinse pe Kyllar, iar constatarea aproape că o dărâmă din picioare, prăbușindu-se asupra ei, ca un talaz înalt de trei metri, lăsând-o fără de suflare și tremurând. Magia ei era absorbită în corpul lui Kyllar, canalizată în sute de feluri ca să se alăture vindecării a tot ceea ce-i făcuse rău.

Numai asta în sine ar fi de ajuns s-o uimească peste măsură. Confirmată însă și de expresia lui Uly, care îi spunea că fetița mai văzuse așa ceva și înainte și era optimistă, o ajuta să înțeleagă.

Kyllar era o creatură legendară. O poveste în care nu crezuse nicio Soră. Până acum.

— Ai dreptate, Uly, zise Ariel cu blândețe, privind-o pe Vi și îndemnând-o din ochi s-o sprijine. Ce-ar fi să ne așezăm tabăra aici, iar tu să pregătești cina, în timp ce Vi și cu mine avem grijă de rănilor lui? Noi două ne pricepem mai bine la

vindecare, iar tu te poți asigura că masa e gata când se va trezi.

Descălecă și o ajută apoi și pe Uly.

— Nu vreau să plec. Rămân aici! insistă fata.

— Uly, zise Vi, cea mai bună cale prin care ne poți ajuta este să prepari cina. Aici ne stai în drum.

— Haide, copilă! spuse Ariel.

O conduse pe Uly ceva mai departe, în timp ce Vi coborî de pe cal și începu să înlăture frunzele de pe corpul lui Kyllar. Ariel se întoarse și-i spuse doar din buze lui Vi să înceapă să sape, iar mătrășitoarea încuviință din cap.

Dacă ar fi avut mai mult timp să se gândească, Ariel n-ar fi ales o variantă atât de riscantă. Trebuia să țină cont de o mie de factori, dar totul se desfășura prea repede ca ea să poată calcula probabilitățile.

O duse pe Uly la vreo douăzeci de pași în pădure, după care o legă și-i puse un căluș cu ajutorul magiei, așezând-o de partea opusă a unui copac, pentru ca fata să nu poată vedea nimic.

— Îmi pare rău, copilă! E pentru binele tău.

— Mmm, făcu Uly cu ochii lărgiți, dar sunetul se dovedi mai degrabă o șoaptă.

Ariel ieși de după copac la timp s-o vadă pe Vi cum sare pe calul ei și pornește la galop. Strigă și aruncă un glob luminos care trecu pe lângă ea, fără să adauge însă și foc în vraja ei. N-avea chef să aprindă întreaga pădure doar ca s-o sperie. În plus, ar fi putut în mod accidental chiar s-o nimerească.

Câteva momente mai târziu, nu se mai auzi nici măcar zgomotul copitelor. Sora Ariel clătină din cap și nu făcu nicio încercare de a o urmări.

Asta fusese partea evidentă a riscului pe care și-l asumase. Acum trecea cu adevărat la fapte. „Mult noroc! Fie să te întorci la noi atunci când vei fi gata să vindec.”

Spera ca într-o bună zi să ajungă să stea cu Vi în camera ei de la Chantry și să râdă despre ce făcuseră în ziua asta, însă

nu credea că se va întâmpla așa. Nu după toate evenimentele. Femeile pasionale aveau tendința de a le urî pe cele ca Sora Ariel. Mai bine zis, nu suportau să fie manipulate fără scrupule, dar ce alternativă avusese?

— Iar acum, tu! zise ea răsucindu-se spre Kyllar. Soldatul meu nemuritor. Ia să vedem cum funcționezi!

*

— Nu te-am văzut data trecută, îi zise Kyllar Lupului. Credeam c-am terminat cu tine.

Lupul stătea pe tronul lui din Anticamera Misterelor, iar ochii săi galbeni și strălucitori îl cântăreau pe Kyllar. Fantelele vagi ce populau încăperea aceea nedefinită murmurau ceva, dar Kyllar nu înțelegea. Locul îi dădea fiori în continuare.

Nu putea simți podeaua sub picioare. Nu vedea fantelele când se uita direct la ele. Nu știa dacă încăperea aceea chiar avea pereți. I se făcuse pielea ca de găină, dar n-ar fi putut spune dacă era frig sau cald. Nu simțea niciun miros. În afara propriei sale voci, n-auzea nimic. Avea senzația că undeva dincolo de auzul lui există sunete, glasuri, zvonul picioarelor târșăite, totuși mai degrabă le intuia. Se simțea lipsit de corp și i se părea că-și păstrase unele simțuri, însă nu pe toate, și, oricum, nu se putea baza pe ele. Doar câteva lucruri erau clare aici: Lupul și cele două uși. Una era din lemn obișnuit cu zăvor de fier, iar cealaltă din aur, cu lumină scurgându-se dindărătul ei.

— Eram prea furios ca să mă pot uita la tine, zise Lupul. Nu părea mai fericit nici acum. Kyllar nu găsi nimic de zis. Furios? De ce?

— Lui Acaelus i-au trebuit cincizeci de ani ca să adune trei morți. Tu ai reușit în mai puțin de șase luni. Pentru o moarte ai acceptat chiar bani. Bani! N-a fost prețul ăsta o adevărată blasfemie? Nu te vei învăța minte niciodată? întrebă Lupul.

— Despre ce vorbești? Întrebă Kyllar simțind că fantomele sau orice altceva vor fi fost prezențele care se înghesuiau în cameră deveniseră foarte tăcute.

— Mă scârbești.

— Eu nu...

Lupul ridică un deget pe care se vedea cicatricea unei arsuri, iar greutatea autorității bărbatului micuț se dovedi atât de imensă, încât Kyllar se opri imediat.

— Și Acaelus a luat o dată bani, după ce a murit prima lui soție. Bănuiesc că până atunci nici nu prea crezuse în nemurirea lui. De fapt, a acceptat plată de două ori, făcând apoi ceva și mai grav. Pe urmă i-am arătat care era costul real. Asta l-a oprit, așa cum ar fi trebuit să te oprească și pe tine. Dacă vei continua să-ți irosești viețile, te voi face să regreti fiecare zi din existența ta nesfârșită.

Era ca un coșmar: un tribunal nemilos îi impunea un standard pe care nu-l înțelegea, declarându-l vinovat, siluete îl priveau din întuneric, ușile judecății, amenințarea unui adevăr pe care nu l-ar fi putut suporta. Dacă ar fi avut un corp adevărat, s-ar fi mișcat și s-ar fi ciupit. Nici măcar nu-și amintea să fi fost ucis.

— Nu știu despre ce vorbești. Ce naiba trebuie să fac? Întrebă Kyllar cu amărăciune. La ce sunt eu bun?

Ochii aurii, severi, străluciră brusc și lumea se comprimă. Perspectiva se schimbă, iar Kyllar se simți deodată straniu. Gras și neîndemânatic, stătea pe un scăunel. Degetele îi erau scurte și butucănoase, iar capul îi era plin de tânguiri. Propria sa minte părea să atârne insuportabil de greu. Înțelese brusc că el era cel care urla.

Revenise într-un corp, dar nu într-al lui. Era copil. În fața lui, un om cu părul cărunț, un adevărat uriaș, ținea o lingură plină cu terci.

— Gurița MA-RE! porunci Lupul împingând terciul către fața lui Kyllar.

Acesta încetă urletele și închise gura.

Lumina străluci din nou, după care se trezi în corpul său. Bărbatul îi zâmbea cu expresie feroce.

— Nu ești nimic altceva decât un copil gras și neîndemâ-natic într-o lume de uriași. Închizi gura, în loc să mănânci. Vorbești, când ar trebui să ascuți. La ce ești bun? Ai respinge orice răspuns ți-aș da. De ce să-mi irolesc deci timpul? Ești la fel de arrogant ca maestrul tău, însă n-ai nicio fărâmbă din înțelepciunea lui. Văd că ești lacom.

— Dar ce trebuie să fac?

— Mai bine. Fă mai bine.

*

O parte din Ariel își dorea să poată încetini ceea ce se întâmpla în corpul lui Kyllar. Aproape că-și revenise. Sub ochii ei, săgeata începu să vibreze și apoi să se rotească. Încet-încet, i se ridică din piept, ca și cum ar fi fost împinsă dinăuntru.

Vârful săgeții scoase un pocnet clar, ieșind prin pielea aproape vindecată. Căzu pe o parte, iar Ariel o luă cu grijă și o puse în boccea, laolaltă cu placa de aur, ca să le studieze mai târziu.

Pielea de deasupra inimii lui Kyllar, acolo unde străpun-sese săgeata, se vindecă atât de repede, încât abia dacă avu timp să vadă. În câteva momente, deveni din nou netedă, fără vreo cicatrice. Sora Ariel încercă să-și extindă magia, dar imediat ce atinse corpul lui Kyllar, aceasta fu absorbită. Tru-pul mătrășitorului tremură o singură dată, iar inima începu să-i bată. Un moment mai târziu, pieptul i se ridică, iar el tuși violent, scuipând cheagurile de sânge ce-i blocaseră plămânii. Tusea trecu repede. Sora Ariel încercă să privească fără să atingă, însă fluxurile de magie se succedau atât de repede, încât nici măcar nu putea începe să le înțeleagă. Puse o mână lângă Kyllar și simți că aerul de acolo era mai rece. Iarba de sub el se ofilise și se albise.

Era ca și cum întregul lui corp ar fi extras toate felurile de energie, ca să se vindece. Totuși, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost pus într-o odaie rece și întunecată? Oare s-ar fi oprit vindecarea? Cum naiba reușea să transforme toate energiile în magie? Cum făcea toate astea în timp ce era inconștient?

Zeilor, studiul unui asemenea fenomen le-ar fi putut oferi surorilor cunoștințe despre viața de apoi. Ele renunțaseră demult la subiectul acesta, fiindcă nu accepta sub nicio formă experimentul. Însă Kyllar ar fi putut schimba totul.

Adună magie într-un glob alb pe care-l ținu în palme și-l apropie apoi de corpul lui, ca să privească felul în care e absorbită, așa cum apa se scurge printr-o gură de canal.

Uimitor!

Da, era un fenomen căruia și-ar fi putut dedica viața ca să-l înțeleagă.

În momentul în care ultimul strop de magie dispăru din mâinile ei, ochii lui Kyllar se deschiseră.

Sora Ariel ridică mâinile.

— Nu sunt aici ca să te rănesc, Kyllar. Îți mai aduci aminte de mine?

El încuviință, dar ochii îi priveau în toate părțile ca ai unui animal sălbatic.

— Ce faci aici? Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

— Te-am văzut... mort. Acum trăiești din nou. Cine te-a ucis?

Kyllar păru că se prăbușește în sine, prea obosit sau prea buimac ca să se străduiască să mintă.

— Nu contează. Un mătrășitor. Nimic personal.

— Un mătrășitor ca tine și ca Vi?

El se ridică, simulând amorțeala. Ariel știa că se preface, fiindcă putea observa că era în formă fizică absolut perfectă.

— Graakos, șopti ea în barbă, creându-și o armură magică.

— Ce vrei de la mine, vrăjitoare? întrebă bărbatul.

Brusc, fuioarele de magie pe care le extinsese spre el dispărură. Nu numai că nu mai existau, ci fuseseră spulberate,

așa cum vântul împrăștie fumul unui foc. El făcuse asta, îi alungase magia. Ochii lui Kyllar străluceau periculos. Oare și armura ei magică avea să dispară la fel de ușor? Pentru prima dată după decenii, Sora Ariel se afla în pericol din cauza unui bărbat.

— Vreau să te ajut, dacă ai o cauză dreaptă, zise ea.

— Adică dacă te ajut și eu în schimb?

Femeia ridică din umeri, impunându-și să rămână calmă.

— Care sunt limitele puterilor tale, tinere? Le cunoști măcar?

— De ce ți-aș spune ție una ca asta?

— Pentru că știu deja că ești Kyllar. Ucigașul care este ucis. Mortul nemuritor. Care-i numele tău adevărat? Cum ai dobândit puterea asta? Te-ai născut cu ea? Ce vezi atunci când ești mort?

— N-ar fi trebuit să-ți spun numele meu, este? Voi, oamenii ăștia prea educați, o să mă omorâți cu zile. Sau, cel puțin, o să-mi scoateți peri albi.

După ce văzuse cum funcționa vindecarea, Ariel știa că învelișul acestui om, corpul lui, nu avea să se schimbe și să îmbătrânească nici măcar într-o mie de ani. Kyllar putea fi în vârstă de veacuri, dar indiferent cum îl privea, în spatele ochilor reci și albaștri nu putea distinge decât un tânăr, cu lăudăroșenia și invincibilitatea de care erau convinși tinerii. Îi dovedise deja nesăbuiința tinereții, spunându-i atâtea.

— Câți ani ai? întrebă ea.

— Douăzeci, douăzeci și unu, ridică el din umeri.

— Deci Societatea s-a înșelat?

— Societatea? întrebă Kyllar.

„La naiba! Cum pot să fiu atât de subtilă cu Vi, dar atât de neîndemânatică în privința băiatului ăstuia?” Știa totuși motivul. Nu era obișnuită să aibă de-a face cu bărbați. Petrecuse mult prea mult timp în compania femeilor. Pe ele le înțelegea. Chiar dacă puteau fi teribil de iraționale, învățase de-a lungul anilor să se ferească atunci când lovea partea

illogică. Bărbații erau cu totul altceva. Ar fi fost, ei bine..., logic, ca ea să se simtă mai bine în compania lor, însă nu era cazul. Cu toate astea, fiecare cuvânt pe care îl rostea Kyllar îi dădea sute de informații. Nu mințise cu privire la vârsta lui. Simțise că spunea adevărul... dar ar fi putut să nu-și cunoască adevărata vârstă. Să fi fost din cauză că nu-și putea aminti cât timp petrecuse în încarnarea anterioară? Ea simțea că era altceva. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să-i pomenească despre Societate. Acum, c-o făcuse, trebuia să-i zică mai multe. Dacă refuza să-i împărtășească unele lucruri, la fel ar fi făcut și el.

— „Iată, noaptea lungă trece, iar el e iarăși nou.” Acea Societate, spuse ea.

Kyllar își freca ochii de parcă l-ar fi furnicat. Părea copleșit, ceea ce era bine, fiindcă Ariel nu voia să-i explice de unde știa despre Societate.

— Ei cred că te întorci din morți și speră să afle cum, urmă ea. În aparență, credința lor e justificată. Și ce altceva și-ar putea dori un om decât să învingă moartea?

— O mulțime de lucruri, pufni Kyllar. Sunt nemuritor, dar nu și invincibil. Nu-i întotdeauna o binecuvântare.

Continua să fie dezorientat. Părea că regretă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Băiatul ăsta nu era prost. Nesăbuit, poate, totuși nu prost.

— Deci, Soră, ce-ai de gând să faci cu mine? Să mă legi și să mă duci în Chantry?

În timp ce spunea asta, Ariel începu să viseze. Oh, ce ispită! N-ar fi încercat să-l lege cu magia. Dar avea ceva mai bun: pe Uly. Câteva minciuni despre felul îngrozitor în care va muri fetița dacă nu era dusă imediat în Chantry, o urzeală magică subtilă care s-o îmbolnăvească ușor pe Uly, iar Kyllar ar fi însoțit-o de bunăvoie. Existența lui ar fi fost ascunsă majorității Surorilor. Doar Istariel ar fi trebuit să știe, iar Ariel ar fi avut timp să-l studieze.

Ce încercare! O provocare intelectuală profundă. Ce adâncime purta complexitatea aceea magică! Era amețitor. Avea

să fie părtaşă la ceva minunat. Nici Kyllar n-ar fi dus o viață prea rea. I-ar fi oferit tot ce ar fi cerut: cele mai bune mâncăruri, cele mai bune apartamente, antrenamente cu maeștri spadasi, vizite la Uly, orice distracții i-ar fi putut aduce și, indiscutabil, îndemnul de a avea copii cu Surorile, ca să vadă ce daruri se transmiteau pe cale genetică. De dragul lui, desigur, le-ar fi ales pe cele mai frumoase. Majoritatea bărbaților găseau asemenea îndatoriri foarte plăcute. Ar fi avut orice și-ar fi dorit, mai puțin libertatea. Era nemuritor! Ce-ar fi însemnat câteva decenii pentru el? O singură viață de lux și alintare, având conștiința că odihna lui în opulență urma să schimbe mersul istoriei. Existența lui ar fi avut un scop și un sens.

Ce s-ar întâmpla oare dacă ordinul lor, însăși Ariel, îi descoperea secretele? Vindecare completă pentru orice fel de rană, fără cicatrici. Nemurirea. Cât de puternic ar fi devenit Chantry dacă Surorile ar fi putut alege cui să ofere o mie de ani de tinerețe!

Cum ar fi arătat lumea în condițiile acelea?

Ea, Ariel Wyant, găsisese în sfârșit o provocare intelectuală pe măsura talentelor ei. Nu, nu era o provocare, ci un mister. Ar fi rămas în istorie ca femeia care oferise umanității viața eternă. Era fabulos și, după cum înțelese imediat, îngrozitor. Începu să râdă.

— Înțeleg acum de ce Societatea n-a ajuns la niciun rezultat cu tine. Ispitele sunt pur și simplu prea mari, nu-i așa?

Tânărul nu-i răspunse. Aparent își dăduse seama că, indiferent ce-ar fi spus, n-ar fi făcut decât să-i ofere informații. În același timp însă lui Ariel i se păru că Kyllar credea că ea știe anumite lucruri pe care el însuși ar fi dorit să le afle.

— În Torras Bend ai spus că ești soldat cenarian, zise Ariel. Nu mi se pare însă că ai fi de partea rebelilor. Judecând după timpul cât a zăcut corpul tău acolo, cred că nici măcar nu te-ai oprit în tabără pentru noi ordine. Iată deci ce-ți propun. Îmi spui ce făceai cu adevărat, iar eu te voi ajuta. Se întâmplă să

fii singur în pădure, doar în indispensabili, e frig, n-ai cal, nici bani, nici arme. Sunt convinsă că lipsa acestora din urmă nu-i o problemă, dar restul sunt fără doar și poate.

— Să înțeleg că acum suntem prieteni? întrebă Kyllar ridicând o sprânceană. Pentru mine, întrebarea este de ce nu te ucid ca să le împiedic pe Surorile tale să afle despre mine.

— Ești nemuritor, nu invincibil, zise Ariel rânjind. Dacă aș vrea, te-aș putea ucide de zeci de ori în timp ce te duc către Chantry. Niciunul dintre noi nu știe dacă nu cumva uciderea ta cu ajutorul magiei nu va afecta echilibrele ce te readuc la viață, așa că asta e un risc pentru amândoi, nu? Desigur, după ce te-aș omorî cu magia o dată, aș putea s-o fac apoi normal. S-ar putea de asemenea să mă omori tu pe mine. Risc deci și eu la fel de mult. Eu aș putea fi hrană pentru animalele sălbatice, tu ai putea muri. Permanent.

— Dacă vei povesti în Chantry despre mine, toate Surorile din lume vor începe să mă caute pentru tot restul unei vieți extrem de lungi. Poate că pentru mine e mai bine să risc o singură dată, cu o singură Soră, decât să-mi petrec restul zilelor ferindu-mă de toate nenorocitele care vor să-și facă un renume.

— Adică ai fi gata să mă ucizi cu sânge rece? întrebă Ariel.

— Să-i spunem legitimă apărare preventivă.

Femeia se apropie de el și privi în ochii lui albaștri și reci. Era asasin, fără îndoială. Mătrășitor, da. Dar era și criminal? Lucrul cel mai trist dintre toate cele pe care le spusese era că avusese dreptate în privința libertății. Dacă dorea libertatea, dacă prețuia secretul existenței lui la fel de mult ca predecesorii săi, ar fi trebuit s-o omoare. În eventualitatea în care surorile aflau de el, nu s-ar fi oprit niciodată din încercarea de a-l captura. Era excepțional de dotat ca să le evite, însă cine dorea să fie vânat o viață întreagă? În plus, probabil că ar fi putut trece neobservat cinci ani sau cincizeci, dar nu o veșnicie. Surorile din Chantry nu s-ar fi oprit niciodată. Niciodată! El ar fi devenit cea mai mare ambiție a tuturor

Surorilor ambițioase, cel mai important test și cea mai mare răsplată imaginabilă.

Ariel și-o închipui pe Istariel interogându-l pe Kyllar. Constată șocată cât de urâtă putea fi scena aceea. Istariel și-ar fi dorit nemurirea nu pentru Chantry... ci pentru ea însăși. N-ar fi fost de acord cu o metodă lentă și aprofundată de experimentare. Istariel ura să îmbătrânească, să-și piardă frumusețea, să constate că avea încheieturi țepene și că începea să miroasă a om bătrân. Pentru ea, Kyllar ar fi fost un obstacol, ceva care o înfrunta, condamnând-o la moarte fiindcă refuza să-și dezvăluie secretele.

Și dacă reușeau să-i smulgă toate tainele? Ce fel de slujitoare ale nemuririi ar fi fost Surorile?

Răspunsul era năucitor. Până la urmă, cine era îndeajuns de pur și de înțelept ca să hotărască în ultimă instanță cui să i se ofere viața veșnică? Iar apoi, după ce omul acela ar fi căpătat darul respectiv, puteau oare avea încredere că nu va abuza de el?

— Cred că ești un om bun, Kyllar, zise ea încetișor. Nu lăsa darul tău să te corupă. Nu voi spune nimănui din Chantry secretul tău. Cel puțin, n-o s-o fac până voi putea vorbi din nou cu tine. Știu că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine, așa că, iată! zise ea scoțând un cuțit de la cingătoare și întinzându-l spre el. Dacă trebuie să mă omori, haide!

Îi întoarse spatele. Nu se întâmplă nimic.

După o așteptare destul de lungă, femeia se răsuci.

— Acum mă vei lăsa să te ajut? întrebă ea.

Kyllar părea obosit.

— Logan Gyre trăiește, zise el. Se află în cea mai adâncă temniță din Burdihan, una numită Fundătura Iadului.

— Și crezi că mai trăiește?

— Acum o lună trăia. Cred că dacă a rezistat în primele două luni, a trecut de ce era mai greu. Presupun că este încă viu.

— Și tu vrei să-l scoți de acolo?

— E prietenul meu.

Ariel răsuflă încet ca să se calmeze. Și-ar fi dorit să-l certe pe băiat pentru felul idiot în care se comporta. Cum îndrăznește să pună în pericol sa'kariul pentru un simplu rege?

— Știi ce se va întâmpla dacă Garoth Ursuul pune mâna pe sa'kariul tău? Ce consecințe ar avea asta pentru lume? întrebă ea.

Dacă Chantry ar fi aflat secretele lui Kyllar, ar fi fost teribil pentru lumea întreagă; dacă le-ar fi aflat halidoranii, ar fi fost însă apocaliptic.

— Logan e prietenul meu.

Ariel își mușcă limba, la propriu. Dacă Istariel avea să descopere vreodată ceea ce era pe cale să facă, alungarea din Chantry ar fi fost cea mai ușoară dintre pedepsele la care ar fi putut spera.

— Bine atunci. În regulă, oftă ea. Am să te ajut. Cred că pot face ceva cu adevărat special. Da, cred. Să nu-i ceri însă asta altei Surori, niciodată. Va fi posibil doar fiindcă te-am observat deja destul de mult. Dar stai așa! Vreau să duci un bilet cuiva.

— Ce faci? întrebă Kyllar, văzând că femeia mângălea ceva pe o bucată de pergament pe care îl sigilă apoi cu magie.

— Ori te încrezi în mine, ori nu! Dacă te îndoiești, omoară-mă! De vreme însă ce ai decis deja să n-o faci, ai putea să-ți regăsești coerența internă și să te bazezi pe mine.

Kyllar clipi copleșit de șuvoiul de cuvinte, dar femeia continuă neabătută:

— Te pot ajuta să ajungi în oraș mâine-seară, ba poate chiar mâine după-amiază.

— E un drum de trei zile călare.

— Trebuie să-mi promiți însă două lucruri: că vei duce mai întâi scrisoarea asta și că-l vei salva pe Logan abia după aceea. Jură-mi!

— Ce este în scrisoare?

— Este adresată unei vindecătoare numite Drissa Nile și nu-i despre tine. Evenimentele pe care le vei declanșa tu

necesită o schimbare a politicii promovate de Chantry. Suro-rile trebuie să știe cum să reacționeze dacă-l vei salva pe Logan Gyre, înțelegi?

Evident că nu-i spusese tot adevărul, dar n-avea de gând să-i dezvăluie că scrisoarea era în cea mai mare parte despre planul ei isteț pentru Vi.

— Când ajungi în oraș, ia o masă copioasă și dormi cât îți cere corpul. Chiar și așa, vei avea un avans de o zi sau două.

— Stai așa! protestă Kyllar. Nu vreau ca Logan să putrezească acolo mai mult decât e necesar. Și de ce-ți pasă dacă eu câștig o zi sau două?

„Ah, da. Nesăbuit, dar nu prost.”

— Vi e înaintea ta. Se îndreaptă spre Cenaria.

— Nenorocita! Merge să-și raporteze misiunea îndeplinită, fără îndoială. Dar, ia stai! De unde știi încotro se îndreaptă?

— Am călătorit o vreme împreună, zise Sora Ariel înfiorându-se.

— Poftim?!

— Trebuie să înțelegi, Kyllar. E incredibil de Talentată! Aveam de gând s-o duc în Chantry. A fugit imediat după ce ți-am găsit cadavrul. E convinsă c-ai murit, zise Ariel, gândindu-se că ajunsese la partea cea mai grea. Jarl este cel care ți-a spus că Logan trăiește?

— Da. De ce?

— Dar ea... l-a torturat pe Jarl înainte să-l omoare?

— Nu. N-au vorbit deloc.

Și acum cârligul – trebuia să lași minciuna să zacă nemișcată ca și cum nu te-ar interesa, nu s-o fluturi prea mult, ca să pară ostentativă.

— Atunci nu știi de unde aflase, dar mi-a pomenit ceva despre un rege și o gaură. Cred că știe despre Logan.

Kyllar păli. O crezuse. Acum, avea să plece imediat spre Logan mai degrabă decât să încerce s-o omoare pe Vi.

Pe Lumină! Sora Ariel crezuse că-i plăcea să studieze. Se simțise întotdeauna confortabil cu viața ei retrasă. Acum

înțelegea de ce Surorile plecau din Chantry ca să muncească în Lume. Așa-i spuneau ele, Lume, fiindcă ordinul lor avea o realitate cu totul diferită. Ariel crezuse că nu-i păsa ce se întâmpla în Lume, că tratatele ei vor fi întotdeauna mai fascinante decât politicile mărunte ale unor regi jalnici. Acum se simțea însă atât de vie! Iat-o! La șaizeci și ceva de ani, lua hotărâri, risca viitoruri și-i plăcea la nebunie.

— E doar cu câteva minute în fața mea. Pot s-o prind. Dă-mi calul tău!

— E întuneric, Kyllar. N-o să poți...

Fraiera! Gândise ca o Soră, nu ca un asasin. Tocmai îi oferise și mai mult temei ca s-o ucidă pe Vi.

— Pot să văd pe întuneric. Dă-mi calul!

— Nu! zise ea.

„Putea să vadă pe întuneric?”

Kyllar se preschimbă imediat. Acum era un tânăr furios, vorbind pasional și arătând formidabil, deși stătea în indispensabili în răcoarea nopții, iar în clipa următoare întregul lui corp deveni iridescent. Scânteierea trecu din spectrul vizibil în cel magic, făcând-o pe Ariel să lăcrimeze. Clipi ca să-și limpezească privirea și văzu cu totul alt Kyllar.

În locul băiatului stătea acum un demon, o apariție. Fiecare curbă și suprafață plană din corpul lui era acoperită cu metal negru, fața îi devenise o mască a furiei, iar mușchii erau exagerați, nu însă de puterea lor. Ariel înțelise că-l vedea pe Îngerul Nopții în toată furia lui. Tocmai îl împiedicase să se răzbune, să împartă justiție.

Spaima femeii nu ascundea nicio prefăcătorie, nicio viclenie. Făcu doi pași în spate și-și puse o mână pe cal, mai degrabă ca să se echilibreze, decât să oprească animalul speriat s-o ia la galop.

— Dă-mi... Calul! porunci Kyllar.

Ariel făcu singurul lucru care-i stătea în putință: omorî calul cu o săgeată magică. „Al doilea animal nevinovat pe care îl ucid pentru Vi.”

Kyllar sărise la o distanță incredibilă în pădure, imediat ce Ariel își atinsese magia. Calul se prăbuși însă la pământ, iar ea eliberă magia și ridică brațele.

Nici măcar nu-l văzu mișcându-se când, o secundă mai târziu, era lângă ea, cu vârful cuțitului la un centimetru de ochiul ei. Pe Lumină! I se păruse că jocul ăsta era plăcut? Jocul viitorurilor părea un pic diferit atunci când îți riscai propriul viitor.

— De ce aperi un ucigaș? întrebă demonul negru.

— Mă străduiesc s-o izbăvesc pe Vi. Nu te las s-o omori până nu voi încerca totul.

— Ea nu merită a doua șansă.

— Nemuritorule, tu ești ultima persoană care să hotărască așa ceva. Tu poți avea câte șanse dorești.

— Nu-i același lucru.

— Te rog doar să-l salvezi întâi pe Logan. Dacă nu-mi accepți ajutorul, vei fi norocos să ajungi în Cenaria săptămâna asta.

Masca scânteietoare îi dispăru, retrăgându-se în piele, dar Kyllar arăta încă mânios.

— Ce trebuie să fac?

Femeia zâmbi, sperând că el nu observase cât de tare îi tremurau genunchii.

— Să te ții bine! zise ea.

Aplicându-și ultimele tușe de fard în jurul ochilor, Kaldrosa Wyn privi atent în oglindă. „Pot s-o fac! Pentru Tomman.”

N-ar fi putut preciza motivul, însă dorea să arate perfect în seara asta. Poate fiindcă avea să fie ultima ei seară. Una în care ori înceta să mai fie prostituată, ori urma să nu mai fie deloc. Punct.

Costumul era o fantezie, bineînțeles. O femeie sethi n-ar fi purtat niciodată așa ceva pe punte, însă pentru seara aceea era perfect. Pantalonii erau atât de strâmți, încât nu reușise nici măcar să-i îmbrace până când Daydra nu-i spusese râzând că se purtau fără lenjerie.

— Dar se poate vedea prin ei!

— Și care-i problema?

— A...

Dintr-un considerent ciudat, nu-i expuneau doar gleznelor, ci și gambele – oribil! –, în timp ce bluza era atât de strâmtă și de transparentă, cu dantelă la încheietura mâinilor – ridicol! – și cu un decolteu în „V” care-i ajungea până la buric. Nasturii sugerau că putea fi încheiată, dar chiar dacă ar fi reușit să întindă țesătura peste trupul său suplu – și încercase – pe partea cealaltă nu existau butoniere.

Mama K fusese foarte încântată de opera maestrului Piccun. Insistase că acoperirea parțială era mult mai excitantă decât goliciunea totală. În seara aceea însă, lui Kaldrosa nu-i păsa. Dacă trebuia să fugă, era mai bine să fie îmbrăcată așa, decât să-și poarte fustele obișnuite.

Intră în foaiier și, curând, celelalte fete ieșiră și ele din camerele lor. În seara aceea lucrau toate, mai puțin Bev, care era prea speriată. Pretinsese că era bolnavă și rămăsese în camera ei. Kaldrosa intră în panică în momentul în care le văzu. Toate arătau fantastic. Fiecare petrecuse mult timp cu machiajul, părul și îmbrăcămintea. Pe Lancea lui Porus! Halidoranii aveau să observe. Era imposibil să nu observe!

Colega ei de cameră, Daydra, care o salvase de mai multe ori chemând străjerii când o auzise pe Kaldrosa strigând cuvântul secret, îi zâmbi cu căldură.

— Hai că-ncepe, zise Daydra care arăta la rândul ei ca altă femeie.

Deși abia împlinise șaptesprezece ani, fusese o prostituată de succes înaintea invaziei, iar seara aceea era prima dată când Kaldrosa înțelegea care fusese motivul. Femeia strălucea pur și simplu. Nu-i păsa dacă murea.

— Ești pregătită? întrebă Kaldrosa, știind că era o întrebare stupidă.

Etajul lor urma să fie deschis clienților peste doar câteva minute.

— Așa de pregătită, încât le-am spus tuturor prietenelor mele din celelalte bordeluri.

— Ești nebună? zise Kaldrosa panicată brusc. O să ne-omori pe toate!

— N-ai auzit? întrebă încet Daydra, cu o expresie sumbră pe chip.

— Ce s-aud?

— L-au ucis pe Jarl.

Kaldrosa rămase fără suflare. Toate speranțele firave pe care și le făcuse în legătură cu viitorul ei gravitau în jurul lui Jarl. Cu fața lui radioasă, cu discursurile despre alungarea halidoranilor și recâștigarea independenței, despre construirea a o sută de poduri peste Plith și eliminarea tuturor regulilor care-i constrâneau pe cei născuți în Furnicar și pe foștii sclavi să rămână acolo, în partea de apus a orașului,

Jarl însemnase totul pentru ea. Tot el vorbise despre o nouă ordine, iar când îl ascultase, i se păruse posibil. Se simțise puternică într-un fel în care nu mai fusese. Sperase.

Iar acum Jarl era mort?

— Să nu plângi, zise Daydra. Îți vei strica machiajul și ne vei face și pe noi să plângem.

— Ești sigură?

— Tot orașul vorbește despre asta, interveni Shel.

— Am văzut-o pe chipul Mamei K, rosti Daydra. I-adevărat. Mai crede cineva acum că se va găsi vreo prostituată care să ne dea în gât? După ce ei l-au ucis pe Jarl?

Se deschise și ultima ușă, iar Bev ieși din cameră purtându-și costumul de dansatoare cu tauri, cu codițele ridicate ca să pară două coarne, cu talia dezgolită și cu pantaloni scurți. Pumnalul de la cingătoare nu părea însă a fi obișnuita lamă boantă. Bev era palidă, dar hotărâtă.

— Jarl a fost întotdeauna bun cu mine. Și sunt hotărâtă să nu mai ascult încă o dată tâmpenia aia de rugăciune a lor.

— Și cu mine a fost bun, zise altă fată, abia reținându-și lacrimile.

— Să nu-ndrăznești! o certă Daydra. Fără lacrimi! O să trecem prin asta.

— Pentru Jarl! spuse alta.

— Pentru Jarl! repetară și celelalte.

Se auzi zgomotul unui clopoțel care le anunță că musafirii lor soseau.

— Le-am zis și altor fete, șopti Shel. Sper că-i în regulă. Cât despre mine, o să mă ocup întâi de Cur-Gras. El mi-a omorât prima colegă de cameră.

— Eu îl iau pe Kherrich, interveni Jilean al cărei ochi drept era încă umflat sub machiaj.

— Puță-Mică i-al meu.

— Neddard.

— Mie nu-mi pasă ce prind, zise Kadrosa încleștându-și fălcile atât de tare, încât o durură dinții. Dar o să ucid doi. Primul pentru Tomman, iar al doilea pentru Jarl.

Privirile tuturor fetelor se îndreptară spre ea.

— Doi? întrebă Daydra. Și cum ai să procedezi?

— O să fac ce trebuie să fac. Eu iau doi.

— La naiba! zise Shel. Și eu la fel, dar îl omor întâi pe Cur-Gras, așa, pentru orice eventualitate.

— Mă bag și eu, zise Jilean. Acum tăceți. Începe!

Primul bărbat care urcă pe scări se dovedi a fi căpitanul Burl Laghar. Inima Kaldrosei se opri. Nu-l mai întâlnise de când venise în Dragonul Fricos ca să scape de el. Rămase împietrită până când bărbatul ajunse în fața ei.

— Măi să fie! Ia uite-o și pe târfulița-pirat!

Femeia nu reuși să se miște. Își simțea limba ca de plumb. Burl îi sesiză frica și-și împinse pieptul în afară.

— Vezi? Am știut că ești târfă, înaintea ta. A fost clar că ți-a plăcut încă de prima dată când ți-am tras-o în fața lui bărbatu-tău. Iar acum, ești aici! zâmbi el, evident indispus că nu era însoțit de niciunul dintre tovarășii lui care să râdă la spusele sale. Deci, ești bucuroasă să mă vezi?

Inexplicabil, frica i se risipi. Dispăru pur și simplu. Kadrosa zâmbi tâmp.

— Bucuroasă? zise ea apucându-l de partea din față a pantalonilor. Nici n-ai idee!

Și-l conduse apoi spre camera ei. Pentru Tomman. Pentru Jarl.

*

În noaptea aceea, un olog cu părul sur urcă pe acoperișul casei care-i aparținuse pentru scurtă vreme lui Roth Ursuul, dar care era plină acum cu sute de Iepuri. Se împletici puțin, însă apoi strigă puternic în noapte:

— Vino, Jarl! Vino și vezi! Vino și-ascultă!

În timp ce Iepurii începură să se adune ca să privească reprezentația unui nebun, o pală de vânt se ridică de pe Plith. În ochii bătrânului, lacrimile scânteiau ca stelele. Generalul începu să recite un ditiramb despre ură și pierdere. Îi cântă apoi un imn lui Jarl și un bocet despre speranța unei vieți mai bune. Cuvintele se pierdură în bătaia vântului și nu puțini Iepuri simțiră că nu numai vijelia, ci și sufletele celor care fuseseră uciși se alăturau vocii generalului, crescând odată cu cadența răzbunării.

Bătrânul gârbovit strigă și-și scutură prohabul spre ceruri, ca și cum ar fi fost un simbol al impotenței și disperării tuturor Iepurilor. Urlă de fiecare dată când vântul se domolea.

Iar Furnicarul îi răspunse. Se auzi un strigăt. Strigătul unui bărbat.

Ca și cum ar fi fost atras de sunet, vântul începu a mugii. Fulgere luminară cerul spre miazănoapte, profilând castelul din depărtare, dar și silueta generalului. Nori negri acoperiră luna și începu să plouă.

Iepurii îl auziră pe general râzând, plângând, sfidând fulgerele și-l văzură gesticulând cu cârja spre cer de parcă ar fi dirijat un cor al furiei.

*

Ca niciodată, noaptea răsună de strigătele din bordelul Dragonul Fricos. Femeile care până acum refuzaseră să țipe pentru clienții lor urlau atât de tare, încât compensau toate tăcerile trecute. La adăpostul acelor zbierete, bolboroselile, implorările și chiar hohotele de plâns ale bărbaților ce mureau nu fură auzite. Numai în bordelul acela muriră patruzeci de halidorani.

Mama K plănuise asta pentru un singur bordel, după care ar fi urmat să le scoată pe fete din oraș. Totul ar fi trebuit să-i facă pe halidorani să se gândească de două ori înainte să le mai brutalizeze pe prostituate. Inflamat însă de vestea morții

lui Jarl, planul se răspândise ca un incendiu. Un proprietar de bordel a inventat o sărbătoare ca scuză pentru a oferi bere gratis, făcându-i pe clienții lui să se îmbete amarnic. Îi spusese Nocta Hemata. Noaptea Pasiunii, îi anunțase el zâmbind pe toți oaspeții. Alt proprietar, care lucrase cu Jarl mulți ani, confirmase că era o veche tradiție cenariană. El susținuse că se numea Noaptea Abandonului.

În tot orașul, alimentate de exces de băutură și mâncăruri drogate, bordelurile sărbătoreau printr-o orgie cum nu se mai văzuse. Atmosfera se umplu de chiote, strigăte și cântece sălbaticе. Urlete de teroare, de răzbunare, strigăte nebune îmbibate de dorința de sânge... Bărbați și femei, și chiar bărbații și femeile mici din corpurile copiilor care erau Șobolanii gildelor, ucideau cu o ferocitate prea teribilă, încât să fie înțeleasă. Bărbați, femei și copii îndurerați stătură lângă cadavrele însângerate ale halidoranilor și invocară sufletele celor dragi care fuseseră uciși ca să vadă răzbunarea ce le fusese promisă, îl invocară pe Jarl să vadă cum puterea lor îi doborâse pe dușmani. Căinii urlau, iar caii nechezau înaintea miasmelor fetide de sânge, sudoare, frică și durere. Străzile se împânziră de bărbați și femei care alergau în toate direcțiile. Era atât de mult sânge, încât nu putea fi spălat de ploaia torențială. Rigolele deveniră roșii.

Soldații găsiră bordelurile cu ușile decorate cu zeci de trofee mici, tăiate din trupurile violatorilor. Înăuntru nu se mai găseau însă decât leșuri. La primele ore ale dimineții, cete de soți și prieteni îndurerați continuă să-i sfâșie pe halidoranii drogați care scăpaseră din bordeluri și rățăceau în încercarea de a găsi ieșirea din Furnicar. Până și detașamentele înarmate și pregătite pentru luptă, trimise să investigheze ce se întâmpla, nimeriră în ambuscade. Asupra lor se abătu o furtună de pietre aruncate de pe acoperișuri și o ploaie de săgeți trase de la mare distanță. De fiecare dată când soldații atacau, Iepurii dispăreau cu îndemânarea deprinsă de multe luni. Era ca și cum te-ai fi luptat cu niște fantome, iar fiecare

alee întortocheată avea un loc perfect pentru organizarea unei ambuscade. Halidoranii care intrară în Furnicar nu mai ieșiră de acolo.

În noaptea aceea, Regele-zeu pierdu 621 de soldați, 74 de ofițeri, trei patroni de bordel care fuseseră informatori și doi vrăjitori. Iepurii nu pierdură niciun om.

Ambele părți aveau să vorbească de-a pururi după aceea despre Nocta Hemata, Noaptea Sângelui.

*

Logan se trezi, însă rămase nemișcat. Stătu pur și simplu locului, până fu sigur că era adevărat. Trăia. Cumva reușise să supraviețuiască pierderii cunoștinței și delirului. Aici.

Își amintea frânturi: Scrâșnilă urlând și stând deasupra lui, Lilly punându-i o cârpă umedă pe frunte. Între acele fragmente, ca puroiul într-o rană ce supura, coșmaruri înfricoșătoare, bestii terifiante din viața lui trecută, femei moarte și fețe halidorane macabre, spectrale.

Când se mișcă, știu că nu scăpase cu totul de pericol. Avea forța unui pisoiaș. Deschizând ochii, se strădui să se ridice în capul oaselor. Auzi bâiguieli în jurul Găurii. Se părea că toți erau la fel de surprinși ca și el că-și revenise. Cei care se îmbolnăveau aici nu supraviețuiau niciodată.

Un braț zdravăn îl apucă și-l îndreptă ca să se poată sprijini de zid. Era Scrâșnilă, care afișa zâmbetul lui tâmp. Un moment mai târziu, se lăsă în genunchi îmbrățișându-l și lăsându-l fără aer.

— Ușurel, îl potoli Lilly. Lasă-l să respire.

Logan constată cu uimire că Scrâșnilă o ascultă imediat. Din câte știa, el era singurul care îi putea porunci uriașului.

— Mă bucur că ți-ai revenit, îi zâmbi Lilly.

— Văd că ți-ai făcut un nou prieten, zise Logan, simțindu-se imediat gelos și vinovat deopotrivă.

— Ar fi trebuit să-l vezi, Rege! zise ea cu glas scăzut. A fost magnific.

Femeia zâmbi, arătându-și dinții stricați, după care îl mângâie pe Scrâșnilă pe cap. El închise ochii, și-și afișă dinții ascuțiți în timp ce zâmbea larg.

— Ai fost bun, nu-i așa, Scrâșnilă?

— Dahhh, zise matahala, prelungind cu o voce ciudată cuvântul.

Logan aproape că se prăbuși într-o parte. Era prima dată când îl auzea rostind ceva.

— Poți vorbi? întrebă el.

Scrâșnilă zâmbi.

— Hei, târfo! strigă Fin de dincolo de Gaură.

Își desfăcuse cea mai mare parte a frânghiei din tendoane ca să-i poată adăuga o bucată nouă. Logan observă că nu mai erau decât șapte deținuți.

— E timpul să treci înapoi la treabă.

— Ai s-aștepți până când sunt pregătită. De când te-ai îmbolnăvit, îl informă ea pe Logan, nu l-am lăsat pe niciunul dintre ei nici măcar o tură.

— Și ce-i zgomotul ăla? întrebă el.

Nu sesizase la început zgomotul pentru că era constant, dar suna ca o frecare, un zvon slab ce stârnea ecouri în Gaură, însă venea din altă parte a Burdihanului.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Logan simți cum aerul se mișcă. Prizonierii se priviră unul pe celălalt, însă chipurile le erau inexpresive. Ceva se schimbase, totuși nu-și dădeau seama ce anume.

Logan se simți mai slab, mai amețit. Aerul părea mai dens ca înainte, cumva opresiv. Deveni din nou conștient de duhoarea și de mizeria din Gaură, de parcă le-ar fi perceput pentru întâia oară. Se simțea ca și cum conștientiza prima dată mîzga mizerabilă ce acoperea tot ce devenise viața lui. Era scăldat în mizerie și nu exista nicio scăpare. Fiecare respirație îl intoxica și mai mult, fiecare mișcare aduna și mai mult jeg pe corpul lui, fiecare por al pielii i se acoperea de gunoaie. Existența era condiționată de acceptarea felului

în care intra mizeria în el, în care întunericul îl apăsa atât de mult pe piele, ca un tatuaj, făcând ca mîzga să devină o parte permanentă din el, așa încât nimeni dintre cei care-l văzuseră vreodată să nu mai poată ignora fiecare faptă rea pe care o comisese, fiecare gând nedemn ce-i trecuse vreodată prin minte.

Era doar vag conștient de zgomotul care se propaga prin Burdihan. Deținuții urlau, rugându-se pentru îndurare. Strigătele lor se răspîndiră și creșcură în intensitate și disperare pe măsură ce izbucneau din temnițe tot mai apropiate de Gaură. Dincolo de vaietele ascuțite, Logan auzi iarăși zgomotul acela de frecare, ca și cum niște roți de fier ar fi înaintat pe piatră.

În jurul Găurii, ucigașii oțeliți de detenție se ghemuiseră în poziții fetale, cu palmele peste urechi, strânși lângă zid. Doar Tenser și Fin nu reacționară. Ultimul părea să fie fermecat; frînghia îi stătea în poală, iar el stătea cu fața întoarsă în sus. Îl văzu pe Logan privind-l.

— A venit Hali, zise el.

— Ce-i asta? întrebă Logan.

Abia dacă se putea mișca. Îi venea să se arunce în Gaură ca să sfârșească odată cu oroarea și disperarea.

— E o zeităte. Fiecare piatră de aici e impregnată cu o mie de ani de durere, ură și deznădejde. Întregul Burdihan e ca o nestemată a răului și de asta Hali își va face căminul aici, în adâncurile cele mai negre ale beznei neexplorate, zise el, după care începu să cînte, repetând litania. *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.*

Tatts stătea lângă Tenser și începu să-l scuture.

— Ce tot zici acolo? Oprește-te!

Îl înșfăcă pe Tenser de gât și-l trase până pe marginea Găurii.

Instantaneu, din brațele lui Tenser țâșniră tentacule negre și ochii lui Tatts se holbară. Se înecă. Gura încerca să articuleze, însă din gât nu scăpau decât icnete mute. Se îndepărtă

de Gaură, îi dădu drumul lui Tenser și căzu în genunchi. Fața îi era roșie, venele i se umflaseră pe gât și pe frunte și gâfâia fără vreun motiv aparent.

Căzu apoi cât era de lung, respirând cu greutate.

— Băi, cur tatuat, zâmbi Tenser. Nimeni nu pune mâna pe-un prinț al imperiului.

— Ce-i asta? întrebă Nick Nouă Dește în numele tuturor.

— Eu sunt un Ursuul și timpul meu cu voi s-a încheiat. A venit Hali și mi-e teamă că va avea nevoie de voi toți. Asta-i rugăciunea noastră. *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite*. Hali, vino, Hali, trăiește în mine, Hali, primește-mi ofranda, puterea celor care ți se opun. E o rugăciune care a primit azi răspuns. Hali a sosit în Burdihan. Veți trăi în prezența ei sfântă. E o mare onoare, deși, trebuie să recunosc, nimeni n-o caută cu precădere.

De deasupra, Logan auzi sunetul care părea să fie produs de roțile unei căruțe ajunse la al treilea nivel al Burdihanului.

— De ce ești tu aici? întrebă Nick.

— Asta nu te privește pe tine, deși e vina mea că noi mai suntem încă aici.

Tenser zâmbea de parcă era lucrul cel mai bun din viața lui.

— Cum? întrebă Nick.

— Nenorocitul! strigă Lilly. Tu ai făcut în așa fel încât cheia să nu se potrivească în lacăt. Tu m-ai făcut s-o scap din mână. Tu l-ai chemat pe Gorkhy, scârbă!

— Da, da, da, începu Tenser să râdă.

Întinse o mână și din ea izbucni o lumină roșie. Prizonierii se retraseră, clipind spasmodic, ca niște oameni care nu mai văzuseră lumina de atâtea luni. Strălucirea roșie se ridică printre barele grilajului de deasupra.

Undeva pe coridor, cineva strigă la vederea ei.

În spatele lui Tenser, Fin apucă o buclă din frânghia lui.

— Nici măcar să nu te gândești, îl avertiză Tenser, rânjind diavolește. În plus, prezența lui Hali nu va însemna moartea

pentru toți. Tu, Fin, s-ar putea să fii foarte potrivit ca s-o servești. Iar voi, ceilalți, ați face bine să-i urmați exemplul.

Deasupra zăbrelelor apăru un bătrân. Grilajul fu dat la o parte și Logan îl recunoscu pe Neph Dada. Înainte ca Vürdmeisterul să-l poată vedea la rândul său, Logan se trase în nișa lui mică.

Tenser se ridică în aer lent, ajutat de magia Vürdmeisterului, răsând încontinuu.

Grilajul se închise la loc, iar Logan scoase capul. Un fascicul de lumină roșie îl orbi, fixându-l de perete.

— Ah, zise Tenser Ursuul. Nu cumva să crezi că te-am uitat, Rege. Abia aștept să-i spun tatălui meu că l-am găsit pe Logan Gyre ascuns în cel mai adânc cotlon al propriei sale temnițe. Va fi foarte încântat.

Garoth Ursuul nu era însă foarte încântat să-și vadă aethelingul. Nu-l chemase pe Tenser și, în pofida tuturor precauțiilor pe care le luase Neph Dada – care îl adusese în apartamentul privat al lui Garoth, smulgând cu ajutorul magiei limbile tuturor servitorilor pe lângă care trecuseră, așa încât să nu poată povesti ce văzuseră –, castelul avea prea mulți ochi. Era foarte posibil ca Tenser să fi fost văzut intrând și, cu siguranță, prizonierii din Burdihan îl văzuseră plecând.

După părerea lui Garoth, existau cincizeci la sută șanse ca Tenser tocmai să fi devenit inutil. Regelui-zeu nu-i plăcea ca aethelingii lui să aibă inițiative. Nimeni nu lua hotărâri în numele său.

Tenser îi observă neplăcerea de pe chip și se grăbi să-și încheie povestirea.

— Eu... m-am gândit că Logan ar putea fi un sacrificiu perfect pentru Hali, fie-i numele slăvit în veci, când își va ocupa noua casă, zise el cu voce tremurătoare. Și m-am gândit că de-acum baronul Kirof a fost probabil capturat...

— Așa te-ai gândit..., repetă Garoth.

— N-a fost?

— Baronul Kirof a căzut în prăpastia unui munte încercând să scape, interveni Neph. Nu i-am putut recupera cadavrul.

Gura lui Tenser se mișcă precum botul unui pește, în vreme ce se chinuia să înțeleagă implicațiile veștii.

— Verdictul vinovăției tale rămâne neschimbat, hotărî Garoth. El nu contează. Cenarienii ăștia oricum nu mi-au apreciat mila. Va fi o lecție pentru viitoarele noastre cuceriri.

Iar tu, băiete, nu-mi mai ești de folos. Cenarienii n-au fost potoliți. Ai eșuat să-ți împlinești uurdthanul.

— Sfinția Ta, zise Tenser căzând în genunchi. Te rog! Fac orice! Folosește-mă cum vrei. Te voi sluji din toată inima. Îți jur. Fac orice!

— Da, zise Garoth, așa va fi.

Ca individ, Tenser nu era cu nimic special. Abia supraviețuise antrenamentelor și nu se dovedise un fiu pe placul lui Garoth. N-avea să fie niciodată și de aceea n-avea să devină niciodată moștenitorul său. Tenser nu știa însă asta. Și mai important era că nici Moburu n-o știa.

— Neph, unde-i regina virgină?

— Sfinția Voastră, vă așteaptă să vă încânte în turnul de miazănoapte.

— Ah, da!

Garoth nu uitase, dar nu dorea să-l lase pe Neph să-și dea seama cât de mult îl intriga fata.

— Pot trimite după ea imediat, dacă vreți s-o sacrificați, zise Neph.

— Ei doi ar fi o ofrandă nimerită pentru Hali când își va ocupa noul *ras*, nu-i așa? întrebă Garoth, fără nicio intenție de a renunța la Jenine și având în continuare nevoie de Tenser ca să-l distragă pe Moburu. Vlăstarul meu, am... mari speranțe în ce te privește, continuă Garoth. Moartea baronului Kirof n-a fost din vina ta, așa că am plăcerea de a-ți mai oferi o șansă. Du-te și fă-te prezentabil, ca să arăți ca fiul meu, și apoi adu-l pe acest Logan Gyre. Nu-l voi lăsa să-mi scape de sub nas și a doua oară. În curând îți voi da și al doilea uurdthan.

De îndată ce ușa se închise în spatele lui Tenser, Garoth se întoarse spre Vürdmeisterul Dada.

— Du-l în Burdihan și pune-l să construiască un feral lângă cel al fratelui său. Ajută-l și laudă-i munca în fața lui Moburu. Implică-te tu însuși dacă e nevoie. Acum, trimite-mi-l pe Hu Gibbet.

*

— Nu știu cum trebuie să funcționeze, zise Sora Ariel.

Pădurea era scufundată în beznă, singura lumină fiind cea a magiei sale.

— Dacă nu mă înșel, forma asta de magie ar trebui să fie absorbită foarte ușor de corpul tău. Primește în tine cât de multă poți.

— Și pe urmă? întrebă Kyllar.

— Pe urmă, aleargă.

— Să alerg? E lucrul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată.

Vorbești când ar trebui să asculți, răsună vocea Lupului în mintea lui Kyllar, făcându-l să scrâșnească din dinți.

— Îmi cer iertare. Spune-mi mai multe.

— Nu vei obosi... așa cred. O să plătești un preț pentru magia proprie pe care o folosești, dar va fi mult mai mic decât ceea ce ieși de la mine, zise Sora Ariel. Eu sunt pregătită. Tu?

Kyllar ridică din umeri. Adevărul era că se simțea mai mult decât pregătit. Ochii îl furnicau la fel cum o făcuseră când se legase prima dată de sa'kari. Îi frecă din nou.

„Devin mai puternic.” Gândul era o revelație. Învățase să-și controleze mai bine Talentul în cursul antrenamentelor de pe acoperișuri, însă asta era altceva. Nu se mai confruntase niciodată cu ceva similar.

Pe de altă parte, încercase senzația aceea de fiecare dată când murise. Talentul lui se amplifică și era convins că și vederea i se schimba. Gândul ar fi trebuit să-l încânte, dar, în schimb, îi strecura fiori reci pe șira spinării.

„Trebuie să existe un preț. Trebuie.” Bineînțeles, o pierduse deja pe Helene. Gândul îi provocă din nou durere. Poate că prețul era numai de natură umană.

Lupul îi spusese că Durzo săvârșise o blasfemie chiar mai îngrozitoare decât a lua bani ca să moară. Oare se sinucisese? Da. Kyllar era sigur de asta. O făcuse din curiozitate? Din

patima de putere? Sau se simțise captiv? Sinuciderea era imposibilă.

Pentru un om atât de nefericit, de singuratic și izolat cum fusese Durzo, încătușarea aceea în viață veșnică fusese cu siguranță odioasă. „Oh, maestre, îmi pare atât de rău. N-am înțeles.” Pe neașteptate, rana nevindecată care era moartea lui Durzo se deschise din nou. Timpul nu-l ajutase pe Kyllar să se vindece. Nu-l consola nici știința că-l eliberase pe Durzo dintr-o existență pe care nu și-o dorea. Ucisese o legendă, un om care-i oferise totul, și o făcuse cu inima plină de ură. Deși Durzo își dorise să fie un sacrificiu, Kyllar nu-l ucisese din milă. Fusese răzbunare pură. Își amintea de furia crescândă și de ura pentru fiecare încercare la care îl supusese Durzo și care ajunsese la un moment dat la saturație și-l menținuse puternic în timp ce atârna rănit de tavanul tunelului acela.

Acum Durzo era cu adevărat mort, eliberat din temnița propriei ființe. Totuși, el se simțea singur, îndurerat, nesatisfăcut. Răsplata lui Durzo după șapte veacuri de izolare și serviciu pentru un scop pe care el nu-l putea înțelege n-ar fi trebuit să fie moartea, ci dezvăluirea importanței aceluia țel. Ar fi trebuit să fie reunirea și comuniunea care să compenseze șapte sute de ani de izolare. Kyllar abia începea să-l înțeleagă pe maestrul lui, iar acum, că-și dorea să îndrepte lucrurile, Durzo nu mai era în preajmă. Fusese decupat din tapiseria vieții lui Kyllar, lăsând în urmă o gaură urâtă, pe care n-o putea acoperi nimic.

— Nu-mi pot concentra foarte multă vreme întreaga măsură a Talentului, tinere, zise Sora Ariel, cu fruntea îmbrobodată de sudoare.

— Ah, da!

În palmele ei ardea o sferă de lumină concentrată. Kyllar o atinse cu o mână, canalizând energia în sine. Nu se întâmplă nimic.

Ridică sa'kariul în pielea palmei. Tot nimic.

Era straniu de jenant să pară atât de incapabil.

— Permite-i doar să intre, zise Sora Ariel.

Permite-i să intre. Asta îl irita. Era o mostră de înțelepciune falsă, genul de rahat cu care te băteau la cap profesorii. *Corpul tău știe ce să facă. Gândești prea mult.* Da, da, da.

— Vrei să privești în altă parte pentru o secundă? întrebă el.

— În niciun caz, răspunse Sora Ariel.

Mai făcuse asta și înainte, în timp ce purtase sa'kariul ca pe o a doua piele. Știa că era posibil.

— Nu mai pot menține asta multă vreme, insistă femeia.

Kyllar își adună sa'kariul într-o sferă în palma sa, pe care o ținu apoi peste cea din mâna Surorii. Se gândise că va fi destul de iute pentru ca ea să nu observe. „Te rog! Hai, funcționează!”

De vreme ce mă rogi atât de frumos...

Kyllar clipi uimit. Energia din pumnii femeii tremură apoi ca o lumânare în vânt. El avu un răgaz de numai o clipă ca să se sperie, înainte ca gândul să-i dispară. Locul în care sfera metalică îi atingea palma era resimțit de parcă ar fi strâns în pumn un fulger. Își pierdu controlul corpului în timp ce energia se arcui prin el, încremenindu-l, ignorându-i dorința de a-și retrage mâna – retrage-o! retrage-o! retrage-o! – înainte să se ardă.

Sora Ariel se retrăgea și ea, dar sa'kariul se întinse între ei, sugându-i magia așa cum un vampir i-ar fi supt sângele.

Kyllar se simți umplându-se minunat de magie, putere, lumină și viață. Își putea vedea fiecare venă din mâini, dar și cele mai mici dintre nervurile frunzelor de deasupra capului. Putea simți viața cum fojgia și palpită peste tot în pădure. Privi printre ierburile înalte până în vizuina vulpii, prin scoarța bradului până în cuibul ciocănitorei. Simți sărutul luminii stelelor pe piele. Percepu mirosul a o sută de oameni din tabăra rebelilor și putea spune ce mâncaseră, cât munciseră, cine era sănătos și cine era bolnav. Auzea atât de multe, încât se simțea copleșit, abia reușind să distingă printre sunete. Vântul lovea frunzele unele de altele, scoțând

sunete ca niște cimbale, dar mai era și urletul respirației a două – nu, a trei animale mari – el însuși, Sora Ariel și încă unul. Frunzele înseși respirau. Auzi bătaia inimii unei bufnițe și tunetul... unui genunchi lovind pământul.

— Oprește-te, oprește-te! strigă Sora Ariel.

Căzuse în genunchi, dar magia continua să se scurgă din ea. Kyllar își retrase sa'kariul în propriul corp.

Sora Ariel se prăbuși, însă el nici măcar n-o observă. Din fiecare por al ființei sale, se scurgea lumină, magie, viață. Era covârșitor. Durea. Fiecare bătaie a inimii îi umplea venele cu și mai multă putere. Corpul îi devenise prea mic.

— DUUU-TTTEEE! strigă Sora Ariel, dar vorbele ei păreau caraghios de încete.

Așteptă o clipă, fiindcă văzu că buzele ei se mișcă pentru a mai spune ceva.

— SAAALVEEAZĂ...

Să salveze? Ce anume? De ce nu-i spunea mai repede? De ce era totul atât de lent, interminabil? Abia se putea stăpâni. Sângera lumină. Capul îi pulsa. O altă parte a inimii i se contractă în timp ce el așteptă și așteptă.

— REE...

„Salvează-l pe rege”, completă el imediat. Trebuia să meargă în ajutorul regelui. Trebuia să-l salveze pe Logan.

Înainte ca Sora Ariel să apuce să mai spună ceva, o luă la fugă.

Fugă? Nu. Era un cuvânt prea... pedestru. Se mișca de două ori mai repede decât cel mai rapid om. De trei ori mai repede.

Era o bucurie pură, un moment neprețuit, fiindcă oricum în jurul lui nu mai exista decât clipa. Se aplecă și se răsuci, privind înainte în depărtarea pe care doar ochii lui o puteau zări.

Se mișca atât de iute, încât aerul începu să i se împotrivească. Picioarele nu mai întâmpinau rezistența de care aveau nevoie ca să-l miște mai repede. Era pe punctul de a părăsi solul.

Zări în fața lui o tabără, pe care nu avea cum s-o ocolească. Sări și se înălță cu adevărat de pe pământ. Zbură o sută de pași. Două sute. Direct spre un copac.

Își aruncă sa'kariul înainte și trecu prin trunchiul gros de un metru. Lemn explodează în toate direcțiile, dar Kyllar continuă să alerge. Auzi în spatele lui cum copacul se crăpă și începu să se prăbușească, însă nu-i auzi căderea, fiindcă era deja prea departe.

Alerga. Își extinse sa'kariul în față, ca să curme vântul, și în spate ca să-i apese mai bine tălpile pe pământ, pentru a fugi mai repede.

Noaptea se destrămă, iar el alerga. Răsări soarele, iar el alerga în continuare, înghițind kilometru după kilometru.

*

Sora Ariel se târî până la copacul unde o legase pe Ulyssandra. Îi trebui mult timp, dar trebuia s-o facă. Nu era sigură că, dacă adormea, avea să se mai trezească vreodată. Într-un târziu, ajunse la fetiță. Uly era trează, avea ochii roșii și obrajii brăzdați de lacrimi. Știa deci că se trezise Kyllar și că Sora Ariel o ascunsese, trădând-o.

Sora Ariel nu putea spune nimic. Oricum, niciuna dintre ele nu putea face nimic. Ariel îi eliberase pe Vi și pe Kyllar ca pe doi șoimi de vânătoare. Nu putea să-i mai recheme. Dacă Uly mai era acolo când Ariel avea să se trezească, urma s-o ducă în Chantry. Le aștepta o călătorie lungă, care i-ar fi putut oferi timpul necesar să reflecte la cele ce trăise.

Pe toți zeii, băiatul aproape că o secătuisese de energie, și tot ar fi absorbit mai mult. Și asta i se întâmplase ei! Uneia dintre cele mai puternice femei din Chantry. Kyllar era atât de tânăr, de dezinvolt și de înfricoșător.

Avu nevoie de toată puterea rămasă pentru a o dezlega pe Uly. Atingerea magiei i se păru ca o tărie băută când era mahmură. În momentul în care termină, se prăbuși la pământ.

Cumva Logan crezuse mereu că el avea ceva special. I se luase absolut totul: prietenii, soția, speranțele, libertatea, demnitatea și naivitatea. I se cruțase însă viața.

Acum însă și ea avea să-i fie luată. Era imposibil ca Regele-zeu să-l lase aici. Logan murise deja o dată și înviase. De data asta, Garoth Ursuul va dori probabil să vadă cu propriii lui ochi cadavrul. Fără îndoială, va începe prin a-l tortura, dar lui nu-i mai păsa.

Dacă ar fi fost mai puternic, poate că ar mai fi încercat o mișcare disperată, însă febra îl transformase într-un înveliș gol. Tot ce mai putea face era să-și sacrifice propria viață ca să-l ucidă pe Fin. Poate că ar fi reușit... înainte de febră. Doar că nu dorise să facă un asemenea sacrificiu atâta vreme cât mai avea totuși speranță. Își dorise mereu să-și păstreze viața, însă acum era pe cale să și-o piardă zadarnic. Nici măcar nu se jertfea pentru prietenii lui.

Logan privi în întuneric. Din fericire, indiferent ce era Hali, trecuse mai departe, iar sentimentul apăsător care aproape că sufocase Burdihanul era acum doar o presiune difuză. Tot ceea ce păruse atât de insuportabil în Gaură – putoarea, căldura și urletul vântului – era din nou familiar, ba chiar confortabil.

— Vino-încoace, târfo! zise Fin.

Lilly se ridică și-l bătu pe Logan pe umăr. Îi șopti ceva lui Scrâșnilă, spunându-i probabil să aibă grijă de el, apoi plecă.

Bineînțeles că trebuia să se ducă. Nici măcar n-o învinovăța, deși îl făcea să se simtă chiar și mai gol și mai

dezolat. Lilly trebuia să fie pragmatică. Sentimentalismul din toate cărțile pe care Logan le iubise odinioară dispărea acolo unde începea să se simtă duhoarea Găurii. Lilly era o supraviețuitoare. El avea să moară într-o oră sau două. Viața mergea înainte. Poate că inima lui o învinovățea, dar mintea nu putea să facă asta. În orice altă circumstanță, s-ar fi condamnat și pe el însuși pentru că mâncase carne de om.

Apoi Scrâșnilă se ridică și plecă de lângă el.

„Oare miros așa tare a moarte?” Era nedrept să-l învinovățească pe Scrâșnilă, dar nu și pe Lilly. Logan o făcu însă. Simți brusc o ură cruntă pentru neghiobul acela. Cum putuse să plece? După toate câte pierduse, Logan ar fi vrut să creadă că dobândise măcar un prieten sau doi.

Scrâșnilă probabil că nici nu știa că Logan va muri. Pur și simplu, plecase să se joace cu capătul frânghiei de tendoane a lui Fin, care era prea ocupat să i-o tragă lui Lilly ca să-i dea vreo atenție. Logan îl privi pe Scrâșnilă și încercă să simtă milă pentru el. Cu siguranță, el ajunsese aici jos pentru o vină mult mai mică decât a lui Logan. Și nici nu-l trădase, ci văzuse doar o șansă de a se distra cu ceva nou. Fin nu lăsa pe nimeni să-i atingă frânghia.

Logan zâmbi când îl văzu pe Scrâșnilă așezându-se și înșfăcând frânghia cu ambele mâini, strângând-o apoi pe cât de tare putea, concentrându-se din răspuțeri, ca și cum s-ar fi temut să n-o piardă. Bietul de el trăia într-o cu totul altă lume.

Era conștient că toți ceilalți prizonieri se uitau la el. Nu putea ști la ce se gândeau. Rege... Își spusese „Rege” cu o ironie amară atunci când sărise aici, o glumă prostească și bolnavă, dar una care aparținuse celui care tocmai își văzuse soția sângerând de moarte. Ei aveau nevoie de un timp pentru a se convinge că era *într-adevăr* real.

Tatts se ridică și veni spre Logan, ghemuindu-se lângă el. Sub jegul care-i acoperea pielea, tatuajele întunecate arătau precum ki-ul. Își supse gingiile și scuipă sânge. Scorbutul îl prinsese și pe el.

— Mi-ar fi plăcut, zise Tatts vorbind doar pentru a treia oară de când îl întâlnise pe Logan. Să fii Rege. Ai boașe mai mari decât orice alt monarh de care am auzit.

— Boașe! strigă Fin, oprindu-se din ceea ce făcea.

Se ridică pe brațe și hohoti. Oferea o priveliște îngrozitoare, așa cum era transpirat și murdar, cu gura însângărată și frânghia de tendoane pe jumătate desfăcută, pe jumătate înfășurată în jurul corpului său gol.

— Cineva îi va mânca boașele curând.

Logan privi în altă parte, simțindu-se stingherit s-o vadă pe Lilly făcând ceea ce trebuia să facă pentru a supraviețui, așa încât aproape că pierdu scena. Lilly împinse, iar Fin strigă. Logan îl văzu ajuns pe marginea Găurii, de partea lui, într-un echilibru precar, fluturând din brațe.

Apoi Lilly îl lovi în vintre cu toată puterea și bărbatul căzu în Gaură.

Femeia se retrase apoi iute de lângă buclele de frânghie ce plesneau amenințător sub ea. Legată încă de Fin, buclă după buclă, frânghia dispărea în Gaură.

Brațele lui Scrâșnilă se smuciră, făcându-l să înainteze cu un pas. Asta se repetă de câteva ori, până când frânghia de tendoane începu să se lase și să zvâcnească pe măsură ce se descolăcea din jurul trupului lui Fin.

Într-un final, acesta atinse probabil fundul pentru că frânghia își pierdu tensiunea.

Lilly strigă și sări să-l îmbrățișeze pe Scrâșnilă, după care îl sărută.

— Ai fost perfect! Perfect! exclamă ea, după care se întoarse spre Logan. Pe de altă parte, tu ai fi putut să ne ajuți mai mult.

Logan era împietrit. Se gândise la modalități de a-l ucide pe Fin de... ei bine, din primul minut în care ajunsese în iadul acesta. Iar acum Fin dispăruse pur și simplu, fără ca Logan să fi făcut ceva.

— Ascultați-mă! vorbi Lilly. Ascultați-mă toți. Suntem terminați. Am fost dintotdeauna. Am făcut ceea ce am făcut

și niciunul dintre noi nu-i demn de încredere. Totuși Regele nu-i ca noi. Putem să ne-ncredem în el. Avem doar o jumătate de șansă, dar chiar și așa trebuie să lucrăm împreună.

— Și ce vrei mai exact? întrebă Nick Nouă Dește.

— Am avut o cheie. Acum avem frânghia lui Fin. Dar nu mai avem timp. Eu zic să-i coborâm pe Rege și pe Scrâșnilă în Gaură. Pe Rege pentru c-avem încredere în el și a văzut unde a căzut cheia, iar pe Scrâșnilă fiindcă-i singurul îndeajuns de puternic ca să se urce înapoi pe frânghie dacă-i cazul. Ei coboară acolo și privesc în jur, ca să vadă dacă nu găsesc cheia sau vreo ieșire. Într-un fel sau altul, am putea avea o șansă să fugim înainte să se-ntoarcă gardienii.

— De ce să nu coborâm toți? întrebă Nick.

— Pentru că trebuie să ținem frânghia, idiotule! N-avem de ce s-o legăm.

— Am putea s-o prindem de grilaj.

— Corpul lui Fin e încă legat de ea. Ar trebui să facem o piramidă din trei oameni și apoi să-l ridicăm pe el, ceea ce-i imposibil. Poate că după ce Regele coboară și-l dezleagă pe Fin, am putea face și asta. În cazul ăsta, ieșim toți. Sau, dacă nu-i nicio cale de ieșire pe acolo, va găsi cheia și vom putea să încercăm să ieșim pe-aici.

— Ar trebui să trecem pe lângă... chestia aia, bombăni Nick înspăimântat.

— N-am spus niciodată că avem cine știe ce șanse, zise Lilly. Dar dacă vrei să rămâi, o să mori cu siguranță.

Tatts încuviință din cap. El se băga.

— Continui să cred c-ar trebui să coborâm pe altcineva, insistă Nick.

— Eu am făcut rost de frânghie, spuse Lilly. Facem cum spun eu sau deloc.

— Haide...

— Ai avea încredere în noi să-ți ținem frânghia în timp ce atârni de ea, Nick? Am putea să-i dăm drumul sau s-o scuturăm și am primi partea ta de mâncare.

Asta îl reduse pe Nick la tăcere.

— Ai încredere în noi, Rege? întrebă Tatts.

— Da.

„Oricum n-am nimic de pierdut.”

Trecură câteva minute până îi explicară lui Scrâșnilă, dar chiar și după aceea Logan avu dubii că înțelesese. Prizonierii rămași prinseră în mâini frânghia. Lilly era cea mai apropiată de Gaură. Le spusese celorlalți că ea nu va da drumul frânghiei, chiar dacă ei vor o face. Dacă mai doreau favorurile ei sexuale, ar fi fost bine să nu-i dea drumul.

— Îți datorez totul, îi zise Logan.

Lilly nu era nici pe departe o femeie frumoasă, însă acum radia. Părea mândră de ea însăși pentru prima dată de când o văzuse Logan.

— Nu, Rege, eu îți sunt datoare. Când ai coborât aici, ți-am zis să te agăți de ceva bun, totuși tu ai fost cel care mi-a arătat cum se face. Sunt mai mult de atât, indiferent ce-am făcut. Dacă mor acum, n-are importanță. Eu nu sunt bună, dar tu ești, iar eu te ajut. Nimeni nu-mi poate lua asta. Vreau doar să-mi promiți, că atunci când o să redobândești totul și o să mergi la petrecerile tale simandicoase, o să-ți amintești. Ești și Regele nostru, al nelegiuitorilor.

— Nu voi uita, promise el pășind spre marginea Găurii. Lilly, care-i numele tău adevărat?

Femeia ezită de parcă nici nu și-ar mai fi adus aminte și apoi rosti timid.

— Lilene. Lilene Rauzana.

Logan se îndreptă de spate și rosti cu glas puternic:

— Prin puterea cu care am fost investiți și în virtutea poziției noastre regești, să se știe că o grațiez pe Lilene Rauzana de toate pedepsele pentru crimele comise până acum și că toate pedepsele i-au fost anulate. În ochii noștri, Lilene Rauzana e nevinovată. Fie ca vestea iertării ei să se răspândească la fel de departe pe cât se află răsăritul de apus. Așa rămâne scris, așa se va-ntâmpla.

Era ridicol ca un zdrențăros să spună așa ceva unei prostituate. Într-un fel însă, era corect. Logan nu avusese niciodată mai multă putere decât acum, când avea puterea să vindece. Deținuții nici măcar nu făcură vreo glumă.

— Nu știi ce-am făcut, spuse femeia cu ochii în lacrimi.

— Nu trebuie să știi.

— Vreau să-ndrept lucrurile. Nu mai vreau să fiu cum am fost...

— Atunci, nu mai fi! Mai ales că de acum ești nevinovată.

Iar apoi Logan sări în Gaură.

Se dovedi că Sora Ariel Wyant Sa'fastae locuise în Torras Bend câteva săptămâni, iar sătenii o cunoșteau bine. Deși puțini se simțeau confortabil în prezența unei Surori, ea li se păruse a fi mai degrabă erudită, distrată și blândă. Descrierea era o ușurare imensă pentru Helene. Însemna că scrisoarea era probabil adevărată.

Rămânea însă o problemă. Trebuia să meargă spre miazănoapte, către Chantry, după Uly, sau spre apus, după Kyllar?

Hotărî să plece după fată. Cenaria nu era un loc sigur pentru ea, iar prezența ei n-ar fi făcut decât să complice munca lui Kyllar, de vreme ce oricum nu l-ar fi putut ajuta. În Chantry ar fi fost în siguranță, deși era mai înfricoșătoare, iar Helene s-ar fi putut asigura măcar că Uly era bine... dacă nu putea s-o ia acasă.

Porni deci spre miazănoapte în dimineața următoare. Pe lângă faptul că noaptea petrecută într-un pat adevărat aproape că-i epuizase micile economii, odihna îi amintise trupului ei de toate durerile, așa că nu înainta prea repede. Ar fi ajuns mai curând în Chantry dacă și-ar fi putut îndemna calul să nu meargă doar la pas, însă simplul gând al unui galop o făcea să geamă. Urechile iepei se ciuliră brusc, ca și cum animalul s-ar fi întrebat ce-i spunea.

Pe urmă, Helene îl zări pe călăreț, la patruzeci de pași depărtare. Avea armură neagră, însă nu purta coif, nici spadă sau scut. Era aplecat în șaua unui căluț cu coama lungă. Mâna bărbatului era apăsată pe o parte a corpului, acoperind o rană, iar fața sa palidă era stropită cu sânge.

Când Helene își opri brusc iapa, el ridică privirea și o văzu. Buzele i se mișcară, dar nu se auzi niciun cuvânt. Încercă din nou.

— Ajutor! Te rog! șopti el cu glas răgușit.

Helene își îmboldi calul și se apropie. În pofida durerii care îl schimonosea, era un tânăr chipeș, doar cu puțin mai mare decât ea.

— Apă, o imploră el.

Helene își luă burduful, apoi se opri. Tânărul avea un burduf plin care atârna de șa. Paloarea lui nu se datora pierderii de sânge; era halidoran.

Ochii i se luminau triumfători chiar în momentul în care ea își îmboldi calul cu călcâiele. Îi înșfăcă hățul cel mai apropiat. Iapa femeii începu să descrie un cerc, urmată pe dată de căluțul cavalerului. Helene încercă să sară din șa, dar piciorul îi era blocat între cai.

Apoi pumnul lui înfășurat în zale fulgeră. O nimeri deasupra urechii, doborând-o.

*

Era o coborâre în iad. Logan era încă prea slăbit ca să facă măcar jumătate din efortul necesar descinderii, dar Scrâșnilă părea aproape încântat să depună el toată munca, coborându-i încetișor. Logan se mulțumi să privească.

Primii șapte metri erau făcuți din obsidianul negru în care fusese cioplită Gaura, foarte netezi și lipsiți de asperități. Apoi Gaura se deschidea într-o sală enormă.

Pe pereții îndepărtați se prinseseră alge verzi iridescente, care ofereau suficientă lumină pentru ca ochii lor să poată distinge peisajul ce părea decupat dintr-o altă lume. Mirosul de ouă stricate era mai pregnant aici, iar peste ei se rostogoleau nori groși de fum, care ascundeau de privirea lui Logan miile de stalagmite ce țâșneau neregulat de pe fundul

invizibil al cavernei. Prizonierii erau tăcuți, iar Logan își dori ca ei să rămână așa. De-a lungul timpului petrecut acolo, încrederea lui că prin Gaură se auzea doar vântul se diminuase treptat.

Scrâșnilă începu să respire greu, dar își păstră ritmul, punându-și constant o mână sub alta. În jurul lor, cu excepția porțiunii aflate direct sub Gaură, stalactitele străluceau ca niște cuțite de gheață, iar sunetul apei ce picura din vârfurile lor era perceptibil chiar și în zvonul vântului, care abia se mai auzea ca un geamăt din adâncuri.

Coborâra încă două minute înainte ca Logan să vadă primul cadavru. Era deshidratat de curentul de aer uscat și fierbinte, însă aparținea unui prizonier care căzuse, fusese împins sau sărise cu decenii sau chiar veacuri în urmă. Trupul fusese străpuns de atâta vreme de o stalagmită, încât piatra crescuse deja în jurul lui, înglobându-l aproape în totalitate.

Apoi apărură și altele. Scrâșnilă trebui să-și încetinească de câteva ori coborârea ca să-i îndepărteze de pe stalagmite și de fiecare dată dădură peste condamnați ce nu avuseseră șansa unei frânghii. Unele cadavre erau chiar mai vechi decât primul, sfâșiate de prăbușirea peste stalagmite. Altora le lipseau părți întregi, smulse de pietrele ascuțite sau desprinse odată cu trecerea timpului, totuși netezimea stalagmitelor nu lăsase șobolanii să ajungă la ele, iar vântul arzător le împiedicase să putrezească. Singurele trupuri de nerecunoscut erau cele câteva care ajunseseră în zonele mai umede de lângă zid și fuseseră acoperite de alge. Emiteau o lumină verde, ca niște fantome care încearcă să se smulgă din stâncă.

Într-un târziu, începură să zărească praguri de piatră, cele mai multe prea depărtate ca să le poată atinge. Pe unul însă, Logan zări un cadavru care stătea în șezut. Oasele uscate îi erau intacte. Omul acela supraviețuise cumva coborârii, indiferent că folosisse o frânghie sau avusese foarte mult noroc în cădere. Pe urmă murise aici. Orbitale lui goale îl fixau pe Logan, parcă întrebându-l: „Te crezi mai bun?”

Brusc, frânghia de tendoane începu să se scuture. Logan privi în sus, însă nu se vedea decât beznă. În jos nu se putea uita din cauza lui Scrâșnilă.

— Să ne grăbim!

Uriășul protestă fără cuvinte.

— Știi că te descurci excelent. Ba chiar fantastic, dar nu știi cât vor mai putea Lilly și ceilalți să țină frânghia. Nu vrem să sfârșim ca ăștia, nu?

Scrâșnilă începu să se grăbească.

Trecură de alt prag și Logan văzu că porțiunea de la baza stalagmitelor aflate sub ei era acoperită de sol gros. Pământ? Aici?

Nu, nu era sol, ci fecale umane. Generații de criminali își aruncaseră fecalele în Gaură. Nu toate se uscaseră complet, astfel că întreaga zonă mirosea ca o canalizare în care se vârsaseră ouă stricate.

Logan dădu să-și întoarcă fața, dar văzu ceva strălucind în momentul în care trecură pe lângă alt prag. Privi din nou, însă nu mai zări nimic.

— Stai o secundă, Scrâșnilă!

Întinse mâna în stratul de rahat gros de cincisprezece centimetri și pipăi. Nimic. Insistă, afundându-și brațul până peste cot, încercând să ignore mizeria care i se scurgea pe piele. Iată!

Scoase un obiect solid pe care și-l șterse de celălalt braț. Era cheia.

— Uluitor! zise el. E un miracol. Până la urmă, n-o să murim aici, Scrâșnilă. Acum hai să mergem până jos ca să dezlegăm corpul lui Fin și apoi să ne cățărăm înapoi. Poate că vor putea chiar să ne tragă în sus.

Se dovedi că erau foarte aproape de fund sau de ceea ce putea fi alt prag. În apropiere se afla o crăpătură în rocă din care răbufnea un fum acru, care-i învăluia, ascunzând tot ce era mai jos și acoperind lumina algelor, așa că Logan nu era în stare să-și dea seama unde se aflau. Desigur, în iad asta nu avea nicio importanță.

Scrâșnilă se opri și icni. Se depărtă doi pași de frânghie, rășchirându-și degetele pentru a-și alina durerea. Logan puse picioarele pe terenul semisolid – mizeria avea aici doar câțiva centimetri adâncime – și oftă ușurat. El nu suportase la fel de multă greutate ca Scrâșnilă, dar era epuizat.

Pe urmă, văzu frânghia. Era dezlegată.

— Scrâșnilă! strigă cu un nod în gât. Câtă frânghie mai era încolăcită?

Uriașul clipi confuz. Întrebarea nu însemna nimic pentru el.

— Scrâșnilă, Fin trăiește. Ar putea fi... AH!

Ceva ascuțit i se înfipse în spate și Logan se prăbuși.

Fin mai degrabă căzu decât sări pe el. Se mișcă de parcă-și dislocase un șold și sângera puternic dintr-o rană la cap, din gură, din ambii umeri și dintr-un picior. În mâna dreaptă ținea vârful însângerat al unei stalagmite. Când ajunse deasupra lui Logan, începu să-l lovească. Era rănit și groaznic de slăbit, însă Logan era de-a dreptul neputincios.

Piatra ascuțită a lui Fin mușcă din pieptul lui, îi deschise o rană la antebraț în timp ce încerca să-l blocheze și-l creștă de la frunte până la ureche. Logan încercă să-l arunce pe Fin de pe pragul de piatră, dar n-avea suficientă forță.

Se auzi un urlat sălbatic, mai puternic decât erupția bruscă a vântului de sub ei. Abur cald și picături mari de apă fierbinte zburară pe lângă ei cu doar un moment înainte ca Scrâșnilă să lovească.

Îl aruncă pe Fin de pe Logan și apoi îl mușcă de nas, ridicându-și imediat capul, cu o bucată de carne însângerată între dinți. Fin urlă gâlgâit. Înainte să mai poată scoate alt sunet, Scrâșnilă îl apucă de piciorul dislocat, trăgându-l de lângă Logan.

Bărbatul rănit urlă din nou, mai tare, mai ascuțit. Își agita disperat mâinile, încercând să se apuce de ceva ca să se îndepărteze de atacator. Trupul i se blocă între două stalagmite. Scrâșnilă nu văzu sau nu-i păsa. Era hotărât să-l tragă de

lângă Logan și asta avea de gând să facă. Umerii lui imenși se încordară și mușchii deveniră ca niște funii. Scrâșnilă se ancoră în picioare și urlă, în timp ce Fin striga.

În momentul în care piciorul dislocat se desprinsese, se auzi un trosnet sec. Scrâșnilă căzu grămadă și apoi aruncă imediat piciorul lui Fin în abis.

Acesta îl privi cu ură pe Logan, trăgându-și ultimele răsuflări, cu sângele curgându-i din șoldul distrus și cu fața palidă a unei fantome.

— Ne vedem în iad, Rege! zise el.

— Mi-am ispășit deja pedeapsa acolo, îi răspunse Logan arătându-i cheia. Eu plec.

În ochii lui Fin străluciră ura și neîncrederea, dar nu mai avu puterea să vorbească. Dușmănia îi părăsi încet ochii deschiși. Murise.

— Scrâșnilă, ești uluitor! Mulțumesc.

Uriașul zâmbi. Arăta îngrozitor cu dinții piliți și însângerați, însă era plin de intenții bune.

Logan începu să tremure. Sângera destul de rău. Nu știa dacă avea să supraviețuiască, chiar dacă n-ar fi întâmpinat probleme să iasă din Gaură și apoi din Burdihan. Însă Scrâșnilă n-avea de ce să moară. Nici el, nici Lilly. Iar uriașul nu s-ar fi urcat pe frânghie fără el, știa asta.

— În regulă, Scrâșnilă, tu ești puternic. Poți să te urci?

Uriașul dădu din cap și-și încordă mușchii. Îi plăcea să i se spună că era puternic.

— Atunci, hai să ieșim din iadul ăsta, zise Logan, dar când apucă frânghia, simți că nu mai era tensionată.

La o clipă după aceea, toată funia de tendoane căzu în jurul lor. Nu mai aveau cum să se cațăre înapoi și nici să-și folosească cheia prețioasă. Nu mai aveau scăpare. Cei de sus scăpaseră frânghia.

*

— Unde naiba sunt? dori să știe Tenser Ursuul.

Prizonierii aproape că nu-l recunosc, îmbrăcat cu veșminte frumoase, bărbierit și cu părul spălat.

— Tu unde crezi că sunt? Au evadat! zise Lilly.

— Au evadat? Imposibil.

— Să mori tu? îl contrazise Lilly.

Tenser se îmbujoră, pus în dificultate în fața lui Neph Dada și a gardienilor ce-i însoțeau.

În Gaură înflori brusc o lumină magică, care-i ilumină pe toți. Razele pătrunseră până și în ungherul unde se ascunsese Logan de atâtea ori. Acolo nu era însă nimeni.

— Logan, Fin și Scrâșnilă, zise Tenser numindu-i pe absenți. Primii doi nu se înțelegeau deloc. Ce s-a întâmplat?

— Regele a vrut..., începu Lilly să explice, dar ceva o plesni imediat peste față, aruncând-o în patru labe.

— Taci din gură, cățea! se răsti Tenser. N-am încredere-n tine. Tu! Tatts! Ce s-a petrecut aici?

— Logan a vrut să construiască altă piramidă. Plănuia să-l atragă pe Gorkhy și să-l prindă de picioare ca să-i poată fura cheia. Fin n-a fost de acord. S-au luptat. Fin l-a aruncat pe Logan în Gaură, dar apoi Scrâșnilă l-a atacat și s-au prăbușit amândoi.

— Și tu de ce nu i-ai oprit? întrebă Tenser, după care înjură.

— Și să cad și eu? Oricine se amestecă cu Fin, Logan sau Scrâșnilă, sfârșește prin a muri, amice... Înălțimea Ta. Ai stat printre noi îndeajuns ca să știi asta.

— Ar fi putut cumva să supraviețuiască prăbușirii? dori să știe Neph Dada, vorbind cu vocea lui glacială.

Unul dintre prizonierii mai noi dădu un țipăt scurt și toată lumea se uită la el.

— Nu, strigă el. Te rog!

O sferă strălucitoare de lumină magică i se lipi de piept, iar alta de spate, ridicându-l deasupra Găurii. Pe urmă, se prăbuși.

Toți se strânseră în jurul Găurii, privind cum luminile dispar în întuneric.

— Cinci... șase... șapte..., numără Neph. Lumina dispăru chiar înainte de opt. Bătrânul se uită la Tenser. Se pare că n-au supraviețuit. Ei bine, n-aș putea spune că tatăl tău va fi foarte încântat.

Tenser înjură din nou.

— Ia-i. Omoară-i! Fă ce știi cu ei, dar asigură-te că va fi dureros.

Hu Gibbet se ghemui pe acoperișul unui depozit aflat în mijlocul Furnicarului. În vremuri mai prospere, fusese folosit pentru textile. După aceea îl utilizaseră contrabandiștii. Acum era doar o ruină care stătea să cadă, care adăpostea Șobolanii ghildei Omului în Flăcări.

Nimic din toate astea nu conta pentru Hu, cu excepția faptului că trebuia să-l ucidă pe băiatul de zece ani care stătea de pază. Sau poate că era o fată? Era greu de zis. Singurul lucru care îl preocupa pe Hu era o lespede de piatră aflată pe podea lângă un perete prăbușit. Arăta de parcă ar fi cântărit cinci sute de kilograme și era roasă de vreme, ca toate celelalte, dar se deschidea cu ajutorul unor balamale despre care nici măcar Șobolanii ghildei n-aveau habar. Era a doua ieșire pentru una dintre cele mai mari ascunzători din oraș.

Dacă informatorul lui Hu avea dreptate, în momentul acela înăuntru se aflau trei sute de prostituate, mâncare și apă cât să le ajungă pentru o lună, dar și trofee cu adevărat mari: Mama K și locotenentul ei, Agon Brant. Hu nu se aștepta ca ei doi să fie însă acolo. Putea totuși să spere.

El avusese mereu probleme cu misiunile mari. O misiune mare necesita foarte mult echilibru. Plăcerea de a vedea atâta sânge îi puna în pericol profesionalismul. Era ușor să te lași copleșit de bucuria pură – sânge care curge, picură sau țâșnește, în toate nuanțele lui minunate, roșul aprins al celui din plămâni, întunecimea celui din ficat și toate variațiile dintre ele... Își dorea să golească toate corpurile de sânge ca să-i facă pe plac lui Nysos, dar în misiunile mari, de obicei nu

avea timp. Iar asta îl făcea să simtă că nu-și împlinea treaba decât pe jumătate.

În plus, astfel de sarcini îl deprimau mereu. După ce ucisese și secătuisese de sânge treizeci sau treizeci și două de victime la castelul Gyre, nu mai fusese același om timp de săptămâni. Nici măcar omorurile din timpul invaziei nu-l satisfăcuseră. Fusese o dezamăgire. Castelul Gyre fusese cel mai grozav. El se afla încă pe domeniu când ducele ajunsese acasă. Îl privise pe Regnus Gyre alergând din cameră în cameră, nebun de durere, alunecând în bălțile lui Nysos pe care Hu le lăsase în fiecare odaie. Fusese atât de surescitat când îl privise, încât nici măcar nu-l putuse ucide, deși știa că Garoth dorea asta.

Își terminase treaba în noaptea următoare, bineînțeles, dar aceea nu se putea compara. Nici pe departe.

Misiunea asta n-avea să fie prea grea. La început, urmau să existe niște momente tensionate. În primul rând, trebuia să intre. Apoi să-i omoare pe copii, dacă era strict necesar, dar Șobolanii gildei erau alunecoși. Cunoșteau fiecare gaură din Furnicar, chiar și pe cele de mărimea unei alune, și se puteau ascunde în ele. Ar fi fost mai bine să nu le dea ocazia de a preveni pe cineva.

După ce pătrundea, trebuia să rezolve problema străjerului sau străjerilor de la ieșirea din spate. Era una care nu fusese folosită niciodată și dorea să profite de faptul că un om nu se putea uita foarte mult timp la un zid fără să se plictisească și să obosească în cele din urmă, deci santinelele de acolo ar fi putut foarte bine să doarmă.

Pe urmă, Hu ar fi trebuit să-i omoare pe cei de la intrarea din față, împiedicându-i să dea alarma. După aceea, trebuia să blocheze sau să distrugă ieșirea. Apoi nu mai conta dacă femeile aflau sau nu că el era acolo. Cu prostituatele se descurca.

Ei bine... Regele-zeu îi spusese că dispunea de douăzeci și patru de ore în care să facă tot ce vrea:

— Hu, îi spusese el, oferă-mi un cataclism!

Garoth Ursuul plănuise să deschidă apoi locul acela și să-i silească pe toți nobilii din oraș să treacă prin el. Când cadavrele ar fi început să se descompună, avea să-i oblige și pe restul locuitorilor să treacă pe acolo. Ultimii ar fi fost cei din Furnicar. În final, Regele-zeu plănuia o ceremonie publică. Oameni aleși la întâmplare dintre Iepuri, meșteșugari și nobili, aveau să fie trimiși la locul masacrului. Odată ajunși înăuntru, vrăjitorii Regelui-zeu urmau să blocheze ieșirile.

Garoth Ursuul se aștepta ca asta să descurajeze profund viitoarele rebeliuni.

Hu nu se simțea însă prea confortabil. El era profesionist, cel mai bun mătrășitor din oraș. Ba chiar din lume. Cel mai bun care existase vreodată. Își prețuia poziția și știa că exista un singur lucru ce i-ar fi putut-o amenința: el însuși. Își asumase riscuri prostești în castelul Gyre. Riscuri idioate. Totul se terminase cu bine, dar nu putea uita că-și pierduse controlul.

Fusese pur și simplu prea mult sânge. Prea multă încântare. Trecuse ca un zeu printr-o orgie a adorării morții. Se simțise invulnerabil în orele în care măcelărise familia Gyre și pe servitorii ei. Își petrecuse vremea aranjând cadavrele. Pe unii îi atârnase cu capul în jos și le tăiasse gâtul ca să creeze lacul minunat de sânge din ultima sală.

Treaba lui fusese să omoare, dar el se avântase periculos de mult în altă direcție. Durzo fusese ucigaș. Lua viețile cu precizia impersonală cu care croitorul face o haină. El n-ar fi riscat niciodată. De aceea unii îl consideraseră egalul lui Hu. Nu-i plăcea asta. El era temut, dar Blint avea parte de respect. Grija care îl sâcăia era că simțea pe undeva că aprecierea aceea era întemeiată.

De aceea cele trei sute de târfe ar fi putut reprezenta un obstacol. Bestia din el avea să iasă la iveală. Pur și simplu, erau prea multe.

Nu. El era Hu Gibbet. Nimic nu era prea mult pentru el, pentru cel mai bun mătrășitor din lume. Din punct de

vedere tactic, misiunea asta nu era nici pe departe la fel de dificilă cum fuseseră altele, dar atunci când oamenii aveau să-i șoptească numele în viitor, pe ea urmau să și-o amintească. Avea să fie moștenirea lui, izbânda recunoscută în toată lumea.

Șobolanii dormeau toți, strânși unul în altul ca să se apere de frig. Hu era pe cale să coboare printr-o gaură din acoperiș când văzu ceva.

La început, crezu că fusese doar imaginația lui. Începuse ca o pală de vânt, o umbră de praf ce plutea în razele lunii. Însă praful nu se așează, iar în noaptea aceea nu bătea vântul. Praful părea să se involbureze într-un singur loc, adunându-se în unul dintre petecele prin care se strecura lumina lunii.

Un copil se trezi și strigă scurt. Într-o secundă, toți ceilalți deschiseră ochii.

Vârtejul deveni o mică tornadă. Deși tot nu bătea vântul, ceva se întrupa acolo, spectre negre prindeau contur și se învârteau amețitor la o înălțime de doi metri. Tornada începu să strălucească albastrui. Din ea săriră scânteii ce dansară pe podea, făcându-i pe copii să țipe.

Din vârtej, se întrupa un bărbat sau ceva asemănător. Silueta străluci albastru, împrăștiind lumină în toate direcțiile, surprinzându-l până și pe Hu, care nu reuși să-și acopere ochii.

Când privi din nou, o siluetă cum nu mai văzuse vreodată stătea în fața copiilor, care priveau de pe podea cu ochi măriți de groază. Bărbatul părea sculptat din marmură neagră strălucitoare sau turnat în metal lichid. În afara unor încălțări, nu părea să poarte haine, fiind mai degrabă dezbrăcat. Sexul nu era evident și întregul corp îi era învăluit în negru, cu toate contururile precis definite. Era suplu și avea mușchii încordați, de la umeri la mijloc, și de pe fese până la gambe. Pielea îi era totuși stranie. La început, bărbatul sau demonul sau statuia reflectase lumina ca oțelul lustruit. Acum nu

mai străluceau decât câteva părți: bicepsii imenși și mușchii pronunțați ai abdomenului. Restul corpului trecuse de la negru strălucitor la negru mat.

Cea mai înspăimântătoare era însă fața demonului. Arăta chiar mai puțin umană decât restul. Gura era o tăietură îngustă; pomeți înalți; părul în neorânduială, negru; sprâncene proeminente și dezaprobatore deasupra unor ochi cu dimensiuni și înfățișare de coșmar. Irisurile aveau culoarea cerului albastru într-o dimineată rece de iarnă. Vorbeau de judecată fără milă, de pedeapsă fără remușcări. Privind arătarea care-i studia pe copii, Hu deveni tot mai convins că ochii ardeau. Din ei se ridicau fuioare de fum, de parcă în spatele figurii demonice ar fi ars flăcările iadului.

— Copii, zise apariția, nu vă temeți.

Se auziră icnete de peste tot și, în ciuda cuvintelor, toți Șobolanii păreau gata s-o ia la goană.

— Nu vă voi face niciun rău, zise demonul, dar nu sunteți în siguranță aici. Trebuie să mergeți la Gwinvere Kirena, cea pe care o cunoașteți drept Mama K. Mergeți și rămâneți cu ea. Spuneți-i că s-a întors Îngerul Noptii.

Câțiva copii aproară mut, cu ochii holbați, însă rămaseră toți nemișcați, ca lipiți de pământ.

— Plecați!

Îngerul Noptii păși înainte printr-o umbră decupată de lumina lunii ce se strecura prin acoperișul depozitului și în momentul acela se întâmplă ceva straniu. În locul în care umbra îl atingea pe Îngerul Noptii, demonul dispărea. Un braț, o secțiune diagonală a corpului și capul îi pieriră... cu excepția celor două puncte luminoase ce păreau că atârnă în aer acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

— Fuga! strigă Îngerul Noptii.

Copiii țâșniră, așa cum numai Șobolanii știau s-o facă.

Hu știa că ar fi trebuit să-l ucidă pe acest Înger al Noptii. Cu siguranță, Regele-zeu avea să-l recompenseze. Pe lângă asta, demonul îi bloca misiunea. Stătea acum între el și mai bine de trei sute de victime suculente.

Îi era însă greu să răsuflă. Nu simțea frică, doar că nu obișnuia să lucreze gratuit. Dorea să-l ucidă pe înger, însă ceva mai târziu, când Regele-zeu ar fi fost de acord să-l plătească. Dacă Îngerul Noptii știa despre camera subterană, era deja prea târziu. În caz contrar, târfele aveau să fie acolo și mâine. Putea să se ducă să obțină un contract astăzi pentru arătarea asta și să revină mâine ca să-i ucidă pe toți: pe târfe și pe Îngerul Noptii. Era perfect logic. Frica n-avea nicio legătură cu raționamentul acela.

Îngerul Noptii întoarse fața spre el și când ochii îi întâlniră pe ai lui Hu Gibbet, trecură de la albastru adânc la roșu arzător, feroce. În momentul acela, dispăru și restul Îngerului Noptii, cu excepția celor două puncte roșii de lumină sfredelitoare.

— Îți dorești ca judecata să-ți fie în noaptea asta, Hubert Marion? întrebă el.

Mătrășitorul paraliză de frică. Hubert Marion... Nimeni nu-i spusese așa în ultimii cincisprezece ani.

Îngerul Noptii venea spre el. Hu era pe punctul de a fugi când creatura se împletici. Mătrășitorul se opri, nedumerit.

Ochii rubinii păliră și pâlpăiră. Îngerul Noptii se gârbovi.

Hu sări la pământ și-și scoase sabia. Îngerul Noptii se ridică mai degrabă printr-un act de voință, iar Hu înțelese că era epuizat. Atacă.

Săbiile li se ciocniră în noapte, apoi lovitura lui Hu trecu prin garda celuiilalt și nimeri pieptul Îngerului Noptii. Creatura căzu pe spate, iar sabia îi zbură din mână. Ateriză pe o moviliță și începu să scânteieze.

În câteva minute, Îngerul Noptii dispăru. În locul lui, se afla un bărbat gol, aproape inconștient.

Era Kyllar Stern, ucenicul lui Durzo. Hu îl blestemă și frica i se transformă în furie. Fusese numai o înșelătorie? Iluzii?

Se năpusti înainte și spintecă gâtul expus al lui Kyllar. Lama lui trecu însă fără să întâmpine vreo rezistență... destrămând iluzia. Hu abia își oprise lovitura, când simți cum

o frânghie i se strânge în jurul gleznelor și-l smucește, trântindu-l pe jos.

Degete ascuțite i se înfipseră în cotul drept, apăsând punctele vitale ale brațului, paralizându-l. O mână îl prinse de păr și începu să-l lovească cu fața de podea, spărgându-i nasul de prima dată. A treia oară, chipul lui Hu fu izbit de o piatră, care îi sfâșie ochiul. După aceea el se rostogoli într-o parte.

Lovi cu tot Talentul lui, dar nu nimeri nimic. Își simți mâinile duse la spate și apoi ridicate brusc, astfel încât i se dislocară ambii umeri. Hu urlă. Când își reveni suficient pentru a se gândi să se zbată, își descoperi brațele și picioarele legate laolaltă.

Cu ochiul rămas teafăr, îl zări pe Kyllar Stern clătănându-se, în mod clar epuizat, dar capabil încă să-l tragă, ținându-l de mantie. Se zbătu iarăși, încercând să nimerească adversarul sau orice altceva, dorindu-și să se poată ridica în picioare. Ucenicul lui Durzo îl aruncă pe spate și Hu urlă din nou, pentru că poziția aceea îi apăsa greutatea corpului pe umerii dislocați. Kyllar rămase lângă el.

Indiferent ce fusese pielea aceea neagră, iluzie sau altceva, era evident că tânărul nu mai putuse s-o mențină. Era gol pușcă, dar fața îi era la fel de înfiorătoare ca și masca. Hu își adună Talentul încercând să lovească iar.

Piciorul lui Kyllar izbi primul, rupându-i tibia lui Hu, care urlă și încercă să domine explozia neagră de durere ce-l adusese în pragul leșinului. Când redeschise ochii, Kyllar lovea o parte a podelei, care se deschise, pusă în mișcare de balamale nevăzute. Înăuntru, o roată de moară ascunsă se învârtea pusă în mișcare de apele Plithului. Hu înțelese că era mecanismul ce deschidea ușa imensă a ascunzătorii; puternicele lui angrenaje fuseseră decuplate acum și se roteau leneș.

— Nysos e zeul apelor, nu-i așa? întrebă Kyllar.

— Ce faci? urlă Hu înnebunit.

— Roagă-te! zise Kyllar pe un ton lipsit de milă. Poate c-o să te salveze.

Pe urmă făcu ceva cu mantia lui Hu. Pentru un moment, nu se întâmplă nimic, dar apoi țesătura se strânse în jurul gâtului și începu să-l târască pe podea.

— Nysos! urlă Hu aproape strangulat. Nysos!

Mantia îl trase în apă și, pentru un moment destul de lung și binecuvântat, tensiunea din jurul gâtului dispăru. Hu dădu din picioare și ieși la suprafață. Mantia se strânse însă din nou și-l aruncă pe roată. Mecanismul îl scoase din apă, trăgându-l de gât, îl răsturnă și-l băgă din nou la fund. Nu putea să respire. Se trezi scos iarăși din apă, apoi aruncat din nou și ajunsese încă o dată dedesubt.

De data aceasta, dădu energic din picioare când ieși din apă. Câștigă destul răgaz ca să tragă aer adânc în piept, dar imediat se trezi izbit și scufundat. Hu încercă să-și dezlege legăturile, însă orice încordare a umerilor îl făcea să intre în agonie. Brațele îi erau legate atât de strâns, încât simțea că și-ar fi putut fixa la loc încheieturile umerilor, dar de data asta piciorul cel bun nu mai găsi sprijin.

Urlă din nou când ieși din apă, însă roata continua să se învârtă. Afară, înăuntru, sus, jos.

*

Kyllar îl privi pe Hu Gibbet cum intră și iese, uneori implorând, alteori scuipând apa murdară a râului. Nu simțea nicio remușcare. Hu o merita. Kyllar știa ce știa, iar de asta era conștientă și victima lui. Lucrurile erau simple.

Clătinându-se, începu să caute maneta care deschidea ascunzătoarea. Nu se prefăcuse epuizat. Avusese pur și simplu noroc că-i mai rămăsese suficient Talent cât să-l păcălească pe Hu. În luptă dreaptă, probabil c-ar fi fost învins. Kyllar nu-și făcea iluzii cu privire la asta. Durzo îl învățase însă că nu există o luptă cinstită. Hu se lăsase luat prin surprindere, pentru că se crezuse cel mai bun. Durzo nu se considerase niciodată cel mai bun; prefera să creadă că toți

ceilalți erau mai slabi decât el. Putea să pară același crez, dar nu era.

Într-un final, Kyllar găsi ceea ce căuta. Apucă o scândură de lângă piatra mare și o ridică.

Roata care se învârtea lunecă în lateral până când dinții ei se întâlniră cu dinții alteia. Scrâșniră un moment, după care se potrivoră laolaltă și se rotiră. Hu fu ridicat pentru ultima dată din apă. Urlă. Capul îi fu prins între dinții roților uriașe și zbieretul se auzi mai ascuțit. Roțile se opriră pentru moment, forțându-se.

Capul lui Hu explodează ca o pustulă plină de sânge. Piciorarele îi zvâcniră spasmodic, iar corpul îi ieși complet din apă. Se prăbuși apoi într-o parte și roțile se învârtiră înroșind apa.

Lespedea imensă de piatră se ridică, scoțând la iveală un tunel. Undeva în adânc, începu să sune un clopoțel de alarmă.

Câteva momente mai târziu, doi străjeri apărură tropăind pe trepte, cu lăncile în mâini.

— Trebuie să... evacuați! zise Kyllar. Se împletici, dar niciunul dintre cei doi nu schiță vreun gest să-l ajute. Regele-zeu știe că sunteți aici. Spuneți-i Mamei K.

Pe urmă, leșină.

Feir Cousat își ascunse cât putu de bine trupul masiv în spatele unui copac. Mai erau două ore până în zori, iar silueta întinsă lângă foc stătuse nemișcată de ore. În doar câteva momente, Feir avea să afle dacă riscurile pe care și le asumase meritaseră.

Căutarea sabiei Curoch îl adusese în Cenaria prin taberele muntenilor halidorani și apoi în munții de la frontiera ceurană. Speranțele, dar și disperarea lui, atârnavă de faptul că nu auzise nici măcar o șoaptă despre o sabie specială. Asta însemna că dacă se afla pe drumul bun, Curoch putea să aparțină cuiva care habar n-avea ce era. Scenariul acela era evident preferabil încercării de a o fura de la un Vürdmeister. Orice asemenea vrăjitor care ar fi avut capacitatea s-o folosească pe Curoch l-ar fi putut ucide pe Feir în sute de feluri.

Cel mai probabil însă era pe o cale greșită. Făcuse o serie de presupuneri și-și redusese lista de posibilități. Mai întâi, îmbrăcase o uniformă halidorană, cususe însemne de mesager pe ea și vizitase o mulțime de tabere. Când fuseseră la școală, Dorian îl învățase halidorana, așa că se descurcase și în rarele ocazii în care conversația alunecase spre limba veche – majoritatea halidoranilor tineri vorbeau ambele limbi; Regele-zeu se gândise că ei ar fi putut conduce mai ușor dacă înțelegeau planurile celor cuceritori – știuse ce spuneau.

Fiindcă ei n-o găsiseră imediat pe Curoch, iar Feir presupunea că ar fi auzit zvonuri dacă s-ar fi întâmplat asta, însemna că sabia fusese luată de cineva. Identificase unitățile care curățaseră podul. Majoritatea soldaților proveniseră din

unități aproape distruse în timpul luptelor. Ulterior ei fuseseră strânși laolaltă într-o unitate nouă și trimiși acasă, păzind căruțele ce duceau prada spre Halidor – exact convoiul pe care-l urmăriseră el, Dorian și Solon.

Deoarece Dorian îl trimisese în miazăzi, Feir știa că sabia nu se afla în convoiul cu bagaje, așa că întrebase dacă existau oameni din unitățile acelea care nu reveniseră acasă. Găsise un soldat.

Aflarea destinației spre care pornise Ferl Khalius fusese cu totul altceva. De fapt, Feir nu-l găsise niciodată pe omul acela. Urmărise în schimb un Vürdmeister care fusese trimis în miazăzi. Vrăjitorul îl urmărea pe Ferl Khalius, iar Feir îl urmărea pe Vürdmeister. Îl văzuse pe Vürdmeister trăgând cu proiectile în Ferl Khalius și nobilul pe care acela îl răpise. Vrăjitorul își pierduse însă interesul imediat ce lordul se prăbușise de pe Muntele Ezeron.

În timp ce Vürdmeisterul își folosea bagheta de semnalizare ca să-i raporteze Regelui-zeu eșecul misiunii sale, Feir se strecurase mai aproape. Din cauza ninsorii dese și concentrării asupra magiei, Vürdmeisterul nu-l simțise. Îl ucisese imediat ce terminase de raportat.

Pe urmă, Feir făcuse ceva ce n-ar fi vrut niciodată să se repete. Traversase poteca de piatră, ciobită de loviturile Vürdmeisterului și acoperită de zăpadă. Sărise peste o crevasă lată de aproape doi metri, trebuind să facă față zăpezii afânate pe ambele părți. Trecuse peste porțiuni atât de abrupte, încât tălpile îi lunecau îndărăt. Sfârșise prin a folosi magia ca să topească gheața îndeajuns de mult timp pentru a mai face doar câțiva pași. Reușise, dar fusese aproape de moarte.

Curoch merita orice sacrificiu.

Își scoase sabia și pași înainte, adoptând poziția *zshel posto*, pe care o foloseau luptătorii ca să-și păstreze echilibrul și agilitatea pe teren alunecos. În câțiva pași rapizi ajunse lângă soldat. Sabia coborî și se împlântă în pieptul lui, dar nu întâlni decât mantia și zăpada care se depusese pe ea.

Feir blestemă și se întoarce la timp ca să-l vadă pe adevăratul Ferl Khalius ieșind din pădure și atacându-l, cu Curoch deasupra capului. Abia dacă avu timp să se ferească. Lovitura munteanului l-ar fi despicat în două dacă nu s-ar fi aruncat într-o parte. Chiar și așa, Curoch îi zvârli sabia din mână.

— Nu-i prea onorabil să spinteci un om care doarme, zise Ferl cu accent halidoran pronunțat.

— Miza-i prea mare ca să ne purtăm onorabil, replică Feir, care nu-și dăduse seama că celălalt știuse că era urmărit. Dă-mi sabia și te las în viață.

Pe bună dreptate, Ferl îl privi de parcă ar fi fost nebun: el era înarmat, iar Feir, nu.

— Să ți-o dau? I-o sabie de căpetenie.

— Căpetenie? Arma aia valorează mai mult decât tot clanul tău și celelalte clanuri de pe o rază de două sute de kilometri.

Ferl nu-l crezu, dar nici nu-i păsa.

— E sabia mea.

În fața lui Feir apărură trei puncte de lumină albă, fiecare mai mic decât unghia degetului mare. Se repeziră către Ferl Khalius. Bărbatul era un luptător destul de bun, însă existau limite în privința iuțelii cu care putea fi mânuită o sabie.

Două proiectile se pierdură în noapte, respinse de lama sa. Al treilea îi trecu însă pe sub mâini și i se înfipse în burtă. Feir își extinse magia cu dificultate – vrăjile la distanță nu fuseseră niciodată punctul lui forte – și împinse în sus. Magia pătrunse până în inima lui Ferl.

Munteanul își fixă ochii asupra lui și căzu pe o parte.

Feir ridică sabia Curoch fără entuziasm. Avusese dreptate. Toate presupunerile și alegerile lui se dovediseră corecte. Dacă povestea s-ar fi putut afla, barzii ar fi transformat-o într-o legendă. Tocmai recuperase unul dintre cele mai puternice artefacte magice create vreodată.

Dar de ce se simțea atât de gol pe dinăuntru?

De data asta fusese foarte ușor. Mersese cam încet, însă fusese ușor. Poate că Ferl avusese dreptate. Nu luptase onorabil, dar n-aveai cum să-ți închipui o luptă dreaptă cu deținătorul lui Curoch.

Nu era însă vorba despre asta. Recuperase nenorocita de sabie de trei ori deja. Putea fi declarat Găsitorul Oficial al Sabiei Curoch. O avea, totuși n-o putea folosi. El era mediocru și făcuse greșeala de a fi prieten cu cei măreți.

Solonariwan Tofusin Sa'fasti fusese prinț al Imperiului Sethi. Talentul lui îl plasa printre cei mai importanți magi în viață. Dorian era și el prinț, Vürdmeister și altele, un mag care se naște o dată la o generație. Feir în schimb era fiu de cizmar, cu oarece Talent și îndemânare în lupta cu sabia. O vreme fusese ucenic de fierar, dar apoi i se descoperise Talentul, ceea ce îl trimisese la școala de Făurari, după care fusese angajat ca armurier și instructor de luptă la Sho'cendi, acolo unde îi întâlnise pe Solon și Dorian.

Dorian își renegase originea, și atât el, cât și Solon nu primiseră în mod oficial vreun tratament aparte. Feir știa însă că asta nu însemna că n-aveau niciun beneficiu de pe urma originii lor nobile. Indiferent ce li se întâmpla, ei știau că erau diferiți, că aveau însemnătate. Feir nu se bucurase niciodată de așa ceva. Fusese mereu al doilea, dacă nu chiar al treilea.

Bagheta de semnalizare începu să strălucească și Feir o scoase din buzunar. Tânărul Vürdmeister pe care îl ucisese avusese asupra lui o cheie de traducere. În mod evident, fusese prima dată când i se încredințase o baghetă de semnalizare, de aceea Feir reușise să traducă fulgerările de lumină în litere, dar textul era codificat și în halidorană. Spargerea codului fu simplă. Prima literă era cea halidorană plus încă una, a doua era litera plus încă două și tot așa. Ele se succedau însă foarte repede, iar Feir nu avea pe ce să le noteze și, mai mult, vocabularul lui halidoran era limitat.

Regele-zeu folosea baghetele de semnalizare exact cum ar fi făcut-o și Feir. Cu ajutorul lor coordona trupele și

meisterii aflați la distanță. Era simplu, totuși constituia un avantaj enorm. Ordinele sale ajungeau instantaneu, în timp ce oponenții erau nevoiți să aștepte ore sau chiar zile să le vină mesageri. În acel răstimp, situația se schimba, la fel și planurile.

Nu era de mirare că devastase pur și simplu toate armatele ce i se opuseseră.

— Adunați-vă... miazănoapte... de..., transmise bagheta de semnalizare.

Pe urmă se opri, iar lumina albastră deveni roșie. Oare ce însemna asta? Feir identifică literele și, având o bănuială, le traduse în limba comună: C.R.Â.N.G.P.A.V.V.I.L. Crângul lui Pavvil. Lumina redeveni albastră și începu să transmită mai repede decât putea înțelege Feir, care prinse însă o secțiune repetată de două ori: „două zile, două zile”. Pe urmă, lumina se stinse.

Feir oftă lung. Trecuse prin Crângul lui Pavvil în drumul lui spre miazăzi. Era un târgușor forestier care producea singura cherestea de stejar din Cenaria. La miazănoapte de el, se afla o câmpie potrivită pentru o bătălie. Cu siguranță, Regele-zeu avea de gând să distrugă acolo armata rebelă.

Ar fi putut ajunge acolo în două zile. Mai avea două ore până în zori. Oare halidoranii considerau că ziua începe odată cu răsăritul soarelui sau la miezul nopții? Două zile însemnau cu adevărat două, sau trei?

Înjură în barbă. Reușise să spargă un cod obscur într-o altă limbă, dar nu putea să numere până la trei. Minunat!

Bagheta de semnalizare deveni galbenă, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

— Vürdmeister Lorus, raportează!

„Oh, nu!”

Bagheta străluci.

— De ce... mergi... miazăzi?

Lui Feir îi stătu inima în loc. Deci baghetele de semnalizare nu permiteau doar comunicarea, ci își transmiteau și poziția. Asta nu era bine.

— Pedeapsa... când te întorci.

„Pedeapsa mea va fi stabilită când mă voi întoarce?”

— ...Lantano... zvon pe lângă tine. Vreun semn?

Feir își dorea să-și poată apuca propria ignoranță de gât și s-o scuture bine. Ce se zvonea că era pe lângă el?

— Vürdmeister? Lorus? Dacă nu răspunzi, vei...

Feir aruncă bagheta cât mai departe și se trase înapoi. Nu se întâmplă nimic. Se scurse un minut. Tocmai începea să se simtă ca un idiot, când bagheta de semnalizare explodează cu atâta putere, încât scutură zăpada din copaci la o sută de pași distanță.

„Ei bine, asta o să-i trezească cu siguranță pe vecini.”

Vecinii. Gândul ăsta nu era prea drăguț. Și Lantano? Numele îi părea cunoscut.

Feir sui un deal pietros din apropiere pentru a cerceta mai bine împrejurimile. Își dori să n-o fi făcut. La doar patru sute de pași distanță către miazăzi își făcuse tabăra o adevărată armată, care număra probabil șase mii de soldați. Lor li se adăugau și însoțitorii obișnuiți pentru un asemenea corp militar, încă vreo patru mii de oameni: soții și servitori, fierari și prostituate, bucătari și potcovari.

Steagurile armatei aveau ca blazon o sabie neagră așezată vertical pe un fond alb: însemnul lui Lantano Garuwashi. Era numele pe care și-l aducea aminte: un general care nu fusese învins niciodată, fiul unui om de rând care câștigase șaizeci de dueluri. Dacă ar fi fost să dea crezare poveștilor, se părea că lupta uneori cu săbii de lemn pentru antrenament împotriva oțelului adversarului, doar ca să facă confruntarea mai interesantă.

Vecinii auziseră cu siguranță explozia, iar un grup de zece călăreți se îndrepta spre Feir chiar atunci. Îi urmau cel puțin încă o sută.

Kyllar deschise ochii și se trezi într-o cameră pe care n-o cunoștea. Situația asta se repeta mult prea des. Încăperea era mică, murdară, înghesuită. Patul mirosea de parcă paiele nu fuseseră schimbate de douăzeci de ani. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce se pregătea pentru ceea ce ar fi trebuit să i se întâmple.

— Stai calm, îi spuse Mama K apropiindu-se de patul lui.

Fără îndoială, se afla într-o ascunzătoare, iar după miros era în partea de miazănoapte a Furnicarului.

— Cât timp...? întrebă el cu glas cârâit. Cât timp am dormit?

— Și mie îmi pare bine să te văd, îi răspunse Mama K zâmbind.

— O zi și jumătate, se auzi o voce de bărbat.

Kyllar se ridică și văzu că-i vorbise lordul general Agon. Asta era o surpriză.

— Se pare că zidul ăsta imens și mare din jurul orașului nu-i singurul care s-a schimbat pe-aici.

— E uimitor ce pot face ticăloșii când încearcă să întreprindă ceva constructiv, nu-i așa? zise Agon, care avea o cârjă și se mișca de parcă l-ar fi durut genunchiul.

— Îmi pare bine să te văd, Kyllar, repetă Mama K. Au început deja să circule zvonuri despre felul în care Îngerul Noptii l-a omorât pe Hu Gibbet, dar singurii oameni care știu că-i vorba despre tine sunt gărzile mele. Mă servesc de multă vreme, nu vor vorbi.

Identitatea lui era deocamdată în siguranță, însă Kyllar nu dorea să se lase distras de asta. Venise prea de departe, prea repede și dăduse totul având un singur gând în minte.

— Ce știți despre Logan?

Mama K și Agon se uitară unul la celălalt.

— A murit, răspunse femeia.

— Ba nu, o contrazise Kyllar.

— Cele mai bune informații pe care...

— Nu e mort. Jarl a venit să-mi spună asta tocmai în Caernarvon.

— Kyllar, zise Mama K, halidoranii au aflat ieri despre Logan. Din câte știm, fie a fost ucis de alt prizonier, fie s-a aruncat în Gaură ca să scape de Regele-zeu.

— Nu cred.

„Ieri. În timp ce dormeam? Am fost atât de aproape...”

— Îmi pare rău, zise Mama K.

Kyllar se ridică și găsi la capătul patului un costum nou de mătrășitor. Începu să se îmbrace.

— Kyllar! spuse Mama K, dar el o ignoră.

— Fiule, interveni și Agon, e momentul să-ți deschizi ochii. Nimănui nu-i place că Logan a murit. Mi-a fost ca un fiu. Nu-l poți aduce înapoi, însă stă în puterea ta să faci lucruri pe care nimeni altul nu le-ar putea duce la bun sfârșit.

— Și lasă-mă să ghicesc, zise Kyllar pe un ton amar, aranjându-și tunica. Voi doi aveți deja în minte câteva feluri în care mi-aș putea pune în valoare abilitățile.

— În câteva zile, armata lui Terah Graesin o va înfrunta pe cea a Regelui-zeu la miazănoapte de Crângul lui Pavvil. Ea va ajunge acolo prima și va avea avantajul terenului și al efectivelor superioare, zise Mama K.

— Și care-i problema?

— După Nocta Hemata, Regele-zeu ar fi trebuit să fie de două ori mai grijuliu decât a fost vreodată, dar se avântă fără frică în lupta asta. Kyllar, iscoadele noastre au prins numai frânturi, însă eu sunt sigură că-i o capcană. Terah

Graesin nu mă crede. Femeia asta n-a vrut să lupte până când Regele-zeu nu i-a oferit o bătălie despre care ea crede că n-o poate pierde. Acum o are și nimic n-o va opri. Tot ce știm este că Regele-zeu pregătește ceva magic și că este important.

— Nu-i nevoie să-mi spui, zise Kyllar.

— Vrem să te angajăm pentru o misiune, spuse Mama K. O lovitură demnă de Îngerul Noptii. Vrem să-l ucizi pe Regele-zeu.

— Ești nebună!

— Vei deveni o legendă, insistă Agon.

— Aș prefera să rămân în viață.

Era ciudat. Exact asta doriseră de la el și înainte să fi părăsit orașul, aceeași misiune pe care i-o încredințase Jarl înainte să moară. Să-l asasineze pe Regele-zeu. Să compenseze toată durerea și irosirea antrenamentelor de mătrășitor. O singură lovitură și putea pune armele în cui, satisfăcut că-și făcuse mai mult decât datoria. O crimă care ar fi salvat mii de vieți. Părea să-i fie predestinată.

— Chiar dacă Logan mai este în viață, ce sens ar avea să-l salvezi dacă nu folosești singura lui șansă de a avea vreodată un regat? zise Agon. Dacă a supraviețuit atâta vreme, o s-o mai ducă o zi sau două. Ucide-l pe Regele-zeu, salvează-ne țara și abia apoi mergi să-l cauți pe regele nostru.

Kyllar alese arme din arsenalul imens pe care i-l pregătise Mama K și le ascunse în costumul de mătrășitor.

— Ne condamni pe toți! Ai o putere pentru care eu mi-aș da și viața, dar nu vrei s-o folosești ca să ne-ajuti. La naiba cu tine! exclamă Agon, după care se răsuci pe călcâie și plecă.

Kyllar o privi pe Mama K. Ea rămăsese, însă asta nu însemna că-l și înțelegea.

— Și mie-mi pare bine să te văd, Mama, zise Kyllar, inspirând adânc. Am lăsat-o pe Uly cu Helene. Vor fi în regulă. Le-am dat suficienți bani ca să le-ajungă pentru tot restul vieții. Helene o va iubi. Eu am făcut tot ce am putut... Jarl...

Simți cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi fierbinți. Mama K puse o mână pe umărul său, iar el privi în jos.

— Știu că n-are sens, urmă Kyllar. Am jurat totuși să las toate astea în urmă. Mi-am rupt legământul pentru Logan. Asta m-a costat iubirea Helenei și încrederea lui Uly. Nu le-am abandonat ca să fur altă viață, ci ca să salvez una. Mă-nțelegi?

— Știi de cine-mi amintești? întrebă Mama K. De Durzo. Pe vremea când era mai tânăr, înainte s-o ia pe drumuri greșite. Ar fi fost mândru de tine, Kyllar. Eu... și eu sunt mândră de tine. Mi-aș dori să cred că soarta n-a fost atât de crudă, încât să te facă să sacrifici totul numai pentru a descoperi că Logan a murit, dar nu mai am încrederea aceea. Am să spun totuși în ce cred: cred în tine, încheie ea, îmbrățișându-l.

— Te-ai schimbat.

— E din vina ta, zâmbi ea. Mai urmează să devin senilă.

— Îmi place.

Femeia își puse mâinile pe obrajii lui și-l sărută pe frunte.

— Du-te, Kyllar! Du-te, dar întoarce-te, te rog.

*

Logan adormise de două ori, așteptându-se de fiecare dată să nu se mai trezească. Încetase să mai mănânce: n-avea de gând să se atingă de cadavrul lui Fin. Încetase de asemenea să mai simtă mirosul greu, coroziv al aerului. Încetase să mai ia în seamă murmurele îngrijorate ale lui Scrâșnilă. Încetase și să mai sângereze, dar era prea târziu. Era sleit de puteri.

După ce Scrâșnilă îl ajutase să se sprijine de o stalagmită, Logan văzuse alt trup zdrobit la câțiva metri depărtare. Era Natassa Graesin. Urletele prizonierilor n-o mai înspăimântau acum. Membrele îi erau frânte, însă chipul îi părea senin, fără niciun reproș în ochi. Erau goi.

Singurul sentiment de care era în stare Logan se dovedi a fi regretul. Îi părea rău pentru Natassa, care nu-i spusese cum ajunsese acolo. Îi părea rău pentru toate lucrurile pe care n-avea să le mai facă vreodată. Nu-și dorise cu adevărat

tronul. Bănuise dintotdeauna că a fi rege era mult mai greu decât părea. În timp ce fusese în Burdihan, regretase uneori că nu va rămâne în memoria oamenilor pentru ceva semnificativ.

Acum, cu spatele proptit de stalagmita care avea într-o bună zi să crească peste corpul lui, îngropându-l pentru eternitate, își dorea lucruri mai simple. Îi lipsea lumina soarelui, mirosul ierbii, al ploii, al unei femei. Îi era dor de Serah Drake și de toate trivialitățile ei, de soția lui... Jenine fusese tânără, deșteaptă și frumoasă, un diamant pe care îl descoperise doar ca să-l piardă apoi repede, pentru totdeauna. Îi ducea dorul și lui Kyllar, cel mai bun prieten al lui. Alt diamant care-i fusese smuls, pe care-l regăsise și apoi îl pierduse.

Logan își dorea acum iubire și copii, administrarea domeniilor sale, o viață simplă, o familie numeroasă și câțiva prieteni apropiați. Asta i-ar fi oferit toată nemurirea de care avea nevoie.

O vreme, se rugă zeilor vechi. Nu avea ce altceva să facă, fiindcă Scrâșnilă nu era cine știe ce companie, dar zeii nu-i răspunseseră. Se rugase până și zeului unic la care se închina contele Drake. Nu prea știa cum ar fi trebuit să sune o rugăciune adresată unui zeu al tuturor lucrurilor. De ce i-ar fi păsat Lui? Logan renunță.

În cea mai mare parte a timpului însă, încerca să ignore durerea.

Era pe cale să închidă ochii ca să încerce să moară din nou – sau să doarmă, nu conta –, când Scrâșnilă începu să urle. Era un sunet ascuțit, pătrunzător și supărător, cum Logan nu mai auzise niciodată.

Prin crăpătură, țâșni un nor de fum tăios, ce învălui silueta pe care Logan o zărise doar pentru o clipă. Când fumul se împrăștie, din el păși un demon.

Pentru prima dată, Logan îl văzu pe Scrâșnilă înspăimântat. Se retrase lângă el și se ghemui tânguindu-se, totuși se opri acolo. Loialitatea uriașului nu cunoștea limite.

Demonul înaintă încet, cu ochii strălucitori și albaștri fixați pe Logan. Era oare Moartea care venise într-un final? Logan nu se temea.

— Ce rahat, omule! zise Moartea cu glas familiar. Am crezut că trebuie să urc tocmai până-n Gaură ca să te găsesc.

— Ce ești? hârâi Logan.

Fața demonului licări și apoi se topi, iar în locul ei apărură chipul lui Kyllar. În momentul acela, Logan fu sigur că înnebunise.

— Scuze, am uitat de față, zise Kyllar zâmbind subțire și încercând să-și ascundă îngrijorarea. Arăți... ăăă... ca partea dinspre miazăzi a unui cal care merge spre miazănoapte.

Era o expresie pe care Logan obișnuia s-o folosească pe vremuri, atunci când abia dacă știa o zecime din înjurăturile pe care le învățase în Burdihan. Kyllar zâmbi din nou.

— ăăă... tipul ăsta mare, o să fie în regulă?

Scrâșnilă tremura și nici măcar Logan nu-și putea da seama dacă o făcea de furie sau de frică.

— Scrâșnilă, zise el, ăsta-i un prieten. A venit să ne ajute. Uriașul nu-și schimbă expresia feței, dar nici nu atacă.

— Chiar ești tu, nu-i așa? întrebă Logan.

— Am venit să te salvez, zise Kyllar.

Când Logan nu-i răspunse, se apropie și-i examină corpul. Chipul i se întunecă.

— Uite, ăsta-i alt miracol. Încă mai miști, zise el în barbă.

Logan simți că era pe cale să-și piardă cunoștința, în timp ce Kyllar îl ridică în picioare. Prietenul său îi vorbea și o parte a minții lui înțelese că încerca doar să-l țină treaz. Se strădui să-i asculte vocea și să ignore glasurile durerii și morții care îl chemau la ele.

— ... fiindcă-i aproape imposibil să intri acum în Burdihan. Nu ca pe vremuri... Se zice că cineva sau ceva și-a făcut casă acolo. Asta de parcă Burdihanul ar fi vreun palat.

— Hali, șopti Logan.

Kyllar îl conducea mai adânc în Gaură. Logan se împiedică din nou, iar când deschise ochii descoperi că era legat

de spinarea prietenului său. Asta n-avea cum să fie normal. Chiar dacă slăbise foarte mult, Kyllar n-ar fi trebuit să-l poată căra așa ușor. Senzația persista însă. Kyllar îl ducea tot mai jos, unde nu exista vreo cărare și nici alge luminoase. El se mișca însă cu siguranță și continua să vorbească, iar glasul lui îl apăra pe Logan de terorii beznei.

— ...am fost odată la Conduce și mi-am amintit că ele păreau să coboare până-n centrul pământului. M-am gândit că Burdihanul e cumva paralel cu ele și chiar destul de aproape. Am presupus că dacă voi coborî îndeajuns, tunelurile s-ar putea intersecta. Ai văzut vreodată Conducele alea pe dinăuntru? Sunt din metal și coboară în linie dreaptă, parcă la nesfârșit. Pale imense ca de moară se învârt din cauza aerului care se ridică. M-am gândit că aș putea coborî în două feluri: repede sau încet. Mă cunoști, îți dai seama ce-am ales. Am înșfăcat un scut din care mi-am făcut un fel de sanie cu frâne de mână, ca să pot coti puțin... Îți spun, a fost nemaipomenit! Noroc că mi-am pierdut aproape complet viteza în vecinătatea ultimului ventilator. Sunt sigur că se rotea mai iute. Îmi pare rău de cei care vor trebui să coboare ca să-l repare.

Kyllar se opri și trase adânc aer în piept.

— N-am de gând să te mint. Asta-i partea cea mai rea. Trebuie să coborâm sub apă. Am ajuns la hotar, Logan. În locul ăsta sunt separate Gaura și Conducele. Apa e fierbinte, iar locul e strâmt. Te vei simți de parc-ai fost înmormântat. Îți promit că dacă poți păcăli moartea asta, vei trăi o viață nouă. Tu ține-ți doar răsuflarea, iar eu voi face restul.

— Scrâșnilă, zise Logan.

— Scrâșnilă? Ah, tipul mătahălos? Păi... nu pare să fie foarte încântat de apă.

Logan nu-l putea vedea pe Scrâșnilă. În locul acela nu era pur și simplu întuneric, ci beznă totală, una cotropitoare, omogenă, care te învăluia complet. Era un întuneric fierbinte, umed, greu și înăbușitor care părea că-i pătrunde până în plămâni. Nu-și dădea seama cum reușea Kyllar să-l vadă pe Scrâșnilă, dar el nu dorea să-și lase prietenul acolo.

— O să... o să te-ntorci să-l iei și pe el? întrebă Logan.
Urmă o tăcere grea.

— Da, Maiestate, zise Kyllar într-un târziu.

— Eu... eu sunt gata.

— Începe și numără. De unul singur, am trecut în aproape un minut. Împreună, s-ar putea să dureze ceva mai mult.

„Un minut?”

— Înainte să trecem... îmi pare rău, Logan. Regret toate astea, fiindcă o parte din ele s-au întâmplat și din cauza mea. Îmi cer iertare că nu ți-am spus ce sunt, că nu l-am ucis pe Tenser când am avut ocazia. Pur și simplu... regret.

Logan rămase tăcut. Nu reuși să găsească nici cuvintele și nici puterea necesare ca să-i spună prietenului său ceea ce merita să audă.

Kyllar nu mai așteptă. Începu să inspire adânc, iar Logan îi urmă exemplul. Un moment mai târziu, plonjară împreună în apă. Logan se lipi de Kyllar, încercând să nu-i stingherească mișcările brațelor și să-și alinieze corpul cu șuvoiul de apă.

Apa era fierbinte, înțepător de fierbinte, și deveni limpede că pentru Kyllar partida de înot nu era una de plăcere. Logan simți cum se răsucesc, apoi Kyllar se prinse probabil de niște pietre ca să se scufunde mai în adânc, pentru că se mișcau mai rapid. De fapt, înaintau mai repede decât crezuse Logan că era posibil s-o faci sub apă. Știa cât de puternic era Kyllar: se luptase și se antrenase cu el, dar viteza aceea n-ar fi trebuit să fie posibilă cu povara pe care o trăgea prin apă.

Zece, unsprezece. Apa îl apăsa din toate părțile, părând că vrea să-l strivească. O parte din mintea lui Logan se mira că prietenul său mai făcuse asta și de unul singur, fără să fie sigur că tunelele se intersectează, sau fără să știe distanța pe care trebuia s-o străbată. După paisprezece secunde, plămânii lui Logan ardeau deja.

Rezistă, încercând însă să nu se încordeze prea mult ca să-și păstreze puterile. Durerea nici nu conta, se încurajă el.

După douăzeci de secunde, constată că nu mai coborau. Spinarea i se frecă se piatră. Se simțea diferit, deși n-ar fi putut

preciza ce simț îi spunea asta. Se gândi că intraseră într-un tunel și, după felul în care înainta Kyllar, locul acela era îngust.

Patruzeci. Patruzeci și unu. Acum nu mai putea să ignore durerea. Aerul dădea să-i iasă prin gât, implorând să fie eliberat. Parcă îl izbea cu barosul. Dacă ar fi putut să lase doar puțin să iasă, doar puțin.

La cincizeci, se bloacă. Brusc, orice înaintare încetă. Surpriza îl făcu pe Logan să-și deschidă pleoapele. Apa fierbinte și acidă îi atacă ochii, iar el tuși involuntar. O bulă enormă de aer dătător de viață se grăbi să-i părăsească plămânii.

Kyllar trase și trase din nou. Logan simți cum ceva se rupe, dar nu-și dădu seama dacă era tunică sau zdrențuită sau propria-i piele. Porniră însă din nou înainte.

Mai avea mai puțin de un sfert din rezerva de aer. Kyllar se mișca iarăși cu o viteză incredibilă, dar tot nu începuseră să suie.

Logan îl simți pe Kyllar cum se întoarce, însă prietenul lui nu se îndreaptă în sus. În loc de asta, cu o mișcare ce iluminează totul cu scânteii magice albastre, trase o sabie scurtă de la cingătoare. Logan fu zgâlțâit în toate părțile în timp ce Kyllar tăia și spinteca o formă care strălucea la răstimpuri ca un fulger argintiu.

Era imposibil să mai reziste. Kyllar începu să suie, dar Logan nu putea să mai îndure încă douăzeci de secunde. Nu mai rezista atât.

La a șaiszeci și șaptea secundă, lăsă să-i scape ultima rămașiță de aer.

Suiau atât de repede, încât simți bulele de aer revenindu-i pe față în timp ce țâșneau în sus. Le depășiră.

Plămânii îi ardeau. Se dădu bătut și inspiră.

Prin nări îi intră un val de apă fierbinte – urmat însă cu aer. Logan începu să tușească, horcăind, iar lichidul usturător și fierbinte îi țâșni pe nări și pe gură. Sinusurile îl ardeau, dar peste încă o clipă în ele intră aer răcoros și curat.

Kyllar îl dezlegă și-l așează cu grijă pe pământ. Logan rămase pe spate, abia respirând. Era tot întuneric, dar undeva

deasupra lor, sus în țevile de metal ale Conductelor, zări strălucirea depărtată a unor torțe. După experiența apei întunecate, i se păru că pășește într-un univers al luminii.

— Regele meu, i se adresă Kyllar. În apă există ceva. O șopârlă imensă, teribilă. Dacă o să cobor din nou, nu știu dacă mă voi mai întoarce. Iar tu nu ești în stare să scapi de unul singur. Fără mine, vei muri aici. Mai vrei să-ți aduc tovarășul?

Logan își dori să răspundă că nu. El era mai important decât Scrâșnilă pentru regat. Și-i era frică să rămână singur. Viața devenise brusc o perspectivă foarte apropiată, iar acum nu mai dorea să moară.

— Nu-l pot abandona, Kyllar. Iartă-mă!

— Ai avea nevoie de iertare doar dacă mi-ai fi cerut să-l părăsesc, zise Kyllar și plonjă înapoi în apă.

Lipsi vreme de cinci minute agonizante. Înota cu o viteză atât de mare, încât când ajunse la suprafață, sări prin ea și ateriză în picioare. Își confecționase un soi de ham din frânghie și-l trăsese pe Scrâșnilă în urma lui. Acum apucă de funie și începu să tragă repede.

Scrâșnilă zbură practic afară din apă. Respiră adânc și-i zâmbi lui Logan.

— Ținut răsuflare bine, zise el.

Kyllar îl îmbrânci pe Logan în brațele uriașului, în momentul în care ceva uriaș ieși din apă în spatele lor. Ceva îl lovi pe Kyllar și-i aruncă pe toți trei pe jos.

Încăperea se aprinse de lumina albastră iridescentă pe care o emana Kyllar însuși. Sărea dintr-o parte în alta, între stalagmite, folosindu-le pentru a-și schimba direcția în mod neprevăzut. Frica îi puse un nod în gât lui Logan. Creatura cu care se lupta Kyllar era enormă. Labe gigantice, palmate, frângeau stalagmitele de parcă ar fi fost rămurele. Peste tot ploua cu pietre și Logan se ghemui ca o minge. Din botul vizibil doar când ochii și colții reflectau lumina albastră a lui Kyllar, răbufneau valuri de răsuflare. Din când în când, se zărea o lumină verde-argintie pâlpâind intermitent.

Cel mai înspăimântător era că nu putea distinge nimic. Bătălia se desfășura la numai câțiva pași de ei, dar Logan nu putea face nimic, nici măcar s-o vadă. Auzi un zăngănit și presupuse că era sunetul făcut de sabia lui Kyllar pe solzii creaturii, dar nu avea de unde ști. Nu înțelegea nici cum putea să se lupte prietenul lui în întunericul acela și n-avea nicio speranță că-l putea ajuta. Nu știa de fapt nici cât de mare era monstrul sau cum arăta.

Îl pierdu din vedere pe Kyllar sau el dispăru, pentru că până și bestia se opri și pufni. Începu să adulmece aerul, mișcându-și înainte și înapoi capul imens.

Brusc se repezi spre Logan și Scrâșnilă. Regele întinse mâinile și simți pielea slinoasă trecându-i pe lângă degete. Peste tot se rupeau stalagmite. Apoi arătarea întoarse capul. O lumină rece și argintie ca a lunii îi străluci în ochii verzi, iar căpățâna uriașă dispăru din nou în întuneric.

Botul slinos lunecă pe lângă obrazul lui Logan, când creatura se răsuci iarăși spre ei. Adulmeca întruna. Degetele bărbatului dădură peste o bucată ruptă de stalagmită, pe care o înșfăcă zdravăn. Mișcarea atrase creatura. Se retrase puțin și ochii ei îl luminară pe Logan de parcă ar fi fost o torță. Irisul imens se apropie.

Logan înfipse piatra ascuțită în ochiul uriaș și o răsuci înainte și înapoi. Lumina verde-argintie se revărsă pe el, odată cu sângele fiarei. Ochiul se stinse ca o lumânare în care sufli și întreaga cavernă răsună de un urlet care stârni ecouri în depărtare. O clipă mai târziu, o siluetă întunecată trecu pe lângă Logan și atacă ochiul rănit.

Creatura urlă din nou și se trase înapoi. Se auzi un pleoscăit uriaș, apoi totul se cufundă în liniște.

— Logan? întrebă Kyllar, cu vocea încă tremurând din cauza adrenalinei. Asta a fost... asta a fost Hali?

— Nu. Hali e... altfel. Mai rea, râse nesigur Logan. Asta a fost doar un dragon.

Izbucni din nou în râs ca orice om care scapă de o frică îngrozitoare.

Apoi toate luminile se stinseră.

Când se trezi, toți trei erau prinși într-un harnașament, iar Kyllar îi trăgea în sus cu ajutorul unei frânghii care probabil era prinsă de un scripete undeva deasupra. Urcau prin puțul central al Conductelor. Era un tub imens de metal, lat de treizeci de pași, iar toate elicele enorme fuseseră oprite. Oare cum reușise Kyllar asta?

Urcușul le luă încă zece minute și în tot acel timp simți că brațul îl arde și-l furnică acolo unde îl atinsese lichidul scurs din ochiul creaturii. Nu avu curajul să se uite.

— M-a ajutat un om al nostru dinăuntru, zise Kyllar. Sa'kagéul e acum unul dintre cei mai importanți aliați ai tăi, Maiestate. Poate singurul.

Ajunseră curând la o porțiune în care conductele erau orizontale. Cu multă grijă, Kyllar îl dezlegă pe Logan, și apoi pe Scrâșnilă. Tăie frânghiile și le azvârli în abis. Aruncă și scripetele. Îi conduse apoi pe porțiunea orizontală care se îngusta treptat, până ajunseră la o ușă. Kyllar bătu în ea de trei ori.

Când se deschise, Logan se trezi față în față cu Gorkhy.

— Logan. Uite-l pe omul nostru din interior, zise Kyllar. Gorkhy, banii tăi...

— Tu! se răsti gardianul cu fața trădându-i același dezgust pe care îl simțea și Logan.

— Omoară-l! scrâșni regele.

Ochii gardianului se bulbucară. Apucă fluierul pe care îl purta agățat de un lanț în jurul gâtului. Până să-l ducă la buze, capul îi zbură însă de pe umeri. Corpul căzu fără zgomot.

Fusese foarte rapid, foarte ușor. Kyllar trase cadavrul pe tunel și-l aruncă în puț, după care se întoarse repede. Logan tocmai pronunțase prima sa condamnare la moarte.

Kyllar nu-i ceru vreo explicație. Era straniu, extraordinar, dar și îngrozitor. Logan simțea că are putere și asta îl făcea să se simtă tulburător de minunat.

— Maiestate, spuse Kyllar deschizând ușa și poftindu-l afară din coșmar. Regatul te așteaptă!

Când Kaldrosa Wyn și alte zece fete de la Dragonul Fricos ieșiră din ascunzătoarea Mamei K, Furnicarul se schimbase. În aer plutea o surescitare nervoasă. Nocta Hemata fusese un triumf, dar urmau repercusiunile. Toți știau asta. Mama K le spusese că trebuie să părăsească ascunzătoarea subterană, fiindcă secretul existenței îi fusese compromis. Îngerul Noptii le salvase în ultimul moment de la masacrul plănuțit de Hu Gibbet.

Kaldrosa mai auzise zvonuri despre Îngerul Noptii, imediat după lovitura de palat, totuși nu crezuse în ele. Acum toată lumea știa că el exista. Văzuseră leșul lui Hu Gibbet.

Mama K le spusese că le va scoate din oraș cât de repede era cu putință, totuși extragerea a trei sute de femei din Furnicar cerea timp. Aveau metode pentru a ocoli sau a trece pe sub noile ziduri ale Regelui-zeu, însă nu era ușor. Grupul din care făcea parte Kaldrosa Wyn trebuia să plece în seara aceea. Mama K le spusese că dacă doreau să rămână în oraș, dacă aveau soți, prieteni sau familii la care să se întoarcă, era suficient să nu se prezinte în seara aceea la locul de întâlnire.

Peste Furnicar domnea tăcerea în timp ce femeile părăsiră ascunzătoarea. Băteau la ochi, bineînțeles, fiindcă rămăseseră în costumele extravagante din bordel. Croielile maestrului Piccun păreau obscene în lumina crudă a zilei, pe străzi circulăte. Mai mult, unele costumații erau mânjite cu pete negre și maronii de sânge închegat.

Femeile nu se întâlneau însă cu niciun soldat și curând deveni clar că halidoranii nu mai intrau acum în Furnicar.

Localnicii le aruncau priviri stranii. Una dintre aleile pe care încercară s-o apuce era blocată de o clădire care se prăbușise probabil în Nocta Hemata, iar asta le obligă pe Kaldrosa Wyn și pe celelalte să străbată Piața Durdun de la un capăt la celălalt.

Locul era aglomerat, dar în momentul în care apărură fostele prostituate, se lăsă tăcerea. Toți ochii se ațintiră asupra lor. Fetele strânsesă din dinți, pregătite să audă jigniri provocate de îmbrăcămintea lor, însă nu se întâmplă nimic.

O femeie zdravănă care vindea pește se aplecă peste tarabă și le spuse:

— Ne-ați făcut mândri, fetelor!

Ele nu se așteptaseră la asta. Cuvintele acelea le atinseră în chip neașteptat. Peste tot era la fel. Oamenii le salutau din cap și le acceptau, printre ei numărându-se chiar și femeile care, cu o săptămână în urmă, ar fi strâmbat din nas la vederea unei prostituate, întrucât îi invidiau înfățișarea frumoasă și viața ușoară. Deși Iepurii se așteptau să fie striviți de Regele-zeu și știau că asta va urma cu siguranță, persecuțiile îi uniseră. Fuseseră surprinși ei înșiși de propria lor vitejie și, într-un fel, prostituatele le ridicaseră stindardul luptei.

*

Cele două zile minunate de călătorie solitară spre Cenaria avură o singură problemă. Nu mai exista niciun plod care s-o irite. Nicio baborniță care s-o certe. Niciun schimb de replici sau vreo umilință. Timpul îi oferi în același timp lui Vi ocazia de a-și da seama cât de fragile îi erau planurile.

Prima ei intenție fusese să meargă la Regele-zeu. Asta i se păruse nimerit doar pentru cinci minute. L-ar fi anunțat de moartea lui Kyllar. Și de a lui Jarl. După aceea, i-ar fi cerut banii și ar fi plecat.

Cum să nu! Bâiguielile Surorii Ariel despre vraja care o lega erau însă mult prea precise ca să fie simple presupuneri.

Le simțise foarte plauzibile. Fie că era mai lungă sau mai scurtă, Vi era convinsă că i se pusese o lesă. Garoth Ursul făgăduise s-o frângă. Și nu era genul de promisiune pe care s-o uite.

De fapt, Vi se simțea deja frântă. Își pierdea atuurile. Una era să-i pară rău fiindcă-l ucisese pe Jarl. El o ținuse în viață, îi fusese prieten fără să-i ceară vreodată să-i folosească trupul. Nu reprezentase niciodată o amenințare, fizică sau sexuală.

Kyllar era însă altceva. Chiar și acum, când călărea încet pe străzile din Cenaria, cu gluga coborâtă pe față, Vi nu se putea abține să se gândească la el. De fapt, îi părea rău că murise. Aproape că se simțea tristă.

Kyllar fusese un mătrășitor al naibii de bun. Unul dintre cei mai buni. Era păcat că fusese ucis cu o săgeată, trasă probabil dintr-o ascunzătoare. Era imposibil chiar și pentru un mătrășitor să se ferească de așa ceva.

— Asta e, rosti ea cu voce tare. Se poate întâmpla oricui. Mă face să-mi dau seama de propria mortalitate. Doar că-i păcat.

Nu era însă doar păcat. Nu asta simțea și era perfect conștientă. Kyllar fusese destul de drăguț. Asta dacă poți gândi „destul de drăguț” rânjind în minte. Destul de fermecător. Ei, nu foarte fermecător. Se străduise totuși.

De fapt, era vina lui Uly. Ea o tot bătuse la cap cât era tânărul de minunat. La naiba!

De aceea poate că ea savurase o clipă gândul că el putea fi bărbatul care s-o înțeleagă. Fusese mătrășitor, dar găsisese calea de a se schimba și de a deveni o altă persoană. Dacă el reușise, poate că reușea și ea.

Da, fusese mătrășitor, totuși nu dusesese niciodată viață de târfă. „Crezi c-ar fi putut înțelege asta vreodată? Și să ierte? Cum să nu! Continuă cu mica ta idilă, Vi! Dă-ți ochii peste cap ca o fetișcană. Continuă să te prefaci c-ai putea fi o Helene, trăind într-o căsuță și ducând o viață insignifiantă. Sunt sigură că te-ai fi distrat de minune să alăptezi plozi și să croșetezi pături.

Adevărul e că n-ai avut nici măcar curajul de a accepta că te-ai îndrăgostit de Kyllar până când n-ai știut că-i mort de-a binelea.”

Toate lucrurile pe care Vi le urâse la femei se iveau deodată în ea însăși. Pentru numele lui Nysos! Îi era dor până și de Uly, de parcă i-ar fi fost vreun soi de mamă.

„Da, asta a fost bună. Ha-ha! Ne simțim mai bine acum? Fiindcă, deocamdată, avem o problemă.” Stătea călare în fața atelierului Drissei Nile. Sora-Zgripturoaică îi spusese că urzele magice erau periculoase, dar că Drissa ar putea reuși s-o elibereze de magia Regelui-zeu. Privind la atelierul modest, Vi se gândi că, dacă ar fi fost să pună un pariu, ar fi mers pe mâna Regelui-zeu.

El avea s-o transforme în sclavă. Drissa Nile fie o elibera, fie o omora.

Vi intră. Trebui să aștepte o jumătate de oră, timp în care soții Nile, mărunți și purtând ochelari, îngrijiră un băiat care se lovise cu toporul în picior pe când tăia lemne pentru foc. După ce copilul plecă acasă cu părinții lui, Vi le spuse că fusese trimisă de Sora Ariel. Cei doi închiseră atelierul imediat.

Drissa o conduse într-una dintre camerele rezervate pacienților, în timp ce Tevor descoperi o porțiune a acoperișului, pentru a lăsa lumina să intre. Erau identici, cu hainele lor largi, corpurile butucănoase, părul șaten înspicat cu fire albe și drept ca snopii de grâu, cu ochelari și purtând un singur cercel. Se mișcau cu familiaritatea degajată a unui parteneriat îndelungat, dar Tevor Nile era evident inferior soției sale. Păreau amândoi trecuți de patruzeci de ani, însă bărbatul avea un iz de cărturar perpetuu confuz, în timp ce Drissa lăsa să se vadă că era atentă mereu la toate.

Se așezară de o parte și de alta a lui Vi și se prinseră de mâini pe la spatele ei. Drissa își puse apoi mâna liberă pe gâtul lui Vi, în timp ce Tevor își așază degetele pe antebrațul ei. Vi simți o furnicătură rece pe piele.

— Cum de o cunoști pe Ariel? întrebă Drissa, privind-o pătrunzător din spatele ochelarilor, în timp ce Tevor părea cufundat în gânduri.

— Mi-a ucis calul ca să mă împiedice să intru în Pădurea lui Ezra.

— Înțeleg..., zise Drissa după ce-și dresese glasul.

— Aaaaah! urlă Tevor.

Se smuci de pe scăunel și căzu pe spate, lovindu-se cu ceafa de piatra din care era clădit șemineul.

— Să n-atingi nimic!

Se ridică fulgerător în picioare. Vi și Drissa îl priviră lung, uimite, în timp ce bărbatul își masa ceafa.

— Aproape ne-am incinerat pe toți, zise el așezându-se din nou. Drissa, ia uită-te la asta!

— Oh, spuse Vi. Ariel mi-a pomenit că ar fi fixată într-un mod foarte interesant.

— Și abia acum îmi spui? întrebă Tevor. Interesant? Ea numește asta... „interesant“?

— A zis că voi sunteți cei mai buni în privința urzelilor magice micuțe.

— Serios? întrebă Tevor al cărui ton se schimbă imediat.

— De fapt, a pomenit-o pe Drissa.

El ridică mâinile în aer.

— Bineînțeles! Afurisitele de femei nu pot accepta nici măcar o secundă că un bărbat poate fi la fel de priceput ca ele.

— Tevor, zise Drissa.

— Da, dragă, îi răspunse el calmat brusc.

— Nu reușesc s-o văd. Poți s-o ridici...? zise ea, după care expiră puternic. Vai, vai! Da, las-o acolo!

Tevor nu spuse nimic. Vi se întoarse ca să-i vadă expresia chipului.

— Stai, te rog, liniștită, copilă, îi ceru Drissa.

Preț de zece minute lucrară în tăcere sau, cel puțin, așa crezu Vi. În afară de senzația vagă că era atinsă cu niște pene pe șira spinării, nu simți nimic altceva.

Într-un final, Tevor mormăi satisfăcut.

— Am terminat? întrebă Vi.

— Terminat? răspunse el uimit. Nici n-am început! Am vrut doar să văd care sunt stricăciunile. Interesant? Îți spun eu ce-i interesant. Există trei vrăji secundare care o protejează pe cea principală. Le pot dezlega. Ridicarea ultimei va fi foarte dureroasă. Vestea bună e c-ai nimerit la noi. Vestea proastă este că atunci când am atins urzeala magică, am deranjat-o. Dacă nu pot ridica vraja în mai puțin de o oră, probabil îți va exploda capul. Ar fi trebuit să ne spui că vraja a fost făcută de un Vürdmeister. Mai ai și alte surprize?

— Și care-i vraja principală? o întrebă Vi pe Drissa.

— E o constrângere. Continuă, Tevor.

Bărbatul oftă și se cufundă din nou în sine. Părea incapabil să vorbească în timp ce lucra. Pe de altă parte, Drissa n-avea nicio problemă. Vi observă că mâinile începură să-i strălucească ușor în timp ce vorbea.

— Curând va începe să te doară, Vi, și nu numai fizic. Nu-ți putem amorți durerea, fiindcă ți-a blocat partea respectivă a creierului. Anestezia e unul dintre primele lucruri pe care le-ar face orice vindecător și de aceea a transformat-o într-o capcană letală. Stai nemișcată!

Lumea deveni albă și rămase așa. Vi orbise.

— Ascultă-mi vocea, îi zise Drissa. Relaxează-te.

Vi respira repede și superficial. Brusc, lumea reveni. Putea vedea din nou.

— Încă de patru ori și vom desface prima vrajă, spuse Drissa. S-ar putea să-ți fie mai ușor dacă-ți închizi ochii.

Vi strânse pleoapele.

— Deci... ăăă... constrângere.

— Da, aprobă Drissa. Constrângerea magică e foarte limitată. Pentru ca vraja să țină, cel care o aruncă trebuie să aibă autoritate asupra ta. E necesar să simți că-i datorezi supunere. Cel mai grav ar fi să-ți fie părinte sau mentor. Sau un general, dacă ești în armată.

„Sau un rege. Sau un zeu. La naiba!”

— Cu toate acestea, continuă Drissa, vestea bună e că poți scăpa de o constrângere dacă ești capabil să te lepezi de autoritatea persoanei respective.

— Genial! exclamă Tevor. Al naibii de genial! Bolnav și nebun, însă geniu. Ai văzut cum a ancorat capcanele în propriul ei potențial magic? O face pe ea să-i susțină vrăjile. Oribil de ineficient, dar...

— Tevor?

— Da. Înapoi la treabă.

Mușchii stomacului lui Vi fură cuprinși de convulsii ca și cum tânăra ar fi vomitat.

— Și cum să mă eliberez? Întrebă după ce-și reveni.

— Ah... de constrângere? Păi, ar trebui să reușim mai pe după-amiază. E destul de complicat, să știi. Dacă încerci s-o dezlegi într-un mod nepotrivit, poți sfârși prin a o lega și mai tare. Dar n-o să fie o problemă pentru tine.

— De ce...? Începu Vi, însă convulsiile stomacale o făcură să-și înghită restul cuvintelor.

— Femeile-magi nu au voie să se folosească de constrângere, dar învățăm să ne protejăm împotriva unor asemenea vrăji. Dacă nu ne-ai avea pe noi, eliminarea lor ar necesita un semn exterior al unei schimbări interioare, un simbol al faptului că ți-ai schimbat loialitatea. O să-ți dai seama imediat, după ce vei îmbrăca rochia albă și vei purta pandantivul.

Vi o privi nedumerită.

— Când te vei înrola în Chantry, zise Drissa. Asta intenționezi, nu-i așa?

— Cred, răspunse Vi.

Nu se gândise cu adevărat ce dorea să facă în viitor, dar în Chantry avea toate șansele să fie ferită de răzbunarea Regelui-zeu.

— A doua. Ha! exclamă triumfător Tevor. Spune-i despre Pulleta Vikrasin.

— Îți place povestea asta, fiindcă pune Surorile într-o lumină proastă.

— Dă-i înainte, strică povestea, zise Tevor și Drissa ridică ochii peste tavan.

— Pe scurt, acum două sute de ani, una dintre conducătoarele ordinului nostru folosea vrăji de constrângere cu subordonatele ei, care n-au știut asta până când una dintre ele, Pulleta Vikrasin, s-a măritat cu un mag. Noua ei loialitate, îndreptată către soț, a rupt vraja de constrângere, ceea ce a dus la pedepsirea severă a mai multor Surori.

— Asta a fost cea mai proastă variantă a poveștii pe care am auzit-o vreodată, spuse Tevor privind apoi spre Vi. Căsătoria aceea nu numai că a salvat probabil întreaga Chantry, dar în mințile sucite ale Surorilor a mai confirmat și faptul că o femeie care se căsătorește nu va fi niciodată pe deplin loială ordinului. Abia aștept să se adune Roabele și...

— Tevor? Încă una? îl întrerupse Drissa, iar bărbatul micuț se cufundă din nou în munca lui. Îmi pare rău, o să afli mai multe amănunte politice din Chantry în curând. Tevor e încă supărat pentru felul în care s-au purtat cu mine după ce ne-am pus inelele, arătă ea spre cercei.

— Asta-nseamnă cheștiile alea? întrebă Vi.

Nu era de mirare că văzuse atâtea cercei similari în Waeddryn. Erau simboluri ale căsătoriei.

— Da, pe lângă vreo câteva mii de galbeni pe care ți-i scot din buzunar. Giuvaergiii le spun femeilor că inelele le vor face bărbații mai ascultători, iar mirilor că miresele vor deveni mai... să spunem... amorezate? Se mai zice că în vremurile de demult un bărbat care purta inelul putea fi excitat numai de soția lui. Ți dai seama ce bine se vindeau? Sunt simple minciuni. Poate că a fost adevărat odată, însă acum inelele abia dacă au destulă magie încât să-și păstreze integritatea și strălucirea.

Biletul pe care i-l lăsase Kyllar Helenei căpăta brusc mai mult sens. Vi nu furase doar o bijuterie foarte scumpă, ci promisiunea de iubire veșnică a unui bărbat. Simți din nou un nod în stomac, dar acum era sigură că nu avea nicio legătură cu magia lui Tevor.

— Ești pregătită, Vi? Asta va dura într-adevăr, și nu doar fizic. Ridicarea constrângerii te va face să re trăiești cele mai semnificative experiențe pe care le-ai avut în privința autorității. Presupun că n-o să fie prea plăcut pentru tine.

„Presupui bine.”

*

Drissa Nile era singura care-l mai putea ajuta acum. Logan era într-o stare proastă. Scoaterea lui de pe Insula Vos fusese destul de simplă, însă durase ceva timp, iar Kyllar nu era sigur cât mai avea de trăit prietenul lui.

Logan fusese înjunghiat în spate, dar avea și multe alte tăieturi, inclusiv unele de-a lungul coastelor și a unui braț, care erau roșii, inflamate și pline de puroi.

În ultimii douăzeci de ani, foarte puțini magi se stabiliseră în oraș, însă Kyllar începuse să creadă că Surorile din Chantry nu abandonau niciodată cu adevărat vreun colț al lumii. Știa de o femeie cu reputație bună ca vindecătoare și considerată printre cei mai iscusiți magi. Ar fi fost bine să fie așa; Logan avea nevoie disperată de magie vindecătoare. Mai ales pentru ciudățenia aceea de pe braț.

Kyllar nu era sigur nici măcar cu ce se confruntau, dar părea să-i fi ars carnea. Cel mai straniu era că nu părea să fi căzut la întâmplare pe brațul lui Logan, așa cum te-ai fi așteptat de la un șuvoi de sânge, ci într-un anumit model. Nu-și dădea seama nici măcar dacă ar fi trebuit s-o spele, s-o bandajeze sau s-o trateze altfel. Orice ar fi făcut, i-ar fi putut înrăutăți situația.

Și ce naiba fusese creatura aceea? Ca răsplată pentru nenumăratele tăieturi cu care se pricopsise el însuși, Kyllar îi smulsese bestiei un colț. Supraviețuirea lui se datora atât norocului, cât și abilităților lui. Dacă n-ar fi existat atâtea stălagmite în cavernă, viteza arătării ar fi depășit orice încercare a lui. Pielea fiarei era impenetrabilă, chiar și pentru Talentul

lui Kyllar. Înțelesese că ochii îi puteau fi vulnerabili, dar ea și-i apăraseră de trei ori, înainte să fie distrasă de Logan și de Scrâșnilă. Având arătarea aceea pe urmele lui, înotase cu o viteză izvorâtă din teroarea pură pe care o resimțea. Urma să aibă probabil coșmaruri pentru tot restul vieții.

Dincolo de asta, salvarea lui Logan fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată. El trebuia să fie eliberat, o merita, iar Kyllar fusese singurul capabil s-o facă. Acesta era scopul lui. Așa i se răsplăteau sacrificiile. De aceea era el Îngerul Noptii.

Intră în Furnicar cu încărcătura lui neobișnuită și o sui într-o căruță cu coviltir. Apoi porni spre atelierul Drissei Nile.

Atelierul era situat în zona cea mai înstărită a Furnicarului, imediat după Podul Vanden; era destul de mare și avea o firmă pe care scria „Nile și Nile, tămăduitori”, deasupra imaginii unei baghete tămăduitoare destinate neștiutorilor de carte. Ca și Durzo înaintea lui, Kyllar evitase locul, temându-se că un mag și-ar putea da seama ce era el. Acum n-avea însă de ales. Se opri în spatele atelierului, îl înșfăcă pe Logan din căruță și-l duse până la ușă, cu Scrâșnilă pe urmele lui.

Ușa era încuiată.

Cu puțin Talent, problema se rezolvă. Zăvorul se smulse și din lemn săriră așchii. Kyllar îl duse pe Logan înăuntru.

Atelierul avea câteva camere dispuse în jurul unei încăperi centrale care părea a fi zona de așteptare. La auzul ivăru-lui distrus, dintr-o cameră pentru consultații ieși un bărbat, care închise iute ușa în urma lui, permițându-i lui Kyllar să observe doar că în odaie mai erau două femei. O privire rapidă îi confirmă că și ușa din față era zăvorâtă.

— Ce faci? întrebă tămăduitorul. Nu poți da buzna aici.

— Ce mama naibii de tămăduitor își închide ușa în miezul zilei? întrebă Kyllar.

Îl privi în ochi pe bărbat și-și dădu seama că nu era vreun criminal, dar mai percepu și altceva, o lumină verde și caldă,

ca imaginea unei păduri care strălucește în soare după o furtună.

— Ești mag, zise Kyllar.

Crezuse că bărbatul nu era decât un tămăduitor pe care Drissa Nile îl folosea ca să abată atenția de la vindecările ei prea miraculoase. Greșise.

Bărbatul înțepeni. Purta ochelari, iar lentila dreaptă era mult mai groasă decât cea stângă, ceea ce făcea ca ochii lui măriți brusc să-i confere expresie deformată.

— Nu știu despre ce vorbești...

Kyllar simți cum ceva îl atinge ușor, încercând să-l examineze, dar sa'kariul se opuse. Magul nu-și mai termină propoziția.

— Ești invizibil pentru mine. E ca și cum ai fi... mort.

„La naiba!”

— Ești Vindecător sau nu? Prietenul meu e pe moarte, zise Kyllar.

Bărbatul întoarse ochii către Logan. Kyllar aruncase o pătură peste el, pentru a-l feri de priviri curioase.

— Da, zise magul. Tevor Nile e gata să vă servească. Vă rog, vă rog. Puneți-l pe masa de aici.

Intrară într-o cameră goală. Tevor Nile aruncă pătura. Kyllar îl așezase pe Logan pe masă, cu fața în jos. Tămăduitorul tăie tunică îmbibată cu mizerie și sânge, apoi se uită la rana de pe spinarea lui. Începu să clatine din cap.

— E prea mult, zise el. Nici nu știu de unde să încep.

— Ești mag, deci începe cu magia.

— Nu sunt...

— Dacă mă mai minți o dată, jur că te omor, spuse Kyllar. De ce ar exista o vatră atât de largă într-o încăpere atât de mică? Ce scop are secțiunea aia retractabilă de acoperiș? Ai nevoie de foc sau de lumina soarelui pentru magie. N-am de gând să spun nimănui. Va trebui să-l vindeci pe acest om. Privește-l! Știi cine e?

Îl întoarse pe Logan, aruncând resturile tunicii.

Tevor Nile icni, dar nu se uita la fața lui Logan, ci la modelul strălucitor de pe brațul său.

— Drissa! strigă el.

Din camera alăturată, Kyllar le auzi pe cele două femei.

— ...crezi? Cum adică... crezi? A dispărut sau nu?

— Suntem destul de convinși că nu mai există.

— DRISSA! urlă Tevor.

O ușă se deschise și apoi se închise, iar imediat după aceea în camera lor apăru Drissa Nile cu iritarea întipărită pe chip. La fel ca soțul ei, avea o înfățișare ofilită, în pofida faptului că nu împlinise cincizeci de ani. Amândoi erau mici și arătau ca niște cărturari, aveau ochelari pe nas și purtau haine largi și informe, ca niște saci. Ca și în cazul soțului ei, Kyllar nu simți în ea niciun strop de răutate, dar cu siguranță era ceva mai mult decât părea, iar plusul acela se referea la magie.

Doi magi căsătoriți. În Cenaria. Era o ciudățenie, mai ales în orașul lor. Lui Kyllar nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc. Dacă doi magi vindecători nu puteau rezolva problemele lui Logan, atunci nimeni nu era în stare.

Iritarea femeii dispăru în secunda în care îl zări pe Logan. Ochii i se măriră. Se apropie și începu să-i privească brațul strălucitor, apoi chipul și înapoi, întreaga ei ființă trădându-i uimirea.

— De unde s-a pricopsit cu asta? întrebă ea.

— Îl puteți ajuta?

Drissa privi spre Tevor, dar el clătină din cap.

— Nu după ceea ce am făcut. Nu cred. Nu mai am destulă putere. Nu pentru așa ceva.

— O să-ncercăm, zise Drissa.

Tevor o aprobă supus, moment în care Kyllar observă pentru prima dată inelele pe care cei doi le purtau în urechi. Ambele de aur, identice. Erau din Waeddryn. În orice altă circumstanță, i-ar fi întrebat dacă nenorocitele alea de inele chiar aveau puteri magice.

Bărbatul mărunț retrase o parte a acoperișului pentru a lăsa să pătrundă în încăpere lumina dimineții înnorate.

Drissa atinse ușor lemnele deja stivuite în vatră, care începură să ardă imediat. Se așezară de o parte și de alta a lui Logan și aerul de deasupra lui începu să sclipească.

Kyllar își aduse sa'kariul în fața ochilor. Era ca și cum un om aproape orb ar fi căpătat brusc ochelari. Magia care îl învăluisse pe Logan, abia vizibilă cu ochiul liber, deveni deodată mult mai evidentă.

— Te pricepi la ierburi? i se adresă Drissa, după care, încurajată de încuviințarea lui, continuă: Mergi în camera mare și adu frunze de tuntun, alifie cu măselariță, regina-noptii, ambrozie și cataplasma albă de pe polița de sus.

Kyllar se întoarse un minut mai târziu cu toate ingredientele, dar și cu alte câteva, pe care le considerase folositoare. Tevor le privi și aprobă din cap, fără a fi însă capabil să vorbească.

— Bine, bine, zise Drissa.

Kyllar începu să aplice ierburile și cataplasmele, în timp ce Drissa și Tevor lucrau la urzeala magică. Îi văzu pe cei doi cum introduc în corpul lui Logan o țesătură groasă cât o tapiserie, ajustând-o ca să-i cuprindă corpul, ridicând-o, reparând-o și scufundând-o apoi din nou. Îl surprinse însă felul în care se comportau unele dintre ierburile medicinale.

Nu se gândise niciodată că plantele acelea destul de obișnuite puteau fi sensibile la magie, dar era clar că unele erau. Regina-noptii pe care Kyllar o aplicase în junghietura din spinarea lui Logan deveni neagră în doar câteva secunde – ceva nemaivăzut de el.

Pentru Kyllar, era ca și cum ar fi privit un dans. Tevor și Drissa lucrau împreună într-o armonie perfectă, dar bărbatul obosea văzând cu ochii. După numai cinci minute, era aproape extenuat. Porțiunile lui de urzeală magică deveneau mai neclare și mai rarefiate. Fața îi era palidă și brobonită de sudoare. Clipea des și-și împingea ochelarii în sus pe nasul lung. Kyllar vedea epuizarea magului, dar nu avea ce face. Una era să critici mișcărilor unui dansator și cu totul altceva

să te ridici și să dansezi tu mai bine. Asta și-ar fi dorit să poată face. Nu era sigur cum înțelese, dar se părea că Drissa încerca să producă schimbări tot mai subtile în Logan de fiecare dată, deși în acesta continuau să existe lucruri teribil de grave. Privindu-i corpul prin urzeala magică, pielea părea să nu aibă o culoare normală. Kyllar o atinse: era fierbinte.

Se simțea neputincios. El avea Talent și îl putea oferi. Chiar și după toate prin câte trecuse, încă dispunea de Talent. Își retrase sa'kariul, se lăsă lipsit de apărare și încercă să-și trimită magia în Logan. Nu se întâmplă nimic.

„Acceptă, la naiba! Fă-te bine!”

Logan rămase nemișcat. Kyllar nu-și putea folosi magia, nu știa cum să alcătuiască urzeli, mai ales unele atât de complexe ca ale soților Nile.

Tevor îl privi pe Kyllar ca și când și-ar fi cerut scuze, apoi îl bătu ușor pe mână.

Când îl atinse, o izbucnire de lumină cuprinse toată încăperea. Ardea dincolo de spectrul magic, intrând în cel vizual și făcându-i să proiecteze umbre pe pereți. Urzelile ce-l acopereau pe Logan nu se mai diminuau și nu mai păreau pe cale să dispară ca în urmă cu câteva secunde, ci deveniseră incandescente. Kyllar simți cum prin mână i se scurge o cantitate imensă de căldură.

Tevor rămase cu gura căscată ca un pește.

— Fii atent! zise Drissa. Folosește-o!

Kyllar simți cum Talentul i se scurge din el, parcurge drumul până la Tevor și de acolo este trimis către Logan. Nu-l putea controla. Bărbatul micuț direcționa Talentul lui Kyllar, iar el își dădu seama că Tevor ar fi putut manipula magia aceea împotriva lui, omorându-l, iar el, fiindcă i se supusese nu l-ar fi putut împiedica.

Chipul Drissei se acoperi de asemenea de sudoare și Kyllar îi simți pe cei doi magi lucrând febril. Treceau magia prin trupul lui Logan ca un pieptene prin păr încurcat. Îi atinseră cicatricea strălucitoare de pe braț – continua să sclipească

după atâtea ore –, dar în mod bizar acolo nu era nimic de vindecat. Nu era ceva ce ar fi putut ei tămădui. Magia vindecătoare trecea pe deasupra.

Într-un final, Drissa răsuflă ușurată și lăasă urzeala magică să se destrame. Logan avea să trăiască. De fapt, era probabil mai sănătos decât atunci când intrase în Burdihan.

Tevor nu-l eliberă însă pe Kyllar, pe care îl privi cu ochi măriți.

— Tevor, îl preveni Drissa.

— Ce ești? Vürdmeister? întrebă bărbatul.

Kyllar încercă să-și scoată sa'kariul ca să taie legătura, dar nu reuși. Căută să-și încordeze mușchii cu ajutorul Talentului, însă eșuă din nou.

— Tevor, zise Drissa.

— Ai văzut? Ai văzut asta? Niciodată n-am...

— Tevor, dă-i drumul.

— Iubire, ne-ar putea incinera pe amândoi cu atâta Talent. El...

— Ai fi gata deci să folosești magia cuiva împotriva lui însuși? După ce ți-a oferit-o de bună voie? Ce părere au Frații despre asta? Cu un asemenea om m-am măritat eu?

Tevor își lăasă bărbia să cadă în piept și eliberă în același timp Talentul lui Kyllar.

Mătrășitorul se simțea secătuit, golit, slab. Recăpătarea controlului asupra Talentului fusese la fel de deconcertantă ca și oferirea sa. Avea impresia că nu dormise două nopți consecutive. Abia dacă mai avea energie să se bucure că Logan supraviețuise.

— Cred că e momentul să ne îngrijim acum de tine și de prietenul tău mai simplu la minte. Rănile voastre au nevoie de tratamente mai banale, zise Drissa, după care continuă în șoaptă. Ăăă... regele ar trebui să se trezească abia spre seară. De ce nu vii cu mine în altă cameră?

Deschise ușa și Kyllar păși în sala de așteptare. Scrâșnilă se ghemuise într-un colț și adormise. Chiar în fața lui Kyllar

se afla însă o femeie frumoasă, cu forme voluptoase și cu părul lung și roșcat. Vi. Îl privea din partea opusă a unei lame de oțel al cărei vârf îi atingea gâtul.

Kyllar încercă să-și folosească Talentul, dar îi alunecă printre degete. Era prea obosit. Epuizat. Nu putea face nimic ca s-o oprească.

Ochii lui Vi erau roșii și umflați, de parcă tocmai trecuse printr-un storcător de rufe, deși Kyllar n-avea idee ce anume o chinuise în halul acela.

Fata îl privi în lungul lamei de oțel pentru o secundă care păru să se întindă la infinit. El nu reuși să citească nimic în privirea aceea verde și luminoasă, dar simți ceva sălbatic.

Vi făcu înapoi trei pași măsurați și echilibrați, Retragerea Spadasinului, Valdé Docci. Îngenunche în centrul încăperii, puse privirea în pământ, își trase coada pe o parte și-și luă sabia în palme. O ridică apoi, oferindu-i-o.

— Viața mea îți aparține, Kyllar. Mă predau judecății tale.

Șapte dintre cele unsprezece prostituate care părăsiseră ascunzătoarea ca să afle dacă mai au familii la care să meargă se întorseseră. Șase dintre ele, cu lacrimi în ochi. Unele erau acum văduve. Altele fuseseră pur și simplu alungate de tați, iubiți sau soți care le priviseră ca pe niște târfe, fiindu-le rușine cu ele.

Kaldrosa nu avusese curaj și nu părăsise ascunzătoarea. Dintr-un motiv necunoscut, fusese capabilă să privească moartea în ochi. Îl castrase pe Burl Laghar și-l privise cum sângerează de moarte, legat de patul ei, strigându-și agonia într-un căluș. Pe urmă, ascunsese cadavrul, schimbase așternuturile și invitasese alt soldat halidoran. Era un tânăr care întotdeauna făcea mai întâi sex și apoi o maltrata și o înjura, dar fără prea multă convingere. Părea să fie mereu dezgustat de el însuși. Îl întrebase:

— De ce-o faci? Nu-ți place să mă lovești, știu bine.

Nu putuse s-o privească în ochi.

— Nu știi cum e, îi răspunsese el. Au iscoade peste tot. Propria-ți familie te denunță dacă faci vreo glumă nepotrivită. El știe totul.

— Dar de ce să ne bați prostituatele?

— Nu-i vorba numai de târfe, ci de toată lumea. Noi avem nevoie de suferință. Pentru Străini.

— Ce vrei să zici? Ce străini?

Bărbatul amuțise însă. Se holbase la cearșafurile de pe pat. Sângele îmbibat în saltea pătrunsese și-n așternuturile noi. Kaldrosa îl înjunghiasse în ochi. După aceea, chiar și în

momentele în care o urmărise sângerând, urlând, furios, ei nu-i fusese frică.

Să-l înfrunte pe Tomman era însă cu totul altceva. Se certaseră rău înainte ca ea să plece la Mama K. Probabil că ar fi legat-o ca s-o oprească, dar fusese prea snopit în bătaie și nu se putea ridica din pat. Tomman fusese întotdeauna gelos. Nu, Kaldrosa nu putea da ochii cu el. Avea să meargă cu celelalte în tabăra rebelă. Nu știa ce urma să facă acolo. Acum soldații erau pe continent, departe de orice râu și de aceea slujbele de căpitan de vas ar fi fost probabil o raritate. De fapt, dacă nu reușea să obțină mai repede haine care s-o acopere mai bine, urma să-i fie foarte greu să-și găsească o meserie onestă. Deși, după ce avusese de-a face cu halidorianii, munca de prostituată pentru cenarieni ar fi putut să nu fie tocmai rea.

În ușă se auzi o ciocănitură și toate fetele se încordară. Nu era semnalul convenit. Niciuna nu se clinti. Doar Daydra ridică un vătrai din vatră.

Bătaia se auzi din nou.

— Vă rog, zise o voce de bărbat. Nu vreau să vă fac rău, sunt neînarmat. Vă rog, lăsați-mă să intru.

Kaldrosa își simți inima în gât. Se îndreptă spre ușă, amețită.

— Ce faci? șopti Daydra.

Kaldrosa deschise fereștriuca și-l văzu. Tomman o recunoscu la rândul lui și fața i se lumină.

— Ești în viață! Oh, zei, Kaldrosa, am crezut c-ai murit. Ce-i cu tine? De ce nu mă lași să intru?

Zăvorul păru că se ridică de la sine. Kaldrosa era neajutorată. Ușa se dădu la perete și Tomman o luă în brațe.

— Oh, Kally, zise el încă înnebunit de bucurie. Tomman fusese întotdeauna mai încet. N-am știut dacă...

Îi trebuiră câteva momente ca să le observe pe celelalte femei din încăpere, ale căror fețe trădau fie bucurie, fie invidie. Deși o ținea încă în brațe și nu-i putea vedea chipul,

Kaldrosa știa că el clipea tâmp la vederea atâtor femei frumoase și exotice adunate în același loc și toate aproape despuiate. Până și rochia voit feciorelnică purtată de ea inspira senzualitate. Îmbrățișarea deveni treptat rigidă, iar Kaldrosa se lăsă moale în brațele lui.

Tomman făcu un pas în spate și o privi. Mâinile îi căzură de pe umerii ei și începură să tresară necontrolat, ca niște pești scăpați pe punte.

Era un costum cu adevărat frumos. Kaldrosa nu-și apreciasse niciodată silueta subțire; credea că arăta ca un băiat. Hainele acelea o făceau să nu se mai simtă ca un băiat sfrijit, ci îngrijită, nubilă. Cămașa deschisă în față dovedea nu numai că era bronzată până la talie, ci promitea și alte imagini minunate, fiindcă decolteul îi expunea pe jumătate ambii sâni. Iar pantalonii aceia scandalosi i se potriveau perfect.

Pe scurt, lui Tommen i-ar fi plăcut s-o vadă îmbrăcată exact așa, dar în casa lor, unde s-ar fi jucat întâi, ea surprinzându-l și apoi el urmărind-o prin toate camerele.

Însă acesta nu era căminul lor, iar straiile acestea nu fuseseră îmbrăcate pentru el. Ochii bărbatului se umplură de durere. Își mută privirea.

Fetele deveniră foarte tăcute.

După un moment chinuitor, el se îneacă și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraz.

— Ești frumoasă...

— Tomman...

Plângea și ea, încercând neîndemânatic să se acopere cu brațele. Ce ironie amară! Încerca să se ascundă de ochii soțului ei, dar se expusese în fața unor străini pe care-i disprețuia.

— Cu câți bărbați ai fost? întrebă el cu o voce frântă.

— Ei te-ar fi omorât...

— Adică acum nu mai sunt îndeajuns de bărbat? se răsti el.

Nu mai plângea. Fusesse întotdeauna viteaz, chiar aprig, iar asta era o trăsătură care-i plăcea la el. Și-ar fi dat viața ca

s-o salveze de așa ceva. N-ar fi înțeles niciodată că, după ce el ar fi murit, ea ar fi ajuns oricum în locul ăsta.

— M-au chinuit, zise ea.

— Câți? insistă el cu glas aspru.

— Nu știu.

O parte din ea își dădea seama că el se comporta ca un câine înnebunit de durere, care-și ataca stăpânul. Dezgustul pe care-l citi pe fața lui se dovedi însă a fi prea mult. Ea era cea dezgustătoare. Se abandonă disperării și morții pe care le simțea înlăuntru.

— Mulți. Nouă sau zece pe zi.

Chipul lui se schimonosi, apoi se întoarse pe călcâie și plecă.

— Nu mă părăsi! Te rog!

El se opri, dar nu se întoarse. Pe urmă se îndepărtă.

Ușa se închise încetișor și Kaldrosa începu să plângă. Celelalte fete o înconjură, cu inimile zdrobite din nou fiindcă vedeau în durerea ei propria lor suferință. Știind că nu puteau s-o consoleze, se apropiară totuși, pentru că nimeni altcineva n-avea s-o facă, la fel cum n-avea să le consoleze nici pe ele.

Mama K intră în atelierul vindecătorilor când Kyllar ridică sabia, dar nu reuși să-l oprească.

Vi nu se clinti. Stătea în genunchi, nemișcată, cu părul strălucitor și roșu ferit din calea sabiei îndreptate spre gâtul ei expus. Lama coborî, dar ricoșă. Șocul ciocnirii o făcu să sune ca un clopot, după care zbură din mână obosită a lui Kyllar.

— N-ai să ucizi în casa mea! exclamă Drissa Nile.

Vocea îi era încărcată cu atâta putere, iar ochii atât de înflăcărați, încât silueta ei micuță părea să fi căpătat dimensiuni gigantești. Deși Kyllar trebui să privească în jos ca să-i vadă ochii, se simți intimidat.

— Am făcut o treabă excelentă vindecând-o pe femeia asta și n-am de gând să te las s-o irosești, urmă Drissa.

— Ai vindecat-o? întrebă Kyllar.

Vi stătea în continuare nemișcată, cu capul plecat.

— De constrângere? întrebă Mama K.

— De unde știai? se miră Tevor.

— Știu tot ce se-ntâmplă în orașul meu, răspunse Mama K, după care se întoarse spre Kyllar. Regele-zeu a legat-o cu o vrajă care o obliga să-i îndeplinească toate poruncile.

— Ce potriveală! mârâi Kyllar, cu fața contorsionată și ochii împăienjeniți de lacrimi. Nu-mi pasă. L-a ucis pe Jarl. Eu am șters sângele lui de pe dușumea. Eu l-am îngropat.

Mama K îi atinse brațul.

— Kyllar, Vi și Jarl au crescut practic împreună. El a apărut-o. Au fost prieteni, genul acela care nu se uită niciodată. Numai magia ar fi putut-o determina să-l rănească. Nu-i așa, Vi?

Mama K o apucă pe femeie de bărbie și-i ridică fruntea cu un gest tandru. Chipul lui Vi era scăldat de lacrimile unei recunoașteri tăcute.

— Ce te-a învățat Durzo, Kyllar? continuă Mama K. Un mătrășitor e un cuțit. A cui e vina? A lamei sau a mâinii care o folosește?

— A amândurora, și la naiba cu Durzo și minciunile lui!

Kyllar avea un cuțit la cingătoare și-i testase deja ascuțișul. Sora Drissa îl tocise, așa cum el bănuia, însă ea nu știa de lamele din mâneci. Și nici nu era capabilă să oprească armele care erau propriile lui mâini.

Vi îi văzu privirea. Era și ea mătrășitor. Știa. El ar fi putut să-și scoată un cuțit și să-i reteze gâtul în mai puțin timp decât i-ar fi trebuit Drissei să clipească. Să mai încerce apoi vindecătoarea să trateze moartea! Ochii lui Vi erau negri de vinovăție, un caleidoscop de imagini întunecate pe care nu-l putea înțelege. Prin minte i se succedară câteva figuri întunecate. Să fi fost victimele ei?

A ucis mai puțini oameni decât tine.

Gândul îl lovi pe Kyllar ca un pumn în plexul solar. În parte vinovăție, în parte judecată.

Dincolo de lacrimi, expresia de pe fața ei transmisea hotărâre. Nu simțea nicio urmă de milă față de propria persoană, nicio încercare de a evita responsabilitatea. Ochii ei păreau că spun: *L-am ucis pe Jarl: merit să mor. Dacă mă ucizi, nu te voi învinovăți.*

— Înainte să te hotărăști, ar trebui să mai știi ceva, zise Vi. Tu erai ținta secundară. După... după Jarl, n-am mai putut...

— Ei bine, asta-i lăudabil, zise Mama K.

— ... așa că am răpit-o pe Uly ca să m-asigur că mă vei urma.

— Ce-ai făcut? întrebă Kyllar.

— M-am gândit că mă vei urmări înapoi în Cenaria. Regele-zeu te vrea în viață. Sora Ariel ne-a capturat însă pe mine și pe Uly. Când te-am găsit, am crezut că ești mort, că

eu am devenit liberă, așa că am scăpat de Sora Ariel și am venit aici.

— Unde-i Uly?

— Pe drum spre Chantry. E Talentată. Va deveni mag. Era oribil și totuși perfect.

Uly urma să devină Soră. Avea să fie îngrijită și educată. Kyllar i-o aruncase în cârcă Helenei, care nu avusese de ales și trebuise să accepte o fiică de vârsta unei surori mai mici. Nu era drept din partea lui Kyllar să-i ceară să poarte o asemenea povară. În felul ăsta, și cu averea pe care Kyllar i-o lăsase, Helene putea să-și făurească o viață nouă. Era foarte logic.

Presimțea însă că Helene nu va gândi așa și că el era nepuțințios în privința asta. Totuși, descoperirea că răul fusese minimizat – așa fusese, nu? – îi ușurase inima.

Ochii Mamei K sclipiră la aflarea veștii că fiica ei era dusă în Chantry, dar Kyllar nu reuși să-și dea seama dacă era supărată de răpire sau încântată că progenitura ei va deveni o femeie importantă. În orice caz, Mama K își ascunse iute sentimentele. N-avea de gând să lase niște străini să afle că Uly era fata ei.

Dacă totul se termina cu bine, Kyllar putea merge în Chantry ca s-o vadă pe Uly. Nu era supărat că Surorile o luaseră de la Vi. Ba chiar le era dator. Iar pentru o fată Talentată, Chantry nu era cu adevărat opțională. Se știa că era periculos ca un copil să învețe de unul singur cum să-și folosească Talentul. Totuși, dacă Uly n-ar fi vrut să rămână acolo, el avea să dărâme Seraphul Alb în capul Surorilor.

Gândul la Uly îi aduse însă aminte de Helene, stârnindu-i invariabil o furtună emoțională, așa că preferă să schimbe subiectul.

— De ce ești așa de dornică să-i salvezi viața lui Vi? o întrebă pe Mama K, deși știa că ea nu lucra niciodată pentru un singur scop.

— Fiindcă, îl lămurii Mama K, dacă vrei să-l ucizi pe Regele-zeu, ai nevoie de ajutorul ei.

„Un singur lucru se putea spune despre Curoch: magii se înșelau.” N-avea forma unei săbii din considerații pur simbolice. Nenorocita de armă chiar tăia.

Era totodată bine. Sa’ceurarii erau implacabili. Numele lor provenea din vechea limbă jaerană și însemna „stăpânii săbiilor”, dintr-un motiv evident.

La rândul lui însă, Feir era Maestru spadasin al celui de Al Doilea Eșalon. Prima ciocnire se încheie cu trei soldați ceurani morți și-i oferi lui Feir un cal mic, dar zdravăn.

Curând însă, înălțimea și greutatea lui se dovediră din nou o problemă. Bietul animal obosi și începu să încetinească, așa încât trebui să-l elibereze în noapte. Din păcate, căluțul de război era prea bine dresat. Se opri în așteptarea călărețului său imediat ce-l eliberă. Feir rezolvă problema cu o vrajă simplă care îl făcea să simtă furnicături întâmplătoare sub șa. Bietul animal avea să alerge timp de ore. Dacă avea noroc, sa’ceurarii puteau pierde urma bărbatului și s-o ia pe a calului.

Norocul se dovedi a fi de partea sa. Câștigă în felul ăsta câteva ore... în care înaintă pe jos. Ajunse pe creasta muntelui. Tăiase un copăcel înainte să iasă din pădure, iar acum cioplea lemnul cu sabia Curoch. Arma avea un tăiș aproape incredibil, însă nu era nici fierăstrău, și nici daltă. În momentul acesta, el avea nevoie de ambele unelte, dar și de altele.

Dorian îi povestise odată despre un sport pe care cele mai bune triburi îl practicau cu entuziasm. Îi spuneau *schluss* și consta în fixarea unor săniuțe pe tălpi, după care urma coborârea în viteză, la vale. Stând vertical. Dorian afirma că tălpicile acelea puteau fi cârmite, dar Feir habar n-avea cum ar fi fost posibil. Era conștient însă că trebuia să meargă mai repede decât ceuranii care-l urmăreau și n-avea cum să construiască o sanie în timpul rămas.

Ceea ce nu reuși cu lama, realizează cu ajutorul magiei: era totuși un Făurar. Așchiile de lemn zburară în toate părțile în timp ce răsărea soarele.

Se expusese însă ca un prost, stând chiar pe creasta muntelui, așa încât silueta îi era vizibilă de la kilometri. Sa'ceurarii îl zăriră înainte ca el să-i vadă la rândul lui. Descălecară și începură să calce pe zăpadă cu ajutorul unor încălțări largi împletite din bambus pe care le legaseră de cizme. Felul în care trebuiau să pășească pentru a nu se împiedica îi păru comic lui Feir... până când realizează cât de iute le îngăduiau încălțările acelea să se deplaseze pe zăpadă. Aveau să parcurgă în câteva minute drumul făcut de el în jumătate de oră de luptă cu nămeții.

Începu să lucreze mai repede. Aproape că uită să răsucească în sus capătul din față al fiecăreia dintre cele două săniute înguste. Clătină din cap. Observase greșeala asta, dar oare ce altceva mai uitase? Nu avea timp să construiască și niște legături ca lumea, așa încât țesu o plasă de magie în jurul încălțărilor și al picioarelor, legându-le direct de scândurelele înguste. Se ridică...

...și căzu imediat fiindcă alunecă pe cantul unui lemn.

„La naiba! De ce le-am îndreptat așa?” Ar fi trebuit să le lase curbate precum chila unei bărci.

Era stânjenitor de greu să se ridice în picioare. Feir înjură de mama focului, în timp ce se apropiau ceuranii. Era Maestru spadasin al celui de Al Doilea Eșalon... și se comporta cu atâta neîndemânare? Ce nebunie! Poate c-ar fi trebuit pur și simplu să alerge la vale.

Se ridică în fund și până la urmă folosi chiar lungimea scândurilor ca să ajungă pe vine. Pe urmă, se sculă și încercă să pășească. *Schluss*, pe care le lustruise cu grijă, își urma ră exact scopul pentru care fuseseră construite: alunecară alternativ în față și în spate, fără însă ca Feir să se miște din loc.

Privi peste umăr. Sa'ceurarii erau la vreo sută de pași în spatele lui. Dacă se ajungea la o confruntare, *schluss* aveau

să-l condamne la moarte. Se împiedică, alunecă din nou pe un cant, dar de data asta își redresă piciorul îndeajuns de repede. Se clătină... și alunecă înainte.

Bucuria se dovedi la fel de mare precum cea pe care o simțise când fusese numit Făurar al Frăției. Își întoarse fiecare *schluss* spre exterior și se împinse înainte.

Totul merse minunat până când ajunse la margine și începu să alunece la vale mai repede decât putea pași. Fiecare *schluss* se îndrepta în direcția în care-l îndrepta el: în jos. Picioarele i se întinseră până nu se mai putură întinde și bărbatul căzu cu fața în jos.

Panta era abruptă și zăpada milos de groasă. Feir se prăbuși și se rostogoli de câteva ori prin aerul rarefiat. Își dădu vag seama că trebuia să îndrepte *schluss* spre baza muntelui. După șase-șapte rostogoliri, reuși.

Pe neașteptate țâșni afară din zăpada omniprezentă. Deși stratul avea mai bine de un metru, el se afla acum deasupra.

Inima îi bubuia în piept. Gonea la vale cu o viteză incredibilă. În câteva momente, se deplasa deja mai iute decât cel mai rapid cal, dar continua să accelereze. Controlul independent al celor două *schluss* era aproape imposibil, așa încât le legă unul de celălalt cu ajutorul magiei, lăsând fiecareia un spațiu redus de abatere.

Mai surveniră câteva căzături, iar uneori zăpada nu se dovedi prea iertătoare. Până la urmă, Feir învăță să vireze. Ocoli o stâncă letală și privi pentru prima dată cu atenție în jos, mijind ochii. Clipi ca să-și limpezească privirea. „Oare ce-i linia aia din zăpadă?”

Zbură peste crevasă. Preț de două secunde, *schluss* nu-i mai atinseră zăpada. Lumea deveni tăcută, cu excepția vântului care-i vuia în urechi.

Apoi ateriză. Se prăbuși într-o lume de pulbere albă, rostogolindu-se, cu brațele și picioarele aruncate în toate părțile. Pe urmă, miracolul se întâmplă din nou și țâșni din zăpadă pentru a zbura la vale. Inima i se zbătea să iasă din piept. Începu să râdă.

O avea pe Curoch. Era în siguranță. Ceuranii nu aveau să-l urmărească în jos pe munte, fiindcă asta ar fi însemnat să intre în Cenaria. Scăpase!

*

— Incredibil, zise Lantano Garuwashi.

Era destul de masiv pentru un ceuran. Părul roșcat era lung și des, având zeci de șuvițe de culori diferite. În Ceura, se spunea că poți citi viața unui om privindu-i părul. La ceremonia de inițiere din clan, băieților li se rădea toată țeasta, cu excepția unei singure șuvițe. Când aceasta atingea lungimea de trei degete, era legată cu un ineluș, iar băiatul era declarat bărbat. Când ucidea primul adversar în luptă, șuvița era legată din nou și bărbatul devenea sa'ceurai. Cu cât distanța dintre cele două inele era mai mică, cu atât mai bine. După aceea, când sa'ceuraiul ucidea un dușman, împletea șuvița mortului în propriul păr.

La început, câțiva războinici crezuseră că Lantano avea un singur inel, pentru că primele două erau lipite între ele. Își ucisese primul adversar la treisprezece ani. În cei șaptesprezece ani trecuți de atunci, își adăugase cincizeci și nouă de șuvițe propriului păr. Dacă ar fi fost născut într-o familie de vază, l-ar fi urmat toată Ceura. Totuși sufletul unui sa'ceurai era sabia sa și nimic n-avea cum să schimbe faptul că Lantano se născuse cu una de fier, de țăran. Devenise căpetenie pentru că tradiția ceurană permitea oricărui războinic foarte capabil să conducă armatele, dar pentru el asta devenise o capcană. De îndată ce înceta să mai lupte, pierdea și puterea. Își începuse cariera în serviciul regentului Ceurei, Hideo Watanabe. Pe urmă, când acesta îi poruncise să abandoneze armele, preferase să devină mercenar. Mulți oameni disperați se îngrămădeau sub stindardul lui dintr-un singur motiv: el nu pierdea niciodată.

Uriașul devenea un punct în depărtare.

— Vrei să-l urmărim, căpitane? întrebă un soldat scund cu o duzină de şuvițe legate de puținul păr care-i mai rămăsese pe țeasta cheală.

— O să încercăm prin peșteri, zise Lantano.

— În Cenaria?

— Doar o sută de sa'ceurai. Va fi o iarnă grea. Omorârea uriașului ăsta ne va oferi o poveste care să ne-ncălzească.

Mama K dorea ca Agon și armata lui să-l ducă pe Logan în tabăra rebelă. Orice rege avea nevoie de o armată. Însă Kyllar refuzase să-și părăsească prietenul, cel puțin până nu-și revenea. Când acesta leșină din cauza epuizării, Agon o întrebă pe Mama K dacă n-ar fi trebuit să-l pună într-o căruță și să-l trimită. Femeia blestemă, dar refuză.

Lui Vi nu îi cerură însă părerea. Ea era mulțumită. Dorea să-și ispășească greșelile din trecut, însă nu avea chef să gândească, să facă planuri.

Chiar în momentele în care stătea cu Kyllar, Mama K și Agon, o parte din ea îi poruncea să-i ucidă. Regele-zeu îi recompensa pe cei care-l serveau cu credință. Iar ea ar fi putut să distrugă dintr-o singură acțiune cele mai mari amenințări la adresa domniei sale.

Nu-și urmase însă gândul acela. Fusesse declarată nevinovată. Ieșise complet curată.

Aproape complet. Înțelesese doar recent că probabil cel mai rău lucru pe care i-l făcuse lui Kyllar fusese ceva ce păruse neînsemnat la momentul respectiv, o mică răutate: furase biletul și perechea de cercei pe care Kyllar le lăsase pentru Helene.

Aflase abia azi că erau simboluri ale căsătoriei. Drissa și Tevor îi explicaseră pe larg obiceiul. Își dăduse seama că atunci când luase biletul și cerceii, o lăsase pe Helene fără absolut nimic.

Și nu fusese îndeajuns de curajoasă să-i spună lui Kyllar toate astea.

Pur și simplu era prea mult adevăr. Ar fi acceptat oricând să fie ucisă de bărbat, dar n-ar fi știut ce ar fi făcut dacă el ar

fi disprețuit-o. Fiindcă asta ar fi simțit pentru ea, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat. Nu exista pe lume atâta dragoste, încât să compenseze faptele ei.

„Dragoste? La ce naiba mă gândesc? Vi, limitează-te la bătaie și sex. La astea te pricepi.”

Ușa de la o cameră pentru pacienți se deschise și apărură Kyllar. Logan ieși și el pe alta.

Pentru prima dată în viața ei, Vi îl văzu pe Kyllar zâmbind. Simți ceva straniu înăuntrul ei atunci, iar el nici măcar nu se uitase la ea. Kyllar făcu o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră, zise el.

— Prietene, îl întâmpină Logan.

Era incredibil de slab, oasele aproape străpungându-i pielea. Avea totuși aura inconfundabilă a unei sănătăți de fier. Îmbrăcat în straie bogate, redevenise chipeș, de parcă n-ar fi trecut prin chinurile din Burdihan. Făcu iute doi pași și-l îmbrățișă pe Kyllar.

— Îmi pare rău, zise Kyllar. Am ajuns prea târziu în seara aia. Era atâta sânge, încât am crezut... îmi pare rău.

Logan îl strânse în tăcere, respirând cu greutate și așteptând să i se domolească emoțiile. Într-un târziu, se retrase un pas și-și puse mâinile pe umerii celui alt.

— Te-ai descurcat minunat, prietene. Eu sunt cel căruia îi pare rău. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Într-una din zilele astea va trebui să vorbim. Ai... ai făcut câteva lucruri acolo, în adâncul pământului, care... Privi în jur, devenind brusc conștient că sunt înconjurați de străini, ...despre care aș vrea să știu mai multe. Și se pare că am și niște goluri în memorie, ca de exemplu, cum m-am pricopsit cu asta.

Își suflecă mâneca, iar Vi și Mama K icniră. Pe pielea brațului, Logan avea impregnat ceva ca un tatuaj care strălucea argintiu-verzui. El nu-l dezvăluie pe tot, dar pentru Vi fusese evident încă de la început că liniile păreau stilizate și abstracte, deloc întâmplătoare.

— Maiestate, interveni Drissa Nile, eu aș fi... precaută când arăt asta.

— Îmi pare rău că insist, zise Mama K, dar trebuie să luăm niște decizii.

— Vrei să spui că eu trebuie să iau niște decizii, spuse Logan pe un ton jucăuș.

— Da, Maiestatea Ta, îmi cer iertare.

Lofan i se adresa întâi lui Kyllar.

— Ne-ai făcut un serviciu incomensurabil, la care n-aș fi putut nici măcar să sper, darămite să ți-l cer. Nu-ți voi porunci, dar, în măsura în care consideri...

Pe chipul regelui se instalează o umbră de amintire, ochii i se ațintiră în gol și fraza se pierdu în aer.

— Sire? zise Kyllar, obligându-l să revină în prezent.

— Ciudat. Timp de câteva luni am înjurat alături de cei mai nenorociți prizonieri, iar acum m-am întors la „considerații” și „măsura în care”, zise el clătinând din cap și zâmbi trist. Kyllar, până la urmă situația e clară. Dacă-l poți uicide pe Regele-zeu înainte ca armatele noastre să se angajeze în luptă, am putea evita o bătălie sângeroasă. Te rog s-o faci, dar nu-ți poruncesc. Ai făcut deja sacrificii enorme ca să mă salvezi. Știu că n-ai încredere în femeia asta, însă dacă ea consideră că-ți poate oferi ajutor, folosește-l. Faptul că s-a predat în momentul în care ar fi putut să ne ucidă e o dovadă suficientă pentru mine cu privire la intențiile ei. Vi este o armă la fel ca și tine, iar eu nu-mi pot permite ca nicio armă din micul meu arsenal să rămână nefolosită.

— Și crezi că-i înțelept să facem asta? întrebă Kyllar.

Logan îl privi în tăcere câteva clipe.

— Da.

— Atunci, așa vom face, acceptă Kyllar. Tu ce ai de gând să faci în continuare?

— Mă duc să-i cer lui Terah Graesin armata mea. Pe urmă, am de gând să-mi recuperez țara.

— Nu va fi chiar așa ușor, zise Mama K.

Logan îi aruncă un zâmbet vag și distant.

— Niciodată nu-i ușor.

Helene se trezi cu o durere de cap năucitoare. Nu-și putea mișca brațele sau picioarele. Când încercă s-o facă, simți furnicături în degetele lor. Deschise ochii și văzu alți trei prizonieri, legați de mâini și de picioare la fel ca ea. O altă frânghie trecea de la unul la altul. Zăceau în întuneric, cu siluetele luminate doar de lumina pâlpâitoare a focului halidoranilor. Helene era cea mai apropiată de cei șase halidorani care râdeau și beau, sărind de la cuvinte pe care Helene le cunoștea la unele pe care nu le mai auzise niciodată, despre care presupunea că erau în halidorană.

Ea nu cuteză să se miște prea mult ca să nu le atragă atenția, așa încât nu-l putea vedea decât pe cel care o capturasă. Din spusele celorlalți, află că se numea Ghorran. Ceilalți râdeau pe seama lui fiindcă fusese rănit de o femeie.

Pentru o clipă, gravitatea situației în care se afla aproape că o doborî pe Helene. Kyllar nu știa că ea era acolo. De fapt, nimeni nu știa. Niciun prieten nu putea să vină s-o salveze. Oamenii aceștia i-ar fi putut face orice și ea nu s-ar fi putut împotrivi în niciun fel. Frica începu să-i apese pieptul, împiedicând-o să gândească și să respire.

Pe urmă, începu să se roage, după ce-și aminti că Zeul știa unde se află. Pentru El, era o nimica toată s-o salveze. Într-un târziu, se calmă. O parte dintre soldați se culcaseră deja, lăsându-i de pază pe Ghorran și pe cineva pe care nu-l putea vedea. Cei doi vorbeau în șoaptă.

— Nu cred că Vürdmeisterul Dada i-a spus Sfinției Sale ce facem noi, zise Ghorran. Există un motiv pentru care Roaba

Neagră e un loc interzis. Dacă află Sfinția Sa, cu noi ce-o să se întâmple?

— Neph Dada este un om măreț și foarte devotat lui Hali. Dacă el o slujește pe ea, dar nu și Sfinția Sa, tu de partea cui ai dori să te afli? îl întrebă celălalt.

— Am auzit că vrea să trezească un Titan, asta vrei să zici? Celălalt râse încetișor.

— Vürdmeisterul vrea să facă o sută de lucruri. Bineînțeles că-și dorește un Titan, dar pentru asta n-are nevoie de tinere virgine, nu-i așa?

— *Halivos ras en me*, zise Ghorran cu respect.

— Într-adevăr.

— Și e posibil?

— Așa crede Vürdmeisterul.

Ghorran șopti o înjurătură.

— Atunci ce treabă are cu băiatul? El la ce folosește?

— El nu-i chiar așa de important. O să-l omoare ca să vadă ce pot face ei din corpul lui. Meisterii au pur și simplu nevoie de cadavre proaspete.

Helene auzise de Roaba Neagră: era un loc unde se desfășurase o bătălie, cu multă vreme în urmă. Se vorbea că acolo nu creștea nimic, nici chiar acum. Restul celor auzite erau însă de neînțeles pentru ea, cu excepția faptului că Vürdmeisterul Neph Dada plănuise pentru ea ceva mai rău decât sclavia. Lăsă capul jos și văzu că prizonierul de lângă ea se trezise. Era un băiat. Părea îngrozit.

Mama K îi salvase azi viața lui Logan.

Mica lui armată, alcătuită din generalul Agon, ea însăși și Căinii lui Agon intrară în tabăra rebelă, stârnind aclamații. Totul ar fi fost mult diferit dacă Mama K n-ar fi stârnit zvonuri că Logan se întorcea după ce triumfase asupra celor mai îngrozitoare orori din Burdihan. Fără zvonurile acelea trimise din vreme, grupul lor ar fi fost întâmpinat ca o armată necunoscută, iar Terah Graesin l-ar fi putut ucide cu ușurință pe Logan. Fără îndoială, după aceea s-ar fi scurs șuvoaie de lacrimi pentru greșeală aceea teribilă.

Vechiul și naivul Logan n-ar fi crezut niciodată că Terah Graesin ar fi fost în stare de așa ceva. Logan cel din Burdihan era însă alt bărbat, mai tăcut, mai rezervat. Știa foarte bine ce erau în stare să facă oamenii atunci când se simțeau amenințați.

Iar Terah Graesin trebuia să-l considere pe Logan o amenințare. Ea adunase oștirea în ultimele trei luni, supraviețuise tentativelor de asasinat și-și pierduse membri ai familiei. Alcătuisese o armată pe care o adusesese până în pragul unei bătălii. Totul pentru a fi regină.

Apariția lui Logan amenința să-i spulbere ambiția aceea cu numai o zi înaintea mării victorii. Legitimitatea lui era incontestabilă: provenea din familia care condusesese țara și fusese declarat moștenitorul lui Gunder, pe a cărui fiică o luase de soție. Multe familii îi juraseră credință lui Terah Graesin doar fiindcă erau convinse că fuseseră eliberate de legămintele făcute familiei Gyre.

Dacă vremurile ar fi fost diferite, Logan ar fi mers la Havermere și ar fi trimis mesaje tuturor familiilor din regat, inclusiv Graesinilor. I-ar fi oferit lui Terah ocazia de a-și vedea coaliția destrămată, după care ar fi numit-o într-o poziție onorabilă.

Nu era însă cazul. Armata rebelă se adunase la ceva mai mult de un kilometru de cea a Regelui-zeu. Cenarienii erau de două ori mai mulți decât halidoranii. Era adevărat că aceștia din urmă aveau meisteri și Vürdmeisteri, dar și așa victoria părea sigură.

Pentru Logan, Agon și Mama K, bătălia era însă sinonimă cu masacrarea trupelor cenariene. Așa că grupul lor mic, de doar o sută de oameni, pătrunse până în inima taberei rebele.

Logan avea noroc. Cerul era destul de înnorat și astfel ochii lui, care nu se adaptaseră încă la lumina soarelui, puteau vedea destul de bine. Pleoapele mijite nu ajutau atunci când doreai să ai înfățișarea unui rege.

Se apropiau de pâlcul corturilor în care stăteau nobilii, când în întâmpinarea lor ieși un grup de doisprezece călăreți, conduși de un ofițer ce purta un arc lung alitaeran fără coardă, asemănător unui toiag. Logan și armata lui se opriră.

— Prezențați-vă! strigă sergentul Gamble.

— Acesta, începu Agon să vorbească îndeajuns de tare pentru a fi auzit de comandant și de oamenii lui, este regele Logan Gyre, moștenitor de drept și prin tradiție al tronului, acum suveran al mărețului nostru regat. Regele a murit, trăiască regele!

Era o declarație de război și vestea avea să se răspândească în toată tabăra în câteva minute. Mama K trimisese deja vorbă aghiotantului lui Logan, iar soldații familiei Gyre ocupaseră poziții lângă pavilioanele nobililor. Ei izbucniră în urale.

— Regina vă va primi imediat, milord, zise sergentul Gamble.

Logan descălecă în fața cortului lui Terah Graesin. Când Mama K și Agon Brant dădură să-l urmeze, gărzile îi opriră.

— Numai dumneavoastră, milord, zise unul dintre ei.

Logan îl fixă cu privirea. Nu spuse nimic. Pentru un moment, lăsa bestia dinăuntru lui să se trezească. Nu trecuse prin iad doar pentru a fi acum oprit de un străjer. Dispoziția i se schimbă, trecând de la hotărâre spre furie. Simți furnicături în antebrâu.

Străjerul se retrase un pas și continuă pe un ton gâtuit.

— Milord, zise el cu greutate, doar nobilii au...

Logan continuă să-l fixeze, iar cuvintele celuiilalt se stinseră. Mama K și Agon îl urmară înăuntru.

*

Pavilionul reginei era imens. În interiorul lui, pe mese stăteau răspândite hărți, în jurul cărora se îngrămădeau nobili. Unii arătau cu adevărat comic, cu burțile grase strânse în armuri pe care nu le mai folosiseră de douăzeci de ani. În două boluri se vedeau pietricele albe și negre. „Pe zei, își votează planul de bătălie.” Lângă Mama K, Brant Agon scoase un sunet sugrumat de indignare.

Mama K privea în jur, socotind pe cât de repede era în stare numărul aliaților siguri, al aliaților potențiali și al dușmanilor declarați. Știa că i-ar fi putut oferi coroana lui Logan, dacă el i-ar fi îngăduit două săptămâni în care să-și folosească abilitățile speciale. Acum, cu doar o zi înainte de o bătălie majoră împotriva unui inamic pe care îl ura toată lumea, șansele erau cu totul altele. Unica ei speranță era ca un nobil s-o atace pe ea, pe Logan sau pe Brant Agon. Ar fi putut apoi să-l distrugă, transformându-l într-un dușman implacabil, ceea ce nu i-ar fi făcut prea mult rău lui Logan.

— Ia te uită, Logan Gyre, cum au decăzut unii! exclamă Terah Graesin, care apărură de după câțiva nobili mai înalți pășind cu mers ostentativ pe covoarele luxoase. Cine s-ar fi așteptat să apară în compania târfelor și pensionarilor? Sau mai degrabă a ologilor și a pizdelor?

Nobilii rânjiră.

— Îți cauți de muncă? întrebă Mama K.

Se lăsă o tăcere atât de profundă, încât s-ar fi putut auzi și o pană care cade la pământ. Mama K era însă nepăsătoare, în pofida șocului pe care îl crease. Terah Graesin îl întâmpinase pe Logan cu ghearele scoase. Asta nu era bine.

Un tânăr își făcu loc prin mulțime până în fața ei.

— Dacă mai vorbești așa, te ucid cu mâna mea! exclamă Luc Graesin, fratele chipeș, dar prost, al lui Terah, în vârstă de doar șaptesprezece ani.

„Oh, Luc, habar n-ai tu! Îți cunosc secretul. Te-aș putea termina chiar acum.”

Doar că nu era în stare. Aici, acum, adevărurile crunte oferite pe nepusă masă n-ar fi fost credibile. Terah Graesin n-ar fi făcut decât să se încăpățâneze și mai tare.

— Îmi cer iertare, dar rangurile nobiliare se schimbă atât de repede în ultima vreme, încât am uitat că vorbesc unei ducese, spuse Mama K.

— Unei regine, zise Luc. Reginei tale!

Mama K arcui sprâncenele de parcă tânărul încerca s-o păcălească. Era un mic gest menit să le amintească tuturor cât de mult și cât de rapid intenționa Terah Graesin să se ridice.

— Însă alături de mine se află adevăratul rege, zise ea, desemnat drept moștenitor de regele Gunder al IX-lea și încoronat ca atare. Este cel căruia i-ați jurat deja credință.

Știa însă că pierduse deja. Citise asta pe chipul lui Terah Graesin, care exprima sfidarea și ura absolută.

— Ajunge, Gwinvere, interveni Logan.

Ea consimți printr-un zâmbet. Făcu un pas în spate, lăsă capul în pământ și deveni brusc umilă.

— Pot să vă aduc aminte tuturor, se auzi o voce de lângă hărți, că ne confruntăm mâine cu armata Regelui-zeu și cu vrăjitorii lui?

Vorbise contele Drake, împăciuitoar ca întotdeauna.

— Nu trebuie să ne amintești, zise Terah Graesin. Avem armata, câmpul de bătaie, avantajul numeric și în câteva momente vom avea și o strategie.

— Nu, spuse Agon.

— Pardon? întrebă Terah indignată.

— Este armata Maiestății Sale, zise Agon. Domnilor, mulți dintre voi ați fost prezenți la ospățul dinaintea loviturii de palat. Garret Urwer, tatăl tău a murit lângă mine, în turnul de miazănoapte. La fel ca unchiul tău, Bran Braeton. S-au sacrificat ca să-l salveze pe regele nostru, pe Logan Gyre. Ați fost acolo...

— Ajunge! strigă Terah Graesin. Știm ce-a zis regele nebun.

Deci monarhul fusese smintit când îl desemnase pe Logan moștenitorul său. Nu era un plan perfect de atac, dar nici foarte rău. Dacă ar fi avut timp, Mama K le-ar fi reamintit tuturor momentul loviturii de palat, irelevanța sănătății mintale a regelui în raport cu legalitatea hotărârilor lui și de căsătoria lui Logan cu Jenine. Ar mai fi putut și să orchestreze o presiune comună din toate părțile care s-o determine pe Terah să renunțe la pretențiile ei. Toate acestea erau însă irelevante acum. Trebuia pur și simplu să aștepte inevitabilul.

— Milady, zise ducele Havrin Wesseros. Acești oameni spun doar ceea ce s-ar șușoti pe la colțuri și prin marile saloane din întregul regat, dacă ar fi timp. Mi se pare că trebuie să luăm decizii în clipa asta, și vremea-i scurtă.

— Nu vreau să le ascult minciunile! șuieră Terah.

— Chiar nu înțelegi? insistă ducele Wesseros. Dacă nu-i ascuți, Logan va pleca și n-o va face singur. Va lua cu el jumătate din armata noastră, poate și mai mult. Vrea cineva să se lupte cu halidoranii având doar jumătate din forțele actuale?

„Ești pe aproape. Dar ești îngrijorat de plecarea persoanei nepotrivite.”

— După cum spui, interveni Agon, regele era nebun când a murit. Sa'kageul l-a otrăvit în timpul ospățului.

— L-a otrăvit? Tu l-ai ucis, Brant! strigă Garret Urwer.

— Da, eu l-am omorât, recunosc Agon. N-am de gând să mă justific acum. Important este că Halidorul dorea să distrugă familia regală tocmai în acest scop. Țelul său a fost să divizeze orice mișcare de rezistență înainte ca ea să înceapă. Regele Gunder a înțeles asta și de aceea – nu în noaptea loviturii, când a fost otrăvit, ci în cursul zilei, mai devreme – a măritat-o pe fiica lui, Jenine, cu Logan. Mulți dintre voi i-ați jurat credință lui Lady Graesin. Supunerea voastră era însă datorată deja lui Logan Gyre. Ca atare, sunteți eliberați de jurămintele către ducasă.

— Nu vă eliberez pe niciunul! zbieră Terah Graesin.

Izbucni haosul. Nobilii începură să urle unii la alții, adunându-se în grupuri pentru a vorbi cu sfetnicii lor, dar și cu prietenii apropiați, unii înclinând spre Terah Graesin, alții spre Logan, care privea totul impasibil. Înțelesese și el.

— Stați așa! zise ducele Wesseros.

Semăna foarte bine cu sora lui, Nalia, ultima regină. Fusese plecat din capitală pentru inspectarea unor teritorii cucerite de Lae'knaught în răsăritul Cenariei când avusese loc lovitura de palat. Ridică mâinile, iar ceilalți nobili amuțiră treptat.

— Timpul trece și ne așteaptă o bătălie, spuse el. Așezați-vă în dreptul bărbatului sau a femeii care ați vrea să ne conducă.

— De ce nu folosiți pietrele din boluri, pentru ca oamenii să poată vota cu adevărat pe cine vor? întrebă Mama K.

Se blestemă imediat. Ar fi trebuit să lase pe altcineva să sugereze asta, însă ducele adusese vorba despre vot atât de repede, încât ea trebuise să intervină. Toată discuția era complet nefolositoare în lipsa unui vot secret.

— Măine va trebui să ne prezentăm pe câmpul de bătălie. Cred că și astăzi ar trebui să avem curajul de a ne înfățișa așa cum suntem, zise Terah Graesin.

„Deșteaptă ticăloasa!”

Se lăsă din nou liniștea, iar oamenii începură să se miște.

Mama K fusese deprimant de precisă în estimările ei cu privire la alegerile fiecăruia. În marea lor majoritate, nobilii mai mici păreau că preferă să se alăture lui Logan, dar nu îndrăzneau să-și sfideze lorzii suverani. De aceea dorise Mama K un vot secret. Terah își concentrase mituirile doar asupra celor puternici.

Acum, existau trei tabere: a lui Logan, a lui Terah și a celor indeciși.

— Așa cum am suspectat, zise ducele Wesseros, care era în fruntea nehotărâților. Toată discuția asta n-a adus nimic bun. Odată cu asasinarea Gunderilor, în țara noastră au mai rămas doar trei familii mari și iată-ne acum aici! Mi se pare că deocamdată avem o cale de aur, cea de mijloc. Logan Gyre, Terah Graesin – având în vedere că se află în joc soarta tuturor compatrioților, puteți lăsa deoparte propriile voastre interese meschine?

„Ce bufon! Ce idiot! Ce târâie-brâu! Se crede deștept. Dacă n-ar fi creat și o a treia tabără, Logan ar fi avut cel puțin majoritatea. Ar mai fi existat o șansă.”

— Ce vrei să spui? întrebă Terah.

Logan știa deja. Mama K putea citi asta pe fața lui împietrită.

— În noaptea asta, în ajunul unei bătălii care va hotărî viitorul țării noastre, doriți să vă divizați forțele sau să le uniți? Logan și Terah, vreți să vă căsătoriți?

Terah privi în jurul ei, încercând să vadă cine o sprijinea. Tabăra ei se micșora. Îi privi pe cei care stăteau sfidători de partea lui Logan, dar și pe cei care rămăseseră pasivi, cu ducele Wesseros. Pe urmă, îl examinează pe Logan. Nu era privirea unei femei care apreciază un pețitor, ci una care căuta orice fel de slăbiciune.

— Pentru țara pe care o iubesc, da, zise Terah Graesin.

— Logan?

— Da, zise el înlemnit.

„Zei să-l aibă în pază.”

Ridicaseră o platformă în mijlocul taberei, așa încât toată armata să poată vedea nunta. Oamenii se adunaseră deja, venind de la focurile lor, iar ofițerii îi organizau și-i aliniau pentru ceremonie, în timp ce luna se ridica pe cer. Pe lângă trupe, câteva mii de civili care îi însoțeau pe militari se îngheșuiau în jurul platformei.

— Logan, zise contele Drake închizând ușa cortului micuț în care se pregătea regele, nu te poți căsători cu ea!

O vreme, Logan nu răspunse. Vorbi într-un târziu, cu voce joasă și tristă.

— Și ce altceva aș putea face?

— Zeul îți va oferi o cale de a evita orice ispită.

— Eu nu cred în zeul tău, Drake.

— Adevărul nu depinde de credința ta în el.

Logan clătină încet din cap, ca un urs slăbit după luni de hibernare.

— Căsătoria cu Terah nu-i o ispită. Tatăl meu a luat de nevastă o femeie frumoasă, dar veninoasă, iar eu am văzut ce-a pățit.

— O lecție de care ai face bine să ții seamă. Ai în vedere însă și faptul că mama ta nu era nici pe departe capabilă de asemenea distrugeri.

Ochii lui Logan scânteiară, iar ursul ridică ușor capul, înălțându-se deasupra tuturor.

— Dacă tu crezi că există o cale care să nu ne distrugă, spune-mi-o și mie! Nu vreau să mă căsătoresc...

— N-am spus că mariajul era ispita.

— Și atunci?

— Puterea, rosti contele Drake bătând cu bastonul în pământ.

— La naiba, omule! Trebuie ori să mă-nșor cu ea, ori să ne condamn pe toți la moarte. Chiar crezi că nu m-am gândit la niciun mijloc prin care să conving majoritatea oamenilor să mă urmeze? Ba da! Probabil că aş putea lua două treimi din ei și să plec. Asta ar însemna să-i condamn la moarte pe restul. Te aștepți să cer câtorva mii de oameni să se sacrifice doar pentru ca eu să pot evita un mariaj prost?

— Nu, Logan, zise contele Drake, aplecându-se peste baston și părând că avea cu adevărat nevoie de sprijin. Întrebarea mea este: Poți tu să fii regele care trebuie să fii cu o asemenea regină lângă tine? Terah Graesin lăsase garda jos astăzi. Ai prins-o într-un moment de slăbiciune. Asta nu se va repeta.

— Mulțumesc pentru c-ai subliniat cât de luminos îmi este viitorul. Și fiindcă tot nu mă poți ajuta să-l evit, mai bine ajută-mă cu îmbrăcatul.

— Regele meu, uneori ieșirea dintr-o gaură nu presupune neapărat să te cațări.

— Ieși! se răsti Logan.

Contele Drake făcu o plecăciune și plecă întristat.

Logan luă coroana modestă și o puse pe cap. Mama K avusese grijă să arate ca un rege. Fusesse bărbierit, tuns, trupul îi fusese uns cu uleiuri și împodobit cu blănuri. Era îmbrăcat cu o tunică gri-închis și o mantie tivită cu mătase samit albă. Atinsese vârsta majoratului cu puțin timp înainte de lovitura de palat, dar uitase să-și aleagă propriul blazon. Acum văzu că Mama K se ocupase și de asta. Conținea imaginea șoimului alb al familiei Gyre pe fond negru, dar pasărea purta lanțuri rupte la picioare, iar fondul negru era de fapt un cerc care amintea de Gaură. Pasărea avea aripile întinse. Era un blazon frumos. Tatăl lui ar fi fost mândru.

„Tu ce-ai fi făcut în locul meu, tată?” În tinerețe, tatăl lui se căsătorise pentru a-și salva familia. Acum ar mai fi procedat la fel?

Pânza de la intrarea în cort se dădu la o parte și Mama K intră. Îl privi cu compasiune sinceră. Ea nu putea înțelege. Ea nu iubise niciodată așa cum iubise Logan. Pentru ea, alegerea lui fusese cea evidentă. Căsătorește-te cu Terah acum și rezolvă problema mai târziu. În locul lui, Mama K ar fi plănuisit, ar fi manipulat, ba chiar ar fi poruncit uciderea reginei.

— E momentul, zise ea.

— Blazonul e perfect, spuse Logan. Mulțumesc.

— Ai observat aripile? Vârfurile lor trec dincolo de cerc, Maiestate. Șoimul va fi întotdeauna liber.

Urcară împreună pe platforma care era de fapt un cerc de aproximativ aceeași dimensiune cu Gaura. Forma trebuia să simbolizeze natura perfectă, eternă și indestructibilă a căsătoriei. În timp ce Logan urca, cu mii de ochi pironiți asupra lui, îndreptându-se spre locul din centru care-i era hărăzit, inima îi tresări fiindcă realizează că acolo ar fi fost locul în care s-ar fi prăbușit în Gaură. Se simți rău, ca într-un acces de claustrofobie. Își aminti cum se întindea cât putea deasupra Găurii. Pentru ce? Pentru o pâine îmbibată cu urină pe care n-ar fi dat-o nici animalelor.

Începu să cânte muzica, iar pâinea lui îmbibată cu urină păși grațioasă pe platformă.

O parte din Logan o râvnea, așa cum poftise la mâncare în Gaură. În ultimele trei luni, fusese atât de slăbit, de înfometat și de preocupat să supraviețuiască, încât abia dacă se gândise la sex. Înainte de Burdihan, nu se gândea însă la nimic altceva. Acum, că ieșise și-și recâștigase puterile, vechiul Logan începea să se arate și el. Terah Graesin era înaltă și mlădie, cu forme aproape băiețești, dar zâmbetul era al unei femei. Se mișca precum o femeie care știa ce le place bărbaților și era conștientă de atuurile ei. Partea înfometată și lacomă a lui Logan dorea să se culce cu ea.

Și pâinea cu urină părase întotdeauna foarte bună până când o gustai. Cel puțin însă îți umplea stomacul; nu conta cum te simțeai după aceea. Așa și acum: cel puțin avea să facă sex. Pe toți zeii, la douăzeci și unu de ani era încă virgin!

Ironia gândului acela îl făcu să zâmbească trist. Terah îi observă surâsul și-i răspunse la fel. Arăta fantastic. Părul îi era strâns într-un... oricum, ceva foarte sofisticat. Logan se întreabă câți croitori se înjuraseră unul pe altul în ultimele două ore pentru a-i putea transforma o rochie într-o vestimentație demnă de o mireasă. Avea culoarea tradițională, verde, a fertilității și a vieții noi, era croită strâns pe corpul suplu al femeii, ornată bogat pe spate și cu un șliț care-i expunea o bună parte a piciorului, element care, cu siguranță, nu făcea parte din tradiție, dar era binevenit. Totul se completa cu un voal elegant ce simboliza castitatea și se potrivea perfect cu rochia, însă nu neapărat și cu femeia care îl purta.

„Ei bine, măcar o să am parte de oricât sex doresc, dacă reputația ei se va adevăra.” Gândul plescăi în stomacul lui ca urina caldă. Nu, mai bine să nu se gândească la reputația ei.

Indiferent de ce simțea el, Terah Graesin reușise într-un fel să obțină ceea ce Logan crezuse imposibil. Era atrăgătoare și în același timp regală – pentru ea totul însemna putere, indiferent că sursa acesteia era statutul, personalitatea sau corpul ei. Toate acelea erau doar unelte pentru a-și impune voința.

Puterea... Conte Drake spusese că adevărata ispită era puterea.

Terah veni lângă el și-i luă mâna cu timiditate. Mulțimea aclamă. Îl prinse de mână exact la fel cum o făcuse și Jenine când tatăl ei le anunțase mariajul. Logan își înghiți nodul din gât. Jenine acționase spontan. Terah fusese la cina aceea. Văzuse gestul și felul în care ceilalți oameni îl aprobaseră. O imitase pe Jenine în mod deliberat.

— Liniștește-te, îi șopti ea. Te despart doar cinci minute de tot ce ai visat vreodată.

„Ești proastă dacă-ți imaginezi așa ceva.” Logan afișă un surâs fals și porunci propriului său corp să se destindă. Nu era chiar ceea ce și-ar fi dorit, dar situația se putea schimba. Îl putea învinge pe regele Ursuul. Putea îmblânzi Sa’kagéul. Putea abolii legile cu privire la săraci. Putea...

Asta era! Despre asta îl prevenise contele Drake, despre ispita puterii. Își răsuci ambițiile în minte, pe toate părțile. „Nu-i pentru mine, ci pentru popor.” Însă nu era adevărat în totalitate, nu-i așa? Îi plăcuse să ordone execuția lui Gorkhy, îi plăcuse să-l dea afară pe conte: Logan decreta și lucrurile se întâmplau. Oamenii îi ascultau poruncile. Fusesse atât de neajutorat în timpul petrecut în Burdihan, încât ideea că nu se va mai supune niciodată nimănui avea un gust încântător.

„Bine, conte Drake, înțeleg. Și care-i calea de ieșire?”

Era prea târziu. De o parte a sa stătea un hecatonarh cu mantia sa bogat ornată – o sută de culori pentru cei o sută de zei. De cealaltă parte se afla un bărbat înveșmântat în straie maronii simple, un slujitor al Zeului. Ducele Wesseros își ocupă locul în mijloc. Terah dorise să se asigure că ritualul va fi dus la bun sfârșit în trei forme. Uralele începură să crească în timp ce cincisprezece mii de oameni ovaționau fericiți către cuplul despre care sperau că-i va salva.

— Pot să le vorbesc? întrebă Logan.

— În niciun caz! i-o tăie Terah. Ce plan mai e și ăsta?

— Nu-i niciun plan. Vreau doar să vorbesc celor care vor vărsa sânge și vor muri pentru noi. N-am mai avut ocazia s-o fac.

— Vrei să-i montezi împotriva mea, protestă Terah.

— Ce-ar fi, interveni ducele Wesseros, dacă Logan ar jura să nu spună nimic negativ despre tine? Iar dacă o va face, eu îl voi întrerupe. E acceptabil, milord?

— Da, zise Logan.

— Milady? insistă Wesseros. E totuși regele lor.

— Foarte scurt.

— Logan, ai cinci minute, zise ducele Wesseros, după care se apropie și continuă cu vocea abia șoptită: Și fie ca spiritul lui Timaeus Rindder să te inspire.

Era o declarație de sprijin. Timaeus Rindder fusese un orator de asemenea talent, încât transformase pierderea unei curse de care într-o lovitură de stat, deși fusese împovărat cu exact aceleași restricții pe care ducele i le impusese lui Logan. În felul său, ducele Wesseros îi spusese „dacă poți atrage oamenii de partea ta, vin și eu”.

— Prieteni, mâine vom înfrunta împreună zăngănitul armelor și urletul bătăliei.

Logan abia își începuse discursul când observă că puterea glasului său se dublează, o dată și apoi încă o dată. Se opri, dar îl văzu imediat pe Tevor Nile stând în primul rând și zâmbindu-i. Logan se prefăcu că nu era ceva important și, imediat, toți îl imitară.

— Mâine vom înfrunta un dușman pe care l-am mai văzut la față. I-ați privit chipul când v-a spart ușile. I-ați văzut cizmele noroindu-vă podelele. I-ați văzut torțele incendiindu-vă ogoarele muncite din greu. I-ați simțit pumnii, biciul și disprețul, dar ați refuzat să vă predați!

Emotivitatea și caracterul autocritic al lui Logan – „Aș fi putut să spun mai bine? Nu cumva îmi tremură vocea? De ce mi-e atât de greu să inspir profund?” – se topiră când văzu fețele ridicate ale celor care erau de acum poporul lui. Cu doar câteva luni în urmă, nu avusese habar cine era poporul cenarian. Îi cunoscuse și-i iubise pe țăranii de pe domeniile Gyre, dar împărtășise din plin disprețul nobililor pentru masele nespălate. Cât de simplu era să ceri unei gloate de oameni fără nume și fără față să se sacrifice pentru tine!

— Prieteni, am petrecut ultimele trei luni în ceea ce voi numi Fundătura Iadului. Am fost acoperit de rahat și de duhoarea oamenilor. Mi-am petrecut timpul temându-mă de moarte, dar și de lucruri mai rele. Mi-au luat hainele. Mi-au luat demnitatea. I-am văzut pe cei buni suferind din cauza

celor răi. Am văzut o femeie violată și o femeie care s-a sinucis pentru a nu mai fi violată încă o dată. Am văzut cum oameni buni și oameni răi deopotrivă au făcut pact cu întunericul. La fel am procedat și eu. Ca să supraviețuiesc. Prieteni, eu am fost încarcerat sub pământ. Voi însă ați fost încarcerați la suprafață. Aveți aceleași temeri ca și mine, ați văzut aceleași orori, ba poate chiar mai rău. Ne-au fost uciși prieteni. Am știut că rezistența înseamnă moarte... așa că, prieteni, poporul meu, am considerat că nu avem șanse și apoi ne-am pierdut și speranța. Am fugit, ne-am ascuns.

Logan făcu o pauză și oamenii tăcură, așteptând.

— Știți despre ce vorbesc? reluă el. Ați simțit furia? Ați simțit neajutorarea? Ați văzut cum se manifestă răul, totuși n-ați făcut nimic pentru a-l opri? V-a fost rușine?

Bărbații și femeile evitau să-și privească vecinii în ochi, de frică să nu le fie văzute lacrimile, dar capetele lor încuviințau mut: da, da.

— Mie mi-a fost rușine, continuă Logan. Însă lăsați-mă să vă spun ce-am învățat în Burdihan. Acolo am aflat că suferința ne poate oferi adevărata măsură a puterii noastre. Am văzut cum un om poate fi laș într-o zi și erou în următoarea. M-am convins că nu sunt pe atât de bun pe cât mă crezusem. Dar cel mai important lucru pe care l-am aflat despre mine a fost că, deși a trebuit să plătesc un preț imens, m-am putut schimba. M-am convins că ceea ce a fost distrus poate fi refăcut. Și știți cine m-a învățat asta? O prostituată. Într-o femeie amărită care își ducea zilele în rușine, eu am descoperit onoare, curaj și loialitate. Ea mi-a oferit inspirația, ea m-a salvat. Astăzi, avem printre noi femei care v-au oferit aceeași lecție. Mulți dintre voi sunteți rușinați de mamele, soțiile și fiicele care au fost violate, care au fost aruncate în sclavie sexuală la castel ori s-au vândut în bordeluri ca să poată supraviețui. Le-ați respins, v-ați întors fața de la ele. Eu vă spun însă că soțiile, mamele și fiicele voastre ne-au arătat cum să luptăm. Ele ne-au dat Nocta Hemata, ne-au făcut să

avem curaj, demonstrându-ne în același timp cât de ușor poate fi parcurs drumul de la rușine la onoare. Le rog pe toate femeile care au luptat în noaptea aceea să facă un pas în față!

Câteva femei ieșiră imediat din rând. Îmboldite de curajul lor, altele le urmară exemplul. Bărbații se dădeau tăcuți din calea lor. În câteva momente, trei sute de femei se adunaseră în fața platformei. Unele plângeau, dar își țineau spatele drept și bărbia ridicată. Soldații aliniați nu-și mai ascundeau lacrimile. Și nu erau numai cei care le cunoșteau pe femeile acelea, ci și cei proveniți de la țară, care trebuie să fi avut la rândul lor femei de care se simțiseră rușinați și dezono-rați, bărbați care se disprețuiau acum pentru asta.

— Astăzi, zise Logan, vă declar membre fondatoare ale Ordinului Jartierei. O jartieră, pentru că voi ați transformat rușinea în onoare. Arătați-o cu mândrie și vorbiți-le nepoților despre curajul vostru. Și niciun bărbat nu va putea intra vreodată în acest ordin până când nu va da dovadă de cel mai înalt grad de eroism și curaj cu putință.

Mulțimea izbucni în urale. Era cel mai bun lucru pe care îl făcuse Logan vreodată.

— Mi-e teamă, urmă el făcând semn adunării să se liniștească, mi-e teamă că jartierele nu sunt încă gata. Se pare că n-avem toate materialele la îndemână. Vedeți voi, plănuim să le facem din pânza steagurilor halidorane.

Ei ovaționară din nou.

— Ce ziceți, soldați? Credeți că le putem ajuta?

Ei izbucniră în urale și mai puternice.

— Acum, fraților, vă rog, îmbrățișați-le pe cele pe care le iubiți. Ele au nevoie de voi. Iar voi, surorilor, îmbrățișați-i pe acești bărbați rușinați și zdrobiți. Și ei au nevoie de voi. Mai am doar câteva vorbe să vă spun.

Logan trase adânc aer în piept. Discursul era deja mai lung decât își propusese. Nu înființase Ordinul Jartierei ca să câștige sprijin. Fusesse doar ceva care trebuia remediat.

Într-un fel sau altul, reușise totuși să le inspire o speranță care se citea acum pe toate chipurile din jur.

— Cu câteva luni în urmă, n-am vrut să fiu rege, continuă Logan, dar ceva m-a schimbat în Burdihan. Înainte să ajung acolo, vă priveam ca pe o gloată. Acum suntem toți frați și surori. Vă pot cere să suferiți cu mine, să muriți cu mine, și într-adevăr v-o cer. Mulți vom vărsa mâine sânge, iar unii vor muri.

Privi în jos spre Gaura în mijlocul căreia stătea. „Oare asta-i calea de care-mi vorbeai, Drake? Ah, tată, ai fi fost mândru de mine?”

— Vă pot cere să suferiți ca să vă rupeți lanțurile, însă nu vă pot cere să suferiți doar pentru ambiția mea.

Mulțimea tăcu brusc.

— În Burdihan, am învățat că un bărbat sau o femeie pot avea putere asupra vieții și a morții, dar nu există ceva care să poruncească iubirii. Prieteni, vă iubesc la fel ca pe întreaga națiune și ne vom câștiga libertatea. N-o iubesc însă deloc pe această femeie. Nu mă voi căsători cu Terah Graesin nici astăzi și nici în vreo altă zi.

— Ce? urlă Terah Graesin pășind în față. Oprește-l, Havrin!

Ducele Wesseros o trase însă înapoi, iar Tevor Nile nu-i amplifică vocea.

— Terah, zise ducele. Dacă încerci să-l oprești acum, va izbucni imediat războiul civil.

Mulțimea se înfioră, străbătută de un vuiet. Bărbații își priveau vecinii, scoțându-și armele din teci și încercând să vadă cine de partea cui era.

— Opriți-vă! strigă Logan și vocea sa bubui deasupra adunării. Nu vreau ca nici măcar un om să moară pentru ca eu să ajung rege, cu atât mai puțin o mie de oameni. Lady Graesin, se întoarse el, îmi juri supunere?

Ochii femeii aruncară scânteii și de data asta Tevor Nile îi amplifică glasul.

— Nici dacă ar costa o mie de mii de vieți!

Logan ridică mâinile ca să liniștească gloata.

— Prieteni, n-avem nicio speranță să-i învingem pe halidori dacă nu suntem uniți. De aceea, zise el întorcându-se spre Terah Graesin, a cărei față schimonosită de furie o făcea să pară mai puțin frumoasă, promite-mi că vei înființa Ordinul Jartierei și că-i vei grația pe tovarășii mei pentru toate nelegiuirile săvârșite până în prezent, promite-mi astea, iar eu îți voi jura ție supunere.

Terah Graesin ezită doar un moment. Ochii i se măriră a neîncredere, însă își reveni înainte să poată interveni altcineva.

— Bine, zise ea. Acum jură!

Logan îngenunche cu fața spre centrul platformei, unde stătea Terah. Era într-o poziție inversă celei în care șoimul își întindea aripile dincolo de cercul negru al supunerii și prizonieratului. Schimba cu totul lucrurile.

„Uneori ieșirea dintr-o gaură nu presupune neapărat să te cațări.” Atinse piciorul femeii, împlinind ritualul prin care îi jura credință.

— Ca semn suprem de recunoaștere a valorii tale, zise regina Graesin cu voce îmbibată de venin, vei avea onoarea de a conduce primul nostru atac. Cuvintele tale atât de convingătoare îi vor impresiona fără îndoială pe Vürdmeisteri.

Kaldrosa Wyn stătea împreună cu alte sute de femei în primul rând al mulțimii, toate în diferite stări de șoc, neîncredere și lacrimi. Pur și simplu, emoțiile nu mai puteau fi stăpânite. De obicei, ea detesta să plângă. Acum însă, simțea lacrimile ca pe o eliberare.

Avea senzația că inima îi devenise de trei ori mai mare. Ducele Gyre o uimise. Era un bărbat care renunțase la cea mai mare ambiție a vieții lui pentru iubire. Reușise să-i spargă cochilia dură de amărăciune care începuse să i se formeze în jurul inimii. El le transformase din prostituate în eroine. Era un sfânt. Iar ticăloasa aceea îl trimitea la moarte.

Mulțimea se năpusti apoi printre ele, bărbații împingându-se în căutarea iubitelor pe care le renegaseră. Lângă Kaldrosa, Daydra suspina. Un bărbat cât un urs își făcu loc prin gloată înaintând către ea, iar când fata îl văzu, hohotele îi deveniră mai puternice. Era un bărbat vârstnic, tatăl ei, și din ochii lui șiroiau lacrimi care se prelingeau în mustața lui imensă. Înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt, Daydra leșină. El o prinse și o ridică în brațe ca pe un copilăș. Un alt cuplu se îmbrățișa lângă Kaldrosa, strângându-se puternic unul pe celălalt.

Kaldrosa încercă să nu le urască pe femeile acelea pentru bucuria lor. Și ea se simțea nouă, diferită, eliberată de povara muntelui de rușine pe care îl purtase pe umeri. Tomman era însă în Cenaria. Oare ar fi iertat-o atât de ușor? Oare va mai avea parte de căldura brațelor lui după ce vor face dragoste, de momentele acelea în care totul renaște?

Mulțimea începea să se rărească, iar femeile care nu-și găsiseră fostele iubiri se adunară în fața podiumului. Se priviră între ele și simțiră că se cunosc, până și cele care nu se mai văzuseră vreodată. Erau surori. Chiar și așa însă, nu erau singure. Soțiile care ascultaseră discursul din spate și care știuseră că vor fi fete lăsate pe dinafară de familiile lor își făcură loc printre bărbați și începură să le îmbrățișeze și să plângă împreună.

Într-un colț, Kaldrosa Wyn o văzu pe Mama K. În ochii femeii aceleia mărețe nu se vedeau lacrimi, dar spatele îi era drept ca o scândură, ceea ce o făcea să pară că și-ar fi dorit să existe un bărbat și pentru ea în mulțime. Kaldrosa dădu să pornească în direcția ei, mirându-se în același timp de propriul curaj – să mergi s-o consolezi pe Mama K! – când îl văzu.

Purta uniforma vânătorilor de vrăjitori ai generalului Agon: într-o mână ținea un arc scurt și straniu, avea o tolă de săgeți atârnată pe spate și purta pieptar din piele fiartă peste tunica verde cu dungi galbene. Așa cum scrutau mulțimea, ochii viteazului Tomman păreau însă speriați. Pe urmă, privirile lor se întâlneau.

Tomman se prăbuși în genunchi, ca o marionetă căreia i se taie sforile. Arcul căzu în noroi, uitat. Fața i se schimonosi. Dădu brațele în lături, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Era o scuză mai umilă decât ar fi putut construi din cuvinte.

Kaldrosa alergă spre el.

*

— Simt c-am fost aici de mai multe ori decât unii locuitori, bombăni Kyllar.

— Liniște! zise Vi.

Când venise după Logan, Kyllar luase o canoe în care abia dacă încăpuseră ei doi. Deși mică, barca fusese incredibil de rapidă și reușise să evite singura ambarcațiune care patrula în jurul Insulei Vos. Acum patrulau trei ambarcațiuni, așa

încât urmau să ajungă pe insulă în același fel în care o făcuse el când o salvase pe Helene.

Aflat în urma femeii, Kyllar trecu un genunchi pe frânghie și începu să se tragă cu mâinile, înaintând în lungul funiei care se legăna sub pod. Lovitura lui Vi fusese perfectă, așa încât reușiseră să tensioneze frânghia mai mult decât o făcuse el în călătoria anterioară. Fata se opri când trecu pe lângă rămășițele săgeții lui fixate în lemn prin lovitura proastă de acum patru luni.

— Legendarul curului meu, bombăni ea.

Vorbele acelea atraseră atenția lui Kyllar asupra fundului fetei. Iarăși. Deși primul cuvânt care îi venea în cap nu era „legendar”, posteriorul fetei era destul de atrăgător. Rotunjor. Foarte potrivit pentru pantalonii strâmți cu care se îmbrăcase. Spre deosebire de multe femei atletice, Vi avea forme: coapse frumoase și sâni remarcabili.

„De ce mă gândesc la sâni lui Vi?”

Kyllar continuă să înainteze punându-și o mână în fața celeilalte. Asta era o distragere inutilă. Îi privi din nou fundul. Clătină din cap. Se mai uită o dată. „De ce sunt atras de fundul ei? Nu-i ciudat? Până la urmă, de ce le plac bărbaților fundurile femeilor?”

Vi ajunse la zidul castelului și aruncă în jos o frânghie. Șopti ceva și dispăru în umbră. Nu se pricepea prea bine la umbre, nici nu se compara cu ceea ce putuse să facă Durzo și cu atât mai puțin cu performanțele lui Kyllar. Umbrele ei erau pur și simplu negre și ascundeau părțile recognoscibile ale unei siluete umane. Cu toate astea, era mai puțin bătătoare la ochi decât o bucățică pe jumătate dezbrăcată al cărei trup striga: „Uită-te la mine!”.

Kyllar o urmări îndeaproape, lăsându-se să alunece iute pe frânghie. Se adăpostiră în umbra unei stânci, în timp ce vasul de patrulare trecu pe lângă ei.

— Așadar, n-ai spus nimic despre pantalonii mei.

Kyllar ridică o sprânceană.

— Ce să zic? Vrei să-ți spun dacă-ți fac fundul s-arate mare? Da, așa este. Mulțumită?

— Deci te-ai uitat la fundul meu. Dar ce părere ai de restul?

— Chiar vorbim despre asta? Acum?

Kyllar privi din nou la sânii fetei și ea îl surprinse.

— Disprețul ăsta superior pe care-l afișezi ar fi mai convingător dacă n-ai mai roși, zise Vi.

— Sunt minunați! zise Kyllar, după care tuși. Pantalonii... vreau să zic. Nu că sânii... vreau să zic că stilul te prinde perfect. La limita dintre sexy și obscen.

Ea refuză să se lase jignită.

— Întâi le fur privirile, iar apoi le fur viața.

— Pare o cugetare rece.

De data asta nu se mai uită la sânii ei. Reuși cu greu, fiindcă deasupra elementelor mai mari care-i atrăgeau atenția se profilaseră două mai mici ce împungeau aerul nopții.

— Sunt femeie. Nu mă-mbrac pentru a mă simți confortabil.

— Nu-mi vine să cred că port o conversație atât de lungă despre haine.

— Ți se pare lungă? întrebă Vi. N-ai avut prea multe iubite, nu-i așa?

— Doar una. Și nu pentru multă vreme, din cauza ta, zise Kyllar.

Remarca aceea o amuți. Slavă Zeului!

El se ridică și începură să meargă. Trebuiau să se ascundă de fiecare dată când treceau bărcile de patrulare, Vi ca să nu fie văzută, iar Kyllar pentru ca ea să nu afle că putea deveni invizibil. Purta și el haine destul de strâmte, cu o pereche de pantaloni pe care îi procurase Mama K. Cu cât oamenii știau mai multe despre puterile lui, cu atât era mai vulnerabil.

*

Ajunseră la poarta scufundată a Burdihanului la o oră după miezul nopții. Se dovedi a fi nepăzită.

Kyllar încercă zăvorul. Nu avea lacăt. O privi pe Vi. În mod evident, ea era la fel de încântată ca și el. Cu toate acestea, de unde ar fi putut ști Regele-zeu că ei se apropiau? Dădu să deschidă poarta, însă Vi îi atinse brațul, arătă balamalele ruginite și-i făcu semn să aștepte.

Fata atinse fiecare balama pe rând, murmurând ceva, după care îi făcu semn să continue.

Poarta ruginită se deschise într-o tăcere absolută.

— Măi, să fiu al naibii, zise Vi. Deci nu funcționează doar asupra fetițelor.

Kyllar închise poarta cu grijă și apoi o fixă cu privirea.

— De ce nu-ncerci asta și pe tine? întrebă el.

— Am făcut-o deja. Orice om aflat la mai mult de doi metri de mine nu mă poate auzi.

— Nu asta am vrut să zic. În plus, cum poți ști dacă funcționează cu adevărat?

— Păi tu n-ai auzit ce ți-am zis mai devreme.

— Adică?

— N-ar fi înțelept să ți-o repet.

— Vi, ezită Kyllar, înainte de-a intra, trebuie să te-ntreb ceva.

— Bagă!

— Eu am început meseria asta din cauza unui copil numit Șobolanul. Era fiul lui Garoth Ursuul și, ca să-i facă pe plac tatălui său, a tăiat-o pe Helene pe față, l-a violat pe Jarl și a încercat să mă siluiască și pe mine.

— Nu știam, zise Vi. Îmi pare rău.

— N-are importanță, spuse Kyllar aspru. Am scăpat.

— Eu n-am scăpat, șopti Vi, scufundată brusc în amintirile îndepărtate ale anilor aceia de coșmar. În cazul meu au fost amanții mamei. Ea știa ce-mi făceau, dar nu i-a oprit nicio dată. Mă ura, fiindcă trebuia să mă întrețină. De parcă eu aș fi fost cea care se întinsese cu un străin, rămăsese gravidă și fugise de acasă. Nu știu dacă m-a vrut de la început sau a fost pur și simplu prea lășă ca să ia cornul secarei sau ceai de panseluțe.

Vi știa că teama aceea era totuși rezonabilă. Doza necesară inducerii unui avort era la un fir de păr de cea letală. În fiecare an, cel puțin așa susținea Hu, mii de fete care „s-au îmbolnăvit și au murit” greșiseră de fapt doza. Altele luau prea puțin și nășteau copii malformați.

— După ce a fugit de acasă, mama n-a mai avut alt mijloc de existență decât corpul ei. Era prea mândră ca să fie târfă cu acte în regulă și prefera să se atârne de câte un nenorocit cu care stătea câțiva ani. N-a fost niciodată în stare să se adune.

— Și asta te face diferită față de ea?

— Da, șopti Vi.

Își reveni apoi brusc. De ce-i spusese atâtea? Nu vorbise nimănui despre rahaturile astea. Nu cunoscuse pe cineva căruia să-i pese de copilăria ei.

— Îmi pare rău c-a trebuit să afli lucrurile astea. Voiai să-ntrebi ceva?

Kyllar nu-i răspunse imediat. O privea așa cum n-o mai făcuse nimeni. Era felul acela în care o mamă se uită la copilul ei care a căzut și și-a zdrelit genunchii. Era compasiune, iar puritatea sentimentului îi mergea direct la inimă, spulberându-i armura de sarcasm și bravada. Pătrundea prin stratul de gheață și carne moartă despre care fata credea că era tot ce mai avea pe dinăuntru, găsind o fărâmbă de suflet care se chinuia să mai trăiască și scăldând-o într-o lumină caldă. El vedea toată mizeria dezgustătoare din care ea își ridicase zidul, dar nu fugea, așa cum ar fi trebuit s-o facă.

— Hu Gibbet te-a obligat s-o ucizi, nu-i așa?

Vi privi în jos, incapabilă să-și mai îndrepte fața în direcția de unde venea căldura aceea. Nu mai avea încredere nici măcar în propriul ei glas.

— A doua victimă? Mai întâi a fost unul dintre iubiți?

Fata încuviință din cap.

Era ridicol! Purtau conversația asta la intrarea în Burdihan?

— Care era deci întrebarea? insistă ea.

— Când am vrut să renunț la viața asta, n-am reușit să mă desprind cu adevărat și abia acum am înțeles motivul. Atunci când Jarl a apărut în pragul ușii mele, o parte din mine s-a simțit eliberată. Aveam tot ce mi-ar fi trebuit pentru o viață întreagă, dar nu eram încă fericit. Ți s-a întâmplat vreodată să se uite cineva la tine, să te-nțeleagă și să te accepte așa cum ești? Iar tu, dintr-un motiv necunoscut, să nu-i poți accepta acceptarea?

Vi înghiți un nod. Inima i se umplu de dor.

— Așa a fost Helene pentru mine. Adică... este, vreau să spun. I-am promis că n-am să mai ucid vreodată, dar pur și simplu nu pot fi fericit dacă nu termin misiunea asta. Când am plecat, i-am lăsat o pereche de inele de căsătorie, pentru ca ea să știe că încă o iubesc și că vreau să fiu cu ea pentru totdeauna. Sunt convins însă că-i furioasă pe mine.

Cutiuța din buzunarul lui Vi o ardea. Ea îi porunci limbii să se miște, să-i spună adevărul, dar parcă era făcută din plumb.

— Dacă voi mai accepta vreo misiune în afară de asta, nu mă va ierta niciodată. În schimb, dacă am succes, halidoranii vor pierde, Logan va fi rege, Furnicarul se va schimba pentru totdeauna, iar moartea lui Jarl nu va fi fost în van. Dacă Zeul ăla unic despre care tot vorbește Helene există cu adevărat, atunci el m-a creat special pentru misiunea asta.

„Jarl? Cum poate să-mi vorbească așa calm despre Jarl?”

— Deci, care era întrebarea ta?

Vocea îi suna un pic prea agresivă, chiar și în propriile urechi – Jarl! Zeilor! Emoțiile scăpaseră de sub orice control, atât de rău, încât nici nu le mai putea identifica –, dar Kyllar îi răspunse cu blândețe.

— Vreau să știu dacă ești cu adevărat alături de mine în treaba asta. Adică până la Regele-zeu, până la moarte, dacă se ajunge acolo. Dar cred că mi-ai răspuns deja.

— Sunt cu tine, zise Vi din toată inima.

— Știu, am încredere în tine.

Privindu-l în ochi, femeia fu convinsă că el îi spunea adevărul. Cuvintele n-aveau însă niciun sens. Încredere? După tot ce făcuse ea?

Kyllar se întoarse către ușă.

— Știi..., începu Vi.

Inima îi bubuia. Ar fi vrut să-i mărturisească întâi despre Jarl, apoi despre bilet și cercei... totul. Ar fi vrut să se arunce la picioarele lui, implorându-l s-o accepte așa cum era.

— Îmi pare rău. De Jarl. N-am vrut...

— Știu, zise el. Nu văd în tine uciderea lui.

— Poftim?

— Vi...

Când el își așeză mâna pe umărul ei, fata simți furnicături prin tot corpul. Îi privi gura în timp ce el se apropia, iar fruntea ei se înclină de bună voie, buzele i se despărțiră puțin; era atât de aproape, încât îi putea simți prezența ca o mângâiere pe pielea goală, închise ochii, în timp ce buzele lui îi atinseră... fruntea.

Vi clipi.

Kyllar smulse mâna de pe umărul ei de parcă s-ar fi fript. Ochii i se înnegurară pentru o secundă.

— Ce naiba a fost asta? dori să știe Vi.

— Îmi pare rău. Aproape... te referi la ochi? Am vrut doar să verific dacă folosești o vrajă de înfrumusețare. Îmi pare rău. Doream să... Haide! Să mergem la treabă!

Acum era total confuză. Crezuse că ea folosisese o vrajă de înfrumusețare? Asta însemna că el dorise să...? Și aproape că făcuse... ce? ... Nu, cu siguranță nu.

„Ce-i în capul tău, Vi? Îmi pare rău că ți-am ucis cel mai bun prieten, Kyllar. Vrei să ne-o punem?”

Mătrășitorul deschise ușa și Vi văzu pentru prima dată gura căscată dincolo de care se afla Burdihanul. Arăta ca botul unui dragon, deschis ca s-o înghită. În ochii lui de sticlă roșie ardeau torțe ce-i făceau să pară vii și răi. În rest, totul era cioplit în obsidian: limba neagră pe care mergeau, colții negri de deasupra lor. Odată intrați, lumina dispăru complet.

— Ceva nu-i în regulă, zise Kyllar oprindu-se. E cu totul diferit.

*

Când le salvase pe Helene și pe Uly, rampa către Burdihan coborâse printr-un tunel scurt care se bifurcase imediat. Celulele nobililor fuseseră la dreapta, iar celelalte la stânga. Tavanele erau înalte de doi metri peste tot, generând senzația de claustrofobie pentru care era faimos Burdihanul.

— Crezusem c-ai fost pe-aici acum două luni, zise Vi.

— Se pare că vrăjitorii au fost tare ocupați.

Intrară într-o sală subterană imensă. Rampa ce cobora pe vremuri zece metri se afunda acum mai mult de treizeci. Celulele nobililor și cele de la primul și al doilea nivel dispăruseră. Rampa era destul de largă pentru a permite trecerea a patru cai alăturați și cobora în spirală în jurul unui puț central imens. Pe fundul lui zăriră un altar de aur, cu un om legat pe el și meisteri în jur.

— Rahat! șuieră Vi. Trebuie să coborâm acolo.

Kyllar îi urmări privirea. Ea nu se uita la bărbatul de pe masa de aur, ci în partea de miazăzi a puțului, unde se vedea un tunel micuț care ducea la castel.

Ceva era în neregulă cu locul. Nu altarul sau întunericul. Mirosul Găurii era acum prezent și aici. Pe jos se vedeau nori de fum sulfuros. Asta-i amintea lui Kyllar de lupta lui cu Durzo.

Simți și alte izuri, nu doar pe cel de fum: sânge închegat și duhoarea persistentă a cărnii intrată în putrefacție. Dincolo de întuneric, de imnurile și incantațiile vrăjitorilor, de strigătele îngrozitoare de durere din adâncurile tunelului – din fericire spre Gaură, nu în direcția în care aveau să meargă el și Vi –, se mai simțea ceva.

O greutate. O apăsare. Kyllar transformase de prea multă vreme noaptea în căminul lui pentru a se mai teme

de întuneric. Așa crezuse. Aici însă, în aerul pe care îl respira era ceva mai profund, mai întunecat, mai străvechi și mai malefic decât și-ar fi putut imagina vreodată. Simpla duhoare atotprezentă îl făcea să-și aducă aminte de crimele sale. Îi reveniră în memorie bucuria nerușinată pe care o simțise când văzuse lațul în jurul gleznei Șobolanului. Își aminti cum otrăvise tocana unui șelar, iar bărbatului nu-i fusese foame și oferise mâncarea fiului său. Văzu cu ochii minții nuanța exactă de vinețiu de pe fața copilului care se sufoca fiindcă gâtul i se umflase și-i blocase căile respiratorii. Își aminti sutele de misiuni de care acum se rușina, dar și multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facă, însă nu apucase. Era paralizat, respirând aerul urât mirositor.

— Haide! zise Vi privindu-l cu ochi imenși, de parcă ar fi fost bântuită. Respiră pe gură. Nu te gândi. Mișcă!

Kyllar clipi năuc, dar își reveni în fire și o urmă. Prezența aceea era Hali, așa cum îl prevenise Logan.

Își croiră drum în jos, în puț. Kyllar pășea pe lângă margine, privind în jos. Pe măsură ce se apropia, văzu că meisterii nu-l sacrificau pe bărbat sau, cel puțin, nu într-un mod convențional. Victima lor era un lodricar cu tatuaje ce-i acopereau întregul corp. Pielea părea să-i atârne flasc pe trupul mare. Era legat cu lanțuri groase de masa de aur, așezat cu fața în jos și dezbrăcat până la brâu.

Șase meisteri se așezaseră în tot atâtea vârfuri ale stelei lodricare desenate pe podea, în poziția lotusului, cu ochii închiși, și rosteau incantații. Alții doi se aflau de o parte și de alta a altarului. Unul ținea un ciocan, iar celălalt...

Lui Kyllar nu-i veni să creadă până când nu ajunse la ultimul nivel al spiralei, aproape la înălțimea podelei. Primul meister ținea un ciocan de tâmplărie și niște cuie de aur, iar celălalt avea o spinare de cal, pe care o potrivea deasupra coccisului bărbatului tatuat.

Meisterul fixă spinarea, iar celălalt, scrâșnind din dinți, așează cuiul de aur, lung de cincisprezece centimetri. Lovi cu

ciocanul. Bărbatul tatuat urlă și se zbatu. Alte două lovituri puternice afundară cuiul până la capăt. Ambii meisteri se retraseră și Kyllar reuși să vadă victima pentru prima dată.

Ceva nu era în regulă cu pielea bărbatului. La început, din cauza tatuajelor, Kyllar nu-și dădu seama ce era, dar printre liniile desenate observă că pielea era foarte congestionată. Venele îi ieșiseră la suprafață, de parcă bărbatul ar fi ridicat o greutate enormă. Asta ar fi fost de înțeles, dat fiind ceea ce îndura, dar vasele de sânge nu erau la locul lor. Vene și artere groase, albastre și roșii, îi țâșneau de peste tot din piele. Întregul tegument părea să fie de asemenea acoperit de ciupituri, de parcă ar fi avut semne de la vărsat de vânt.

Meisterii se depărtară și mai mult și strigară un ordin. Din tunelul de miazănoapte, acolo unde Kyllar zărea o celulă cu vreo doisprezece deținuți, apărură un prizonier. Era încătușat la mâini și la picioare, cu o frânghie trecută pe după gât. O tânără femeie meister trecu de partea cealaltă a mesei de aur având grijă să rămână în afara cercului de magie. Dincolo de altar, prizonierul tremura de frică. De pe față i se scurgeau sudori reci, iar urina i se prelingea pe un picior. Ochii îi erau fixați pe victima aflată pe altar.

Tânăra meister încercă să-l determine pe prizonier să intre în cercul de magie. El făcu un pas, dar apoi începu să se opună. Își pierdu echilibrul și se strădui zadarnic să nu cadă. Văzând că efortul lui îl ducea direct către bărbatul tatuat, se aruncă într-o parte.

Fiindcă avea mâinile încătușate la spate, îi fu imposibil să se ferească. Căzu cu fața pe podeaua de obsidian.

Meisterii care nu stăteau jos și nici nu participau la incantații blestemată. Femeia merse de partea cealaltă a altarului și aruncă frânghia peste el, prinzându-l iarăși. I se alătură alt meister și începură să-l tragă din nou pe omul aproape inconștient către masa din aur.

„De ce nu folosesc magia?” Kyllar privi repede prin sa’kari și intui motivul.

Întreaga incintă era plină de magie. Izvora din meisteri în același fel în care fumul sulfuros se ridica din Gaură. Se prelingea pe pământ. Aerul era îngreunat de ea – peste tot, cu excepția altarului, unde staționa. Meisterii creau ceva care să reziste magiei – chiar și celei folosite de ei. Când se uită mai atent, Kyllar observă că bărbatul nu era la adăpost. De fapt, toți meisterii care descântau țeseau magie împreună undeva sus, deasupra altarului, pe care o revărsau apoi prin două puncte în bărbatul tatuat. Pe ceafa sa, de o parte și de alta a spinării, erau înfipite două diamante, fiecare de dimensiunile degetului mare. În spectrul vizibil nu puteau fi observate, fiindcă erau acoperite de sânge, murdărie și de părul victimei. În spectrul magic însă, străluceau. Meisterii puteau să atingă corpul de pe altar doar prin intermediul diamantelor.

Cei care se ocupau de prizonierul adus din celulă reușiră să-l ridice. Kyllar simți cum Vi îl trage de tunică, cerându-i să plece de acolo, dar o ignoră. Prizonierul se împletici înainte și căzu pe altar, de-a curmezișul omului tatuat.

Deși aterizase cumva strâmb și ar fi trebuit să se rostogolească, el rămase înțepenit. Meisterii aruncară funia și pășiră repede înapoi, aproape fugind. Tonalitatea incantației începu să crească. Prizonierul urla, dar Kyllar nu reușea să vadă din ce motiv. Mușchii celui tatuat erau încordați, pielea îi strălucea chiar și mai roșie... apoi spatele i se umplu de sânge.

Picioarele prizonierului fură smulse de pe pământ și se trezi cu totul pe spatele celui tatuat. Tunica păru că i se sfâșie de la sine, iar Kyllar văzu cum pielea tatuată începe să freacă. Fiecare dintre miile de adâncituri ca niște ciupituri de vărsat se deschisese ca o gură minusculă cu colți ascuțiți. Pielea tatuată mesteca pur și simplu prizonierul de viu.

În timp ce nefericitul era consumat și absorbit de bărbatul de pe altar, acesta din urmă urla, părând într-o agonie egală cu cea a victimei lui. Cu ajutorul sa'kariului, Kyllar văzu cum coasta prizonierului sunt rupte și trase sub pielea fremătătoare, pentru a fi apoi atașate noii spinări. Pielea se

umflă și începu să înglobeze de asemenea noua coloană vertebrală. Meisterii își continuau incantația, iar Kyllar înțelese că ei călăuzeau creșterea. Indiferent ce ar fi fost bestia aceea tatuată, nu fusese realizarea lor. Ea fusese creată deja și ei doar îi supravegheau transformarea într-o formă potrivită pentru război.

După încă zece secunde, prizonierul dispăru. Într-un fel... Părți din el fuseseră incorporate în noua creatură. Monstruozitatea de pe altar câștigase probabil jumătate din greutatea celuiilalt. Cele două spinări se uniseră, consolidându-se. Coastele făcuseră ca pieptul să fie mai lung. Pielea se întinsese peste carnea nouă și era acum împânzită de gurile acelea mici. Oasele prizonierului fuseseră măcinate și transportate în craniul creaturii, care își dublase grosimea.

Meisterul care părea să conducă totul lătră un fel de aprobare și apoi făcu semn pentru următorul prizonier.

Vi îl trase din nou de mânecă. Kyllar se întoarse și privi în umbră, unde ar fi trebuit să fie ochii ei.

— Ia-o tu înainte, îi șopti. Te ajung eu.

— Ai de gând să faci o tâmpenie, nu-i așa?

Kyllar zâmbi feroce. Ea se mulțumi să clatine din cap.

Lantano Garuwashi își conduse oamenii murdari de sânge, dar entuziasmați, afară din peșterile prin care trecuseră pe sub munte. În ultima sală se întâlniseră cu două sute de halidorani adormiți. Cei patru vrăjitori ai lor se culcaseră cel mai departe de intrare, gândindu-se probabil că era locul cel mai sigur, și muriseră înainte să se dea alarma. Restul halidoranilor, dezorientați, reușiseră să se ucidă între ei, provocându-și mai multe victime decât o făcuseră oamenii lui Garuwashi.

În lumina zorilor, sa'ceurarii ieșiră de sub munte la sud-est de Crângul lui Pavvil. Văzură două armate, una în fața celeilalte, pe o câmpie. Faptul că în peșteră îi întâlnise pe halidorani era o surpriză pentru Garuwashi. Întrucât cenarienii se aflau pe propriul lor teritoriu, ar fi trebuit să aibă acolo trupe de rezervă. Dacă peștera era doar un exemplu, atunci Regele-zeu ar fi putut dispune cu ușurință de încă vreo cinci mii de oameni ascunși vederii, dar care ar fi putut interveni în doar zece minute.

Asta aproape că îl determină pe Garuwashi să se întoarcă. Cu excepția eventualității în care cenarienii pregătiseră la rândul lor câteva surprize pentru inamici, se părea că halidoranii aveau să fie vecinii de miazănoapte ai ceuranilor pentru foarte multă vreme.

Totuși aceasta urma să fie ultima bătălie a anului. Dacă ar fi putut să vadă rezultatul, Garuwashi și-ar fi putut da seama dacă rebelii ar mai fi fost capabili să se regrupeze sau dacă urmau să fie spulberați. În plus, ar fi putut observa el

însuși tacticile halidoranilor, ceea ce se putea dovedi de folos în viitor.

— Spune-le oamenilor să se răspândească, i se adresa el căpitanului său Otaru Tomaki.

Păși către intrarea în peșteră, legându-și cu precizia dată de experiență cele patru șuvițe de păr negru pe care le dobândise în luptă.

— N-o să-ți vină a crede ce noroc avem, comandante! zise Tomaki.

Garuwashi ridică o sprânceană.

— El e chiar acolo, arată Tomaki.

La nici trei sute de pași distanță, printre copaci, generalul îl văzu pe uriaș alergând către câmpul deătălie. Se îndrepta spre tabăra cenariană și, la un moment dat, privi peste umăr. Garuwashi nu înțelese de la început motivul, dar pe urmă văzu patru călăreți halidorani ce apărură dintre copacii de la poalele dealului.

Gigantul își dădu seama că n-avea cum să ajungă pe vârful dealului înainte să fie prins. Se opri și-și scoase sabia.

— Zeii mi l-au servit pe tavă, zise generalul. După ce-i omoară pe călăreți, o să vedem dacă uriașul ăsta se poate pune cu Lantano Garuwashi.

*

— Asigură tunelul către castel, șopti Kyllar. Când vor veni după mine, va trebui să ne mișcăm repede.

— Și ce-ai de gând să faci? murmură Vi.

Aduceau un alt prizonier, care-și târa picioarele, ca un miel dus la tăiere.

— Du-te! insistă Kyllar.

— Eu nu sunt sluga ta, zise Vi ridicând glasul la un nivel destul de periculos.

— Prea bine. Atunci fă ceea ce trebuie să faci.

Vi îi aruncă o privire nimicitoare... apoi dispăru.

Kyllar așteptă în timp ce meisterii discutară aprins scurtă vreme, după care tăiară hainele prizonierului, ca să fie mai ușor de digerat. Mătrășitorul își făcuse un plan, dar totul trebuia să se desfășoare cu mare precizie. Asta însemna să aștepte ca Vi să asigure tunelul. Însemna să-l lase pe prizonier să moară.

Așteptă, dar se urî pe sine însuși. „La naiba, omule, luptă! Asta o să-mi dea energia de care am nevoie.” Prizonierul dezbrăcat nu făcea însă nimic. Se uita doar îngrozit la masa tremurătoare de pe altarul de aur.

„De ce nu te lupți? Ce altceva îți pot face în afară să te omoare?”

În ultimul moment, bărbatul slobozi un scâncet strangulat și încercă să se opună, dar frânghia din jurul gâtului îl trase spre altar. Fu lipit de creatură și începu să urle. Incantația se înalță din nou, iar meisterii care nu cântau din colțurile stelei lodricare priveau cu ochi măriți cum era devorat prizonierul. De data asta totul se desfășură mai repede.

Kyllar deveni total invizibil, săkariul acoperindu-i pielea ca o tunică perfect mulată. Alergă spre altar, trecând pe lângă un meister care cânta.

Când intră în cercul care circumscria steaua lodricară, pielea începu să-l ardă de puterea magiei. Vocea lui Hali urla prin el, un glas al disperării, al suicidului, al rușinii și corupției.

Mai făcu un pas, după care sări răsucindu-și corpul în aer peste altarul de aur și creatura legată de el. Era ca și cum ar fi traversat un fulger. Milioane de ace îi înțepară toată pielea, injectându-i fiecare venă cu energie. Pe când zbură pe deasupra nefericitei creaturi, înșfăcă diamantele înfipite în ceafă.

Pietrele prețioase alunecară de parcă pielea bestiei ar fi fost o bucată de unt. Ateriză de partea cealaltă a altarului și aruncă diamantele ca pe niște cărbuni încinși. În secunda următoare, ieșise deja din stea și se îndrepta spre zidul inscripționat cu rune și desene tăiate atât de adânc, încât se

putea agăța de ele. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, era fericit să stea la adăpost și să privească, invizibil.

Meisterii din colțurile stelei deschiseră ochii. Creatura continua să-l devoreze pe prizonier, dar magia lor rămăsese atârnată în aer, unduindu-se ca tentaculele unei meduze imense. Nu avea unde să se scurgă.

Incantația începu să se stingă, fiindcă meisterii încetară pe rând să mai cânte. Toți se întoarseră către Kyllar privind cu gura căscată, de parcă ar fi văzut ceva imposibil.

„Mă pot vedea!” Kyllar atârna de perete ca un păianjen, cu spatele la zid, cu mâinile și picioarele fixate în crăpăturile din spatele lui, așteptând primul atac.

Liniștea se sfâșie când izbucni sunetul unui lanț rupt, urmat de un răget gutural aproape uman. Creatura cu spatele alungit acum, astfel că semăna cu o omidă, se scutură de restul lanțurilor, care pocniră ca porumbul aruncat în foc. Uitară toți de Kyllar.

Sprijinită pe șase mâini umane, creatura se năpusti către un meister și-l doborî. Șase brațe și mâini îl rupseră în bucăți, după care bestia își fixă membrele vrăjitorului pe propriul corp. Gurile micuțe funcționau mai bine decât orice clei. Un glob de foc ricoșă din coasta creaturii. Nu fusese atât blocat, cât deviat. Globul își pierdu din inerție și nu-i făcu niciun rău.

Urmară altele trei, care ricoșară însă și loviră pereții sau podeaua. Meisterii urlară. O femeie o luă la fugă în sus pe scările care urcau în spirală. Creatura începu s-o urmărească, dar nu sui pe scări, ci traversă încăperea circulară și sări, încercând s-o prindă. Femeia căzu și se lipi de zid, cât mai departe de mâinile care încercau s-o înșface.

Era destul de departe. La înălțimea aceea, brațul bestiei nu putea s-o ajungă. Începu să se târască în sus pe scări mergând cu spatele, de-a bușilea. Kyllar crezu că va scăpa, dar apoi creatura se prăbuși, iar toate membrele sale se retraseră în corp. Oasele lungi ale brațelor alunecară pe sub piele, unul după altul, adăugându-se brațului care se întindea spre femeie.

Mâna se detașă și alunecă înainte, fiecare secțiune fixându-se cu sunetul bolnav al unei încheieturi care e dislocată și apoi e fixată la loc. Aproape imediat, brațul se lungi de patru ori. Creatura o înșfăcă pe femeie și o trase pe pielea sa flămândă. Urletele i se transformară repede în gâlgâieli înfundate.

Bestia se întoarse și mai zdrobi trei meisteri de zid. Se opri pentru ca gurile de pe pielea ei să le sfâșie veșmintele și să le mestece carnea. Un al patrulea vrăjitor îl apucă de mână pe unul dintre cei trei, încercând să-l elibereze. Puse un picior pe șoldul creaturii ca să aibă mai multă putere. Deși arătarea nu păru să-l fi observat, pielea se comportă de parcă ar fi posedat ea însăși inteligență sau o foame insașiabilă. Meisterul nu trăsese nici măcar o secundă, când ochii i se holbară. Încercă să se retragă, dar piciorul i se lipise de șoldul creaturii. Căzu pe spate și începu să urle. Pentru o clipă, păru că era pe cale să se elibereze, plătind ca preț carnea de pe laba piciorului.

Pielea bestiei tremură scurt, așa cum fac caii în încercarea de a scăpa de muște. Un val înghiți piciorul meisterului până la gleznă. Încă unul ajunsese până la genunchi. La următorul val, bestia digera deja patru meisteri.

Aceea era ocazia de care avusese nevoie Kyllar. Se lăsă să cadă de pe perete și alergă spre castel prin tunelul de miazăzi. Pe drum trecu pe lângă cadavrele însângerate a patru meisteri de care se ocupase Vi. O descoperi scotocind prin tașca unui străjer mort, aflat în fața unei uși formidabile de stejar. Îi zâmbi nepăsător. Ea îl privi cu ochii măriți.

— La naiba, ești strălucitor!

— Da, am fost uluitor acolo, îi zise el uitând c-ar fi trebuit să fie invizibil.

— Nu, vreau să spun, rahat... Kyllar, chiar strălucești!

Mătrășitorul privi în jos. Arăta de parcă ar fi luat foc, strălucind în nuanțe purpurii și verzi în spectrul magic, cu o culoare portocaliu-întunecată, de fier încins, în porțiunea vizibilă a spectrului. Nu era de mirare că meisterii se zgâiseră la el. Sărise prin miezul magiei lor cumulate, care fusese prea

intensă ca să fie absorbită în întregime de sa'kari. Excesul fusese transformat în lumină.

Fără să stea prea mult pe gânduri, încercă să-și retragă sa'kariul. Era ca și cum ar fi înghițit plumb topit.

— Au! Au!

— Ai omorât chestia aia? întrebă Vi.

Kyllar o privi de parcă ar fi fost nebună.

— N-ai văzut ce a făcut... chestia aia?

— Nu. Eu am dat ascultare ordinelor și am curățat tunelul, zise Vi făcându-l pe Kyllar să-și dea seama că putea fi chiar țâfnoasă. Nu că asta ar conta foarte tare, fiindcă, uite, n-avem cheia de la ușa asta. Probabil că le-a fost frică de... chestia aia, îl imită ea. Acum va trebui să ne-ntoarcem. Aș fi zis să ne furișăm în umbre, dar tu pari să fi luat foc.

Kyllar trecu pe lângă Vi și-și suprapuse palmele pe marginea ușii de stejar.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

Pe zei, ușa era groasă! Cu toate astea, dacă tot nu putea să absoarbă magia, oare nu era posibil s-o canalizeze în afară? Simți cum șuvoiul de magie îl părăsește. Privi în jos și văzu tuneluri care aveau exact mărimea și forma mâinilor lui săpate în stejarul gros de treizeci de centimetri și ferecăturile din fier.

Înghițind un nod – cum naiba făcuse asta? –, Kyllar împinse în ușă. Aceasta nu se clinti până când nu-și amplifică forța cu ajutorul Talentului. Imediat, lemnul cedă și ușa se smulse din țâțâni, căzând apoi la podea.

Trecu pe sub arcada de piatră. Văzând că Vi nu-l urma, se opri și se întoarse. Expresia de pe fața ei era atât de uimită, de nedumerită și de elocventă, încât știu exact ce avea de gând să spună.

— Ce naiba ești? întrebă Vi. Hu nu m-a-nvățat niciodată așa ceva și nici nu știe o asemenea vrajă.

— Sunt doar un mătrășitor.

— Nu, Kyllar. Nu știu ce ești cu adevărat, dar sunt convinsă că nu ești „doar” ceva.

— De ce mi-ai luat hainele regale? întrebă fata.

Prințesa purta o rochie banală, cu câteva numere mai mari, și-și prinsese părul într-o coadă simplă. Regele-zeu nu-i dăduse nici măcar un pieptene.

— Tu crezi în rău, Jenine?

Garoth era așezat pe marginea patului fetei, în turnul de miazănoapte. Era chiar înainte de zori, în ziua când avea să masacreze rezistența cenariană. Urma să fie o zi bună. Era bine dispus.

— Cum aş putea să nu cred când mă aflu în prezența ta? se răsti ea. Unde-mi sunt lucrurile?

— O femeie frumoasă are anumite efecte asupra unui bărbat, tânără lady. Nu ți-ar folosi la nimic să fii siluită. Iar mie mi-ar dispăcea să te frâng atât de repede.

— Nu-ți poți controla deloc supușii? Mare zeu mai ești! Mare rege!

— Nu vorbesc despre soldații mei, zise încetișor Garoth. Fata clipi nedumerită.

— Mă inciți. Ai ceea ce noi numim *yushai*. E un amestec de viață, înflăcărare, tărie și bucurie de a trăi. Am stins asta în soțiile mele de până acum; de aceea ești închisă și nu ți se dau haine frumoase. De aceea mi-am satisfăcut poftele cu una dintre cameristele tale. Ca să te protejez. O să-mi fii regină și vei împărți patul cu mine, dar nu încă.

— Ba niciodată.

— Vezi? *Yushai*.

— Du-te-n mă-ta! zise Jenine.

— Ești o femeie blestemată, nu-i așa? Familia mea e cea de-a treia spiță regală căreia i-ai aparținut, iar primele două n-au sfârșit prea bine, nu-i așa? Soțul tău a rezistat... cât?... o oră?

— Pentru numele celui Unic, dar și ale Celor O Sută, zise ea. Fie ca sufletul să-ți fie închis în iad. Fiecare fruct spre care întinzi mâna să se transforme în viermi și mucegai. Fie să te trădeze copiii...

Regele-zeu o palmui scurt. Pentru un moment, ea își pipăi falca, clipind des ca să-și ascundă lacrimile din ochi. Pe urmă, continuă:

— Fie...

El o palmui din nou, mai tare, simțind o umbră de plăcere periculoasă în vintre. „La naiba cu Hali!”

Fata tocmai se pregătea să-l scuipe, când îi închise gura cu ajutorul ki-ului.

— Să nu ispitești niciodată un bărbat dincolo de ce poate el controla. Ai înțeles?

Ea încuviință din cap, nefiind în stare să-și ia ochii de la ki-ul negru care-i străbătea pielea.

Ki-ul o eliberă. Garoth Ursuul oftă dezamăgit. Jenine părea oripilată.

„Bun. Poate că asta o va învăța să fie mai atentă.” După ce Neph i-o dăduse pe prințesă în dar, ca scuză pentru dezastrul în care se transformase Cenaria, Garoth fusese fascinat pe loc. Mai întâi o trimisese pe prințesă cu convoiul de bagaje care conținea prăzile cele mai importante spre Haliras, dar nu reușise să și-o scoată din minte. Ordonase apoi să-i fie adusă înapoi. Era un risc nebunesc. Dacă cenarienii aflau că ea era în viață și reușeau s-o salveze, ar fi avut un conducător legitim. Iar fata asta ar fi condus, dacă ar fi avut ocazia și puțin noroc ca s-o facă. Era neînfricată.

— Să ne întoarcem la întrebarea mea, Jenine. Tu crezi în rău? Întrebă Regele-zeu.

Era mai bine să-și ocupe mintea, fiindcă altfel întâlnirea aceasta avea să se sfârșească în lacrimi pentru ea și în dezgust pentru el.

— Unii zic că este rău când soldații mei bat la o ușă într-o noapte și-l întreabă pe un bărbat unde-i fratele lui, iar omul speriat le spune. Sau când o femeie vede o tașcă plină de bani căzută pe drum și o ia. Nu te întreb dacă tu crezi în slăbiciunea sau în ignoranța care-i face pe alții să sufere. Vreau să știu dacă crezi într-un rău care izvorăște din distrugere, din perversiune. Un rău care privește binele în ochi și apoi îl scuipă. Vezi tu, atunci când îmi omor una dintre progenituri, n-o fac din răutate. În momentul în care smulg inima din pieptul băiatului, știu că n-o fac doar ca să-l omor. Inspir celorlalți o asemenea frică, încât devin mai mult decât un muritor. Indiscutabil, asta mă transformă în zeu, îmi asigură domnia și regatul. Atunci când vreau să cuceresc un oraș, în fața armatelor mele îi așez pe țăranii din satele învecinate. Dacă o cetate dorește să folosească mașinării de război împotriva oamenilor mei, trebuie să-și asume mai întâi uciderea prietenilor și a vecinilor. E brutal, da. Dar este și rău? Unii ar putea spune că în felul acela niște vieți au fost salvate, fiindcă orașele se predau de obicei când se confruntă cu asemenea tactică. Oricum o fac atunci când eu încep să catapultez prizonieri vii peste zidurile lor. Ai fi uimită ce efect au strigătele care își schimbă ascuțimea și se termină cu bufnituri, atunci când se repetă la fiecare treisprezece minute. N-au altceva de făcut decât să aștepte și nu se pot opri să se întrebe – oare au recunoscut vocea aceea? Am făcut însă o digresiune. Vezi tu, eu nu cred că lucrurile astea sunt rele. Societatea noastră se bazează pe fundamentele puterii Regelui-zeu. Dacă el nu este stăpân absolut, totul se prăbușește. Urmează haos, război, foamete și molime ce nu aleg între vinovați și nevinovați. Tot ce fac îmi întărește concluzia asta. Puțină brutalitate ne conservă, la fel cum bisturiul unui chirurg salvează viața. Întrebarea mea este: tu crezi într-un rău posedat de propria-i

puritate? Sau crezi că fiecare acțiune are în ea și o fărâmă de bine?

— De ce mă întrebi pe mine?

Jenine devenise foarte palidă. Asta ar fi făcut-o să pară halidorană, dacă n-ar fi fost nuanțele verzui.

— Întotdeauna vorbesc cu soțiile mele, răspunse Regele-zeu. În primul rând, asta pentru că numai nebunii vorbesc singuri cu regularitate. Pe urmă, mai există și posibilitatea ca o femeie să aibă o viziune proprie.

O momea, iar asta își arată roadele, fiindcă ea își recupera o parte din *yushai*. Îi amintea de mama lui Dorian, dar și de a lui Moburu.

— Eu cred că răul are intermediari, zise Jenine, că-l lăsăm să ne folosească. Nu-i pasă dacă noi știm că acțiunile pe care le facem sunt rele sau nu. După ce-i îndeplinim voia, dacă ne simțim vinovați, poate folosi sentimentul ăsta ca să ne facă să ne autocondamnăm. Dacă ne simțim bine, ne poate folosi imediat pentru următorul său obiectiv.

— Ești un copil interesant, zise Garoth. N-am mai auzit o asemenea idee.

Regelui-zeu nu-i plăcea asta. Scădea din însemnătatea lui: ar fi fost doar o simplă unealtă, ignorantă sau atotștiutoare, dar întotdeauna complice.

— Aproape c-am părăsit tronul ăsta, zise el. Am renunțat la tot ce înseamnă să fii dintr-o spiță de zei.

— Serios?

— Da. De două ori. Prima dată când eram băiețandru și apoi când am devenit tată. Propriile puteri m-au făcut să-mi revin de ambele dăți. *Non takuulam*. „Nu voi sluji.” Am avut un fiu pe nume Dorian. Îmi amintea de mine însumi. L-am văzut părăsind calea deificării, așa cum aproape am făcut-o și eu. Făcu o pauză, apoi întreabă: Ai stat vreodată pe o înălțime și te-ai întrebat dacă ai putea să sari?

— Da, zise Jenine.

— Toți o fac, spuse Garoth. Dar ai stat vreodată lângă altcineva și te-ai întrebat dacă l-ai putea împinge?

Fata clătină din cap îngrozită.

— Nu te cred. Cu toate astea, așa a fost cu Dorian. M-am gândit că-l pot împinge. Și am făcut-o. Nu fiindcă asta m-a ajutat, ci doar pentru că am putut. I-am acordat încrederea mea, iar el aproape că m-a făcut să abandonez deificarea, așa că l-am trădat în cel mai profund mod pe care mi l-am putut imagina. Atunci am atins cea mai pură formă de răutate. Știi, în ochii mei, lumea mai are doar două mistere. Primul este răul, iar al doilea dragostea. Am văzut cum poate fi folosită dragostea, exagerată până devine o bătaie de joc, pervertită, prefăcută, trădată. Dragostea e fragilă și coruptibilă. Cu toate astea, am văzut-o manifestându-se uneori cu o putere stranie. E dincolo de înțelegerea mea. Dragostea este slăbiciunea aceea ce reușește arareori să învingă puterea. Uimitor. Tu ce crezi, Jenine?

— Nu știu nimic despre dragoste, răspunse fata cu chipul împietrit.

— Să nu-ți pară rău, pufni el. Nu obțin mai mult de un gând interesant de la multele mele soții. Puterea e o târfă. De îndată ce pui mâna pe ea, îți dai seama că face ochi dulci tuturor bărbaților din jur.

— Și care-i scopul puterii tale? întrebă Jenine, făcându-l să ridice din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Aș zice că asta-i problema ta.

— Vorbești acum cu înțelepciunea pe care o aștept de la o femeie. Adică zero.

— Mulțumesc pentru lămurire.

Aha, deci zvonurile despre inteligența ei erau adevărate. Căzuse pe gânduri când auzise prima dată că fata cerea cărți. Era mai bine totuși ca femeile să nu citească.

— Cu plăcere. La ce rămăsesem?

Ea îi răspunse, dar Garoth n-o mai auzi. Ceva tocmai se întâmplase cu feralul lui Tenser. O putea simți prin pânzele de magie pe care le ancorase în tot castelul. Indiferent care

ar fi fost sursa acelei tulburări, era mai puternică decât se așteptase.

— Îmi dau seama că nu ești fericită aici, așa încât te trimit la Haliras, zise el, pornind spre ușă. Dacă expediezi vreun mesaj sau încerci să evadezi, îți voi aduna toți prietenii și încă o sută de nevinovați și-i voi uide.

Străbătu camera și o sărută sălbatic. Buzele ei se dovediră reci și complet pasive.

— La revedere, prințesa mea.

Rămase dincolo de ușă până o auzi izbucnind în plâns, răvășind așternuturile când se aruncă în pat, și murmurând ceva ce părea să fie numele lui Logan. Trebuia să se îngrijească de asta. Dacă Jenine afla că Logan era în viață, n-avea să i se mai supună niciodată. Zbaterea aceea din urzeala magică continua să-l atragă, dar se mulțumi să aștepte. De obicei, lacrimile unei femei nu însemnau nimic pentru el, însă astăzi... Întoarse sentimentul acela pe toate părțile de parcă ar fi fost o piatră bizar colorată. Să fi fost vinovăție? Remușcare? De unde izvora nevoia aceea nebună de a-și cere scuze?

Curios... Va trebui să se gândească la asta mai târziu. Când Jenine se va afla la o distanță sigură.

Porunci la șase munteni uriași din garda regală s-o ducă imediat în Halidor și apoi începu să coboare scările.

Feir privi armata cenariană în amurg, căutându-i pe Solon sau pe Dorian. Nu-l zări însă pe niciunul. Când întrebă de ce garnizoana de la Vânturile Șuierătoare nu era acolo, un conte numit Rimbald Drake îi povesti despre masacru și-i împărtăși o îngrijorare: dacă Hali măcelărise o unitate de veterani, ce s-ar fi întâmplat dacă o aduceau aici?

Disperat, Feir își continuă drumul. Ducea cu el singura posibilă salvare a armatei aceleia neștiutoare. Ca lucrurile să fie și mai rele, nu era Clarvăzător, cel puțin nu în sensul obișnuit. Putea observa urzelile magice, dacă ele se aflau aproape, privindu-le în același fel în care o lupă ladeshiană mărea lucrurile din spectrul vizibil. Totuși, dacă cineva foarte Talentat ca Solon se afla la cincizeci de pași distanță, Feir abia dacă ar fi putut zări o scânteie.

După cercetări frenetice, descoperi doi magi: soț și soție, niciunul foarte Talentat, dar ambii vindecători. Ei îi spuseră că nu sesizaseră vreun mare Talent în toată armata aceea. Pe urmă însă, Tevor Nile privi în jur neajutorat, după care încremeni.

— Drissa, zise el.

Femeia veni și-l apucă de mână. Se uitară amândoi spre poalele unui deal aflat la câteva sute de pași de armata lor.

— Împrumută-ne puterea ta, iar noi îți vom da vederea noastră, îi propuse femeia lui Feir.

El o făcu, deși nu se simți foarte în largul lui să se lase în mâinile lor câtă vreme o avea pe Curoch. Apoi văzu că poalele dealului străluceau de magie.

Bărbații erau prea departe ca Feir să le poată recunoaște fețele și avuseseră grijă să nu-și lase siluetele să se profileze pe orizont, dar fiecare Talent strălucea, într-un mod unic, la fel cu modelul irisurilor omenеști. Feir îi cunoștea pe bărbații aceia, se luptase cu ei. Erau șase dintre cei mai puternici magi sho'cendi. Știa după ce veniseră.

Fără îndoială, nenorociții credeau că sabia încă le mai aparținea. Ei o puteau de altfel folosi, dar nu și el. Dacă le-o ducea pe Curoch și jura să le-o ofere condiționat, oricare dintre ei ar fi putut incinera întreaga armată halidorană. Deși Feir nu avea limba dulce a lui Solon, se gândi că atâta vreme cât o avea pe Curoch în mână, vorbele lui mai puțin meșteșugite aveau să fie suficiente.

Așa că se îndreptă la trap către frați pe un cal împrumutat de la soții Nile, rugându-se să ajungă la ei înainte ca armatele să-și înceapă încheștarea. Dacă sosea la timp, Cenaria ar fi putut câștiga fără să piardă un singur om.

Cărarea îl purtă într-o ravenă care era ascunsă de vederea magilor, însă dădu peste avangarda halidorană. Calul i se prăbuși sub lovitura unui arcaș, apoi cavalerii cu lănci se năpustiră asupra lui, convinși că un adversar pedestru n-avea cum să le fie pe măsură.

Acum trei dintre ei erau morți și Feir avea probleme și mai mari. În spatele halidoranilor, în mod incredibil, erau sa'ceurai.

În timp ce se lupta cu ultimul călăreț, încercă să ajungă într-o poziție de unde să poată fi văzut de magi. Pe zei! Erau la numai o sută de pași depărtare. Dacă l-ar fi văzut pe Feir, nici o mie de sa'ceurai n-ar fi putut sta între cei șase și Curoch.

Sa'ceurarii nu-i permisese însă lui Feir să le rupă liniile. Erau prea disciplinați. Ei îi judecau pe toți după felul în care luptau și aveau noțiuni foarte precise despre regulile unei înfruntări.

Calea Săbiilor avea păreri neobișnuite despre lupte. Toate se rezumau la faptul că de fiecare dată când te aruncai în

bătălie trebuia să presupui că vei muri și că trebuia să desconsideri moartea până ce puteai muri onorabil. Modul suprem de a uide un dușman era s-o faci cu o fracțiune de secundă înainte ca el să-ți aplice lovitura fatală.

Pentru Feir, concepția asta era bună și practică atunci când marjele de eroare erau mici, așa cum se întâmpla când se luptau cei mai buni războinici. Dacă îți păsa prea mult că vei fi rănit, n-aveai să înfrunți niciodată rănilor inevitabile pentru a-i uide pe cei mai buni. Iar asta te-ar fi făcut să eziți. Orice ezitare înseamnă moartea și – chiar mai rău în concepția ceurană – pierderea bătăliei.

Să ucizi trei călăreți nu era ușor. Un călăreț veteran prețuia cât zece pedestrași. Un mag pe jos nu era însă un pedestraș, iar Feir nu avusese nicio rezervă în a-și folosi magia pentru a-i uide pe primii trei. Știa că l-ar fi putut uide și pe ultimul halidoran care se aruncase asupra lui, însă nu știa cum s-o facă. Ce impresie dorea să lase acestor maeștri spadasini? Pentru un ceuran, lupta era o modalitate de comunicare. Vorbele unui om pot fi înșelătoare, dar trupul său spune întotdeauna adevărul.

Feir o băgă pe Curoch în teacă – asta era altă problemă la care trebuia să se gândească mai târziu – și începu să alerge spre călăreț pe partea cu lancea. În bătaie, bărbatul ar fi fost mulțumit să-și lase calul să-l doboare pe Feir, dar în condițiile acelea era convins că bărbatul va încerca să-l omoare personal și... iată!

Călărețul se aplecă pe o parte și-și îndreptă lancea lungă de trei metri. Feir sări. Nu reuși să ajungă foarte sus, dar halidoranul călărea un căluț de munte înalt de douăsprezece palme la greabăn, nu un armăsar de luptă alitaeran o dată și jumătate mai înalt. Lovitura de picior pe care Feir i-o aplică din lateral trecu peste lance și-l nimeri direct în față.

În momentul impactului, Feir își dădu seama de două lucruri: primul era că țăranii ceurani care perfecționaseră o lovitură menită să doboare călăreții din șa n-o încercaseră

împotriva unui cal care galopa; al doilea era că ceva se rupsesese, dar nu gâtul halidoranului.

Se prăbuși la pământ. Când se ridică în picioare, simți o durere sfâșietoare la gleznă și ochii i se acoperiră de pete negre. Nu trebuia să-și trădeze însă slăbiciunea, nu în fața sa'ceurailor. Aceștia închiseră cercul în jurul lui, imediat ce se ridică. Unul scoase un cuțit ca să-l termine pe călărețul halidoran, dar acesta era deja mort.

Feir rămase în tăcere totală, cu brațele imense adunate la piept, dar inima de gheață. Între el și magii de pe deal mai era doar un strat de rocă solidă. Dacă ar fi putut să se miște zece pași și să-și adune Talentul, ei l-ar fi văzut în pofida copacilor. Dar el nu putea să meargă așa mult. Nu putea face nici măcar cinci pași.

În exteriorul cercului de săbii scoase și săgeți înstrunate, un bărbat verifica fiecare cadavru. În părul lui erau prinse o mulțime de şuvițe de păr ce aparținuseră inamicilor săi morți. Majoritatea erau legate la ambele capete – sa'ceurai pe care-i ucisese –, dar altele erau prinse doar de propriul lui păr – străini. Cercul de fier se deschise și Lantano Garuwashi îl privi pe Feir.

— Ești la fel de înalt și lupți la fel de bine ca un nephilim, dar nici măcar nu ți-ai mânjit sabia cu sânge în lupta cu câinii ăștia. Cine ești, uriașule? întrebă el.

Un nephilim? Feir își cercetă mintea despre tot ceea ce știa despre Ceura. Slavă zeilor, cunoștea destule. Majoritatea maestrilor spadasini învățau multe despre Ceura, fiindcă o bună parte dintre ei erau exilați ceurani care se nimeriseră de partea pierzătoare a unuia sau altuia dintre nenumăratele lor războaie. Dar un nephilim? Primul bărbat făcut din... fier? Suflul unui soldat este sabia sa...

„Nu pot lupta! Sunt jalnic! Lantano Garuwashi m-a văzut luptând și acum va dori să dovedească lumii întregi că este mai mare decât «uriașul».”

Asta era! „Aceștia au fost eroii și oamenii măreți din vechime.” Nephilimii erau copiii născuți din femei muritoare,

dar concepuți cu fiii zeilor. Sau ai Zeului? La naiba, nu-și putea aduce aminte dacă ceuranii erau politeiști! Bun, trebuia să fie vag din punct de vedere religios.

— Nu-ți fie frică, zise Feir.

Văzu cum consternarea se așternu pe fețele oțelite. Cine îi spusese lui Lantano Garuwashi să nu-i fie frică? Feir se gândi că dacă tot juca o cacealma, măcar să riște totul.

Și pentru că venise vorba de riscuri... sosise probabil momentul în care Curoch să-l ajute. O parte din magia sa latentă era că putea lua orice formă își dorea mânuitorul ei. Unele părți ale sale nu se schimbau niciodată, dar restul ar fi putut fi suficiente pentru a-l ajuta pe Feir să-și asume rolul de Mesager Divin născocit în grabă. El citise odinioară descrierea unei săbii ceurane care ar fi trebuit să se potrivească perfect, așa încât dori ca sabia Curoch să ia forma respectivă — „și oare asta-i tot ceea ce trebuie să fac?”

Își scoase sabia încet, ținându-și ochii ațintiți asupra lui Lantano Garuwashi, până când războinicul privi în jos. Ochii celor adunați în cerc se măriră, se auziră câteva suspine uimite, gurile li se deschiseră — reușise să impresioneze până și elita soldaților lui Lantano!

Feir le urmări privirile. Curoch nu numai că înțelesese tipul de sabie pe care și-l dorise el, ci devenise însuși modelul pe care îl avusese în minte. Își dorise o sabie „cu focurile raiului în lungul lamei”, gândindu-se ori la modele imprimate în metal, ori chiar la gravuri luminoase. O altă interpretare ar fi fost „cu focul raiului în lamă”. Curoch preferase această a doua variantă.

Doi dragoni gemeni — Feir nu trebuia să verifice pentru a ști că erau frați —, ușor diferiți, erau gravați pe fiecare față a lamei, lângă mâner. Suflau flăcări către vârful sabiei. Nu era însă un desen, fiindcă focul era încastrat în metal. Acolo unde ardea, lama devenise transparentă ca sticla. Era ca și cum ar fi ținut în mână o bară de foc. Arma își păstra lungimea, însă flăcările dinăuntrul ei creșteau și scădeau în funcție de... Feir

nu știa de ce depindea lungimea flăcărilor, dar acum dragonii suflau foc până la vârful sabiei, la mai bine de un metru de mâner, după care focul se domoli.

Dorise să impresioneze, dar expresiile de pe fețele sa'ceurailor păreau mai aproape de adorație. Își șterse propria uimire de pe chip înainte ca ochii lor să se îndrepte din nou către el.

Lantano Garuwashi arăta de parcă i-ar fi fost frică pentru prima dată în viață. Reuși totuși să-și domine sentimentul, și dintre toți ai săi doar el păru furios.

— De ce poartă un nephilim sabia Ceur'caelestos?

Sabia Raiului. Feir fu încercat brusc de suspiciunea că Curoch devenise prea ușor exact sabia aceea. Era ca și cum ar fi știut cum trebuia să arate. „Și dacă nu se preface că este Ceur'caelestos; dacă este cu adevărat?

„N-am făcut doar o sabie impresionantă. Am reușit să le arăt cel mai sfânt artefact pe care îl cunosc oamenii ăștia. Cum să mai bat acum în retragere?” Nu mai conta. Era prea târziu ca să se oprească.

— Eu sunt doar un servitor. Am un mesaj pentru tine, Lantano Garuwashi, dacă ești îndeajuns de sa'ceurai ca să-l accepți.

Feir își modulă vocea cu ajutorul magiei, adăugându-i rezonanța și profunzimea pe care te-ai fi așteptat să le aibă un glas venit din rai.

— Deschisă-ți este calea! Luptă pentru Halidor și vei deveni un rege mareț.

Nu era cel mai grozav mesaj pe care să-l transmită un zeu, dar era destul de concis, așa încât să ascundă lipsa de elocvență a lui Feir. Împreună cu schimbările pe care și le adusese glasului, ar fi trebuit să inspire ceva credință.

Garuwashi nu arăta însă deloc impresionat. Își scoase sabia încet, lăsând-o să se lezene în mână. Feir își dădu seama prea târziu de greșală. De ce trebuise să-i promită tocmai asta? Îi spusese lui Garuwashi că va deveni rege, dar pentru

fiul unui om de rând asta era o imposibilitate. Sabia lui era din fier obișnuit, o armă ponosită și tristă pe care o ținea însă cu mândrie acerbă fiindcă vorbea despre originile lui umile.

O sabie de fier nu va conduce niciodată. Și nici nu aveai cum s-o schimbi. Sufletul unui sa'ceurai era sabia sa. Pentru ceurani, asta nu era o generalizare abstractă, ci o realitate.

Lama aceea tristă de fier ascuțit avea probabil să pedepsească amarnic minciuna lui Feir. Strânsoarea lui Garuwashi se întee pe sufletul său și vârful lamei se ridică amenințător. Ceilalți sa'ceurai păstrasera armele în mâini, dar arcurile nu mai erau încordate, iar săbiile fuseseră uitate. Sa'ceurii arătau de parcă ar fi așteptat acest moment timp de o veșnicie. Maestrul lor de război, cel mai mare sa'ceurai al tuturor timpurilor, înfrunța un nephilim ce purta o sabie legendară, iar Lantano Garuwashi al lor nu părea deloc înfricoșat.

— Dacă sunt îndeajuns de sa'ceurai? repetă Lantano Garuwashi. Prefer să mor decât să-ndur batjocura, chiar și atunci când vine din partea zeilor. Voi fi îndeajuns de sa'ceurai ca să mor ucis de Sabia Raiului sau să-l ucid pe mesagerul zeilor.

Atacă apoi cu viteza care-l transformase în legendă.

Feir nu se putea lupta. Era sinucidere curată să se opună acestui om, având doar un picior teafăr. Îi blocă primul atac, după care își extinse magia și-l trase pe sa'ceurai spre el.

Cei doi bărbați ajunseră aproape lipiți unul de altul, cu săbiile încrucișate și cu fețele la câțiva centimetri depărtare. Curoch – sau Ceur'caelestos, dacă asta era – se aprinse și dragonii începură să sufle foc către vârful lamei.

Singurul gând al lui Feir fusese că el avea brațele mai puternice decât ale lui Garuwashi. Dacă îl lăsa să se depărteze, cu siguranță că sa'ceuraiul l-ar fi ucis, dar dacă rămânea în apropierea brațelor imense ale lui Feir, acesta ar mai fi putut avea o șansă. Înainte însă ca vreunul să poată face ceva, între ei apăru și o a doua bară de lumină. Deși totul se întâmplă într-o secundă, în acel timp scurt păru că ambii

bărbați renunțaseră la pregătirea marțială. Încercau pur și simplu să se dezechilibreze unul pe celălalt, ignorând obiectul pe care și-ar fi dorit cu atâta disperare să-l privească. Feir nu făcuse nimic – poate Curoch reacționase la magia folosită de el pentru a-l trage pe Garuwashi. Arma celui alt se înroși, apoi deveni albă. Străluci o clipă mai puternic decât Curoch, dar apoi, în timp ce bărbații continuau să se împingă unul în altul, sabia sa'ceuraiului explodă.

Explozia fu blândă, dar implacabilă. Feir nu simți fragmente incandescente de metal care să-i străpungă pielea, însă nici nu se putu opune forței sale. Se trezi aruncat peste cap și ateriză cu fața în jos la cinci metri depărtare. Încercă să se ridice, dar durerea de la gleznă îl săgetă atât de puternic, încât își dădu seama c-ar fi leșinat dacă ar fi continuat. Rămase în genunchi privind în susul dealului, mobilizându-și forțele.

„Privește, Lucius, blestemat să fii! Privește!” El continua să fie ascuns de arbori, însă dacă unul dintre Clarvăzători s-ar fi uitat în direcția lui, l-ar fi zărit.

La zece metri depărtare, Lantano Garuwashi se ridică în picioare. În mod imposibil, încă avea sabia în mână... însă nu era a lui. Lama de fier dispăruse. Nu mai rămăseseră din ea nici măcar fragmente fierbinți, fumegânde. Cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip, el ținea sabia Ceur'caelestos, care arăta perfect, ca și cum Lantano Garuwashi fusese născut pentru ea, iar arma fusese creată cu o mie de ani în urmă pentru el.

Sa'ceurarii trecură de la uimire la prostrație. Căzură în genunchi, la fel ca Feir.

— Zeii i-au dat o sabie nouă lui Lantano Garuwashi, zise unul dintre ei.

Se referea la faptul că generalul lor primise un alt suflet, un suflet de legendă, un suflet de rege. Feir citi în ochii tuturor convingerea asta. O știuseră. Îl slujiseră pe Lantano Garuwashi înainte să devină rege, înainte să sfideze și să umilească un nephilim.

El rămase în genunchi, incapabil să se ridice. Ochii celui-lalt ardeau în lumina destinului când îl priviră pe uriaș.

— Așa este, cum au prevăzut zeii. Ceur'caelestos e a ta, zise Feir.

Ce altceva ar mai fi putut spune?

Lantano Garuwashi atinse vârful lamei de bărbia lui.

— Nephilim, mesager și servitor al zeilor, ai chipul unui alitaeran, dar lupți și vorbești ca un sa'ceurai. Îți voi îngădui să mă slujești.

Sau poți muri, mai spuneau ochii lui.

Feir nu avea nevoie de vreun nephilim trimis de zei ca să-i spună care-i era destinul. Privi spre deal, însă de acolo nu venea niciun ajutor. Nu era foarte surprins; devenise încă o dată ceea ce avea să fie pentru totdeauna: Cel Mărunt Care-i Slujește pe Cei Măreți și avea să mai fie pentru totdeauna Cel Care A Pierdut-o Pe Curoch. Coborî capul, înfrânt.

— Te voi... sluji.

La patru sute de pași depărtare, Agon auzi explozia și întoarse capul, încercând să-i identifice sursa. Armata halido-rană își stabilise tabăra la apus, dar niciunul dintre soldați nu reacționează ca și cum zgomotul ar fi provenit de acolo. Își privi căpitanul, care zise:

— O să trimit pe cineva la lordul Graesin.

Regina îl desemnase pe fratele ei mai mic, Luc, la conducerea cercetașilor, gândindu-se probabil că era obligatoriu să-i dea cretinului o însărcinare, iar aceasta era una în care doar cu greu ar fi putut da greș. Puștiul de șaptesprezece ani hotărâse că toți cercetașii trebuie să-i raporteze întâi lui. Numai după ce vorbeau cu el, așteptând câteodată mai bine de o oră la rând, fiindcă discuta cu alți cercetași, mergeau să transmită comandanților ceea ce trebuiau să afle.

Împreună cu toate celelalte aranjamente de luptă, modul acela de a conduce stârnise o sumedenie de înjurături printre ofițerii lui Agon. Nimeni nu-și recunoștea însă frica. Nici nu era nevoie. Fiecare veteran știa că se aruncau în bătălie cu o armată improvizată. Chiar și denumirea de „armată” era, de fapt, o exagerare. Unitățile nu se pregătiseră împreună destul pentru a reacționa ca un tot. Fiecare lord avea propriile lui semnale, iar adesea vocile nu puteau fi distinse în larma bătăliei. Ofițerii nu puteau transmite semnale cu brațele către cei din aceeași linie pentru a pune în aplicare ordinele generalilor sau măcar pentru a reacționa în fața unei situații de luptă. Iar asta, alături de decizia reginei de a-și dispune unitățile pe teren după criterii politice, îi făceau pe veterani să-și muște buzele.

Agon avusese noroc cu mia sa de oameni. Îi căpătase doar fiindcă ducele Logan Gyre își epuizase toată influența politică cerându-i, și pentru că soldații care mai serviseră sub comanda lui Agon amenințaseră că se răscula dacă nu vor fi conduși tot de el.

Agon avea deci o zecime din armata cenariană. Regina le dăduse centrul liniei de atac, deși pretinsese că onoarea aceea îi revenise lordului amplasat lângă Agon.

— Las-o baltă! zise el. Bătălia se va termina înainte să se întoarcă vreun cercetaș. Cum sunt oamenii?

— Pregătiți, răspunse căpitanul.

Agon privi cerul care se lumina. Avea să fie genul de zi pe care ar fi trebuit să ți-o petreci lângă un foc zdravăn savurând o ceașcă de ootai... sau de coniac. Soarele care răsărea era acoperit de nori negri ce prelungeau întunericul și amânau încheștarea inevitabilă. Câmpia, în realitate ogoarele a douăsprezece ferme învecinate, era pustie acum. Recolta de grâu fusese strânsă, iar oile plecaseră spre locurile de iernat. Toată întinderea era brăzdată de garduri scunde din piatră cu rolul de a ține locul animalele.

Avea să fie un teren alunecos și dificil pentru o bătălie. Existau avantaje și dezavantaje. Cavaleria grea halidorană avea să fie mai precaută și mai lentă din cauza gardurilor și noroiului. A sili un cal și un cavaler cu armuri grele să sară peste un gard de pe un sol noroios era o bună modalitate de a-i ucide pe ambii. Pe de altă parte, și oamenii lui Agon vor fi încetiniți, ceea ce însemna că vrăjitorii halidorani urmau să dispună de mai mult timp pentru a arunca flăcări și fulgere.

Bătrânul general își aduse calul în fața pedestrașilor și arcașilor săi. Nu dispunea de călăreți, cu excepția gărzilor sale Sa'kagé și a vânătorilor de vrăjitori.

După ce-l auzise pe Logan vorbind cu o seară înainte, Agon știa că dacă tânărul ar fi fost aici, i-ar fi făcut pe oamenii aceia să se simtă parte din ceva măreț și bun. Logan i-ar

fi dat fiecăruia o inimă de erou. Sub conducerea lui, ei n-ar fi ezitat nicio clipă să-și jertfească viețile. Deși unii puteau rămâne mutilați, supraviețuitorii s-ar fi lăudat după aceea și s-ar fi simțit binecuvântați că luptaseră cot la cot cu el. Agon nu era însă așa.

— Eu sunt un om simplu, începu el să vorbească celor aliniați ca să înfrunte ororile magiei și ale morții. N-am pentru voi decât cuvinte simple. Majoritatea ați mai luptat cu mine...

Pe zei! Avea lacrimi în ochi? Clipi ca să le alunge.

— Mă onorează că vă voi conduce din nou. Nu va fi o luptă ușoară. Știți asta. Înfruntăm însă un rău căruia nu-i putem permite să câștige. Ține de noi să-l oprim și astăzi este singura șansă. Soldați, dacă vom câștiga, mie-mi va fi luată comanda, așa că dacă veți face ceea ce vă voi cere în continuare, s-ar putea să fiți pedepsiți. Dar asta nu mă determină să dau înapoi. Ducele Gyre a primit... onoarea de a conduce primul atac.

Soldații murmurară, fiindcă știau cu toții ce spera regina. Agon îi domoli ridicând o mână.

— Dacă el va supraviețui primului atac, vă cer să-l apărați cu prețul vieții.

Nu îndrăzni să continue. Dacă învingeau, regina urma să fie cu siguranță informată de ordinul pe care-l dăduse.

Își simți oamenii atenți și serioși, pregătiți. Agon și-ar fi dorit să fie genul de lider care să obțină de la ei urale și priviri înflăcărâte. Trebuia să se mulțumească însă cu ceea ce avea.

Reveni către grupul de lorzi care se adunase pentru a-i da ultimele instrucțiuni, deși nu avea de gând să asculte vreun ordin. Agon reflectase îndelung la felul în care putea fi atacată o armată ce includea vrăjitori și era convins că găsise o strategie mai bună decât orice ar fi putut produce împăunații aceia. Ajunse însă pentru ultima dată alături de Logan.

— Milord, zise el.

— Generale..., îi răspunse el zâmbind.

Arăta glorios în armura familiei sale, care fusese puțin modificată ca să nu atârne pe corpul lui slăbit.

Agon se strădui să-și găsească vorbele potrivite.

— Sire, vei fi întotdeauna regele meu.

Logan își puse mâna pe umărul generalului și-l privi în ochi. Nu-i spuse nimic, însă chipul lui era mai mult decât grăitor.

În momentul acela, printre soldați pătrunse o femeie sethi călare. Agon nu o recunoscuse. Purta armură și era înarmată cu sabie și lance.

— Milord, se adresă ea lui Logan. Sunt căpitan Kaldrosa Wyn. Noi am ajuns.

— Despre ce vorbești? întrebă Logan.

Femeia ridică un braț și-l îndreptă spre locul unde soldații se dădeau din calea a treizeci de femei călări, asemenea Kaldrosei. Nu toate erau frumoase ori tinere, însă erau toate membre ale Ordinului Jartierei.

— Și ce vreți să faceți? întrebă Logan.

— Am venit să luptăm. Toate și-au dorit să vină, dar a trebuit să mă limitez la cele cu ceva experiență de luptă. Suntem pirați, gărzi de pe vasele de negoț și luptătoare profesionale. Mai avem și arcași și suntem toate la dispoziția ta. Ne-ai oferit vieți noi, milord. Nu-i vom permite reginei s-o irosească astăzi pe a ta.

— De unde ați luat armele?

— Cele care n-au putut lupta ne-au ajutat și ele, îi răspunse Kaldrosa Wyn.

— Și treizeci de cai?

— Mama K, presupuse Agon în șoaptă.

— Da, se auzi vocea Mamei K din spatele femeilor.

Slavă zeilor că măcar ea nu era înarmată.

— Duce Gyre, am găsit câțiva cai de război foarte buni pe care ofițerii reginei i-au... trecut cumva cu vederea. Vei constata, de asemenea, că aceste doamne sunt dornice să-ți îndeplinească orice ordin cu privire la bătălie.

— Dar ele nu sunt..., începu Logan, după care se opri, conștient că fusese pe cale să le jignească. Vor fi măcelărite.

— Nu Mama K ne-a cerut să facem asta, interveni Kal-drosa. Ea ne-a spus că suntem niște proaste. Dar nu acceptăm să stăm pe margine. Ieri ne-ai spălat rușinea și în schimb ne-ai oferit onoare. E un sentiment fragil deocamdată. Te rog, nu ni-l lua!

— Ce se-ntâmplă aici? Ce caută târfele astea în fruntea armatei mele? întrebă Terah Graesin împingându-și calul spre cel al lui Agon.

— Vor lupta pentru tine, zise generalul, și tu nu poți să le împiedici.

— Chiar așa, nu pot? întrebă Terah.

— Nu, din cauza asta, zise Agon arătând cu degetul.

În lumina încă difuză a zorilor, armata halidorană începuse să avanseze.

*

Pe măsură ce Kyllar și Vi urcau din Burdihan spre castel, duhoarea fierbinte începea să dispară, ba chiar și pângărirea lui Hali scădea. Bărbatul străbătuse sălile acelea cu doar patru luni în urmă și apucase prin aceleași pasaje în drumul lui spre uciderea lui Roth Ursuul. De data asta, avea însă altă strategie.

Era de așteptat ca halidoranii să fi aflat deja toate tainele castelului: pasajele secrete și zidurile false, orificiile pentru tras cu ochiul și ușile ascunse. De data asta nu mai puteau merge prin tuneluri direct până în sala tronului. O bucată de drum însă, puteau să le folosească, fiindcă erau mai sigure pentru Vi, care nu putea deveni invizibilă. De aceea, cu o oră înaintea zorilor, pătrunseră în pasaje și se strecurară silențioși pe deasupra capetelor și prin spatele a zeci de soldați.

Kyllar nu credea că străjerii îl așteptau pe el; spera ca prezența lor să fie semnul apropierii bătăliei și Garoth Ursuul

doar să-și dorească mai multă protecție. Numărul soldaților îl îngrijora însă. Dacă s-ar fi apropiat într-adevăr o bătălie, un comandant obișnuit ar fi lăsat de pază la castel un minimum de soldați.

Apartamentele regelui erau în aripa de apus. Kyllar și Vi ieșiră din tuneluri într-o odaie goală pentru servitori, la baza scării ce suia la Garoth. Mătrășitorul privi cu grijă pe coridor.

Ușa dormitorului regal se afla la capătul unui hol lung și larg. Era păzită de doi munteni cu lănci. Cu excepția numeroaselor uși ale camerelor servitorilor, culoarul nu oferea niciun loc unde să te poți ascunde. Kyllar se gândi că asta n-ar fi fost o problemă pentru el, însă constituia un impediment serios pentru Vi. Poate că n-ar fi trebuit s-o aducă. Mama K crezuse că fata îi va fi de folos, totuși se părea că nu făcea decât să-l încetinească. Avea să fie nevoit să doboare singur ambii străjeri. Era posibil, dar fiecare dintre ei stătea în apropierea unei frânghii legate de un clopoțel ca să dea alarma. Kyllar nu se îndoia că-i putea omorî pe amândoi... însă s-o facea înainte ca vreunul dintre ei să dea alarma?

Reveni în odaie și-i spuse lui Vi:

— De ce n-aștepți aici până...

Vi era dezbrăcată până la mijloc și desfăcea o rochie pe care o scosese din raniță. Kyllar icni, încremenit. Când înălță privirea într-un târziu, constată că expresia de pe chipul femeii era perfect naturală. Întoarse capul, roșind. O raniță îl lovi în stomac.

— Scoate pieptarul, te rog, îi ceru Vi.

Îl scoase și i-l dădu, în timp ce ea se străduia să intre în rochia strâmtă de servitoare. Se aplecă și-și suflecă pantalonii ca să nu i se vadă sub poale, dându-i din nou ocazia lui Kyllar să vadă totul. Mătrășitorul tuși.

Vi înșfăcă pieptarul din degetele lui inerte.

— Serios, Kyllar, încetează să te mai porți ca un virgin...

Virgin! Kyllar își aminti cât de mult ura cuvântul.

— Sunt sigură că nu-i prima dată când vezi o fată goală.

De fapt, era, dar el ar fi murit – de-a adevăratelea – înainte să admită asta. Helene nu-l lăsase niciodată să-i vadă sânii, deși nu-i împiedicase întotdeauna mâinile când se rătăciseră în teritoriul acela de aur. Ea dorise mereu să se păstreze pentru momentul când aveau să fie căsătoriți. Iar când Kyllar mai eroda din granițele acelea, fiecare pas micuț părea un dar prețios. La vremea aceea fusese foarte frustrant, însă când Vi îmbracă repede pieptarul, ajustându-și decolteul, își dădu seama că acum era altceva. Lui Vi nu-i păsa dacă-și arată sânii. Nici măcar nu se întoarse cu spatele când îl apucă pe fiecare ca să-i așeze într-o poziție cât mai atrăgătoare. Kyllar crezuse că Helene avea cei mai frumoși sâni din lume, însă ai lui Vi erau mai plini, mai mari. Nu te puteai uita la ea fără să-i observi. O transformau automat într-un obiect sexual și totuși... și totuși, pentru ea erau doar sâni. Unelte.

Helene era mult mai puțin evident sexuală. Poate chiar mai puțin sexuală, punct. În sexualitatea lui Vi exista însă ceva ieftin, care-i lăsa lui Kyllar impresia că femeii nu-i făcea nici o plăcere. Plăcerea propriei sexualități îi fusese extirpată, strivită de amanții libidinoși ai mamei sale, de Hu Gibbet, de clienții Mamei K și de actele sexuale ocazionale. Kyllar trecu de la excitare la milă.

Vi luă un coș de răchită și-l umplu cu haine, inclusiv cu propria ei tunică. Sub ea, ascunse un pumnal.

— Cum arăt?

În mod ciudat hainele ei arătau familiar. În ziua aceea, decolteul îi era mult mai mic, potrivit moravurilor Casei Drake, dar era exact aceeași îmbrăcămintă pe care Vi o purtase când încercase să-l ucidă.

— La naiba! zise el.

Tânăra chicoti și făcu o piruetă, pozându-i.

— Îmi face fundul mare?

— Mișcă-ți fundu' ăla mare pe hol!

Vi începu să râdă și-și puse coșul în șold. Era provocatoare, minunată, ispititoare, iar acum dovedise că era și

simpatică. Fir-ar să fie, aproape c-o sărutase! Fără îndoială c-ar fi avut acum un cuțit în spate, dacă ar fi făcut-o, dar, pentru o secundă, se gândise că și ea dorise sărutul. Vi ieși pe hol, iar ochii halidoranilor se fixară asupra ei. Unul dintre ei bombăni ceva.

— Salut, zise Vi ajungând în fața celui din stânga. Sunt nouă pe-aici și mă-ntrebam dacă...

Cuțitul pătrunse atât de adânc în gâtul bărbatul, încât aproape îl decapită.

Kyllar frânse grumazul celuiilalt, printr-o răsucire bruscă, urmată de o trosnitură înfundată.

Vi privi spre locul unde se afla el... sau nu, de vreme ce era invizibil.

— Să fiu a naibii! comentă ea. Își curăță pumnalul și-l puse înapoi în coș. Fii atent – tu intri după zece secunde sau imediat ce-mi auzi glasul. Dacă Regele-zeu se trezește, o să-i distrag atenția, iar tu o să-l omori. Dacă doarme, e al meu.

Deschise apoi încet ușa și se strecură înăuntru fără zgomot. Ieși câteva momente mai târziu, verde la față.

— Nu-i aici, îl informă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kyllar și încercă să treacă pe lângă ea, dar fata îl blocă.

— Nu vrei să intri acolo.

O ignoră și trecu pe lângă ea.

Camera era plină de femei. Toate stăteau împietrite ca niște statui în diferite posturi. Una era dezbrăcată, stătea în patru labe cu o placă de sticlă pe spate și forma o măsuță vie. O alta, o femeie nobilă, înaltă, pe care Kyllar o recunoscuse, fără să-și aducă însă aminte numele, era ridicată pe vârfuri, întinzându-se seducător și având un braț și un picior înfășurate în jurul unui stâlp al baldachinului imens folosit de Regele-zeu. Chellene lo-Gyre stătea turcește într-un jilț cu spătar înalt. Kyllar nu știa nimic despre ea, cu excepția faptului că avea reputația unei femei foarte aprige. Hotărârea îi era întipărită pe fața împietrită și părea că izvorăște cumva din părul

vâlvoi și mușchii încordați. Cele mai multe femei erau dezbrăcate, iar restul abia dacă purtau haine. Două, așezate în genunchi, țineau un lighean. Altele două, o oglindă. Alta era prinsă de perete cu piroane și avea o eșarfă în jurul gâtului. Lui Kyllar i se opri respirația.

Femeia era Serah Drake. Aidoma celorlalte, nu stătea nemiscată ca o statuie, ci era într-adevăr o statuie. Kyllar îi atinse fața, gemând încetișor, mângâind buzele pe care le sărutase odinioară. Erau moi, de parcă ar fi fost vii, dar reci, iar ochii erau lipsiți de scânteia vieții. Carnea, de fapt trupurile tuturor femeilor, fusese împietrită cumva cu magie și apoi expusă de parcă ar fi fost artă.

Sub eșarfă, Kyllar zări vânătăile ce înconjurau gâtul lui Serah. Se strădui să privească în altă parte. Existau două feluri de a muri prin spânzurare: o moarte rapidă, dacă gâtul ți se frângea în urma unei căderi lungi, sau o strangulare lentă. Serah nu murise pe loc.

Se retrase de lângă ea, dar indiferent unde ar fi privit vedea numai detalii oribile. Femeile care purtau brățări aveau încheieturile rupte; cămășile mascau înimi străpunse; femeile mai îmbrăcate nu ascundeau imperfecțiuni ale pielii, ci fuseseră acelea care se aruncaseră de pe balcoane, iar acum trupurile lor aveau umflături în locuri nepotrivite.

Kyllar se împletici de parcă ar fi fost beat. Avea nevoie de aer. Simțea că era pe cale să verse. Se năpusti pe balconul larg al Regelui-zeu.

Femeia stătea pe balustrada de piatră, cu picioarele prinse de stâlpi pentru echilibru, mult aplecată în afară, dezbrăcată, cu o cămașă de noapte în mână, care flutura în vânt ca un steag. Era Mags.

Kyllar urlă. Talentul izbucni din ființa lui, făcându-i strigătul de furie să reverbereze deasupra castelului, stârnind ecouri în curtea aflată hăt dedesubt. Forfota din castel se opri. Kyllar nu observă asta și nici nu văzu cum sa'kariul i se ridică pe piele. Angoasa de pe chip îi dispăru în spatele măștii judecății.

Izbi cu palma în balustrada de piatră pe care o zdrobi de o parte a fetei și apoi din nou, de partea cealaltă, după care o ridică și o duse înăuntru. Atingerea pielii ei, care părea încă vie, era obscenă. Membrele îi erau însă rigide. O așează pe pat, apoi smulse piroanele ce o fixaseră pe Serah Drake de perete. Oîntinse lângă sora ei. În timp ce le acoperea, observă că pe piciorul drept al ambelor fete exista o semnătură cu litere înflorite, de parcă leșurile erau un soi de artă: Trudana Jadwin.

Vi avea ochii cât cepele și privea când la el, când la balustrada de piatră, groasă de cincisprezece centimetri, care zăcea sfărâmată.

— Să-mi bag picioarele! șopti ea. Kyllar, tu ai făcut asta?

El aprobă mut, cu un gest rigid. Ar fi vrut să renunțe la masca judecății, dar nu putea. Mai avea nevoie de ea.

— Am căutat în camerele concubinelor, zise Vi. Nimic. Probabil că el este deja în sala tronului.

Stomacul lui Kyllar se chirci și tânărul tresări involuntar.

— Ce-i? întrebă Vi.

— Amintiri urâte. La naiba, hai să mergem!

Se apropiau zorii. Când îi omorâseră pe cei doi străjeri, întorseseră propria lor clepsidră. Cineva avea să vină să verifice postul de pază, probabil imediat după răsăritul soarelui. Mai rău, clepsidra armatei cenariene fusese întoarsă de mult. Bătălia avea să înceapă curând și, odată cu ea, surprizele neplăcute. Pentru ca Logan să aibă măcar o șansă de a deveni rege, Kyllar trebuia să-i ofere o victorie. Moartea lui Garoth Ursuul i-ar fi dezorganizat pe halidorani.

Trecură ca vântul pe coridoare, Vi îmbrăcată în costumul de servitoare, iar Kyllar invizibil, dar sărind de la o ușă la alta ca și cum n-ar fi fost, în caz că s-ar fi întâlnit cu vreun meister. Când ajunseră în ultimul hol, trecură pe lângă șase dintre cei mai mari munteni pe care-i văzuse vreodată Kyllar. Mătrășitorul se ascunse în spatele unui grup statuar, observând că soldații erau însoțiți de doi Vürdmeisteri. În mod

foarte ciudat, toată protecția aceea părea să fie pentru o singură femeie – probabil una dintre soțiile Regelui-zeu –, care era însă învăluită complet în veșminte și voaluri, așa încât nu i se vedea nici măcar un centimetru de piele.

Când Kyllar își scoase cuțitele ca să-i ucidă, Vi îi puse o mână pe braț. Se întoarse și o privi cu ochiul judecății și ea tresări, dar avea dreptate. O luptă le-ar fi pus în pericol adevărata misiune și nimic nu-l putea împiedica pe Kyllar să-l ucidă pe Garoth Ursuul.

Mătrășitorul se simțea agitat. Nu se liniști nici măcar când grupul dispăru după un colț. Acesta era holul în care stătuse cu Helene și cu Uly atunci când el murise prima dată.

Își impuse să fie calm. Garoth Ursuul era mult mai puternic decât Roth Ursuul, dar și Kyllar era mai puternic acum. Avea și mai multă încredere. Atunci fusese un băiat care încerca să-și dovedească bărbăția, însă acum era un bărbat care făcuse o alegere și-și asuma toate consecințele.

— Deci, Vi, ești gata să ucidem un zeu? zâmbi el nepăsător.

Bărbații stăteau pe coama unui deal, la miazăzi de câmpul de luptă: șase dintre cei mai puternici magi sa'seurani. Veșmintele lor nu trădau însă asta. Fiecare purta straiile obișnuite ale unui neguțător din țara de origine: patru alitaerani, un waeddryn și un modain. Caii lor robuști, de povară, erau încărcati cu o mulțime de mărfuri și, deși harnașamentele lor erau mai scumpe decât și-ar fi permis majoritatea negustorilor, nu erau într-atât de spectaculoase încât să atragă vreun comentariu. Nu hainele îi dădeau de gol, ci felul în care se purtau. Bărbații aceia pășeau cu încrederea în sine a zeilor.

— N-o să fie prea frumos, zise modainul.

Antoninus Wervel era un bărbat scund și îndesat, cu nas umflat și roșu, care mai avea doar o brumă de păr ce-i înconjura chelia lucitoare. Potrivit modei modaine, era machiat în jurul ochilor și-și înnegrise și lungise sprâncenele. Asta îl făcea să arate sinistru.

— Cam câți meisteri crezi că au? îl întrebă el pe unul dintre gemenii alitaerani, Caedan.

Tânărul deșirat tresări. Era unul dintre cei doi Clarvăzători ai grupului și ar fi trebuit să cerceteze.

— Scuze, scuze. Eu doar... aia este o mulțime de femei?

— Cu siguranță, nu.

— Ba da, confirmă lordul Lucius. El era conducătorul expediției și celălalt Clarvăzător. Halidoranii au cel puțin zece meisteri, dacă nu douăzeci. Stau foarte apropiați unul de celălalt.

— Lord Lucius, interveni timid Caedan. Cred că au șase Vürdmeisteri ceva mai în spate, în mijlocul lor. Pare că s-au adunat în jurul unui obiect, dar nu-mi dau seama despre ce-i vorba.

— Câți Atinși luptă pentru Cenaria? întrebă bondocul.

O spusese ca să-i irite pe alitaerani. În Modai, *atins* însemna Talentat, și nu *nebun* ca în Alitaera.

Caedan continuă netulburat.

— Văd un bărbat și o femeie printre cenarieni, ambii instruiți. Stau laolaltă. Mai sunt câțiva, neinstruiți.

— Și printre călăreții ceurani?

— Nu i-am mai văzut după ce-au dispărut în vâlcea.

Celălalt tânăr alitaeran, Jaedan, părea nefericit. Era geamănul identic al tânărului Clarvăzător, cu aceleași trăsături chipeșe, păr ondulat și negru, însă avea cu totul alte daruri.

— De ce sunt atât de proști? întrebă el. Am văzut cu toții armata din Lae'knaught venind din miazăzi. Cinci mii de lăncieri care-i urăsc pe halidorani mai presus decât orice. De ce nu așteaptă cenarienii să ajungă și ei?

— Poate că nu știu că vin, presupuse lordul Lucius.

— E posibil însă ca nici ei să nu se grăbească. Ar putea să aștepte, ca să-l atace pe învingător. O altă posibilitate ar fi ca Terah Graesin să dorească toată gloria pentru ea, sugeră Wervel.

Lui Jaedan nu-i venea să creadă.

— Doar n-o să stăm aici, nu-i așa, pentru numele Lumii! Cenarienii vor fi distruși. Douăzeci de meisteri. Îi putem doborî. Eu sunt bun pentru trei-patru și știu că voi sunteți cel puțin la fel de buni ca mine, dacă nu mai buni.

— Uiți care ne este misiunea, ucenice Jaedan, interveni Lucius. N-am fost trimiși să luptăm în războiul cuiva. Halidoranii nu sunt o amenințare pentru noi...

— Halidoranii sunt o amenințare pentru toată lumea! protestă Jaedan.

— TACI!

Jaedan amuți, dar sfidarea întipărită pe chipul lui nu se schimbă deloc. Linia cenariană începu să înainteze în alergare ușoară și întreaga armată, aidoma unei dihanii imense, se puse în mișcare.

— Ah, tresări Caedan. A simțit vreunul dintre voi ceva?

— Ce? se miră Wervel.

— Nu știu. A fost... nu știu. Ca o explozie? Pot să merg să văd ce fac ceuranii, lord Lucius?

— Avem nevoie de ochii tăi ațintiți asupra bătăliei. Privește și învață, ucenicule! E o ocazie rară de a vedea cum luptă halidoranii. Și tu, Jaedan.

Halidoranii erau aliniați în rânduri aproximative, lângă fiecare pedestraș fiind un arcaș. Aceștia se pregăteau acum, înfigând în pământul din jurul lor săgeți pe care să le poată lua apoi repede. În fața tuturor, echipele de câte doi meisteri călare străluceau în ochii Clarvăzătorilor.

— Ce vor face, Caedan? întrebă lordul Lucius.

— Vor trage cu săgețile, domnule? Și apoi vor lansa fulgere?

— De ce?

— Fiindcă o să-i înspăimânte pe ceurani de-o să se ca... Vreau să spun, ăăă... pentru efectele asupra moralului, domnule, se corectă Caedan.

Linia cenarienilor continua să alerge. Se apropiaseră la patru sute de pași. Cei aflați sub conducerea generalului Agon avansaseră și apoi se împrăștiaseră, dar nu în grupuri de doi-trei oameni. Puținii lui călăreți și pedestrașii formară o linie fragmentată lungă cât frontul cenarian.

— Ce naiba face? întrebă unul dintre alitaerani.

O vreme nu răspunse nimeni. Era limpede că nu putea spera să rupă linia halidorană cu pâlcurile acelea răzlețe de soldați. Mișcarea lăsase, de asemenea, un gol în centrul frontului cenarian. Chiar în timp ce magii priveau, alt general cenarian, ducele Wesseros, își duse trupele în golul acela.

— E un geniu. Își minimizează pierderile, zise Wervel.

Pentru un moment, nimeni nu ceru lămuriri. Magii detes-tau să nu înțeleagă ceva, dar urau încă și mai mult să nu înțeleagă în continuare după ce altcineva înțelesese și le dăduse un indiciu.

— Cum? întrebă Jaedan.

— Gândește ca un meister, ucenicule! Ai avea îndeajuns ki pentru cât? Cinci globuri de foc, zece, înainte să te epui-zezi? De obicei, poți ucide între doi și cinci oameni cu fiecare dintre ele. În linia aceea atât de rarefiată însă, nu poți doborî decât unul. Poți chiar să și ratezi. Agon știe că riscă. Dacă linia principală vine prea târziu pentru a-i sprijini pe oamenii lui răzleți, ei vor fi uciși, dar dacă ajung în cinci-zece secunde, el va salva sute și va anula, ăăă... efectele asupra moralului. Se pare c-am găsit un general care știe cum să se lupte cu meis-terii. S-ar putea totuși să existe o speranță pentru Cenaria.

Femeile din linia subțire a lui Agon avansară într-o formație similară, totuși nu atât de răsfirată ca restul liniei. Aveau în centru un uriaș care conducea șarja. La două sute de pași distanță, linia de soldați mări viteza.

Arcașii halidorani traseră prima salvă, ridicând în văzduh două mii de săgeți cu pene negre. Pentru o secundă, acestea înnegriră cerul și așa întunecat, părând că aruncă o umbră a morții asupra răsăritului. Când coborâră, își înfipseră vâr-furile ghimpate în pământ, în armuri, în carnea oamenilor și a cailor.

Din nou, dispunerea aceea aparent haotică salvă o mulțime de vieți, dar mulți cenarieni se prăbușiră pe miriște, trecând de la goană direct la nemișcarea morții. Alții căzură răniți, cu brațele sau picioarele străpunse, doar pentru a fi călcați apoi de prietenii și conaționali lor, câteva momente mai târziu. Caii își pierdură călăreții, dar continuă să atace, fiindcă nu puteau să cotească la stânga sau la dreapta. Călăreți își pierdură caii și aterizară pe pământ cu viteză, uneori zburând din șa și ridicându-se apoi ca să alerge cu camarazii lor, alteori rămânând prinși și fiind striviți apoi sub leșul calului.

Armata halidorană se comporta așa cum o pot face doar veteranii. Arcașii traseră cât de multe săgeți cu puțință în câteva secunde, după care luară săgețile rămase și se retraseră. Liniile erau formate perfect, așa încât fiecare arcaș reuși să ajungă în spatele sulițașilor și pedestrașilor care-i puteau apăra de forțele atacatoare. În timp ce se retrăgeau, fără să fi fost nevoie nici măcar de un ordin suplimentar, liniile din spate le luară locul în front. Manevra nu avea nimic special în sine, dar viteza cu care o executară halidoranii era extraordinară, având în vedere că spre ei se năpusteau mii de inamici.

Meisterii începură să arunce foc. Deoarece planul original le fusese dat peste cap, unii dintre ei aruncau globuri de flăcări către călăreții ce șarjau, în timp ce alții, mizând pe efectul demoralizant al unui câmp de foc, lansau canale de văpăi în lungul ogoarelor. Ceea ce în mod normal ar fi dezorganizat și dezorientat un front întreg, în secunde cruciale dinaintea impactului dintre cele două forțe nici măcar nu reuși să-i încetinească pe cenarieni.

Vuietul primului contact se auzi clar până la magii care priveau de pe deal, din depărtare. Oameni și cai fură străpunși de lănci și de sulițe, prăbușindu-se din inerție peste soldații halidorani. Alții se năpustiră cu toată forța în scuturile inamicilor, aruncându-și dușmanii în spate. Probabil că cenarienii din primul rând erau veterani. În cele mai multe armate, indiferent ce le spun comandanții, mulți soldați încetinesc înainte de impact. Ideea năpustirii cu toată puterea într-o linie împânzită de săbii și sulițe îi paralizează în mod automat pe cei mai mulți. Cenarienii care atacaseră nu avuseseră însă asemenea ezitări, ci se prăvăliseră peste halidorani cu toată viteza. Era o priveliște nemaipomenită și înfiorătoare.

Fură însă aproape complet înghițiți înainte ca grosul armatei cenariene să izbească halidoranii. Șocul celei de-a doua ciocniri se răspândi în întreaga linie halidorană, pe care o împinse vreo trei metri îndărăt.

De pe caii lor, meisterii aruncau foc și fulgere, dar mult în spatele liniei cenariene arcașii călări îi vânau, mișcându-se într-o parte și alta, oprindu-se și lansând săgeți din arcurile lor scurte. Loviturile păreau imposibile – cum putea un arc scurt să ucidă de la o distanță de două-trei sute de pași? Caedan îi verifică din nou, dar nu erau Talentați, era sigur de asta. Pentru el, era ca și cum ar fi privit lumânări ce se stingeau pe rând, în momentul în care meisterii cădeau de pe caii lor.

Liniile se împinseră înainte și înapoi, după care se dezintegrară într-o mie de pâlcuri de dueluri individuale. Caii se cabrau, dărau soldații, îi loveau cu copitele și-i mușcau. Meisterii își ardeau dușmanii, străpungându-i cu focul lor, ocrotiți de vrăji pe care le făcuseră pentru ei și folosind uneori săbii de magie pură, iar uneori se prăbușeau morți, străpunși de săgeți.

În cinci minute, șaptesprezece dintre cei douăzeci de meisteri fură doborâți de arcași și linia halidorană se subția în mijloc. Uriașul cenarian care condusesse primul atac părea să fie un far de speranță. Oriunde mergea el, conaționalii lui se îngrămădeau și ei. Iar acum, el era hotărât să străpungă decisiv linia halidorană.

Caedan bombăni o înjurătură.

— Țștia de unde-au mai apărut? întrebă el.

Magii îi urmăriră privirea și văzură că, de o parte și de alta a câmpului de bătălie, rânduri de munteni halidorani se adunau în formație de luptă.

— Din peșteri, zise Wervel. Dar ce vor să facă?

Muntenii se răspândiră și porniră în alergare către flancurile și spatele armatei cenariene. Erau cel puțin cinci sute, dar nu se aruncară în bătălie. Nu părea nici să le pese că pierdeau avantajul surprizei. Formară o linie tot mai subțire, de parcă ar fi vrut să cuprindă tot spatele bătăliei.

— Domnule, zise Caedan, crezusem că este bine să încercuiești o armată doar dacă ai avantaj numeric.

Lordul Lucius părea însă tulburat. Continua să privească spatele liniei halidorane, unde se adunaseră Vürdmeisterii.

- Ce este acolo, înlănțuit între Vürdmeisteri?
- Doar n-o fi...? zise un mag.
- Cu siguranță nu. Sunt doar legende și superstiții.
- Ai milă, Zeule! zise Wervel. Chiar este!

— Nu, zise Vi. Nu pot.

Kyllar o privi prin masca judecății.

— Tu... tu nu știi cum e. Nu l-ai privit niciodată în ochi. Când te vezi oglindit în ei, privești de fapt propria ta putreziciune. Te rog, Kyllar.

Mătrășitorul scrâșni din dinți și-și îndreptă apoi privirea în altă parte. Păru că era nevoie de un efort conștient, dar masca aceea oribilă se topi încet, lăsând loc chipului său obișnuit. Ochii îi erau însă de gheață.

— Să știi că maestrul meu s-a înșelat în privința ta. A fost de față când Hu Gibbet te-a prezentat în Sa'kagé. Mi-a povestit cum i-ai distrus pe ceilalți mătrășitori. Mi-a mai spus și că, dacă nu voi avea grijă, tu vei fi cea mai bună din generația noastră. Te-a numit „fenomen”. Credea că în tot regatul nu existau mai mult de cinci oameni care să te poată înfrânge. Acum știu însă că nu mai e nevoie de așa ceva. Te-ai înfrânt singură. Durzo s-a-nșelat. Nu ești nici măcar de nivelul meu.

— Du-te-n mă-ta! Tu nu știi...

— Vi, asta-i ceea ce contează. Dacă nu ești alături de mine acum, restul sunt prostii.

În timp ce o străpungea cu privirea, Vi simți cum se schimbă. Se supăraseră pe ea însăși, dar și pe el, apoi iar pe ea. Nu-l putea abandona. Pe de altă parte, niciodată nu existase ceva mai important decât ea însăși. Iar acum, în prostia oarbă a îndrăgostirii, i se părea că era mai important să câștige respectul acestui om decât să continue să trăiască.

Cel mai enervant era că slăbiciunea ei pentru Kyllar o împingea să înfrunte o forță de care ar fi trebuit de fapt să se teamă – Nysos! Totul era foarte confuz.

— Bine, aproape că lătră ea. Întoarce-te cu spatele!

— Ți-ai pregătit pumnalul? întrebă Kyllar, dându-i ascultare.

— Tacă-ți fleanca, ticălosule!

„Minunat, Vi! Îți dai seama că-l placi, așa că-l insulti pentru că te-a ajutat să-ți faci curaj.” Își scoase rochia și-și îmbracă din nou tunica de mătrășitor. Se simțea ca o fetișcană neștiutoare. AAAHHH! În doar trei secunde fusese străbătută de opt emoții.

— Bine, zise ea. Acum te poți întoarce. Îmi pare rău pentru... mai devreme. Speram să...

Chiar așa, ce sperase? Să-l impresioneze? Să-l facă să-i pară rău pentru ea? Să vadă scânteia dorinței în ochii aceia reci?

— ...să te șochez, zise femeia.

— Păi, ăăă..., ai reușit.

— Știu, spuse ea nereușind să nu zâmbească. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Kyllar. Ai în tine chestia asta... inocența asta.

El se încruntă.

— Pentru cineva care a crescut așa ca mine, e cu adevărat... drăguță. Adică... vreau să spun că nu știam că băieții pot fi ca tine.

De ce nu era capabilă să stăvilească șuvoiul de vorbe care-i ieșeau pe gură?

— Abia dacă mă cunoști, zise Kyllar.

— Eu... la naiba, nu-i ca și cum ar exista o listă de lucruri care să arate că ai fi diferit. Te simt altfel!

O tulbura. Oare era dinadins atât de misterios?

— La naiba, continuă ea. Crezi că între noi doi ar putea fi vreodată ceva?

— *Poftim?* întrebă Kyllar pe un ton care ar fi trebuit s-o reducă la tăcere.

— Adică, știi ce vreau să spun... noi doi... împreună.

Pe fața lui se lăți o expresie de uimire ce-i confirmă lui Vi toate gândurile pe care și le făcuse despre ea însăși.

— Nu, zise Kyllar. Nu prea cred.

Ea înțelese exact semnificația răspunsului lui: „nu, ești prea stricată”.

— Bine, zise Vi. „Odată ce-ai devenit târfă, așa rămâi.” Bine, hai c-avem treabă. Am un plan.

Kyllar păruse gata să spună ceva. Îl luase total prin surprindere. La naiba, la ce se așteptase?

„Pe Nysos, și ce dacă s-a uitat la țâțele tale? Da, e drăguț cu tine. Dar vei fi întotdeauna ucigașa celui mai bun prieten al lui, cea care i-a răpit fiica și i-a despărțit familia. Ce naiba, Vi, la ce te așteptai?”

— Bine, zise femeia, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt. Dacă venim din partea asta, vor ști că-i atacăm. Habar n-avem ce forțe au acolo, câți sunt cu adevărat. Dar dacă eu intru direct în sala tronului ca să-l informez despre moartea ta, nu vor suspecta nimic. Intrând pe ușa laterală, tu poți decide când să lovești. De îndată ce văd corpuri la pământ – preferabil ar fi să începi cu regele – voi lupta și eu, de acord?

— Nu pare cine știe ce plan, zise Kyllar, dar, oricum, e mai bun decât orice am eu în minte. Mai e însă ceva ...

— Ce? întrebă Vi, dornică să plece, să nu mai vorbească, să nu se mai prostească.

— Dacă m-omoară... Vi, ia-mi trupul de acolo. Nu mă lăsa în mâna lor.

— Ce-ți mai pasă, dacă tot ești mort?

— Fă ce te-am rugat.

— De ce? insistă ea, conștientă că-și varsă frustrările asupra lui.

— Pentru că eu învii.

— Ești nebun.

Kyllar ridică un glob negru strălucitor. Acesta se topi și-i înveli degetele ca o mănușă. Mâna dispăru. Un moment mai târziu, globul reapăru.

— Dacă Ursul pune mâna pe asta, îmi ia toate puterile.

— Dacă reușim să scăpăm cu bine, ai o mulțime de întrebări la care trebuie să-mi răspunzi, zise încruntată.

— De acord, aprobă Kyllar, după care făcu o pauză. Să știi că mi-a plăcut să lucrez cu tine.

Fără să-i aștepte răspunsul, strânse globul în mână și deveni invizibil.

Vi se răsuci pe călcâie și porni pe coridor. Ca o ironie a sorții, nu dădu peste nicio patrulă până ajunse la cei patru soldați care păzeau ușile principale ale sălii tronului. Bărbații o priviră neîncredători. Păsură că uită de armele lor, în timp ce ochii le rătăceau exact unde dorea ea.

— Spuneți-i Regelui-zeu că Vi Sovari a venit să-și primească recompensa.

— Maiestatea Sa nu trebuie deranjat cu excepția...

— E important! șuieră Vi.

Se aplecă până când ochii bărbatului rămaseră fixați pe decolteul ei, apoi îi ridică bărbia cu lama unui cuțit care se materializase în mâna ei. Soldatul înghiți cu greutate.

— Da, doamnă.

Străjerul întredeschise ușa dublă.

— Zeu al Înaltelor Tărâmurii, Sfinția Voastră, Vi Sovari cere s-o primiți.

Se dădu într-o parte și-i făcu semn să intre.

— Baftă, îi șopti el zâmbind a scuză.

„Nenorocitul. Cum îndrăznește să fie omenos?”

*

Ascuns pe ultimul coridor, Kyllar își aduse sa'kariul în dreptul ochilor. Nu zări niciun fel de alarmă magică. Nevăzut, se lipi de ușă. Balamalele erau bine unse.

— Intră! Intră, Viridiana, îl auzi pe Regele-zeu. A trecut cam multă vreme! Mă temeam că voi fi nevoit să savurez de unul singur moartea a zece mii de rebeli.

Kyllar întredeschise ușa, în timp ce Regele-zeu vorbea. Profită de atenția pe care Garoth i-o acorda lui Vi, care era absolut impresionantă în hainele ei de mătrășitoare, și se strecură în sala tronului. Se piti în spatele uneia dintre coloanele imense ce susțineau tavanul. Intrarea servitorilor pe care o folosisese afla lângă baza celor paisprezece trepte ale pedestalului. Ursuul se afla în vârful lor, pe tronul lui de obsidian negru.

În centrul încăperii imense, tremura imaginea unei câmpii aflate la poalele munților. De ambele ei părți se vedeau siluete mici ce se mișcau sincronizat. Kyllar își dădu seama că erau armate în miniatură, care se aliniau în lumina zorilor. Nu era o pictură sau o broderie, ci pur și simplu imaginea bătăliei. Cincisprezece mii de siluete minuscule mergeau pe câmpie. Kyllar putea recunoaște chiar și steagurile Caselor nobile. Liniile cenariene se formau în spatele lui... Logan? El conducea atacul? Ce nebunie! Cum putea Agon să-l lase pe rege în avangardă?

Ușile mari se închiseră în spatele lui Vi, după ce Regele-zeu îi făcu semn să intre. Kyllar nu-l văzuse niciodată și nici nu-i fusese descris de nimeni. Se așteptase să vadă un bătrân decrepit, umflat, sau cu pielea lăsată din cauza unei vieți pline de rele, dar Garoth Ursuul era într-o formă fizică excelentă. Avea probabil cincizeci de ani, dar arăta cu cel puțin zece mai tânăr și, deși avea corpul butucănos și pielea albă ale muntenilor halidorani, brațele îi erau de luptător. Fața îngustă era încadrată de o barbă neagră unsă cu ulei, iar capul îi era perfect ras, strălucitor. Părea genul de om care ți-ar fi strâns mâna, iar tu i-ai fi simțit bătăturile și fermitatea.

— Nu-ți bate capul cu bătălia, zise Regele-zeu. Poți să treci prin ea; nu vei deranja magia, dar mișcă-te iute. Rebelii sunt pe cale să atace. Asta e partea mea favorită.

Privind prin sa'kari, Garoth Ursuul era însă o abominație. Chipuri schimonosite, urlând, pluteau în spatele lui ca un nor. Era învelit într-un strat atât de gros de crime, încât îi oculta trăsăturile. Trădări și violuri, dar și torturi pentru simplul amuzament, se încolăceau în jurul membrilor sale. Ki-ul le unea pe toate, ca un fum verde, ucigaș. Se hrănea cumva din toate relele și adâncea întunericul; era atât de puternic, încât părea că umple toată sala.

Din spatele coloanei, Kyllar văzu un grup mic de războinici minusculi luptându-se la doar un metru de el. În afara câmpului de bătlie propriu-zis, un uriaș era pe punctul de a fi doborât de patru cavaleri halidorani.

Doar că nu se întâmplă așa. În câteva secunde, el reuși să omoare trei atacatori. Mișcările lui aveau ceva familiar. „Feir Cousat!”

Kyllar știa c-ar fi trebuit să încerce să găsească o cale de a se mișca fără a fi observat, dar nu-și putea desprinde privirea de la scenele din apropierea lui. Comandantul ceuranilor atacă. Feir scoase o sabie care părea o bară de foc. Asta îi uimi pe ceurani. Feir și comandantul luptară preț de jumătate de secundă: la prima încrucișare a săbiilor, se văzu o explozie de lumină. Ceuranul rămase cu sabia.

— Ce-a fost asta? întrebă Regele-zeu.

— Ce? zise Vi.

— Dă-te din calea mea, fato!

În timp ce Feir îngenunche în fața ceuranului (în genunchi? Feir?), imaginea bătliei se roti brusc, făcând ca liniile halidorane să apară la baza scărilor, iar cele cenariene să se îndepărteze către ușile imense.

— Doar niște călăreți, mormăi Garoth.

Kyllar își adună o parte din sa'kari în vârful degetelor, îl ascuți formând o gheară, pe care o încercă pe coloana de piatră. Degetele îi pătrunseră în piatră de parcă ar fi fost unt. Retrase magia și încercă din nou, până reuși să-și scufunde degetele și să se poată prinde. Avea să fie amuzant.

Clătină din cap. Se părea că sa'kariul n-avea nicio limită, iar asta îl făcea pe Kyllar să fie și mai conștient de propriile sale limite.

Mătrășitorul trimise o parte din sa'kari spre picioare și sui pe coloană. Fiecare pas producea un fâșâit și un firicel de fum, dar parcă ar fi urcat o scară. În câteva secunde, ajunse la tavanul înalt de cincisprezece metri.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-și ajusteze ghearele pentru a se deplasa pe tavan, dar reuși apoi să se miște ca un păianjen. Avea inima în gât. Continuă să se târască până ajunse chiar deasupra tronului, ascuns după o arcadă, expunându-și doar capul, care oricum era invizibil.

Regele-zeu comenta bătălia pentru Vi.

— Nu știu de ce folosesc cenarienii formația aceea. Mi se pare mult prea deschisă.

Cu capul în jos, Kyllar privi cum armata cenariană se ciocni de cea halidorană. Prima linie era însă foarte rarefiată, și se întrebă dacă pierduseră atâția oameni sub săgețile inamicului, dar după câteva secunde, i se alăturară oamenii din corpul principal al armatei.

— Blestemați să fie! exclamă Regele-zeu. Genial, genial!

— Ce anume? întrebă femeia.

— Tu știi de ce fac eu toate astea, Vi?

Cu inima bubuindu-i, Kyllar desprinsese mâinile de pe tavan și se întinse încet, cu capul în jos. Își scoase pumnalele, atârând doar de picioare, ca un liliac. Garoth Ursulul păși chiar sub el.

Apoi nu mai există nicio frică, ci doar siguranță calmă. Kyllar își dădu drumul să cadă.

Una dintre fețele întunecate care se răsucea în norul din jurul Regelui-zeu urlă. Excrescențe imense, negre-verzui, de ki fâșniră în toate direcțiile din trupul lui Garoth. Kyllar lovi una și toate explodară.

Șocul îl devie pe Kyllar de pe traiectorie. Ricoșă într-o parte, rată aterizarea și apoi căzu pe scări. Se rostogoli apoi

și pe al doilea palier. Când se opri la piciorul treptelor, capul îi țiuia. Încercă să se ridice, dar căzu imediat.

— Le fac pentru că un zeu mai trebuie să se și distreze. Nu ești de acord, Kyllar? zâmbi Garoth care nu părea deloc surprins. Așadar, Vi, ai făcut ce mi-ai promis. L-ai ucis pe Jarl și mi l-ai adus pe Kyllar.

Mătrășitorul avusese încredere în ea. Cum putuse fi atât de prost? Era a doua oară când intra într-o capcană în sala asta. În chip inexplicabil, se simțea însă calm. Și letal. Nu ajunsese atât de departe ca să eșueze acum. Misiunea aceea era destinul lui.

— Nu te-am trădat, Kyllar, rosti Vi cu glas pierit.

— Ah, nu! El a aruncat asupra ta o vrajă care te-a obligat, nu-i așa? Ți-am dat o șansă, Vi. Ai fi putut fi diferită.

— Nu ea te-a trădat, zise Regele-zeu. Te-ai dat de gol de unul singur. Scoase din buzunar două diamante de dimensiunile degetelor mari, cele pe care le smulsese de pe ceafa monstrului din Burdihan. Cine altul ar fi avut curajul să le fure? Cine altul ar fi putut supraviețui magiei decât purtătorul sa'kariului negru? Știam de mai bine de o oră că ești aici.

— Atunci de ce vrei s-o recompensezi pe ea? întrebă Kyllar.

— Vrei s-o omor și pe ea?

Mătrășitorul se încruntă.

— Până s-o spui tu, da, aș fi vrut.

— Ești orfan, nu-i așa? râse Regele-zeu.

— Nu.

Kyllar se ridică în picioare. Mintea începuse să i se limpezească și ar fi putut jura că-și simte corpul vindecându-și vânătăile.

— Ah, da, familia Drake. Magdalyn mi-a povestit totul. A crezut c-o vei salva. Ce trist! Când l-ai ucis pe Hu Gibbet, chiar m-ai înfuriat. De aceea am omorât-o.

— Mincinosule!

— Hu e mort? întrebă Vi, părând lovită de trăsnet.

— Te-ai întrebat vreodată cine-i tatăl tău adevărat, Kyllar?

— Nu, răspunse el.

Încercă să se miște, dar descoperi legături magice groase în jurul corpului. Le examinează. Erau simple, omogene. Sa'kariul avea să le devoreze cu ușurință. „Ține-o așa, continuă să zâmbești, demonule!“

— Există un motiv pentru care știam că vei veni, zâmbi Garoth, același care te face atât de extraordinar de Talentat. Eu sunt tatăl tău.

— CE?

— Ha-ha, doar glumeam, izbucni Garoth Ursuul în râs. Dar nu sunt o gazdă prea bună, așa-i? Ați venit aici hotărâți să luptați într-o mare bătălie, nu-i așa?

— Da.

— Mi-ar prinde bine și mie o încălzire, zise Garoth bine dispus. Ce zici, Kyllar? Vrei să te lupți cu un feral?

— Nu am de ales, nu?

— Nu tocmai.

— Atunci, haide! Mi-ar plăcea să mă lupt cu feralul tău, Gare!

— Gare, repetă Regele-zeu. N-am mai auzit asta de treizeci de ani, dar înainte să începem... Se răsuca spre Vi. E momentul să iei o decizie. Dacă mă vei sluji de bună voie, te voi recompensa. Chiar mi-ar plăcea. Oricum mă vei sluji. Ești legată de mine. Constrângerea nu-ți va permite să mă lovești. Tot ea te va împiedica să permiți altcuiva să mă rănească atâta vreme cât ești în viață.

— Nu te voi sluji niciodată! zise ea.

— Este alegerea ta, totuși ai face bine să lași pentru băieți partea cea mai grea a luptei.

— Să te fut! zise ea.

— Și asta-i o posibilitate, copilă.

Garoth făcu un gest și în spatele lui se deschise o ușă.

— Tatts, vrei să vii?

Feralul intră în sala tronului. Avea acum forma unui om enorm, iar tatuajele îi erau încă vizibile pe pielea plină de

umflături. În pofida înălțimii sale – cel puțin trei metri – și a grosimii membrelor, Kyllar observă că nu mai era la fel de mare pe cât fusese cu o oră în urmă. Fața monstrului era cumva prea umană și părea să trădeze rușine.

— Va arăta mai bine imediat, îți promit, zise Regele-zeu.

Cu o mișcare scurtă, înfipse diamantele în spinarea feralului. Acesta urlă cu o voce care nu mai era umană și apoi rămase nemișcat. Garoth nu-i mai dădu nicio atenție.

— Vrei să știi de ce n-ai auzit niciodată de un feral? Ei sunt scumpi. În primul rând, ai nevoie de diamante, fiindcă altfel n-ai cum să controlezi blestemățile astea. Însă ai înțeles și singur asta, nu? Pe urmă, trebuie să torturezi un om până când din el nu mai rămâne decât furia. De obicei, e nevoie de sute de încercări ca să găsești candidatul potrivit. Dar nici asta nu-i tot. Magia necesară depășește ceea ce poate face chiar și un Rege-zeu fără ajutor. E nevoie de intervenția directă a lui Hali. Iar asta are un preț.

— Nu înțeleg, zise Kyllar.

Studia cu atenție feralul. Avea o masă clară, dar își putea schimba forma foarte repede. Trebuia să nu uite asta.

— Nici Moburu, nici Tenser n-au înțeles. Acum însă ei știu. De data asta, i-am făcut să plătească prețul. Vezi tu, Hali se hrănește cu suferință, așa că noi îi dedicăm orice cruzime pe care o putem inventa. În schimb ea ne oferă ki-ul. Pentru puteri mai însemnate, Hali vrea însă mai mult. Când m-am războit cu frații mei, Ea s-a oferit să mă ajute să creez un feral dacă eram dispus să adăpostesc un Străin. Nu știi ce sunt Străinii? Primul meu Străin s-a numit Mândria. A fost un preț mic pe care l-am plătit pentru deificare. Din păcate, Hali nu mi-a spus că un feral se va devora pe sine dacă nu i se oferă altă carne. N-am mai creat altul până când m-a trădat fiul meu Dorian, iar atunci am descoperit că Pofta este un tovarăș și mai odios – așa cum va afla Vi, apetitul devine tot mai exotic. Ia stai așa, linia aia n-o duce prea bine, nu?

Pe imaginea câmpului de luptă spectral se vedea că Logan împingea linia soldaților halidorani într-o semilună.

— Hmm, făcu Regele-zeu. Mai repede decât mă așteptam. Scoase o baghetă care începu să-i pâlpâie în mână. De la marginile câmpului de luptă, mii de alți soldați halidoriani începură să se apropie de flancurile armatei cenariene. Alții meraseră să consolideze partea centrală a frontului, care cedase.

Garoth nu încerca să câștige bătălia. El dorea numai să-i încercuiască pe cenarieni pentru ca apoi să arunce feralul lui Moburu asupra lor. Lui Kyllar i se făcu rău. Oare ce avea să facă feralul cu un număr nelimitat de victime?

— Le va lua câteva minute să ajungă pe poziție, zise Garoth. Dar unde rămăsesem?

— Cred că la partea în care luptăm până la moarte, răspunse Kyllar.

— Ah, nu, nu! Vezi tu, zise Garoth urcând până la tronul de obsidian și înconjurându-se de o mulțime de urzeli magice, un feral e aproape lipsit de minte dacă-l lași în pace, dar – și asta-i partea minunată – poate fi călărit. Nu-i așa că-i distractiv?

— Va fi mult mai distractiv dacă mă voi putea mișca, spuse Kyllar.

— Știi de ce mi-am dat atâta osteneală ca să te aduc aici?

— Pentru spiritul meu legendar?

— Devoratorul tău mai are un nume. I se mai spune și Sprijinul. Vindecă tot ceea ce nu se teme de moarte, nu-i așa?

— Pe tine nu te va ajuta.

— Oh, ba da. Știu cum să rup legătura. În creierul meu a apărut o formațiune nenaturală. Mă ucide, iar tu mi-ai adus singurul lucru care mă poate salva.

— Ah, cu tumoarea te poate ajuta, zise Kyllar, dar tu vei sfârși din cauza aroganței tale.

Ochii Regelui-zeu aruncară flăcări.

— Ce nostim! Haide, chestia asta cu „Îngerul Noptii” s-a încheiat.

— S-a încheiat? spuse Kyllar. Abia ce-am început să mă-ncălzesc.

Legăturile căzură și Vi începu să lupte. Înjura constant în barbă, folosindu-și Talentul, dar nu era furioasă. Se considerase mereu o ticăloasă rece și lipsită de inimă. Își asumase această identitate. O făcuse puternică în fața întunericului pustiu și a sărăciei sufletești pe care o purta cu sine încă de când se știa. Odată cu afirmația că nu-l va sluji niciodată pe Regele-zeu – mai mult sau mai puțin melodramatică – simțea că făcuse primul pas spre reclădirea propriului suflet.

Acum lupta pentru ceva. Nu, pentru cineva. Și era prima dovadă de altruism pe care o dăduse vreodată.

Feralul se gârbovi și oasele lui începură să se miște pe sub piele. În timpul care-i trebui lui Vi să se împlătoșeze, el devenise precum un centaur, atât doar că trupul nu-i era de cal, ci de pumă. Era mai scund, mai mobil pe cele patru picioare, dar avea trunchi și brațe de om. Cu una dintre mâini înșfăcă o lance și se năpusti spre Kyllar, care se adăposti în spatele unei coloane.

Vi sări câte trei trepte odată pentru a-l ataca pe Regele-zeu. Avea să afle cât de mult se înșelase în privința constrângerii. Kyllar se putea lupta cu bestia, dar ea trebuia să taie răul de la rădăcină.

Tocmai își scotea sabia când se lovi de urzeala care îl înconjura de la trei metri pe Regele-zeu, ca o bulă. Parcă se repezise într-un zid. Se trezi pe scară – probabil că se rostogolise pe ultimele trepte fără măcar să-și dea seama. Îi sângera nasul și-i țiuiau urechile. Îl căută din priviri pe Kyllar.

Tânărul era un maestru. Când feralul se năpusti cu lancea paralelă cu solul, Kyllar așteaptă până în ultimul moment, după care se aruncă înainte. Cuțitele străluciră scurt în timp ce zbură pe deasupra bestiei, iar lancea trecu la câțiva centimetri pe sub el, fără să-l atingă. Nu terminase însă. Întinse o mână și reuși cumva să se ancoreze de o coloană, provocându-i o scobitură fumegândă. Când feralul se întoarse să-l prindă, Kyllar apăru din partea opusă coloanei și zbură din nou peste spatele bestiei, făcând lamele cuțitelor să scânteieze încă o dată.

Ateriză apoi ghemuit, cu o mână pe podea și cu cealaltă pe mânerul sabiei care rămăsese în teacă. Feralul se opri, sângărând abundent din tăieturile adânci pe care mătrășitorul i le făcuse pe dosul unei mâini, pe un umăr și pe coapsele de pumă. Sângele era roșu, perfect uman, dar, sub privirile uimite ale lui Vi, rănille se micșorară, transformându-se în cicatrici. Feralul aruncă lancea. Kyllar o devie cu o mână, însă bestia se lansase deja într-un atac.

Când Kyllar sări înspre perete, feralul întinse un braț către el și într-o fracțiune de secundă membrul se lungi, oasele se rearanjară pocnind sec, și în capăt apăru o gheară de dimensiunea unei coase. Kyllar ricoșă din perete direct în calea ghearei care-l trânti la pământ.

Vi îl crezu mort, dar chiar în momentul în care Kyllar lovi podeaua, gheara se rupse și alunecă, îndepărtându-se de feral. Mătrășitorul reușise cumva să-și scoată sabia și să blocheze lovitura. Feralul, al cărui picior stâng atârna acum flasc și lipsit de oase, păru uluit. Se cufundă în sine, devenind o felină enormă.

Înainte ca lighioana să poată ataca din nou, Vi își adună puterile și se aruncă asupra ei, răcnind. Feralul se întoarse, iar fata începu să danseze în afara razei de acțiune a ghearelor sale, ale căror flancuri fuseseră osificate. Kyllar se ridică în picioare, dar se împleticea, amețit. Feralul țâșni de lângă Vi și-și atinse pântecul de gheara care-i fusese tăiată.

Într-o clipă, bucata aceea redeveni parte a trupului său. Oasele se rearanjară din nou, iar bestia deveni un bărbat înalt, cu săbii de os în loc de brațe. Părea să se simtă mai confortabil în forma aceea, cu mușchi groși, mai rapid decât orice bărbat și cu majoritatea pielii acoperite de plăci osoase.

Vi și Kyllar începură să lupte împreună. El era capabil de manevre aeriene pe care fata nici măcar nu le înțelegea, sărind pe pereți și pe coloane, aterizând întotdeauna în picioare ca o pisică, lăsând mereu dâre roșii în carnea oponentului. Vi avea mai puțină putere, deși își folosea Talentul, totuși era rapidă. Feralul își modifică întruna forma. Deveni un bărbat subțire în creștetul căruia se afla un lanț viu, un tentacul ce șfichiuia deasupra capului său și se putea încolăci pe după coloane, în speranța că verigile sale cu guri micuțe îi vor prinde pe unul dintre mătrășitori. Una dintre verigi atinse mâneca lui Kyllar în timp ce se afla în săritură. Tânărul se dezzechilibra și se prăbuși pe podea. Feralul începu să tragă de lanț până când sabia lui Vi trecu prin centimetrul liber dintre pielea lui Kyllar și mâneca tunicii sale, eliberându-l. Mătrășitorul nici măcar nu se opri, ci continuă să lupte.

Feralul deveni apoi un uriaș înarmat cu un ciocan de război. Marmura începu să explodeze sub loviturile armei gigantice. Kyllar și Vi trecură prin imaginea bătăliei așternută pe podeaua sălii tronului, luptând la fel de disperat ca și soldații aceia.

Luptând împreună, Kyllar și Vi începură nu doar să se miște la unison, ci și cu unitate. Pe măsură ce înțelegea puterile lui Kyllar, tânăra putea acționa sperând că el o va completa la rândul lui. Erau războinici, mătrășitori, și aveau felul lor aparte de a înțelege lupta. Pentru Vi, care avusese întotdeauna probleme cu vorbele, bătălia era adevărul suprem.

Lupta împreună cu Kyllar sărind, întâlnindu-se în aer, împingându-se unul pe celălalt în altă direcție înainte ca feralul să poată reacționa. Se acopereau reciproc și-și salvară de câteva ori viețile. Kyllar tăie capătul unui buzdugan de os pe

care Vi nu l-ar fi putut evita. „Graakos“ spuse ea... și fălcile bestiei se închiseră pe brațul lui Kyllar, apoi ricoșară.

Pentru ea era un moment sfânt. Nu avusese niciodată asemenea comuniune. Nu se încrezuse niciodată atât de implicit în nimeni. Luptând astfel împreună, îl înțelegea pe bărbat mai bine decât dacă ar fi putut-o descrie o mie de cuvinte. Ei erau în armonie perfectă, dar adevăratul miracol era naturalețea cu care se întâmpla asta.

Pe de altă parte, în ea începea să se acumuleze disperarea. Îl tăiară pe feral de o sută de ori. De două sute de ori. Îi atacă ochii, gura, îi tăiară părți din corp. Fiara sângera și masa totală îi scăzuse cu câteva kilograme, dar nimic mai mult. Îl tăiau, iar creatura se vindeca. Însă mătrășitorii nu puteau face nicio greșală. Dacă pielea lui ar fi atins-o pe a lor, aveau să moară cu siguranță.

Și eu pot tăia.

Kyllar se opri lângă o coloană. În lungul brațului său, pe sa'kari străluceau rune albastre. Le privi neîncrezător.

— Ce poți să faci? întrebă el.

— N-am spus nimic! strigă Vi, ai cărei ochi erau ațintiți asupra picioarelor imense ale păianjenului ce răpăiau pe podeaua din fața ei.

— Cretin! Cât de prost să fiu? zise Kyllar lăsându-se să cadă la pământ.

Asta e o întrebare retorică?

Sa'kariul picură un lichid întunecat de pe mâna lui Kyllar pe sabia sa. Apoi lichidul se solidifică într-o lamă îngustă. Kyllar tăie în stânga și în dreapta, iar picioarele păianjenului începură să zboare. Dar nu se simțea de parcă lama ar fi trecut prin os, pur și simplu era ca și cum ar fi tăiat unt.

Se trase înapoi, iar păianjenul își adună din nou membrele, încercând să le înglobeze, însă de data asta cioturile continuă să sângereze. Fumegau, refuzând să reintre în corp. Feralul se transformă din nou în bărbatul cu săbii în loc de brațe, dar rănilor erau acum pe pieptul lui, de unde continuă să curgă sânge și să iasă fum. Răgi și-l atacă pe Kyllar.

Mătrășitorul tăie în stânga și în dreapta, iar brațele-sabie căzură pe podea. Își împinse sa'kariul în pieptul feralului, apoi, cu o mișcare scurtă, îl trase în jos, până la vintre. Fuiore de fum răbufniră și țâșni un șuvoi de sânge. Kyllar ridică sabia, făcând încă o tăietură imensă.

Văzu însă prea târziu. Pielea feralului se retrase dinaintea sabiei, așa cum într-un lac pare să apară un crater când o piatră cade în el, doar pentru ca stropii să țâșnească apoi în sus. Pielea acoperi întreaga sabie deodată.

Și mâna lui Kyllar odată cu ea.

Bărbatul se aruncă în spate, dar feralul, inert acum, căzu odată cu el, atașat de mână. Kyllar smuci sabia înainte și înapoi, iar fuiore de fum răbufniră din creatura pe care o sfârtecă, dar aceasta nu-i dădu drumul.

Dădu să înșface un pumnal, dar le folosisse pe toate în luptă.

— Vi! strigă el. Tai-o!

Fata ezită.

— Taie-mi mâna!

Ea n-o putu face.

Pielea tremură din nou și-i sui pe antebraț.

Kyllar urlă și se rostogoli. O lamă de sa'kari se formă pe muchia palmei sale stângi și cu ea își tăie brațul drept. Eliberat de strânsoarea feralului muribund, se prăbuși pe spate.

Își prinse ciotul sângerând cu mâna stângă. În momentul următor, metalul negru scânteie în fiecare venă expusă și sângerarea se opri. Pe porțiunea tăiată, se formă instantaneu o apărătoare neagră. Kyllar o privi nedumerit pe Vi.

La trei metri depărtare, cadavrul feralului se lichefia. Începu să se destrame, urzelile de magie care îl alcătuiseră deșirându-se pe rând. Pielea plină de guri undui și se evaporă, lăsând în urmă doar bucăți puturoase de carne, tendoane și oase.

— Asta, zise Regele-zeu, a fost impresionant, Kyllar. Mi-ai arătat niște minuni pe care nu știam că sa'kariul le poate

face. Foarte instructiv. Iar Vi, tu o să mă servești admirabil. Nu numai în pat.

*

Ceva din Vi se rupse. În ultimele două zile, ea se transformase profund. O Vi nouă se străduia să iasă la lumină, iar Regele-zeu susținea acum că nimic nu se schimbase. Că noua Vi va fi un avorton. Poate că urma să devină din nou târfă, să se întoarcă la identitatea aceea de ticăloasă rece și fără suflet.

Până atunci crezuse că viața aceea era singura ce-i era deschisă, așa încât suportase insuportabilul. Dar întrucât întrezărise posibilitatea de a fi o femeie pe care să n-o urască, nu se mai putea întoarce.

— Să-ți intre în căpățâna aia, Gare, zise ea simțind cum legăturile magice se învâluie din nou în jurul membrelor ei și ale lui Kyllar, că eu nu te voi sluji!

— Voi, astea arțăgoase, mă excitați întotdeauna! zâmbi Garoth cu bunăvoință zeiască.

— Kyllar, zise Vi. Revino-ți! Trebuie să m-ajuti să-l ucid pe perversul ăsta nenorocit.

Regele-zeu hohoti.

— Constrângerea nu se prinde de toți, Vi. Magia familiei Nile ar fi eliberat pe cei mai mulți oameni. Acum vreo nouăsprezece ani, am sedus o târfă ceurană în timpul unei misiuni diplomatice. Mi-am trimis oamenii să mi-o aducă atunci când am aflat că era însărcinată, dar ea a fugit înainte ca ei s-o prindă. Când am auzit apoi că urma să aibă o fată, nu i-am mai acordat nicio atenție. De obicei, îmi înec fiicele – e un exercițiu util pentru fiii mei, care devin astfel mai puternici. Însă atunci nu merita pur și simplu efortul. Constrângerea, Vi, funcționează doar asupra familiei, iar uneori nu și în cazul băieților. Tu...

— Nu ești tatăl meu, zise Vi. Ești doar un pervers bolnav care va muri. Kyllar!

— Haide, Vi, să nu-ncepem să smiorcăim, zise Garoth Ursuul. Pentru mine nu ești nimic altceva decât cinci minute de plăcere și o linguriță de sămânță. De fapt, nu-i adevărat. Vezi tu, Vi, ai devenit un mătrășitor în care mă pot încrede. Nu-mi vei ieși niciodată din cuvânt, nu mă vei trăda niciodată.

Fata simțea că frica o paralizează mai mult decât magia care-i înțepenise membrele. Simțea că rămâne fără speranță.

Kyllar se foi. Privirea i se limpezi, iar apoi mișcă din sprâncene spre ea, încercând să fie fermecător. Drăgălășenia zdrobitoare a feței lui îi alungă paralizia. Ochii lui albastri-deschis o întrebau: ești cu mine?

Privirea ei îi răspunse cu o fericire sălbatică și disperată, care nu avea nevoie de vreo traducere.

— Tu-i atragi atenția, iar eu îi iau viața, șopti Kyllar.

Când îi zâmbi, restul temerilor lui Vi se risipiră ca prin minune. Era un surâs adevărat, lipsit de disperare. În ochii lui nu se citea nici urmă de îndoială. Orice alt obstacol – legăturile magice sau pierderea unui braț – nu făceau decât să-i îndulcească victoria. Kyllar era predestinat să-l omoare pe Regele-zeu.

— Nu-mi lași alternativă, zise Garoth Ursuul, după care țuguie buzele. Fiica mea, omoară-l pe Kyllar!

Să-kariul se deschise și devoră legăturile care-i imobilizau. Vi țâșni imediat într-o cascatorie foarte spectaculoasă spre ochii lui Garoth.

Pe urmă... totul se opri.

Simți o pauză de voință. În imaginația ei, Vi plutea deja în aer, zburând către Regele-zeu, cu sabia coborând spre fața lui schimonosită de frica provocată de dispariția scuturilor sale magice și de înțelegerea faptului că ea își învinsese constrângerea...

Dar aceea se întâmpla doar în mintea ei.

Femeia simți în braț șocul unui impact. Încheietura mâinii se îndoii ca și cum ar fi descris o spintecătură pe orizontală, dar ea nu vedea nimic, nu simțea decât un pustiu.

Privirea i se limpezi și Vi redeveni conștientă. Degetele începură să i se descleșteze de pe mânerul cuțitului ei favorit. Kyllar – încet, dureros de încet – se prăbușea. Cădea spre podea, cu capul arcuit spre înapoi din cauza șocului produs de lovitura cuțitului ei în spatele lui și cu părul negru unduindu-se în cădere. Abia când lovi podea, Vi înțelese că mătrășitorul murise. Ea îl ucisese.

— Asta, draga mea fiică, rosti Garoth Ursuul, înseamnă constrângere.

Kyllar se năpusti grăbit prin ceață. Într-o clipită care i se păru dezarticulată, de parcă timpul nu s-ar fi scurs în același fel acolo, reveni în camera obscură, privindu-l din nou pe bărbatul cu chip lupesc, cu părul grizonant, cu excepția unei tâmple care îi era complet albă.

— Nu pot aștepta două zile, zise Kyllar. Trebuie să mă întorc imediat.

— Data trecută – impertinență. Acum – revendicări.

Bărbatul înclină capul ușor spre un umăr, ca și cum ar fi ascultat ceva, iar Kyllar deveni din nou conștient de prezența celorlalți. Erau invizibili când îi privea direct, însă existau cu siguranță. Oare de data asta îi va putea vedea ceva mai bine?

— Da, da, zise Lupul unei voci pe care Kyllar n-o auzea.

— Cine sunt ei? întrebă Kyllar.

— Nemurirea înseamnă singurătate, Kyllar. Nebunia nu trebuie să fie așa.

— Nebunie?

— Poți să saluți compania grandioasă a imaginației mele, formată din sufletele profunde pe care le-am cunoscut de-a lungul anilor. Nu sunt fantome, ci doar duplicate, mă tem.

Bărbatul cu chip lupesc aprobă iarăși din cap către o siluetă și chicoti.

— Dacă nu sunt reali, de ce vorbești cu ei în loc s-o faci cu mine? întrebă Kyllar.

Încă era furios și de data asta n-avea de gând să mai accepte șaradele și misterele celui alt.

— Am nevoie de ajutorul tău. Acum!

— În veacurile ce vor urma ai să descoperi că o asemenea grabă e doar o iluzie...

— O să fie tare greu dacă Garoth Ursuul îmi ia nemurirea. Lupul întinse degetele.

— Bietul Garoth, se crede zeu. Asta-i va aduce sfârșitul, așa cum mi s-a întâmplat și mie.

— Și încă ceva, zise Kyllar. Îmi vreau brațul înapoi.

— Am observat c-ai reușit să-l pierzi. Ai extras însă sa'kariul din fiecare celulă a brațului pe care l-ai pierdut. A fost intenționat?

— N-am vrut să mi-l ia feralul.

„Celulă?”

— O idee înțeleaptă, dar o alegere proastă. Îți aduci aminte cum i se mai spune sa'kariului?

— Devoratorul. Așa, și?

Lupul țuguie buzele. Așteptă.

— Glumești, zise Kyllar, simțind brusc că i se face greață.

— Mi-e teamă că nu. N-ar fi trebuit să te lupți. Ceea ce sa'kariul a făcut atunci când ți-a acoperit sabia, s-ar fi întâmplat și dacă ți-ar fi învelit întregul corp. Ai fi putut trece pur și simplu prin feral.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. Fiindcă ți-ai tăiat brațul în loc să procedezi așa – și ai retras sa'kariul din el mai înainte –, brațul nu-ți va mai crește la loc. Îmi pare rău. Sper că te poți lupta și cu stânga.

— Fir-ai al naibii! Trimite-mă înapoi sau Ursuul câștigă.

Bărbatul își arată toți dinții, de parcă ar fi fost foarte amuzat.

— Trimiterea ta înapoi cu două zile mai devreme mă va costa..., ridică scurt ochii, trei ani și douăzeci și șapte de zile din viața mea. Iar asta, nemuritorule, e ca atunci când bogații fură de la săraci, urmă el ridicându-și mâna pentru a-l amuți pe Kyllar înainte ca acesta să apuce să-l înjure. Te voi trimite înapoi cu o singură condiție. Trebuie să-mi faci un jurământ.

Există o sabie. Se numește Curoch și te-aș minți dacă nu ți-aș spune că este extrem de dorită de multe facțiuni puternice. Știi orașul lui Torras?

— Torras Bend?

— Acela. Ia-o pe Curoch și du-o acolo. Mergi în pădure, treci de crângul de stejar, oprește-te la patruzeci-cincizeci de pași de marginea pădurii bătrâne și arunc-o înăuntru.

— Acolo locuiești tu? întrebă Kyllar.

— Ah, nu, acolo sălășluiește altceva. Ceva care o va păzi pe Curoch de lumea oamenilor. Dacă faci asta, te voi trimite înapoi chiar acum, iar când duci sabia unde ți-am zis, îți voi face și brațul să crească la loc.

— Cine ești?

— Eu sunt unul dintre băieții buni. Mă rog, în măsura în care se poate. Ochii aurii ai bărbatului străluciră. Vreau totuși să înțelegi un lucru pe care Acaelus nu l-a priceput niciodată: eu nu sunt un om – făcu o pauză și zâmbi, iar Kyllar se întrebă câtă umanitate se afla în spatele ochilor acelora lupești – pe care să-l înșeli fără să scapi nepedepsit.

— Mi-am dat seama.

— Ne-am înțeles?

*

— Ciudat, spuse Regele-zeu venind lângă cadavrul lui Kyllar. Unde e sa'kariul? Simt... e în corpul lui?

— Da, zise Vi incapabilă să rămână tăcută.

— Fascinant. Presupun că nu știi tot ce poate să facă.

Spre oroarea ei, Vi se trezi răspunzându-i din nou. Nu fusese o întrebare directă, așa încât se strădui să dezvăluie cât mai puțin.

— Nu. Știu că-l face invizibil.

Încercase să spună că „îl făcea“, dar nu reușise să vorbească despre Kyllar la timpul trecut. Speră că regele nu observase.

— Ei bine, iubitul tău va trebui totuși să mai aștepte. Trebuie să asist la un masacru.

Vi urlă și înșfăcă sabia lui Kyllar. Garoth o privi curios. Arma parcurse un arc de cerc și se opri. Din voința lui Vi. Nu putea să-l omoare.

— Uluitor, nu-i așa? zise el. Partea cea mai hazlie e că am deprins constrângerea dintr-un ritual de împerechere al vostru de aici, de la miazăzi. E vorba de inelele de la urechi, dar voi nu-i înțelegeți nici pe departe adevărata putere. Oricum, ești liberă să privești bătălia – și încetează să mai mârâi, scumpo. E semn de proastă creștere.

Brusc ochii i se îndreptară în altă parte. Vi încercă să miște sabia, însă îi era imposibil. Constrângerea era indiscutabilă.

Femeia se așază pe treptele de la baza tronului ca să privească momentul în care vrăjitorii eliberară feralii. Dar nici măcar spectacolul acela teribil nu-i putea ocupa atenția în totalitate.

Ar fi trebuit să renunțe cu multă vreme în urmă. Toată lupta ei era o farsă. În fond, făcuse tot ce-și dorise Regele-zeu de la ea. Îl ucisese pe Jarl, iar acum pe Kyllar. În viitor va mai ucide probabil alte sute de oameni. Mii. Nu avea să mai conteze. Nimeni nu putea să însemne mai mult pentru ea decât Jarl și Kyllar. Primul – unicul ei prieten, ucis chiar de ea; al doilea – un bărbat care-i stârnise... ce? Pasiune? Poate doar căldură, într-o inimă înghețată. Un bărbat care ar fi putut fi... mai mult.

Ea ura toți bărbații pe care-i cunoscuse vreodată. Toți purtau în sufletul lor crima, distrugerile, stricăciunile. Femeia era cea care dădea viață, care o hrănea. Și totuși... Kyllar.

El se ridicase deasupra prejudecăților ei ca un colos. Kyllar, mătrășitorul legendar care trebuia să fie chintesența distrugerilor, salvase o fetiță și o adoptase, luptase pentru o femeie, eliberase nobili care n-o meritau și încercase să se lase de meseria aceea amarnică. „Și s-ar fi lăsat dacă n-aș fi intervenit eu.”

Dacă n-ar fi fost Vi, Kyllar s-ar fi aflat în Caernarvon, ducând un soi de viață pe care ea nici măcar nu și-o putea imagina. Și ce s-ar fi întâmplat cu Helene? Kyllar ar fi putut avea orice femeie și-ar fi dorit, dar își alesese o fată acoperită de cicatrici. Din câte știa ea, bărbații se aruncau spre cea mai atrăgătoare cățea în care își puteau băga mădularul. Atâta vreme cât îi excita, nu le păsa că era cățea. Kyllar nu era așa.

Brusc Vi înțelese ceva îngrozitor. Înțelese că Helene – o femeie pe care n-o întâlnise niciodată – era geamăna și opusul ei. Avea cicatrici adânci, dar sub ele exista frumusețe, grație și iubire. Vi era alcătuită doar din urâtenie, cu excepția stratului superficial de piele, ce o îmbrăca atât de frumos. Dragostea lui Kyllar nu i se mai părea un mister. Bărbatul care putuse trece peste moartea lui Jarl nu băga în seamă câteva cicatrici. Bineînțeles că el o iubise pe Helene. Desigur, înainte ca Vi să-l omoare.

Kyllar îi spusese că va învia. Doar că n-o făcea. Regele-zeu câștigase.

Vi își scoase cuțitul din spatele lui Kyllar și-l întoarse cu fața în sus. Avea ochii deschiși, goi, morți. Le închise pleoapele, fiindcă le simțea privirea acuzatoare, apoi îi trase capul în poala ei și se întoarse să-l privească pe Regele-zeu masa-crând ultima speranță a Cenadei.

Toată pretinsa lor detaşare cărturărească se evaporase. La început, magii trebuiseră să se străduiască să vadă feralul. Intrase în luptă practic neobservat.

După un minut, unul dintre ei spuse:

— McHalkin a avut dreptate. Eu am crezut că inventase.

— Toţi am crezut asta. Şi ce înseamnă oare în privinţa celorlalte creaturi menţionate în scrierile lui?

— Pe toţi zeii, e așa cum a scris. E călărit, posedat.

Bestia începea să-şi facă simţită prezenţa pe câmpul de luptă. Devenise un taur imens care rărea liniile cenariene. Orice rană reuşeau să-i provoace soldaţii se închidea repede, iar creatura continua să crească.

Vuietul bătăliei, răcnete de mânie şi de durere, zăngănitul oţelului lovit de oţel ajunseseră până pe coama pe care stăteau magii încă de la începutul înfruntării. Acum li se alăturară şi strigătele de teroare.

Taurul imens trecu dincolo de linia halidorană. Vreo şase bărbaţi, unii încă în viaţă, erau lipiţi de bestie. Se opri cât să-i digere şi începu să-şi schimbe forma. Feralul se ghemui câteva momente şi pe piele îi apărură plăci de metal. Pe urmă, se ridică în picioare.

Avea acum înfăţişarea unui trol. Era de trei ori mai înalt decât un om, pielea îi era făcută din armuri, zale şi guri micuţe, hrăpăreţe. Absorbise în corpul lui până şi săbiile şi lăncile adversarilor ucişi, care-i ieşeau acum din spate şi de pe solduri.

Prima reacţie a cenarienilor se dovedi surprinzător de eroică: atacară bestia.

Era inutil. Feralul își croi drum prin ei, mișcându-se atât de repede, încât soldații halidorani nu reușiră să-l urmeze. Peste tot unde ajungea în furia lui ucigașă, avea grijă să-i ridice pe toți cei pe care-i omorâse sau rănisese cu unul dintre cele patru brațe, pentru a-i lipi apoi de el sau a-i fixa în sulilele de pe spinare. Acolo aveau să fie devorați pe rând.

Magii nu erau în stare să-și dea seama nici măcar dacă soldații reușiseră să rănească fiara. Fără să se oprească, feralul spulbera liniile de soldați.

Pus în fața morții aceleia inexorabile, generalul Agon atacă o parte a frontului halidoran cu tot ce avea. Din noroc sau iscusința conducerii, sute dintre oamenii lui i se alăturară, concentrându-și atacul într-un singur loc în dorința de a scăpa. Linia halidorană se curbă și aproape că se rupse, dar cavaleria prințului Moburu o consolida până când feralul își făcu drum printre rânduri ca să ajungă acolo. Brusc, șarja încetă și generalii cenarieni încercară să schimbe direcția soldaților. Haosul bătăliei, confuzia încercuirii de halidorani și teroarea bestiei care tot creștea se dovediră copleșitoare.

Cenarienii luptau cu disperare și mai aveau puțin până să intre complet în panică.

— Trebuie să-i ajutăm, zise Jaedan.

Magii îl priviră de parcă ar fi fost nebun.

— Poftim? Noi suntem unii dintre cei mai puternici magi din lume! Dacă nu-i ajutăm, ei vor muri. Dacă nu ne opunem acum Halidorului, va fi prea târziu.

— Jaedan, zise Wervel încetișor, feralul este aproape impenetrabil pentru magie, iar la concluzia asta au ajuns chiar anticii. Deja e prea târziu.

Lordul Lucius nu avea chef să-l liniștească pe tânăr.

— Am fost trimiși să găsim sau să aflăm vești despre sabia măreață. În măsura în care Curoch e aici, crede-mă, Jaedan, vom detecta prezența ei. Dacă e la cenarieni, o s-o folosească. Consiliul...

— Consiliul nu-i aici! protestă Jaedan. Eu cred...

— Ce crezi tu este irelevant. Nu vom lupta! Am închis subiectul. Ai înțeles?

Jaedan încleștă fălcile încercând să nu rostească vreun cuvânt pe care să-l regrete apoi. Privi din nou spre oamenii care mureau din cauza apatiei lordului Lucius.

— Am înțeles, domnule.

*

Un aspect pe care poveștile despre bătălii nu-l menționau niciodată – Logan adorase istoriile acelea în copilărie – era mirosul. El crezuse că după experiența cu Gaura nimic nu-l va mai putea șoca vreodată, dar se înșelase. Pierduse socoteala oamenilor pe care-i văzuse murind în temniță, dar, indiferent care ar fi fost numărul lor – doisprezece? cincisprezece? –, nu însemna nimic în comparație cu morții de aici, fie și numai în primul atac. Fusesse miros de hotărâre și de frică, de ploaie și de noroi, senzații insignifiante pe lângă imaginile de fulgerări de oțel și de cai mândri, de fețele fioroase ale femeilor care călăreau alături de el.

Halidoranii îi atrăseseră într-o capcană. Lipsiți de steaguri sau de semnale pentru comunicare, cenarienii n-aveau scăpare. Dacă unei șarje ofensive i se alăturau prea puțini oameni, ea nu rezolva nimic. Dacă erau prea mulți, puteau fi masacrați din spate. Armata cenariană era paralizată și, în plus, peste ei păreau să năvălească tot mai mulți halidorani – de unde oare? De ce naiba nu știuseră de prezența lor? Oare Luc Graesin fusese pur și simplu incompetent sau îi trădase? Acum nu mai conta, trebuia doar să evite masacrul a cărui miasmă îi umplea nările.

Era duhoarea bărbaților strânși unii în alții, a căldurii și a transpirației lor, de a nu fi striviți sub copitele cailor speriați. Mirosea a hazna, fiindcă morții și fricoșii nu-și mai puteau controla măruntaiele. Duhnea a sucuri gastrice din stomacuri despicate, din mațe tăiate, din animale muribunde

care răgeau zvâcnind din picioare; a sânge, deoarece cursese atât de mult, încât se adunase în bălți, ca apa de ploaie. Era și mirosul mai dulce al sudorii femeilor, tot mai puține, dar tot curajoase, atâta vreme cât el le conducea neînfricat.

Oriunde mergea, liniile cenariene se revigorau. Nu era vorba doar de prezența lui, ci și de femeile acelea magnifice, mânjite de sânge și înjurând ca marinarii. Simpla lor apariție îi năucea pe halidorani.

Dacă n-ar fi fost Ordinul Jartierei, Logan ar fi murit încă de la primul atac. Luptaseră cu o frenezie aproape sinucigașă ca să rămână lângă el și plătiseră prețul neînfricării lor. Dintre cele treizeci de femei ce plecaseră alături de el, mai rămăseseră doar zece. Cu o gardă atât de mică, Logan ar fi fost cu siguranță copleșit dacă nu i s-ar fi alăturat peste o sută de soldați în minutele de după prima șarjă – Căinii lui Agon. El le insuflase curaj, iar ei își dădeau acum viața pentru el.

Logan nu-și dădea seama exact în ce moment al bătăliei simțise un miros nou. Era ceva rânced, care n-avea niciun sens. În noaptea aceea, armatele aveau să lase pe câmpul de bătălie multe trupuri să putrezească, dar acum era prea devreme pentru așa ceva. Auzi și simți reacțiile cenarienilor cu mult înainte să vadă sursa noii lor spaime. Pe urmă, de pe calul său, zări ceva care arăta ca un taur, de înălțimea unui armăsar destrier de turniruri, năpustindu-se printre soldații săi, târând oameni după el și îndepărtându-se.

Când se întoarse, era altă creatură: un trol cu patru brațe, patru ochi, piele cenușie și săbii ce-i ieșeau din spinare. Logan știa c-ar trebui să-i fie frică și o parte din el se întrebă de ce nu se simțea înspăimântat.

Bătălia deveni simplă, fiindcă el îi înțelese esențialul: creatura îi omora oamenii. Trebuia s-o oprească.

Generalul Agon conduse o nouă șarjă. Oamenii lui se lovira însă de cavaleria halidorană ca un ciocan de lemn care bate într-o nicovală. Singura reușită a lui Agon fu să-și îndepărteze oamenii de blestematul acela de ofițer de cavalerie cu piele ladeshiană și haine și cal alitaerane.

Logan atacă bestia. Aceasta părea să se fi mărit. Un braț i se transformase într-o lamă de coasă, cu care trolul își croia drum printre soldați, balansând-o la un metru deasupra pământului și lovind mereu în plin. N-aveai cum s-o eviți. Unii reușiră să sară, iar alții se întinseră pe sol, însă cei mai mulți fură spintecați în două. Trolul continua să înainteze, iar brațele lui îi ridicau pe morți și-i înfingeau în sulile și săbiile care-i ghintuiau trupul.

Logan pătrunse în spațiul deschis creat de cenarienii care încercau cu disperare să se retragă din calea trolului. Armăsarul lui alb începu să bată din copite îngrozit.

Bestia se opri și-l privi pe bărbat. Scoase un răget neclar a cărui sălbăticie aproape că-l făcu pe Logan să-și piardă controlul asupra calului, apoi se scutură din tot trupul. Din burta monstrului ieși un cap omenesc.

— Logan, zise capul cu o voce perfect umană, cu vag accent halidoran.

Capul ieși și mai mult din burta trolului, apropiindu-se de el.

— Ursuul, mârâi Logan.

— Trebuie să știi ceva despre Jenine.

Logan nu fusese în deplinătatea puterilor la începutul bătăliei. Lunile de izolare îl lăsaseră slab. Supraviețuise doar cu noroc și ajutat de ferocitatea cu care luptaseră femeile din Ordinul Jartierei și Căinii lui Agon, nu prin propria-i putere sau iscusință. Rostirea numelui lui Jenine de către capul hidos al bestiei îl făcu să simtă puterea unei furii răzbunătoare.

— Drăguța ta soție tră...

Sabia lui Logan fulgeră, retezând capul care căzu la pământ și se transformă într-o grămadă de carne putrezită.

Pentru un moment, bestia rămase împietrită. Nu-și mișcă niciun mușchi, iar după o tăcere prelungită cenarienii începură să aclame crezând că Logan reușise cumva s-o omoare.

Pe urmă, trolul ridică brațele spre cer și scoase un răget care cutremură pământul. Doi dintre ochii lui se fixară asupra lui Logan, iar imensa coasă de os se pregăti să lovească.

Vi își trecu tandru degetele prin părul lui Kyllar. În fața ei, feralul se transformase în trol și rărea liniile cenariene. Abia dacă-l putea vedea. Privirile ei fugeau mereu pe chipul mort al mătrășitorului. Pentru prima dată își dădu seama cât de tânăr arăta. Fața îi era senină, de parcă ar fi murit într-o stare de beatitudine. Vi îl ucisese. Ea îi oferise Regelui-zeu nemurirea.

Ceva picură pe obrazul lui. Femeia clipi. „Ce naiba?” Picătura alunecă în jos, spre urechea lui Kyllar. Ea clipi din nou, de data asta mai repede, refuzând să accepte că plângea. Ce spusese Sora Ariel? Că era oloagă emoțional? Vi își privi lacrima strălucind pe urechea lui Kyllar și o șterse. „Căteaua aia m-a făcut proastă.”

Și chiar era. Degetul îi încremeni.

Înțelegerea situației ei o lovi pe Vi cu forța unui berbec. Nu scăpase deloc de Sora Ariel.

Brusc simți că nu mai putea să respire. Acum îi era limpede capcana Surorii, pe care o făurise cu fiecare cuvânt rostit de ea. Zări momeala și consecințele. Nu era o scăpare, dar însemna evadare de sub mrejele Regelui-zeu.

Necesita doar ca Vi să-i facă lui Kyllar un lucru mai rău decât orice îi făcuse ei vreodată Hu Gibbet. Își duse mâna tremurândă la săculețul de la brâu și găsi cutiuța exact unde o pusese. O deschise și privi inelele de căsătorie waeddryne dinăuntru.

Dacă făcea asta, ar fi fost ca un viol, iar Vi cunoștea violul prea bine.

Și totuși, era singura cale. Sora Ariel o trimisese la familia Nile, care îi dăduse toate informațiile. Ei îi spusese că trebuia să arate „un semn exterior al unei schimbări interioare” pentru a rupe constrângerea, un transfer al loialității. Îi vorbiseră și despre magia puternică din unele inele mai vechi, care conțineau la rândul lor o vrajă similară constrângerii. Iar Sora-Zgripturoaică o momise așa cum faci cu un măgar căruia îi atârni un morcov în fața ochilor: avansare rapidă, lecții private, poziție importantă.

Lui Vi nu-i păsa. N-ar fi făcut-o pentru ea însăși, ci pentru că, dacă nu acționa, Regele-zeu ar fi devenit nemuritor. Vi ar fi ajuns asasinul lui personal, o molimă formată dintr-o singură femeie care ar fi ucis pe oricine ar fi cutezat să i se opună. Avea s-o facă pentru bieții soldați care erau mâncați de vii pe câmpul de luptă. Și pentru Kyllar, care altfel ar fi murit cu adevărat.

El însă n-avea s-o ierte niciodată.

Își trecu din nou degetele prin părul lui. Fața îi era rece și nemișcată acum, de parcă ar fi judecat-o. Ea avea să scape, să se schimbe, dar prețul urma să fie plătit de Kyllar și de Helene.

Cercelul găuri urechea ei stângă, pentru ca după aceea să se închidă imediat ce străpunsese carnea. Durerea o făcu să lăcrimeze. Cu fața scăldată în lacrimi, trecu celălalt inel prin urechea lui Kyllar.

Un val de căldură o străbătu din călcâie până în creștet. Aproape că putea să vadă cum constrângerea se deșiră și apoi explodează. Însă asta nu fusese nimic pe lângă dorul teribil care puse stăpânire pe ea. Icnii. Îl simțea pe Kyllar în pielea, în stomacul și în spinarea ei, peste tot. El se însănătoșea, dar era rănit atât de rău, încât o durea și pe ea. Degetele începură să-i tremure când îi atinse fața. Era mai chipeș ca oricând. Vi își dorea ca el s-o cunoască. S-o asculte mărturisindu-i adevărul, s-o ierte și s-o iubească la rândul lui. Voia să fie ținută în brațe, să-i simtă mâna mângâindu-i obrazul și degetele trecându-i prin păr și...

Gândul îi explodează în minte cu o forță nemaiîntâlnită. Vi îl împinse pe Kyllar și se ridică în picioare, clătinându-se. Emoțiile erau prea puternice, prea intense, prea vaste ca să le înțeleagă, dar nu i se păreau străine, contrafăcute. Era de parcă dragostea i se purifica, așa cum aerul suflat de foale aprinde cărbunii mai tare. Gâfâia. Abia dacă putea să se uite la Kyllar. Dar era liberă. Constrângerea dispăruse.

Era liberă! Scăpase de Regele-zeu. Pe podea, un călăreț singuratic stătea în fața trolului imens. Vi luă pumnalul și se împletici spre tatăl ei. Îi înșfăcă trupul și-l obligă să se ridice în picioare, după care îl scutură.

*

— Tată! *Tată!* striga cineva.

Cine naiba putea urla așa ceva pe câmpul de luptă? Un moment mai târziu, Garoth își dădu seama ce se întâmplă și conștiința îi reveni în sala tronului. Logan putea să aștepte câteva secunde. Să-l ia naiba, dacă nu dorea să știe că Jenine trăia.

— Tată, zise Vi, poți să-mi mai spui ceva?

Era evident că se împăcase cu constrângerea, fiindcă îl atingea.

— „Tată?” Sunt ocupat cu ceva, dacă-mi dai voie.

— Tu m-ai făcut să-l ucid pe Jarl? A fost constrângerea? Garoth zâmbi și o minți cu ușurință.

— Nu. Tu ai făcut-o.

— Ah!

Silaba aceea pocni ca un balon de săpun ce-i ieșise de pe buze.

Garoth rânji și alunecă din nou în feral. Urlă spre cer și-și pendulă brațul-coasă. Logan își îndreptă calul direct spre el, până ce animalul se sperie. Îl lovi cu pintenii și trase de hățuri, dar fără folos. Făcu o întoarcere disperată, însă alunecă pe un cadavru. În timp ce Garoth se pregătea să-și aducă

tăișul imens la înălțimea necesară pentru a-l reteza pe Logan, un vânător de vrăjitori apăru călare și sări din șa către Logan, doborându-l la pământ. Coasa trecu prin gâturile ambilor cai și animalele se prăbușiră lăsând în urmă două jeturi gemene de sânge.

Logan se rostogoli și se ridică în picioare. Lângă el, arcașul își încordase deja arcul. Împlântă o săgeată într-unul dintre ochii lui Garoth și apoi în altul. Garoth clipi și doi ochi noi îi împinseră afară pe cei vechi. Nu conta. Logan stătea în fața lui, sfidător, dar lipsit de apărare. Următoarea lovitură avea să-l taie pe omuleț în două...

Simți ceva fierbinte străpungându-i spinarea. O dată, de două ori, de trei ori... iar și iar. Porunci mâinilor feralului să-și pipăie spatele, întrebându-se ce putea să-i pătrundă prin platoșă și mai ales de ce ochii ceilalți ai lui nu văzuseră atacul. În spatele creaturii nu erau însă nici săgeți, și nici sulițe.

Feralul se destrăma și, în timp ce Logan porni la atac pentru a-și împlânta sabia în burta bestiei, Garoth își dădu seama că nu feralul sângera.

El era rănit!

Auzi un plânset și se întoarse în sala tronului.

Vi îl îmbrățișase și-l ținea la piept, înjunghiindu-l mereu, împotriva voinței ei, ca și cum și-ar fi dorit ca pumnalul să treacă prin tot corpul lui și să-i intre ei în inimă.

Garoth porunci membrilor să se miște, dar deveniseră doar niște hălci de carne inerte. Corpul îi murea și privirea i se întuneca...

Declanșă vraja morții. Încercarea de a-și transfera conștiința în alt corp era un risc teribil. Dacă Hali avea să i-l acorde, prețul pe care urma să-l plătească avea să fie probabil îngrozitor, însă n-avea nimic de pierdut.

Ki-ul îi țâșni din brațe și o închise pe Vi într-o pădure de tentacule negre. O traseră mai aproape.

Funcționa! O putea simți!

Și apoi toate tentaculele de ki fură tăiate de o lamă iridescentă care trecu printre Garoth și Vi. Retezat de sursă, ki-ul

încremeni, se fisură și se evaporă, transformându-se în fum negru. Garoth se întoarce și văzu imposibilul.

Kyllar era în viață. Îl privea și părea un judecător ce ține o lamă neagră de sa'kari în pumn. Realitatea îl zgudui pe Garoth cu forța unui tsunami.

Devoratorul devora viața însăși. Susținătorul susținea viața. Nu era doar o viață prelungită sau vindecare, ci nemurire adevărată. Garoth avusese șansa unei nemuriri adevărate, dar o lăsase să-i scape printre degete. Se simți cuprins de furia neputinței.

Apoi lama de sa'kari a lui Kyllar se abătu din nou asupra capului său.

*

Logan își împlântă sabia în burta trolului, iar creatura dădu înapoi. Căzu în genunchi de parcă și-ar fi pierdut deodată orice coordonare a mișcărilor. Bărbatul sări în spate și evită în ultimul moment să fie strivit. Nu era sigur ce se întâmplase, dar reacția bestiei nu părea în regulă. Îl văzuse încasând lovituri mult mai grave fără să clipească.

Ochii ambelor armate erau fixați acum pe Logan și pe trol. Tânărul înjunghie din nou bestia de câteva ori, însă rănilor se vindecă instantaneu, imediat ce-și scoase sabia.

Creatura rămase în genunchi, iar platoșele care îi acopereau aproape în totalitate stomacul lunecară în părți – horcăind și smârcâind ca un nas spart, dar amplificat de o sută de ori. Prin deschizătura dintre ele, ceva începu să apese pielea spre exterior, bombând-o. După o secundă silueta deveni mai clară. Din stomacul trolului, ca un basorelief viu, ieșea o femeie. I se putea distinge chipul și gura.

— Nu mă pot opune, Rege. Mi-e foame! Ca atunci când am fost în Burdihan. Nu mă pot opri, Rege. Uite ce mi-au făcut! Nu mă lasă să mă sinucid, Rege. Mi-e foame! Ca atunci cu pâinea. Atât de foame!

— Lilly? zise Logan. Am crezut că-i Garoth.

— El nu mai este. A murit. Spune-mi ce să fac, Rege. Nu mă pot opri. Mi-e atât de foame, încât îmi vine să mă mănânc pe mine.

Logan își dădu seama că trolul se micșorase încă de când se ivise fața lui Garoth Ursuul. Se devora pe sine. Trebuia să facă iute ceva. Nu-l puteau ucide. Creatura își vindeca singură rănila, fără măcar să fie conștientă de asta, iar acum forma lui Lilly devenea tot mai puțin definită.

— Lilly! strigă Logan. Lilly, ascultă-mă!

Femeia veni în față și silueta ei se mai contură o dată, deși de data asta nu mai avea gură.

— Lilly, mănâncă-i pe halidorani. Mănâncă-i pe toți și apoi fugi în munți. În regulă?

Femeia dispăruse. Platoșele reveniră la loc, iar trolul se ridică cu greu în picioare. Își fixă ochii asupra lui Logan și-și pregăti coasa. Lilly dispăruse fără urmă.

Regele se îndreptă direct spre monstru.

— Lilly, tu ai vrut să îndrepti lucrurile. Îți aduci aminte, Lilly? întrebă în speranța că auzirea propriului ei nume o va scoate din nou la iveală. Vrei să-ți acord grațierea, Lilly? Sunt sau nu regele tău?

Feralul clipi și se opri. Vocea lui Logan răsunase cu o autoritate pe care nici el nu știuse vreodată că o are. Arătând spre halidorani, strigă:

— DU-TE ȘI OMOARĂ-I! ÎȚI PORUNCESC!

Feralul clipi de câteva ori. Pe urmă, cu o mișcare mai rapidă decât făcuse vreodată când fusese condus de Garoth, îl străpunse cu un braț pe halidoranul care stătea în spatele lui. Logan se întoarse și văzu mii de perechi de ochi care îl priveau fără să creadă.

Logan Gyre, omul care poruncise unui feral să se oprească și primise ascultare.

Bătălia se opri. Halidoranii și cenarienii stăteau aproape unii de alții, dar nu se luptau. Feralul, care avea acum mai

bine de zece metri înălțime, atrăgea atenția tuturor. El nu se întoarse. Deveni pur și simplu gelatinos pentru o clipă, iar ceea ce fusese până atunci spatele deveni acum fața feralului, îndreptată spre halidorani.

Un glob de foc porni de la un meister, dar ricoșă nepuțincoasă pe pielea feralului. Urmară alte zece, care nu avură nici ele efect. Un fulger lovi imediat după ceea, însă abia dacă reuși să lase un semn negru pe pielea bestiei. Feralul se ghemui și-și flexă toți mușchii. Toate armele și armurile pe care Garoth le incorporase în el țâșniră din corpul său în toate direcțiile: armuri și cămăși de zale, sulite și săbii, cio-cane de război și pumnale, dar și sute de săgeți zăngăniră pe pământ, formând un cerc imens.

Un homunculus alb și strălucitor țâșni dintre liniile halidorane, îndreptându-se către feral. Pe distanța dintre Vürdmeister și homunculus, aerul părea distorsionat, de parcă ar fi fost privit printr-o oglindă concavă. Lumina se năpusti către feral.

La zece pași depărtare, distorsiunea din aer se deschise, scuipând flăcări roșii. Wyrmul lovi. Botul său clănțani, însă degeaba. Feralul era incredibil de iute. Wyrmul se răsuci, și pielea cu dungi negre și roșii ca focul înaintă în realitate zece și apoi douăzeci de metri, fără ca grosimea să i se diminueze.

Logan auzi arme zăngănind la pământ, scăpate din degetele inerte ale soldaților care priveau lupta titanilor.

Însă bătălia dură foarte puțin. Wyrmul rată din nou, dar nu și feralul. Un pumn colosal sfărâmă capul wyrmului și-i sfichiui apoi corpul ca pe un bici imens între liniile halidorane. Se rupse în bucăți negre și roșii din care nu curse pic de sânge și care sfârâiră pe sol ca picături de apă pe o tigaie încinsă, apoi se topiră în fum verde, șuierător.

Feralul se întoarse spre liniile halidorane, iar din corpul lui țâșniră douăsprezece mâini. Începu să înșface soldați, așa cum un copil lacom strânge dulciuri la piept.

În momentul acela, ambele părți își amintiră de bătălie. Cenarienii își ridicară armele, iar halidoranii începură să

fugă. Aruncau tot ce aveau asupra lor ca să se poată mișca mai repede.

Se auziră strigăte, când halidoranii din jurul feralului o luară la goană. Lui Logan nu-i veni să creadă. I se părea pur și simplu imposibil, prea mult ca să accepte.

— Pe cine vrei să trimit după ei? întrebă generalul Agon care apăruse de nicăieri împreună cu ducele Wesseros, mânjit de sânge.

— Pe nimeni, răspunse Logan. Ea nu poate deosebi prietenii de dușmani. Lupta noastră s-a încheiat.

— „Ea”? repetă ducele Wesseros.

— Nu mă întreba.

Agon se îndepărtă și începu să strige ordine, iar Logan se întoarse către bărbatul care-l doborâse din șa. Nu-l recunoștea.

— Mi-ai salvat viața, zise el. Cum te numești?

Femeia sethi, care stătuse lângă el pe toată durata bătăliei, Kaldrosa Wyn, se apropie.

— Milord, este soțul meu, Tomman, spuse ea foarte mândră.

— Ești un bărbat curajos, Tomman. Ce răsplată îmi ceri? Tomman îl privi la rândul său și ochii i se luminară.

— Mi-ați dat deja înapoi mai mult decât merit. Mi-ați dat înapoi dragostea și conducătorul, milord. Ce este mai prețios decât astea? întrebă el, întinzând mâna spre soția lui.

Cenarienii refăcură rândurile, strângându-le cât puteau de mult, și priviră cum halidoranii erau masacrați. Nu exista retragere. Era debandadă. Oamenii fugeau în toate direcțiile. Feralul îi sfâșia fără milă. Se preschimbă într-un șarpe și se rostogoli pur și simplu peste grupuri mari, iar soldații i se lipiră de piele, urlând. Pe urmă, își schimbă forma în dragon. Avea întotdeauna zeci de brațe. Era iute și teribil. Din toate părțile se auzeau strigăte de durere, iar oamenii ajunseseră să se calce în picioare între ei din cauza panicii. Unii se chirciseră în spatele gardurilor din piatră pentru oi, alții se cățăraseră în copacii de la marginea câmpului, dar creatura

era meticuloasă în sălbăticia ei. Îi lua de peste tot – indifereent dacă erau vii sau morți, răniți sau prefăcându-se morți, ascunzându-se sau luptând – și-i devora.

Nu toți halidoranii fugiră. Unii se întoarseră să lupte. Alții se uniră și atacară cu o neînfricare pe care cenarienii nu ar fi crezut-o posibilă, probabil mai mare decât ar fi demonstrat ei înșiși. În fața ororii aceleia, curajul era irelevant. Vitejii și lașii, nobilii și oamenii simpli, bunii și răii muriră la fel. Iar cenarienii priviră cu gurile căscate, conștienți cu toții că masacrul acela fusese pregătit pentru ei. În puținele ocazii în care vreun cenarian izbucnise în urale, veselia lui nu fusese urmată de nimeni. Feralul se deplasa încoace și încolo, fără să prindă toate grupele de halidorani, ci doar marea lor majoritate, ferindu-se totuși să se apropie prea mult de cenarieni, ca și cum i-ar fi fost frică să nu cedeze ispitei de a-i ataca și pe ei.

Într-un târziu, după ce devoră și ultimul grup îndeajuns de numeros ca să merite atenția lui, feralul dispăru către munți. Cenaria se dovedi fie binecuvântată, fie norocoasă sau Lilly putea controla bestia mai bine decât sperase Logan, fiindcă porni într-o direcție în care nu se aflau sate pe aproape două sute de kilometri.

Tăcerea mulțimii fu sfâșiată de un strigăt de triumf. Pentru o clipă, acesta rămase singular. Logan primise alt armăsar și, călare, se întoarse către soldați, conștient din nou că era privit de mii de ochi. Dar de ce se uitau la el?

Pe urmă cineva izbucni iarăși în ovații, iar Logan începu să perceapă realitatea. Câștigaseră. Cumva, în pofida tuturor greutăților, reușiseră să învingă.

Pentru prima dată în ultimele luni, simți că un zâmbet i se formează pe buze. Gestul lui eliberă pe toată lumea și brusc nimeni nu mai reuși să se oprească, ci zâmbiră, strigară și-și bătură camarazii pe spate. Nu mai conta sub stindardul cărui nobil luptaseră. Căinii lui Agon se îmbrățișau cu membrii gărzii din Cenaria: foștii hoți și fostele santinele stăteau împreună, prieteni. Nobilii erau braț la braț cu țărani,

strigând împreună. Legăturile sfărâmate ce uniseră odinioară țara păreau să se refacă chiar sub ochii lui Logan, care își privea armata. Învinseseră. Costurile fuseseră îngrozitoare, dar înfruntaseră puterea unui monstru și magia unui zeu. Și învinseseră.

Un strigăt începu să se audă tot mai clar, dominând zgomotul săbiilor și al lăncilor lovite ritmic de scuturi.

— Ce spun? răcni Logan spre Agon, dar înțelese cuvintele chiar în timp ce-și rostea întrebarea.

— REGE GYRE! REGE GYRE! REGE GYRE! se auzea din mulțime.

Suna îndrăzneț, suna a trădare, suna frumos. Logan scrută mulțimea în căutarea lui Terah Graesin. Femeia dispăruse însă. Abia atunci zâmbi cu adevărat.

Zeul mort se prăbușise ca un sac de grâu. Vi tremura, însă nu părea să fi fost afectată de ki-ul care o învăluisese. Kyllar privi neîncrezător cadavrul lui Garoth Ursuul.

Destinul lui zăcea mort pe podea, dar nu el îl ucisese pe Regele-zeu.

Lupul își ținuse partea de învoială: Kyllar era în viață. Se simțea însă diferit. Vi îl fixa cu privirea, tremurând încă de emoție, cu lacrimi fierbinți brăzdându-i obrazii. O privi mai atent și văzu că tot corpul îi era paralizat de șoc și furie, dincolo de care i se păru că vede o urmă de... speranță?

„Ce naiba? De când pot eu percepe ce simte o femeie?”

Vi era mânjită cu sângele Regelui-zeu. Petele nu se vedeau pe materialul întunecat al veșmintelor de mătrășitor, dar stropii roșii de pe pielea decolteului ei îl îngrozea.

Kyllar continuă să o privească, iar ea părea atât de devastată, încât își dori s-o ia în brațe. Avea nevoie de el ca s-o iubească, s-o scoată din valea morții în care o adusese calea umbrelor. El știa cum se putea ieși de acolo. Cu ajutorul iubirii. Aveau să meargă s-o găsească pe Uly, după care el și Vi urmau să pornească împreună...

„Eu și Vi?”

Ochii ei se măriră de frică și de remușcare. Plângea. Într-o fracțiune de secundă, Kyllar își dori să înțeleagă, apoi degetele îi urcară încet către ureche. Acolo întâlnește un cercel, un cerculeț perfect fără niciun mecanism de deschidere, un obiect care vibra cu o magie atât de puternică, încât o putea simți în vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău, zise ea făcând un pas în spate. Îmi pare rău, însă a fost singura cale.

Fata se întoarse și el văzu ultimul său dar pentru Helene – legământul lui de iubire, cel pentru care își vânduse moștenirea – strălucind în urechea ei.

— Ce-ai făcut? strigă tânărul, dându-și seama imediat că furia îi era amplificată de cercel.

Când răcni, Kyllar simți remușcările și frica femeii, confuzia și disperarea, disprețul pentru ea însăși și... la naiba! Iubirea? Iubire! Cum îndrăznea să-l iubească?

Vi fugi.

El nu o urmă. Ce-ar fi făcut dac-ar fi prins-o?

Femeia țâșni prin ușa principală și ieși din sala tronului, iar gărzile o priviră uimite.

Se întoarseră și-l văzură pe Kyllar stând lângă cadavrul Regelui-zeu.

Apoi urmară fluierături și alarme, munteni ce atacau și meisteri ce descântau. Kyllar fu bucuros de nebunia luptei. Ea îi ștergea din minte un viitor ce n-ar fi inclus-o niciodată pe Helene. În plus, îi acapara toată atenția. Având o singură mână, îi era destul de greu să ucidă.

*

Lantano Garuwashi nu se putea abține să atingă Sabia Raiului, deși n-o scotea din teacă. Dacă ar fi făcut-o, obiceiul vechi îi cerea să n-o bage înapoi fără să-i fi dat să guste sângele unui dușman. Odată cu întunericul, oamenii săi acoperiră gura peșterii, așa încât focurile lor să nu fie văzute de cenarienii care petreceau. După ce se consultase cu iscoada ce spionase tabăra cenariană, Garuwashi se urcă pe un prag de piatră.

În lumina focului, ochii oamenilor săi străluceau ca destinele lor. Văzuseră minuni ce le fuseseră refuzate tașilor și bunicilor lor. Sabia Raiului se întorsese la ei.

Garuwashi vorbi fără ocolișuri, după cum îi era obiceiul.

— Nu cenarieni au învins în bătălia asta. Creatura aceea le-a asigurat victoria. În seara asta, ei vor bea. Mâine, vor începe să-i vâneze pe halidoranii răzlețiți. Vreți să știți ce vom face noi în timp ce păcălicii ăștia fugăresc muștele?

Bărbații încuviințară din capete. Ei aveau Sabia Raiului. Îl urmau pe Garuwashi. Erau invincibili.

— În noaptea asta, vom strânge uniformele halidoranilor morți. În zori, vom ataca și vom produce destule pagube ca să-i înfurie pe cenarieni. Le vom atrage armata spre răsărit, scăpându-le mereu printre degete. În trei zile, restul armatei noastre va sosi aici. În cinci zile, ei vor cuceri orașul Cenaria care acum nu este apărat de nimeni. Într-o lună, țara asta va fi a noastră. Iar la primăvară, ne vom întoarce în Ceura, unde vom avea un nou rege. Ce spuneți?

Izbucniră toți în urale, cu excepția unuia. Feir Cousat rămase tăcut, stoic. Fața ar fi putut la fel de bine să-i fi fost dăltuită în marmură.

Epilog

Când ajunse pe coama ultimului deal și văzu pentru prima dată în depărtare orașul Haliras, Dorian auzi în spate zăngănitul potcoavelor unor cai. Se trase într-o parte și așteptă răbdător, vrăjit de peisaj. Orașul era încă la două zile distanță, dar între Munții Faltier și Muntele Thrall se întindea o câmpie largă și netedă. Orașul și castelul se profilau pe munte, un vârf izolat într-un ocean de pășuni. Asta fusese odată casa lui.

Grupul începu să treacă pe lângă Dorian, călărind armăsari superbi. Dorian se așează în genunchi, în postura clasică de obediență a țăranilor. Nu era o patrulă obișnuită, iar aceștia nu erau soldați regulați, deși asta dorea să sugereze armurile lor. Îi trădau însă armele și caii. Cei șase munteni imenși erau membri ai gărzii Regelui-zeu. De asemenea, judecând după mirosul lor și în pofida mantiilor, meisterii care-i însoțeau erau de fapt Vürdmeisteri. Veneau probabil din Cenaria, aducând bogății imense în cele câteva cufere pe care le aveau cu ei.

Dorian trăgea pe furiș cu ochiul, când zări adevărata comoară. Între meisteri se afla o femeie îmbrăcată cu veșminte groase și purtând un vâl pe față. Ținuta ei însă părea ciudat de familiară. Apoi el îi văzu ochii.

Era femeia din viziunile sale. Viitoarea lui soție. Un fior îi străbătu tot corpul, când își aminti fragmente dispartate ale fostelor sale profeții – o parte a procesului de eliminare a darului acela îi blocase amintirile.

Când își reveni, era tot în genunchi. Mușchii îl dureau și soarele coborâse pe cer. Ceata era la câțiva kilometri în fața lui, pe câmpie. Fusese inconștient aproape o jumătate de zi.

„Solon, unde ești? Am nevoie de tine.” Dorian știa însă răspunsul. Dacă prietenul lui supraviețuise înfruntării de la Vânturile Șuierătoare, probabil că se imbarcase deja spre Seth pentru a se întoarce la iubirea lui pierdută. Femeia aceea, acum împărăteasa Kaede Wariyamo, urma să fie furioasă. Din cauza profețiilor lui Dorian, Solon își abandonase patria când avusese nevoie de el. Nu-i mai rămânea decât să spere că destinul lui Solon nu va fi la fel de singuratic ca al său.

Chiar și fără darul profeției, Dorian știa că, indiferent unde va merge, drumul lui va fi în întuneric, singurătate și atâta suferință, încât renunțarea la viziunile sale părase o idee bună.

Se ridică tremurând de frică. Privi drumul din fața lui și drumul din spate, calea către Haliras și viitoarea lui soție – Jenine, așa se numea! – sau calea înapoi spre prietenii săi. Moarte și iubire, sau viață și singurătate? Îl simțea pe Zeu la fel de îndepărtat pe cât era vara de Ținutul Înghețat.

Cu privirea fixă și spatele drept, Dorian își continuă drumul lung spre Haliras.

*

Ghorran o urmărea mereu pe Helene, cu privirea lui întunecată, intensă. În prima zi, asta nu fusese o problemă, fiindcă ea nu simțise nevoia să se ușureze. Nu fusese cazul și a doua zi. Helene îl urmase o distanță scurtă în pădure și apoi se ascunsese după un tufiș pentru puțină intimitate. El așteptase ca ea să se ghemuiască și să-și ridice fustele, după care venise la ea pentru a o rușina. Bineînțeles, ea nu mai putuse face nimic.

În noaptea aceea, la fel ca în toate celelalte și în fiecare dimineață, halidoranii se rugaseră: *Hali vas halivos ras en me,*

hali mevirtu rapt, recu virtum defite. Ghorran o aruncă pe Helene la pământ și o încălecă. În timpul rugăciunii, își înfipse degetele în punctele sensibile din spatele urechilor ei. Fata tipă și simți umezeala caldă udându-i veșmântul când își pierduse controlul vezicii.

Când rugăciunea se termină, Ghorran se ridică, o plesni peste ureche și-i spuse:

— Puți, cățea murdară.

Nu o lăsară să se spele nici când traversară un pârâiaș de munte. Când Ghorran o duse ceva mai departe în seara aceea, Helene își ridică fustele și se ușură sub privirile lui. Bărbatul nu simți vreopăcere specială până când ea nu roși și privi în altă parte.

— Măine, îi spuse el, o să-ți mânjesc fața cu rahat. Cu al tău sau cu al altcuiva. Tu decizi.

— De ce faci toate astea? Întrebă Helene. Chiar n-a mai rămas nimic bun în tine?

În dimineața aceea însă se treziră devreme. Se pregătiră imediat. Captivii mergeau în șir indian, legați unii de ceilalți, în spatele halidoranilor. Helene era ultima din șirul de șase, iar în fața ei era băiatul, Herrald. Ea nu înțelese de la început de ce halidoranii deveniseră atât de nervoși, încât îi băteau pe prizonierii care încercau să vorbească.

În dimineața aceea rămăseseră doar cinci soldați halidorani.

În noaptea următoare, Ghorran păru că-și uitase amenințarea. Când o luă pe Helene ca să se ușureze, rămase destul de aproape de tabără. Fata se ghemui printre zădele ce începuseră să-și piardă acele aurii odată cu toamna. Se prefăcu a nu fi deloc stânjenită de prezența lui.

— Se poate să ne întâlnim mâine cu meisterii, zise Ghorran privind către tabără. O să vă predăm lor. Nenorocitul de Haavin a fugit probabil, lașul naibii!

Helene se ridică și, la doar zece pași de Ghorran, care nu observase nimic, zări un bărbat sprijinit de un copac.

Străinul purta o mulțime de mantii, veste și cămăși, dar și săculețe de toate mărimile, toate din piele de cal și vopsite în maro-închis, uzate de folosirea îndelungată. La brâu, avea două cuțite curbate identice, iar pe spate îi atârna cutia bogat ornamentată a unui arc. Chipul îi părea binevoitor, cu ochi căprui, neclari și migdalați. Părul negru îi cădea drept, pe umeri: era o iscoadă ymmuri. Duse un deget la buze.

— Ai terminat? întrebă Ghorran privind spre ea.

— Da.

Se uită din nou după iscoadă, dar dispăruse.

În noaptea următoare, ridicară tabăra la marginea pădurii pentru a profita de adăpostul copacilor. Halidoranii se certaseră încercând să decidă dacă era mai bine să continue pe întuneric, sau dacă Haavin dezertase cu adevărat. Dormiră puțin și Ghorran o trezi pe Helene înainte să se lumineze de ziuă.

O duse în tăcere în pădure. Fata își ridică fusta ca și cum nu i-ar fi păsat.

— Cum ai fost rănit la piept? întrebă Helene.

— O cățea m-a înjunghiat cu o furcă, după ce l-am ucis pe bărbatul ei și i-am spintecat plozii.

Ridică din umeri, ca și cum rana aceea venise în urma unui moment de neglijență, stânjenitor, dar nu foarte serios.

Pentru Ghorran, eviscerarea copiilor nu avea vreo semnificație specială. O lovise pe Helene și o umilise; ea i-ar fi putut ierta asta. Însă gestul acela nepăsător îi înțeți în inimă scânteia furiei. Pentru prima dată în viața ei după ce dispăruse Șobolanul, Helene începu să urască.

Ghorran adusese cu el un arc, iar acum îi potrivea coarda.

— Azi ajungem în tabără, zise el. Neph Dada o să-ți facă lucruri îngrozitoare. Își umezi cu limba buzele uscate. Te-aș putea salva.

— Să mă salvezi?

— Ce face el n-ar trebui să facă nimeni. E o mizerie de lodricar. Dacă fugi acum, îți înfig o săgeată în spate, dar măcar vei scăpa.

Mila lui era atât de bizară, încât ura Helenei se topi.

Din tabăra aflată la cincizeci de pași în spatele lor izbucni un fulger luminos, care prelungi umbrele copacilor. Urmă un urlet și apoi sunetul de cai în galop.

Helene se întoarse și văzu o duzină de călăreți halidorani pătrunzând în tabără dinspre miazănoapte. Veniseră mai devreme ca să-și colecteze sclavii.

— Fugiți! se auzi un răcnet mai puternic decât ar fi putut striga orice om.

Printre copaci, Helene observă iscoada ymmuri luptându-se cu halidoranii. Pe doi îi omorî dintr-o singură lovitură. Din mâinile unui călăreț țâșniră flăcări, dar bărbatul le eschivă.

Ghorran înstrună o săgeată și întinse coarda, însă erau prea mulți copaci, iar halidoranii dintre el și iscoada ymmuri îl făcură să ezite. Apoi, la doar câțiva pași, băiatul Herald apăru din pădure, fugind de mama focului.

Ghorran se întoarse și-și urmări cu săgeata noua țintă.

În mintea femeii se ivi un singur cuvânt: „nu”.

Înșfăcă pumnalul lui Ghorran de la cingătoare, îl ridică peste brațul lui și i-l înfipse în gât. Halidoranul tresări, săgeata porni din arc, dar șuieră inofensiv pe deasupra capului băiatului.

Ghorran dădu drumul arcului și se întoarse s-o privească pe Helene cu ochi holbați. Lama intrase exact în centrul gâtului și lățimea ei îl împiedica să respire. Expiră puternic, forțându-și pieptul, iar aerul șuieră ieșind prin rană. Duse o mână la gât și simți pumnalul, încă nevenindu-i să creadă ce i se întâmplase.

Apoi încercă să inspire. Diafragma i se încordă, dar nu reușea să tragă aer în plămâni. Căzu în genunchi. Helene rămăsese paralizată.

Ghorran își smulse pumnalul din gât și icni, apoi icnetul se transformă într-un gălgâit. Tuși, iar sângele o împrășcă pe Helene.

Încercă în continuare să respire, însă plămânii i se umplură cu sânge. În câteva momente, se prăbuși pe pământ.

În pofida sângelui care îi stropise fața, rochia și mâinile, a înfățișării demne de milă a cadavrului lui Ghorran și a ororii de a urmări moartea unui om, Helenei nu-i părea rău. Cu doar un minut în urmă îl urâse pe Ghorran, totuși nu acela fusese motivul pentru care îl omorâse. Pur și simplu trebuia oprit. Dacă ar fi re trăit momentul, ar fi procedat exact la fel. În mintea ei se făcu brusc lumină.

— Zeule, ce proastă am fost! zise cu voce tare. Iartă-mă, Kyllar!

Helene începu să fugă cât mai departe de magia care făcea ca pădurea din spatele ei să se aprindă periculos.

*

În partea de miazănoapte a Insulei Vos, în tristețea zilei ploioase de toamnă, Kyllar stătea în picioare și privea tumulul anonim pe care îl construise. Mormântul lui Durzo.

Veșmintele îi erau împrășcate de sânge, arse și sfâșiate de magie. Se lăsase pradă furiei și luptase timp de ore, omorând toți soldații și meisterii halidorani pe care-i întâlnise. Urmărind imaginea vrăjită de pe podeaua sălii tronului, care devenea treptat tot mai neclară, el văzuse schimbarea feralului și apoi distrugerea totală a armatei halidorane. Văzuse cum îl priviseră oamenii pe Logan. Deși siluetele erau minuscule, admirația se putea citi pe fiecare dintre ele.

Logan avea să-și conducă armata acasă, iar peste două zile, când avea să ajungă, urma să găsească un castel eliberat și purificat de prezența halidorană... cu excepția lui Hali, dar aceea era o creatură pe care Kyllar dorea s-o evite. Regele Gyre putea să cheme niște magi să se ocupe de ea.

— Am învins, cred, vorbi el către mormântul lui Durzo.

Kyllar știa acum că era în zadar să se opună propriului destin, dar nici să-și plângă de milă. Era Îngerul Noptii și deci nu avea parte de sărbătoriri. Cum îi spusese Durzo cu multă vreme în urmă, avea să fie mereu pe cont propriu, singur.

Este atât de greu să fii nemuritor! zise sa'kariul.

Kyllar era prea extenuat ca să fie surprins sau jignit. Sa'kariul îi mai vorbise și înainte, își aminti el, încercând să-i salveze viața.

— Deci poți vorbi.

Sa'kariul i se adună în mână și formă un chip stilizat. Îi zâmbi și-i făcu cu ochiul. Kyllar oftă și-l absorbi înapoi în piele.

Se uită la ciotul brațului. Își sacrificase mâna degeaba. Îi făcuse și un jurământ Lupului, tot degeaba. Tot ceea ce învățase Kyllar vreodată, toate suferințele sale, avuseseră un singur scop: uciderea lui Garoth Ursuul, care era destinul lui. Regele-zeu fusese izvorul malefic de unde se scursese mizeria în care copilăriseră Kyllar, Jarl și Helene. Totul se potrivea: omul care îl făcuse pe Kyllar să devină mătrășitor fusese ultima lui victimă. Fără Garoth, n-ar fi fost Roth. Fără Roth, Helene n-ar mai fi avut cicatrici, Jarl ar fi fost în viață, iar Kyllar... n-ar mai fi fost mătrășitor.

Contele Drake îi spusese mai demult:

— Există o divinitate care dă formă frumuseții din viețile noastre grosolan cioplite.

Fusese o minciună, la fel cum fusese și destinul lui Kyllar. Poate că de aceea îi era acum atât de greu: începuse să creadă în ordinea divină despre care îi vorbise Helene. Iar acum nu numai că o pierduse pe ea, cea care fusese o parte a ființei sale încă de la început și-l făcuse să creadă că are și părți bune, dar își pierduse și destinul. Atâta timp cât îl avusese, știa că era mânat de un scop: o perlă construită în jurul răului pe care îl îndurase și-l cauzase. Dacă el fusese plăsmuit pentru un scop, poate că exista undeva un Plăsmuitor. Iar dacă acela

exista, poate că se numea Zeul Unic. Și poate că el era tocmai puntea peste prăpastia care îi despărțea pe ucigași de sfinți, pe Kyllar de Helene. Cu toate astea acum nu mai exista nici punte, nici Zeu Unic, nici Plăsmuitor, nici scop, nici destin, nici frumusețe. Nu mai exista întoarcere. Lui i se furaseră dreptatea, răzbunarea, iubirea și scopul. Toate deodată.

Crezuse că se putea schimba, că va reuși să-și cumpere pacea cu prețul unei săbii vechi. Răzbunarea era însă doar un instrument al dreptății. Setea lui Kyllar o făcea să iasă din teacă. Azi el ucisese o mulțime de oameni și nu reușea să găsească în sine nicio umbră de părere de rău. Asta însemna să fii Îngerul Noptii. Poate că un om mai bun ar fi fost în stare să-și lepede sabia. Kyllar nu reușise, deși din cauza aceea o pierduse pe Helene.

De fiecare dată când se gândea la ea, chipul fetei se transforma însă în chipul lui Vi. Iar când în minte îi venea fața mătrășitoarei, fanteziile lui treceau de la răzbunare la ceva cu totul de altă natură.

— Maestre, zise el către tumul, nu știu ce să fac.

Du-ți sarcina la capăt. Știa exact intonația cu care ar fi rostit Durzo cuvintele acelea, exasperată, dar hotărâtă.

Era adevărat. Lupul își îndeplinise partea sa de învoială: Kyllar revenise imediat la viață. Se dovedise a fi un schimb păgubos, totuși o înțelegere era sacră, de aceea Kyllar trebuia s-o fure pe Curoch, să meargă la Torras Bend și să-și recapete astfel brațul. Părea destul de simplu. Până la urmă, cât de greu poate fi să furi dacă poți să devii invizibil? Era nerăbdător să-și recapete și brațul. Ciotul îl durea și, deși n-ar fi crezut asta înainte, pierderea unei mâini îl dezechilibra.

Nu ești aici fiindcă nu știi ce ai de făcut, băiete. Asta ai știut întotdeauna.

Și era adevărat. Kyllar avea să-și încheie misiunea și apoi s-o caute pe Vi ca s-o omoare.

Ba n-ai s-o ucizi! zise sa'kariul.

— Ai devenit vorbăreț deodată? întrebă Kyllar.

Sa'kariul nu-i răspunse. Dar nu se înşelase. Kyllar nu era la mormântul maestrului său ca să afle ce avea de făcut. Nu tocmai. Pur şi simplu îi era dor de Durzo. Şi era prima dată când venise la mormântul lui.

Din ochii lui Kyllar începură să curgă lacrimi, despre care ştia că erau provocate de toate pierderile pe care le suferise în ultima vreme: maestrul, fata pentru care îl trădase pe Durzo, fiica maestrului. Mai pierduse şi şansa unei vieţi tihnite. Spiţer! Fusesse o iluzie dulce, se poate, însă fusesse minunată! Kyllar se simţea singur, şi era un sentiment copleşitor.

La baza tumulului lui Durzo îşi făcuse vizuină un popândău. Maestrul ar fi fost enervat de perspectiva de a-şi petrece eternitatea înconjurat de asemenea creaturi. Kyllar privi gaura, iritat. Era îndeajuns de adâncă pentru a părea întunecată dacă era privită cu ochi normali, totuşi zări o scânteiere metalică pe fundul vizuinii.

Se aşeză în genunchi şi pe ciot – au! –, se sprijini apoi pe cot – așa era mai bine – şi vârî mâna până la fundul găurii. Scoase o cutiuţă metalică sigilată. Pe ea fusesse scrijelit un singur cuvânt: „Azoth”. Simţi cum un fior îi străbate tot trupul. Oare câţi oameni ştiau numele acela? Kyllar o deschise cu greutate, ajutându-se de ciotul braţului şi de cealaltă mână. Înăuntru era un bilet.

„Salut!” citi el scrisul înghesuit al lui Durzo. „Şi eu am crezut că era ultima mea viaţă. Dar mi-a zis că-mi mai dă una de dragul vremurilor trecute...” Vederea lui Kyllar se împăienjeni. Nu-i venea să creadă. Mesajul continua, dar privirea lui fugi la ultimele cuvinte: „SĂ NU FACI NICIO ÎNȚELEGERE CU LUPUL!” Scrisoarea era datată la o lună după ce Kyllar îşi ucisese maestrul. Durzo era viu.

PALADIN – FANTASY

Brent Weeks

Asasinul din umbră

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

Cei slabi nu supraviețuiesc într-o lume a mizeriei, unde cruzimea și nedreptatea fac legea. Teamă e un sentiment pe care Azoth îl cunoaște dintotdeauna. A venit vremea să-l uite. Trebuie să învețe să ucidă, doar că asasinatul e o artă a cărei tehnică nu se deprinde fără un preț uriaș.

Viața e searbădă. Viața e lipsită de sens. Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.

PALADIN – FANTASY

Seth Dickinson

Trădătoarea

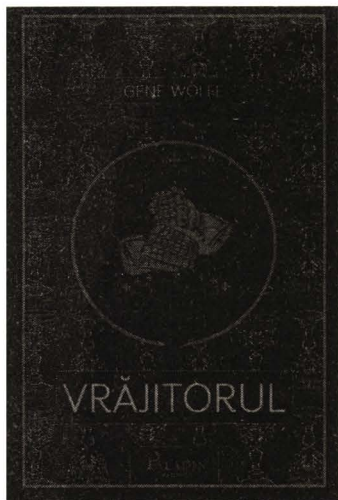
Baru Cormoran

Traducere din limba engleză
și note de Loredana Frățilă-
Cristescu

Baru Cormoran era doar o fetiță când expansiunea Mascaradei i-a distrus lumea, familia și visurile unei copilării fericite. A fost însă dintotdeauna înarmată cu cea mai prețioasă virtute: răbdarea. Pentru a se răzbuna, n-a ezitat să-și înfrâneze ura, să se infiltreze în tabăra dușmanului și să-și croiască drum spre putere. Cât de mare va fi totuși prețul pe care ar putea fi nevoită să-l plătească pentru a-i convinge pe inamici de loialitatea ei?

Acesta-i adevărul. Îl vei recunoaște pentru că doare.

PALADIN – FANTASY

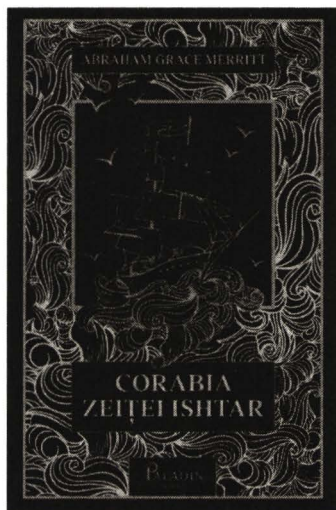
Gene Wolfe

Vrăjitorul

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

După ce a învățat tainele celor șapte lumi ale universului și secretele magiei, puștiul răpit de Aelfi și devenit acum Sir Able se întoarce în Mythgathr și caută să restaureze ordinea printre locuitorii acestui tărâm. Nimeni nu se mai îndoiește de statutul lui de cavaler și, mai iscusit la vorbe și mai înțelept, descoperă că prezența sa aici nu este întâmplătoare.

Cred că e important să învățăm să deosebim răul de bine; dar ca să fi capabil să faci o asemenea deosebire, trebuie să plătești un preț. Fiecare lucru își are prețul lui.

Abraham Merritt
Corabia zeiței Ishtar

Traducere din limba engleză
de Liviu Radu

O relicvă misterioasă – o corabie miniaturală care emană o luminescență stranie – cade în mâinile unui arheolog amator. Curios să-i afle povestea, bărbatul va călători între lumea prezentului și realitatea corabiei, un spațiu încremenit într-un timp îndepărtat, guvernat cândva de zei capricioși. Descoperind iubirea și legând prietenii nebănuite, el decide să rămână în universul acela mistic. Însă zeii au alte planuri.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

*Ești doar o umbră
și umbrele nu pot atinge nimic.*

Kylar decide să renunțe la Calea Umbrelor și să trăiască o viață liniștită alături de Elene și de fiica lor adoptivă. Dar când ești purtătorul sa'kariului negru, tihna îți poate fi adusă doar de îndeplinirea datoriei – un asasinat care să elibereze Cenaria de Regele-zeu și să-l repună în drepturi pe moștenitorul legitim al tronului. În ciuda suferințelor și a pierderii celor dragi, a regăsirilor și a răzbunărilor, tânărul asasin trebuie să-și accepte în cele din urmă natura și să-și asume rolul de Înger al Noptii.

*Dragostea e fragilă și coruptibilă, totuși am văzut-o
manifestându-se uneori cu o forță stranie.
Dragostea este slăbiciunea ce reușește să învingă puterea.
Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.*

În seria *Îngerul Noptii* a mai apărut:
Asasinul din umbră

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-42-7

